

Петър Дънов
Учителя

*Вечно
подтладяване*

*Общ окуратен клас
година седемнадесета*

Петър Дънов
Учителя

*Вечно
подтладяване*

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“

Петър Дънов
Учителя

*Вечно
подтладяване*

Година XVII
(1937–1938)

*Общ окулатен клас
година седемнадесета*

*Словото в Школата
на Учителя Петър Дънов
е записано и съхранено
за съвременния читател
от стенографите:*

*Паша Теодорова
Елена Андреева
Савка Керемидчиева*

Лекциите, изнасяни от Учителя пред Общия окултен клас до 1933 година, са преиздавани от издателство „Бяло Братство“ по подготвените за печат от Паша Теодорова текстове, одобрени от Учителя. Останалите годишници на Общия окултен клас, непубликувани по времето на Учителя, се издават за първи път от издателство „Бяло Братство“ по запазените стенографски записки.

На корицата е използвана картина на художничката Венета Дочева.

© Издателство „Бяло Братство“
ISBN 978-954-744-311-2

Съдържание

1. Вечно подмладяване, 22.09.1937	7
2. Ценностите в живота, 6.10.1937	21
3. Пътят на човешкото развитие, 13.10.1937	38
4. Мястото на възвишеното и обикновеното в живота, 27.10.1937.....	51
5. Право и безправие, 3.11.1937	76
6. Малките опити, 10.11.1937	89
7. Естественият път, 17.11.1937	105
8. Аз ще оздравея, 24.11.1937	122
9. Музикално утро, 1.12.1937	141
10. Недоизказаното, 8.12.1937.....	151
11. Добрият брат и добрият баща, 15.12.1937	168
12. Ползата от краката, 22.12.1937.....	192
13. Пред радостите и зад страданията, 29.12.1937.....	216
14. Съзвучие, 5.01.1938.....	236
15. Четирите точки, 12.12.1938.....	258
16. Ден без стълкновение, 19.01.1938.....	282
17. Обичай и освобождавай, 26.01.1938.....	301
18. Ще идеш и ще се възродиш, 2.02.1938	323
19. Страдание и учение, 9.02.1938.....	345
20. Божественият глас, 16.02.1938.....	371
21. Богатство и сиромашия, 23.02.1938.....	392
22. Лечебното действие на музиката, 2.03.1938	410
23. Божието дихание, 9.03.1938.....	426
24. Любов неизказана, 16.03.1938	445
25. Музикалният живот на душата, 23.03.1938	456
26. Един момент, 30.03.1938.....	470
27. Еднократен, многократен и непреривен процес, 6.04.1938	484
28. Беззаветна благодарност, 20.04.1938	499
29. Божественият импулс, 27.04.1938	513

30. Музикална любов, 4.05.1938.....	526
31. Учат и страдат, 11.05.1938.....	542
32. Доброта, разумност, любов, 18.05.1938	560
33. Правият и кривият път, 25.05.1938	575
34. Великото благо на живота, 1.06.1938	592
35. Добрият живот, 22.06.1938	611
36. Основа на здравето, 29.06.1938	626
37. Светлина, топлина, доброта, 6.07.1938.....	640
38. Кибритени клечки, 31.08.1938.....	651
39. Ценност и посока, 7.09.1938.....	668
40. Четирите елемента, 14.09.1938	675
41. По закон и по любов, 21.09.1938.....	691

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ

*Добрата молитва
Духът Божи*

Човек се намира между две влияния, които определят движението му. От една страна, той е под влиянието на Слънцето, а от друга страна, е под влиянието на Земята. Има и много други влияния, с които трябва да се справя. Вън от всички тези влияния човек търси в света Бога, но къде да Го намери, не знае. Онзи, който се е пробудил и умът му е развит, приема Бога като една сила, която работи и която е направила всичко. А онзи, сърцето на когото е развито, чувства, че съществува някаква сила. Някои хора, като чувстват, приемат, че мислят, а пък други, като мислят, приемат, че чувстват – те имат тези погрешни схващания. В човека има две противоположни движения. Чувствата винаги събират, съгъстяват нещата, а мислите ги разреждат и разширяват. Така че това, което разрежда и разширява нещата, се отнася към света на ума, а пък това, което съгъстява нещата, се отнася към света на чувствата.

От 22 септември Слънцето отива към южното полушарие. Южното полушарие представлява животът на сърцето, а пък северното полушарие представлява животът на ума. Пролет е това, което лети, лято е това, което налива, есен е това, което дава, а пък зима е това, което взима. През пролетта човек хвърка, през лятото му наливат нещо, през есента му дават, а през зимата му взимат нещо. Така че вие сте в първия ден на есента, когато ще ви се дава нещо – за три месеца ще ви се дава. След това ще дойде зимата и тя ще взима.

Като се роди, детето отначало мисли чрез ума на баща си и на майка си. То най-първо е генерал, заповядва, въдущевява баща си и майка си. Двама души като се обичат, детето е идеал за тях. Вие питате: „Какъв е смисълът на живота?“ . Какъв може да бъде? Смисълът на живота е Истината.

Тогава ще попитате: „Какво нещо е Истината?“. Тя е това, което свързва всички неща в едно единство и ги осмисля. Зад Истината няма нищо друго. Зад нея съществува един неорганизиран свят, в който човешки крак никога не може да стъпи. Никой не знае какво е в този свят. И ако вие решите да си създадете някакво понятие за него, вашият ум съвсем ще се обърка.

Например понякога вие си мислите дали някой ви обича, или не – тогава сте вече извън Истината. Какво нещо е да ви обичат и какво нещо е да не ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ви нещо? Вие мислите, че ви дава. Но всъщност дали ви дава, или не, то е въпрос. Върху думата *любов* ние тъй се заблуждаваме! Като видиш една книга, ти имаш някакво впечатление за нея в ума си. Но всъщност какво е книгата? Тя е една друга реалност, съвсем различна от това, което ти схващаш. Като държиш някой човек в своя ум, то е сянка на реалността. Даже и понятието за самите вас е една сянка. Защото, ако имате реалността, вие нямаше да се измените. Някой път сте радостни, а след половин час сте тъжни, недоволни, скръбни или се съмнявате. Кога сте в реалното: като се радвате и вярвате или като скърбите и се съмнявате? Скръбта ви може би не почива на никаква основа. Някои често дават примери, които могат да ни подтикнат към лоши разбирания. Представете си, че един ваш приятел е взел 20 000 лева от вас. Казват ви, че ги е задигнал, и се безпокоите. Обаче след десет години научавате, че ги е внесъл в банката на ваше име. Скръбели сте, че той е изхарчил парите ви, а пък излиза, че не ги е изхарчил. Кое тук е реалното?

Вие скърбите – защо? Радвате се – защо? Скръбта събира, а радостта дава. Ти не можеш да даваш, докато не си събирал, докато не си скърбял. Ако не събираш, какво ще даваш? Нещата първо се събират и после се дават. Ние имаме за живота такава представа, че искаме радостта да предшества скръбта. Но Бог, като е създал света, е допуснал страданията. Кое е било онова, което Го е заставило да ги допусне? Кой са били подбудителните причини? Никой от вас не знае кои са били подбудителните причини. Вие искате да

бъдете щастливи. Коя е мярката, кое е подбуждението ви да искате да бъдете щастливи? Не искате да бъдете нещастни – кое е онова, което ви подбужда за това? Защо не искате да бъдете нещастни? Въпреки че не искате да бъдете нещастни, ставате нещастни. И въпреки че някой път не искате да бъдете радостни, ставате радостни. Кое ви заставя да бъдете нещастни или щастливи? Нито щастие, нито нещастие зависят от вас. Ти обичаш някого и си щастлив, но онзи, когото обичаш, ти носи и нещастие. Майката обича детето си и е щастлива; когато то замине, е нещастна. Присъствието на детето при майката произвежда в нея щастие, а неговото отсъствие – нещастие.

Казваш: „Аз съм господар“. Какъв господар си? – „Аз мога да мисля за каквото искам.“ За какво можеш да мислиш? Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Него, ще имаш вече външни промени. За скръбта има един закон: излизането вън от Бога е скръб. Връщането при Бога е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. Тогава искаш да се освободиш и излизаш навън, освобождаваш се, но скръбта идва. Отиваш при Бога – радостта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога – свободата идва, но и скръбта идва. Така е в реалния живот. Всеки ден виждаме това. Същият закон е и в следното: отиваш при някой господар или при някой учител и се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш, там има ограничение. Постъпваш в университет и колкото и да си свободен, подчиняваш се на известни програми, не можеш да правиш каквото искаш. Не можеш и да мислиш каквото искаш. Можеш да мислиш, но има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. Ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета.

Сега мнозина от вас мислят, че като отидат при Бога, ще бъдат абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, ти трябва да се слееш с Бога, за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, не си свободен, защото тогава ти и Бог сте различни неща, тогава има две личности – ти искаш и своята воля да бъде. Питам: ако две воли

действат едновременно, какво съгласие може да има? Когато се роди дете, то иска да подчини баща си и майка си и започва да им заповядва. Първоначално това дете се е подчинявало, но после в ума му влиза, че може да заповядва на баща си и на майка си. Първите две-три години те отстъпват, но към третата, четвъртата или петата година бащата изважда закона и казва на детето: „Ти ли ще заповядваш?“. Налага го на общо основание и детето започва да пее. След това и майката излиза от търпение, и тя казва: „Ти ли ще заповядваш тук?“. И тя изважда закона, набива детето. Бащата го бие, защото детето не се е научило да мисли, а майката го бие, защото не чувства добре. Тогава детето запитва: „Защо дойдох при тази майка и при този баща?“. Какъв отговор ще си даде то?

Не че ние ще оправим света. Светът ще си върви по същия път. Ако добре си обясним нещата, ако добре можем да ги схванем и да живеем според законите, които съществуват в Природата, то има една възможност да добием онази, относителната реалност, да добием това, което желаем. Ти не можеш да постигнеш неограничено нещата. Защото, когато се ражда едно дете, бащата и майката вече са предначертали какво искат от него. Майката иска детето да стане голям философ или голям герой, или художник, или музикант. Бащата иска същото. И ако детето мисли, че от само себе си ще стане нещо, то се лъже. Каквито са били бащата и майката, такова ще бъде и детето. Детето не може да има други качества, различни от качествата и способностите, които бащата и майката са притежавали. Ние някой път ставаме смешни: искаме да станем по-умни от Бога. По-умни от Бога никога не можем да станем, по-глупави можем да станем – това е единственото нещо, което можем да направим.

Понякога искате да коригирате нещата и питате: „Защо светът е направен така?“. Мога да ви дам едно обяснение, но то няма приложение. На едно малко дете мога да скроя такъв панталон, какъвто има по-големият му брат, който е на 21 години, но този, големият панталон, какво ще ползва детето? Ако го обуе, той ще се влачи. Ако ви дам голям

панталон, само ще го влачите и ще ви спъва. Сега например вас ви спъва законът на Любовта. Каква трябва да бъде любовта? Ти ще се намериш при нея в противоречие. При любовта има две противоречия. Като искаш да те обичат, ти се поставяш на мястото на господар – налагаш на хората, заставяш ги да те обичат. Като искаш да обичаш, тогава си на мястото на слугата. Ако хората не те обичат, значи не си господар. И ако ти не обичаш, значи не си слуга. Има противоречие. В първия случай, щом не те обичат хората, ти не си господар, не си много умен човек – няма защо да те обичат. Във втория случай ти казваш: „Няма защо да се обичат хората! Те не са толкова умни“. Има две противоречия. Как ще ги примириш?

В Любовта съществува следният закон: тя не иска нито да ѝ господаруват, нито да ѝ служат. Ако отидеш при Любовта като господар, тя ще те захвърли като парцал. И ако отидеш при нея и искаш да ѝ станеш слуга, пак ще те захвърли. Тя казва: „В моето училище няма нито господари, нито слуги“. В областта на Любовта кракът на господаря или на слугата не може да стъпи, защото те и двамата са скандалджии. Светът страда от господари, светът страда и от слуги. Светът страда и от бащи, и от майки. И най-после в човешкия свят има и друго: светът страда и от синове, и от дъщери.

В геометричната фигура квадрат единият прав ъгъл представя противоречието на бащата, вторият прав ъгъл – противоречието на майката, третият – на сина, четвъртият – на дъщерята. Какво разбирате вие под думата *противоречие*? Всеки един в семейството – и бащата, и майката, и синът, и дъщерята, иска да е глава на всички работи. В този четириъгълник има четири глави – как ще ги примирите? Тогава започва една вътрешна борба между тях. Бащата има една неразбрана идея, той иска да бъде господар; и майката иска да бъде господар; и големият син иска същото; и малката дъщеря иска същото. Щом и в човека има вътрешна борба, той се намира в квадрат.

Питате защо Господ е създал света така. Казвам: как трябваше да го създаде? Аз давам следното разяснение на

себе си и на вас. Любовта е онзи велик закон, който дава възможност на всеки един зародиш в Божествения свят да се прояви. Като намери едно семе, тя веднага го поставя в почвата, зарива го и го оставя там, а после си заминава, напуска го. След това отгоре идва бащата, Мъдростта. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти идва отгоре – той има съчувствие. И понеже семето е затрупано с пръст, то бащата праща към него светлина и топлина. Обаче и бащата не маха пръстта. Семенцето казва: „Майка ми ме забрави!“, а бащата му отговаря: „Започни да ровиш!“. И след като бащата е говорил дълго време на семенцето, негов син или негова дъщеря, той го кара да се покаже над пръстта. Но и той не може да го освободи напълно. Едната половина на семенцето остава под земята, а другата се показва над земята и цъфти. И сега то започва да разсъждава кой е по-добър – баща му или майка му. Майка му го държи долу, в корените, а пък баща му го тегли нагоре и казва: „При мен ще дойдеш“. Половината му е в земята – при майката, в гъстата материя, а пък другата половина е при бащата.

Питам: какво ще бъде разрешението на този въпрос, как ще го разрешите? Дървото кога ще бъде свободно? Когато дойде Истината. Тя е, която примирява всички противоречия. Истината е онзи велик закон, или онази същина, която освобождава човека от всички противоречия. Тя изважда дървото от почвата, от гъстата материя, и го прави свободно да се движи. Та казвам: докато си в земята, Истината я няма в тебе, ти имаш в себе си Любовта, живееш в Любовта и половината ти е в по-рядката среда – в Мъдростта, но не си в Истината. Когато излезеш вън от гъстата среда, ставаш човек, обаче и човекът не е излязъл още напълно от нея. Истината го води към това освобождение. Това е фигуративно казано. Истината е онзи велик закон, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е в това: ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пък Мъдростта не търпи многознаещи. Някой отива при Бога да Му философства. Бог има отвращение от това. Ще философстваш на Този, Който е направил света, и ще Го учиш какви са били

Неговите намерения – ти ставаш смешен пред Него! Започваш да учиш хората как Бог е мислил, разправяш им как живеят ангелите. Ти никога не си бил при ангелите, никога не си бил при светиите, а ще разправяш как живеят! Една мома започва да си представя как ще живее, като се ожени; мисли как ще нареди живота си, как ще нареди в дома си столовете, масите, килимите. Тя си създава един нов свят. Но като влезе в този, новия свят, и види, че не е така, както си го е рисувала, тя казва: „Не си струва да се жени човек!“. Това са наши изобретения. Женитбата е резултат от желанието на човека да се освободи от това, което е създавала в него Любовта, като го е заровила в пръстта. Той се жени, защото трябва да излезе вън от пръстта. Някой казва: „Трябва да се ожениш, за да бъдеш щастлив“. Но ако мислиш така, ти не разбираш процеса на Любовта. Тези булчински дрехи, тези сватбени венци са външната страна на нещата. Книгата може да е добре написана, добре напечатана и подвързана, но трябва четене на тази книга, приложение трябва.

Тогава какъв е смисълът на любовта? Тя първо ще те научи да живееш. И ако не се научиш да живееш, ако в любовта елементарните работи – страданията и радостите – не можеш да разбереш, ти не можеш да прогресиращ. Страданията и радостите са двата пътя, по които любовта се проявява. Ако ти не знаеш техния смисъл, как ще разбереш живота? В живота идват и злото, и доброто, и ред други противоречия – всичко това ти трябва да примириш. Вие сега казвате: „Дано има някой начин“. Вчера ме посетиха трима души, дошли от Америка – двама мъже и една жена. Те казаха, че много бързат, но и аз бях зает. Най-после ги приех. Запознахме се и те казаха: „Чували сме много работи за вас и дойдохме да ви видим. Няма да стоим повече от една минута“. Казаха „една“, но стояха десет минути. Започнаха да ме учат: „Как ще се оправи светът? Само вярата в Христа ще оправи света!“. Аз казах: „Не зная дали вярата може да оправи света. Съмнявам се, защото, ако вярата можеше да оправи света, той трябваше да бъде оправен. Всички вярват в Христа, но и досега светът не се е оправил“. Попитаха ме: „Вие не вярвате ли в Христа?“. Отговорих: „Аз като вярвам,

и за мен работите не се оправят. Намирам, че вярата е съществено нещо, но не е нещо, което ще оправи света. Вие досега сте вярвали в Христа – това е външната страна, но обичали ли сте вие Христа? Обичали ли сте Го така, че заради Него да бъдете готови да направите всичко?“. Те казаха по евангелски: „Когато дойде Христос, Той ще ни научи“. – „Кога ще дойде? Може да дойде днес, но може и след десет, след сто, след хиляда години. И какво ще правите през тези години, докато дойде?“ После им дадох по една книжка за богомилите, да четат. Накрая те казаха: „Пак ще дойдем да ви видим“. Аз им рекох: „Колкото пъти да се виждаме, все това ще бъде“.

Като фотографираме някого и носим портрета му, ние приличаме на онези, временно влюбените. Някоя мома изважда портретчето на възлюбения си, поглежда го и го прибира. После пак го изважда и го поглежда, мисли си за него. Това е едно верую на идолопоклонничество – идолопоклонничество на любовта. Възлюбеният на момата го няма, това е неговата сянка. Когато го гледа на портрет, тя казва: „Ангел е!“, не може без него, за тази сянка трепери. Но когато дойде реалността, тя казва: „Аман!“, не може вече да го търпи. Така и човек като приеме някоя идея, носи я в себе си като идеал, но когато дойде реалността, той казва: „Беля си намерих на главата, много загазих“. Та сега на нас ни трябва Истината, която да ни освободи. В чувствения свят ние сме вплетени в една гъста материя и нямаме ясна представа за онова, което Бог е създал. Желанието на Любовта е да ни даде живот. Желанието на Мъдростта е да ни даде светлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. Свободата е плодът, тя осмисля живота.

Какъв е смисълът да ни се даде живот? Трябва да знаем, че и най-лошият живот е толкова ценен, толкова богатства има в него, колкото и в най-добрия живот. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животът не може да се дели, той е неделим. Следователно и лошият, и добрият живот са еднакво ценни, но ние нямаме това разбиране. В любовта ти ще разбереш, че животът е еднакво ценен. И най-малкият живот, и животът, който е пълен с най-голе-

мите страдания, имат всички тези богатства, които ги има в рая и в Божествения свят. Като не разбираш, ти се спъваш. И всеки един от вас иска живот, в който всички други да страдат, а само той да не страда. Това е едно криво разбиране на живота.

Когато пишем думата *любов*, ако между буквите се зароди едно стълкновение коя да бъде първа, какъв смисъл ще има това? Ако ги разместим, нищо няма да излезе. Поставете всяка буква на нейното място и тогава ще дойде смисълът. Поставете страданието и радостта на техните места; поставете злото и доброто на техните места. Всяко нещо на своето място е полезно. Всяко нещо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нещата са разместени. Разбира се, това е един предмет, който не ви засяга всички еднакво. Някои от вас са стари, някои са гладни, а други са жадни – имате разни нужди. Аз мога всички ви да направя радостни, мога магически да накарам лицата ви да засияят, като раздам на всеки един от вас чек за хиляда английски лири стерлинги. Но нямате ли вие по един чек? Животът, който имате вложен във вас, не е ли един чек, даден от Бога? Знанието, което Бог е турил във вашата глава, не е ли един чек? И свободата, която ви е дал Бог, не е ли един чек? Три чека имате, и то не по хиляда английски лири всеки, но по много повече.

Някой път са ме питали: „Ти кой си?“. Аз ли кой съм? Аз съм този, който наблюдава как Любовта заравя семето. Аз съм този, който гледа как Мъдростта изтегля половината от поникващото растение нагоре. И аз съм този, който гледа как Истината го освобождава. За тези три работи съм дошъл. Искам да стана учен човек. Давам си отчет защо заравят семето, защо освобождават растението наполовина и защо после Истината иска свършено да го освободи. И вие сега искате да знаете аз какво съм. Вие имате едно лъжливо чувство. Считате ме за някакъв банкер и питате дали имам пари, та да ви услужа. Докато не се научите като мене да знаете какво правят Любовта, Мъдростта и Истината, и пет пари не можете да получите от мене. Защото в Божествената банка, като отидеш да те кредитират, ще те питат: „Ти

наблюдавал ли си как Любовта заравя семето?“ – „Не съм.“ – „Върви си!“ – „Наблюдавал ли си как Мъдростта изкарва поникващите растения да растат нагоре?“ – „Не.“ – „Върви си!“ – „Наблюдавал ли си Истината как ги освобождава?“ – „Не.“ – „Никакъв кредит нямаш в нашата банка. Върви си!“

Ако не можете да носите страданията и радостите на Любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на Мъдростта и ако не можете да издържате ограниченията, които свободата дава, тогава не можете да бъдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертват. Жертвоприношението е закон на Истината. Ако не си готов да се самопожертваш, ти не си познал Истината. Христос се самопожертва, понеже позна какво нещо е Истината. И като се самопожертва, Той се освободи от всички ограничения в живота. Докато не се самопожертваме, ние не можем да се освободим.

Докато се държиш за тялото си, ти още не си разбрал живота. Ако не след 10 или 15 години, то след 120 или след 1000 години ще трябва да го напуснеш. Когато и да е, но ще трябва да го напуснеш. И като излезеш от това тяло, къде ще отидеш? Първо ще живееш в едно тяло, което Любовта ще ти създаде, с него ще бъдеш заровен в грубата материя. Това е тялото на Любовта. След това ще бъдеш облечен в едно друго тяло, с което ще влезеш в една по-рядка среда – въздуха. Това е тялото на Мъдростта. И най-после Истината ще те облече в едно тяло, с което ще се принесеш в жертва за другите. Щом се принесеш в жертва за другите, то всички други ще се принесат в жертва за тебе. Ако ти не се жертваш, и другите не могат да се жертват за тебе. Ако ти не можеш да обичаш, и другите не могат да те обичат. Ако ти не можеш да мислиш за другите, и те не могат да мислят за тебе. Ако ти не можеш да действаш свободно за другите, то и другите не могат да действат свободно за тебе.

Тези работи, за които сега ви говоря, вие ги знаете, но имате известни съображения да не ги прилагате. Например вие сте облечени с хубави дрехи и стоите до една река, която трябва да преминете. Мислите си, че дрехите ви ще се накъсаят, ако я пресечете с тях, и не искате да ги съблечете,

търсите мост. Обаче ако се намерите в трудно положение и видите, че животът ви виси на косъм, ще минете през реката с дрехите и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Възгледите на хората, това са техните наследени убеждения за морал, техните наследени понятия за света. Бог ще ни поставя в хиляди костюми, докато дойдем до един такъв костюм, т.е. до такова тяло, което ще има всички предимства над предходните. В това тяло ще е написан Божият закон. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона Си в сърцето им и ще ме познават от малък до голям“. Онзи, който е познал Истината, той вече е влязъл във вечната младост на живота – това е един от признаците. Човек, който не е научил закона на вечната младост, който не е влязъл в нея, той не е познал Истината. Онзи, който е познал закона на Любовта, той е познал една трета от реалността. Онзи, който е познал закона на Мъдростта, той е познал две трети от реалността. Онзи, който е познал закона на вечната младост, той е познал Любовта, познал е и Мъдростта, и Истината.

Тази година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота. Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината. И най-последно искам да познаете Свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогава човек ще бъде като един маг, ще си играе с всички работи – каквото поиска, може да го направи само като махне с една пръчка. Към това трябва да се стремите. Вие искате да нямате никакви страдания. И право искате, но това не може да се постигне сега. Някои от вас са в първата фаза – фазата на Любовта, някои са във втората фаза – на Мъдростта. Някои едва сега са отправили поглед към Истината, а пък смисълът на живота е в Истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни“. И още: „Където е Духът, там е свободата“.

Пожелавам ви тази година, като влезете в южното полушарие, да развивате вашата добродетел, а следващата година, като се върнете напролет, да сте готови да разберете Божията справедливост. Когато дойдете до Слънцестоенето, до най-високата точка, да разберете в какво седи вечната младост. Докато човек не разбере вечната младост

на живота, той още не е свободен, трябва да се ражда и преражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. Английските богослови наричат вечната младост *the eternal generation* – вечното, постоянното произвеждане, т.е. вечното подмладяване. Смисълът на живота е във вечното подмладяване. Човек трябва да има в себе си вечното подмладяване, защото тогава се освобождава от всички стари възгледи. От неразбирането на Любовта, Мъдростта и Истината идват всички страдания. Щом разбереш Любовта, животът ще дойде. Щом разбереш Мъдростта, ще дойде знанието. Щом разбереш Истината, свободата ще дойде. А на нас на Земята ни е потребен живот, потребно ни е знание, потребна ни е свобода. Пътят на живота минава през Любовта, пътят на знанието минава през Мъдростта и пътят на свободата минава през Истината.

Сега не се спирайте върху въпроса какво сте разбрали, след като толкова години следвате този път. Да кажем, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност от ваше гледище? Едни имат едно понятие за това, а други – друго понятие. Най-малката неприятност може да е, че нямаш и пет пари в джоба. Или имаш само пет пари – поглеждаш ги недоволен и казваш: „Какво мога да направя с тях?“. Но ако можеш да превърнеш в злато тези пет стотинки, тогава те колко ще струват? А ако това злато можеш да го накараш да расте? И парите растат, и те се раждат така, както плодовете. Един ден, като разберете закона на парите, те ще се раждат. Чудите се как ще стане това. Че ако вие знаете как да кажете на човека една дума, той ще ви даде толкова пари, колкото искате.

Представете си, че осъждат един милионер и му налагат смъртно наказание. Тогава царят разпорежда така: „Ако си готов да подариш всичкото си богатство на бедните, ще отменим смъртното наказание“. Милионерът ще помисли и ще каже: „Не може ли половината или три четвърти да подаря?“. – „Не, всичкото!“ Казвам: на всинца ви има издадена по една смъртна присъда. И ако дадете всичко, което имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. Като дойде на Земята, и Христос трябваше да пожертва всичко,

трябваше да умре, след което можеха да дойдат свободата и въздигането. В това седи скрит един принцип, за който хората не подозират. Казвам: не да ви заставят да направите това, но всеки един от вас свободно да разбере този принцип. Сега вие не сте осъдени, свободни сте и ако ви кажат: „Дайте всичко за Господа“, ще го дадете ли? Мъжът ще каже: „Чакай да питам жена си“. Синът ще каже: „Чакай да питам сестра си“. Влюбеният ще каже: „Чакай да питам възлюбената си“.

На нас не ни трябва пари, но парите са равноценни на човешките чувства. Човек, който не е готов да жертва, не може да се прояви. Пари да дадеш, това е мобилизация, ти се изпитваш доколко е твоята щедрост, доколко твоето сърце е готово да жертва. Вие не сте били мобилизирани. Като стане война, трябва да има и мобилизация. И ако хората във време на война харчат пари, жертват всичко, то колко повече същият закон важи и когато работим за Бога. А ние искаме да работим за Бога без никакви жертви – че и там е същият закон!

Христос е поставил закона така: „Както Отец ме е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих“. И пред вас седи този въпрос. И вие можете да кажете: „Както Бог е възлюбил Христа и както Христос е възлюбил нас, тъй и ние ще възлюбим другите“. Христос като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаем какво Му дадоха. И вие като възлюбите света, какво ще ви дадат? Същото ще бъде. Не се плашете от противоречията на живота. Във време на мъчности се показва човек какъв характер има и какви са неговите убеждения.

Ако вие за Божията любов не можете да пожертвате всичко, ако за Божията мъдрост не можете да пожертвате всичко и ако за Божията истина не можете да пожертвате всичко, то въпросът е предрешен. За себе си казвам: ако аз не пожертвам за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросът с мене е предрешен. Положението на всеки един от вас зависи от жертвата, която можете да направите за Любовта – да сте готови всичко да сторите за Божията любов. Тази работа не е лесна. Аз ви говоря за неща, които са много мъчни. Най-мъчните работи са приятни, но

те рядко се случват. Някой купува един лотариен билет. Да кажем, че всички билети са 100 000. Каква е вероятността да спечели? Вероятността е 1:100 000. Колелото като се завърти 100 000 пъти, непременно ще има един билет спечелил. Ти може да спечелиш още при първото завъртане на колелото, а може да спечелиш и при последното.

Следователно в живота ти ще имаш своето благо или в началото, или в края на един дълъг период. Ако добиеш благо накрая, ще имаш много знания. Ако го добиеш в началото, сърцето ти придобива нещо. Защото сърцето придобива в началото, а умът – в края. Разумното начало придобива всичко изведнъж. И така, изучавайте закона на жертвата, която Любовта, Мъдростта и Истината изискват.

Отче наш

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

1. лекция, 22 септември 1937 г., София, Изгрев

ЦЕННОСТИТЕ В ЖИВОТА

*Отче наш
В начало бе Словото*

Имате ли тема? (– „Нямаме.“) Пишете върху темата: *Органическа връзка между растенията и човека*. Трябва да бъдете умни ученици. Малкото, което ви се каже, трябва да разбирате. Животът е наука. Ще говоря върху ценностите в живота.

Имаш очи и не оценяваш какво нещо са те. Ако разбираш цената на очите, ще добиеш тон, което ще ти бъде едно благо. Ти може да употребяваш очите си, като гледаш отрицателни неща: как двама се бият, как двама се карат, как някой е счупил стомна или как някой е запалил къща. Очите ти не са създадени за това. Също така трябва да разбирате и ценността на ушите. Да допуснем, че ти не се караш, но отиваш да слушаш какво си казват двама души, които се карат. Трябва да разбирате и ценността на обонянието. Например ти може да помиришеш не нещо хубаво, а някои нечистотии. И след това ще философстваш и ще говориш какъв е смисълът на живота. Какъв е неговият смисъл?

Какъв е идеалът на една жена? Какъв е идеалът на един баща? Какъв е идеалът на един момък, на един брат? Какъв е идеалът на учителя, на свещеника, на генерала, на съдията? Те все си имат по един идеал. Идеалът на майката е в детето; всичкият ѝ живот седи в това, да си има детенце. И на бащата идеалът е да си има един син и една дъщеря. Момата иска да си има възлюбен – тя и като ляга, и като става, все за това мисли. Като ходи на училище и като чете книга, него вижда. И даже понякога вижда, че професорът е нейният възлюбен. Някой може да каже: „Защо се говори за това? Нека да се говори за важни работи!“. Тогава да ви говоря за най-важната работа в света – за яденето. По-важно от яденето няма, но трябва да знаеш как да ядеш. Устата е създадена, първо, за да се храниш. Първата функция

на устата е да възприема храната. По-хубаво нещо от устата няма, но и по-лошо нещо от нея няма. Ако възприемеш неподходяща храна, веднага ще имаш някакво разстройство в стомаха. Вие мислите, че разбирате какво нещо е храносмилането. Мислите, че разбирате какво нещо е дишането. От дишането зависи целият живот. Ако знаеш как да дишаш, можеш да станеш гениален и светия, но ако не знаеш как да дишаш, ще станеш един обикновен човек.

Вие мислите върху някаква ценност и си казвате: „Да съм някой голям човек!“. Но този, големият човек, трябва да има силни мускули, да вдига големи тежести. Ако вие можете да вдигате 200, 300, 500 килограма, то където минете, ще си изкарате хляба, но ако сте един слаб човек, ще имате нужда да ви возят на количка като малките деца. Кажете ми, колко бащи разполагат с колички, за да возят своите деца? Във вашия ум седи тази идея: вие искате да бъдете развеждани като княжески деца на количка. Но малцина са развеждани така. Вие искате например да бъдете богати, да имате къща, градина, средства, за да ходите навсякъде, искате да имате инструменти, за да свирите, искате да давате угощения на приятелите си. Хубави работи са това, но колцина от вас могат да ги имат? За някои от вас, които желаят това, то може да дойде след хиляда години; за някои може да дойде след сто години, а за някои – след една година (но не мога да ви кажа след един месец).

Трябва да разбирате ценностите в живота. Трябва да разбирате и от какво произтичат противоречията в живота. Всички нещастия произтичат от гърлото. Бог ни е дал ларингс, една мека ципица, върху която е написал: *Бог е Любов*, и който произнася всеки ден добре, хармонично тези думи, всичко ще му тръгне добре. Всичко е в Словото. Ти сега може да искаш да станеш силен човек. Когато Бог прати Мойсей, каза му да казва нещо. И когато Мойсей вдигна тоягата си при Червено море, той каза нещо. Когато Бог създаде света, и от Неговото гърло излезе нещо. Той каза: „Да бъде светлина, да стане светлина, да бъде това, да бъде онова...“. Ако Бог беше мълчал, то светът и досега нямаше да бъде създаден.

Вие как мислите: като мълчите ли ще се създаде вашият свят? Ако държите една книга затворена, мислите ли, че ще научите нещо? Има мнозина ученици, които не учат, но като дойде време за изпит, започват да се молят на Бога. Като ти дойде изпитанието, молиш се. Ти трябва да четеш книгата на живота, да се учиш и тогава е намясто молитвата. В невидимия свят са много точни и много благородно постъпват. Щом са наблюдавали, че си учил добре, като се помолиш, те веднага ти показват, че на еди-коя си страница, в еди-коя си глава е написано това и това – ще ти покажат страницата. А пък вие, без да се учите, искате да ви пишат високи бележки.

Някои ученици, които не се учат, искат да подкупят учителя, като му донесат някое цвете, селското дете ще му донесе кокошка, яйца, но пак не върви. Щом учиш, няма какво да подкупваш учителя. Той най-добре може да се подкупи, като учиш. Най-добрият подарък, с който можеш да го подкупиш, е да учиш. Казваш: „Аз го обичам“. Може да го обичаш, но любовта няма да ти помогне ни най-малко в това. Или жената казва: „Аз много обичам моя мъж“. Обича го, но не върши това, което той иска. Вие сте женени, но аз не говоря за вас; аз не намирам, в пълния смисъл на думата, женен човек. Сега се правят само репетиции на женитби. Досега не съм срещал нито един оженен човек. Ако ти истински се ожениш, жена ти никога няма да те напусне. Щом те напусне, тя е в театъра жена. И щом тя умира, ти не си женен за нея; и щом ти умираш, не си женен. Когато истински сте женени, то вече няма смърт. Аз не говоря за женитбата в този смисъл, в който вие я разбирате, когато казвате: „Да се оженим и да си имаме детенце“. Като донесат кукла на едно 5–6-годишно момиченце, то започва да я къпе, да я преоблича. Вие казвате: „Приготвя се, та като стане майка, да знае как да си гледа децата“. Мислите ли, че децата са кукли?

Вие сега се събирате някой път и казвате: „Ние сме религиозни“. Аз следя, че у вас религиозността се отнася още до сърцето. Вместо да се увеличава взаимното уважение и почитание, като се съберете, най-първо си виждате всич-

ките недъзи, всеки гледа да види недостатъците на другия. Най-ценното в живота не е да намериш недостатъка. Недостатъкът е нещо случайно. Ценното е да видиш дарбите, които Бог е вложил в човека, и доколко той ги е развил. Например като пее някой, виждаме доколко той е учил пеене, доколко е развил гласа си. Вие казвате: „Духът един ден ме направи такъв“. Вярно е това, но какво е предназначението на човека? Ако ти имаш постоянно поощрение за доброто отвътре, но не го правиш, тогава кое е онова, което те спъва?

Слабостите на хората произтичат от неразбиране на ценностите. Най-безобидните неща всякога могат да произведат една съблазън, ако не знаете как да ги поставите. Като казвам „хиляда“, аз мога да подразбирам хиляда просени зърна или хиляда пясъчни зърна, или хиляда английски лири стерлинги. Някой казва на някого: „Аз много ви обичам. Не мога да спя вечерно време“ и той му отговаря: „Ха, не можеш да спиш!“. Но щом първият каже: „Обичам те много, давам ти хиляда лири да си послужиш“, другият ще каже: „Много сте любезен“. Този пример, който аз давам, не е валиден за всички условия. Той е вероятен при известна категория хора, а при друга категория не е вероятен. Ако кажеш на един богат човек: „Давам ти хиляда лири“, той ще те отблъсне. Ако кажеш, че му даваш сто хиляди лири, пак може да те отблъсне, но ако му кажеш: „Един милион“, ще ти благодари. Хората си приличат. Някои се подкупват при хиляда лири, други – при сто хиляди, трети – при един милион. Подкупване става, когато не разбираме ценностите на нещата. Ако някой би ви подарил хиляда лири стерлинги, бих видял с какво намерение ги подарява. Щях да направя следния опит. Ще му кажа: „Дай ми парите, ще ги преброя. Даваш ли ги?“. – „Давам ги от все сърце.“ Ще взема чаша вода, ще измия в нея един наполеон*, после ще дам тази вода на някой болен и ако той оздравее, ще кажа: „Много ти благодаря“. Ако не оздравее, ще върна парите и ще кажа: „Дай ги на друг, на когото искаш“.

* **наполеон** (фр.) 1. Златна монета, обикновено от 20 франка, с образа на Наполеон I или Наполеон III. 2. прен. Златна монета.

Ако един болен човек ти даде хиляда лева с мисълта болестта му да мине от него в тебе, то болестта ще мине в тебе. Ако този човек е порочен и ти даде пари, то неговият порок ще мине в тебе. И ако ти шие дрехи един шивач, който има проказа или сифилис, то те ще минат в тебе. Ако един писател, чийто ум е покварен, напише книга, покварата му чрез книгата ще мине в тебе. Но и доброто, което има писателят, ще мине в тебе. Още когато започва да говори някой, ти трябва да знаеш какво да слушаш и какво да не слушаш. Вие сега ще кажете, че това е мъчна работа.

Питам: колко години има, откакто се учите да спите; защо лягате да спите? Вземете това за тема: „Защо спя?“. Спането е почивка. Ако знаеш как да спиш, ще си починеш, ако не знаеш, няма да можеш да си починеш. От съня зависи дълголетният живот на човека. Ако не можеш да спиш добре, тогава животът ти ще бъде кратковременен. Като лягаш да спиш, да си спокоен или да ти е приятно, че ще спиш. Някой път спането е по-хубаво от яденето. Някой път на човек така му се спи, че и печена кокошка да му предлагат, той ще каже: „Нека да си поспя“ – този сън действа здравословно.

В тебе трябва да се роди желание чрез пеенето да възпитаваш своя глас. Някой път, когато съм в стаята си и при мене има човек, идва някоя сестра и хлопа отвън, после хлопа друга сестра. Казвам: тази сестра няма да влезе в рая; и за другата казвам същото. Още докато хлопат, казвам така. Сестрата казва, че много бърза, оплаква се, че някой е болен. Казвам ѝ: „Той е ял печена кокошка, която не е била здрава. Да не яде вече кокошки. Тази кокошка е била крадена, да не яде крадена кокошка“.

Когато се жениш, ще питаш момата каква е майка ѝ, какъв е баща ѝ. Ако не я попиташ това, после главата ти ще побелее. И още, когато се жени момата, нали отиват да питат дали тя знае да готви, да шие и прочее. Това ви казвам, понеже всички се готвите да се жените. Няма нито един от вас, който да не се готви за женитба. Някой търси да се жени тук и там и като не намери, иска да умре. Който се ражда, и той идва да се жени. Когато викат тук, викат го

да го женят. Бащата и майката викат тук сина и дъщерята, за да ги женят. Казва се в Писанието: „Който са от онзи век, няма да се женят, нито за мъж ще отиват, но ще бъдат като равноангелите“. Това означава, че те ще имат друго разбиране, а не разбирането на сегашните хора.

Какво нещо е представлението? Представлението е едно наподобяване на живота. В представлението могат да се покажат някои нови работи, но каквито и да са те, животът се представя такъв, какъвто не е – така е и в драмата, и в комедията, и в трагедията. Например като представят една опера, защо артистите не излизат в естествения си вид, а се гримират? Нека да намерят най-хубавите артисти. А пък сега ги гримират, правят лицата им по-червени. Защо? Това е измама. Мнозина от артистите ми се оплакват: „Дотегна ми да се гримирам и после да се измивам“. Искаш-не искаш, трябва да се гримираш. Никой не може да бъде артист, ако не се гримира. На сцената трябва да се покажеш такъв, какъвто не си, да не те познаят. На един млад човек, 20-годишен, ще му залепят брада и мустаци, да изглежда 60-годишен. Защо не вземат стар човек, с брада и мустаци? Трябва да има стари актьори с бради. Защо слагат на младия дълга брада? Някой път искаш да се покажеш по-сериозен. Някой иска да покаже, че е сърдит – че той е на сцената! Ако се разсърдиш, какво ще направиш? Казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“. Какво можеш да направиш? Можеш само да снесеш едно яйце. Щом кажеш една дума, то е снесено яйце. Ще кудкудякаш малко и ще се свърши работата. Някоя сврака ще чуе, че си снесъл яйце, ще го изяде и ще приключи въпросът.

Не хабете вашите енергии за непотребни неща, понеже живеете в един разумен свят. Тук, на Изгрева, аз виждам, че някой на всяка попара мерудия става, смешно е. Някой, който нищо не разбира от музика, се меси, когато дойде някой професор по музика и заговори. Ти си мълчи, иначе показваш своето невежество. Онзи професор разбира от музика. Ти, като говориш за музика, смесваш октави, гами и други. Колко октави има? Седем. Колко гами има? Какво е отношението между октавата и гамата? Гамите са за тонал-

ностите. Тоналните отношения на тоновете, които следват един подир друг по известен ред, образуват гамата, там си има известни закони.

Ти казваш: „До мажор“ – знаеш ли какво е *до мажор*? Или казваш: „Ре мажор“ – знаеш ли какво е *ре мажор*? Има даже и музиканти, които знаят *ре мажор*, но не знаят какво нещо е гама. *Ре мажор* показва движението на живота. Ти не можеш да накараш живота да се движи, ако не знаеш *ре мажор*, не можеш да внесеш мекота в живота, ако не знаеш *ре мажор*. Трябва да изучаваш тоналността на *ре мажор*. *Ре мажор* има особени трептения, тя не прилича на *до мажор*. Сега това са философски работи. Тези неща не ги изискват в сегашната музика. *Ре мажор* има съвсем друго значение. В тоналността, когато една песен минава от една гама в друга, има преходни пунктове.

Казвам: животът си има своите гами и своите октави. В живота вие едва сте влезли в първата октава – има да изучавате още шест октави. Колко гами има в музиката? Ако от всеки тон се образува по една гама, тогава ще имаме седем мажорни, седем минорни и седем хроматични* гами. Три по седем прави 21 – удвоени, правят 42 гами. А пък колко гами има сега – 32 гами. Децата, като влязат в първи клас, достигат в смятането до определено число – до сто; във втори клас увеличават броенето.

Като съм изучавал гамите, за мене те всякога са представлявали известни мъчнотии. Теоретично да разбереш една гама е лесна работа, но да разбереш вътрешния ѝ смисъл е много мъчно. Аз понякога изучавам гамите, по които са построени хората. Изучавах известен характер – ако музикално не го изучиш, няма да имаш правилно разбиране за човека. И онези, които изучават астрология и други съвременни окултни науки, ако не ги изучават музикално, няма да имат ясна представа за тях. Например някой човек е енергичен – той е построен по *ре мажор*. Някой човек е алчен, иска много – той е *фа мажор*, трепери за парата. Ня-

* Хроматична гама – музикална гама, състояща се от 12 степени, разположени на полутона в рамките на една октава.

кой мисли – той е *ми мажор*. Трябва да проучваме основната гама на човека и тогава ще видим може ли да минава от една гама в друга, за да излезе неговата работа. И самата постройка на човека е създадена по този начин.

Има *до мажор* обективен, има и *до мажор* субективен. Има *до мажор*, който обуславя вътрешния живот, и *до мажор*, който обуславя външния живот. Има *до минор*, който обуславя външния живот, и *до минор*, който обуславя вътрешния живот. Но тази работа за вас е съвсем неразбрана. Как да се приложи това, то е цяла наука. Това е една теория, която няма никакво приложение. То е все едно да ти кажат: „Аз ти давам хиляда лева след една година“, но след една година условията за това ги няма. Ти отлагаш с една година, но с отлагане не става. Един лев сега струва повече, отколкото хиляда лева след години. Това малко, което ще учите сега, струва повече, отколкото многото след много години.

И любовта се изучава музикално. Ако една добродетел не я приложиш, ти не си я изучил. Кой е основният тон на доброто? Няма да го кажа. Кой е основният тон на мило-сърдието? Или кой е основният тон на любовта? Затова сте дошли – да го научите. И след като страдате дълго време, вие ще научите какво нещо е любовта. Кога ще научите любовта? След като сте страдали дълго време на Земята и някой ви помогне, едва тогава ще оцените любовта. Ако сте гладували дълго време и някой познат човек ви приеме и нагости, вие ще познаете какво нещо е една добра обхода. Ако не сте минали през тази опитност, няма да разберете.

Има много неща, от които вашият ум трябва да се освободи. Вие сега казвате: „Как ще преживеем днес?“. Мислите дали ще имате хляб, дрехи, обувки. Много добре, но един ден ще станете на 120 години и ще трябва да заминете за другия свят, където редът е друг. Тогава питам: удобствата, които сте имали на Земята, ще ви помогнат ли за другия свят? Удобствата, които детето е имало в първи клас, ни най-малко няма да му помогнат във втори клас; удобствата на втори клас няма да му помогнат в трети и т.н. Всеки клас си има свои специфични удобства, които трябва да се проучват.

Вие говорите за Бог. Кажете ми каква е вашата идея за Бога. Казваш: „Аз вярвам“. Вярата е само един път. Любовта в един момент е само едно проявление, статически, а тази любов трябва да бъде непреривна. Ти казваш, че обичаш Бога, но не можеш да учиш. Имаш ли тогава любов към Бога? Казваш: „Когато стана добър човек...“. Без любов към Бога ти не можеш да станеш добър. Докато не съзнаеш, че си роден и излязъл от Бога и следователно имаш отношение към Него, до този момент ти не можеш да бъдеш добър. Трябва да съзнаеш, че си излязъл от Бога и че всичко онова, което Той ти е дал, трябва да го употребяваш за Него – тогава Го обичаш. Бог те е изпратил на Земята и те обича. Той вижда, че се интересува от незначителни работи и даже си Го забравил – за една година едва едно писмо ще Му напишеш, на другата година пак ще Му напишеш едно писмо. Питаш: „Бог, Който е направил света, защо ме е забравил?“. Забравил те е, защото ти си Го забравил. И Писанието казва: „Понеже вие ме забравихте, и Аз ви забравих“. По човешки говоря, вие сега ще го разберете другояче.

Аз не ви съдя. Аз разглеждам въпросите така многостранно, че и когато намеря някой човек да носи престъпно богатство на гърба си, не го съдя. Вие носите една мисъл, без да знаете какво ще донесе тя, не знаете и кой я е поставил. Знаете, че тя носи известни блага, но какви ще бъдат последствията, не знаете. Аз ви съжалявам, защото виждам: тази мисъл е съвсем чужда. Не опитвайте онези мисли, които не са излезли от Бога. Най-първо опитайте Божествените мисли, научете се да ги прилагате – без това няма успех в света. Доколкото възприемете Божествените мисли в себе си, дотолкова ще бъде вашият прогрес, дотолкова ще бъде вашето здраве, дотолкова ще бъдете и умни. И всичкият ваш живот ще се определи от положението на Божествените мисли, които сте възприели в себе си. Това е така вярно, както е вярно и правилно, че каквато храна приемаш, такъв и ще станеш.

Целият физически живот зависи от храната, която възприемаш. И целият живот на човека се определя от онези Божествени мисли, които той ще възприеме. Ти сега ми-

слиш да спечелиш с някой лотариен билет, но доколкото виждам на твоята ръка, по-рано от десет години не може да ти се падне билет с печалба от един милион. Ако не вярвате, направете опит. Моите изчисления са, че едва след десет години ще ви се падне един милион. Но да седя аз и да чакам един билет! Всичко, което става в света, е на мястото си, но то не е заради вас. Ако ти възприемеш една Божествена мисъл в себе си, тя струва не един милион, а милиарди – в бъдеще тя ще е едно грамадно богатство. Вие не сте направили опити досега. Знаете ли в какво отношение трябва да се направи опит? Имаш ли едно неразположение, не търси никакъв лекар, не търси никого, но мисли: „Защо страдам?“. Или пък ако не те обичат хората, мисли: „Защо не ме обичат хората?“. Има някои причини. Или работите не стават както ти искаш – защо? Ти мислиш, че причината е въвн от тебе. Не, причината е вътре в самия тебе. Аз съм забелязал, има си причини за това отпреди толкова хиляди години.

Хората си влияят един на друг. Аз седя сериозен и строг и някой, който е покрай мене, става същия, даже настръхва и поглежда малко кръвнишки. Аз постепенно изменям физиономията си, правя я по-усмихната, и онзи се изменя. По-рано ме поглеждаше начумерено, а сега е другояче. Всякога, когато някой направи гримаса, аз знам, че това е маска, няма нищо сериозно. Или някой се покаже по-добър – аз знам, че това е прием. Някой казва: „Не знаете ли, че аз имам нужди? Дотегна ми това унижение! Ще взема един револвер и ще утрепя някого“. Той иска сега да му кажа: „Чакай, чакай!“, иска да му дам пари, за да не убие някого. Но аз знам, че той е страхлив. Друг казва: „Обидиха ме, ще се откажа от това Братство“. От какво ще се откажеш? В главата ти стои една неоформена идея. Казваш: „Аз ще се откажа от живота“. Че като се откажеш от него, какво ще добиеш? Казваш още: „Този живот е лош“. Къде ще намериш по-добър живот? Бог ще те доведе до всички положения. Това, което не обичаш, Той ще ти го даде.

Ако искаш да те почитат хората, почитай ги. Ако искаш да те обичат хората, обичай ги. Ако искаш да ти пеят, пей им. Законът е: възприемай Божественото, постъпвай по съ-

щия начин, по който Бог постъпва. След като си направил много престъпления, не ги прави вече. Защото тъкмо те е очистил Бог, и пак дойде старото, пак паднеш, пак се окаляш. Бог ти казва: „Няма нищо, стани“ и отново те очиства – също като децата, които падат и стават, падат и стават.

Аз сега не ви препоръчвам един морал, с който да ви измъчвам. Всякога гледайте да изправите погрешката си. Бог е, Който изправя погрешките, работи с Него заедно. Бог е, Който изправя нашето естество. Той знае. Не сме ние, които работим върху себе си. Следователно, когато Той работи в тебе, работи с Него. Ти сега си неразположен, имаш някоя идея отвън – очакваш някой да ти дойде на гости, и казваш: „Защо да уча музика? Аз ли ще отида да пея на хората?“. Учи! Тези пари, които ще изкараш с пеене, струват повече, отколкото парите, които ще ти остави земният ти баща – може да ти остави, а може и да не ти остави.

Около мене се бяха насъбрали стари братя. Те питаха: „Кога ще дойде Духът, Петдесетницата?“. Казах: „Петдесетницата става веднъж“. Сега тази Петдесетница трябва да се поддържа. Както във времето на Христа, ще ги пратят да проповядват. За да отидеш да проповядваш, трябва да имаш любов, няма да чакаш Духа. Те чакаха Духа и някой от тях заминаха за другия свят. И вие сега очаквате да имате едно особено посещение. Някои ме питат: „Дали ще се познаем на другия свят?“. Чудна работа, тук не ме познават, а пък там ще ме познаят! Ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш – без това познание не може да има. Казвам: по какво ще ме познаят сега? Ако аз съм една свещ, ти ще четеш на нея и ще благодариш. Но ако не съм свещ и ти не четеш, тогава как ще ме познаеш? Бог се проявява чрез всички хора и ние трябва да проучваме Неговото колективно проявление. Бог се проявява и чрез тебе. Ти казваш за някого: „Само той ли може да пее?!“. Можеш и ти. Добре, пейте и двамата. Ако някой пее по-добре от тебе, слушай го. Всички хора трябва да изучаваш, понеже, ако се запознаеш само с един човек, това значи да познаваш само един тон. И каква музика ще учиш тогава?

Например пееш само тона *go*. Започни от този тон, от който по-долен не можеш да вземеш – например долно *сол*. Какво означава *сол*? В сегашната музика *сол* е най-тържественният тон – величествен и тържествен, в него има едно изобилие. Когато едно цвете разцъфтява и изпуска своето благоухание, това е *сол*. Когато една работа хубаво се завършва, това е *сол*. А когато се снесе едно яйце и има кудкудякане, това е *go*. Който иска да изучи тона *go*, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Пилето е излюпено: *сол, ла, си, go* – взема се горно *go*, но ти ще го смесиш с долно *go*. Много мъчно може да се подражава на една кокошка. Вие можете да кажете *kugkugyak*, но няма да е правилно. И в кукуригането на петела има нещо специфично, на което много мъчно може да се подражава. Ако ти можеш да кукуригаш правилно като някой петел, то всичките си работи ще можеш да наредиш.

Щом ти се случат някои неприятни работи, кажи: „Кукуригу!“. Тъкмо те е обидил някой, неразположен си и казваш: „Като петел ли ще пея сега?“. Като пее: „Кукуригу“, петелът значи казва: „Ще се оправи тази работа“. Изгубил си парите си. Петелът казва: „Ще ги намериш“. Болен си. – „Ще оздравееш. Кукуригу!“ Казвам ви: всеки трябва да има по един петел. Ти вървиш и петелът ти пее: „Кукуригу“. С това иска да каже: „Неразположен си, но ще ти мине“. Петелът кукурига веднъж, два пъти, три пъти. Аз му гледам очите – сериозен е. Спирам се и си казвам: „Я още веднъж“. И той кукурига. Казвам му: „Благодаря, много хубаво кукуригаш“. Аз виждам как стават работите. В този петел има всичко – има добро желание, благородно чувстване. Той си пее по един много естествен начин, казва: „Всички неприятности в живота, които се случват на хората, Бог ще ги оправи. Кукуригу!“. Затова не е лошо човек да си има петел, да му кукурига.

Аз обръщам внимание на малките неща, понеже обичам Господа и виждам онази мъдрост, с която е създал тези птици. Виждам един Божествен план във всяко нещо, което чета. В шарките на петела, в неговото облекло, в неговия гребен, в клюна му, в очите му, в опашката му аз чета. На

опашката си той има една крива линия. Наблюдавам как са задните пера на петела, те са написани – има смисъл в написаното. Там, където се пробуди твоето съзнание, всяко нещо има свой смисъл. Например има смисъл в едно цвете, което е цъфнало. Като минаваш покрай него, твоето съзнание се пробужда. Това цвете е предметно учение за тебе, прочети го.

Всеки един от вас е цвете, което трябва да цъфне. Като цъфне това цвете и като минават покрай него, могат да го смачкат, но то после пак ще цъфне. Та справяйте се с мъчнотиите, както цветята се справят. Ние много мъчно се справяме с мъчнотиите. Оценявайте вашето сърце, където са вложени всички условия; оценявайте онова, което Бог е вложил във вас. Чистотата зависи от човешкото сърце. Аз разглеждам сърцето от друго гледище. Ще видите, че биенето, пулсирането на сърцето се изменя според условията. Някой път аз изпитвам пулса на своето сърце и забелязвам, че когато мисля по един начин, пулсът ми се изменя. Когато мисля много хубаво, пулсът ми е много ритмичен. Пулсът на някои хора средно е 72 удара в минута, на някои – 74, на други – 68, 69 удара. У някои хора сърцето бие с два-три бързи удара и после има известно спиране, значи има неправилност, има прескачане. Това зависи от едно противоречие. Тогава аз знам, че има противоречие между разума и сърцето. А понякога пулсът е много бавен.

Вие, като ученици на окултна школа, изучавате окултната наука. Без любов окултната наука не може да се изучава. Трябва да знаеш кое да обичаш в човека. Четири неща има, които можем да обичаме в човека. Можем да обичаме неговото сърце – то е емблема. Сърцето е, което изпраща кръв навсякъде. Венозната и артериалната кръв зависят от сърцето; венозната и артериалната кръв показват пътищата, по които човек трябва да върви. Обичаш някого и имаш предвид целия човек с неговото тяло. Обичаш един човек за неговия ум, за неговия мозък. Обичаш някого и за това, което се проявява чрез неговия ум, сърце и тяло. Това е неговата душа.

Обичаш някого за неговото сърце. Онзи, на когото сърцето бие правилно, не можеш да не го обичаш. Аз съм изучавал хората, изпитвал съм ги. Като видя някои хора, приятно впечатление ми правят, обич се ражда в мене. Питам човека: „Мога ли да проверя пулса ти?“. Към някои хора не съм разположен – изпитвам пулса им и виждам, че не е правилно биенето на сърцето им. Сърдечният пулс предразполага хората дали да те обичат, или не. Ако пулсът ти не е правилен, няма да те обичат. Понякога, когато някой човек пее, ти казваш: „Дано млъкне“. *(Учителя пее: „Станке, мома хубава, колко си хубава, хубава, още и здрава, гиздава, още спретната, спретната, още напета“.)*

Искам да бъдете свободни, да накарате сърцето си да тупти добре. Седнете да размишлявате по десет минути и да добиете едно хубаво разположение. Всеки ден мислете за Господа. Не какъв е Той, оставете тези богословски тълкувания за Бога. Само мислете за Господа, понеже като мислите за Него, ще дойде нещо хубаво във вас. Той е най-добрият, Той е образ на Любовта, както Слънцето, което изгрява. Не мислете, че Той ще ви съди. Иди при Него и кажи: „Ще мисля за Господа, за да се науча на нещо“. Помисли за Бога – дали ще ти отговори, или не, то е друг въпрос. Но ако всеки ден вие си спомняте за Него, веднага ще влезе във вас нещо, което ще тонира сърцето ви. Щом се тонира сърцето ви, после ще се тонира и вашият ум, и вашата душа, и вашата сила.

Аз гледам, че си препятствате едни на други. Някой иска да пее, а другите не са разположени да го слушат. Някой говори, а другите казват: „Този много високо говори“. На този, който пее, аз ще кажа: Колко хубаво пееш, хубав глас имаш“. Или на този, който говори високо, ще кажа: „Много хубав глас имаш“. А пък вие не искате да търпите. Ако аз не мога да търпя другите хора, правя пакост на себе си. Лош ли е планинският ручей поради това, че когато слиза надолу, той се пени и вдига шум? Не, турен е там – какво има да го съдиш? Ручеят казва: „Ще обърнете внимание на това, че когато сляза долу, в полето, ще стана малко по-добър“. Той се пени горе, но като слезе, ще се укроти. Някой слиза от планината и кряска. Аз поетично гледам на работата: слиза

той от планината, вдига шум, пени се. Коя вода не се пени? Слиза човекът отгоре и се е запенил. Ти не осъждай, понеже с осъждането никой не печели.

Не подценявайте Божиите работи. Правете преценка на себе си, на всяка една ваша постъпка. Критикувайте постъпките си, но себе си не критикувайте. Нарисувал си една картина – критикувай нея, а не себе си. Дарбата си не критикувай. Направи друга картина и се коригирай. Всяка една постъпка можеш да критикуваш и да коригираш, но за себе си никога не казвай: „Аз съм бездарен човек“ или: „Аз съм лош човек“. Можеш да кажеш: „Постъпката ми може да е лоша в дадения случай, но аз не съм лош. Картината ми може да не е добра, но това не показва, че съм бездарен, а че не съм обърнал повече внимание“. Някой път казваш: „От мене нищо няма да излезе“. Не, защо да казвам, че от вас няма да излезе нищо?

Ако вървим по пътя на някои наши постъпки, няма да постигнем нищо. От всяка постъпка можем да се ползваме. Някой кон не рита, не хапе, но е толкова слаб, че едва носи себе си, а пък друг кон рита и хапе, но носи сто килограма – кое е по-хубаво? Аз бих предпочел хапливия кон. Разбира се, бих искал този кон да не хапе. Французите казват: „*A la bonne heure*“. На български това означава *на добър час*. Във френския израз първата буква *A* е човек, който е натоварен, втората буква *L* показва, че човекът има всичко, за да изнесе този товар. Тогава започнете с първата буква на вашето сърце. Бог е вложил във вашето сърце всички условия за по-добър живот и за чистота. Трябва да се прояви сърцето на човека. Доброто, което е в човека, трябва да се прояви. И то само чрез сърцето може да се прояви. Законът на Любавта започва със сърцето. Ако ти със сърцето си не можеш да се родиш, и с ума си няма да можеш. Най-първо ще работи сърцето, после умът. Щом се изяви умът, ще дойде душата, ще разбираме душата. А щом разберем душата, ще разберем и духа. Това е цял един процес, по който трябва да върви сегашното възпитание.

Първо трябва да се образува една хармонична атмосфера. Защото, когато започнете да пречиствате една стая, която е много отоплена, и отворите прозорците, веднага ще

се образува едно течение. И в Природата е същият закон: образуват се две течения – топлото отива нагоре, студеното отива надолу. Ако във вас няма две течения, не може да се образува движение. Някой човек е неразположен – студен е, а друг е топъл. Съберете ги, между тях наредете други хора и те ще се ползват от това проветряване.

Да кажем, че някой е гладен. Ти му казваш: „Виждам, че си пътувал дълго време“, носиш му хляб и малко вода и моментално става една промяна в душата му. Посрещнете човека и му дайте едно насърчение. Едни други се насърчават. Писанието казва: „Молете се един за друг“. Пожелавайте си хубави неща един на друг. Като видиш някого, моли се да се усили дарбата му. Който е забогатял, още повече да забогатее. А който е осиромашал, още повече да осиромашее. Смисълът на богатството е в сиромасите. Сиромасите оценяват какво нещо е богатството. И богатият, само като осиромашее, оценява какво нещо е богатството. Също така и невежият оценява какво нещо е знанието. Никога не мислете, че всичко знаете. Всякога да има нещо, което да не знаеш. Можеш ли да знаеш какво е състоянието на един ангел, какво чувства той? А какво чувства един съвременен цар? Вие сте бедняк и се явявате пред него. С какво ще привлечете вниманието му? Изпейте му една песен и той ще спре колесницата си.

Искате да знаете какво нещо е музиката. В света няма магия без музика. Първата форма на магията е музиката. Първата форма, с която се започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, не можеш нищо да направиш. Като отиваш при някой банкер, седни на стола и пей. Не вярвайте в нещо, което не виждате и не сте опитали. Сега щях да ви свиря на цигулка, но няма да свиря. Някой път цигулката не е разположена да свири. Понякога вечерно време, в 12 часа, аз слагам на цигулката сурдинка* и свиря пет-десет минути, правя своите опити в музиката: поставям някои то-

* **сурдинка** Приспособление, с което се променя тембърът или се понижава силата на тона, издаван от духови или струнни музикални инструменти.

нове, изменям своите трептения, своите енергии и веднага виждам какъв ефект се произвежда.

В Природата всичко има ритъм. В Природата мелодията върви по хоризонтален път, а хармонията върви по отвесен път – грамадна е разликата. Ти първо трябва да се научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъма. Хармонията не е нищо друго, освен едно съчетание на мелодии. Изобщо в мелодията е застъпен един глас, а в хармонията са застъпени няколко гласа едновременно. Първо ще проучваме нашия живот. Като изучаваме себе си, изучаваме закона на мелодията. Когато изучаваме закона на ближния, изучаваме закона на хармонията. Ако ти не разбереш мелодията, как ще разбереш хармонията? Ако аз в себе си не разбирам мелодията, ако не мога правилно да пея, как ще разбирам хармонията, когато четири гласа едновременно пеят?

Казвам: Любовта – това е мелодията; Любовта, Мъдростта и Истината едновременно – това е хармонията. Само Любовта, това е мелодия. Можеш ли да пееш на Любовта, Мъдростта и Истината, това е хармония. Сега започнете с изучаване на мелодията. Изкарайте мелодично гамата *до мажор*, изпейте я хубаво. (*Изпяват се тоновете до, сол, горно до, горно сол и после цялата октава. Учителя изпява думите: „Обичам, обичам, обичам. Знаете ли вие – аз обичам!“*.)

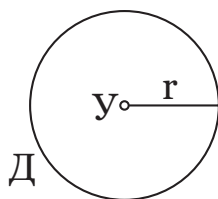
Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

2. лекция, 6 октомври 1937 г., София, Изгрев

ПЪТЯТ НА ЧОВЕШКОТО РАЗВИТИЕ

*Отче наш
В начало бе Словото*

Всички хора се намират в едно голямо противоречие. Те се питат защо светът е направен така, а не другояче. По какъв друг начин е могъл да се направи светът? Бог е мислил и е намерил този начин за най-добър. Защо го е направил така, причините ги знае Той. Ние можем само да предполагаме. Казвам: сега ни трябват знания, за да разберем противоречията, които съществуват. Злото произтича от доброто. Доброто е предшествовало, то е едно благо в света. А пък злото е само една форма, която показва, че доброто не е приложено както трябва. Злото показва едно дисхармонично употребяване на доброто. Цигулката може да ми причини цяла пакост. Погрешката не е в цигулката. Тя е много хубава, честна, почтена, грях не прави, но ако не зная да свира на нея, тогава ще кажа: „Не е добра“. Всеки от вас има по един инструмент, който понякога създава неприятности. Ако не знаете как да си служите с него, ще си създадете едно препятствие.

Фиг. 1

Тук има философия. (*Учителя показва чертежа на черната дъска.*) Това е една формула на живота (*фиг. 1*). И досега не съм срещал нито един съвременен учен човек, който да я разгадае. Този кръг има център, радиус и периферия. Какво означава центърът? Той е умственият свят на човека, Първата причина. Радиусът е чувственият свят – нещо излиза от умствения свят и ти го чувстваш. А периферията е волята, действието – трябва да се работи. Следователно първо трябва да се прояви вашата мисъл, после – вашето чувство и най-после – вашите постъпки. Седем принципа има, за да постъпвате правилно. Кой са те, няма да ви кажа сега. Вие

искате да бъдете щастливи, но това показва неразбиране на живота. Щастието се основава на един разумен закон: да знаеш как да се движиш. Ти не можеш вечно да бъдеш щастлив. Ако хората в рая са вечно щастливи, то хората в ада са вечно нещастни. Нещастieto на едни е щастие за други; и щастието на едни е нещастие за други.

Например защо човек трябва да бъде сиромаш? Сиромашът е ученик. Сиромашията те заставя да учиш. След като свършиш училището, какво ти предстои? Наученото трябва да се приложи. Приложението става с богатството. Следователно богатството е следното: завършил си училището и трябва да приложиш наученото. И ако ти не знаеш как да прилагаш в богатството своето знание, тогава хората ще бъдат недоволни от тебе. Ако знаеш как да го прилагаш, ще бъдат доволни от тебе. Сиромашията е учение, а богатството е приложение. А след богатството кое иде? Добродетелта, доброто. То е вече висше училище. В училището на сиромасите ще учиш, в училището на богатите ще приложиш, а в училището на доброто ще изпълниш. Питаш защо си сиромаш. За да се учиш. Питаш защо си богат. За да прилагаш. Питаш защо трябва да бъдеш добър. За да изпълниш. И ако не се учиш, не прилагаш и не изпълняваш, ти нищо не можеш да направиш. Без сиромашия не може ли? Не може. Сиромашията е един подтик да учиш, защото, ако не си сиромаш, няма да учиш. Сиромашията ще те застави да учиш. А пък ако не си богат, не можеш да приложиш. Защото, ако нямаш нищо, какво ще приложиш? И ако не си добродетелен, не можеш да изпълниш.

Щастието на човека почива върху сиромашията, богатството и добродетелта, или: върху учение, приложение и изпълнение. Във всичките неща ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не си бил нещастен. Всеки човек, който не е добър, ще бъде нещастен, защото нещастieto е нещо неорганизирано. Доброто е хармония, а злото е дисхармония. От дисхармонията се отива към хармонията. Казва се в Библията, че в началото Земята била неустроена. Всичко е било огнено. Било е време, когато нашата Земя е светела като Слънцето. Учените казват, че Земята е потъмняла и ос-

таряла. Тя не е остаряла, но е в друго положение. Сега няма светлина, сега Земята се нуждае от светлината на Слънцето. Но да благодарим, че Земята е дошла в това състояние, защото така може да се живее на нея. Ако беше като Слънцето, всички щяхте да бъдете разширени в едно газообразно състояние. Сега да оставим тези далечни работи, понеже те ще ви спънат.

Да допуснем, че вие искате да бъдете богати. Богатството всеки го желае. Не е лошо човек да бъде богат. Учение, богатство, добродетели – всички те си приличат. Ако двама светии се съберат на едно място, ще се скарат. И двама лекари, и двама свещеници, ако не знаят законите на живота, пак ще се скарат. Кой са свещениците? Мъжът и жената, те са свещениците – и единият, и другият служат. Тук вече действа законът на поляризацията. Полярност, двойственост има в Природата. Каква е тази двойственост? От човека излиза жената, но тя не прилича на него. От Бога излиза човекът, но човек не прилича на Бога. Човек излиза от земята, но не прилича на земята. Земята обича човека, използва го, и той я използва. Мъжът обича жената, понеже от него е излязла, и я използва. Ще кажеш: „Защо е така?“. А как трябваше да бъде? Всяко нещо си има своята причина, но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно мисълта е причината. От мисълта се роди желанието и от желанието се роди действието. Щом има действие, то има и раздвояване на нещата. Това, което вършим, може да е добро, а може и да е лошо.

Един цигулар може да свири добре, а може и да свири зле. Коя е причината за това? Вие казвате: „Дарбата му е такава“. Цигуларят, за да свири добре, първо трябва да е сиромас. Ако не е сиромас, не може да се научи да свири. Когато се научи да свири, трябва да стане богат. И после ще започне да влияе на хората, ще стане добър. В една цигулка има ли съзнание? В нея има живот, тя е жива, но този живот се различава съвършено от човешкия. Предците на този материал са били учени хора, които са разбрали тайните на живота. Има дървета, които живеят по 6–7–8 хиляди ходи-

ни, а Адам, с всичкото си знание, е живял едва 900 години. Значи растенията са били много по-учени от него. Това е по отношение на физическия свят. Продължителността на живота трябва да се свърже и с качествата на отношенията, които човек има в живота. Ако имаш дълъг, но нещастен живот, какво значение тогава ще има тази продължителност? И мислите ли, че сегашните растения са щастливи? Те дълго живеят, може би хиляди години, но като дойде някой човек, ги отсича. Тогава питам: какво ги ползва този дълъг живот?

Сега не е важно да разрешаваме въпроса защо светът е такъв. Важно е друго: като имаш едно страдание, да знаеш как да се освободиш от него. Говорихме миналия път за закона на ритъма в музиката. Ритъмът определя хармонията. Но в тази хармония има едно движение напред и назад. Ти не можеш да свириш и да пееш, ако в твоето свирене и пене няма отиване напред и назад, наляво и надясно. След голям дъжд се явяват пороища, които всичко завличат. И когато престанат пороищата, хората се радват. Но ако престанат дъждовете, тогава е лошо. Къде е лошото в пороищата? Дъждът е дошъл в повече, отколкото трябва, там е нещастieto. Следователно в какво седи нещастieto на хората? В чрезмерните им желания. Те имат не едно, а хиляди желания. Хората искат да бъдат богати и силни. Представи си, че си богат човек и решаващ да се ожениш. Ти търсиш в женитбата своето щастие. Жениш се, но другарката ти не е добра. Народят ти се деца, но не приличат на тебе, лоши са. Тогава какво струва твоята женитбата?

Не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромас. И не можеш да бъдеш добродетелен, докато не си бил и сиромас, и богат. Следователно, за да се прояви доброто, ти най-първо ще започнеш със сиромашията. Сиромашията е големият ви син, който е роден от вас. Ще го накарате да учи – вие трябва да се учите. Но вие не искате да учите, питате: „Защо ми е знанието?“. Защо ви е знанието? Ако владеете английски или френски език, то като отидете в странство, вратите ще бъдат отворени пред вас. Но ако не знаете например английски език, каквото и да говорите,

англичанинът ще махне с ръка и ще си заmine, той не води със себе си преводач. Вие от толкова хиляди години сте тук, в Природата, и не сте научили още нейния език, знаете едва няколко думи. Казвам: трябва да се научи езикът на Природата. Дойде ти едно страдание – какво ти казва Природата с него? Ще учиш. Боли те например корем. С това Природата ти казва, че много ядеш или че не си дъвчеш храната, не си избрал добра храна, пил си много вода, много вино, много ракия, не навреме си ял. Ти казваш, че трябва да се яде. Природата ти казва: „Да, но умно. Ще избереш отлична храна и тогава ще има полза“. Ти се питаш: „Какво да правя?“. Ще бъдеш умен! Ще избереш най-хубавата храна. Природата казва: „Всичко, което създадох, не е само за тебе, да го ядеш ти, но е за безброй същества. Ти ще вземеш малко храна. Всичкото богатство не е само за тебе. И за другите хора има богатство. И всичкият живот не е само за тебе“. Животът на всички хора съставя един общ живот. Следователно всеки човек е една малка частица от този общ живот. Той може да е един клон, едно листче, един малък цвят или малък плод. Той трябва да разбира, че всички, които са в света, съставляват едно цяло и неговото благо зависи от благого на всички.

Ти не си доволен от сиромашията и казваш: „Дотегна ми сиромашията. Ще се помоля на Бога, Който е създал света“. Щом ти е дотегнала сиромашията, аз ще ти кажа, че не се учиш. Ти си пратен в училището. Без учение не може. Казваш: „Искам да бъда богат“. Пътят за богатството е сиромашията – по този път ще минеш. И още казваш: „Искам да бъда добър“. Пътят за доброто е пътят за сиромашията и за богатството. Ще учиш чрез страданията, после ще влезеш в богатството и оттам – в пътя на доброто. А като влезеш в пътя на доброто, ще вървиш към Бога. Доброто ще ти покаже пътя към Бога. Щом намериш Бога, Той ще ти покаже как да обичаш хората. За да намериш Бога, трябва да Го обичаш.

Как ще проявиш любовта си? Една девойка беше написала любовно писмо до своя възлюбен и дойде при мене да ми го прочете, искаше моя съвет. Аз харесах писмото. Тя

каза за възлюбения си: „Нямам намерение да се женя за него, нека да мисли каквото иска за мене. Дойде ми едно вдъхновение и му написах това писмо“. Но така хубаво го беше написала! Помислих си, че ще е добре да ми даде едно копие, та да го прочета и на вас. Тя е една светска девойка, а какво прозрение има! Гледам лицето ѝ – минала е през сиромашията, патила е, но не е остаряла, подмладила се е. Тя каза: „Благодарение на Бога разбрах, че не може да се живее така, както си мислех едно време. Сега мисля друго“. Искаше да ѝ кажа какво да прави. Нейният възлюбен беше от видно семейство, тя искаше да му помогне. Казах ѝ: „Не му пращай писмото по пощата, защото ще изгубиш пред него. Ти много искаш от него и той няма да може да те разбере, ще се развие една дисхармония. Напиши едно друго, официално писмо, което му прати. А когато се срещнете лично, прочети му това, както го прочете сега на мене. Ще му го прочетеш с любов и той ще те разбере“.

Едно дете иска не само да го роди баща му, но и да се качи на гърба на баща си, та той да го носи. В живота никой не обича да се качваш на гърба му. Трябва да имаш голяма любов към някого, за да го носиш. Майката има голяма любов и носи детето си. Някой иска да се качи на гърба на някого. Не искай това, понеже ще дадеш лош пример. Тогава и друг ще се качи на твоя гръб. Ако някой е недоволен от сиромашията, ще бъде недоволен и от богатството. Ако някой е недоволен от богатството, той и в доброто ще намери злото. Онзи, който не е оценил сиромашията и богатството, ще се намери при забраненото дърво на доброто и злото. Сиромашията и богатството – това е плодът, който сега хората ядат. Позволено е да ядеш от дървото за познание на доброто и злото само тогава, когато си разбрал какво нещо е сиромашията и какво – богатството. Да се радваш и в сиромашията, и в богатството. Ще учиш в сиромашията, в богатството ще прилагаш. И тогава идваш към доброто. Това е, което може да те избави.

Някой път вие сте радостни и весели. Внимавайте, радостта, която имате, скоро ще се смени със скръб. Постоянно това махало се движи: вдясно е радост, вляво е скръб,

после вдясно пак е радост и после вляво пак е скръб, и така нататък. И като се движи махалото, това е доброто. Движението показва какъв е вашият живот. Като дойдете някога до доброто, ще видите какъв кръг сте направили. Вие вярвате в Бога, искате Той да ви направи щастливи. Това ваше разбиране е криво. Като търпелив, сам Бог страда. Баща ви страда, а пък вие искате да не страдате. Вашия баща има глупави деца, които искат да му направят пакост. Не че са глупави, те са били много умни, но са оглупели. Умният човек някой път иска да направи нещо, което съзнава, че не е право, и затова си слага маска. Да допуснем, че някой няма пари и си мисли: „Ще си сложа маска, ще открадна пари и после ще я махна“. Ще свалиш тази маска, но закон има в света: това, за което ти не си работил, ще те напусне.

Във връзка с този закон трябва да знаете следното: законът на ритъма има свое място в умствения, в сърдечния и във физическия, волевия свят на човека. Сиромашията е отляво, богатството е отдясно, а доброто е нагоре. Сиромашия, богатство и добро – наляво, надясно и нагоре. Учение, приложение и изпълнение. В музиката има 3/4 такт – какво значи 3/4? Тоновите се определят по време. Трябва да се пази ритъмът. Ако ритъмът върви бързо, какво означава това? Игривата музика е бърза. Класическата музика върви бавно. Всякога не може да имате един класически ритъм. Ритъмът има много форми.

Сега много хора казват: „Трябва да бъдем добри“. Поставете нещата в този ред: трябва да бъдем сиромаси, трябва да бъдем богати и трябва да бъдем добри. Ако не поставите сиромашията, богатството и доброто за основа, физическият живот не може да се уреди. Ще учиш и каквото научиш, трябва хубаво да го знаеш и хубаво да го предадеш. Например ако не говориш добре английски език, англичанинът няма да те разбере и ще каже: „Кажи думата на срички“. Ако не можеш да произнесеш думата, ти трябва да сричаш.

В сегашния живот ви се преподава, че ще отидете на Небето и ще бъдете щастливи между ангелите. Криво е предадена тази философия. Ако ти на Земята не знаеш как да живееш, как ще живееш на Небето? Ако ти на Земята не

можеш да живееш като гъсеница, как ще живееш като пеперуда? Трябва да знаеш как да пъплиш като гъсеница и тогава ще знаеш как да хвъркаш като пеперуда. И ако не минеш през тези хиляди форми, човек не можеш да бъдеш. Защото човекът е минал през хиляди, през безброй форми, докато добие сегашната си форма.

При една хубава мисъл трябва да има едно хубаво чувство и при едно хубаво чувство трябва да има една хубава постъпка. Ние трябва да се върнем към природния живот, или към Бога. Законът на инволюцията е излизане навън, а законът на еволюцията е връщане към Центъра. Ние сме слезли вече до дъното на материалния живот, в една гъста материя. Не всички хора са слезли, но тези, които са слезли, сега се качват. От Христа насам е еволюцията. Част от хората започнаха да минават в еволюцията, да се връщат към Бога. За да се върнете към Бога, вие трябва да разберете сиромашията. Ще се учите. Мъжът ще изучава какво нещо е жената; жената ще изучава какво нещо е мъжът. Братът ще изучава какво нещо е сестрата; сестрата ще изучава какво нещо е братът. Господарят ще изучава какво нещо е слугата; слугата ще изучава какво нещо е господарят. Учителят ще изучава какво нещо е ученикът; ученикът ще изучава какво нещо е учителят. Ще изучавате всички неща, с които сте свързани.

У вас има стари възгледи, които трябва да се изменят. Например като кажа, че някои от вас са бездетни, какъв смисъл влагам в думата *бездетни*? Ако човек всеки ден не ражда по едно дете, той е бездетен. Всеки ден ще раждаш по едно добро желание. Да кажем, че всеки ден не можеш да раждаш по едно добро. Тогава на една седмица или поне на един месец едно добро да родиш. Но и това не можеш. Хайде, поне веднъж в годината едно добро да родиш. И ако през годината родиш 365 хубави мисли, чувства, желания и постъпки, тогава ти си задоволен. Те ще живеят в тебе и ще казват: „Татко, ние не искаме да създадем самостоятелни къщи. Ще живеем в твоята къща“. Такъв човек се нарича *роген от Бога*. Във вас всеки ден трябва да се ражда една хубава мисъл. Всеки ден човек трябва да се ражда. Днес

трябва да се преродите и да сте съвсем друг, а не същият като вчера. Какво нещо е прераждането? Всеки ден трябва да има изменение в твоите мисли, в твоите желания. Защо остаряват хората? Защото не се прераждат всеки ден.

Ако не сте разбрали сиромашията, ще страдате, ако не сте разбрали богатството, ще страдате и ако не сте разбрали доброто, ще страдате. Това е адът. Какво представлява адът? Човек, който не е разбрал сиромашията, богатството и доброто, той е в ада. Такова е новото схващане. Някой казва: „Аз искам да отида на Небето“. Ще ти кажа как да отидеш на Небето: ще обичаш сиромашията. Когато дойде сиромашията връз човека, той казва: „Дотегна ми да нося скъсани дрехи, да гладувам, да не ме почитат хората“. Че ако хората не те почитат, това не е сиромашия. Какво е сиромашия? Ще учиш. Ако при сиромашията имаш разположение да учиш, тогава ти си добър сиромаш, а пък ако при сиромашията нямаш разположение да учиш, ти си лош сиромаш. Като нямаш какво да правиш при сиромашията, започни да учиш.

Много музиканти не разбират законите на музиката. Снощи свирях една каденца*. Вие може да кажете, че не знаете да свирите като мене. Аз не искам да свирите като мене, защото то ще бъде нещастие за вас. И за мене ще бъде нещастие да свиря като вас. Не искам да свиря и като Бетовен, защото и това ще бъде нещастие за мене. Не че не мога да свиря Бетовен. Мога, но мотивът, който той е разработил, музиката, която е дал, е взел отгоре и я е обработил. Ако искам да чуя Бетовен, викам го и той идва. Казвам му: „Посвири ми. Аз не мога да свиря твоите работи“ – и той свири. Някой казва, че свири музиката на Бетовен. Като свириш неговата музика, ще загазиш. Как ще го разбереш? Ти не можеш да бъдеш в условията, при които Бетовен е създал

* **каденца** (итал.) **1.** Хармоничен или мелодичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане. **2.** Въмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си. **3.** Отбелязване почивка в музикално произведение.

своята музика, не можеш да я изразиш. Ако той дойде в настоящия момент, по друг начин ще създаде симфония.

Сега ще ви покажа какво нещо е класически ритъм. (*Учителя свири на цигулка.*) Това е класическият ритъм, същинският ритъм. Сега ще ви изсвирия игрив ритъм. (*Учителя свири.*) Ако сте тъжни, с тази музика може да се лекувате. Музиката лекува, тя оглажда, оглажда, организира нещата. Този ритъм съществува в Природата и когато някой път го чуваме, ние сме радостни. Човек трябва да бъде добър, за да чуе ритъма на Природата. Когато престанем да чуваме Божествената музика, ние се намираме в един свят, от който не сме доволни. Окултната наука води човека към избавление. Някой е сиромаш, скръбен е. Защо скърби? За да се учи. Защо някой е радостен? Защото е богат. Той трябва да прилага.

Да допуснем, че ти се намираш в едно противоречие, не можеш да се молиш. За да се молиш, трябва да осиромашееш и да забогатееш, та като отидеш при Бога, да занесеш нещо. Ти искаш да занимаваш Бога с празни думи. С празни думи Господ не се занимава, трябва да занесеш нещо. На Господа можеш да попееш и ако Му попееш това, което иска, Той ще ти даде нещо. Но ако не Му попееш, няма да ти даде нищо. Има някои същества, които не разбират каквото и да им се говори. Като им посвирия, разбират, но то не е обикновеното свирене. Когато говоря за музиката, аз не разбирам обикновената музика. Има три вида музика: музика на сиромашията, на богатството, на доброто. Ще знаеш добре да свириш музиката на сиромашията, в нея има хубави парчета за учене. Ще знаеш добре да свириш музиката на богатството – там има класически парчета. И после ще знаеш да свириш музиката на доброто. Сиромашът има класическата музика само когато е болен. Щом е здрав, той има друга музика. Съществува едно различие между богатия и сиромаша. Богатият притежава богатство, но няма това, което има сиромашът. Сиромашът има отличен стомах и поглежда яденето на богатия с апетит, но няма това ядене. А пък богатият няма охота да яде и казва: „Да имах добрия апетит на онзи!“. За да имаш добър апетит, ти трябва

да отидеш при сиромаша. А сиромашът, за да има изобилие, трябва да дойде при богатия. Онзи, на когото храносмилането е слабо, да се сприятели с човек, на когото храносмилането е добро.

Вие имате криво понятие за грешника. И грешникът има своите хубави страни. Една негова хубава черта е, че е много естествен. Той казва: „Аз съм много лош човек. Има нещо добро в мене, но не зная как да го проявя. Не можеш ли да ми дадеш съвет какво да правя?“. А пък онзи, който не е грешен, когато му кажеш нещо, той не го приема, мисли, че всичко знае; той има в себе си нещо необработено.

Човек, който е сиромаш, богат и добър, има качеството на дете и затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Аз сега продължавам така: ако не станеш дете на сиромашията, ако не станеш дете на богатството и ако не станеш дете на доброто, ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Царството Божие е за децата на сиромашията, за децата на богатството и за децата на доброто – но трите събрани заедно. Това са нови разбирания. Така като разбираме живота, той има смисъл.

Нещата трябва да се осмислят. Да обичаш някого, това значи да влезеш в неговото богатство, да влезеш в неговото добро. Човек, който не обича сиромашията, богатството и доброто, той не ме обича, т.е. човек, който не обича учението, приложението и изпълнението, той не ме обича. Трябва да обичаме това, което хората учат. Когато детето работи, другите казват: „Детинска работа е това“. Не е детинска работа, много сериозна работа е. Това дете е дете на сиромашията. Тази сиромашия ще му даде основа за богатството и богатството ще му даде основа за доброто, а пък доброто ще му даде основа за любовта.

Какъв е цярът на безверието? Вярата. Какъв е цярът на злото? Доброто. Какъв е цярът на сиромашията? Богатството. Какъв е цярът на богатството? Доброто. Какъв е цярът на доброто? Любовта. Любовта е, която подкрепя доброто. Доброто е, което подкрепя богатството. Богатството е, което подкрепя сиромашията. Богатство, което не подкрепя сиромашията, не е богатство. Сиромашия, която не работи за

богатството, не е сиромашия. Богатство, което не работи за доброто, не е богатство. И добродетел, която не работи за богатството, не е добродетел. Тези са положенията, които трябва сега да знаем.

Много неща има в свещените книги, но трябва да има определения. Сиромашията трябва да услужва на богатството, а пък богатството трябва да обича сиромашията. Щом богатството обича сиромашията, то ще дава. А пък сиромашът, който се учи, той е на прав път. Тук имаме отношение на учител и ученици. Учителят в дадения случай е богатството. Всеки, който учи, отива да спечели нещо от учителя си. Учителят, като учи ученика си, става добър, а пък ученикът, като се учи, става богат. Така че щом се учите добре като ученици, ще станете богати. Учителят като ви е давал, като е влагал своето богатство във вас и не сте станали добри, то неговата работа не струва. Така че ще минете тези положения. Някои от вас са сиромаси – да се учат! Някои от вас са богати – да прилагат! Някои са добри – да изпълняват! Изпълнението е за добрия човек. Доброто само в изпълнението се показва. И ако вие не сте изпълнили нещата, няма да имате плода на доброто.

Сега ви разяснявам тези три свята: умственият свят е центърът, чувственият свят е радиусът, а окръжността – това е физическият живот. Животът е един кръг. Земята се върти и ние трябва да се въртим. Въртенето на Земята, това е една работа. Тя постоянно се обръща, за да може Слънцето да напече всичките ѝ страни. Земята има предвид благото на всички същества, които живеят на нея, и се обръща равномерно, движи се ритмично, за да може всяка нейна част да възприеме необходимите за живота светлина и топлина. И ние, като Земята, трябва да се движим, да се обръщаме към Бога, за да се оживяват нашите мисли и чувства. И всички тези клетъчни души да разберат, че има един разумен човек, който работи за тях. Ако не живеем добре, нашите поданици ще бъдат недоволни от нас и тогава ще чувстваме скръб и страдания в себе си. Поданиците ни ще кажат: „Вие сте ни господари и трябва да постъпвате добре с нас“.

Казвам: приложете любовта си – да обичате сиромашията; приложете любовта си – да обичате богатството; приложете любовта си – да обичате доброто в света. И да знаете, че колкото повече скърбите, толкова повече ще се радвате. И колкото повече скърбите и се радвате, толкова по-добри ще бъдете. И колкото сте по-добри, толкова по-близо ще бъдете до Любовта. И колкото по-близо сте до Любовта, толкова по-добре ще служите на Бога. Този е пътът, по който всички трябва да вървим. Този е пътът, в който всички трябва да сме прилежни. Този е пътът на човешкото развитие.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

3. лекция, 13 октомври 1937 г., София, Изгрев

МЯСТОТО НА ВЪЗВИШЕНОТО И ОБИКНОВЕНОТО В ЖИВОТА

Отче наши

Пишете върху темата: *Право и безправие.*

Човек трябва да научи някакъв занаят. Стремежът на хората към известен занаят или изкуство се свежда до това, че те искат да бъдат щастливи. Представете си, че вашето тяло е направено от захар или от някаква материя, която не може да издържа на всички условия – какво ще стане с вас? Ако е направено от захар, като го залее вода, то ще се стопи, ще се разтвори. Тялото се топи и при топлина. Пълният човек, като дойдат усилни условия в живота му, започва да се топи и изгубва десет, петнайсет, двамайсет или повече килограма от теглото си. Понякога човек губи от теглото си при някаква болест или мъчнотия. Ако се случи да гладува много, пак губи от теглото си; ако обаче яде повече, той увеличава теглото си.

От какво зависи щастието на човека? Щастието на човека зависи от добре организирания му ум, от добре организираното му сърце и от добре организираната му воля. Тъй щото човек трябва да знае, че щастието и нещастията му зависят от неговия език. Като каже една дума при известни условия, човек вижда от какво произтича неговото щастие или нещастие. Казвам: сегашните хора трябва да изучават много добре химията. Специалистите по химия познават различните химически отрови. Както има различни отровни газове, които се знаят, така има и различни отровни мисли, отровни чувства и отровни постъпки, които също така трябва да се знаят. Както материята по състояние бива твърда, течна, въздухообразна, етерообразна и светлообразна, така и мислите, чувствата и постъпките на човека могат да бъдат твърди, течни, въздухообразни, етерообразни и светлообразни.

Ще кажете, че се обърквате от тези неща. Всеки, който не разбира, всякога се обърква. И най-добрият певец може да се обърка – като минава от една октава в друга, като взима цели тонове, както и да е, но понякога дохожда до полутонове, които много трудно се взимат. Който разбира от музика, веднага схваща, че е взел криво някой тон, и бърза да го изправи. Като наблюдавам лицата на съвременните хора, виждам колко криво мислят. И вместо да стават свети хора, те повече се объркват в живота си. Като гледам и вашите лица, аз си мисля: накъде ли отиват тези хора? Питате какво има в лицата ви. Лицето на човека е като един барометър, който показва дали времето ще се развали, или ще се оправи. Лицето на човека показва дали той ще бъде щастлив, или нещастен, праведен ли ще бъде, или грешен, учен ли ще бъде, или невежа, страхлив или смел, добър или лош ще бъде. Всичко е написано на човешкото лице. Като знае това, човек трябва постоянно да се оглежда, да знае накъде отива, както капитанът на кораба постоянно следи каква посока взима движението. Корабът пътува на 10–15 километра навътре в океана, затова капитанът трябва да следи посоката на движението, да знае на кое пристанище да спре.

Когато човек иска да предприеме една работа, той предварително трябва да знае в каква посока ще върви. Мнозина са идвали да ме питат дали ще вървят работите им, ако започнат някакво предприятие. Идва някой и ми казва, че иска да отвори една малка търговийка-бакалийка. И това може, но виждам, че този човек е със сприхав характер, няма да предразполага клиентите си. Като дойде някой и иска добра стока, той ще му каже соннат: „Такава е моята стока, ако искаш, вземи, ако не искаш, можеш да си вървиш“. Така той ще прогонва клиентите си, а после ще се чуди защо работата му не върви добре. Но друг, който е отворил дюкян, посреща клиентите си усмихнато. Като му искат добра стока, той им казва: „Бъдете спокойни, ще ви дам много хубава стока, на ваше разположение съм. Каквото искате, ще ви услужа“. И какво виждаме? Върви му на този човек.

Религиозните хора приличат на първия търговец. Те стават мълчаливи, правят лицата си сериозни и се държат като аристократи с другите хора. По този начин стават смешни, но си мислят, че са разрешили кой знае какви въпроси. Религиозният човек първо е един занаятчия, който се учи да плете чорапи. Религията не е нищо друго, освен плетене и разплитане. В какво например седи православие-то? В православие-то има една практическа страна. Правили ли сте вие по сто, двеста, петстотин, хиляда поклона на ден, да знаете какво нещо са поклоните? Правили ли сте такава гимнастика? Ще кажете, че това е епитимия*. Един калугер казва на друг: „Ти си много набожен човек“. „Откъде знаеш това?“ – пита другият. Той мисли, че си има работа с някакъв ясновидец, който го вижда как се моли, но този човек познал набожността му по мазолите на големия му пръст, които са се получили от многото поклони – калугерът правел на ден по 500–600 поклона. Казваш: „Няма да правя никакви поклони“. Да, но този, който прави много поклони, и изобщо който прави поклони, е всякога здрав. Който не прави поклони, той всякога боледува. Не е лошо човек да прави поклони. Какво означава правенето на поклони? То се отнася към физическия свят. Да прави човек поклони, това значи да се навежда. Минаваш през някоя ниска врата – ще се поклониш, т.е. ще се наведеш, за да влезеш.

В един анекдот се разказва за някакво старо време, когато живеели някакви хора, които никога не се покланяли, не се навеждали, а всякога били съвършено изправени. Те не знаели какво значи да се наведе малко човек – това било голямо прегрешение за тях. Всякога ходели изправени, без никакво навеждане или огъване напред, настрани или назад. За да не ставало нужда да се навеждат, строели къщите си с високи врати. Случило се обаче, че едно семейство направило къщата си с по-ниска врата. Синът в това семейство

* **епитимия** (на гръцки *порицание*) Наказание, налагано от духовна власт, което може да се изразява в извършване на определен брой поклони, четене на молитви, определен период на пост, лишаване за определено време от причастие и др.

бил доста висок и като се заженил един ден, той си избрал много висока невеста, тъй щото главата ѝ стърчала над вратата на къщата и тя се намерила в невъзможност да влезе през нея. Събрали се всички близки и роднини на булката и започнали да мислят какво да направят, за да влезе булката в дома на своя избраник. Да отрежат главата ѝ, за да влезе в къщата, това значело да умре. Ако не ѝ отрежат главата, трябвало да развалят прага на вратата, да го издълбаят, но това било някакъв лош знак. Ако се отреже главата на булката – лошо, ако се развали прагът – и това лошо. Всички започнали да плачат, не знаели как да разрешат този въпрос. Те започнали да се молят на Бога, да им даде някакво разрешение.

В това време ги чул един човек и ги запитал:

– Защо плачете, какво се е случило?

– Случи ни се едно голямо нещастие. Вратата ни е ниска, а прагът ѝ е много висок. Булката не може да влезе в дома, трябва да се отреже главата ѝ.

– У нас тия въпроси се разрешават много лесно. Какво ще ми дадете, ако накарам булката да влезе в къщата?

– Ще ти дадем всичките ѝ наниз.

Той се качил на гърба на булката и тя се навела.

– Теглете я сега вътре.

По този начин булката влязла в къщата на младоженеца и дали нанизите ѝ на онзи, който я вкарал.

Ще кажете, че това е анекдот. Не, това се случва всеки ден в живота на хората. Понякога мислим, че някои работи не могат да се случат, но щом се качи нещо на врата ни, те веднага стават. Младият мисли, че никога няма да остарее, никога няма да вземе тояга в ръка, обаче гледате го – след 50–60 години той се навел, прегърбил се и се подпира с тояга. Този, който по-рано не можеше да минава през ниската врата на къщата, сега вече – като стар, минава. Казвам: ние не трябва да очакваме на хората, защото това е един анор-мален живот.

Вие сте се отдалечили доброволно от Бога и сега не знаете например кога една мисъл е Божествена и кога не е Божествена. Също така често не познавате кога едно чувство

е Божествено и кога не е Божествено; не знаете кога една постъпка е Божествена и кога не е Божествена. Можете да предполагате само, но положително не знаете. Понякога вие чувствате, че нещо ви се подшущва отвътре, и тогава мислите, че Духът отвътре ви говори. Такива случаи има много в спиритизма. Едно време, когато беше жив доктор Миркович, нашите приятели често устройваха спиритически сеанси. Веднъж, като се събрали неколцина на сеанс в Бургас, казали на доктор Миркович от името на духовете да отиде в Сливен, а като се върнел, щяла да му се открие някаква голяма тайна. Доктор Миркович отишъл в Сливен, върнал се, но никаква тайна не му се открила. После му казали, че ако тази тайна се открие, целият Бургас щял да се покрие с жаби. Доктор Миркович се примирил с това положение. Той предпочел да не му се открие тайната, отколкото градът да се покрие с жаби. Трябва да се направи тълкуване на този език: жабите са символ на материалистичния живот; значи не може да се открие една тайна на човека, ако мястото, където се намира той, е обхванато от материалистичен живот. Този материалистичен живот ще помрачи и мислите, и чувствата, и постъпките на човека. Следователно при това положение той не може да има никакво откровение. В него ще настане такава мъгла, че няма да знае посоката на движението си – дали се намира на север, или на юг.

И след всичко това хората ще спорят дали съществуват духове, или не съществуват, и дали могат да разговарят с тях. Те не могат да си представят какво е духът. Духът не е нещо материално, той е една същина, която минава и през най-малките дупчици. Ти не можеш да поставиш на духа никаква преграда, не можеш да го затвориш на едно място, той може да мине отвсякъде – и през шише, и през стена, и през железни обръчи. На Земята ти по никакъв начин не можеш да хванеш духа и да го ограничиш. За да се види духът, непременно трябва да му се придаде някаква гъстота, да стане видим. Вие трябва да имате една ясна представа за духа. Не се старайте да му придадете външна, видима форма.

Духът в човека, това е разумното, великото начало в живота. Великото в света, това е духът. Силата на човека седи в неговата разумност. Ако си разумен, ти ще имаш сила; не си ли разумен, нямаш сила в себе си. Всички неща в света стават все чрез сила. Казано е в Писанието: „Духът Божи се носеше върху бездната“ – този Дух именно строи цялата Земя. Той се е носил върху повърхността на Земята, но и той я е построил. Какво значи *повърхност*? Щом Духът се е носил върху повърхността, това означава една материя, която не е била организирана, един свят, в който е нямало никакви закони и всеки си е живял както иска. И това е било така при една посока на движение, а какво би станало, ако движението е в разнообразни посоки? Знаете ли колко нещата биха настанали при това положение? Когато стават големи бури, всичката материя, всичкият прах се вдига във въздуха и хората започват да се задушават. Пътници, застигнати от такива големи бури в Сахара, са се задушавали от вдигнатата във въздуха материя и са умирали. Както тази материя задръства дробовете на хората, така има и мисли, които задръстват човешката мисъл.

Например в ума на човека влиза мисълта, че или ще го убият, или ще му се случи друго нещо, и той не може да се освободи от нея. Какво трябва да направи, за да се освободи от тази вредна мисъл? Аз съм срещал много малко хора, които могат да представят нещата такива, каквито са в действителност. Човек винаги или преувеличава нещата, или ги намалява. В този, който обича да преувеличава нещата, има едно чувство, което ги преувеличава. Слушате някой да казва: „Този е планина човек“ – той иска да каже, че човекът е висок и голям като планината. Това е преувеличено. За друг човек казват: „Висок е цели три метра“. И това е преувеличено, невъзможно е човек да бъде три метра висок. Даже и Крали Марко, българският герой, да е бил два, два метра и половина, но не е бил три метра висок.

Хората имат различно възприятие за нещата. Например някои са чувствителни към топлината, а други не са толкова чувствителни. Понякога, като поставим ръка върху някой предмет, казваме, че е топъл, а като я поставим вър-

ху друг, казваме, че е студен – това зависи от възприятието на нещата. Някой се оплаква от някого: „Страшно ме обиди този човек“. С какво го е обидил? Нарекъл го е „дръвник“, „дърво“. Какво лошо, какво обидно има в думата *дръвник*? При известни условия човек трябва да бъде дървен. Думата *дръвник* означава човек, който не може да мисли: също като при дърветата, главата му е заровена в земята и така с нея е обърнат към центъра на Земята, а с краката – към центъра на Слънцето. Обърни главата си нагоре, а краката – надолу. Ето по този начин няма да бъдеш вече дръвник. Обаче всеки човек, главата на когото е обърната надолу, а краката му са обърнати нагоре, е дръвник. Щом си материалист, ти си един дръвник, де факто е така. Ако някой ми каже, че съм дръвник, ето какво ще му отговоря: „Прав си, защото всичките злини в света произлязоха все от дървото“.

Злото в света произлезе от дървото. Бог постави това дърво в рая и го нарече *дърво за познаване на добро и зло*. Той каза на първите хора да не го пипат и от плодовете му да не ядат. Тогава първите хора казаха: „Какво страшно има в това, да се пипне едно дърво?“. И те го пипнаха. В Библията е казано за това дърво: „Покрай това дърво няма да минаваш, надалече ще вървиш, ще го обикаляш, плодовете му няма да вкусаш, листата му няма да четеш“. Така и днес се казва за някои неща, които са подобни на дървото за познаване на добро и зло. В посоката, където е това дърво, няма да гледаш, от плодовете му няма да ядеш – подразбира се, че близо до него няма да минаваш. Ако попаднеш близо до това дърво, не трябва да се изкушаваш да ядеш от плодовете му. Питате: „Защо Ева яде от плодовете на това дърво?“. Че и вие всеки ден минавате покрай това дърво! И ако не ядете, искате поне да близнете от неговия плод – изплезват език и го близват. Щом го близнете, веднага усещате горчивината му, отровен е този плод.

Например дойде някой в дома ви, но вие нямате доверие в него. Гледате го – очите му играят на четири, и казвате: „Този човек не ми харесва“. И ако имате жена и дъщеря, вече сте нащрек. Или пък виждате, че има дълга ръка, обича да пооткрадва това-онова. Затова, като излизате, ако имате

каса, затваряте я, ако имате пари, скривате ги някъде – гледате да вземете предпазни мерки, да не открадне нещо. Ако не вземете предпазни мерки, парите ви ще се влюбят в него и ще му пристанат и после ще трябва да ги търсите.

Често вие говорите за окултни сили. В какво седи една окултна сила? Ако бутнете по задницата някой пъргав, подвижен кон, той така ще ви ритне, че ще отхвъркнете настрани. Виждате една кобра, която си е вдигнала главата нагоре. Посегнете ли да я бутнете малко, тя веднага ще ви клъвне и след една минута ще се намерите на земята. Не само кобрата е в състояние да умъртви човека, има и отровни мухи, които също могат да го умъртвят. Те пренасят както своята отрова, така и отровата на различни болести, изобщо те могат да пренасят заразата от едно място на друго. Много хора са умрели от такива мухи. Същото нещо са и окултните сили. И ако човек не знае как да се справи с тях, те могат да го уморят.

Хората говорят за любов, но аз се чудя на тяхната любов. Казвате, че имате любов към Бога, а се обиждате лесно. Онзи, който има любов към Бога, той е глух за лошите работи – каквото и лошо да му се каже, нищо не чува. В любовта си към Бога той е готов всичко да носи. Влюбените хора са търпеливи и благоразумни. Светът страда от това, че не е влюбен в нещо високо. Хората казват: „Ние разлюбихме“. Кажете ми, били ли сте някога влюбени?! Както ви виждам, досега още вие не сте били влюбени. Аз не съм срещал още влюбен човек. Докато човек се сърди за нищо и никакво, той не може да бъде влюбен. Жената и мъжът в един дом са сърдити, не си говорят, обърнали са се гърбом един към друг, тя на една страна, той – на друга. Защо? Жената казва, че не може да търпи мъжа си; той пък казва, че му е омръзнала – и двамата искат някакво разнообразие. Това, което сега ви говоря, ви е познато. Няма човек между вас, който да не е обръщал гръб на някого. Ако има такъв, още сега ще му дам хиляда лева. Но ако започна да ви глобявам по хиляда лева, аз ще спечеля, а вие ще изгубите.

Докато през живота си човек не се влюби, той нищо не е разбрал. Трябва да се влюби човек. Влюбването е най-до-

брийт, най-разумният живот. То не е някакво захласване, а разрешава всички противоречия в живота. Като се влюби, човек приема една нова посока на живота. Влюбването е Божествена сила, която носи щастие за човека. Между влюбените хора сиромашия няма. Ако хората не са влюбени, между тях цари сиромашия. Според мене, ако някой иска да бъде богат, нека да се влюби, ако иска да живее добре, нека да се влюби. Казвате, че хората страдат от влюбване. Не, от безлюбие страдат хората. Влюбването носи в себе си изобилие от мисли, от чувства, изобилие от всичко. Когато човек се влюби, в умствения му свят има изобилие, в чувствения му свят също има изобилие – тогава неговите мисли и чувства започват да текат, той не е подпушен. В любовта няма никакво подпушване, никакво спъване. Мислите, чувствата и постъпките на човека текат правилно.

В Писанието е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“. Това значи да се влюбиш, да възприемеш Бога в себе си. Любовта е разумна сила. Ако ти с духа си не обичаш Господа, сила няма да имаш в себе си. Сега вие питате: „Как да възлюбим Господа?“. Някои се молят на Господа да прости прегрешенията им. Като се молят за това, те трябва да знаят какви са прегрешенията им. Като отидеш при Господа, Той първо ще те пита: „Яде ли днес от плодовете на дървото за познаване на добро и зло?“. Ще отговориш: „Ядох“ . – „Щом си ял, ти трябва да знаеш какво да правиш, как да се лекуваш.“ Някой минава покрай касата на богатия човек, поглежда към парите в нея и си помисля: „Ако имах тези пари, щях да живея добре“. Щом си помисля за парите, този човек е близнал вече от плодовете на дървото за познаване на добро и зло, заразил се е вече от него.

Един беден християнин се молил дълго време на Господа за пари. Като вървял по улиците един ден, той видял голяма торба с пари, която била забравена от някой богат човек, и веднага я взел. Благодарил на Господа, че е чул молитвата му. В това време друг човек го проследил и започнал да търси начин да открадне от него парите. В някакъв

момент, докато бедният бил захласнат, другият му задигнал торбата, но той веднага разбрал, че парите му липсват, и забелязал крадеца близо до себе си. Проследил го, разбрал кой е и завел дело за това, че е откраднал парите му. Бедният, който взел торбата с парите от улицата, казал на съдията: „Господин съдия, ако решиш делото в моя полза, ще ти дам половината от парите“. Съдията отсъдил в негова полза и получил обещаното възнаграждение. Другият, който откраднал торбата, бил осъден на две години затвор. Наскоро след това се разбрало, че съдията е подкупен, и затова го осъдили на три години затвор. Съдията попаднал в една и съща килия с крадеца, когото осъдил на двегодишен затвор, но не го познал. Попитал го защо е затворен. – „Остави се, затвориха ме за една торба с пари, която не можах да открадна както трябва – казал крадецът. – Ами тебе защо те затвориха?“ – „И мене ме затвориха за същата торба.“ Тази торба не е нищо друго, освен плодовете на дървото за познаване на добро и зло.

Ако питате жената защо е нещастна, ще ви каже, че е заради торбата с пари, която е откраднала. Ако питате мъжа за нещастieto му, и той ще ви каже, че е заради торбата, която е откраднал. Ако питате учителя, свещеника защо са в затвора, те ще ви кажат, че са затворени все заради тази торба. Всеки казва: „Човек трябва да има торба, пълна със злато, за да го посрещнат добре и в гостилница, и в дрехарница, и в хотел – навсякъде, където отиде. Няма ли тази торба със злато, никой не му обръща внимание, никой нищо не му дава“. Ако мислите, че хората могат да ви почитат за парите, вие се лъжете, всички сте излъгани. То е една квадратна лъжа, за парите човек не може да бъде почитан.

Онова, за което хората могат да ви почитат, това е вашата душа, вашият дух, вашият ум и вашето сърце. Всички други работи в света са произлезли от тези четири сили в човека. Това са ценности, които трябва да изучавате. Докаато вие не изучавате ценностите на вашето сърце, на вашия ум, на вашата душа и на вашия дух, никога не можете да намерите щастieto. И по десет пъти на ден да се молите, вие само ще се самозалъгвате, но щастieto никога няма да

намерите. Една гражданка ходила до Йерусалим и после разправяла на една богата селянка, която наскоро загубила мъжа си, че там имало някаква тясна врата с една малка дупка в нея, през която можело да се виждат заминалите за онзи свят. Селянката обичала много мъжа си и затова решила да отиде в Йерусалим да го види. Като се върнала оттам, тя срещнала гражданката и ѝ казала: „Всичко видях в Йерусалим: големи свещи се палят, свещениците, облечени със скъпи дрехи, добре служат. Но до тясната врата не можах да отида, възлюбения си не видях. Това, което търсих, не можах да го видя“. Сега и вие сте в Йерусалим. Всичко сте видели, но още не сте погледнали през дупката на вратата. Вратата на любовта не е отворена още за вас. Значи всеки има нещо, което обича, но не може да го намери.

Някой казва, че има голяма вяра. Какво означава да имаш вяра? Това не значи да отидеш при течащия извор и да си налееш от него вода. Да имаш вяра, това значи да отидеш при един сух извор и като пожелаеш да потече, той да потече. Да отидеш при извора, който тече, и да напълниш от него шишето си, това не е вяра, това е користолюбие. Пресъхналата чешма да накараш да потече, това значи вяра. Вие искате да бъдете щастливи, но като се намерите пред някоя мъчнотия, веднага я избягвате. Не, като се намерите пред мъчнотията си, която представлява пресъхналата чешма, опитайте се да прекарате от водата на другите чешми в нея. Успеете ли да направите това, да потече и пресъхналата чешма, вие сте се справили с вашата мъчнотия. Че ако вие не можете да прекарате водата и във вашата пресъхнала чешма, тогава къде е знанието ви, вярата ви, къде е вашата любов?

Често вие искате да ви се даде нещо, но трябва да знаете, че може да ви даде нещо само онзи, който ви обича. Никой нищо не може да ви даде без любов. Всяко движение в света е образ, или изражение, на любовта. Аз не искам да разбирате нещата като механични. Ти се движиш, но това движение не произтича от самия тебе, друг някой те е подтикнал към него. Нали сте виждали как децата играят с карти? Те ги нареждат по такъв начин, че образуват от тях пирамиди.

Ако една от картите се събори, всички останали се събарят. Това не става от само себе си, някой ги е бутнал. Всяко разумно движение се произвежда от друга някаква причина, вън от нас. За самите нас изглежда, че движенията са механични, но те се предизвикват от външни причини.

Някой иска, като направи едно добро, хората да го обичат. Ако ти мислиш, че за една добра постъпка хората могат да те обичат, значи си на крив път. Силата на човека не седи в това, което хората му дават, защото това, което днес му дават, на Великден могат да си го вземат. Силата на човека седи в любовта, която той проявява. Силен е онзи, който проявява любовта си, а не онзи, към когото проявяват любов. Силен е Бог, понеже Той проявява Любовта Си, Той е създал света и не се нуждае от нищо. Той казва на хората: „Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да проявите любовта си. Но като проявявате любовта си, не съжалявайте, че сте я проявили“. Някой казва: „Съжалявам, че съм обичал еди-кого си“. – „Ако ти съжаляваш, че си обичал някого, това показва, че не си разбрал любовта.“ Ако вие не изпълнявате волята на своя Баща, Той няма ли да съжалява? Ако синът не изпълнява волята на баща си, бащата няма ли да съжалява? Ако ученикът не изпълнява волята на учителя си, учителят няма ли да съжалява? Ако слугата не изпълнява волята на господаря си, и последният ще съжалява. Ако слугата съжалява, че е обичал господаря си, той не е разбрал любовта.

Някои от вас искат да бъдат господари, но аз виждам, че всички сте такива. По какво познавам, че сте господари? По това, че имате глави. Всеки, който има глава, е господар. В този смисъл няма нито един човек в света, който да не е господар. Всички хора са господари. Да си господар, това означава да служиш на Господа. Но няма и нито един човек, който да не е слуга. На кого? На себе си. Това означава служене на себе си. И когато видя човек, който казва, че е слуга, аз казвам: слуга е, но служи на себе си. Вие служите на себе си. Всеки ден виждам как хората служат на себе си. Ръцете са слуги на господаря: той отваря устата си и вие му служите.

Сега вие искате да ви говоря за неща, които не съществуват в света, искате да влезете в онзи свят и си го пред-

ставяте такъв, какъвто не е. Представете си ангелите като същества с крила, с бели пояси. Това е вярно, но не знаете, че ангелите са същества, които горят. Този, който се допре до един ангел, ще се запали и ще изгори. Енергията на ангелите е толкова голяма, че който се допре до тях, съвсем ще се разтопи. Колкото пъти ангелите са дохождали до някой човек, той веднага е паднал на земята. Даже и пророк Данаил, който бил един от видните пророци, като видял ангел, паднал на земята. И вие, ако видите ангел, ще паднете, никаква сила няма да остане у вас, а след това той ще трябва да ви вдигне от земята. Някои хора казват, че по време на спиритически сеанси, които са правели, им се е явявал архангел Михаил или архангел Гавраил. Тези хора даже и не подозират, че ако наистина би дошъл някой архангел при тях, те биха се проснали на земята. Това, което те са виждали, е било някаква сянка от архангел Михаил или от архангел Гавраил. Като знаете това, не се лъжете. Явила се е някаква сянка, подобна на вас, на някакъв човек, и вие си мислите, че това са ангели. Архангел Михаил няма да дойде да си играе с вас. Така не се изучава духовният свят. Спиритизмът представя явления от духовния свят, които трябва правилно да се изучават.

Понякога търпя заблужденията на хората, но понякога ги разбулвам. Идва един и ми разправя, че е изровил от земята една икона, която е отпреди няколко хиляди години. С това той иска да покаже колко е старинна и така да увеличи нейната цена. Но иконата е от християнски времена и това, което този човек иска да докаже – че е била в земята няколко хиляди години, не е вярно, защото християнството не е съществувало преди толкова хиляди години. Той не разглежда нещата научно и изпада в грешки и заблуждения. Питам го как е намерена тази икона. Той казва, че духовете са я открили.

За да не бъде краен, трябва да се съглася с вас, че ангелите идват на Земята. Но когато идва на Земята, ангелът не се проявява в своето естество, а се облича в много скромни дрехи. И Христос, като дойде на Земята, не се облече в своите дрехи, с всичкото си великолепие, но взе рабски образ, за да бъде достъпен за хората. Ако се беше явил в своята съ-

щина, всички хора щяха да се разтопят. Второто пришествие, което хората очакват, ще се ознаменува с това, че като слезе Христос на Земята, те или ще се разтопят, или ще се обърнат към Бога. Там, където Христовият крак стъпи, или ще се разтопи човек и ще умре, или ще се обърне към Бога. Като дойде Христос втори път на Земята, няма да казвате, че искате да си поживеете малко, но ще знаете, че или ще умрете, или трябва да се обърнете към Бога.

Как ще ме разберете сега? Казвате си: „Какво очакваме ние от нашия Учител, а той какво ни казва!“. Какво очаквате от мене? Вие очаквате да ви дам пари, да забогатеете, да правите каквото си искате, или очаквате да станете щастливи, или да придобиете криле като ангелите. На какво отгоре можете да очаквате всичко това? Не, вие трябва да учите. Не че желанията ви са лоши, но запитайте се ще можете ли да оцените всичко това, което би ви се дало? Ако подмладя една от старите сестри и я направя красива, тя ще започне да се люби с този, с онзи, ще запали чергата на много момци и няма да знае какво да прави със своята красота. Има смисъл да направиш една стара сестра млада и красива, но само ако тя съумее да обърне всички тези мъже, които се влюбват в нея, към Бога и ако знае как да постъпва. Не е въпросът в това, да запали чергата на момците, да се целува и прегръща с тях, но да събуди в тях любов към Бога, да развие техните благородни чувства. Започне ли да се прегръща и целува, това не е никаква любов.

Целуват се хората, но кога? Когато получат нещо. Аз съм виждал как бедни хора целуват богатите, когато им дадат някоя пара. Като дам на някой беден човек десет лева, той бърза да ми целуне ръката. Като му дам още десет лева, пак я целува; като му дам сто лева, още повече благодари; като му дам една хилядарка, той е много доволен и казва, че съм много добър човек. Всичко това става в света с цел да се проявите. Някой път не искате да дадете и една пара на някого, казвате, че и на вас ви трябва пари. Не, парите спадат към човешкия порядък, те не са нещо божествено. Който живее в Божествения порядък, щом слезе на Земята, достатъчно е да бръкне в джоба си и веднага ще намери

една златна английска лира. В духовния свят банкноти не съществуват. В Божествения свят, когато поискаш, можеш да имаш по една златна английска лира в джоба си. Сега вие искате да знаете вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Ако носехте любовта в себе си, всякога щяхте да имате това, което пожелаете. Щом се съмнявате в любовта, нищо няма да имате.

Как се определя любовта? Определя се по следния начин: единственото нещо в света, което не се обезверява, е любовта; единственото нещо в света, което не се обезнадеждава, е любовта. Следователно в любовта вярата е абсолютна и надеждата е абсолютна. Който има любовта в себе си, той лесно се справя с всичко. Като дойде хремата при мене, аз я покания на гости, нахраня я, напоя я добре, поприказвам си с нея и после я изпратя. Хремата не е нищо друго, освен ненапреднали същества, голтаци, които посещават човека, за да получат нещо от него. Като се задоволят, те казват: „Покажи ни сега пътя, проповядвай ни нещо“. Казвам им: „Нищо друго не ви остава, освен да любите Господа“. – „Че къде е Господ? Как да го намерим?“ Ако започна да ви разказвам какво говоря с хремата и как ѝ проповядвам, ще кажете, че си измислям, затова няма да ви разкажа нищо.

Виждам, че като говоря на някои хора, те не вярват, но се представят, че вярват. Други пък искат да ме излъжат, да ме метнат нещо. Аз разбирам хората, няма защо да ми се представят такива, каквито не са. Виждам, че на някой човек умът му не стига, не го е упражнявал. Какво ще искам от този човек? Питам го: „Ти занимаваш ли се с Питагоровата теорема?“. – „Какво представлява тази теорема?“ Той не знае, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сумата от квадратите, построени върху двата му катета. Двата катета представляват мъжа и жената. Следователно силата, която мъжът употребява, и силата, която жената употребява, се равняват на силата, която употребява детето, което се ражда от тях. Детето е хипотенузата. Следователно силата, която детето съдържа, се равнява на двете сили, които майката и бащата са вложили в него. Детето е резултатът, който е равен на

сумата от двата квадрата, построени върху катетите на правоъгълния триъгълник. Силата на нашия ум и силата на нашето сърце е вложена в нашите постъпки.

Казвам: всеки принцип има свои закони, свой начин на приложение и всеки закон има свои начини и методи на приложение. Ти не можеш да познаеш един принцип, ако не разбираш законите, които влизат в него. И ако не можеш да приложиш закона, ти не можеш да имаш никакво последствие. Аз съм срещал хора, които в движенията си са така хармонични, че те разполагат приятно. Други хора пък не те разполагат приятно, движенията им не са така хармонични. Та като отивате при Бога, трябва да знаете как да отидете. Как ще отидете при Бога? Някой казва: „Мене хората не ме обичат“. Чудя се на такива хора. Че и мене всички не ме обичат! Всички хора обичат ли Бога? Не Го обичат. Мислите ли, че вие обичате Бога? Засега обичате само себе си. Вие сега се учите да обичате Бога. Засега хората от сутрин до вечер мислят само за себе си: какво ще стане с тях, къде ще отидат, защо не им отдават нужната почит, защо никой не ги слави... Каквато и работа да започнат, хората мислят само за себе си.

Някой казва, че служи на Бога. Той не е забравил за себе си, а мисли, че служи на Бога! Какво значи да забрави човек себе си? Да забрави човек себе си, това значи да оживее. Хората умират по единствената причина, че мислят само за себе си. Смъртта се дължи на еднообразието, в което човек често изпада. Еднообразието уморява човека. Във физиката се изучава действието на еднообразните процеси. Когато водата продължително пада на капки върху един камък, тя действа разрушително благодарение на еднообразното ѝ движение. Някой пита: „Какво ще стане с мене?“. Какво ще стане? Ще умреш, ще се разсипеш, ще се изпариш – нищо няма да остане от тебе. „Ами какво ще стане с моите книги? Какво ще стане с децата ми, с жена ми?“ Всички ще се разсипете. Помен няма да остане от вас – нито прах, нито пепел. „Ние забравихме себе си. Какво ще стане с нас?“ Щом сте забравили себе си, Бог ще мисли за вас. Всички трябва да мислим по това как да извършваме волята Божия. Ние

сме дошли на Земята да вършим волята Божия. Вярата, величието на човека седи в изпълнението на волята Божия.

Ние трябва да носим три неща в ума си. Първото нещо е да бъдем святи и в името Божие да забравим всичко, което се отнася до нас. Второто нещо: с всичкия си ум, всичкото си сърце и всичката си душа да пожелаем да дойде Царството Божие на Земята. И третото: с всичкото си същество да пожелаем да се изпълни волята Божия на Земята. Наскоро в София пристигна един англичанин, който е ръководил експедиция в Хималаите, и разказа своите опитности. Като говори, в гласа му, в очите му се чете спокойствието на човек, който е преживял нещата. Той носи реалността в себе си. Ако това същото го разказва човек, който не е ходил на Хималаите, съвсем друго ще говори. Англичанинът разказа как им оставали още двеста-триста метра, докато стигнат върха, но това било една самоизмама, една илюзия – не било така в действителност, не били близо до върха. При това, колкото по-нагоре се изкачвали, дишането ставало все по-затруднено. На такава голяма височина движенията не са леки, с клатушкане се върви. Там на всяка крачка, на всяка една минута трябва да се почива по 15 минути. Един метър разстояние се взима най-малко за половин час, значи триста метра ще се вземат за 150 часа.

Същият закон на движението съществува и в духовния свят. Когато човек започне да се приближава при Бога, той се клатушка, не може да върви прав. При Бога човек едва пристъпва. На земята се върви леко, но при Бога едва се пристъпва. Мнозина мислят, че лесно се отива при Бога. Не, който отиде при Бога, той съвсем ще се изгуби, нищо няма да остане от него. Той ще изгуби всякаква тежест и тогава няма да може да върви нито нагоре, нито надолу, ще остане някъде в пространството. Какво ще прави при това положение? Това ще се определи от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговата воля. Ако той разбира законите, движението му ще се определи от тези закони. Но ако не разбира законите, положението му ще бъде много лошо.

Който иска да се движи в духовния свят, в неговата посока, той трябва да обича Христа. Ако обича Христа, човек ще се движи към Него, ще има един определен център. Ако

обича Бога, към Бога ще се движи. Няма ли любов в себе си, той ще се клатушка. Всички хора в света, които се клатушкат, нямат любов в себе си. Някой казва, че се е замаял, зашеметил. Това показва, че той трябва да се влюби. „Ама аз се моля.“ И аз се моля. Някой не се моли като мене, само че не може да се познае колко се моля. За да не развалям пръстите си, да не ми стават мазоли на ръцете, аз така правя поклоните, че не допирам пръстите си до земята. Аз не искам хората да познават, че съм се молил. Гимнастиките, на които от толкова време ви уча, не са ли поклони? Според мене всяко упражнение е свято. Човек трябва да се упражнява и като се упражнява, трябва да развива съзнанието си. Когато иска да развива съвестта си, трябва да поставя средния си пръст на това място на главата, където е центърът на съвестта.

Когато прави поклони, човек не трябва да се допира с пръсти до земята, да се осакатява. Защо да се допира с пръсти до земята? С поклоните, които правят към земята, хората се заблуждават. Те не подозират даже, че по този начин се молят на един бог, който е в центъра на Земята. Бог, на Когото хората трябва да се молят, не се намира в центъра на Земята, но в душата на човека. Аз не съм против поклоните, но те са заблуждение. Някой седи и се покланя, друг пък се изпъчва. Правилната стойка на човека е, когато той има правилни отношения. Когато умът и сърцето, т.е. когато мислите и чувствата на човека се балансират, той има едно право положение. Ти не можеш да бъдеш прав, ако нямаш правилни отношения към сърцето си и ума си. Ако енергиите на вашия мозък и на вашето сърце не са правилни, вие не можете да имате право положение. Някой е навел главата си към земята и мисли, че всичко е на земята. Човек е взел от земята, но всичко не е на земята.

Това, което дотук ви говорих, малко прилича на стевасарница*. Както вие поставяте килимите си на стевасарница с цел да излезе нещо по-хубаво от тях, така и аз искам да изтупам вашия прах. Обаче понякога аз обичам чергите да се изчистват с ръце, без бухалки. Човек може да добие

* **стевасарница** *ост.* Работилница за развличване, за разчепкване на памук и вълна; дарак.

щастieto само при едно правилно отношение между своите мисли и чувства. И когато обичате някого, вие трябва да обикнете Божественото в него. Това значи вашата любов през целия ви живот да не се измени нито на йота. Ако не се увеличава или намалява, поне да не се изменя. Обаче правилно е любовта да расте. Всеки ден към любовта ви трябва да се прибавя по един микроскопически придатък.

Любовта е закон на разнообразието. Любовта подразбира безграничното щастие, в което Вселената е потопена. Вие живеете в света, но сте затворили ума си и сърцето си. Трябва да знаете, че Божиите блага се приемат именно чрез ума и сърцето. Как ще дойде щастieto за вас, ако вашият ум и вашето сърце са затворени? Всеки ден трябва да блесват в ума ви и в сърцето ви по една светла мисъл и по едно топло чувство. Безгранични мисли и чувства трябва да проникнат в душата ви. Умът и сърцето са спомагателни средства за душата. Душата е ваша майка. След това тази енергия ще мине към духа. По този начин ще стане едно вътрешно движение между вашия баща – духа ви, вашата майка – душата ви, вашия брат – ума ви, и вашата сестра – сърцето ви, и най-после вие – човекът, ще се съедините в една фамилия, между която ще се прояви Господ. Когато във вас се събудят вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце, вие образувате една фамилия. Христос казва: „Където са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз“. С други думи казано, Бог присъства само в онзи човек, в когото умът, сърцето, душата и духът са пробудени.

Сега аз искам да ви застава да мислите, но не така, както досега сте мислили. Това, което е било досега, то е за децата, а вие няма постоянно да останете деца. Това, което сега имате, е добро, но то е за възрастните, а вие няма да останете и вечно възрастни. Това, което сега имате, е хубаво, но то е за старите, а вие вечно и стари няма да останете. Тогава кое е положението, в което трябва да останете? Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие“. Благата на Царството Божие са достойние на децата, те са на разположение на децата. Децата имат един отличен непоковарен ум и едно непоковарено сърце. Следователно всички хора, които имат непоковарен ум

и непокварено сърце, са деца на Бога. На тях принадлежи Царството Божие. Сега, като се върнете по домовете си, вие трябва да се очистите. Как ще се очистите? Вземете тефтера, в който сте писали кой какво има да ви дава и вижте можете ли да простите. Като видите, че можете да простите, зачеркнете дълга на този, на онзи. Щом зачеркнете дълговете на вашите братя, на вашите близни, вие сте се очистили. След това скъсайте тефтера.

Разправяха ми един действителен случай, преживян от един голям богаташ, български чорбаджия. Той заболял от някаква болест и се пренесъл на онзи свят. Като се върнал на Земята, казал на сина си: „Синко, дай ми тефтера. Така не се живее“. Синът донесъл тефтера, а чорбаджията започнал да къса лист след лист и да ги хвърля в огъня. После казал на сина си: „Казаха ми в онзи свят, че ако продължавам да живея по този начин, кракът ми няма да стъпи там“. Така той изгорил всичките си тефтери. Значи да пишете в тефтерите си кой колко има да ви дава, това е неправилен живот. „Без тефтери трябва да се живее“ – казал чорбаджията на сина си. Сега аз ви виждам, всички седите с тефтерите си – и мъже, и жени. Като се върнете по домовете си, извадете старите си тефтери и ги изгорете. Без тефтери трябва да се живее. Тогава заемете се с новото. Новото седи в следното: умът и сърцето ви трябва да бъдат детински. След това започнете да служите на Бога с любов. Ще кажете, че аз трябва да ви покажа как да направите това. Ще ви покажа как да го направите. Черното трябва да излезе вън от вас. Казвате: „Какво ще стане с нас, като скъсаме старите си тефтери?“. Ще започнете с любовта. Пътят на любовта е нагоре.

Снощи идва при мене една сестра, но тъй като не приемам никого в този ден, тя ми говори тихо, иска никой да не я чуе. В нея е силно развит страхът. Пък аз оставям отворена вратата, макар и малко да не съм разположен – искам да ѝ покажа, че се излагам тъкмо на това, от което трябва да се пазя, да ме лъха студ. Казвам ѝ да говори по-високо, за да я чуя, но тя не иска никой да я чуе, затова едва мърда устата си. Казвам ѝ: „Това, от което те е страх, отдавна е известно вече. Страх те е от хората, а не те е страх от Господа“. Така постъпват и много хора, които не са вегетарианци. Те живе-

ят между вегетарианци и от страх да не им се смеят, минават пред тях за вегетарианци, а като останат сами, нагъват рибата и месцето.

Мнозина се страхуват какво ще стане с тях. Те обичат живота, затова се страхуват. Други се питат: „Какво ли говорят хората за мене?“. Това е човешко тщеславие. – „Какво ли мисли Господ за нас?“ Казвам: след като умрете, тогава какво ще мисли Господ за вас? Но за това вие не искате да знаете. Всъщност докато сте на Земята още, вие трябва да мислите за Господа и като помислите за Него, да няма нещо невъзможно за вас. Докато още не сте дошли до Бога, както и да е, но дойдете ли до Него, кажете: „Всичко мога заради Господа“. Така беше със светиите. Като дохождаха до Любовта, и на кладата да ги горяха, издържаха. Те бяха радостни и весели и пееха. Горят го светията, а той си пее, радва се, че ще се освободи от несносния живот.

Казвам ви сега: влюбете се. Сега аз ви съветвам да се влюбите – в кого? Някоя жена се оплаква, че мъжът ѝ се е влюбил. В кого? В друга някоя жена. – „Радвай се.“ – „Как да се радвам? Мъжа ми взеха!“ Мъжът ви, това е вашият ум. Ако някой може да вземе ума ви, вие сте жалко същество. Жена ви, това е вашето сърце. Никой не може да вземе сърцето ви. Следователно не се заблуждавайте от външните форми на нещата. Бог ви е дал един мъж – ума ви, който никой не може да вземе. Бог ви е дал една жена, една девица – сърцето ви, което никой не може да вземе. Вие говорите за обичта, но това, което наричате обич, още не е никаква обич, то е предисловие на обичта. Животът съществува преди обичта. Да обичаш някого, това значи да спечелите нещо и той, и ти. Когато двама се обичат, там е Бог. Където е Бог, там иде щастието, там иде любовта. Аз бих желал, когато двама души се обичат, Бог да е между тях.

Ако видя двама души, които се любят, но Бог не присъства между тях, аз имам особено мнение за тяхната любов. Аз бих желал всички хора да се любят така, че Господ да е между тях. И тогава ще кажа: блажени сте, че Господ е между вас. Като се обичат по този начин, любовта ще тече в техните умове и сърца като извор. Това означава безсмъртие. Когато Господ дойде между хората, всички ще оживе-

ят. Когато умът и сърцето в човека се залюбят така, че каквото умът каже, сърцето да го приеме и каквото сърцето почувства, умът да го поддържа, ние наричаме това истинска любов. Истинската любов подразбира единство в мислите и чувствата на човека.

Ще кажете: „Възможно ли е това?“. Възможно е. Аз виждам практическата страна на въпросите и затова ви говоря за неща, които зная, които съм опитал и проверил хиляди пъти. При това положение всички въпроси са разрешени. Няма нито един въпрос, който да не е разрешен. Когато се намеря в тъмнина, в положение да не мога да реша въпросите, аз веднага отправям ума си към Бога. Щом отправя ума си към Бога, веднага всякаква тъмнина изчезва. Всяка мисъл, отправена към Бога, носи светлина. За Бога няма невъзможни неща.

Когато някой казва, че е грешен човек, това значи, че той не обича. Щом започне да обича, веднага ще стане праведен. — „Ама аз съм нещастен.“ Нещастен си, защото не обичаш. Щом започнеш да обичаш, ще бъдеш щастлив човек. — „Сиромах съм.“ Сиромах си, защото не обичаш. Щом започнеш да обичаш, ще станеш богат. — „Невежа съм.“ Невежа си, защото не обичаш. Започни да обичаш, и ще станеш учен. Любовта, която носи всички блага в света, може да развие всички способности и чувства на човека. Като дойде Любовта в човека, той ще възкръсне. Всички трябва да възкръснете.

Сега вие се страхувате какво ще мисли светът за вас. Не искате да знаете какво Господ мисли за вас, но се спирате върху въпроса какво хората мислят за вас. Вие, които живеете на Изгрева, трябва да се запитате какво Господ мисли за вас, дали живеете както трябва. „Ама светът какво мисли за нас?“ Оставете света. Господ е и в света, но светът не Го познава, и вие не Го познавате. Господ е навсякъде: и във въздуха, и във водата, и в растенията, и в камъните, и в светлината. Като ви заболи нещо, викате: „Олеле, Господи, боли ме коляното“. Защо идат страданията? Страданията идат, за да познаете Господа. Като се обърнете към Него, Той ви изцелява и казва: „Не искам да бъдете толкова своенравни деца“.

Като ви говоря толкова много, има една опасност:

да не ви преточа, както точиларят може да преточи един нож толкова много, че да развали острието му. За да вървите напред, вие трябва да изхвърлите съмнението от себе си. Съмнявате се, че като сте остарели, нищо няма да излезе от вас. Някои се съмняват, че ще осиромашеят, защото нямат пари. Какво от това, че нямат пари? Нямат пари, но имат един отличен ум. Човек има в себе си ценното на ума, ценното на сърцето, ценното на душата и ценното на духа. В човека е вложено голямо богатство, което той даже не подозира. Върху това богатство трябва да работи. Когато човек не знае ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, той нищо не знае. Истинското знание седи в познаването на тези ценности. Докато презирате човека, вие не познавате ценностите на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. За да познавате своя брат, вие трябва да имате за основа доброто и разумността.

Казвам: започнете с приложението, за да станете силни, да живеете правилно. Престанете да живеете за себе си. Ако не живеете за себе си, всичко ще имате. Целият свят страда от това, че не обича Бога. Сега от всички се изисква любов към Бога. Тази любов включва благото на всички хора в света. Каквото и да правите, правете го разумно и не вдигайте шум около себе си. Много хора лесно се обиждат, други лесно се обезсърчават, а трети лесно се обезверяват. Като се обезвери някой, самоубива се. Едни искат да бъдат богати, други – силни, трети искат да заповядват, да бъдат господари. Много неща желаят хората, но трябва да знаят, че те и без това са господари. Защо? Защото Господ е дал на всички хора по една глава – господар на тялото им. Вие всякога слугувате на себе си, на своя господар, а на краката си заповядвате – те са вашите слуги. Каквото господарят – главата, заповядва, това вършим ние. Краката се движат под влиянието на заповедите на господаря-глава.

Някои казват: „Долу господарите!“. Аз пък казвам: долу слугите, горе господарите! Това е закон, който съществува и в Природата. Като казвате „долу господарите“, това значи „долу главите“. Възможно ли е да стане това? Не, това са заблуждения. Главата всякога трябва да бъде горе. Ако главата

на човека се постави долу, той ще представлява дърво със заровена в земята глава. Кажеш ли, че главата трябва да бъде горе, това показва, че признаваш и разбираш ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух.

Бог ви е дал толкова блага, дал ви е свобода – защо ще търсите своето право? Казвате, че ще воювате – значи ще кажете „долу господарите“! Не, долу слугите, горе господарите! Ето какво разбирам под думите *долу слугите, горе господарите*: горе правата мисъл, горе доброто сърце, горе благородната душа, горе великият и мощен човешки дух. В този смисъл аз разбирам господарите, а не така, както вие ги разбирате. Това е разрешението на въпросите. Всички други системи, каквито и да са те, не могат да разрешат въпросите. При старото положение хората ще се раждат и ще умират, а при новото положение няма да умират, те ще станат безсмъртни. Когато хората се обичат, работите се нареждат много лесно. Изобщо човек се нуждае от много малко. Хората се оплакват, че са бедни, но всъщност в света има голямо изобилие, а не недоимък. Погрешката на хората седи в това, че те са поставили господарите долу, а слугите – горе. Това разместване на нещата създава страданията в света. Когато казвате: „Горе слугите“, аз разбирам, че вие имате предвид стомаха си – повече мислите какво ще ядете и пиете, а по-малко мислите как трябва да живеете. Благодарение на това се явява една безрезултатна борба. Колкото и пъти да изрязвате магарешкия трън, той все ще пониква, все ще израства и все магарешки трън ще си остане. Той може да се облагороди само ако го пресадите. Но трябва да знаете как да го пресадите, иначе все трън ще си остане и все ще израства.

Казвам: като е дошъл на Земята, човек трябва да работи, да организира своята материя, да организира своите мисли и чувства. Често наблюдавам хората и виждам от какви малки работи се смущават. Някой държи парите си вкъщи и се страхува, безпокои се да не го оберат. За да не се страхува, нека остави парите си в някоя банка. От гледището на този, който краде, е безразлично къде ще бъдат парите, в тебе или в него. Ако разглежда човек нещата от Божествено гледище, двете му ръце представляват *аз* и *ти*

– тъй щото дали парите ще бъдат в лявата, или в дясната му ръка, това не е важно; все едно е коя от двете ръце държи парите. И като дадете пари на някого, никакъв подпис не трябва да искате. Умът, сърцето, душата и духът на човека не са нищо друго, освен неговият подпис. При такъв подпис човек трябва да бъде сигурен, че никой не може да го изиграе. Нито единият, нито другият могат да се изиграят. Но ако единият или и двамата се страхуват, въпросът седи малко по-другояче.

Аз бих желал да живея между хора, които не се лъжат, които мислят право, които са силни и благородни. Аз се радвам на силните хора, защото силата е качество на ума. Аз се радвам на благородните хора, защото благородството е качество на душата. Аз се радвам на хората, които носят светлина, защото светлината е качество на духа. Аз се радвам на хора, които имат добри сърца, светли умове, благородни души и силни духове. Сега всички трябва да се уважават. Всеки човек да уважава сърцето на другите, да уважава ума на другите, да уважава душата и духа на другите. Това се изисква от човека: всякога да си отдавате уважение един на друг.

Изучете онова, което Бог е вложил във вас, и приложете любовта към всичко живо в света. По този начин ще се разрешат всички мъчнотии, които имате. Лесно се разрешават въпросите, но ако човек разполага с необходимите за това елементи. На онзи, който се задушава и умира, въздух му е нужен. На онзи, който ходи в тъмнина, светлина му трябва. На гладния му трябва хляб. На жадния му трябва вода. Човек се нуждае следователно от същественото за своята душа, за своя дух, за своето сърце и за своя ум. Това е учението на бъдещето, което сега иде в света. Това е учението, което ние трябва да носим в света.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

4. лекция, 27 октомври 1937 г., София, Изгрев

ПРАВО И БЕЗПРАВИЕ

Отче наш

Четоха се работите по темата *Право и безправие*.

Човек не може да знае какво е сладко, докато не го е вкусил. И докато не е приложил правото, не може да знае какво е то. На човека са дадени известни възможности, за да се прояви – това е правото в него и той трябва да го приложи. Щом не се прояви, то е безправие. Ако хората търсят правото, те трябва да се проявят. Някой може да търси правото, но щом не се проявява, това е безправие. Правото е една от съдържателните думи. Англичаните го означават с думата *right*. Думите *право* в българския и английския език имат един и същи корен: *пра, ра*. Жена, която иска да покаже своите права, се представя много умна, угледна, измазва къщата си и прочее. А когато мъж иска да покаже правото си, ще представи силата си, ще изоре нивата, ще я посее, ще я ожъне.

Правото на човека е да проявява онова, което му е дадено, и в пространството, и извън пространството. Съвременните хора имат за пространството понятие като за нещо, което се простира. Под думата *пространство* се разбира една същина, която включва нещо в себе си. Има едно пространство, в което всичко се простира. Има и едно пространство безпространствено. Едно пространство, в което нищо не се простира, понеже не достига дотам. Какво е то? Наричат го *вечност, вечности*. От безпространствените неща идат пространствените. А вечността е нещо пространно и зад нея има нещо, което човек не знае.

Сега пишете на тема: *Защо сме пратени на Земята*. Пишете малко по-конкретно. Искам да имате ясна представа за думите *Бог, природа, човек; народ, гържава, личност*. Питат някои какво нещо е държавата. Същината е народът, а държавата е външната страна на народа, който трябва да се прояви. Казват: „Вярата на този народ...“. Вярата е за ли-

чността. За личността е и религията, и вярата – значи връзката с Бога. Това е вътрешната страна. Държавата е външната страна. Следователно на държавата ѝ трябва сила, тя трябва да се управлява от разумни хора. Държавникът да не води този кораб – държавата, така, че той да се блъсне някъде. На държавата ѝ трябва управители разумни хора, които да държат връзка с Бога. Държавата по същина е едно Божествено учреждение. Вярата е друго едно учреждение, институт, за да държи връзка с Бога. А самите хора, това са елементите, които съставят народа.

Когато задавате някой път въпрос, много трябва да мислите. Например питате ме: „Какво мнение имате за любовта?“. Нямам още мнение, понеже още не съм опитал това. За това, което не съм опитал, нямам мнение. И за правото имаме мнение дотолкова, доколкото сме го опитали. Някои сте вече трийсет години на Земята. Когато сте малки деца, преди още да сте израснали, във вас има усилие да станете, да не пъплите. Казваш: „Аз не искам да пъпля като животно“. В детето има усилие да се избави от влиянието на животинското. То започва като животно, пъпли, пъпли, но не му се харесва това и иска да се изправи. След като се изправи, това дете трябва да чувства, то иска да опитва нещата. И след това то трябва да се научи да мисли. Сега, в това съществуване, вие сте дошли на Земята, за да се научите да мислите. Защо ви трябва ум? За да използвате тези блага, които Господ ви е дал.

Хората не знаят какво нещо е любовта. Под *любов* разбирам проявлението на Бога. Любовта аз считам за Божествена държава, а пък Духът, това е същината на нещата. Духът е, който твори. А като дойдем до Истината, това е вътрешната връзка, която имаме, която Бог има с нас. Стремехът на Любовта е да се даде на всяко същество свобода да се проявява така, както Бог се проявява. Истината значи да се проявиш така, както Бог се проявява. Що е Любов? Любовта дава. Като обичаш, и ти трябва да даваш. Любовта има две страни: една страна, която дава, и друга, която взема. Във всички неща, които са неща на проявлението, има две страни, образува се цял един кръг. Това, което дава, е

това, което е огряно, а пък това, което не дава, е това, което не е огряно. После се сменят нещата: това, което е давало, трябва да взема и това, което е вземало, трябва да дава.

Някога ще дойдете до положението да не знаете какво представлявате, ще изгубите понятие за себе си, ще чувствате като че нямате импулс. Сега се молите на Бога, но все ще дойде ден, когато ще мислите защо трябва да се молите, защо трябва да ядете, да спите и прочее. Тези въпроси се повдигат, но като че ли не могат да се разрешат и се влиза в едно стълкновение. Какво трябва да прави човек? Радвайте се, че можете да ядете. Благодарете за това, защото чрез яденето вие влизате в съприкосновение с реалността, с тези хубави неща, които Бог е създал. Радвайте се, че можете да гледате, понеже гледате хубавите неща, които Бог е създал. Радвайте се, че слушате, понеже слушате хубавите думи. Духът на въздуха носи най-големите блага. Като приемеш въздух в себе си, говориш най-приятните неща. Ти казваш: „Колко те обичам!“. Какво си направил при изговарянето на тези думи? Само си изпратил едни трептения на въздуха. В любовта има една друга връзка. Когато кажеш на един човек: „Аз те обичам“, ти ще почувстваш, че е влязъл повече живот в тебе. И всеки човек, който ти казва: „Аз те обичам“, той е вложил живот в тебе. А пък всеки, който не ти казва, че те обича, той ти е взел нещо.

Що е Любов? Любовта дава живот. Христос казва: „Дойдох да им дам своя живот“. Ти казваш: „Трябва да ме обичаш“. Да, трябва да те обичам. Тогава аз мога да попитам: „Как да те обичам?“. Ако си гладен, ще те нахраня. Ако си жаден, ще те напоя. Ако нямаш обувки, ще ти направя, аз съм обувар, зная да правя обувки. Ако нямаш знание, ще ти помогна да го получиш. Знанието е това, което придава сила на човека. Знание, което не носи сила в себе си, не е знание. Мъдростта носи сила. Силата се отнася до вашата държава. Вашето тяло трябва да бъде силно, защото държавата, това е вашето тяло. И в тази държава вие трябва да знаете как да управлявате вашите крака, вашите ръце, вашата мисъл, вашите способности.

Много пъти имате неразположение – то може да произтича от областта при ушите, а може да произтича от задната или от долната част на главата. Че това е така, може да направим опит с когото и да е. Някой е неразположен, но като го бутна на едно място на главата, където има повече енергия, отколкото трябва, и така му отнема от излишната енергия, той казва: „Колко леко ми стана!“. Някой казва: „Много съм скръбен. Разболя се детето ми и умря“. Казвам му: „То умря, понеже не беше както трябва. Но идната година ще ти се роди друго, по-добро“. И на човека му става леко. Защо умира детето? Защото Господ изпраща едно същество на Земята и му казва: „Разгледай тази къща как е направена“. Съществото докладва: „Такава къща не може!“ . И се дава нареждане да се събори. Идната година пак ти дадат план за къща и пак я събарят. Та някой път ти може да съградиш седем къщи, и пак да ги съборят. Най-после и ти като не живееш добре, събарят и твоята къща. Тогава какъв ставаш? Бездомник. Бездомникът не съществува ли? Съществува, но под наем. А пък не е хубаво да бъдеш наемател, хубаво е да имаш собствена къща. Влизаш в един хотел, лягаш на едно легло, където какви ли не хора са лягали – не си струва това. Ще дойде може би ден, за в бъдеще, когато, като отидеш в хотел, ще има специална стая, специален креват за тебе. Казват: „Така ни зальгват“. Но всичко на Земята е все зальгалка! Учи се едно дете, зальгват го. Казват му: „Ти ще пораснеш, ще станеш министър“. И това дете пораста, става министър, но после остарява, пуска дълга брада и се прегърбва. Чуди се: „Как стана тази работа? Бях министър, а на какъв хал дойдох!“ .

Който не разбира закона, ще се обезсърчи. Ще се обезсърчи така, както се обезсърчава една ябълчена семка, когато я заровят в земята. Казват ѝ: „От тебе ще стане нещо много голямо“, но тя си казва: „Втасах я! Свърши се моята работа“. В нея се заражда едно голямо страдание. Обаче от тази семка ще излезе нов живот. След години тя ще види как чрез големите страдания е излязла над земята. Сега и вие прекарвате един живот на растеж и трябва да дадете плод. Да допуснем, че сте в една тъмна стая, където има

много хора, и сте баща, който търси сина си сред тях. Пипнете някого, мислите, че е синът ви, но веднага разбирате, че не е. После пипнете друго, пак не е синът ви. Най-после го намирате. Но представете си, че вие сте детето и търсите баща си. Хванете някого, мислите, че е вашият баща, но не е. Знаете, че баща ви е с брада, обаче той си е обръснал брадата. Хванете одного с брада, казвате му: „Татко!“, а той ви говори на чужд език, не е баща ви.

Ти мислиш, че имаш ясна представа за Бога. Ясна представа имаш за Бога, когато си разумен човек, когато всички неща са уяснени в ума ти. И освен това, ти имаш ясна представа за Бога, когато си добър. Разумността носи светлина отвън, а пък добротата е топлина. Справедливост е, когато тази светлина и топлина са правилно разпределени. Ние имаме постоянно нужда от Божията любов, понеже, ако не сме свързани с Бога, ще умрем. Щом прекъснем връзката си с Бога, ще умрем. Щом прекъснеш тази връзка, ставаш тежък, богат си, но казваш: „Не ми се живее“. А щом имаш тази връзка с Бога, ти може да нямаш и пет пари, но си радостен, цялата природа е твоя, цялата Земя е твоя. Като прекъснеш връзката си с Бога, нищо нямаш. Това сега са новите схващания.

Какво представлява вярата? Вярата е връзка с Бога: да знаеш, че ти разполагаш с цялата Земя, понеже тя е Божия. Нали е казано: „Всичко, което аз имам, е твое“! И ние като изпълним волята на Бога, Той ни казва: „Всичко, което съм създал, е твое“. Някой път ние очакваме Бог да дойде да се прояви на Земята. Той вече се е проявил. Сега е времето ние да се проявим.

Сега ви казвам да се отдалечавате едни от други. Ето какво разбирам под тези думи: ако аз съм цигулар, ще искам да сте малко далече от мене, за да мога да си движа ръцете, а вашето ухо ще чуе музиката. Ако съм художник, ще изложа своите картини, няма какво да стоя близо до вас. Моите картини са същественото. Ако избягвате платното, нарисуваното, няма да ме намерите. Човек е като една картина, но целият човек не е в тялото. Ако нашето тяло беше същината, то не трябваше да умира. Има друга същина в

човека. Той ще остави настрана това тяло, което сега употребява, и ще го смени с друга материя, ще си направи една друга форма. Тези очи, които сега имам, някога няма да ги имам. Какво зло ще има, ако човек си направи по-хубави уши, по-хубави очи, по-хубави уста, по-хубав стомах, по-хубави дробове? Ще има ли нещо лошо в това? Трябва да се радваме, че ще се видоизменим. Някои, като остареете, не можете да чувате, не ви се говори, не ви се ходи, не ви се работи. Старост ли е това? Аз наричам стар човек този, който е като светлината, да тича. Сега вие си внасяте мисълта за остаряването, казвате: „Остаряхме“. Остарели сте, понеже сте приели известни идеи, които нямат никакво значение за вас. Някой път има лъжливи идеи. Например говори се за бял носорог. Козината на носорога не е бяла, но за да не го хапят мухите, той влиза в някоя локва, в калта, и като изсъхне, става белезникав. Затова носи името бял носорог, а пък той не е бял, покрит е с бяла кал. И ние ставаме бели, понеже носим бяла кал – никакъв бял носорог няма, но калта е изсъхнала на гърба му.

Някой човек е толкова щедър, че всичко дава, изпразва шишето си. Всичко като дадеш, после какво ще остане? Ние казваме: „Всичко давай“. Трябва да се каже: „Всичко давай и всичко взимай“ – тогава има смисъл. Като дам всичкия въздух, който е в моите дробове, после пак взимам. След всяко издишване на въздуха ще вдишваш. Ще казваш: „Благодарим Ти, Господи, за голямото благо, което си ни дал“. И мисли. Не бързай във вдишването. Приеми въздуха и кажи нещо. Постои малко, не бързай, направи почивка. Трябва да си починеш малко. А ти бързаш. Не бързай да вземеш въздух. Полека го взимай и плавно го издишвай – така ще бъде по-добро разположението ти. Ние не знаем да дишаме, не знаем как да се храним, не знаем как да гледаме.

Има закони за зрението. Зависи как гледаш един предмет. Само онзи, влюбеният човек, който има любов, може да гледа правилно. Ти не можеш да гледаш някого, понеже не можеш да намериш фокус, за да видиш симетрията на лицето му. Като гледаш някой човек, трябва да направиш

една връзка. Има такова гледане, при което ще направиш една връзка. Когато излезеш на планината, има една точка, която като намериш, планината е жива. При такова гледане планината ще оживее. Или като погледнеш небето, трябва да знаеш на кое място да погледнеш. Аз бях ви препоръчал сутрин да ставате, когато изгряват Сириус или Зорницата. Ако искаш да внесеш нещо хубаво в душата си, стани сутрин и погледни Зорницата, когато изгрява. Стани 40–50 пъти за това и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си. Ставай сутрин не да гледаш Слънцето, както обикновено, но да видиш нещо особено. Виж първия лъч и после даже може да си отидеш, преди то да изгрее. Първият лъч на Слънцето е като малка звезда. След като изгрее Слънцето, никоя звезда не се вижда. Някой път Бог се отдалечава от нас, за да видим другите малки неща, по-малките наши братя; за да можем да видим по-дребните работи и да разберем, че и те са така важни.

Важна е новата мисъл за любовта, която носи великото Божие благо за нас. Чрез това благо човек ще възкръсне. Най-първо човек ще мисли и чрез тази мисъл, като дойде любовта, той ще възкръсне. А пък възкресението трябва да дойде, понеже в него е подмладяването. Ако човек не се подмлади, работата, така както сега върви, не е на добро. Един ден къде ще ви намерим? Вие сте събрани тук сега, но след 45 години този брат няма да го има, онзи брат няма да го има – къде ще бъдете? Ще кажете, че ще дойдете в друго някое прераждане. Оставете сега другите прераждания. Вие за настоящото си прераждане знаете ли нещо? Нищо не знаете. Какво тогава знаете за другите прераждания? Ако разбрахте Божия закон, изведнъж щяхте да се преродите и щяхте да имате съзнание. Всеки един от вас може да се прероди. Може да се преродиш още утре. Но за да се преродиш, трябва да имаш една непреодолима любов към Бога.

Писано е: „Онези, които чакат Бога и които Го обичат, ще се обновят“. Ние трябва да обичаме Бога, за да се подмладим. Ако не обичаш Бога, няма да се подмладиш. Ако не обичаш Бога, ще остарееш. Защо трябва да обичаш Бога? Ще обичаш Бога, за да се подмладиш. Ще обичаш Бога, за

да станеш млад. Ще обичаш Бога, за да се храниш добре. Ще обичаш Бога, за да станеш умен. Всички тези велики блага в живота идат от любовта към Бога. Тя е разрешението на въпросите. Любовта към Бога е един процес на обновление. Що е Любов? Процес за обновление на живота. Като започнеш един ден да обичаш Бога, ще ти е приятно, няма да те е страх от смъртта, ще прати Бог една колесница, ще се качиш, няма да вземеш нищо оттук и ще отидеш при Него. Колцина от вас са готови да се качат на Божията колесница? Вие ще кажете: „Ако колесницата дойде... Я отложете малко!“. Много безцеремонно ни пращат сега за другия свят. Онези, които ни обичат, ни заравят в земята. Не ни оставят да заминем нагоре, а казват: „Оттук отиваш към центъра на Земята и после от другата ѝ страна ще излезеш“. Но знаете ли какво е това? Това е голямо мъчение. По-добре е да не минаваш през земята, да няма нужда да те заравят. Едно житно зърно или една ябълчена семка може да заровим в земята, но една човешка семка няма нужда да я заравяме. Не може да посееш човешката семка в земята. Къде ще я посееш? Трябва да знаеш къде да посееш семето на твоята мисъл и семето на твоите чувства, не може да ги хвърлиш на земята.

Вие се заблуждавате, като казвате: „Едно време ние, двамата, се обичахме“. Аз питам: като се обичахте, подмладихте ли се? И двамата остаряхте. Тогава правя заключение си: любовта ви към Бога и любовта ви един към друг не е била такава, каквато е трябвало. Вие, братя и сестри, колко горчиви думи си казахте и после пак се наричахте братя и сестри? Аз наричам идеална сестра тази, която никога не ви е казвала горчива дума. Идеалната сестра свети и топли като слънце, има живот. И от брата излиза живот. Ако сестрата е мъртва и братът дойде при нея, тя ще оживее. Това е брат! И сестра е онази, която щом дойде при умрелия брат, той оживява. Баща е онзи, който щом дойде при умрелия си син, той оживява. Син е онзи, който щом дойде при умрелия си баща, той оживява. Кой ми е баща? Онзи, който щом дойде при мене, аз оживявам. Кой ми е брат? Този, който щом дойде при мене, аз оживявам. Той ми е брат, той е всичко е за мене. Това е философията на живота.

Някой ще каже, че наука трябва. Наука, от която побелява главата на човека! Ти казваш: „Побеля ми главата“. Това показва, че всичко си дал. После всичко ще събереш и тогава главата ти ще почернее. Онези от вас, на които главите са черни, да раздадат всичко. И онези от вас, на които главите са бели, да съберат всичко. Тези, които са с черни глави, главите им да побелеят; тези, които са с бели глави, главите им да почернеят. Ето правилната философия – да стане една обмяна. Или другояче казано: сиромасите да се учат и богатите да прилагат. Това учение трябва да го прилагате. Първо човек трябва да знае да почита своя господар. Ще поставиш ръка на главата си и ще кажеш: „Господарю, какво ще заповядаш?“. Главата-господар ще каже: „Ще отидеш на нивата да работиш“. После ти ще кажеш на краката и ръцете да отидат да работят. Главата е господар, а другите са братя и сестри. Дясната ръка е братът, а лявата ръка е сестрата. Главата е бащата, а пък дробовете са майката. Бащата постоянно мисли, майката работи, приема. Бащата отвътре дава с мисъл – той мисли.

Питах къде е Господ. Господ е вътре в мозъка, в главата е Той. Питах къде е Духът. Духът е в дробовете. Духът е, който постоянно работи отвътре, и аз усещам една приятност. Казваш: „Остарях вече, краката и очите ми отслабнаха“. Аз ви проповядвам за един Господ, който да ви подмлади. Не ви проповядвам за такъв Господ, който да ви застари. Досега сте служили на друг Господ, който ви застарява. Всички, които сте стари, сте служили на него. Аз не ви проповядвам за онзи Господ, който ви е взел силата. Проповядвам за онзи Господ, който ви дава сила. Аз не ви проповядвам за онзи Господ, който е обезсмислил вашия живот. Аз ви проповядвам за онзи Господ, който ще осмисли живота ви, който носи светлина, топлина.

Днес искам да се приближите до Господа. Казвам: живеете разумно. Ще дишате и ще казвате: „Благодарим Ти, Господи, подмлади ни, за да можем да Ти служим“. Старите да станат млади. Че старите са млади всъщност! Младите да не искат да остаряват. Старият да се подмлади, а пък младият да не остарява или ако остарее, да знае как да се под-

млади. Това е новата религия, която обновява човешката душа, човешкото сърце, човешкия дух и човешкия ум. Така ще дойде новата песен: навсякъде любов да цари.

Оставете неестествените движения: никакво стискане на устата, никакво чесане на главата, никакво стискане на ръцете. Всичко трябва да бъде разумно. Ако стиснеш ръка, трябва да вземеш нещо, трябва да имаш някаква цел. Като свиеш юмрука си, да знаеш, че си силен човек и защитаваш Божественото право в света. А като си отвориш ръката, това показва, че мислиш. Всеки пръст на ръката е носител на особени сили. Показалецът е израз на благородство; средният пръст е израз на справедливост, на философия; безименният пръст – на изкуството; малкият пръст – на интелигентност и практичност. Чрез ръцете да излизат Божествените сили. Движението на ръцете изразява вътрешния живот. Майката притиска детето към себе си и казва: „Няма да те пусна“. Като се убеди, че майка му няма да го остави, детето отваря ръцете си, не я стиска вече и казва: „Аз ще те слушам, мамо“. Сега аз бих желал вие да служите на Господа, или на вашия баща, на вашата майка, с отворени ръце.

Това, което знаете, е много хубаво, но то е изиграло своята роля. С тези ваши вчерашни мисли се отива към смъртта. Днес се изисква нова мисъл. Днес трябва да се подмладите най-малко с десет години или поне с пет години, с една година, с един месец, с една седмица, с един ден! Искам сега да се подмладите всички и затова трябва да работите. Затова сме дошли на Земята: да учим живота на подмладяването, живота на служене Богу. Казваш, че човек трябва да мисли. Но човекът в своята мисъл трябва да знае какво да прави. Отношенията ни един към друг трябва да бъдат правилни. В бъдеще отношенията ни един към друг трябва да бъдат такива, каквито са нашите отношения към Бога.

Първият закон е любовта към Бога. Второто отношение вече е към вашите близки. И щом установите отношението си към вашите близки, то е вече отношение към всички. Законът е такъв: щом възстановите правилните отношения към ближните си, ще имате правилни отношения към всички. Ако един син обича баща си както трябва, той

ще обича всички други хора. Бащата е стар и на сина му е приятно, като срещне стари хора. Ако бащата е млад, синът като срещне млади хора, всички са му приятни. Да ви става приятно, като срещате всички. И като почувствате, че една душа няма разбиране, да внесете новия живот в нея. Христос е казал: „Където са двама или трима събрани, аз съм там, посред тях“. По този начин като мислите, Бог ще бъде вътрешната връзка на живота. Вътрешната връзка, която ще ни обедини. Казвате: „Ние не сме организирани“. Трябва една организация, която е образувана от Бог. Да сме организирани от Божествения дух, който действа.

Ако сега накараме някого от вас да пее, вие веднага ще кажете, че не може да пее, и той ще се смути. Но ако се намерите в среда на гениални музиканти и доведете при тях един неспособен музикант, за да пее, те ще концентрират ума си, ще го накарат да пее добре. Тук, като излезе някой да пее, другите ще кажат: „Този намери сега да пее...“ и той веднага ще спре. Някой път, като дадат на някого думата, той пък говори повече, отколкото трябва. Както в църквата повтарят: „Господи, помилуй, Господи, помилуй!“ – хубаво, но колко пъти трябва да кажат тези думи? След като си казал три пъти „Господи, помилуй“, да кажеш: „Господи, научи ме да помилвам най-хубаво, така както Ти можеш да помилваш. Господи, научи ме да милвам другите хора, както Ти ме милваш. Да милвам всички: и баща си, и майка си, и братята си, и сестрите си, и слугите си“. Вие много добре сте научили да казвате „Господи, помилуй“, но едно нещо не достига – трябва да кажете още: „И аз да се науча да милвам, както Ти милваш. И като милвам другите, да се радвам на Твоята милост“. Така ще се подмладите.

Сега нека косите на онези от вас, които са побелели, да почернеят. И нека да побелеят косите на тези, които са черни. Но има едно благо в света, което идва, без да побелее главата. Само че косата тогава добива мек оттенък и става златиста. При ангелите има такива златни коси. Това е проводник на живота. В този смисъл вярата е нужна за отношенията ни към Бога. А пък що е отношение към Бога?

Подмладяване. В думата *подмладяване* има нещо свежо – млад си, доволен си от всичко. А като си остарял, замислен си. Младостта е велико Божие благословение, с което Бог дарява човешките души. Аз желая сега всички да се подмладите. Били сте млади, а сега постоянно да се подмладявате. Бих желал не само веднъж, но всеки ден да се подмладявате, поне с по една минута или с по една секунда. Да се подмладявате – тогава справедливостта и добротата ще започнат да функционират правилно във вашия живот и цялото ви тяло ще функционира нормално.

Как определихме правото? Когато човек проявява всички възможности и способности, които има, това е право. Когато човек не изпълнява това, нищо не придобива – това е безправие. Първо трябва да се освободим в себе си от нашето безправие. Всеки един да се освободи от безправието и да вложи правото. Казахме, че под *право* се разбират възможностите. Колко възможности седят в челото на човека? Челото на мнозина трябва да се повдигне нагоре най-малко с половин сантиметър; челото на някои трябва да стане по-широко – имате много да работите върху челото си. Главата отзад не е оформена както трябва; и ръцете не са оформени, много работи има неоформени – трябва да се направи едно преустройство. Ако не е оформена главата, тогава и мислите, и чувствата не ще могат да се проявят както трябва и нашето тяло ще промени формата си. Казваш за някого: „Този човек остаря, стана кисел“. Виждаш, че лицето му не е изразително, има едно недоволство. А пък човешкото лице трябва да има свежест, една вътрешна радост, вътрешен мир, смелост. Лицето ни трябва да бъде като радио, което предава. От лицето отвсякъде – от очи, от уши и прочее, да излиза Божието благо. Щом Господ живее в нас, Божественото трябва да излиза от нас.

Изпейте сега песента „Когато аз бях млад“. Как ще я изпее? И после изпейте думите „когато аз остарях“. (*Учителя изпява тези думи: „Когато бях млад, аз пях, а пък когато остарях, заспах“.*) Младостта пее, а старостта заспива. Всеки човек заспива, за да стане на другия ден. Това показва, че е възможно заспиването да е остаряване, но на другия

ден, като стане, човек трябва да се подмлади. Като заспиш, казва се, че си остарял, а на сутринта трябва да се подмладиш. Сутрин, като станете, каква песен пеете? (Учителя пее: „Този сутрин, като станах, колко бях недоволен“. После пее: „Едно време аз бях млад, но остарях, понеже не обичах баща си. Едно време аз бях млад, но майка си не слушах и така остарях“.) Става ви весело. Сега новата песен. (Учителя пее: „Сега аз съм вече млад и в пътя съм тръгнал, и баща си и майка си обичам. И всякога аз ще бъда млад, млад, млад, млад, всякога ще бъда млад, млад, млад, млад, млад...“) Така трябва да се пее. (Учителя пее: „Едно време баща си не слушах. Едно време аз бях млад и майка си не слушах. Сега съм млад и баща си обичам аз. Обичам, обичам баща си аз!“.)

Добрата молитва

5. лекция, 3 ноември 1937 г., София, Изгрев

МАЛКИТЕ ОПИТИ

*Отче наш
Махар Бену Аба*

Прочете се темата: *Защо сме пратени на Земята.*

Темите трябва да се развиват по един естествен начин. Например въпросът „защо е дошъл човек на Земята“ се разглежда много повърхностно. Защо човек отива на лозето? Или за да копае, или за да яде грозде. Ако отива напролет, копае; ако отива наесен, яде грозде. Защо е дошъл човек на Земята? Дошъл е да копае, да работи. Дошъл е и да яде грозде. Когато се разисква един въпрос, трябва да се свързвате с предмета, който разглеждате. Човек не може да разбере Слънцето, докато не го види; не може да разбере въздуха, докато не го приеме. Същото е и с храната: той може да има представа за нея само като я опита.

Човек е дошъл на Земята, за да използва условията, никога да не се потрива и каквото посади, то да израсне. Не е дошъл да се лъже, че работите му ще се оправят дори и ако не работи или не мисли, или пък да вярва, че от баща му все ще му се падне нещо – това са обикновени разсъждения. Но кое е новото? Всеки един ден човек идва на Земята. Защо сте дошли на Земята днес? Не защото човек изобщо е дошъл на Земята, но защо вие сте дошли на Земята. Защо е дошъл човек на Земята, то е негова работа. Нашата работа е защо ние сме дошли.

Да кажем, че един ученик, който не си знае уроците, става рано сутрин. Защо? За да започне да учи и да си научи уроците, понеже, като отиде на училище и го изпитат, може да му пишат двойка. Сега нашата погрешка е в това: ние мислим, че не сме ученици, и затова можем да ходим да си поиграваме. Не, доста голям контрол се упражнява. Вие ще кажете: „Може и така да се мине, и така ще отидем в онзи свят“. Че този свят и онзи свят са един свят! Мравката не може да мине направо в онзи свят, тя първо трябва да мине

през света на хората. Човекът още не е влязъл в онзи свят, та как мравката ще мисли, че може да влезе в него? Тепърва мравката трябва да влиза в човешкия свят.

Въпросът трябва да се разгледа практически: какво може човек да постигне, какво може да направи? Защо е дошла домакинята вкъщи? Да измете, да измие, да преде, да тъче, да готви; а пък и отвън трябва да работи. Идването на Земята зависи от това, в какво положение ще се постави вашият ум и вашето сърце. Някой път вие не сте разположени и не знаете на какво се дължи това, а друг път сте разположени. Разположението и неразположението са неща обикновени, те не зависят от нас. Когато времето е хубаво, ти си разположен, а когато не е хубаво, ти си неразположен. Ако през зимата духа студен вятър и температурата е 25–30 градуса под нулата, няма да имаш разположение.

Първо се занимавайте с въпроса какво носите със себе си от онзи свят. Защото земята се нуждае от човека и ти като дойдеш, важно е какво ще посееш на тази земя. Ако отидеш на лозето и не посадиш лозови пръчки, какво ще придобиеш? Но ако посадиш, ще има какво да работиш и какво да придобиеш. Сега ние искаме някои лесни работи. Например няма сами да прекопаем лозето си, но ще пратим някой друг и ще му платим. Така прилича на онзи български чорбаджия, който пратил Стоян на лозето, да го окопае и да го ореже. Като го прекопал и орязал, чорбаджията го попитал: „Лозето плаче ли?“. Стоян казал: „Като го видиш, и ти ще плачеш“. Някой път, като възпитаваме себе си, така се орязваме, че сами не можем да се познаем какви сме.

Кои бяха изнесените принципи в миналата лекция? Сега аз виждам, че сте дошли на гостилница, без да сложите пари в джоба си, а пък там пише: „Днес с пари, утре без пари“. Някои хора са дошли на Земята затова, че са твърди и имат нужда да добият мекота. Други хора са много мекушави и трябва да добият малко твърдост. Трети са несправедливи и трябва да внесат правота в постъпките си. Някои хора могат да наблюдават, а пък някои никак не са наблюдателни – не че не искат, но други неща ги интересуват.

Някой наблюдава какви шапки носят хората, какви дрехи и обувки имат. Но попитате ли го какви вежди, какви очи имат, той не може да каже. Същественото са веждите, очите, ушите, тялото. Като погледнеш човека, разгледай какви са неговите очи, уши, уста; това е наблюдаване на човека.

Като станете сутрин, изправете си пред огледалото, вижте дали е станала някаква промяна във вас. Понякога се оглеждаш в огледалото и казваш: „Остарях, косите ми побеляха“, виждаш бръчките си. Как няма да побелее човек! Има толкова ненужни страдания в света. Често щастието на човека зависи от онова пропорционално отношение, което има неговото чело към неговите нос и брада. От три неща зависи щастието на човека: от челото му, от носа му и от брадата му. В човешкото чело не може лесно да се забележи изменение. Аз говоря за едно изменение, което е с една хилядна част от милиметъра. Същото се отнася за носа и за брадата. Изменение с една хилядна част от милиметъра, то е доста голямо постижение.

Аз наблюдавам как някои от старите приятели казват: „Втори път като дойдем на Земята...“. Но те и в миналото си прераждане казваха: „Втори път като дойдем...“. Дойдоха и пак същото казват. Не, втория път ще бъде както сега, нищо повече. В даден случай може да развivate във вас интуицията. Има едно чувство в човека, да знае доколко онова, което чувства и мисли, е вероятно. Как определяте една вероятност? Какво мислите, че ще бъде времето днес – хубаво или лошо? Вашият барометър какво показва? Как го чувствате? Ще трябва да проверите. Проверете чрез вашето разположение и вижте доколко то е вярно. Не само да кажете, че изобщо днес времето ще бъде хубаво, но дайте подробности: в 12 часа времето ще се подобри, небето ще се изясни, Слънцето ще се покаже, вятърът ще утихне, а като залезе Слънцето, така и така ще бъде.

Тази сутрин ще има ли хубав изгрев? Ние можем да имаме такъв изгрев, какъвто искаме. На Слънцето не можем да заповядваме, но на волята – можем. Десет души, щом поискат, могат да спрат дъжда, могат да спрат вятъра. Духането на вятъра, това не е работа на Природата. Защото

ние караме вятъра да духа. И когато времето стане тъжно, хората са го накарали да стане тъжно. Аз не искам да ви говоря за известни съвпадения. Когато ще ви се случва нещо лошо, ще загърми, ще има буря, облаци. А пък когато ще ви се оправят работите, небето ще бъде ясно, няма да има никакви облаци. И ако не знаете как става това, вие ще дойдете до друго суеверие. Бог казва: „Ако ме слушате, Аз ще ви изпращам ранния и късния дъжд навреме и слънце навреме“. Ако Го слушаме, ще имаме хубав изгрев; ако не Го слушаме, няма да имаме хубав изгрев.

Трябва да правите опити. Ако десет души се съберат и концентрират ума си върху един човек, който има хрема, те могат да го излекуват. И за трескавия човек има начин да го лекуваш: излей един котел вода върху главата му. Един книжар македонец разправяше, че като го завел баща му веднъж на воденицата, така се уплашил, че три години го тресло. После пак се уплашил веднъж и треската минала. Съществува закон: еднакви причини произвеждат понякога различни резултати. Страхът произвежда треска и същата причина някой път произвежда лекуването на треската. Страхът, който ражда болест, не е намясто. Но има и един страх, който като дойде, болестта ви напуска – той е намясто. Човек понякога има колебание, а понякога има голяма увереност, че някои работи ще станат. Аз съм правил статистика. Някой взема лотариен билет и казва: „Уверен съм сто на сто, че ще спечеля“. И като се тегли лотарията, вижда, че печели. Той не се е допитвал до своята интуиция, а си е турил предварително една мисъл. Други хора са си мислили, че ще спечелят, и той е възприел тяхната мисъл. Отиваш на лозето и си казваш, че там ще има и череша, а пък то няма – ти си приел пак чужда мисъл. Това, което хората мислят и казват, трябва да се провери. Човек трябва да развива своята интуиция. Трябва да прави опити. Например като се разболееш, да знаеш след колко време може да оздравееш. Или като ти дойде някоя неприятност, да знаеш след колко време тя ще се премахне. Всички неприятности в живота имат един свой вътрешен възпитател. Това е една възпитателна система.

Аз бих желал например повечето от вас да бъдат ясно-видци – да виждат, да знаят. Трябва да развивате ясновидство. Не мислете, че то може изведнъж да се развие. Най-напред вие ще влезете в един свят като на кино. Ще се научите да се самоовладявате, нищо да не ви смущава. Ще се концентрирате вътре в себе си, в ума си, и ще видите колко неща минават, но ще знаете, че това не е реален свят, това е кино, свят на сенките. В този свят ще видите някой ангел с крила. Такъв ангел може да си нарисува човек, и на кино може да види такъв. Но като видите същински ангел, той ще бъде интелигентно същество, ще ви произведе голямо впечатление и вие няма да го забравите. Той ще ви каже може би само една дума. Имаме един пример. Един от големите окултисти в Париж, Елифас Леви*, искал да повика някого от древните мъдреци, за да го попита нещо по важен въпрос. Четирийсет дена се приготвял той по всички правила на магията. Като се явил онзи, Елифас Леви паднал на земята. Каква полза, ако паднеш на земята, и онези въпроси, които те занимават, останат неразрешени?

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл на Земята. Всеки един трябва да знае каква е била неговата история в миналото: колко пъти е бил на Земята, къде е бил, как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои не сте били в България в миналото. Вие сте дошли като пътешественици в България и виждам, че в бъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на Земята, всички евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само онези евреи, които бяха неспособни да приемат учението Му. Ако останете тук, всякога българи, не сте от много интелигентните българи. Сега вие желаете доброто на българския народ, но как се постига това?

* **Елифас Леви** (1810 – 1875) – псевдоним на Алфонс Луи Констан, френски окултист и кабалист, наричан *баща на модерния окултизъм*, една от най-влиятелните и популярни личности в Западната езотерична традиция.

Помислете: ако човек се роди с един крак или с една ръка, какво може да направи? А ако се роди с едно око или с едно ухо? Като се роди, човек трябва да има най-хубавите крака и най-хубавите ръце и те трябва да са подвижни. Щом започне да задебелява вашата кожа, да изгубва своята чувствителност, постарайте се да вземете мерки. Ръцете на някои хора са много груби. Да кажем, че на някои от работа са загубели, но има и такива хора, които не работят, а ръцете им пак са груби.

Имаме вече онзи модел, според който трябва да се живее. Много е мъчно човек да дойде във връзка с духовния свят, да има ясни представи за него. Той мисли за духовния свят неверни неща. Онзи свят е свят на чистота. А пък чистотата, това са възможностите на човека. Хубавият живот седи в чистотата. Където има нечистота, тя всякога носи страдания. Дисхармонията също носи страдания. А хармонията, чистотата, правдивостта, кротостта, въздържанието носят велики блага. Ако един човек има в себе си чувство на милосърдие, като отиде при който и да е банкер, може да събуди у него милосърдие и банкерът ще бъде готов да му послужи. Понеже вие имате чувство на алчност, то като влезете при някой банкер, усилвате у него същото чувство и той не ви дава нищо. Казваш: „Не ми върви“. Не ти върви, понеже не си милосърден. Като влезеш при банкера, виж в него една основна хубава черта. Като видиш някой човек, виж у него най-първо някоя хубава черта, а не търси отрицателни черти. И като намериш една хубава черта, може да направиш вътрешна връзка с човека. Какво трябва да правим, като се озовем между лоши хора? И у тях има известни способности, известни добри черти, макар и недоразвити.

Казвам: сега светът се нуждае от проводници на Любова, на Божествената, разумната любов. Проводник да бъде човек! Но знаете ли какво значи това? За да бъде проводник, човек трябва да има детинска вяра. Майки водят децата си да се молят за дъжд. Едно дете носи чадър в ръка. Майка му го пита: „Защо взе чадъра?“. Детето отговаря: „Защото ще вали“. Майката казва: „Я вали, я не“. Като се молим за нещо, сега и ние казваме: „Я бъде това, я не“. Нека да имаме онази детинска вяра, че ще бъде.

Най-напред трябва да се молим за нещата, които могат да бъдат. Например не искай да ти се паднат десет хиляди или сто хиляди лева. Днес имаш нужда от един лев или от десет лева – опитай дали ще дойдат. Така ти ще развиеш силата на своето концентриране. Сега, в съвременния живот, ние сме развили повече отрицателната страна. Казваме: „Това няма да бъде, онова няма да бъде“ и чакаме всички неща да дойдат изведнъж. Тук, на Изгрева, мнозина сте взимали лотарийни билети, искали сте да ви се паднат двеста хиляди, един милион, но аз зная, че само на един му се паднаха 400 лева. Ако на някого се падне един милион, веднага всички ще отидете около него и ще бъдете много любезни. Макар и да не ви е бил приятел, ще му кажете: „Много щастлив човек сте. Един милион ви се падна“. Има неща, по-хубави от един милион. Сутрин като се помолиш, ти ще получиш не един или десет милиона, но много повече. Има неща, които с пари не се купуват. Разположението на ума и на сърцето, светлият ум, широката душа и силният дух – те са голямото богатство, което човек притежава.

Виждам, че на всички вас ви липсва нещо. Какво ви липсва? Едно от нещата, които липсват на човека, е знанието да се развързва и да не се залепва. Между връзването и залепването, от една страна, и залъгването, от друга страна, има голяма разлика. Връзването е външно, а пък залъгването е вътрешно. Някакви студенти в Америка залъгали един професор, който имал обичай да остава в клас 10–15 минути повече от определеното време. Понеже професорът престъпвал правилото, те намазали стола му с туткал. Професорът седнал, залепнал за стола и не могъл да стане. Той разбрал, че не трябва да стои в клас повече от определеното време. Та и ние никога не трябва да престъпваме определеното време за някои наши чувства, не трябва да им отдаваме повече време.

Сега бих ви препоръчал да си носите по едно гребенче в джоба и да сресвате косата си все назад. Космите на главата трябва да се научат да вървят назад. Това ще ви помогне в здравословно отношение. Когато главата е покрита с косми, магнетизмът функционира много по-правилно, а ко-

гато главата оголее, хората стават нервни. Американците са много енергични и главите на мнозина от тях са голи – като обръснати са. Има анекдот за един проповедник, който бил назначен в някакво село. В селото се разчуло, че косата му е сресана на път, и селяните казали: „Ние не искаме такъв проповедник“. Какво било очудването им, когато той дошъл и видели, че нямал никаква коса на главата. Някои казват, че човек може с мисълта си да накара косите си да растат. Други искат да приложат особени методи за израстване на коса. Казват, че като ходиш гологлав и на студ, и на слънце, и като те пече слънцето, косите ти ще израснат. Но за това се иска дълго време, а като концентрираш ума си, косите ще израснат по-скоро. Опадването на косата се дължи на големи тревоги, на мрачен поглед към живота. Вие сте гледали да уредите живота си, но колкото и да се грижите да го уреждате, все ще остане нещо неуредено.

Трябва да си поставяме известни задачи. Някой път ние се събираме да се молим. То е хубаво и е наша длъжност, но има практически занятия, за които трябва да определим известно време, да се упражняваме. Трябва да наблюдаваме времето, за да имаме ясна представа за него, трябва да можем да определим колко е далече едно място и за колко време можем да стигнем до него, най-после да можем да предчувстваме какво има да се случва.

Има ред чувства, които са посторонни. Хората страдат от големи чувства. Ако човек не внимава, може една лоша мисъл от обкръжаващите хора да се пренесе в него. Например може да го преследва мисълта, че ще му се случи нещо. Лошите мисли се пренасят. И добрите мисли се пренасят. Затова всички трябва да се учите как да се пазите от лоши мисли. За да се пазите, трябва да повдигнете трептенията на своята мисъл. Ако вашата мисъл има бързи трептения, ако се движи бързо, тогава каквото и лошо да дойде, тя го отхвърля. Иначе го всмуквате в себе си. Най-първо чрез вярата човек ще повдигне своите трептения. Може да се направи опит: десет души ще се съберете и като кажете на някого, който е слаб: „Утре ще бъдеш по-добре, ще станеш, ще ти върви добре“, това ще стане.

В България за 30 години се направиха толкова отрицателни неща, колкото целият български народ не е направил за хиляди години. Това, което българският народ не е направил за хиляди години, сега е направено. Какво са направили българите досега? Водили са за хиляда години 158 войни. На всеки 8 години се пада по една война. После, ако погледнете в книжовно отношение, каква философия имат? Гърците например имат с какво да се похвалят – с големи философи. Не че българите не са имали видни хора, но не са взели под внимание да пазят това, което им е дадено.

Сега вие всички сте станали кореспонденти. Само някой да каже нещо, и целият лагер знае. Някоя сестра като се облече с хубава дреха, целият Изгрев знае откъде я е взела. И когато някой направи някоя погрешка, всички на Изгрева знаят. Аз се радвам, че всички знаят, но да знаят и как да се оправи тази погрешка. Да има човек обхода, това е много мъчно. Всички хора трябва да се стремят да имат обхода, това е едно общо качество. Народ, който има обхода, може да прогресира. Целият народ трябва да има обхода. Като станете сутрин, пожелайте българинът да има обхода. Всички трябва да имат обхода: и съдията, и адвокатът, и учителят. В българина има една голяма небрежност. Мислете върху следното: българинът да има хубава обхода. И като работите една година в това направление, да констатираме, че има малък напредък в обходата. Сега в България престъпленията се увеличават. Всеки ден престъпления, престъпления, нямат край – значи няма обхода.

Например някой е издал брошура против нас, в която е поместил осакатени цитати от беседите. Каква обхода има той? Какво ще спечели от това? Някой друг казал: „Учителя да ми даде три милиона, пък аз ще защитавам неговото учение, ще пиша, ще го проповядвам навсякъде“. Че ако едно учение с пари се проповядва! Ако очаквате да прокарвате Божественото с пари, заблуждавате се. Бог ни е дал повече от три милиона. Онова, което имаме, е повече, за какво ще искаме три милиона! Несметни богатства ни е дал Бог. Несметни богатства имаме за себе си. Казвам: пазете се от

тази черта, като дойде. Ако аз съм на мястото на този, който е писал против нас, ако имам неговите разбирания, ще постъпя, както и той постъпва. В него е станало подхлъзване. Като се подхлъзне човек, лесно пада надолу. Във време на изпитания ще се познае дали сте от злато, или сте позлатени, ще се познае какви убеждения имате.

Съществува един закон в Природата, който гласи: всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка не могат да не произведат своите последствия. И онова, което мислим, един ден то ще се върне върху нас. Две мнения няма по това. Никого не можем да предадем. Първо ще предадем себе си и после ще предадем другите хора. Та първото нещо е: постарайте се да бъдете изправни в душата си, да бъдете справедливи. Напълно справедлив трябва да бъде човек. Не да мълчи, защото не всякога мълчанието показва, че човек е умен. Някъде човек трябва да говори, а някъде трябва да мълчи.

Вие сте си създали един навик, който е добър. В България никой не става сутрин толкова рано като вас. Какво ви заставя да дойдете тук в 5 часа сутринта? Сутрин има по-добри условия за духовна работа. Господ казва: „На ранина ще ви потърся“. Бог на ранина ще ви потърси.

Някои от вас сте закъсали – защо? Защото вашият чувал с жито се е пробил, има дупчици и житото изтича. Ще го закърпите хубаво, да не изтича житото. Гледам, доста дупки има по вашите чували и по вас самите – закърпете ги! Всичките ви работи могат да се оправят.

Скоро четох за един англичанин, който в продължение на 50 години изказал милион и половина молитви. С молитви той изхранил 3–4 хиляди деца. Това е единственият англичанин, който дава такъв пример. Молил се е 50 години и си е водил дневник колко пари са му донасяли молитвите. Цяла книга има написана от него по това и в нея няма философстване, описва всеки ден какво е добивал. Той казва: „Колкото по-усърдна беше моята молитва, толкова по-скоро средствата пристигаха. И колкото повече имаше колебание, толкова закъсняваха средствата“. Щом се колебаеш, пак ще станат нещата, но се закъснява. Някои ще кажат: „На нас пари не ни трябват“. Идеята не е такава. Ако

във вашия ум седи идеята богатството да не идва, то е друг въпрос, но на нас средства ни трябва. Да имаш десетина златни английски лири в джоба си, това е здравословно. Не ги харчи, изваждай ги, поглеждай ги и пак ги прибирай. Всичкото зло е в това, че ти харчиш златото от джоба си и от него не остава нищо.

Всеки един от вас си има особен начин, по който може да възприеме някое благо. Всеки човек си има специфичен път за възприемане на благата. Както аз ги възприемам, вие няма да ги възприемете така, но по друг начин. Някой може да ви разправя за своята опитност, но не се лъжете – вие може да се възползвате от неговата опитност, но тя не може да бъде ваша опитност.

Сега можете ли да ми кажете какво ви трябва? Ще ми кажете много неща, които са второстепенни. Най-важното, което ви трябва в даден случай, кое е? Например като станеш сутрин, ти си гладен – значи трябва ти хляб. Като задоволиш нуждите на глада си, ще дойде друго. След като се измиеш и облечеш, ще дойде съзерцанието, после ще дойде работата, която ти допада. Всяко нещо трябва да дойде според нуждата и времето. Някой път, като ти говори някой, ти се дразниш. Много е мъчно да ти говорят и да търпиш, особено ако си господар и слугата ти възразява. Но ако се намираш пред господар, който е главорез, какво ще правиш, когато той ти говори? Вие какво бихте направили, ако се намерите пред някоя мечка? Като срещнеш мечка, ако си имал треска, ще оздравееш, а ако си бил здрав, ще те втресе. Аз съм ви привеждал следния пример: една група пътувала из планината, когато един от тях го втресло. Другарите му го оставили на пътя. Минава по пътя една мечка, вдига го, занася го в една овчарска колиба и си заминава. Влиза овчарят и се чуди. А болният оздравява, всичката му треска изчезва. Умът му така е бил концентриран, той така е обикнал живота, че треската е заминала. Та казвам: в даден случай направете една услуга като мечката.

Сега някои проповядват, много пъти цитират какво е казал Христос, но не вярват в това. Проповядвайте онова, в което вярвате. Кажи на някого: „Твоите работи ще се опра-

вят днес. Няма да ти доказвам как, но ще се оправят“. Онзи ще пита: „Ти откъде знаеш?“. Отговори му: „Остави това откъде знам, мълчи сега. Твоите работи ще се оправят днес. Запиши го в мозъка си. До обяд ще се оправят. И ако не се оправят, ела да ме питаш защо не са се оправили“. Някой път, като дойде някой болен, аз го насърчавам така – казвам му: „Не мога да те излекувам сега, няма да оздравееш сега. Година и половина трябва да мине, за да имаш малко подобрение. Ако слушаш моите съвети, ще работи законът, ще мине година и половина и ти ще оздравееш. Така е определено. Трябва да стане цял един преврат в човешкия организъм“.

Новите идеи сега трябва да имат приложение. Ние учим и пеене. Колко души от вас са се събрали доброволно, с желанието да пеят? Младите са на една страна, старите са на друга страна. Старите не искат да пеят, понеже нямало да се женят. Думата *женят* има двояк смисъл: жътва и женитба. На нивата ще отидеш да работиш и не като мома, с венец на главата, ще жънеш, а като жътварка. Събирайте се и изпявайте някои песни. Слушам ви как пеете песента *Махар Бену Аба* – някой път я пеете хубаво, но някой път все едно казвате: „Дотегна ни тази *Махар Бену*!“. И аз, който съм много добър музикант, като взема някой път цигулката, не върви – във въздуха има нещо. Някой ме пита: „Ти с какво си се прехранвал?“. Че аз мога да бъда отличен композитор, отличен музикант, но за в бъдеще съм оставил това. Сега казвам, че много малко зная. В музикално отношение съм правил малки опити: когато има буря, вятър, засвирия известни музикални акорди и бурята престава; някой като е намислил нещо лошо, аз взема няколко акорда и веднага цялото състояние на човека се променя. Ако една сестра знае да пее, тя може да живее много добре с мъжа си. Като го види, че идва, да запее: „Колко ми е приятно, че моят възлюбен вече иде! Толкова ми е приятно, че моят възлюбен вече иде, иде! Колко ми е приятно, като го виждам, че иде така весел и бодър!“. Но ако сестрата се скара на мъжа си, когато той влезе вкъщи, тогава какво пее тя? – „Ти защо не донесе това и това? Тези деца гладуват!“

Музиката трябва да поставим като един основен метод за възпитание. Тя е нов метод за възпитание. Правете опити. У някои от вас не е развит усетът за време. Може да вземате вярно тоновете, но не спазвате музикалното време. Трябва да развивате усетът за време. И като пеете, трябва да се вгълбите в песента. Съчинете си една песен. И да не е много сполучлива, това нищо не значи, важното е да може да измени вашето състояние. Онзи ден, като бяхме на концерт, изгасиха лампите, затъмниха салона. Оркестрантите седяха на местата си, не смееха да станат, понеже можеше изведнъж да дойде светлина. След десет минути пак блеснаха лампите. Преди да стане тъмнина, всички бяха нервни, но след затъмнението, като дойде светлината, всички бяха разположени. Всички чакаха в мълчание да дойде пак светлината и нямаше шум. И в живота, като ви изгасне свещта някой път, това нищо не значи. Ще се успокоите малко. Както сега ви пях тази песен, на нея ѝ липсва още мекота. Ако знаеш да пееш вътрешно, другарят ти ще бъде разположен.

Всяка наша мисъл и всяко наше чувство си имат специален тон. И милосърдието си има специфичен тон, също така и любовта към Бога, съвестта, приятелството, любовта към отечеството, алчността, яденето. Нашите минали мисли сега са се превърнали в чувства. Отпред чувството ти говори едно, а пък отзад ти говори друго. Отпред ти се казва: „Да бъдеш умен!“. Отзад честолюбието ти казва: „Как ще ме обиждат така!“ – тук чувството ти говори да реагираш, но ако ти търпиш, ще се измени положението.

Всеки ден ние роптаем. При всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме мърморковци. Казваш: „Дотегна ми, аз ли съм най-големият грешник?!“. Бог ти желае доброто и ако ти страдаш, Той ни най-малко не е за това. Причината на страданията иде от другаде. Вие посадите едно цвете в саксия и почнете да го поливате с по-малко вода, отколкото му е нужна – какво ще стане? Тук имаме един лимон. Някой казал да му се сложи малко син камък, а пък сложили 150 грама и отровили лимона. Аз казах, че на лимона не му трябва никакъв син камък. Не проповядвайте нещо, което не сте опитали. Природата има един закон. Тя ни показва къде е грешката и по кой начин можем да я намерим и поправим.

Ти трябва да знаеш специфичния тон на много неща. Имаш ли някое чувство, трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон. Ако знаеш как да му пееш, то идва, но ако не знаеш как да му пееш, не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката, то не е чувство в човека, но и то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш. Най-мъчното изкуство в света е човек да бъде търпелив, защото в търпението се преплитат всички противоречия на живота. Случват се неща, които ни най-малко не желаш. Ако се намираш в един Божествен свят, няма какво да се смущаваш, ще се оправят нещата.

Привеждам следния пример, който вие не сте приложили. В турско време един българин отишъл на баня. Там се къпел един турски бей и българинът му казал: „Виж мускулите ми. Никой не ги е побутвал“. Турчинът, като го послушал, казал: „Какво говориш, гяур! Да се махаш!“. Българинът отговорил: „Заповядайте!“ и отишъл на друг чучур. После пак се повторило същото: българинът казал същите думи, като отстъпил и от другия чучур. Бейт му казал: „С този ум и с тази уста, никой няма да те бутне“. Българинът все отстъпвал. Когато турчинът му казвал да се маха, отстъпвал. Та като дойде една неприятност в живота ти, тя е турският бей. Кажи ѝ: „Заповядай!“ и обикаляй чучурите. Като ги обиколиш всички, ти ще разрешиш въпроса. Вие искате всякога да минете за такива, каквито не сте – ще се пазите от това.

Първо ще мислиш, ще разсъждаваш от причини към последствия, после ще поставиш мисълта, че имаш мило-сърдие, после ще поставиш религиозното чувство, което се изразява в обич към всички хора, към всички страдащи. Всички хора страдат, за да се учат, защото ако не страдат, не се учат. Човек се учи, като се лиши от някое благо. Много пъти на стари години човек казва: „Какво сме изгубили с младините?“. Благоприятните условия. Като се вземе младостта, тогава човек съзнава, че е изгубил. С опитността, която имате сега, пак много можете да спечелите. Стариият може да се подмлади с 10–15–20 години. Поне работете да се подмладите.

Да допуснем, че ти гладуваш – благодари! Да допуснем, че пари нямаш – благодари! Дрехите ти са скъсани – благодари! Обувки нямаш, шапка нямаш – благодари! А пък ти казваш: „Търпи ли се това нещо!“. Целият свят е пълен само с хора нетърпеливи. Какво ще направиш най-после? Като влизаш в една баня, с дрехите ли влизаш? Господ иска да ни съблече от предвзетите възгледи, които имаме, и да ни остане само онова същественото, което ни трябва. Например като ви гледам дрехите, виждам, че някои от вас сте избрали дрехи, които не са ви наложени. Онези от вас, които са имали условие да носят дрехи, не са знаели какви дрехи да изберат. При всичките ви дрехи, да изпъкват лицето ви, шията ви, устата ви, очите ви, носят ви. Лицето на човека е важно. Отлично нещо е да видиш едни хубави очи, едни хубави вежди, една хубава уста, един хубав нос, една хубава брада, една хубава шия, да видиш как стои главата върху нея.

Понякога вие се навеждате надолу и казвате: „Какво ще се прави?“. Като те питат за пътя, ти им посочи с пръст така. (*Учителя показва с пръст наляво и надясно.*) Дойде ли неверието, ще му кажеш: „Сбъркало си адреса. Моят адрес е вярата, която постига всичко, а пък твоят адрес е неверието, което не постига нищо. Откъде-накъде ще идваш при мене?“. Аз харесвам тази сестра, която рисува толкова хубаво. В бъдеще тя ще стане отлична художничка, но се приготвя отсега, геометрически поставя всички основи на рисуването. Отсега още ние трябва да изградим основа за бъдещето. Повече светлина турете на ума си, да не казвате: „Няма ли нещо добро в нас?“.

Ние страдаме от голямо изобилие. Всичко ни е дал Господ, но сме го оставили, без да работим. При голямото си богатство, ние очакваме друго богатство да дойде. Казвам: онова богатство, което е във вас, разработвайте го. Много са трудолюбиви светските хора. Вие, които сте дошли тук, сте много по-способни от тях. Ако сте хамалин, натоварен да носи стотина килограма, мислите ли, че това е наука? Ако сте banker, който взима 30 процента лихва, мислите ли, че и това е някоя наука? Или ако сте хирург и от сто случая едва десет излекувате, мислите ли, че сте добър хирург?

На сто души десет да не оздравеят, това го разбирам – има хора, които не могат да бъдат излекувани. Аз ви давам тези общи разсъждения. Сега трябва да станете лекари на себе си.

Някои ме питат: „Учителю, какво да правим със себе си?“. Първо внесете в ума си мисълта какъв искате да бъдете, като дойдете на Земята следващия път: професор, философ, архитект, лекар. Имайте една определена мисъл. И служенето на Бога във вас трябва да бъде определено. Казвате си: „Как да проповядвам?“. Като вървите из града, кажете по една блага дума на всеки човек, покрай който минавате, и си отминете. Тази дума ще остане в неговия ум. Кажете му: „Имаме много хубав ден, отличен ден“. Или му кажете: „Добър ден, за света иде много голямо благо“. Внесете тези положителни мисли в хората. Още много други неща могат да се кажат. А сега вие се чудите: „Какво да кажа на човека, откъде да започна?“. На някой богат човек направи една малка услуга, кажи му нещо. Всякога можем да завържем връзки. Не можеш да убедиш хората, но можеш да им помогнеш в пътя, в който вървят. Така ти ще помогнеш на онзи Божествен план, по който човекът върви. Той да разбере, че му желаш доброто, а не че го викаш да тръгне с тебе. Като срещнеш някого, кажи му: „Виждам, че баща ти е много добър човек“ и си продължи нататък. Минаваш покрай друг, и на него кажи: „Както виждам, баща ти, майка ти, дядо ти са били много добри“. Това е проповед.

Слушал съм ви да казвате: „Земята ще изгори, за да се пречисти“. Ни най-малко няма да изгорят хората. Горното е казано на един митически език. Горенето носи огън в себе си. Там, където има огън, има живот. Като се срещнете един друг, кажете си по една добра дума.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

6. лекция, 10 ноември 1937 г., София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ПЪТ

*Отче наш
Фир-Фюр-Фен*

Има един естествен път, по който нещата се придобиват. Това, което ви липсва, може да го придобиете по естествен път. Може да го придобиете и по изкуствен път, чрез насилие, но тогава малко по-другояче се поставя въпросът. Вие мислите, че липсата на нещо е недостатък. Някой път е добре, че нещо липсва, а някой път не е добре, че липсва. Но липсата изобщо не е лошо нещо. Не си богат човек, липсва ти богатството – голямо зло ли е, че не си богат? Имаш сиромашия – лошо ли е това? Ти се оплакваш от сиромашията, не си доволен от нея – имаш право. В какво стои лошавината на сиромашията? Или да кажем, липсват ти знания. Някой път е хубаво да нямаш знание, не всякога то е една добра страна. А може и да знаеш много работи, но те да не са полезни.

Има неща, които ни липсват и са съществени. Природата ни заставя да ги търсим. Например липсва ти хляб. При липсата му се явява гладът. Той те измъчва, с нищо не може да се задоволи. Гладът има обич към хляба и ще те застави да търсиш този хляб. Като го намериш, ще се задоволиш временно. Пък има и неща, които са специфични за някого. Казва някой, че му липсва любов. Философски му липсва, но фактически любовта е в него. Например стомашната ти система не функционира правилно. Казва се, че ти липсва храносмилането, но всъщност функционирането на храносмилането не е правилно. Мнозина смесват нещата и казват: „Липсва ми любов“. Не че любовта липсва в дадения случай, но тя не функционира. И при това любовта не прави зло никому. Не прави зло никому, но става причина за много злини. Никому не мисли зло, не се радва на злото, както описва апостол Павел, но става причина за много злини. Ревността се ражда от любовта; към това, което обичаш,

имаш голяма ревност. Питам: как ще примирим нещата? И не да ги примирим, но как ще си ги обясним, до каква степен? Ревността не е нещо лошо, ни най-малко. Има една естествена ревност, добре е човек да я има. Но има една ревност злокачествена, която е като епидемия. Ревността не е нещо, за което може да се говори. В дадения случай трябва да говорим за неща, които знаем.

Както и да ви говоря за някои неща, няма да ги разберете. Например говоря ви за музика, ритъм, хармония. Какво нещо е хармонията? Ти трябва да я чувстваш. Снощи бях на концерт, слушах един виртуоз, доста виден, който ми направи приятно впечатление. Той има хубаво развити музикални центрове, има развит усет за времето в музиката, техниката му е добра. Още като вземе цигулката и лъка, се вижда, че разбира от музика човекът, хубаво свири. Като засвири някое парче, цял ред картини изскачат в ума ми. Забелязвам борба, страдание, примирение, недоразумение, после започва разговор между този и онзи. – „Ти защо каза така? Не можеш ли другояче да го направиш?“ – „Такива бяха условията.“ Разговарят музикално, най-после се примиряват, подават си ръка, целуват се, прегръщат се. Такива картини изскачат в ума ми. Слушам цигуларя, хубаво свири. Той прави движения, навежда се назад, напред, все едно казва: „Не можеше ли така? Другояче можеше“. Трябва да го слушаш, но трябва и да имаш музикално разбиране. Един приятел споделя, че не може да разбере музиката на Прокопиев. Казвам: това става в Русия, борба има там. Като започнем музикално да се борим вътре в себе си, ние не сме доразрешили един музикален въпрос. Музиката е разрешение. Двама души се карат. Единият взема контрабас, другият взема първа цигулка; единият свири и другият свири – карат се, разговарят.

Вие трябва да употребявате музиката, понеже имате известни музикални инструменти. Понякога вашият ларингс има контрабас или първа цигулка, тънко пеете. Казвам: развивайте вашите инструменти, станете музикални. Поставете си като задача да можете да говорите музикално. Музикално като говориш, да ти е драго, че си казал една

дума, да знаеш как да я кажеш. Човек, който се е занимавал с музика, има права стойка, изглежда доста млад, лицето му е светло, чисто – живял е хубав, чист живот. Като излиза да свири, има самоувереност, не се страхува. Хубаво свири човекът. Казвам: ето един християнин. Не свири така, като че ли го е страх, но свири самоуверено. Такава самоувереност трябва да имате в своите постъпки. Аз бих желал всеки от вас да може да бъде такъв господар в своя живот, както този музикант е господар на ръчката, на цигулката. Пръстите на цигуларя се движат, вземат двойни, тройни ноти и вярно ги вземат. Колко време този човек е свирил! Ръката му пада точно намясто, и това е хубаво.

В човешката мисъл има един инструмент и ти, ако не си музикален, не можеш да мислиш. Ако не си музикален, не можеш да чувстваш добре и не можеш да постъпваш добре. В постъпките, мислите и чувствата – там е музиката. В добрите постъпки го има закона на музиката. Ще свириш правилно, ще чувстваш правилно – в чувствата пак го има закона на музиката. И в мислите го има същия закон на музиката. Ние не можем да мислим, тъй както искаме. Мисълта е строго определена. Има закон, по който да мислиш, и ако не мислиш по него, значи не свириш хубаво. Щом мислиш по него, хубаво свириш.

В музиката имаме хармоничен живот. Но от какво зависи хармоничният живот? От какво зависи успехът на човека? Успехът му зависи от неговата вяра. Човек може да вярва в себе си, в баща си, в майка си, в приятеля си. Успехът на човека зависи от вярата му: вяра в Бога, вяра в ближния и вяра в себе си. Ближният, това е неговият баща, неговата майка, братята му, сестрите му. „Себе си“ е той самият. Бог е този, Който е дал живота и на баща му, и на майка му, и на братята му, и на сестрите му, този, Който е дал живота и на самия човек. Следователно нашата любов трябва да бъде към Бога, понеже от Него излиза животът ни. Ако с Него скъсаме, ако от Него не приемем, тогава какъв живот може да имаме? Някой казва: „Аз мога и без Бога, и без вяра в Бога“. Без Бога като мисъл можеш, но без Бога като същина, от която излиза животът, не можеш. В момента, в който скъсаш с Бога, веднага ще изчезнеш от света.

Като искаме да живеем добре, то е желанието на Бога. Като мислим, то е мисълта на Бога. Бог в нас е, Който иска да мисли добре, Бог в нас е, Който иска да чувства добре и Бог в нас е, Който иска да постъпва добре. Ние сме виновни, когато Го ограничаваме да постъпва така, както искаме. Под думите *да не Го ограничаваме* разбирам Той да се прояви така, както Той иска. Ако Го ограничаваме, то е наше прегрешение. В какво стои това прегрешение? Господ иска да те научи нещо, пък ти Му даваш уроци. Ще Го учиш как Той трябва да обича – остави тази работа! Той трябва да те учи!

Аз и сто години да ви говоря за този ритъм, който ще ви свиря, няма да го разберете, не можете. Какво нещо е ритъмът? Много ритмус има в света. Има ритъм на вярата, има ритъм на надеждата, има ритъм на любовта, има ритъм на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички добродетели. Всеки ритъм е особен, специфичен. Любова има особена хармония, вярата има особена хармония, надеждата има особена хармония – то е един широк свят. Ние мислим, че хармонията, ритъмът е много лесна работа. В ритъма има едно движение, което върви периодически – нещата и движенията си заминават. Ако ти не си точен, може да закъснееш само с една секунда и да изгубиш условията. В ритъма се иска точно навреме да бъдеш. Ако бъдеш с една секунда по-рано, добре е, но ако закъснееш с половин секунда или с една хилядна част от секундата, ще изгубиш. Точно навреме трябва да бъдеш. Първият лъч, който излиза от Слънцето, ако закъснее с една стотна или с една триста хилядна част от секундата, светлината ще бъде вече на един километър от тебе, тя ще е преминала. Значи ти трябва да си дошъл една тристахилядна част от секундата преди времето на първия лъч, за да те намери светлината. Щом те намери, ще ти даде това, което ти трябва. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа...“. Който не разбира закона, ще му се струва като че ли Господ за пръв път се явява; не е така.

Има много лоши работи – лоши условия, лоши мисли, желания и постъпки от миналото, които не се дължат на вас, и не може да се обвинявате, да казвате: „Аз съм причината за всичко“. Никой от вас не е причина за нещастията на света. Всеки един от вас е отговорен за нещо, но да извадите от

това заключение, че е отговорен за всичко! Ако един син е лош, по аналогия правите заключение, че баща му е лош. Всяко вълче, родено от вълк, е такова, какъвто е и баща му. Всяко агънце е такова, каквато е и майка му, овцата. Това е вярно, но има изключения. Представете си, че сте посадили едно плодно дърво, доброкачествено. Посадили сте хубаво семе, но идва някой и присажда отгоре една дивачка. Гледате, че някои от израсналите клончета на дървото са други – чудите се на това. Има у вас нещо, което е присадено. Казваш: „Такъв съм роден“. Не си роден такъв! Преди няколко години, както си спал, някой е присадил нещо в тебе и то е пораснало. Какво трябва да направиш? Тази присадка трябва да се отреже и да се направи нова – или вие сами да се присаждате, или други да ви присаждат.

Всякога, всеки ден искайте да внасяте в себе си едно добро чувство. Може да го внасяте по един естествен път. Много пъти може да се говори за злото в света. Това не е полезно, понеже злото е една мощна сила. Да се говори много за пари е вредно. Ако говориш на едно дете непрекъснато за пари, за това колко са необходими, то не може да се научи да работи, но започва да мисли: „Чакай, няма ли по-лесен път за придобиване на пари?“. И един ден, когато в това дете се заражда желание да яде плодове, като види някое плодно дърво, то започва да си протяга ръката. Баща му го е учил как да посее дърво, но то не иска да сее, иска да си откъсне плодове. Няма лошо в желанието на детето да яде. Къде седи лошото? Детето не взима само една ябълка, но след като се наяде, напълва с ябълки джобовете си, пазвата си – в това е погрешката. Законът не се нарушава с това, че е яло. Според Божествения закон каквото сложиш в стомаха си, то е позволено. Да изядеш една-две ябълки, никой няма да те държи отговорен. Хората може да те държат, но Бог не те държи. Ако види, че някой човек е изял един-два плода, Господ няма да го държи отговорен, но ако види, че е напълнил пазвата си, това не е намясто.

Питам: когато едно дете извади няколко златни монети от кесията на баща си, къде е погрешката? Ако детето без позволение бръкне в кесията и после, когато бащата каже, че му липсват пари, то си вдигне раменете, все едно не е

бръквало, тогава лъжата е влязла. Това дете трябва да попита: „Татко, мога ли да отворя кесията ти и да взема колкото ми позволяваш?“. Ние често проповядваме известен морал. Кое е морално в света? Това, което способства за развитието на света, е морално. Това, което способства за развитието на човешката мисъл, е морално; това, което способства за развитието на човешките чувства, е морално; това, което способства за развитието на човешките постъпки, е морално. Къде е погрешката тогава? Ние търсим погрешката и днес намираме някого за виновен, че обича друго. Виновен е човекът! Ако обичаш парите, считат те виновен. Ако обичаш някоя жена, считат те виновен. Много работи се знаят за любовта, но къде е погрешката? Погрешката трябва да се знае.

Думата *любов* има две значения: любов (обич) и милосърдие. В любовта, тъй както българите я разбират на физическото поле, има нещо неестествено. Някой има любов към яденето – обича да яде например месо, риба. Не е лошото в яденето. Любовта е силна дума, която показва, че човек има устрем. Това е едно Божествено течение и ти не трябва да поставяш никакви препятствия пред него. И да поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която можеш да спреш някъде. Тя иска царски път. Ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже не сме се научили, искаме да контролираме любовта – то е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол, не може да се контролира. Откъдето мине, тя оставя своите благословения на тези, които ѝ отварят път, а ако не ѝ отварят път, всичко завлича, нищо повече! Вие ще кажете: „Как така?“. Така е.

Двама души се обичат, но след време се скарват – защо? От любов се скарват. Отначало те са като гълъбчета, като агънца, като пиленца. Две малки пиленца ходят заедно. Гледаш ги, живеят си като ангелчета. Но като израснат, току едното клъвне другото по главата и после другото му отвърне. Защо тези ангелчета се кълват? Те са две мъжки ангелчета, които си живеят братски и се развиват, развиват, докато по едно време им пораснат гребени, опашки и те започнат да кукуригат. Гледаш, двете пиленца започнали да се давят, скачат едно на друго, бият се. За какво се

бият, вие знаете. Бият се за своите сестри. Единият петел казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“. И другият казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“. Значи най-първо обходата не е била добра, но после идва и друго, идва едно чувство. Едното петле казва: „Тази сестра с мен ще ходи, тази сестра е моя, ти нямаш право“. Другото петле отстъпва. След това първото казва: „И втората сестра ще бъде моя, и третата ще бъде моя“. И четвърта, и пета сестра – все иска да бъдат негови.

Аз изнасям факти, които са вътре в природата. Не ги преувеличавам, даже не ги представям както са. Къде се крие причината за тези неща? Има един естествен процес. Но този процес при птиците е човешко възпитание, ние ги научихме на него. В първоначалното състояние това стълкновение го нямаше. Когато човек се намеси в Божествения порядък, започна да поставя своите закони. Той взе петдесет овце и остави само две, като изкла мъжките. Каза: „Такъв е законът, мъжки не ни трябват. На нас женски ни трябват“. Защо? Защото женските дават мляко. Мъжките не трябват, защото мляко не дават. В Божествения порядък е било да има едно женско, едно мъжко. Едно мъжко, едно женско – така да живеят. А в човешкия порядък е едно мъжко, петдесет женски. Как може така? При едно мъжко и петдесет женски може ли между женските да има съгласие? По никакъв начин. То е нещо неестествено, немислимо. Или ако са едно женско и петдесет мъжки, пак спор ще има. Един недоимък ще има в природата.

Ревността на човека се заражда вътре в него. Тя разбира един недоимък. Ревността е вътрешен недоимък на човешката душа. В изобилието ревността не може да се развие. Човек, който има само една златна монета, е ревнив към нея – пази я. Ако има няколко милиона, тогава никак не ги пази, не ги ревнува. Ревността е един процес на оскъдност. И неверието е един недоимък. Злобата е един недоимък. Всички отрицателни черти показват един недоимък вътре в човека. Трябва да се мисли, за да се разберат нещата. За някого казват, че е богат. Онзи, мухлясалият хляб, богатство ли е? Развали ли се хлябът, заменяш го с друг. Много хора искат да заменят своите неверия с вярата на

другите хора. Някой ти проповядва безверието, но иска да добие твоята вяра. Проповядва безверие, но същевременно иска да имаш вяра, следователно той търси твоята вяра. Като придобие твоята вяра, той е придобил това, което търси. Много пъти хората търсят по обратен път да придобият. Или някой, който няма любов, търси любовта у другите хора. Това са процеси, които стават в живота.

Казвам: когато се проповядва новото учение, то е един нов метод, една нова форма за постигане на ония блага, които Бог ни е дал. То е най-правилният път да ги постигнем. Ако направя един опит, ако оставя на тази маса сто английски лири в продължение на една седмица и никой не ги контролира, колко от тях ще останат на масата? Тук, на Изгрева, вие сте от набожните. Аз сега не се произнасям, може да не изчезне нито една от стоте лири, но може и да отидат всичките. Ако изчезнат, как ще го обясните? Ще кажете, че може някои външни хора да са дошли и да са ги взели. Но допуснете, че през целия ден влизаме само ние. Може да проверим докъде е нашата честност, колективно доколко сме изправни. Ако се изгуби само една лира, то е голяма честност. Ако се изгубят две, малко по-малка е честността. Ако се изгубят три, още по-малка е. Ако се изгубят половината, равновесие вече няма.

Аз си правя своите наблюдения навсякъде. Някой казва: „Този човек защо ми каза това, така да ме отрови?“. Някой път търся хора, които се карат, търся ги като нещо ценно. Добри хора не ме интересуват, търся някои да се карат. Имате ли тук знаменити хора? Има един знаменит, виждам, че той се кара на слугите си, псува ги. След това, като напусна, върти се из моя ум като че аз псувам слугата си. Аз наблюдавам кои са причините. Можех да бъда на неговото място, можех да бъда и на мястото на слугата, но понеже не съм, много лесно може да се разреши въпросът. Гледам слугата, четете се нещо на лицето му: „Ще видиш ти, един ден и аз може да ти върна това“. Но сега той мълчи. Причината някой да псува слугата си е съвсем маловажна. Например този слуга не е извършил никаква работа както трябва – толкова знае човекът.

Цигуларят, когото слушах вчера, като излезе на сцената и го погледнах, хвана ми окото. Пианистката му, и тя хубаво свири. Музикалността е средна в нея, но той е даровит. Още като го видях с такова чело, казах: „Ще свири този човек!“. И ръката му като видях, всичко показваше, че може да свири. Но казвам: ако неговото чело се измени, ако се сплеска, той няма да има тази техника, няма да може да взема така върно тоновете, ще се яви едно колебание в него.

Аз бих желал много пъти вие да бъдете така самоуверени. Някой път нямате самоувереност, не знаете дали обичате, или не обичате. Някой път не знаете търпеливи ли сте, или не сте. Всякога проверявайте колко сте търпеливи. Щом ти бързаш, не си от търпеливите. Ако си учител и не можеш да търпиш учениците, малко търпение имаш. Щом си баща и не можеш да търпиш децата си, търпението ти е малко. Не може да искаме от бащата голямо търпение, но има едно естествено търпение в света. Сега аз засягам въпроса много принципно. Вие сте много добри хора, но няма кой да ви оценява. Много сте добри, но при лоши хора сте попаднали. Светии сте, ако ви сложат между лоши хора. Но сложени при други светии, които са по-осветии от вас, вие мъждеете. Това е сравнение. Една свещ в сравнение с нашите лампи не свети, но когато изгрее Слънцето, и светлината на лампите се изгубва. Слънчевата светлина ги надминава и казваме: „Изгасете лампите, не ни трябва тази светлина“.

Понякога вие желаете да идете при ангелите, но тогава вашият живот ще се обезсмисли. Понякога искате да видите много добър човек. Ако видите много добър човек, ще станете нещастни. Някоя жена иска да види друга жена, която е красива. Ако и мъжът ѝ види тази красива жена, ще му се завие свят. Ако жената види друг красив мъж, и на нея ще ѝ се завие свят. Тогава какво ще стане? Затова сега, в сегашния свят, е внесена грозотата, за да се пазят хората от големи съблазни. По-добре е да видиш грозна жена, отколкото красива. Никога грозната жена няма да съблазни мъжа, и десет пъти да минава около нея – това положение е естествено. От друга страна, красотата е едно велико Божие благословение. Когато красотата дойде във вашия дом, тя ще остави своето благословение. Красивата жена хиляди

години ще я помнят, а грозната жена – сто години. Грозната какво ще остави вкъщи?

Някой път казваме: „Един добродетелен човек, една добродетелна жена може да носи маската на грозотата“. Има такива случаи. Аз съм виждал грозни хора, но с правилни глави, с правилни лица. Казват за Сократ, че е бил грозен. Правилна глава е имал Сократ, философска глава, глава на човек с творческо съзнание. Когато са му казали, че има такива и такива пороци, той отвърнал: „Всичко това е вярно, но със своята воля аз изправих всичките си погрешки. Слабостта към жените, слабостта към парите, слабостта към храната – всичко това изправих“. Питам: какво му липсва на Сократ, като гледаме лицето му? Ако е верен образът, който са ни дали, всичката погрешка е в носа. Лицето правилно, главата правилна, но в носа на Сократ липсва нещо. Сега да оставим това. Ако ви разправам за носа, вие ще ме разберете криво. Има неестествено присадени носове. Гледам преди колко поколения са присадени. Някъде намирам, че носът е присаден преди 25 години, на някой човек е присаден преди 100 години, а на друг – преди няколко хиляди години. Какво трябва да прави човек? Да го махне. Ще каже някой, че иска да има дълъг нос. Дългият нос е друго зло. Трябва да имаш правилен нос. Като изучавате физиогномия, ще видите, че има известни гънки на носа, които са необходими. Мнозина от вас нямат тия гънки, присадени са носовете им и тепърва трябва да се махат. Носът и ушите са присадени, брадата, и тя е присадена – всички присадени неща трябва да се изхвърлят.

Според новото учение трябва да се преустроим, съвършено да се преустроим. Можем да направим това, защото Бог го изисква от нас. Трябва да имат идеални данни всеки красив човек, всеки добродетелен човек, всеки умен човек. Има хора на вярата, има хора на надеждата, има хора на енергията, на волята, на разумността, на изкуството, на музиката. Радвайте се, като срещнете един умен човек – той е благословение за вас. Един умен човек, един красив човек, един здрав човек, те са благословение, те са образци, които трябва да ви радват. Ако не можете да видите един здрав човек, здрави не можете да бъдете. Ако не видите един добър

човек, добри не можете да бъдете. Другите хора са образци за вас и едновременно вие сте образци за тях. Вие всички сте образци. Всеки един трябва да види какво му липсва, и не че му липсва нещо, но да види какво не му достига. Аз забелязвам, че когато някои хора говорят и правят погрешки, искам да се намеся и да ги поправя. Някъде няма нужда да се поправят погрешките. Едно малко дете бърбори, иска да произнесе някоя дума. То ми говори на чужд език, разбирам го донякъде. Как ще го поправя? С едно поправяне не може да се поправи.

Например във френската азбука има 26 букви, но за някои звуци на френския език липсват букви и за да наваксат, слагат по 2–3 букви. Трябваше отначало за всеки звук да си имат буква, съществениите букви да си имат. Българският език в това отношение е по-добре, но и на нас ни липсва нещо. Например вземете буквата *ѣ* (*Ят, двойно Е**) – как трябва да се произнасят *ѣ* и *Е*? То е доста сложна наука. Пък и в сегашната музика има седем ноти, но много ноти още липсват. Работата не става със седем ноти. И при тези понижения и повишения пак нещо не достига. Казвам: трябва да има съзвучие, акорди. Какво значи съзвучие? Как ще определиш в музиката начина на движението? Как ще определиш начина на движението, когато един човек се намира в неблагоприятни условия? Или как ще определиш в музиката, че има благоприятни условия? Естественият живот, както Бог го създаде, той е музика. Не нашият живот. Човек може да работи като душа. В Божествения живот хармония има, ритъм има, темпо има и какво ли няма – всичко има вътре в него.

* **Ят, двойно Е** – името на тридесет и втората буква от старата кирилица, както и на звука, който тя предава. В новобългарския език различните рефлексни на *ят* оформят така наречената *ятова граница*. В повечето от случаите рефлексът на *ят* е чисто *е*, но в някои позиции в Източна България е запазено старото произношение като *я* (*а* или широко *е* с мекост на предходната съгласна). През 1945 г. се прави правописна реформа, с която *ят* се изхвърля от българската азбука и се въвежда писане на *я* или *е*.

Питам: кое е онова, което сега може практически да се приложи? Ние се готвим да влезем в един свят, да идем при ангелите, поради което отсега нататък трябва да изучаваме техния език. Ние трябва да изучаваме мислите на светията, трябва да изучаваме чувствата и постъпките на светията. Калугерският живот, това не е светийският живот. Един светия, като отиде в нечий дом, няма да съди погрешките на жената. Той знае къде е присаденото в нея и знае как да присажда – като заспи жената, ще я присади наново. Преди да дойде гостът, тя е била нетърпелива, а след като си замина, ще стане много търпелива, много снизходителна, щедра.

Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и от Дух...“, но кой трябва да ви роди от вода и от Дух? Ако Духът и водата не станат едно условие, ако не се родите от Бога, вие в Царството Божие не може да влезете. Родените от Бога грях не правят. Най-първо два елемента – Дух и вода, трябва да се съединят. Кое е водата и кое е Духът? Толкова са сложни водата и Духът! В Писанието се говори за „роденото от Бога“; поради липсата на думи се говори за „роденото от вода и Дух“. Животът е излязъл из водата, животът е излязъл из Духа. Кое е водата? Водата е онова пластичното, пластичните мисли. Ако вие не знаете законите на водата, на пластичното в себе си, ако не разбирате тези пластични закони, ако не разбирате силата на Духа, тогава какво преобразуване може да стане във вас? Как ще си въздействате вие?

Мнозина ме запитват какво е искал да каже Христос. Трябва да служиш на Христа, за да знаеш какво е искал да каже. Ти трябва да слушаш един цигулар, за да знаеш как свири той и да разбираш неговата музика. Някой път може да слушаш грамофонна плоча, но тя никога не може да представи тези тънкости, които един цигулар може да представи, няма условия за това. Грамофонната плоча ще представи основните черти, но никога не може да представи това, което се проявява в един цигулар. В музиката на един цигулар се проявяват и вземат участие ценностите на неговото сърце, ценностите на неговата мисъл, ценностите на неговата душа и ценностите на неговия дух. Има и сила, има и благородство, има и светлина в музиката. Пък има и

тази мекота, която може да смекчава всичко.

Кое е новото в света? Новото в света е музиката. Кое е новото в новороденото дете? Плачът. Щом детето заплаче, това е първата песен на живота; щом не заплаче, всичко е свършено. Ако запееш, ти си роден; ако не запееш, не си роден. В това е смисълът. Ако сутрин станеш и не запееш, свършено е. Ако станеш и запееш, ти си роден вече. А утре пак ще се раждаш. Ще се раждаш хиляди пъти. Всяка сутрин ще пееш – ще се раждаш. Като станеш, ти вече си друг човек. Днес каквато и погрешка да направите, утре, като станете, запейте. Като запееете, ще можете с днешния ден да очистите всички погрешки, които сте направили миналия ден. Ако днес не запееете, ще се натоварите с един голям товар. Следователно Бог, в Своята любов, ни казва за днешния ден: „Обърнете се към Мене, да ви науча да пеете хубаво, да разберете хармонията, да ви науча какво е вярата, да ви науча какво е надеждата, да ви науча какво е любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието и какво са хилядите други добродетели“. Питате: „Може ли да научим добродетелите?“. Може да ги научите. Вас ви е страх, че ако научите добродетелите, ще изгубите живота. Казвате: „Калугерски живот е това!“. Оставете калугерския живот. Кое е по-хубаво: като си риба, да живееш в мътна вода или в бистра вода?

Какво е любовта? Любовта е онзи копнеж, в който, като живееш, ще имаш постиженията на онова, което желаеш. Но щом си в света, ще усещаш един недоимък, една празнота, едно безсмислие, едно колебание, едно съмнение, едно безверие, една вътрешна грубост – каква любов е тази? Любовта има пълнота. Човек е гений, човек е талантлив, не е обикновен. Обикновен е, когато отива при обикновения, талантлив е, когато отива при талантливия, гений е, когато отива при гения. Като слиза, човешката душа се приспособява към условията, които съществуват. Някой път душата взема обикновена форма. Когато се качи към Бога, тя взема по-друга форма. Една човешка душа е повече от един ангел. Ангелът е изложение. Душата съдържа възможности, които са повече от постиженията на един ангел. Душата съдържа в себе си повече възможности, отколкото едно божест-

во съдържа в себе си. Така седи този въпрос. Това са онези, несметните възможности, които Бог е вложил в душата, понеже тя е изражение на самия Него. Душата е направена по образ и подобие Божие. Това са възможности, които Бог е вложил в нас и които за в бъдеще трябва да достигнем. Не правя никакъв въпрос какви сме сега. Рибата си е риба до време. Животното си е животно до време. Човекът е човек до време. Казвам: пред вас стои едно велико бъдеще, всички онези копнежи. Тепърва има да учите какво нещо е любовта.

Всичките ваши погрешки ето откъде идват. Като напиша числото 1 и след него числото 2, става 12. Кое число печели – единицата или двойката? С колко се увеличава единицата – с 10. Двойката с нищо не се увеличава. Като прибавим числото 3, става 123. Единицата се увеличава със 100, двойката – с 10, а тройката не се увеличава. Всяко последващо число увеличава предишното – такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Всъщност вие печелите. Всеки човек, който иде да ви замести, ще ви увеличи. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 – всички са увеличени. С колко е увеличението? Всеки един човек, който иде подир вас, той ви дава цена. Някой казва, че не иска подир него да ходи човек. Този човек ти дава цената, той те увеличава. Ако ти си преди него, той ти дава цена. Всеки, който върви зад тебе, ти помага. А пък ти помагаш на всеки, който върви пред тебе. Следователно отпред ще вървиш, когато другият ще трябва да ти помага; отзад ще вървиш, когато на другите ти трябва да помагаш. Вие не разбирате този закон. Двойката нищо не печели. Двойката дава, не се увеличава. Онзи, който печели, съзнава, че силата не е в него, а в двойката. Като се махне двойката, той пак става единица.

Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража“. Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и става мощна и силна. Всяко число, което иде, има бъдеще. Всеки човек, който е тил на всинца ви, той ви е увеличил най-малко 10 пъти. Благодарете му, че е дошъл. Във всяко общество, като дойде един човек, той му придава цена. Ако дойде един външен човек, който стане тил, той ще ви повиши 10 пъти и вие ще

придобиете ценност. Щом дойде една душа, ще повдигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, което иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, го повдига 10 пъти. Казвам: вие, които се жените, трябва да имате едно момче и едно момиче. Това е закон. Някои казват: „На нас не ни трябва много деца. Кой ще ги гледа, кой ще ги възпитава?“. Аз не говоря за физическото. Казвам: най-малко трябва да имаш една мисъл в ума си – едно момче, и едно чувство в сърцето – то е момиче. Най-малко две неща ще имаш, на които да разчиташ. Ако стане злополука с едното (изключения стават), да има на какво да разчиташ.

Вие понякога не се оценявате. Някой път в школата става състезание. В живота има един естествен път, в който сте поставени. Някои хора са поставени преди вас. Дайте на всеки човек мястото, което му е дадено. Господ го е изпратил преди тебе – дай му мястото, не го спирай! Не искам мястото на другите. И като дойде твойт ред, не оставяй други да те заместят. Ти тръгни там, където си поставен. Тръгни по пътя си, не го оставяй. Понякога казваш: „Тази работа няма да я направя“. Направи я! Иди, свърши работата, която ти е възложена, не оставяй своята работа други да я вършат. Но не прави и работи, които други трябва да направят, за да не ги научиш на мързел. Не казвай за работата на другия: „Чакай, аз ще я направя“. Ако той трябва да свърши тази работа, нека си я свърши. Само ако по някакво изключение не може да я направи, може да му помогнеш. Не се месете в чужди работи. Не знай дали ще ме разберете. Вярвам, че ме разбирате. Понякога не ви изнася да ме разбирате.

Като ви гледам сега, забелязвам как изведнъж си казвате: „Много добре говориш, Учителю, ама знаеш ли на какъв огън се печем?“. Прави сте. Казвам ви, че този огън, на който се печете, може да се угаси, не е толкова страшен той. Няма нещо страшно, това е неразбиране. Веднъж аз щях да си осакатя пръстите. Видях горе, на печката, нещо и исках да го махна. То било една течност, която се е нагорещила. Като я бутнах с пръсти, залепи се за тях. Казах си: „Защо пипаш с пръстите си? Защо не я извади с някоя клечка, ами с пръсти? Сега вече няма да можеш да свириш“. Ха сега да си опитам изкуството, да видя мога ли да поправам пръстите

си. Концентрирам мисълта си и казвам на тези клетки: „Погрешката е моя“. Пратих им енергия, насърчих ги, доста медикаменти им пратих вътре и те изправиха работата. След два-три дена ми мина. Поправих си пръстите, но втори път не пипам. Малка работа, обели се само кожата, но можеше да се осакатя. Мислех си, че лесно ще мине, но беше така нагорещено, че лесно не минава. Аз прибързах, трябваше да помисля малко. Та и вие понякога пипате много горещи работи с пръстите си. Искате да пипнете някого – опасно е да се пипа. Казвам: и вие изпращайте медикаменти. Направите погрешка – изпратете една хубава Божествена мисъл, едно хубаво Божествено чувство.

Какво да ви говоря още? Това, което ще ви изсвирия сега, е много мъчно. Много е лесно, но и много е мъчно. Технически не е много мъчно, но да се даде един опит е много трудна работа. Сега искам само да ви дам идея, за да имате едно понятие. Колко ще разберете, то е ваша работа. Аз на себе си го свирих и останах доволен. Но само за идея да ви покажа това, ще го изсвирия. Не може човек да разбира нещата, докато не ги изпита. Сега не трябва да мислите, че като чуете, ще стане нещо. Нищо няма да стане, малко ще се поразмести въздухът из салона. Ако остане нещо във вас, добре. Какво нещо е движението? (*Учителя изважда цигулката.*) Сега няма да очаквате много. Може да ви изсвирия „Цвете мило, цвете красно“. (*Учителя свири.*) Това е ритъм на движението. Трябва да се движиш хубаво. Ти седиш някой път, инертен си. Това е ритъм на правилното движение. Ако на един болен човек изсвирия два-три пъти това, в него ще се зароди желание да стане, да завърви прав. Това е правилен ритъм на движение. Сега вече имате една представа. Ако ви разправях другояче, какво щяхте да разберете? Щеше да ви е непонятно.

Живота трябва да го живеем, за да разбираме – същият закон е. Трябва да мислиш, за да разбираш; трябва да чувстваш, за да разбираш; трябва да постъпваш, за да разбираш – силата е там. Това, което аз правя, всеки един от вас може да го направи. Ако можехте да свирите като мене, добре щеше да бъде. (*Учителя свири и пее.*) Ако всинца взе-

мете цигулката и засвирийте като мене, зле ли ще бъде? Тъй започва един човек, който се намира в лоши условия: взема истинския път, по който може да превърне живота си. Всичко зависи от това какво движение ще дадете на този лък. Тоновите не излизат сами, но от волята. Има известни движения, известни трептения, които произтичат само от волята. Ако волята не влезе в музиката, не ще има една воля. Трептенията, които се предават, не са само от лявата ръка, но и мисълта трябва да действа. Моята мисъл следи това движение. За мен движението е хубаво, когато сме въодушевени от една велика идея. Няма обезсърчение, напред ние всичко ще постигнем. Това е идея! Тази е музиката, която свалят отгоре онези, които слизат в света да победят. Това е един музикален превод.

Светът ще се уреди. Като слушате, тогава всички хора трябва да се хармонират. Ние не трябва да препятстваме никому. Всеки да върви, всеки да е свободен, всеки да е доволен. Всички да се разбират, всички да са доволни, всички да побеждават и всички да се радват. Като дойдат ефирните същества, те носят благото. Аз доста платих за концерта, а на вас го давам без пари. Искам да го приложите. Като искате да стане нещо, не казвайте, че е непостижимо. Не, постижимо е! Там е ритъмът. Потананиквайте си доколкото е останало във вас. Старайте се да постигате, защото непостижимите неща са постижими. Това, което е постижимо, то е непостижимо. Всякога, когато остава в живота непостигнатото нещо, радвайте се, защото в непостигнатите неща е постижението. Постигнатото е замръзване. Не се радвайте на замръзналата вода, но на онази вода, която тече. Не се радвайте на водата, която не изтича, но на водата, която тече.

Трябва да знаете, аз имам вяра във вас. Ако нямах вяра, нямаше да ви свира. Значи можете да постигнете всичко!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

7. лекция, 17 ноември 1937 г., София, Изгрев

АЗ ЩЕ ОЗДРАВЕЯ

Отче наш

Ще ви задам един въпрос: петелът като пее, става ли той причина да изгрее Слънцето? Слънцето изгрява и без петелът да пее, но ако пее, добре е, че оповестява изгрева. Може някои от вас да кажат: „Защо ми е това пеене? И без пеене животът върви“. Все пак по-добре е петелът да кукурига и човекът да пее, по-добре се живее така. Ако не пее човек и не кукурига петел, тогава по-мъчно се живее.

Има нещо в живота, което е недоразбрано. Говори се за любовта, без тя да се разбира. Говори се за вярата, но и тя остава неразбрана. Надеждата, и тя остава неразбрана. Хората, при големите блага, които имат, не могат да ги използват. Например вие не разбирате тялото, което имате. Като собственост го имате, живеете в него, грижите се за него, но не сте изучавали себе си. Вие не знаете колко клетки има във вашето тяло, във вашата кръв. Не сте се заинтересували какво върши кръвта за вас. Кръвта влиза и излиза – през артериите излиза, през вените се връща. Казвате: „С главата мисля, с дробовете дишам, със стомаха ям. Що ми трябва знание, от това знание страда главата!“. Ти имаш глава, но какво нещо е тя? Имаш душа – какво нещо е душата? И тя остава неразбрана. Имаш дух, но и той остава неразбран. Човек има ум, има сърце – ценности са те.

Искате да знаете кое е новото. Новото е сърцето на човека. Новото е умът на човека. Новото е душата на човека. Новото е духът на човека. Някой казва: „Кажи ми аз кой съм“. Ти си онзи, който не знае ценностите на своето сърце, който не знае ценностите на своя ум, който не знае ценностите на своята душа и който не знае ценностите на своя дух. Това си ти. И тогава ще попитате защо умира. Умирате, защото не знаете ценността на душата, на ума, на сърцето, на духа. „Защо съм нещастен?“ Защото не знаеш ценностите. „Защо са тези нещастия, тези противоречия?“ Защото сте

невежи. „Ама ние вярваме в Бога.“ Всички вие имате вашите изобретения – богове, изобретени от вас, в които сами не вярвате. Защото, ако ти вярваш в този Господ, който имаш, като пропуснеш нещо в живота си, ще се спреш и ще кажеш: „Ще мине тази работа“. Освен това, ако вярваш в този Господ, който имаш, ти не би кряскал. Като кряскаш, като вдигаш шум, ти никакъв Господ нямаш. Ако имаш вяра, ти ще бъдеш тих, ще си като някоя божа кравичка.

При мене идват мнозина, които чудни работи ми разправят. Например разправят ми за половинката. Питам: как се дели единицата? Какво отношение създава линията, която слагате между двете редици числа по показания начин?

$$\begin{array}{cccccccc} 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 8 & 9 \\ \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 8 & 9 \end{array}$$

Над линията имате числител, под линията – знаменател. Какво означава например *една втора*? Аз ще ви дам формула, която може да ви заблуди. Една втора значи мъж без жена; една втора значи господар без слуга; една втора значи ученик без учител. Какво означава *две втори*? А какво означава *една трета*? Една трета е дом без деца. *Три трети* какво означава? Дом с деца. Сега вие ще запитате защо това е така. Така е, защото не е друго. Казвам: в математиката, ако между числата сложите двоеточия по този начин – 1:2:3:4:5:6:7:8:9, ще има отношения между тях – едно се отнася към две, две се отнася към три, три се отнася към четири и т.н. Какво означават тези отношения?

В музиката какво означава 1:2? В хармонията какво означава 1:2? Обосновано отношение, отношение на тоновете. Как се раждат терцата, квартата, квинтата? Сега да оставим тия работи, те са много сложни. В музиката те много мъчно се разбират, най-мъчно. Говори се за кварта, но какво нещо е квартата, и музикантите не разбират. Квартата се отличава. Колко тона има тя? Има малка кварта и голяма кварта. Квартата, това е един дом с баща, майка, син и дъщеря. Квинтата какво е? Терцата е дом само с баща, майка и син. Ами секундата какво е? Баща и майка, няма деца още.

Ами тонът какво е? Само баща. Ако ще се изясняват нещата, в случая имаш терца, бащата е само едно уподобяване. С изкуството на уподобяването трябва да се започне.

Човек първо трябва да започне с изкуството на човешката мисъл. Да знаеш да мислиш, то е изкуство. Да знаеш да чувстваш, и то е изкуство. Да знаеш как да постъпваш, то пак е изкуство. Освен това, изкуство е да учиш добре. Ще се научиш на изкуството да слушаш, на изкуството да гледаш, на изкуството на обонянието. Ще се научиш да вкушаш нещата, да ги ядеш, най-последно ще се научиш да ги пипаш. Човек трябва да изучи и изкуството да ходи, да работи. Вие считате, че това не е изкуство, но и то е изкуство. Ами че твоето щастие зависи от това, сутрин като излезеш, как ще вземеш първата крачка, какъв ъгъл ще направиш. Сега не искам да ви въвеждам в заблуждение, но като видя как някой тръгва, казвам: този, както тръгва, никакъв успех няма да има, съвсем ще загazi. Който изведнъж се засилва, като тръгне, той нищо няма да направи. Този, който бърза, като тръгва, нищо няма да направи. Той е като заек, който хуква да бяга, казвайки: „В голяма опасност съм, ще ме изядат“. Но както бяга, блъсне се в някой храст и подскочи.

Станеш сутрин, мислиш: „Какво ще правя, имам толкова дългове да плащам!“. Изпоплашиш се, че имаш да даваш. Ами щом имаш да даваш, защо не бъдеш толкова честен, че да отидеш при баща си и да кажеш: „Татко, направих дълг без твое позволение“. Изповядай се пред баща си. Защо ще криеш дълга си? Но ти минаваш пред баща си така, сякаш нямаш никакъв дълг, сякаш всичко е изправно. Бащата изпраща сина си да се учи в странство и му дава по 10 000 лева на месец, а синът ги изхарчва, нищо не изучава и прави още 5000 лева дълг. Връща се, лъже баща си, че е завършил. Не отива да се изповяда, а лъже баща си. Всички вие сте все такива синове. Съжалявам, че го казвам, понеже между вас аз приличам на учител, който учи синове, които не са изпълнили своя дълг към баща си. Щом лъжете баща си, ще лъжете и мене. Каквото и да ви преподавам, вие ще го преподавате както не трябва. Сега бих желал да ви кажа, че сте много добри. Много добри сте, но имате да

давате. След всичко това седнал някой да ми разправя, че имал карма. Наскоро от едно окултно общество дойде един да ми разправя и аз му казах: „Вие страдате, вашите главатари страдат от тщеславие. Всеки мисли за себе си, иска да прокара някоя своя теория“.

Сега да ви кажа, че аз разбирам нещо от музика. Мога да ви направя музика от много парчета, оттук-оттам взети – едно откраднато оттук, друго оттам. Мога да ви направя колкото искате парчета, мога да сглобя нещо, тъй както в една колегия в Америка студентите по зоология, като имали един виден професор и искали да го изпитат, се събрали и направили един нов бръмбар. Те взели главата от един вид бръмбар, краката – от друг вид, тялото – от трети, съединили ги някак си и казали: „Господин професоре, намерихме един нов екземпляр, кажете ни към кой вид спада“. Гледа професорът и казва: „Момчета, това е „хъмбък“, тоест, това е една измислена буболечица. Всички вие си имате такива измислени буболечици, които носите, и казвате: „Тази буболечица към кой вид спада?“. Това е ваша измислена буболечица.

Вие може да направите сега едно възражение. Като ви говоря, някой път се докачате. Нямате право да се докачате, защото се намирате на бал с маски. Нито един от вас не носи своето име. Какво обидно може да има? Някой например носи прякора Жабков. Какво значи Жабков? Или Шишманов какво значи? Шишманов е бабачко. А имената Лисичков и Вълков откъде идват? Ако Вълков идва от Вельо, разбирам, но ако идва от вълк, тогава не разбирам. Между Вълков и Велков голяма разлика има. Поправете всички ваши прякори. Много имена трябва да се поправят. За да бъде името ти щастливо, трябва да съдържа по една буква от тези три категории букви: като разделите азбуката от първата до деветата буква, от деветата до осемнайстата и от осемнайстата до последната.

Един професор ми държа цяла биологическа лекция за това как се развиват растенията. Този човек прави наблюдения под микроскоп, мисли какво означава наблюдаваното, а пък някой само си въобразява, без да прави наблюдения.

Има сестри, които постоянно пишат някои работи, без да ги наблюдават под микроскоп. Ти не можеш да начертаеш пет линии и да пишеш нотите накъдето си искаш. Не можеш да сложиш *до* където си искаш, не можеш да сложиш *ре* където си искаш. Ако ключовете са различни, на различни места на петолинието, нотите се местят.

Да вземем например една мажорна гама. От *до* до *до* е мажорна гама, но и от *ре* до *ре* е пак мажорна гама. Мажорна гама е и от *ми* до *ми*, от *фа* до *фа*, от *ла* до *ла*, от *си* до *си*. Коя трябва да вземеш сега? Ако вземеш от *ре* до *ре*, то е движение. Започнал си една работа – ще започнеш от *до*. За мене от *до* до *до* съвсем друго значение има в музиката, и от *ре* до *ре* има друго значение. – „Може ли да взема от *ре*?“ – „Може.“ – „От *ми* може ли да взема?“ – „Може.“ От *ми* трябва да започнеш, за да мислиш. За да започнеш от *фа*, трябва да имаш някакъв капитал. Ти си болен човек, без капитал си – не можеш да вземеш от *фа* до *фа*. Какво е здравето? Ти, ако искаш да бъдеш здрав, трябва да изучаваш как да вземаш от *фа* до *фа*.

Не искам да ви накарам да си бъхтите ума. Това, което ви говоря, е нещо само за гениалните музиканти. То ще бъде толкова разбрано, колкото и тази картина. (*Учителя показва една картина.*) Но като ви говоря, аз правя свой превод, превеждам го като една неразбрана картина. Тези неща не са ясни, понеже самият майстор, който ни ги говори, казва: „Това нещо не е ясно“. Има неща, които не са открити. Има хиляди работи, които са пропуснати. Казвам: в живота, който ние живеем, в нашите разбирания има хиляди работи, които са пропуснати, неща, които не са ясни.

Когато казвам, че нямаме вяра, имам предвид, че нямаме човешка вяра – ние имаме вяра, но това е вярата на животните, а не е човешката вяра; имаме вярата на паяците, а това не е човешката вяра. Аз уважавам търпението на паяка. Като направи своята мрежа, той по цели седмици чака и търпи. Ако не може да хване никаква плячка, укрепва паяжината си, мести се от едно място на друго, но седи и търпи тоя паяк, докато хване нещо. Питам сега: в дадения случай, като хване паякът една муха, какво мисли? Ние считаме, че

паяците са много глупави. Не са глупави. Какво изкуство имат те! Паякът, като един текстилен фабрикант, изтъкава най-тънките нишки. Като прави мрежата си, смятане има – разбира от ъглите. Разбира от теченията на въздуха, разбира кога ще се развали времето, кога ще дойде вятър – тогава той удвоява своите нишки. Разбира, когато ще се изменя времето. Някой път седи на средата на паяжината, това показва, че времето ще бъде едно. А някой път ще видиш, че се е окачил на някой ъгъл, не е в центъра, значи времето ще бъде друго. Като гледаш паяка в неговата паяжина, ще разбереш какво ще е времето. Този паяк взема разни пози и всяка се обуславя на нещо. Сега може да ме питате: „Знае ли всичко това?“. Знае, разбира се, специалист е. Много работи знае, но много работи, които ние знаем, не може да ви ги дам.

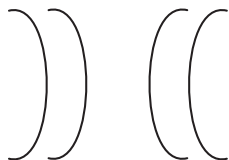
Паяците мислят, че освен тях други същества в света няма. Ако говорите на един паяк, той ще каже: „Тези неща са въображаеми. Никакви други същества няма в света. Паяците са най-културните същества. Такива неща, каквито ние правим, никой друг не може да направи“. По въпроса за съществуването на хората казват: „Няма хора, това е въпрос философски. Нашите философи не са казали дали съществуват, или не“. Но често, като направи някой паяк мрежата си, дойде едно човешко същество, скъса с бастуна си мрежата му и той обяснява това скъсване съвсем другояче. Паякът не може да види човека, пръста му може да види, но като цяло същество не може да го види. Той може да бяга от пръста ти, но тебе като цяло същество не те вижда, не може да те схване.

Казвам: ние правим същата погрешка като паяците. Като говорим за ангелите, казваме: „Къде са те? Няма други ангели освен нас. Съществуваме само ние, хората, тук, на Земята“. Някои философи казват, че човек е велико същество и по-голямо същество от него няма. По-голямо същество от човека бил единствено Бог. То не е така. В този смисъл, ако се казва, че човек е над всичко, съвсем друго трябва да се подразбира – трябва да се подразбира един съвършен човек.

Правят се сега изчисления, че в кръвта има 75 милиарда клетки, които разнасят храната на всички други клетки в тялото. Има 75 милиарда служители, които ходят да разнасят храната на всяка клетка. И където има нечистотии, тези 75 милиарда клетки ги взимат. Става това постоянно обръщане. Икономия има. Само в храненето на човека има 75 милиарда същества, които прислужват, помагат. Гладен си. Като се нахраниш, ще дадеш работа на 75 милиарда същества вътре в тебе. Ти казваш: „Наядох се, тази работа аз я свърших“. Не, приятелю, ти нямаш никаква философия. Като си ял, след тебе ще дойдат 75 милиарда същества да работят. Те ще разнесат храната до мозъка, до дробовите, до всички части в твоето тялото, и до най-малките затънтени части, и като се върнат, работата донякъде е свършена. А ти казваш: „Аз свърших тази работа“.

Знаете ли процеса на вярата? Вие мислите, че вярата е нещо просто. Като повярваш, ти ще вкараш в действие три билиона и 600 милиона клетки, да работят. Във всяко вярване става пермутация. Три билиона и 600 милиона клетки ще се раздвижат и тогава ще се яви някаква мисъл, и то не навсякъде, а само някъде специфично. Другите клетки няма да знаят кои са причините. Ти може да смущаваш мозъка си за нищо и никакво. Дошла някоя лъжлива мисъл. Страхът не е мисъл, а е чувство – уплашил си се. От какво си се уплашил? Изгубил си сто лева. С това изплашване ще дадеш смущения на три билиона и 600 милиона клетки в тялото си.

Казвате: „Трябва да вярваме в Бога“. Трябва ни знание сега. Какво знание? Вие ще кажете, че аз съм казал така, но някой път, като се върна, и аз започвам да проучвам онова, което съм казал. Тези пръчици на чертежа приличат на българска тояга – гега (*Учителя гледа чертежа, фиг. 1*).

Фиг. 1

Когато накрая на тояжката има кукичка, това винаги показва, че от мъжки род ще се родят. Когато тояжката е без кукичка отгоре, тогава се раждат от женски род. Ако има права пръчица в клетката, женски се раждат. Ако има закривена пръчица, с кукичка, мъжки се раждат. Това са наблюдения. Защо да се раждат мъжки и защо да се раждат женски? Мъжки се раждат, за да имате ум; женски се раждат, за да имате сърце. Следователно, когато се роди едно мъжко и едно женско, човек започва да функционира другояче. Иначе умът остава като един зародиш и сърцето само по себе си остава като един зародиш. Пък като се родят женско и мъжко, започва процесът в нас, започваме да мислим. Една мисъл ще мине от мозъка в сърцето на човека, в неговите чувства. Ако ти първо не можеш да мислиш, няма да можеш да чувстваш. Човек едновременно като мисли и чувства, той ще знае как да постъпва. Ти никога не можеш да постъпваш, ако не можеш да мислиш и да чувстваш. Това е процес, който трябва да знаете.

От какво зависи успехът? Казваш, че вярваш в Бога, но ти първо трябва да мислиш за Него, после да Го почувстваш. И трябва да станеш слуга на Бога, трябва да направиш нещо за Него. Ако имаш един Господ, за Когото не си мислил най-хубавото, не си почувствал най-хубавото за Него, не си направил едно добро заради Него – да послужиш на някого, тогава ти не можеш да познаеш Бога. Когато искаш да се разсърдиш на един свой брат, кажи си: „Заради този Господ, пред Когото седя, няма да го направя. Макар че съм неразположен, заради този Господ ще имам хубаво разположение. Заради този Господ ще направя на брата едно добро. Не заради самия него, не заради мене, но заради Господа, Когото имам“. Ти ще имаш един Господ, Който ти служи за мярка как трябва да постъпваш.

Някой казва: „Ти нямаш ли Господ? Покажи ми имаш ли Господ“. Имам Господ, и аз моя Господ ще ти покажа, но покажи ми ти своя. Обмяна трябва да има. Момата носи Господа в сърцето. Момъкът носи Господа в ума. Момъкът казва на момата: „Покажи ми твоя Господ в сърцето“, а пък тя му казва: „Покажи ми твоя Господ в ума“. Единият Господ – в ума на момъка, и другият Господ – в сърцето на момата, вед-

нага ще образуват връзка. Това е алегория. Вие ще кажете, че двамата са се влюбили. Не, опознават се Господ в момата и Господ в момъка. В момата Бог наблюдава колко тя Го познава в сърцето. В момъка Господ иска да види доколко той в ума Го познава. След като види, че Го познават донякъде, Господ се явява, съединява ги и казва: „Не че момъкът обича момата и не че момата обича момъка, но Господ ги обича, а пък те, като почувстват Неговата любов, казват: „Обичаме се ние!“. Господ им казва: „И двамата ви обичам“.

Трябва да имате ясна представа защо Господ ни обича. Бог ни обича заради онова, което е вложил в нас. Докато носим Неговия образ, Той ни обича, като оцапаме Неговия образ, Той не ни обича. Оцапаме ли Неговата любов, Бог не ни обича. Бог обича това, което е като Него. Защо те обича Господ? Казва Бог: „Направих го по образ и подобие Свое“. Бог обича онова, което е Негово. Ти можеш да обичаш в другите Бога. Една сестра ми каза следната идея. Една мома казва: „Помни, докато ти носиш онова, което съм внесла в тебе, докато ти носиш онези чувства, които внесох в тебе, дотогава е добре. Но в деня, в който ги опетниш, трябва да знаеш, че между нас всичко е скъсано“. В един дом трябва да има почитание и уважение, но не безразборно. Казвам: Господ е Любов. Бог е Любов дотогава, докато носим Неговата любов. Да отразяваме Божията любов. Ако аз не мога да отразя Божията любов, то не е любов. Когато аз отразя Неговата любов и когато вие можете да отразите Неговата любов, тогава е любов.

Не че ви проповядвам аз, но искам да ви изведе из едно заблуждение. Вие сте млади, но минават 40–50 години, виждате, че сте се изменили и казвате: „Остаряхме“. Защо остарявате? Мога да ви кажа защо остарява човек. Човек остарява, защото не се обновява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, душата им ще се обнови“. Аз имам в себе си една музика, която свиря, тя е същинската музика. Някой път свиря обикновена музика, музиката на сенките. Но има една музика, която свиря, когато се намирам в най-трудно положение. Ако изляза и засвирия, а времето е такова, както сега, то веднага ще се измени, ще изчезне

всичката влага. Намирам се в бедно положение, пари нямам – като засвирия, парите идват сами по себе си, започват да се търкалят, на ваш език казано. Като видя, че идват повече, отколкото ми трябват, спирам да свирия. Ако ме попитат: „Защо спря?“, казвам: „Ще се удавя, тия пари ще ме затрупат“. Аз съм правил опити: като свирия, и камъните се вдигат. Камъкът може да се вдигне от едно място и да се премести на друго. Ние сме правили тези опити и като видим, че камъните започват да се кланят, спираме. Като започнат да се кланят камъните, казвам: „Достатъчно, не искам повече“. Дойде безверието в мене: започвам да му свирия и като посвирия, това безверие изчезва, идва вярата. Дойде безлюбието в мене: посвирия му, посвирия на злото и идва любовта. Това е музика!

Казвам: сега ще учите, това в мене не дойде просто така, главата ми побеля от опити. Може да питате защо ми побеля главата. От опити – някъде сполучливи, някъде несполучливи. Аз мога да изсвирия една песен и да почернеят косите ми. Мога да свирия и да се подмладя, това за мене е играчка. Но не е в сметката ми да се подмладя, защото ще имам работа с младите моми, те ще започнат да тичат след мене. Всяка мома ще хвърли око на един млад момък. Да оставим това, то е веселата страна. Оправдавам тичането на момите, оправдавам и тичането на момците. За мене тичането на момите е благородно нещо, за мене то представлява Божествена идея. Но не мисля, че трябва да отида и да гоня мухите. Права е майката да се занимава със своето дете, каквото и да върши тя, всичко е добро. Ние започваме добре, а свършваме зле. Гледам, някой започва много добре. Исква да се измътят пиленца и слага яйца под квачката, погалва я, после ходи при тези пиленца, дава им всяка сутрин просо, милва ги. Казвам: „Колко е благороден“. Но после, като станат пиленцата ярки, току хване някоя за врата, слага я на дръвника и отрязва главата ѝ. Напълва съд с топла вода, оскубва ярката вътре, след това с нож ѝ изважда вътрешностите и я слага в тенджерата да се вари. Казвам: този човек започва добре, но свършва зле. Не, аз не искам тази наука, тя не ми харесва, тя е наука на разрушението.

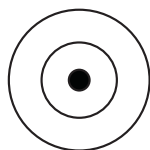
Ние започваме да мътим любовта, но като измътим пиленцата, ти вземеш, че отрежеш главата на едно хубаво чувство. Тогава ти не си ли като онзи, който е заколил едно пиленце? Че малко философия трябва! Като гледам този човек, аз си казвам: „Слушай, ти намираш, че има погрешка в този човек, но ти в себе си не си ли заколил някое чувство, не си ли го оскубал, не си ли го сложил в тенджерата? Толкова хубави твои чувства къде отидоха?!“. Някой ще каже, че не яде пилета, но продава яйцата им. За мене продаването и яденето е едно и също нещо. Ти ще дадеш пилето на друг, за да го изяде. Никога не давайте вашите мисли да бъдат изядени от когото и да е. Има мисли, които трябва да се изядат, но нека мислите и чувствата да ги изяде някой, който може да те ползва. Някой така ще изяде твоята мисъл и твоето чувство, че всичко ще вземе, нищо няма да ти даде.

Сега, като ви говоря, няма какво да се докачате, понеже вие носите имената Стоян, Иван, Драган, но това не са имена от вашето отечество. Кои имена са от вашето отечество? Ние не можем да носим нашите същински имена, понеже ще се опетнят. Бога не Го знаем с Неговото същинско име, понеже то ще се опетни. Името, което имаме за Бога, не е истинското, защото ще се опетни. Човек трябва да има чисто сърце и чисти постъпки, за да произнесе името Божие. И да произнесеш името Божие с такава любов, вяра и надежда, че Бог да бъде нещо велико, да си в свят, в който ще имаш един свещен трепет. Като помислиш за Него, каквото и да дойде – и беднотия, и смърт, веднага да ти стане приятно. И като умираш, да мислиш за Него. Ако си на умирание и мислиш за Него, смъртта ще те напусне. Щом чуе това име, смъртта ще избяга. Сиромашията, щом чуе това име, ще се оттегли. Страданието, щом чуе това име, ще се оттегли. Това е името, в което всички неща стават. И смъртта благоговее пред Божието име. Няма същество в света, което, като чуе това име, да не застане в трепет. То е Господ, пред Когото всичко благоговее.

Тази идея трябва да я носите със себе си, не говорете за нея на другите навън. Питат: „Каква идея изнесе Учителя?“. Някой път аз мисля за Бога и така се тонирам. Забравям

всички ваши погрешки, като произнеса името Божие. Тогава всички погрешки изчезват, аз съм тих и спокоен. Казвам: всичко е добро. В Любовта няма мъчнотии, няма страдания, няма недоразумения. В Любовта всичко се обновява, в Любовта има вечно блаженство. Казвам: то е хубав свят, в който да си почивам – раят е там. И там гладни няма да бъдем, голи няма да бъдем.

Но да дойдем до Земята. Сега какво трябва да се прави? Аз ще ви запitam друго: вие с какво намерение слязохте на физическия свят? Ако мене ме питат защо съм дошъл на физическото поле, ще кажа: аз дойдох само за да си купя бои, понеже в горния свят няма. Трябваша ми бои, за да рисувам. Само за бои трябваше да сляза. За това съм дошъл и сега боядисвам тоновете в музиката. Всичките тонове са без цвят и като срещна някой веднъж, боядисвам го. Ще ви кажа, че тона *до* боядисвам с червен цвят, за да го познаваме. Вие с какъв го боядисвате? Ще ви кажа, че тона *си* боядисвам с ясносин цвят. С червено и синьо боядисвам, след това започвам да произнасям. Как ще произнесеш синия цвят, как ще го пееш? Един художник, който не може да пее, не може и да рисува. Аз съм се опитвал някой път да рисувам, но такива гарги са се получавали! В музиката, като запее и засвири хубаво, гениален художник съм. Без музика – гарги рисувам, криви линии. Понякога, като реша да рисувам, се смее на себе си, казвам си: „Така ли се рисува? Няма линии, децата така рисуват!“.

Фиг. 2

Това око ли е (фиг. 2)? Така не се рисува. Два клепача има око – горният клепач е бащата, а долният е майката. Детенцето е око. Клепачите казват: „Око е нежно детенце“, пазят го. За да порасне, постоянно го чистят, мият. Бащата и майката казват: „Даровит син е той, всичко вижда навън“. Клепачите се допитват до сина, питат го какво вижда и той отговаря: разправя на баща си и на майка си какво е видял. Те го чистят, а синът ги учи. Синът учи баща си и майка си – клепачите. Писанието казва: „Синът ще ви направи свободни“. Око ще ви направи свободни. Ухо ще ви направи свободни. Носът ще ви направи свободни.

Сега вие какъв опит искате да направим в музиката? Да направим някой опит, да накараме всинца ви, както така седите, да се разиграете. Или ако искате, да ви накараме един по един да излезете навън. Аз мога да ви изкарам всички навън, един по един да излизате. Много е лесно, но не става изведнъж. Аз ще ви свиря толкова дълго време, че вие ще се уморите и ще ме оставите – всички ще ви изпъдя от салона. Тогава ще приличам на онзи музикант, който обичал да се захласва. Като давал един концерт в Париж, толкова дълго свирил, че публиката започнала да го напуска. Всички излизат, а той свири на естрадата. Най-после идва слугата и казва: „Господине, когато свършите парчето, можете да заключите“.

И вие понякога сте ми давали такива дълги концерти. Имаше един философ (мисля, че се казваше Тенекеджиев), който един ден идва при мене и ми казва: „Господине, пет минути може ли да ми дадете?“. – „Може.“ Влиза той и държи часовника си, но цели три часа ми говори. Слушах го три часа. Питах се колко ли мога да търпя. Като свърши, каза ми: „Да излезем да се поразходим“. Три часа ми говори – цитира, дрънка, дрънка – и накрая ме пита: „Разбра ли?“. Рекох: „Разбрах!“. Та това, което разбрах, и на вас ви го казвам. Три часа седели ли сте вие да слушате дрънкане? И на себе си казах: „Никога да не дрънкаш така, виждаш ли го този: дойде за пет минути, но говори три часа!“. Този човек беше свободен да говори, но то зависеше и от мен, аз можех да изляза оттам. Държеше си часовника като англичанин. Англичаните имат една хубава черта. Като отидеш на гости на някой англичанин, ако той вече има уговорена среща, ще ти се извини и ще каже: „Господине, имам рандеву, ще ви оставя вкъщи“. Отива на рандеву, не държи сметка за това, че ти си дошъл на гости. Той държи сметка да изпълни своята длъжност, затова ще поздрави госта си и ще тръгне.

Като ти дойдат гости, говорят ти за техните идеи и ти седиш, слушаш. Защо вярваш в това? Не, не, кажи: „Рандеву имам“. Всеки един да бъде последователен в онова, което му е дълбоко заложено. Всички искам да бъдете верни на вашата любов. Всички искам да бъдете верни на вашата

вяра. Всички искам да бъдете верни на вашата надежда. Бъдете доволни от дрехите, в които сте облечени. Бъдете доволни от вашите чувства. Бъдете доволни от вашия стомах, от вашата дихателна система, от това, че можете да дишате. Радвайте се, че можете да мислите. Като станете, помислете малко – толкова научни работи има! Казвате, че една сестра чете само Евангелието. Аз казвам: спасително е, щом чете Евангелието. Кое трябва да четеш в Евангелието? Като започнеш да го четеш, трябва да възстановиш оригинала. Трябва да възстановиш целия живот на Христа, с всичките апостоли, от началото до края, като на кино да го виждаш, тъй както е бил, неопорочено да го виждаш. Както е в Евангелието – оттук-оттам взето, то не е Евангелие, то е само една скица. Понякога трябва целият този процес да се възстанови във вашия ум.

Когато мисля за любовта, аз не мисля само за любовта между двама души, а за тази любов, която едновременно задоволява всички живи същества. Аз мисля за любовта, в която вече няма страдания – то е любов. Любовта, която задоволява света, не е любов. Любов е това, което поправя всички погрешки. За мене любов е това, което възкресява хората, това, което ги кара да живеят добре, без да се лъжат. Най-хубавото, най-красивото, това е любовта. Където видим хубавото, красивото, там е любовта. Това, което не е любов, оставете го настрана. Любовта в безлюбието като дойде, и това място ще стане така ценно, както е ценна самата любов.

Казвам: допуснете сега във вас любовта, за да започне да действа там, където не е действала досега. Като дойде новата Любов, изисквайте от нея да ви направи невидими. Вие трябва да се учите вече да се смалявате. Досега сте се учили да растете, израснали сте много и там е всичката ви мъчнотия. Когато жена ти иска да ти се скара, ти изведнъж се смали, че като те погледне, да не те вижда, да изчезнеш пред нея. После, като се затыжи за тебе, като се зачуди къде си отишъл и започне да плаче, пак излез пред нея. Разсърди ли се, пак изчезни. Имаш да даваш пари някому – изчезни. Искат да те изпъдят от църквата като еретик – изчезни,

после пак ще се появиш. Така няма ли да всяваш страх във всички хора? С благоговение ще те гледат хората, ако така можеш да изчезваш и да се явяваш. Сега вие ще кажете: „Учителю, покажи ни как да правим това“.

Един адепт, който бил влязъл във висшето парижко общество, направил следния опит, казал: „Аз ще ви покажа как със своята мисъл мога да спра един влак“. Качва се на влака с разни графове, контове и иска от тях да му дадат всичките си огърлици, пръстени и други скъпоценности, защото му били необходими да направи опита. Дават му всичко. Влакът тръгва и като стига до едно определено място, адептът казва: „Сега аз ще спра влака“. Казва така и скача от него. Влакът заминава, а адептът задига скъпоценностите. Никога не правете никакъв договор с дявола. Всякога той ще ви изиграе. Досега дяволът нито един договор не е изпълнил. Вие си мислите, че някой ще го застави. Кой ще го застави да изпълни това, което ви е обещал? Всички вие сте хора на разочарованието. Казвате: „Така си мислех“. Мисли за това, което Бог може да ти даде, а не за това, което хората могат да ти дадат. Не че е лошо хората да ти дадат нещо, но тези хора и ще ти го вземат. Един човек може да ти направи услуга, но ще иска и ти да му направиш услуга. Единственото безкористно отношение е онова, което Бог има към нас. Ние трябва да разбираме Божествения свят, за да тръгне правилно нашата еволюция в живота.

Понякога аз се уча от вас. Знаете ли в какво отношение се уча? Има хора, които в продължение на двайсет години взимат лотарийни билети, а при това са спечелили само 200–300 лева. Като гледам такъв човек, разсъждавам: каква вяра, двайсет години той вярва, че ще спечели! Аз бих желал да имам тази вяра. Като взема 3–4 билета и не спечеля, намирам хубавата черта в това, че не съм спечелил. Този човек взима билет и казва: „Ще спечеля“. Казвам: може би ще спечели. В най-големите противоречия виждам добрата страна. Аз всякога зная дали ще спечеля, или не, като взимам билет. Питат някои: „Как знаеш?“. Това, което можеш да направиш, ти го знаеш; това, което не можеш да направиш, не го знаеш.

Един цигулар, като свири на сцената със своята цигулка, може да вземе 20–30–40–50 хиляди лева на вечер; една певица, като разклати гърлото си с тия високи тонове, и тя взима 50–60 хиляди лева на вечер. Как стана щастлив цигуларят? От какво зависи щастието? От това, да знаеш да свириш с цигулката. Някои свирят на фисхармоника, но трябва да знаеш, че без този лък, без тези пръсти, ти не можеш да свириш. Цигулката свири това, което ти мислиш, чувстваш и постъпваш. Ако цигуларят няма мисъл и чувство, не може да свири. Цигуларят в мене трябва да вложи нещо. Има един глас, който трябва да се вложи. Може да свириш механично, а може и да свириш от душа – то е Божественото. Божественото в тебе от душата ти трябва да излезе и да влезе в цигулката. Щом стане така, ти свириш добре. Ако не стане така, твоето свирене е механично. Трябва там, под лъжичката, да ти стане топличко, приятно. Аз наричам това магнетизъм в музиката. При него всички тонове вървят по един закон, всички тонове идват намясто. Това се нарича още вдъхновение на музиканта. Изгубиш ли този магнетизъм, нотите изхвъркват, няма с какво да ги свържеш.

Казвам: ако всички дойдете до Божествената любов, всички ще бъдете певци, ще можете да пеете. Кажете ми коя песен е любовна? Аз още като чуя една мома да пее, мога да ѝ кажа ще бъде ли щастлива, или не. И момъка като чуя да пее, ще зная дали ще бъде щастлив, или не. Като пее: „Няма да оздравея, няма да оздравея“, това музика ли е? Как ще пееш? „Ще оздравея.“ Пейте сега: „Аз ще оздравея“. Има минорни гами, в които се пее, но ти в минорната гама не можеш да оздравееш. Мажорна трябва да бъде гамата. Изпейте ми сега тази песен „Аз ще оздравея“. (Учителя пее: „Аз ще оздравея, аз ще оздравея, аз ще оздравея. Здрав съм, здрав съм, аз ще оздравея“.) Има такива любовни песни: „Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш, колко съм тъжен“. Но има и: „Ти ме обичаш, аз вярвам в тебе“. На своята възлюбена пей така: „Ти ме обичаш. Аз вярвам, че ти ме обичаш“. Попей тази песен. – „Ама не мога да я пея.“ „Не мога“ в любовта не съществува. Ще кажеш „мога“. В „не мога“ ще поставиш запетая, ще напишеш „не, мога“.

Коя песен да изпеем сега? Толкова образци съм ви дал! Например песента *Махар Бену Аба* или *В начало бе Слово-то*, или *Бог е Любов*. Как бихте изпели вие *Бог е Любов*? (*Учителя изпява „Бог е Любов“ грубо, рязко.*) Не може така да се изпее. За да пеете *Бог е Любов*, трябва да имате един узрял плод. Който иска да изяде този плод, трябва да има хубава краска, да ви привлече, за да се зароди у вас желанието да го приемете на гости във вашия дом. Тогава вече може да пеете. Няма да пеете, като имате зелен плод, но като узрее плода. При един плод, хубаво узрял, вече може да пеете. Ако искате любовта, ще имате един светия, който говори добре за хората откъдето и да минава. В любовта има основен тон, който трябва да вземете, и той ще ви помогне да го вземете. Тогава може да пеете.

Мога да ви изпея: „Любовта дава живот“. Как да ви я изпея? Ако ви я изпея както трябва, всинца, които сте болни, трябва да оздравеете. Не искам да пея, защото, ако я изпея и вие не оздравеете, ще се компрометирам. Някой път вие искате да правя опити. Аз съм готов на опити, но вие искате аз да ги правя, пък вие да не плащате. Половината от разноските, които ще направя, вие ще платите, а другата половина аз ще платя. Но да платя всички разноски, ще бъдете така добри никога да не очаквате, да не искате от мене това. Турците казват: „И тъй да бъде, пак не вярвай“. Някой казва, че ме обича. Но любовта винаги подразбира това: като посееш едно семе, една ябълка, ти всякога имаш предвид, че ще израсне и ще даде плод. Трябва знание, трябва да даде благо. И във вярата, и в любовта всички неща имат свое проявление. Любовта трябва да се прояви. Когато ние обичаме някого, нашата любов трябва да се прояви чрез него. Ако не се прояви, тогава или нашата любов не е била каквато трябва, или онзи предмет, към който е била насочена, не я е използвал.

И в Писанието се разказва притчата за трите вида таланти, които били дадени. От онзи с единия талант, който не използвал любовта, било взето. Талантът означава любовта. Любовта във вас трябва да внесе своя плод. Любовта, която имате, винаги ще се върне към вас. Всякога любовта трябва да отиде, да направи добро и да се върне при вас.

Докато не направи всичкото добро, тя не ще се върне при вас. Когато се върне, вие ще бъдете радостни.

Турете сега в ума си мисълта: „Ние трябва да служим на Бога, трябва да служим на Любовта“. Днес какво ще направя за Господа? Едно микроскопическо добро. Мога да направя някой път микроскопическо добро. Аз имам две котки. Понякога, като нямам работа, създавам си мъчнотии. Качвам се по стълбата, а котките пред мене вървят, качват се и двете. Защото, като се кача, ще отрежа кашкавал, ще дам на едната, ще дам и на другата. Казват: „Няма си работа, храни котките“. Обаче после и двете стоят пред вратата, пазят – едната от едната страна, другата от другата страна. Цяла нощ стоят, очакват ме. Защо? Заради кашкавала. Аз взимам това в друг смисъл, разсъждавам за себе си.

Казвам: ако тези две котки за малко кашкавал ме чакат цяла нощ и са благодарни, като им дам, не мога ли и аз като тях да чакам при Божията врата? Котките един добър пример ми дават. Аз излизам, давам им кашкавал, давам им и хляб понякога. Те стоят отвън без юрган, чакат. Казвам: за мене това е похвален пример, отличен пример. Аз не мога ли да направя като тях? Ако котките могат да седят при моята врата, и аз мога да седя при Божията врата, да чакам при вратата на Любовта и като излезе Господ, да получа нещо. Та казвам сега, че аз взимам и от котките пример. Но понякога и човешкото идва в мене. Някой път котките се преплитат в краката ми. Един ден идва едната, безпокои ме. Искам да се разправа с нея, един дмумбуш да направя, но да я бия, не е педагогическо, не е хубаво. Рекох си: „Ще я изненадам“, и като я полях с вода, тя избяга, слезе долу. Отишла в кухнята и се качила на печката да се суши. Като идва после, ми казва: „Пак баня ще има ли?“.

И вие като котката не сте се научили още да се къпете, с близане не става, баня трябва. Вземете пример от животните. Човек от всичко трябва да се учи. Казвам, че не са виновни котките. Аз ги привикнах да идват при мене. Опитвам какъв е нравът им. Сега, като отворя вратата, веднага влизат вътре, а по-напред влизаха само ако им кажех да влизат. Има нещо в нас, което трябва да възпитаваме. Аз имам предвид всичките наши мисли, всичките наши чувства и

всичките наши постъпки. Животът на Земята седи в това, да възпитаваме своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Казвам: този закон вие може да го изпълните, има една сила в човека.

Сега кажете другия път каква програма да имаме. Кой от вас ще се реши да изпее песен за любовта или за вярата, или за надеждата? Или за парици може да пеете, за знания, за здраве. Който и да пее, не искам да е непригласен. Един певец десет години ще посвети, докато се научи да пее. Искам да направите упражнения, не само да кажете: „Аз по вдъхновение пея“. Във вдъхновението погрешки няма. Сега по свобода кои от вас са готови за следния път за концерт? Искам най-малко двама-трима души на сцената да ми попеят съвсем нови песни, а не стари песни като *Цвете мило, цвете красно*. Не, съвсем нова песен! Даже не и една песен като *Махар Бену Аба*. Такива всички сте пели. Може да си измислите текст, но това да ви бъде като пример: „Мене ме майка роди право да мисля, право да мисля и добре да чувствам, и право да постъпвам“. Или пък от песента „Надеждата е път, вярата е постижение, любовта е обновяване“ ето една нова песен за другия път: „Надеждата в мене е път, вярата в мене е постижение, а любовта в мене е обновяване“.

Хайде да видим кой ще може, но който ще пее, добре да пее, защото ще има една премия. На онези, които ще пеят добре, ще платим, а онези, които няма да пеят добре, даром ще пеят. На тези, които пеят хубаво, ще им платим, както на един артист преизобилно плащаме, та той да е доволен и ние да сме доволни от пеенето.

Аз ще взема участие във вашия концерт. Ще ви свиря върху отворения и затворения ритмус, върху ритмуса на постижението.

*Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.*

8. лекция, 24 ноември 1937 г., София, Изгрев

МУЗИКАЛНО УТРО

Отче наш

Човек все се стреми, има един стремеж в него. Този вътрешен стремеж е Божественото начало, което се проявява. Под думата *организиран* ние разбираме нещо, което е на физическото поле. Божественият свят е една вечна хармония. Външната страна на хармонията наричаме *музика*. Когато говорим за музика, ние подразбираме, че тя принадлежи на човешкото свръхсъзнание, а не на обикновеното съзнание. Защото в съзнанието на животното има едва сянка от музика, и в самосъзнанието тя е малко. Музиката принадлежи на човешкото свръхсъзнание, на човешките душа и дух.

Музиката е способност. Тя има изработена форма. Разбира се, всеки един от вас трябва да се интересува от нея, да я изучава. Както се е развивала музиката, тя е едно помагало. Не считайте, че музиката е нещо като мода. Някой път и в музиката има мода. Всеки може да си прави мода, да пее каквото си иска и това не е грях, не е престъпление. Но външната мода не е още музика. Музиката има връзка със съзнанието. Когато говорим за музика, разбираме, че тя излиза отвътре, от душата. Много мъчно е да се покаже тя с някой инструмент – с дърво или с медна жица. Ще свириш ти на цигулка или пък ще пееш чрез малката ципица, която имаш, и ще покажеш музиката – много мъчно е това. Казвам: когато човек е музикален, той има светлина. Има една светлинна музика. Без светлина не може да има музика. Светлина трябва да има човек. Музиката е свързана и с красотата. Всички музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да има музика, не може да я прояви. Музиката представя красотата, хармонията на човешката душа.

Сега може да имаме едно музикално забавление. Не искам да критикувате, оставете вашата критика. Какво разбирате под *критика*? Как ще критикуваш хляба, преди да си

го опитал? Трябва да се възприемат нещата такива, каквито са в тяхната вътрешна страна. Първо ще се наядеш хубаво с хляба, ще опиташ неговия вкус, ще провериш неговата хранителност и после ще си дадеш мнението. А пък така, като видиш само хляба отвън, още не го познаваш. Формата на хляба не е хлябът, вкусът даже не е хлябът. Но хранителността, която той може да има и която може да ти даде нещо, това е хлябът. Вкусът му не е най-същественото.

Не се настройвайте критично. Някой път сте критични: „Пея ли хубаво, или не?“. Това, което за едни хора е хубаво, за други не е. За светския човек религиозната музика не е приятна. И за религиозния човек светската песен не е толкова хубава. Някои искат религиозни песни. Религиозните песни са песни на чувствата. А има една музика на ума – в нея има хармония. Мисълта си има своя музика, чувствата също си имат. На чувствата трябва да им свириш, те са деца. Чувствата само обичат да слушат музика, приятно им е да слушат. А умът едва сега е започнал. Онези, които се занимават с музика, онези, които са направили инструмента, те искат да прокарат музиката чрез мисълта. Научете се да пеете. Или поне се научете да чувствате. Правилно да чувстваш, е музика. Правилно да мислиш, е хармония. Правилно да постъпваш, също е хармония.

Някой ще каже, че без музика може. Без музика не може. Някои от нас сега ще пеят. Ние няма да пеем художествено – художествено значи пеене, изработено по всички музикални правила. Не можем да пеем така, но ритъм да има в песента. Художествената песен е изпълнена без никаква погрешка. Такова пеене не може да има тук. И свиренето тук не може да бъде такова. Даже и най-големите пианисти сгрешават. Има едни погрешки, които не зависят от тях: например инструментът не е какъвто трябва, някои от пръстите им не са подвижни, не се подчиняват на законите на музиката. Или някой като свири с лък, пречи му някакъв мускул в ръката. Някой не може да пее, понеже се е карал с друго тази нощ или пък защото е ял люто, или е пил студена вода и капилярните му съдове не са така хармонични.

Сега ще имаме едно музикално утро. Не музикална вечеринка, а утро. В музиката трябва всички да бъдете свободни и всички да станете равни. Както при яденето – всеки ще седне да яде и никой няма да обръща внимание на яденето на другите. Да ти е приятно, че всеки яде, а не да гледаш количеството, което ти дават. Не е важно количеството, а качеството на храната. После, в музиката го няма това, да се взема място по-близо. В музиката е определено мястото: колкото си по-близо, толкова е по-зле и колкото си по-далече, толкова е по-добре. Музиката, хармонията ще постави хората на техните места. Само в музикалния свят всяко нещо е на мястото си. В немюзикалния свят нещата не са на местата си. Един музикант, гледаш, поставя нотите на местата им. Според мене всяка нота е разумно същество, музикантът ще я постави на мястото ѝ.

В музиката има такт 2/4 – четири е братът, а две е сестрата. Трябва да угодиш и на сестрата, и на брата. Те не са стари хора, млади са – 2/4 е жив, игрив такт. И тактът 3/4 е жив такт – горе три е братът, той е капелмайсторът, а пък долу е бащата. Песента „Сила жива“ е в такт 2/4. Дайте някоя песен в такт 3/4. – „Грее слънцето.“ Това са теоретични работи. Как схващаме музиката, това е закон на съзнанието. Трябва да имаме едно отлично съзнание, за да я схващаме. Не само да пееш ноти, не само да ги слушаш, но душата ти трябва да участва. Музиката е доколкото хората изразяват този вътрешен Божествен стремеж. Когато аз говоря за музика, под-разбирам съзнанието, проявлението на човешката душа.

Какво имавте за днес? Колко от вас са се проявили и са приготвили нещо музикално? Кой ще излезе да пее пръв? Сега у вас се ражда един страх, че има критици. Няма критика. Критиците отпосле ще дойдат. Нека да излязат да пеят първо онези най-даровитите, гениалните. Ако не искат гениалните, нека да излязат талантливите. И те ако не искат, нека да излязат обикновените. Да започнем с обикновените. Който както се е приготвил, да излезе да пее. *(Една сестра пее: „Мене ме майка роди право да мисля, право да чувствам“. После тя изпява и втора песен: „Надеждата в мене е път“. Друга сестра изпява същите песни.)* Не се

стеснявайте. Стеснението нищо не постига. Човек трябва да се отпусне, за да излезе нещо. Като се стеснява, той загазва. *(Един брат и една сестра стават. Братът свири на цигулка и същевременно сестрата изпява същите песни. Втори брат изпява една песен. Трети брат изпява своя песен, със свой текст и своя мелодия.)* Друг път ще има повече. Искате се голяма свобода!

Надеждата е на физическото поле, вярата е в духовния свят, а любовта е в Божествения свят. Трябва да има връзка. Каква мъчнотия има в това, да изпееш думите *мене ме майка роди* – то е лесна работа. Това е един естествен ритъм. Не е художествено, но ритъм има. Може да се разработи. *(Учителя пее рязко: „Мене ме майка роди“.)* Не така, другояче ще пееш! Внеси в пеенето малко чувство – че майка ти е страдала, като те е раждала. В музиката човек трябва да бъде много разположен, да няма никакво стеснение. Вие изплашихте хората и сега всеки го е страх.

Даже и говорът е музика. Някой път говоренето е еднообразно. Как трябва да се вземе *„Мене ме майка роди да мисля право“*? *(Учителя пее тъжно и протяжно тези думи.)* Много е тъжно така. Всички сте в затворения ритмус, тогава е много трудно. Трябва да мислите музикално. Сега трябва да се насърчите, че можете да пеете. Хубаво е да пееш и да те осмеят хората. Всички неща първоначално не започват музикално. В началото има и дисхармония, после идва хармонията. И светът не е започнал с хармония. Първоначално е имало голяма дисхармония и после постепенно е идвал Божественият ритъм. Много е трудно, докато човек се научи да мисли и да чувства правилно. Отначало се явяват кисели мисли, чувства и постъпки.

Сега изпейте каквато и да е песен! Колко души има още, които са готови да пеят? *(Брат Симеонов свири песента, дадена от брат Йордан Харалампиев. Учителя пее: „Надеждата е път за моето сърце. Вярата е постижение за моя ум“.)* Аз съм дал една форма за ритъма на българите. *(Учителя свири в духа на българските народни песни. Това, което изсвирва, е в две части, които са от различен характер.)* Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг

ритъм. В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения, тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (*Учителя изсвирва нещо друго.*) Това е отворен ритъм, дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа. (*Учителя пее: „Мене ме е майка родила право да мисля, добре да чувствам и добре да постъпвам“.*) Човек трябва да бъде весел, във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пеене ще се усъвършенства, ще стане художествено. Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, то страхът препятства на музиката. Ние сме били под робство. И сега, като станеш да пееш, робът се проявява и не можеш да пееш. Страхът е основа, подложка, върху която човешкото съмнение седи. Съвестта е сложена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание, той не трябва да излиза горе.

Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Най-страхливите хора всякога са най-жестоки. Понеже са ги потискали, то като дойде време, искат да си отмъстят. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тези аномалии, които се явяват в човека, потискат ги, потискат ги и след това – експлозия! Експлозия на едно вещество съгъстено. И човекът, като се съгъстява, ще се пукне. Дайте на всеки един човек да се прояви. (*Брат Ради изпява песен.*) Брат Ради като изпя тази песен, всички се изсмяхте. Такъв изблик излезе от пеенето! Смахът е нещо здравословно. Човек, който се смее, е здрав; човек, който не се смее, не е здрав. (*Изпяват се песните: „Каж ми ти Истината“ и „Ти съзнавай“.*)

Сега ще направя няколко бележки. Великото в света е това, което не може да се изрази. Което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното – то е великото! В Духа влиза всичко, оттам започва всичко. Началото е това! Всичко в света е разумно. Разумно е всичко. Второто нещо, това е човешката душа. С явяването на Духа животът се изявява. След явяването на душата се явява свещеният трепет. Той е хармонията, която се явява в света – това е

третият принцип. Това е и първият син. Хармонията на света е първият син, който се е родил в света. Като почнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си. Третия принцип го наричам *свещен трепет*. Наричат го трептения, вибрации, а аз го наричам *свещен трепет, хармония*. След това четвъртият принцип е поляризирането, разделянето на човека на две страни: мъж и жена. Мъжът пее по права линия, а жената – по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената – от периферията към центъра. В този принцип спадат всички противоположности: баща и син, брат и сестра и прочее.

Петият принцип е ритъмът. По принципа на ритъма всички неща в света идват периодически. Даровете на Бога идват чрез ритъма. Човек трябва да разбира този закон. Ритъмът си има своите опасни страни – в него има прилив и отлив. Когато има прилив, ти се раждаш, млад си. Трябва да знаеш и че ще остареееш – ще има отлив. Приливът донесе всичките материали, но като започне отливът, всичката кал ще се занесе в морето. Трябва да знаете, че в ритъма до едно време ще е прилив, например до обед, и като дойде обед, ако сте на физическото поле, ще стане отлив и ще трябва да се качите в духовния свят. Така че онова, което сте придобили, гледайте да не го изгубите. Ако не запазите това, което сте придобили, отливът ще го завлече. Като се страхувате в музиката, то е отлив. Тогава се качи горе! Престане ли страхът, то е прилив. Има ритъм. При отлив идва дисхармонията в света. В окултната музика винаги има предпазване. Всички окултни ученици изучават закона на ритъма. В музиката се свързват ритъм с хармония. Ритъмът предава материал на хармонията. А пък хармонията изразява това, което Бог е мислил, това, което Духът е създал, и това, което душата е изработила. Това е един велик резултат. Музиката е един велик резултат.

Значи първо е принципът на Духа, после идва принципът на душата, след това – свещеният трепет, поляризирането, ритъмът. След ритъма идва принципът на причини и последствия. Накрая идва принципът на рода – това е

седмият принцип, с който човек трябва да борави. Човек трябва да използва всеки един принцип.

Любовта е прилив. Ще дойде във вас приливът на любовта и ще се оттегли. Когато любовта се оттегли от физическото поле, тя отива в духовния свят и после – в Божествения свят. Всички хора се качват в Божествения свят, при Бога, и пак слизат на Земята, понеже Бог е навсякъде. Ние сме дошли на Земята, понеже Бог е тук. Когато Бог престане да работи на Земята, ние се качваме горе, пак при Него. Да се раждаме, значи да отидем там, където е Господ; да умираме, това е пак да отидем там, където е Той. Така като се разбере животът, има вече смисъл.

Трябва да се научите да бъдете свободни. Без любов свобода няма. Да проявиш правилно любовта – това е свободата! Когато дойде любовта, ние ѝ слагаме най-големите ограничения, а пък тя всичко къса. Слагаме едно ограничение – тя го къса, слагаме друго – и него къса. Най-после казваме, че животът няма смисъл. Щом дойде любовта, ще се качиш на нейната кола, пък където те заведе – няма да се страхуваш! Тя е единствената кола, с която си в безопасност. А ти, като се качиш на колата на любовта, се питаш: „Какво ще стане с мене?“. От всичко друго можеш да се плашиш, но качиш ли се на Божествената кола на любовта, не се плаши!

Някой се занимава с духове и идва да ме пита: „Това, което казва духът, вярно ли е?“. Щом е от Духа, щом Духът говори, какво ще ме пита вярно ли е, аз не съм по-горен от Духа. Щом дойде светлината, ще питам ли: това светлина ли е? Светлина е, разбира се! Някой пита: „Сега Духът ли ми говори?“. Щом си в тъмнина, питаш. Който пита, е в тъмнина. Когато дойде Духът в човека, той знае как да пее, как да мисли, как да говори, всичко е свършено тогава. А щом не знаеш да пееш, да мислиш, Духът не ти говори. Някой казва, че му дошла някоя идея. Каква идея? Идея на страх! За да пееш, трябва да обичаш майка си. На майка си ще дадеш. Като пееш: „Мене ме майка роди“ и дойдеш до думата *майка*, да ти затрепери сърцето. Имаме думите *майка* и *мене*. Ако я нямаше майка ми, нямаше да има *мене*.

Значи като ме роди майка ми, станах *мене*. Ще пееш „Мене ме майка роди“. „Мене, фекел, уфарсин“* – „претеглен си, премерен си“.

Първото нещо е: старайте се да бъдете свободни. Поощрявайте свободата, не я ограничавайте. Защото свободата е израз на любовта. Не ограничавай свободата, в която любовта се проявява. Всичкото зло произлиза от това постоянно ограничение. В света съществува ограничение. А има ограничение, което идва по един много естествен път. Например някой човек работи някъде – не влизай в неговата работа! Когато аз се ограничавам, с това давам свобода на другите. Бог се е ограничил, за да даде свобода на нас. Когато ние се ограничаваме, другите около нас са свободни, а пък когато те се ограничават, ние сме свободни. Щом един човек ти дава свобода, дай му и ти свобода. Свобода за свобода! Любов за любов! Песен за песен! Някой ти пее – пей му и ти. Така ще си отговорите един на друг. Ако върху тази идея застанете, вие сте на прав път.

Искате да постигнете нещо. Ако всинца сте свободни, който и да е от вас може да постигне каквото иска. Всички не сте еднакво музикални, понеже не сте работили еднакво. (*Учителя сочи по главата на един ученик.*) Центърът на музиката е тук, а тук е центърът на времето. Тези центрове не са развити еднакво у всички. Някои са работили повече, а пък други сега трябва да работят. Човек, в когото един център е развит, като се съедини с друг, в когото същият център не е развит, ще стане предаване. Съединявайте се с тези, които имат развити центрове. Мислете за хора, които са музикални, които са родени музиканти. Духът има връзка с музикалността. Добрият човек е музикален. Умният човек е музикален. Силният човек е музикален. Всичко хубаво, всичко красиво е свързано с музиката. Трябва да

* „Мене, фекел, уфарсин“ (*мене, текел, фарес – библ.*) – крилата фраза от Книгата на пророк Даниил от Стария завет. Думите били изписани от тайнствена ръка на стената по време на пира на Балтазар. С тези думи Божията ръка подсказала на последния вавилонски владетел края на царството му.

знаете, че в музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. И като казвам, че трябва да пеем, то е за поощрение, да се развият всички онези дарби, които трябва да се проявят.

Човек, у когото усетът за време е развит, има такт, има търпение. И много пъти, когато у някого не е развито търпението, той няма усет за време. Ако ние бързаем, ако не сме търпеливи, така е, защото чувството за време не е развито в нас. В човека, който бърза, чувството за време не е развито. В евреите е много развито. Те са го развили поради големите страдания. Когато поставят човек на страдания, развива се в него чувството за време. Речеш ли да пътуваш със светлината, ако се поколебаеш малко, ако закъснееш 1300 000 част от секундата, ще останеш назад един километър. Ако два пъти се поколебаеш, два километра ще останеш назад. Ако три пъти се поколебаеш, три километра ще останеш назад. Ако 300 000 пъти се поколебаеш, 300 000 километра ще останеш назад.

При колебанието в Бога ти ще останеш назад. Някой се колебае: „Да направя ли това, или да не го направя?“. Назад ще останеш! – „Да уча ли, или да не уча?“ Назад ще останеш! – „Ще живея ли, или няма да живея?“ Назад ще останеш! Не мисли, че си остарял, но мисли, че се готвиш да отиваш при Бога. Мисли не че ще умреш, но че ще отиваш при Бога. Не мисли, че остаряваш, но че се подмладяваш и че отиваш при Бога. Вие не сте стари. Само колата ви е стара.

Казвам: всички ние трябва да бъдем онзи силен извор! В сегашния век, като се говори за свобода, се подразбира, че щом хората живеят свободно, вършат много престъпления. Казва се, че в свободата се вършат престъпления и че който не върши престъпления, той не е свободен. Но и който не прави добро, и той не е свободен. Следователно който прави престъпления, може да прави и добро. И който прави добро, той може да върши и престъпления. Можеш да направиш престъпление, но ще си дадеш свободата да направиш добро, та да станеш два пъти по-силен. Следователно, като направиш погрешка, после я изправи.

Не ви казвам да не грешите, но да изправяте погрешките си. Като грешите, изправете погрешките си. Какъв е произходът на думата *грешка*? Произходът е от *грях* – значи грял си се и като си се грял, дошъл си много близо и си се опарил, огрешил си се. Като се грееш до огъня, все ще се огрешиш. Грял си се и си се опарил. А вие сте дали съвсем друго значение на думата.

През коледните празници пак ще имаме едно такова музикално утро, тогава ще бъдем по-свободни. От вас ще излязат най-добрите музиканти. Музикалните гении оттук ще излязат. Всички досегашни музикални гении тук са дошли вече! Вие не вярвате в това. Баховци, Бетовеновци са тук, седят и слушат. И Бах, и Бетовен са тук. Те двамата се различават. По какво се различават? В думата *Бах* буквата *Б* означава посаденото да расте нагоре, а после *А* – това е натоварена камила. Бах е дал съдържанието, а Бетовен е развил формата. (*Бах значи поток, рекичка.*) Та сега да дойде във вас Бах и да бъде поток, а пък Бетовен да развие формата.

Значи Бах е тук и Бетовен е тук. Вие какво си мислите?! Бах и Бетовен Господ го прати в света. Където е Господ, там са Бах и Бетовен, а Господ е навсякъде. Следователно Господ е във вас и затова Бах и Бетовен са тук. Всички музиканти са тук. Господ е тук, а те ли няма да дойдат! Ще кажете: „Как е възможно това?“. Господ е при нас и затова всички, които от памети века са били музиканти, са тук. Всички имат добрата воля каквото знаят, да го дадат. Те казват: „Едно време и ние бяхме като вас, но сега вие сте в още по-добри условия, отколкото бяхме ние. Сега искаме да дойдем при вас“. Та и Бах, и Бетовен, и Моцарт, и Шуман, и Хайдн, и Лист, и Григ са при вас. Бъдете през целия ден радостни и весели.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

9. лекция, 1 декември 1937 г., София, Изгрев

НЕДОИЗКАЗАНОТО

*Отче наш
Бог е Любов*

Някой път е много мъчно да се преподава на царските синове и княжеските дъщери. Не е лошо, че са царски синове и княжески дъщери, но те носят предубеждението, че имат царска кръв. Че са царски синове, това е едно звание. Това звание аз го уподобявам на царевично или на житно зърно. Житното зърнце, то е царски син. Житото е цар. Навсякъде е на най-голяма почит, царски го посрещат и всички му се радват. Но за да добие тази почит и уважение, това житно зърно трябва да слезе в земята, да излезе от условията там, да покаже какво се крие в него, да израсте.

Казвам: на вас ви трябва знание. Ще попитате нямате ли знание. Имате, но това знание, което имате сега, е човешко. Всяко нещо, което е придобито, става човешко, а всяко нещо, което не е придобито, то е Божествено. Следователно непридобитите неща са Божествени, придобитите неща са човешки. Това е като определение. Казвате за нещо: „Това е Божествено“. Всяко нещо, което е в ръката ти, е човешко, ти си го обсебил. Всяко нещо, за което можеш да кажеш „мое“, то не е Божествено, то е човешко. „Ти така каза, той така каза“ – всички ние все казваме и все има нещо недоизказано. Това, недоизказаното, е Божественото. Трябва да разберате, че то е ценно. Божествените неща, като станат човешки, стават ценни. Преди да станат човешки, не можете да ги оцените. Това, което си оценил, можеш да го видиш и не можеш да оцениш това, което не си виждал.

Аз ще ви цитирам сега само от една от свещените книги. Ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на Битието. Чували сте това, но сте го забравили. Първото изречение се отнася до любовта: „Когато Любовта царува, смут не става“. Вие още не знаете какво нещо е царуването на Любовта. Вие само предполагате.

Значи появяването на Любовта в човешката душа изпъжда всеки смут. Там, където има смут, няма Любов. Там, където няма смут, Любовта царува. Второто изречение се отнася до мъдростта: „Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава“. Третото изречение се отнася до истината: „Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее“.

В какво седи сега същината? Трябва да имаме една мярка. Кое наричаме Истина в света? Истината е нещо реално. Трябва да имаме една конкретна мисъл. Ти говориш право или не говориш право. Допуснете, че който и да е от вас е бакалин. За да позная какъв човек сте, ви казвам: „Претеглете ми едно кило ориз“. Вие веднага слагате от едната страна на кантара грамовете, от другата страна – ориза. Аз не гледам какво слагате, но гледам стрелката, която там се движи, накъде се наклонява и по това разбирам какъв човек сте. Ако стрелката се наклонява към грамовете, знаей, че вие работите само за своя интерес, вие сте човек, който подяжда хората, нищо повече. Ако стрелката се наклонява към блюдото с ориза, тогава вие сте човек на Истината – от вас са заминали няколко зрънца. Като видя това, казвам: „Благороден е този човек“. Ако стрелката отиде към грамовете, казвам: „Излъга ме той“. Защо? Защото ми изяждате четири-пет зрънца или два-пет зрънца. Вие изяждате оттук или оттам по едно зрънце и казвате: „Много ли изядох?“. Ти, щом си изял едно зрънце, можеш да изядеш и повече. Казвам: когато теглите ориз, не изяждайте нито едно зрънце, но нека заминат от вас едно, нека заминат от вас няколко зрънца.

В невидимия свят, когато теглят, праведен човек е онзи, който нито подяжда другите, нито допуска него да подяждат. Благоугоден на Бога, праведен е само онзи, от когото всякога заминава едно зрънце. Казвате: „На хиляда души по едно зрънце като отиде от мене, аз ще загубя“. Не, не се загубва. Всичко това, което ти си давал, е посадено, то ще бъде жътва за следващата година. От тези хиляди зрънца зависи твоето бъдеще. Ти обещаеш нещо и не го изпълняваш. Или на някого кажеш: „За тебе имам високо мнение“. В какво седи високото мнение? Ако от тебе заминат едно

зрънце, бакалинът ще има високо мнение за тебе. Ние, които отиваме да купуваме, искаме все от бакалина да заминава. Защо? Като даваме пари, защо да не искаме от нас да замине? Бакалинът казва: „Нека замине от тебе“. А като замине едно зрънце от него, и той вече не е разположен. Бакалинът продава тези неща, но те не са негови. Всеки един бакалин е миситин*, той е поставен да раздава. Бакалинът е човек, поставен в света да раздава Божиите блага: хляб, захар, ориз, портокали, лимони.

Казвам сега конкретно: всякога бакалинът е добър, когато от него замине едно житно зрънце. Малко се накланя стрелката и като часовник показва, че е заминало от него – значи той добре изпълнява Божия закон. Щом замине от тебе, ти отиваш да вземеш Божиите блага, а зрънцата остават за него. Тогава казвам: този бакалин не е честен. Например ти си един бакалин и при тебе идва някой човек да го научиш на истината – казва: „Кажи ми истината“. Как ще кажеш на този човек истината? Гладният като дойде при мене и каже: „Кажи ми ти истината“, веднага изваждам хляб, отрязвам му три филии, не му го давам целия. От всеки хляб отделям три парчета: едното е за Любовта, второто е за Мъдростта и третото е за Истината. Казвам му: „Давам ти едно парче за Любовта. Не го считай малко, ти си осигурен. Ако имаш любов, това парче ще се увеличава. Второто парче, което ти давам, е за Мъдростта. Ако вярваш в Мъдростта, ти си осигурен. Като ти дам третото парче на Истината, ти пак си осигурен“. Най-после му дам хляб. Колко парчета? Три парчета. Той казва: „Целия хляб ми дай“. То е лакомия.

Питам ви: каква е вашата конкретна мярка за истината? Много пъти от мое име се говорят много лъжи. И за Христос се твърди, че така е казал, иначе е казал. Не е казал така. Това, което ти казваш, Христос така не може да го е казал. Всеки друг може да е казал така, но не и Христос. Аз имам едно правило. Като идват при мене понякога духове, аз ги възпитавам. Духовете казват: „Ние сме пратени от Госпо-

* **миситин** (тур.) Посредник.

да Исуса Христа“. Не мога да се съмнявам, казвам: „Добре, дайте си писмата, с които ви е пратил Христос“. После казвам: „Напишете буквата *А*, напишете буквата *М*, напишете буквата *И*“. Щом напишат хубаво тези букви, аз съм готов да ги приема и казвам: „Кажете сега какво желаете“.

Вие искате, без да напишете буквите *А*, *М*, *И*, да ви вярват. Някой ми казва:

– Аз съм музикант, аз разбирам от музика. Това, което ти казвам, е вярно.

– Не се съмнявам, че е вярно.

– Завършил съм музикална академия, препоръчително писмо имам.

– Това препоръчително писмо е друго нещо. Много добре, че си завършил, много ми е приятно, но я ми изсвири едно парче от Моцарт, един малък пасаж.

Моцарт има особен стил. След това казвам: „Посвири нещо от Бах“. Бах има особен стил. – „Изсвири ми нещо от Бетовен.“ Свири човекът – моите почитания тогава! Той може да свири много хубаво, но ако няма стил, нищо не му казвам, не мога да имам вяра в него. Ухото ми е инспектор, много голям музикант е моето ухо, много разбира от музика.

Някой ме пита: „Не ми ли вярваш?“. Имам една мярка в слънчевия възел. Когато един човек ми говори истината, усещам една малка топлина под слънчевия възел, под лъжичката. Като ми каже някой, че ми говори истината, а не се явява малка топлинка под лъжичката, знаей, че не ми казва истината – може да ми казва хубави, красиви думи, но не и истината. Човек да почувства топлинка под лъжичката, като му говориш. Аз съм ходил при болни и съм им говорил свои думи. Отивам при болния, говоря му половин час, обяснявам му какво нещо са болестите, но не оздравява човекът. Говоря му по човешки. Щом не оздравява, казвам: „Това е моето“. Не върви работата. Болният казва: „Много хубаво говориш, но болестта не ме напуска“. Отивам при друг болен, не говоря за произхода на болестта му, а му кажа само една дума и стане човекът. Казвам: „Аз ще ти кажа само една дума, ти ще усетиш една малка топлинка

под лъжичката и веднага ще оздравееш“. После продължавам: „Усещаш ли топлинка? Стани!“. И става човекът. Как става? Това е Божественото. Божественото е топлината. Тази топлина е любов.

Всяко нещо, което се извършва без любов, няма топлина. Всяко нещо, което се извършва с любов, има топлина. Любовта е, която носи топлината, но тази топлина, която ти чувстваш под лъжичката, а не например топлина долу, в петите – там е изгаряне. Вие тези неща може да ги опитате където и да отидете, и в търговските работи може. Отиваш някъде и ако почувстваш топлинка, работата ще стане. Отиваш да се учиш и ако почувстваш топлинка, ще завършиш; ако не почувстваш топлинка, няма да завършиш, нищо няма да направиш. Правиш ли нещо, ако усетиш топлинка, добре ще свършиш работата.

Казвам: всички трябва да имате тук, под лъжичката, топлинка. Стрелката показва има ли топлинка, или няма. Ако се наклонява към житото, което мериш, има топлинка, ако се наклонява към грамовете, няма топлинка. Грамовете са човешкото, житото е Божественото. Какво те интересуват грамовете? Тебе те интересува житото, интересува те оризът, оризът е Божественото. Това, което носи в себе си цена, то е Божественото.

Някой път може да се види докъде сте достигнали във вашето развитие. Ако вземем първата буква от нашата азбука – *а*, тя е еврейската буква *мем* (מ), но противоположна по съдържание. *Мем* на иврит означава *преход, смърт*, а *а* означава *началото на нещата*. Питам: как е станало това – една буква, която при нас означава живот, в еврейския език да означава смърт? Кабалистически как ще го обясните? Но буквата *а* се пише и така, геометрически: *А*. Геометрията е по-сигурна наука. Ако не можеш всяко нещо да приведеш в геометрична форма, ти не разбираш истината, не разбираш още доброто.

Да кажем, имате отношението *А:Б* – какво означава това, какво отношение имат *А* и *Б*? Изобщо какво нещо е отношението? Казваме: да бъде човек добър. Но къде е добродетелта? Добродетелта е в човешките крака. Ъгълът, който

се образува между двата крака, е тъгъл на доброто, следователно, когато нещата излизат от човека и отиват към центъра на Земята, това е добродетел. Когато ти си затвориш краката, когато ги допреш един до друг, с това казваш: „Аз нищо не ти давам, ти ще даваш“. Какво искаш тогава? А като си отдалечиш краката един от друг, какво означава това? Сега няма да се спирам на въпроса, всички трябва да знаете този триъгълник какво означава в дадения случай. Този триъгълник показва, че силите слизат надолу. Когато движението е от *A* към *B*, то отива към Земята, а когато е от *B* към *A*, отива към Слънцето. Лъчите излизат от Слънцето. Ние пишем буквата *A* с едно механическо отношение. Но ако психологически вземем тази геометрична форма, двете линии се пресичат в пространството. Вие мислите, че линиите на *A*-то отиват към центъра и се пресичат. Тези две линии са успоредни, но понеже посоката, към която отиват, е много отдалечена, на нас ни се струва, че се пресичат, че са двама души в стълкновение. Като се отдалечават в пространството, изглежда, че се пресичат.

Фиг. 1

Казвам: ако две линии се пресичат, какъв закон ще извадите от това? Ако две линии се пресичат така (фиг. 1), в това пресичане е разрешението на тези въпроси. Движението ще бъде от *A* надолу. Като слизаеш към центъра на Земята, до известно положение ще слезеш, но щом идеш до центъра, ти назад не можеш да се върнеш. От другата страна като излезеш, ти ще вървиш към Слънцето нагоре. Сега вие не можете да схванете това геометрически. Какво ни ползва, ако две линии се пресичат? Вие сте слезли от невидимия свят към Земята. Да се върнете по този път, по който сте слезли, не можете. Вие ще се върнете обратно от противоположната страна. Образува се цял един кръг.

Ако обичаш един човек, търсиш и той да те обича. Но ако ти си човек на любовта и имаш капитала на Любовта, не е необходимо и другият да има капитала на Любовта. Онзи човек, към когото се стремиш, трябва да има капитала на Мъдростта. Следователно между Любовта и Мъдростта има

отношение – *А* се отнася към *М*. Казвам: ако един от вас представя Любовта, другият трябва да представя Мъдростта. Любовта и Мъдростта, като се съединят, дават един резултат, който се отнася към Истината. И ако твоята любов, която се отнася към мъдростта, ако твоята любов и твоята мъдрост не могат да родят истината, не могат да дадат истината, ти не си на правия път. Или преведено на ваш език, на земен език: ако твоята любов и твоето знание не могат да внесат в тебе закона на самопожертването, ти не си разбрал какво нещо е любовта. Казвате, че работа само с любов не става. С любов става! Любовта в своето проявление е неизчерпаема. Мъдростта в своето проявление е неизчерпаема.

Не мислете, че като обичате хората, ще изгубите нещо. Не мислете, че като раздавате мъдрост, ще изгубите. Не, всякога ще спечелите. Но никога не повтаряйте нещата. Какво разбирате под думата *повторение*? В света повторение не може да има. Привидно само има повторение. Цялата Земя се движи в пространството, и ние с нея. В този момент, във всяка секунда ние се движим със скорост от 29 хиляди километра, с каквата бързина се движи Земята. Пространството, в което нашата Земя се движи, се изменя и ние попадаме в друго пространство. Следователно и ние се изменяме. Хората, които живеят на Земята, се изменят по единствената причина, че Земята се движи. Ако Земята спре да се движи, и ние ще бъдем като нея неподвижни. Белите коси, белите бради, прегърбването показват, че Земята се движи. От работата, която Земята извършва, остаряваме и ние.

Вие сега разбирате каква е философията: частиците, от които е направено нашето тяло, са от земята, следователно те са взели участие в това движение и те са остарели, а не ние. Като остареят, те казват: „Господарю, освободи ни. За тебе трийсет, шейсет, седемдесет години колко работа свършихме! Искаме да си отидем у дома“. Искат да те напуснат. Ти си се прегърбил, сам не можеш да работиш и ги убеждаваш: „Чакайте, чакайте“. Те казват: „Не можем да останем. Ще си идем“. Искат да се върнат при земята. Най-после те напускат, умират, отиват си в земята. Казвам: ни най-

малко не са умрели – те си отиват при своите и ти си отиваш при своите. Те отиват надолу, ти отиваш нагоре. Онези ще отидат надолу, пък ти – човекът, Божественото, ще отидеш нагоре. Ако твоята душа може да отиде нагоре, ти си живял добре. Ако твоята душа отиде с тях заедно надолу, тогава работата е малко мъчителна. Тогава започва нова еволюция, това, което наричат прераждане. Аз съм срещал много пъти хора, които ме питат: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“. То е много пъти да дойдеш да се въплътиш на Земята и никога да не си се качил горе. От невидимия свят казват: „Турете го да започне този опит“. Като си ученик и те скъсат на изпит, продължаваш да учиш, втори път държиш изпит – продължаваш да учиш дотогава, докато издържиш изпита.

Вие мислите, че ще умрете. Няма да умрете. Онова тяло, което е направено от земя, иска да си почине. Всяко нещо нека да си почине. Вашият дух е излязъл от Бога и душата ви трябва да се върне пак при Него. Защото, ако се върнете при Господа, ще се обновите. Човек трябва да иде горе, да се обнови. Не че после няма да дойде, ще дойде, но обновен, с ново знание. Понякога, като ви говоря, вие казвате: „Учителю, кога ще се свърши това учение?“. Ще бъде голямо нещастие да се свърши учението. Като се свърши учението, ще бъдете долу. Като се свърши учението, част от вас ще идат долу. Ако вие сте готови, ще отидете нагоре, но ако не можете да отидете нагоре, тогава ще останете. Тук, на Земята, положението е много лошо.

Вие седите и чакате едно разрешение на нещата. Какво е вашето разрешение? Очаквате да дойде Христос и да ви посети Божият Дух. Ами че Божият Дух, като ви посети, ще иска от вас жертва, а вие този закон не сте го научили. В някоя фамилия имат дъщеря, на която е дошло времето за женене, и очакват да се появи някой кандидат. Той се появява, но като го погледне момата, не ѝ хваща окото и казва: „Не искам да се женя. Няма да се женя“. Тя не говори истината. Понеже той не ѝ допада на сърцето, казва, че не иска да се жени. Дойде втори, пак казва: „Не искам да се женя“. Всички започват да казват, че тя не искала да се жени, по Бога

тръгнала, но като дойде десетият кандидат, погледнеш – оженила се. Не е лошо това, аз вадя закон от него. Ето как тълкувам. Като дойде първият момък, неговата душа не е готова да иде при Бога и момата казва: „Ще ме извиниш, ти иди на друго място“. Като дойде онзи, с когото може да иде на другия свят, тази мома е готова да се ожени за него.

Какво казва Писанието? „Нито мъж без жена, нито жена без мъж може в Христа.“ Нито братът може да отиде на Небето, ако сестрата не е с него, нито сестрата може да отиде на Небето, ако братът не е с нея. Майката не може да иде на Небето, ако бащата не е с нея; бащата не може да иде, ако майката не е с него. Това са отношения, това са закони. Майката и бащата, това са две неща сродни: при Бога отиват. Братът и сестрата са две неща сродни. Когато ви казвам: трябва да бъдете братя и сестри, то е, защото, ако една сестра няма брат, при Бога не може да отиде и ако един брат няма сестра, при Бога не може да отиде. Аз говоря в правия смисъл, един ден ще проверите, ще видите, че е така.

Вие искате да бъдете самостоятелни. Казва ми някой: „Много братя не ми трябват“. Че колко братя ви трябват? Аз не ви препоръчвам много братя. Един брат да имате, но на свят да е! Единият брат на хиляди братя може да стане. Едното житно зърно, като го посееш, на хиляди житни зърна може да стане. Всички житни зрънца съставят едно голямо житно зърно, което съдържа и братята, и сестрите. Аз ви наблюдавам навсякъде. Като вляза в кухнята и видя как готвят сестрите, зная дали имат братя. Математика е то, цяла геометрия. За мене и най-маловажните работи имат значение. Обелете ми една глава лук, и ще ви кажа докъде сте достигнали. Като взема лука в ръка, той ще ме издаде; хляба като взема, и той ще ме издаде, ще ме покаже такъв, какъвто съм. По-добре е някой път да нямаш хляб, по-добре е да нямаш лук, защото, ако имаш, ще те издадат. Привеждам ви един пример. Една високообразована дама чете френски вестник. Исква да покаже, че знае нещо на френски, но е обърнала вестника надолу. Казвам: ако държиш един вестник обърнат надолу, това ще те издаде колко знаеш езика. Някой път вие, набожните, не говорите, защото,

ако речете да говорите, ще обърнете набожността надолу – ще се издаде дали знаете, или не.

Някой казва: „Аз имам много набито ухо, разбирам“. Казвам му: „Ами тогава вземи тона *do*“. Той го взема фалшиво. Казвам: „Това не е *do*“. Какво е *do*? Тонът *do* е място, откъдето трябва да тръгнеш. То е основа, то е най-ниският тон, откъдето трябва да започнеш. Ние казваме, че всяко учение трябва да има основа, върху която да се гради. Тоновите *ре, ми* и т.н., това са материали, с които ти градиш. Психологически *do* е основа, върху която трябва да съградиш нещо. Между *do* в първа октава и *do* във втора октава каква е разликата? В трептенията е разликата. Но върху първото и второто *do* има друга голяма разлика. Колко ноти има между *do* в първа октава и *do* във втора октава? Седем ноти. Като вземете във втора октава *do*, каква ще бъде разликата между него и *do* от първа октава? Първото *do* е развито, второто не е развито. Туриш друга основа – пак *do, ре, ми, фа, сол, ла, си, do*, но това са две творения в две октави. Вие творите, но това са две различни положения в музиката. За онези, които не разбират, има известни съответствия в трептенията.

Какво означава човешката ръка? Пръстите са предаватели – пет предавателя имате. А ъглите между пръстите, това са четири станции, чрез които възприемате. Какво възприема човек от станцията между палеца и показалеца? Тя има специфично значение. От станцията между безименния и малкия пръст какво възприемате? Това са вашите търговски работи. В следващата станция е изкуството, поезията, науката; във втората станция е всичката наука в света. В третата станция са обществените работи, предвидливостта, отношенията между хората. В четвъртата станция възприемаме Божествените работи, възприемаме какви трябва да бъдат отношенията между Любовета, Мъдростта и Истината. Като гледам някого в ръката, аз веднага виждам с коя станция възприема. На някой човек е разперен малкият пръст на ръката – той е базиргянин*. Като свири, каз-

* **базиргянин** (перс.) Търговец, търгаш.

ва: „Колко пари ще капнат?“. Защо държи разперен малкия си пръст? Защото иска пари. Ако човек възприема със станцията в междината между показалеца и средния пръст, той, като даде концерт, не се интересува колко пари ще му дадат, но се интересува вестниците какво ще пишат за него. Ако са писали нещо хубаво, държи отворена тази междина. Ако нищо хубаво не са писали, държи я затворена. А някой друг държи отворена междината между показалеца и палеца. Но като говоря, аз издавам една тайна. Не трябва да ви говоря, това са тайни, които не трябва да се изнасят. Във всеки момент в живота ние, със своето движение, издаваме някаква тайна в света. За нас нещата са скрити, но за невидимия свят са открити.

Аз говоря за една наука, за онези напреднали същества, които виждат, които следят всяко наше движение. По нашето движение, по изказаното от нас слово те вече знаят. Ако ходиш с глава, наведена надолу или наклонена на едната или на другата страна, или ако държиш ръцете си свити, те си съставят мнение за тебе. Всички деца се раждат със свити пръсти. Казват, че децата са будали. Не са много будали. Като дойде в света, детето казва: „Ще го хвана“ – държи ръцете си свити. Като умира, отваря си ръцете, всичко изпуска. Казвам: щом държиш ръцете си свити, ти се раждаш на Земята; щом напуснеш Земята, ще отвориш ръце. Свиването има смисъл дотолкова, доколкото подразбира този закон. Казваш: „Искам да се родя“ – свиваш ръката си, но след като се родиш, искаш да отвориш ръката си: „Искам да се отворя, да цъфтя и да завържа“. Тогава от целия свят ще възприемаш каквото Господ ти говори. От целия свят като приемеш, тогава ще предаваш. Пръстите, това са предаватели. От всяка станция се предава нещо.

Моята мисъл беше следната: като ви говоря някой път, като че искам да ви обърна; вие всички сте царски синове, царски дъщери, царска кръв имате, много знаете, но същественото не знаете. Някои от вас например знаят френски по-добре от мене. Едно време аз го знаех, но съм го забравил, дълго време не съм го говорил. Някои говорят немски по-добре от мене; едно време го знаех, сега съм го забравил.

Някои пък италиански знаят повече от мене; едно време и него знаех, сега една-две думи са останали, ако отворя някоя книга, може да си го припомня. Като ви говоря, вие казвате: „Това са обикновени работи“. Моето желание, като ви говоря, е не да остарявате, а да се подмладявате.

Снощи имахме тук една задача. Дойде една слугиня, която каза: „Дотегна ми, не искам повече!“ – тя не иска да живее, не иска да слугува. Питам я аз: „Колко ти плащат?“. Отговаря: „Осемстотин и петдесет лева и храна“. Казвам ѝ: „Ти какво искаш?“. – „Искам да дойда да живея тук, на Изгрева.“ Ето какво разбирам аз. Дъщерята иска да излезе из дома на баща си, но иска и да се хване за врата на някой момък, да я гледа. На съвременната жена слабата страна е там, че иска да хване някой мъж да я гледа. Това не е разрешение на въпроса. И мъжът иска да намери някоя жена да го гледа. Те трябва да се гледат, то е Божественото, но мъжът никога не може да храни жената. Мъжът не може да яде вместо своята жена, не може да мисли вместо своята жена, не може да ѝ даде здраве. Има неща, които ние сами трябва да направим. А сега ние чакаме да ни вдъхнови някой. Тази слугиня казва: „Искам да служа на Господа“. Казвам ѝ: „Ти имаш хубаво място. Евреинът, за когото работиш, го обърни, покажи му един пример“. „Не ме слушат“ – отговаря ми тя. – „Ще опиташ знанието си.“ А после, като се отвори, тръгна из Изгрева и започна да чете Добрата молитва, започна всичките песни, чете и вика колкото може, всички да я чуят, учеше нашите братя. Даде едно представление. Четеше молитвата, за да ни покаже, че има убеждение. Но това е механичната страна. В нея има едно смущение. Тя каза: „Има ми нещо тук, под лъжичката“ – значи влязла е в сълъкновение с едно чувство, има едно вътрешно сблъскване, едно смущение между мозъчната и симпатичната нервна система. От нея нещо иска да излезе. Това положение трябва да се промени. Трябва да се промени мястото, където живее, но къде ще иде, кой ще я разбере?

Някой път във всинца ви става така – ставате неразположени, не искате да виждате никого. Докато се научите да урегулируете Божествените енергии с енергиите на Земята,

все същите състояния ще имате. В онази слугиня са навлезли земни енергии повече, отколкото ѝ трябват, следователно са объркали слънчевия ѝ възел. Знаете колко е мъчно, тя иска да си скъса дрехата, да се освободи. Лесна работа е да се освободи, но трябва да се обърне течението на нейните чувства. Един брат ѝ казва: „Ти не правиш хубаво“. Тя не слуша, а казва: „При Учителя искам да живея“. Тя ни най-малко не мисли за мене, но си има един учител, за когото живее, за когото е готова да се пожертва. Някой може да каже: „Тя е за нашия Учител“. Ни най-малко не е за нас, пет пари не дава за нас. За мене нито един косъм от главата си не е готова да даде – тъй схващам работата, не ѝ намирам вина.

Гледам, тук навсякъде казват: „Учителя тъй каза“. Аз казвам: не говорете от мое име лъжи! Някои доказват кога съм казал нещо. Колко души са ме питали: „Учителю, казали това?“. – „Не съм го казал.“ – „Еди-кои си казват, че ти си го казал.“ Не, техният учител го е казал. Светът е пълен с учители. Наскоро едни хора правили сеанс и казали: „Учителя така каза“. Това е безобразие. Не си играйте, не се подигравайте с името Божие. Ако ще влизате в света, изучавайте духовете, не си играйте. Някой, който си е играл, не е прокопсал. Лъжата, каквато и да е тя, бяла или черна, дръжте настрана. Не казвам да се освободите от нея, но да я държите настрана. Не се самозаблуждавайте, защото и в учителите има тщеславие. Трябва да се пазите. Има учители, които искат хората да говорят за тях. Аз казвам така: защо да говорят хората за мене? За мене, като човек, какво ще говорят? Бог е направил света и светът принадлежи на Бога. За мене хората ще говорят дотолкова, доколкото аз изпълнявам волята Божия. Христос казва: „Аз дойдох да изпълня волята Божия“. Казват: „Ние, Учителю, вярваме в тебе“. Писанието другояче казва: „Това е живот вечен, да повярвам в Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и в Христа, когото Си изпратил“ – така стои въпросът. Не първо да повярваш в Исуса Христа и после да повярваш в Бога – то не е живот, не е учение.

Във всинца ви трябва да има едно учение: като кажеш нещо, направи го. Казва някой: „Само аз ли имам толкова

погрешки? И другите имат погрешки“. За себе си като не знае, иска да покаже, че знае за погрешките на другите, че и другите имат толкова погрешки. Вие, които знаете френски, произнесете думите *парле ву франсе*. Какво означава това? Или попитайте: „Говорите ли български?“. Американците като ви попитат какво мислите за Америка, аз зная какво означава това: тези хора искат всеки човек да мисли добре за тях. Ако кажете нещо против тях, ще си намерите беля на главата. Тогава аз казвам: „Отлична страна е тази Америка! Много културен народ са американците, имат обхода“. Те отговарят: „Прав си“. Така и вие ме питате: „Какво мислиш за мене?“. Само да посмея да кажа нещо противно! Затова казвам: „Отлично мнение имам за тебе“. Така трябва. Не да не говорите истината на един човек, но се научете да намерите хубавата страна в неговия живот; това е мъчно.

В живота има едно място най-опасно. Като срещнете някого, във вас се заражда желание да се проявите. И като искате да се проявите, ставате положителни – пръстите ви, очите ви, ушите ви, всичко става положително. Ако хората край вас не са отрицателни, за да могат да приемат, вие ще влезете в стълкновение с тях. Но най-първо можете ли да давате на всеки човек? Когато някой ви предава чрез първия пръст, вие приемате. Щом той престане да предава, вие със средния си пръст му предавате нещо. Ако някой човек е музикален, чрез първата станция започвате да му предавате музика. Или ако е религиозен, започвате да приемате, а чрез палеца предавате Божественото, той е предавателна станция. Това е така лесно да се каже, но е много мъчно да се направи. В окултната наука има доста методи как да се предава. В съзнанието има известни способности – трябва да можеш да видиш в мозъка на човека, трябва да знаеш къде да пипнеш.

Казвам: има някои лъжливи работи, от които трябва да се освободите. Аз не искам да изкараме да пее някой, който нищо не разбира от пеене, понеже ще изложим човека – другите ще се смеят. А той е способен и ще се урони неговият престиж. Но човек и сам себе си може да изложи. Аз не искам да се излагаме. Вие не се излагайте. Казваш: „Аз вярвам“. В какво седи твоята вяра? Ти не можеш да имаш

вяра, ако твоят мозък не функционира правилно, ако няма светлина вътре в него. Ти не можеш да имаш надежда, докато твоята симпатична нервна система не функционира правилно, защото надеждата е свързана със симпатичната нервна система. Вярата зависи от здравословното състояние на мозъка ти, на способностите ти и чувствата ти, от това, как ще се развиват тези енергии, които имаш. Обикновената вяра върви към необикновената. Не че искам да ви кажа, че нямате вяра, но има една обикновена вяра – от нея трябва да се върви към необикновената вяра.

Учениците Христови казват: „Придай ни вяра“. Има една вяра, необходима за разрешаване на днешната мъчнотия, която имате. Днес ви трябва една вяра, за да разрешите мъчнотиите си. Имате важни въпроси да разрешавате. Да допуснем, че дължите сто лева на някого. Този човек е толкова вискателен, точен, навреме иска да му ги върнете. Първият начин е да дадете парите точно навреме. Но да допуснем, че нямате сто лева, а имате само 50, останалите 50 лева не ви достигат. Какво трябва да кажете на човека? Да се съгласи да ви чака. Как трябва да му го кажете? Не така, че още при първата ви дума той да ви каже: „Не, ти трябва да ми платиш парите“. Представете си, че той е човек от света. Вие може да мислите, че е от Братството, но истинското Братство е горе. Къде е станцията на Братството? Станцията на Всемирното Бяло братство е между палеца и показалеца. От тази станция ще възприемаш каквото говорят от Братството. Като говори някой проповедник за Бога, ако е отворена междина между палеца и показалеца му, той приема и предава. Когато те грее Слънцето, е едно нещо, пък когато те греят лампи, е друго нещо.

Това, което сега ви говоря, не искам да влиза в стълкновение с това, което имате. Това, което имате, ни най-малко не искам да наруша. Вашите чувства, това, в което вярвате, това, което сте придобили досега, то е намясто. Но това, което днес трябва да придобиете, трябва да го възприемете. От онова, което имате, ще вземете нещо ново. Новото, което иде днес, през целия ден, ако сте разположени, ще възприемате между палеца и показалеца. Онова, което имате да учите, няма да го учите от мене, но през целия ден, докато

грее Слънцето, и до другия ден вие ще го възприемате. Така този ден ще се оформи толкова, колкото сте възприели. Аз виждам, като се връщам назад, колко дни не са използвани както трябва; виждам, че даден ден е можел да се използва по друг начин. Има дни, когато човек музика може да учи; има дни, когато поезия може да учи. Времето, като мине, не се връща. Хората пропускат всичко това заради нищо и никакво. Казвам: днес вие може заради някои малки работи да пропуснете нови работи. Казвам: днес, от изгрева до залеза на Слънцето, Бог е определил за всекиго едного от вас да се даде нещо. Дали вашето съзнание ще бъде будно да го приемете? Ако съзнанието ви не е будно, ще получите нещо, което няма да е определеното за вас. Пак ще приемете нещо, но може би друг ще вземе вашето благо и ще ви даде в замяна нещо друго. Наскоро ми донесоха един кварцов камък, един кристал, и аз, като го взех, го харесах. Намерих в него нещо, което не бяха видели – видях едно човешко сърце с всичките краски. Този кристал само като се постави в известно положение, тогава се вижда човешкото сърце, като че някой художник го е нарисувал. На онази, която ми го даде, не ѝ казвам какво виждам. Казвам ѝ: „Може да си го вземете“. – „Не, Учителю!“ Отговарям: „Благодаря“, но не ѝ казвам какво виждам. Тя и сто години да го държи, няма да види това сърце. Аз не искам да ви направя религиозни фанатици със знанието, което имате. Искam само да ви предупредя да не се спъвате, понеже човек като тръгне в пътя, има много спъване. Като нямате достатъчно светлина, на много места ще се спъвате.

Питам сега: с каква дума да започнем? Дайте си мнението с каква дума да започнем. Кажете една дума, която да съответства на днешния ден. Ще кажете: „Понеделник – поседелник, вторник – повторник, сряда – не се сяда, четвъртък – несвъртък, петък – не се работи, а събота – на баня“. В неделя, ако сте хора, ще идете да работите. И сряда е ден за работа, понеже не се седи. Значи на думата *сряда* какво съответства? Съответства работа, учение. Има много думи, които показват нещо.

Да изпеем сега думата *учение*, или *работа*. Как ще я изпеем? Как ще започнем, какъв музикален израз ще дадем?

Може да започнем от ниските регистри, от алт, или от високите регистри, от сопрано или тенор. Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, или сестрата, бащата е бащата, а сопраното е майката. Тенорът държи връзка с майка си, а алтът държи връзка с баща си. Бащата може да дойде до алта. Майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата, като дойде и види майката, идва до границата на алта. Майката, като иска да слезе до баса, идва до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си разговаряш, ако пееш тенор, с майка си разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, къде е границата на алта? Да оставим сега тези работи, те са подробности.

Бащата започва: „Учение, синко“, сега и майката казва горе на дъщеря си: „Учение, дъще“. (*Учителя пее и всички пеят: „Учение, дъще“.*) И така, докато дойде топлина под лъжичката. Учение трябва в днешния ден! Тогава всички в душата си трябва да кажем: „Господи, благодарим Ти за светлината, която днес си ни дал и ни даваш“. Всеки един да каже: „Благодаря Ти, Господи, за светлината, която си ни дал и ни даваш“. През целия ден ще бъдете с Господа. Той дава, а вие не възприемате. Затова желая ви да бъдете станции и постоянно предаването между вас и Господа да бъде правилно. По този начин човек се подмладява, макар че по човешки може да остарява. Божественото подмладява. Желая с Божественото всички да се подмладите. Човешкото скъсява. То ви състарява, но то е и необходимо – без човешкото не може. Аз не казвам, че човешкото е лошо, то е цената на нещата. Щом дойде човешкото, трябва да знаеш конкретната ценност на нещата. А Божественото, това са всички възможности, при които възприемаш тази ценност. (*Всички пеят „учение“.*)

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

10. лекция, 8 декември 1937 г., София, Изгрев

ДОБРИЯТ БРАТ И ДОБРИЯТ БАЩА

Отче наш

Тема: *Ползата от краката.*

Известна ви е думата *почистване* (като дойде Великден, трябва да се почисти). Почистването е един сложен процес, който се явява в културата на хората по-късно. Първоначално децата не знаят да се почистват, нямат съзнание за това. Можем да кажем, че хората са немарливи, някои не знаят да се почистват. И много от нещастията на хората зависят от непочистването. Човек трябва да знае как да се чисти на физическото поле. Съвременните хора започват от физическия свят, след това идва духовният свят – почистване на сърцето, и после идва Божественият свят.

Сърцето на човека още не е почистено. Казват: „Човешкото сърце е нечисто“ и поставят на тази нечистота разни имена. Ние искаме да гледаме обективно. Малките работи произвеждат някой път големи страдания. Човек сам може да си навлече известни страдания от своето незнание. И знанието иде чрез страданията. Казвам: най-първо човек трябва да мисли, да си зададе въпроса защо е дошъл на Земята. Това не е лесен въпрос. Ако се запиташ защо си дошъл в училището, какъв отговор ще си дадеш? Може да си зададеш въпроса дали като един обикновен посетител си влязъл в училището, да го видиш и да си излезеш навън, или си дошъл в него да се учиш.

Някои хора са дошли на Земята като зрители, минават и заминават – посетители са само. Някои минават като ученици, остават на Земята да се учат. Човек трябва да се учи. Сега друг въпрос се повдига: „На какво трябва да се учи?“. В Природата откъде е започнал човек? Той е започнал да се учи с движението. Най-първото изкуство, на което се е научил, е било яденето. Понеже е бил заставен да се храни, той е трябвало да търси и да намери някъде подходяща храна за себе си. По-голямата част от мъчнотиите на света произ-

хождат от яденето. Сега вие се спирате понякога и питате: „Защо е така?“.

Имате един четириъгълник и някои питат: „Защо така е начертан, не може ли другояче да се направи?“. Че как да се начертае? Четириъгълник се нарича фигура, която е ограничена от четири страни. Този четириъгълник може да бъде правилен, може да бъде и неправилен. Ако е правилен, как го наричате? Квадрат. Правоъгълник е, ако две от страните му са по-дълги от другите две. Квадрат е, когато четирите му страни са равни. Кога две страни са равни? В геометрията има причини. Например в правоъгълника двете страни са равни, но ти нямаш навсякъде условия да се изявиш.

Вие трябва да се освободите от известни възгледи. Ето какво разбирам, като казвам да се освободите: някои предмети ние ги слагаме толкова близо до очите си, че не можем да видим другите предмети. Следователно в Природата се изисква всеки предмет, който изучаваме, така да го държим пред очите си, че да виждаме и другите работи. Ако държиш един предмет близо до очите си, ти ще пропуснеш много други предмети, които трябваше да видиш. Ние обичаме много предмети, но някои не обичаме. Запознали сме се с тези работи, които обичаме, те са станали предметно учение за нас. Има някои неща в света, които не виждаме. В човека има някои работи, които той не вижда. Например ти не виждаш лицето си и трябва да си направиш едно огледало, за да го видиш. Не виждаш веждите си, не виждаш устните си, не виждаш и езика си – ако се изплезиш, ще го видиш, но формата му не виждаш. Понякога само върха на носа си можеш да видиш. Ушите си също не виждаш. Трябва да дойде някой да ти покаже какви са ушите ти. Но ти си имаш известен идеал в себе си, мислиш, че ушите ти са много правилни. Като си въобразяваш така, ако някой ти каже, че ушите ти не са така хубави, ще се докачиш. И после трябва дълго време да те убеждават, да ти показват в какво седи едно правилно ухо. Много правилно трябва да бъде ухото.

Всичко онова, което Природата прави, е правилно. Казвам: процесът на носа не е завършен още, процесът на устата не е завършен, процесът на ушите не е завършен, всичко това в човека не е завършено. Тъй както е, сегашното тяло на човека не е завършено. Казват: „Бог направи човека“. Първият човек е направен, но сегашните хора са копия на първия човек. Онези, които са ги рисували, които са ги правили, не са ги направили така, като него. Има много неща, които са пропуснати. Вие не сте се заинтересували например от веждите си, не знаете колко косми имат те. Трябва да знаете колко косми има на веждите ви. Не знаете колко косми има и на вашите мигли. И онези, които имат мустаци, не знаят колко косми има на мустациите им. Ще кажете, че това е маловажна работа. Не е маловажна, много важна работа е.

Един от еврейските философи проповядвал, че човек, за да стане добър, не трябвало да гледа земята, ами все нагоре трябвало да гледа, към небето. Но така се случвало с неговите последователи, че като гледали все нагоре, често падали в някоя дупка. Друг философ казвал, че наполовина нагоре трябва да се гледа и наполовина – надолу. Но и в това имало противоречие. Ако денем ходиш, няма да хлътнеш, но вечерно време ако ходиш, все ще хлътнеш някъде. Погрешките в живота са хлътване. Всяка една погрешка е направена в тъмнина. Погрешките всякога се правят в тъмнина. Там, където има светлина в човешкото съзнание, погрешка не може да стане. Например едно дете никога няма да си позволи в присъствието на много хора да си вземе захар, но ако няма никой край него, в тъмнината бръква и каквото вземе, го пхва в джоба си.

Понякога вие мислите, че имате право да правите каквото искате в света. Не е така, защото хората едни други се ограничават. При това не само че има хора на Земята, но има и хора невидими, които наричаме духове. По някой път и те се интересуват, гледат те, като правиш някои работи. В науката трябва да се знае например вие, като седите, как седите и какво е вашето направление. Две неща трябва да знаете: трябва да имате правилно отношение към центъ-

ра на Земята и към центъра на Слънцето. Трябва да имате правилно отношение към Земята, към този център, защото Земята не е мъртва, а е жива, и тя си има своя душа. Ако не държите положение отвесно към центъра на Земята, често става падане – човек може да падне, да си изкълчи крака, да си пукне главата. Ако не знаеш как да се държиш към Земята, ще си създадеш много неприятности. Трябва да знаеш и как да си държиш главата към центъра на Слънцето. Добрите хора са онези, умните хора, които знаят това. Главата си трябва да държиш правилно към центъра на Слънцето, а пък краката си да държиш правилно към центъра на Земята. Щом се случи някоя неприятност, тя може да произтича от някоя от двете причини: или краката не са правилно поставени към центъра на Земята, или главата не е правилно поставена към центъра на Слънцето.

Като наблюдавате, ще забележите причините и последствията. Ако се наблюдава човешкото чело, в долната част, при веждите, има особена област, която се занимава само с последствията на нещата. Нещата се наблюдават къде са, без да се знае вътрешната връзка. Ако разгледаме горната част на челото, тя се занимава с причините на нещата, с това къде се крият далечните причини. Нали на някои неща търсим къде е причината? Ако някоя река се е отбила от своето корито, трябва да има някаква причина. Ако някой извор е пресъхнал, трябва да има някаква причина. Преди години в Меричлери имаше земетресение и един извор там изгуби водата си, някакво разместване стана на пластовете и водата изгуби своята посока. Ред години я търсиха и сега казват, че са я намерили.

При сегашното положение в света трябва да учите. Духовните, религиозните хора са поставени в света в много неблагоприятни условия. Да кажем, че искаш да служиш на Бога, но не знаеш как. Най-първо как са се учили хората да служат на Бога? Те са принасяли жертва – едно агне ще заколят за Бога, жертвоприношение ще направят. Виждам: от това служене на Бога произтича едно престъпление. Единият брат донесъл земеделските си произведения, жито донесъл в жертва, а другият заклал едно агне. Вторият брат

се обидил, като видял, че неговата жертва не е приета от Бога, и намислил да убие брат си. Казва: „Ако брат ми принесе едно агне в жертва и тя му се приеме, аз като принеса брат си в жертва, ще бъде по-добре“. Направил тоя извод, че ако принесе брат си на Бога, жертвата му ще бъде благоприятна.

Учениците от окултната школа трябва да имат огледало, да изваждат езика си и да го оглеждат. Езикът на тези, които са търпеливи, има особена форма. На тези, които са устати, езикът им се различава. Различава се и езикът на тези, които обичат да икономисват истината, различава се и на тези, които са честни и справедливи. А вие мислите, че езикът е еднакъв у всички. Езикът показва какъв е човекът. И нисшите животни казват: „Погледни езика ми и ме познай“. Затова, като срещнете някоя змия, тя изважда езика си – казва: „Виж езика ми“. Змията не е опасна, като изплъзва език, но ако настъпиш опашката ѝ, тогава става опасна.

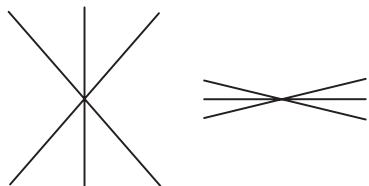
Кой от вас е възпитал езика си? Искаш да говориш, да кажеш нещо, но не знаеш как да го кажеш, не знаеш какви ще бъдат последствията от една дума. Казваш: „Аз имам свободата да говоря“. Не, човек няма право да говори, понеже, като изкажеш една дума, ти вече създаваш нещо. А ти нямаш право да създаваш. Тази дума вече има право на гражданство и ти си отговорен за нея. Един грънчар няма право да прави каквито стомни иска. Той трябва да прави такива стомни, които са полезни. Ако направи стомните не такива, каквито хората искат, те няма да ги купят. Какво произтича от казаните думи? Някой ти каже една дума и ти десет години не можеш да я забравиш. Тогава не трябва ли човек да бъде внимателен? Някой път помръднеш устата си и цял въпрос става. Като наблюдаваш хората в едно общество, само да изкривиш устата си, да направиш една гримаса, веднага цял един въпрос става.

Фиг. 1

Ако изкривиш едната линия на устните, ако и другата изкривиш, тогава ще стане съвсем друго (фиг. 1). От изкривяването на устата се образува буквата К. Кой е онзи, който си изкривява устата? Кой си ти, който си кривиш ус-

тата надолу? Аз съм човекът, който си криви устата пред Бога. Следователно всички хора, които си кривят устата пред Бога, ги наричат грешници.

Фиг. 2

Когато някои си кривят устата нагоре, образува се буквата Ж (фиг. 2) – Ж означава живот. Този, който си криви устата наляво и надясно, той живее. Но къде е опасността на кривенето? Думата *кривене* значи *несъзнателно*. Има

причини човек да си криви устата надолу – усеща някакво бреме и я изкривява надолу. Наблюдавайте: когато някое растение е на неблагоприятно, каменисто място и не може да си пусне корените, клонищата му не отиват нагоре, но се навеждат надолу, към корените, като че искат да отидат да помогнат. За такова растение казват: „Изкривило си е клонищата“. Изкривило ги е, понеже движението надолу е неблагоприятно.

Казвам: ако вашият език е помръднал, коя е причината? В почвата отдолу има нещо. Съвременната наука е решила този въпрос. Един човек, който не разбира причините на нещата, има недоразвито чело и вследствие на това той не мисли надалече, а мисли само за сега, много близо. В духовния живот се изисква да знаеш какви последствия ще има животът ти след сто, след двеста, след триста години, защото днешният ти живот е обоснован на стария, от миналите години. Трябва да знаеш и за днес, и за в бъдеще как трябва да живееш. Сега всички хора имат някаква прическа. Някой, като стане сутрин, не си сресва косите. Трябва да бъдеш внимателен, все някак трябва да пипнеш косите си, понеже всеки косъм съставя лист от една книга. Пипни тези листове, прокарай ръце по главата си, за да научиш нещо. За да мине мисълта в ръцете ти, какво трябва да направиш? Защо човек се хваща за главата? За да знае какво да направи. Някой път човек прави много движения.

Седи някой и си поставя показалеца на челото. Кое го кара да направи така? След като седи дълго, мисълта мина-

ва в пръста му и той взема решение какво трябва да направи. Някой ще каже: „Нищо не става, като си сложи човек пръста на челото“. Който казва така, той не разбира. Тези неща могат да бъдат и случайни, но ако се повторят два-три пъти, ще видиш закона. Казват: „Човек не трябва да се пипа“. Къде трябва да си държи човек ръцете? Ораторите, като излязат да говорят, най-голямата мъчнотия намират, когато не знаят къде да си сложат ръцете. Отзад ако ги сложат, не е хубаво, отпред ако ги сложат, не е хубаво, отстрани ако ги сложат, пак не е хубаво. Като започнат да говорят, те започват да си движат и ръцете. Дотогава, докато твоите ръце не започнат да се движат, ти приличаш на мъртъв човек. Кое е най-хубавото положение? Най-хубавото положение е да оставиш ръцете си да увиснат. Не се безпокой, като се събуди своята мисъл, ръцете започват да се движат. Трябва да бъдеш много внимателен как ще си мърдаш ръцете.

В турско време турците, като не постъпваха добре, държаха ръцете си отзад или в джобовете. Българите мислеха това за чорбаджилък, но то не е никакъв чорбаджилък, много глупава работа е. Ръцете не трябва да бъдат отзад. Като ги сложиш отзад, не е хубаво, така ти приличаш на някой затворник, когото стражарите са хванали и са му вързали ръцете. В турците имаше една лоша черта, обичаха да ядат и да пият. Като отидеше някой служащ в дома на някой българин, веднага трябваше да му заколят кокошка или агне. Мохамедовият закон не им позволява да пият, но имаше някои неправоверни сред тях – като дойдат вечерно време, ще поискат ракия или вино, ще пият. Ние се смеем на тогавашните турци, но сега и ние не знаем какво да ядем.

Деца та още отначало трябва да се хранят с много добра храна. За да може детето добре да се храни, майката трябва да има отлична мисъл, отлични чувства и постъпки. Ако майката не мисли добре, не чувства добре и не постъпва добре, образува се една нечиста храна в нейните гърди. Така още в началото майката отравя детето си със своите мисли и чувства, отравя го, без да иска. В семейството, в което децата са родени, бащата, като не знае, се кара с майката и

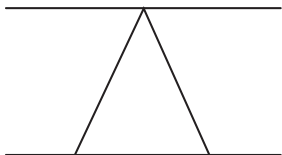
при всяко каране се образува отрова. Лошата дума образува отрова. Всяко подозрение образува отрова. Във всички отрицателни мисли се образуват отрови. Най-първо трябва да се научим да мислим правилно, за да се освободим от съвременните отрови.

Ние казваме, че трябва да живеем по любов. По любов може да живее само онзи, който обича Бога. На любов към Бога човек трябва да се учи – каквото отвлътне му казва Господ, да го прави. Кой от вас оценява? Знаете ли какво значи да оценявате? Това значи, че никога не трябва да пресилват ръката си с някаква работа. На ръката ще ѝ даваш работа, но няма да я пресилваш много да работи. Не трябва много да ходиш, да уморяваш краката си или много да гледаш, да уморяваш очите си; не трябва много желания да имаш, да забогатяваш. Трябва да бъдеш много умен човек във всичко.

Сега казвате: „Защо ми дойде това до главата?“. – „Защото не знаеш как да ходиш.“ – „Защо ми дойде това до главата?“ – „Защото не знаеш как да употребяваш ръцете си.“ – „Защо ми дойде това до главата?“ – „Защото не знаеш как да гледаш.“ – „Защо ми дойде това до главата?“ – „Защото не знаеш как да слушаш.“ – „Защо ми дойде това до главата?“ – „Защото не знаеш как да помирисваш нещата.“ – „Защо ми дойде това до главата?“ – „Защото не знаеш как да ядеш. Ядеш много бързо.“ В бързото ядене не сдъвкваш храната си добре, а надве-натри, и като я глътнеш, задавиш се. Като седнеш да ядеш, не бързай, остави всичките си грижи навън, не мисли за нищо друго, освен за яденето. Благодарни на Бога, че ти е дал половин час на разположение, да бъдеш разположен. А ти, като седнеш, ядеш бързо и после имаш някакъв смут. Питаш: „Защо не ми вървят добре работите?“. Защото много бързо ядеш. Някой, и като приготвя храната, бърза. Всички ние все бързаме. Не бързай. Печеш ли хляб, опечи го добре, да не е прегорен, прегарянето нищо не носи. Хубаво трябва да е изпечен хлябът, хубаво да е сготвено яденето. Като сложиш казана на огъня, докато заври яденето, огънят може да е силен, но след като заври, ще направиш много слаб огън, да се сготви бавно за час и

половина. Като готвиш яденето на силен огън, като го бъркаш, полезните хранителни вещества отиват във въздуха.

Сега идваме до духовното, до чувствата. Не въргаляй едно чувство в себе си. Ако го въргаляш, нищо няма да излезе. Остави това свое чувство да расте, както то разбира,

Фиг. 3

но дай му онези условия, при които може да се прояви. Умният човек казва: „Трябва да заповядвам на своите чувства“. Не е въпрос да заповядваш, но *заповед* значи да мислиш. Ти не можеш да заповядваш, докато не си мислил. Трябва да си мислил, да си

начертал и тогава да разправяш на хората.

В дадения случай (фиг. 3) ти създаваш една основа, върху която е поставена хоризонталната линия, а триъгълникът е под тази линия. Това показва, че човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля действат едновременно. Умът си има свои линии, сърцето си има свои линии, волята си има свои линии. Вярата си има свои линии. Човекът на любовта се отличава с едно качество. Онзи човек, който те обича, когато се приближи до тебе, ще те побутне много нежно – той има свещен трепет. А онзи, който не те обича, ще те хване, ще те раздруса. Щом раздрусваш своята мисъл, ти не я обичаш. Най-първо човек трябва да обича своята мисъл.

Ако ти в една хапка хляб вложиш нежно чувство, имаш това ядене, което индусите употребяват. Хората ядат, без да мислят, вследствие на което идват много болести. Като вземеш една хапка хляб, помисли малко откъде е дошла. Тази хапка хляб е дошла от Слънцето. Колко хиляди разумни същества са работили за това, което е необходимо за тебе в този живот, а ти не го оценяваш! Ако ти дадат една затворена кесия и не знаеш как да я отвориш, ти не можеш да я използваш. Значи тази храна, която възприемаме, трябва да я използваме. Съдържанието на живота е вложено в клетките. Ако имаме любов към храната, тези, живите клетки, ще се отворят и онова, което Бог е вложил, ще го възприемем и тогава ще бъдем разположени. Ако един човек постоянно

яде, ще бъде неразположен. Ако ядеш съзнателно веднъж на ден, ти ще бъдеш разположен през целия ден.

Сега ние, като ядем, казваме: „Не е хубаво яденето“. Жената има всичкото желание да сготви хубаво, а мъжът не оценява труда на своята другарка и казва: „Храната не струва“. В живота може да има и друго положение: например някой гостилничар ще сготви каквото и да е, с масло, което не е хубаво, но отгоре ще сложи червен пипер само за да залъже, че е сготвил добре, да се образува хубава форма. Трябва да вземем хубав пример от Природата. Когато създава един плод за ядене – ябълка, круша, слива, череша, тя го сготвя много хубаво. Всички неща, които Природата сготвя, са много добри. Има някои храни, които са сладки, има плодове, които са горчиви.

На мене често ми носят храни, които аз после десет години не искам да видя. Носили са ми баница, хубава отгоре, добре разточена, но брашното, от което е разточена, е развалено, сиренето, и то не е прясно, пък и маслото не е хубаво. Ако аз не ям от това развалено нещо, хората се докачат. Оставете тази баница, с разваленото сирене. Вие трябва да знаете дали овцата, от която е млякото, е била здрава. Онзи, който е направил сиренето, десет пъти е псувал, докато го е правил, онзи, който е млял брашното, е псувал, онзи, който е правил маслото, и той е псувал. А после казват: „Отлична баница“. Напсуваните работи не са хубави. С любов да е работена баницата! Казвате: „На Учителя ще направя една баница“. Аз бих желал ето каква баница: ти ще сееш сам житото на нивата и ще пееш, като расте – ще пееш, като жънеш – ще пееш; като го вършееш и като го мелиш, пак ще пееш; ще имаш една овца, от която ще доиш млякото и ще пееш, а като я издоиш, ще я потупаш. Такава баница направите и ще ви кажа, че е отлична. Но кой от вас е направил такава баница? Всички искате да ми угодите с много хубава баница. На това съм неверник. Тогава какво правя, като ми донесат баница? Имам една котка и давам на нея, но и тя не яде – някога яде, но някога не яде. Казвам: ако моята котка не яде тази баница, как аз ще я ям! Същият закон е и за вас: не яжте нещо нечисто. По-добре да е гладен човек,

отколкото да яде нещо нечисто. Ако приемеш нечиста храна, после трябва да се чистиш, да се чистиш...

Ти се безпокоиш, че не си ял. Не се безпокой! Бог, Който създаде света, ще помисли, щом си гладен. Бог създаде в тебе един подтик – яденето. Гладът е подтик на любовта. В тебе трябва да се събуди съзнание да оценяваш това, което ти дава Бог. Някой ти донесе например три ябълки, донесе ти и една прясна пита, а ти, като погледнеш, казваш: „Тези ябълки да бяха кюфтета или пълнени чушки с ориз, с малко масълце. Три ябълки – какво да прави човек с тях?“ Това е човешко разсъждение. Ако в дадения случай ти изядеш ябълките, от тях и от хляба ще придобиеш по-голяма полза, отколкото от пълнените чушки с ориз.

Никога не гответе, когато сте болни. Не пипайте хляб, когато сте болни. Ще дойде някой неразположен, трескав, ще ти донесе ябълки. Когато си болен, никога нищо не носи. Когато си здрав, тогава носи. Колцина от вас спазват тия правила? Новата наука започва най-първо от яденето. Малкото, което имаме, трябва да бъде чисто. Чистота трябва да се внесе навсякъде. Пиеш вода, гледаш – прашинка, измий чашата хубаво, никакъв прах да няма. Ако ще пиеш вода, най-хубавата да пиеш. Ако пиеш нечиста вода, ще видиш, че след 10–20 години ще започне да те боли ту левият крак, ту десният, ту плешката, ту главоболие ще имаш. Всичките нечистотии са влезли в тялото ти. Мъчно се лекува човешкото тяло. Мъчнотията е там, че вие се плашите. Не е въпрос да се плаши човек.

Човешката душа е толкова чувствителна, че ако я оставим да ни ръководи, да ни храни, тя ще ни подсказва с какво именно трябва да се храним. Всеки човек трябва да яде това, което обича. Никога не яж нещо, което не обичаш. Хубавото ядене е онова, което обичаш, не онова, което хората хвалят. Яж само това, което обичаш, което не обичаш, никога не го яж – едно от хигиеничните правила е това. Пий само това, което обичаш, не което си привикнал да пиеш. Някой път вкусът може да те излъже. Яж това, което обичаш, пий това, което обичаш. Ако вие така поставите нещата в любо-

вта, тя ще ви ръководи. И тогава ще си създадем едно тяло, на друга основа ще градим нашия живот.

Казвате: „Да живеем добре“. Че как ще живеете добре? Къщата не е направена както трябва, прозорците не са добри, светлината не е достатъчна, храната е доста нечиста, водата е нечиста, пък и дрехите не са хубави. Ти си толкова беден, че ти дават да носиш дрехите на някой умрял човек. Дрехите на умрелия ще носиш, че тогава ще прокопсаш! Казваш: „На светия е дрехата“. Но светиите не са умрели. Ако носиш дрехата на светия, един въпрос е, ако носиш дрехата на съвременен човек, друг въпрос е – от каквато болест е умрял, и ти ще умреш от същата. Ако един съвременен шивач има проказа или е заразен със сифилис и ти ушие дрехи, той ще ти предаде болестта чрез шиенето. Какво ще се ползваш тогава? Какъвто и да е шивачът, болен ли е от сифилис, да не ти шие дрехата – ако я пипне, ще ти предаде болестта си. И за хлебари трябва здрави хора. Някой има сифилис и ще ти прави хляб! Здрави трябва да бъдат хората. Никакви нечистотии, никакви болести не трябва да има. Най-здравите хора трябва да бъдат хлебарите, и шивачите трябва да бъдат здрави.

Сега, понеже няма контрол, ние ще контролираме. Има едно правило от невидимия свят. Като минаваш покрай някой шивач, нещо ти казва: „Тук недей да влизаш“. Минеш покрай друг, казва ти: „И тук не влизай“. Където ти каже да влезеш, там влизай. Идеш при някой хлебар, но нещо ти казва: „Тук недей да влизаш“. При който хлебар ти каже да влезеш, там влез. Или искаш да влезеш да се нахраниш в някоя гостилница. Казва ти нещо: „Тук не може“. Идеш в друга гостилница – и тук не може. Ти казваш: „Нямам време“. Ако нямаш време, ще страда главата ти. За някоя гостилница ще ти се каже: „Влез тук да се нахраниш“. Каквото ти се казва, прави го. Искаш някъде да говориш, но нещо ти казва: „Тук няма да говориш“. Идеш на друго място, пак: „Няма да говориш“. Идеш на трето място, казва ти се: „Говори сега“. Ако си търговец, продавач, казва ти се: „Тук не продавай, там не продавай, но еди-къде си продай“.

Вие ще възразите: „Че къде ще му иде краят?“. Никъде няма да иде, но работа ще се свърши. Ние не търсим края на нещата. Някой пита: „Какъв е краят на нещата?“. Краят на нещата е този: ще умреш. Като се родиш, е началото, а като умреш, е краят. Краят е смъртта. Като умреш, къде ще идеш? Като умреш, всичко се свършва. Нещата трябва да имат начало, ти не търси края. Двама души се бият и ти питаш какъв ще бъде краят. Краят ще бъде с пукнати глави. Ще дойдат стражари, а двамата, които са се били, ще ги заведат в болницата и ще им превържат главите. Какъв е този край, с пукнатите глави? Никакъв край не е това. Но защо ще търсите края на нещата? Иди да посееш житото на нивата и кажи: „Господ да го благослови“. Вложи една хубава мисъл в ума си. Казваш: „Какво трябва да правя?“. Вложи една хубава мисъл в ума си, кажи така: „Мисълта спасява“. Кажи: „Господ да благослови тази мисъл да остави тя едно хубаво чувство“. Кажи: „Господ да благослови това чувство в мене“. Искай и всяка твоя хубава постъпка да се благослови, защото, ако ти не се помолиш за нея, тя няма да принесе полза. Ако принесе полза, след време тя ще се върне при тебе.

Всички сте свикнали да търсите лесния път. Аз ви казвам определено: не да е лесният път, нека да е мъчният път, но по него да няма кал, да няма прах. Кал и прах да няма по пътя, където вървиш. Всички спънки в живота са в един път, където има прах и кал. Калта е, която спъва човека, прахта е, която спъва човека. Пътят трябва да има постижение. Когато човек тръгне по пътя, той трябва да бъде ръководен от някого. Кой е онзи, който го ръководи? Където и да отиваш, подбудителната причина трябва да бъде любовта – обичаш някого и искаш да му идеш на гости. Но онова, което ще те заведе до мястото, то е ръководството, то е Божията мъдрост – тя ще те придружава. Ако идеш при някои хора и Божията мъдрост не е с тебе, тогава нищо не се постига, този път не е правилният път.

Допуснете, че аз съм завършил моделиерство в Париж, с диплома съм, учил съм това изкуство, имам високо мнение за себе си – но как ще узная дали съм добър майстор,

или не съм? От опит ще разбера: ще скроя първата дреха, ще гледам дали човекът е доволен. Той ще каже: „Много съм доволен, много е добра дрехата, много е хубава. Такава дреха досега никой не ми е шил“. Дойде втори човек, на него му скроя друга дреха и той казва същото. Девет души дойдат да ме хвалят, но аз няма да се заблудя. Идва десетият и казва: „Не са хубави дрехите“. Понеже девет души са ме похвалили, аз искам да го убедя, че рамото му е криво, че гърбът му е крив. Не, не, поправи погрешката! Ще видиш къде е погрешката и ще кажеш: „Ще я поправя“. Не е крив човекът, не е криво рамото му, не е крив гърбът му. Пък ако е крив гърбът му, направи дреха според кривия му гръб; ако бедрата му са широки, направи една дреха съобразно бедрата му; ако рамената му са широки, направи дреха съобразно тях – не според модата, но според неговото тяло направи дрехата.

Казвам: когато влезете в нечий дом, не искайте да вложите там вашите правила, както вие живеете, но веднага се приспособете. Подчинете се на закона на дома, докато сте в този дом – каквито правила имат, имайте ги и вие. Пък ако не искате така, не се спирайте там. Щом се спрете в един дом, зачитайте правилата, които хората в него имат. За яденето и за всичко друго не изказвайте вашето мнение. Всичката погрешка е, че като дойде някой в чуждия дом, казва: „Аз това не ям, онова не ям“ и трябва наново да му готвят. Сварят ти леца – яж, нищо повече; сварят ти боб – яж, нищо повече; сварят ти ошав – яж. Ако не искаш да ядеш, не се спирай в тази къща. Казваш: „Аз съм ял боб“. Такъв боб, като в тяхната къща, не си ял, техният е различен. В едно добро семейство бобът, който е сготвила домакинята, се отличава от другия боб, който вие знаете. Например някой казва така за яденето: „Колко е хубаво“. (*Учителя изговаря грубо тези думи.*) И друг казва: „Колко е хубаво“. (*Учителя изговаря думите меко, нежно.*) Кое ядене е сготвено по-хубаво?

Фиг. 4

Някой път казваш: „Този човек не мога да го търпя“. Не можеш да го търпиш, но и той не може да те търпи.

Какъв е законът в геометрията? И двамата не можете да се търпите (*фиг. 4*). Щом някой не може да те търпи, търпи го ти. Ако не те обича, обичай го ти. Ние имаме този велик закон: и като не обичаме Бога, Той ни обича. Той иска да ни научи какво нещо е любовта. Ние сме толкова неблагоприятни деца! Всеки ден Бог изпраща слънцето, дъжда, влагата, всички благословения. Ние не сме доволни за малките работи. Че Господ ти е дал хиляди благословения, не мислиш за това. Някой човек не ти е направил обувките, а ти казваш: „Господ не се погрижи за обувките ми. Как да ходя бос!“. Чудни сме: всички животни ходят боси, нямат обувки, всички птици са боси, а ние правим въпрос като нямаме обувки. Аз поставям този въпрос така: ако всички са обути, пък аз ходя бос, да правя въпрос, а не всички като ходят боси, аз да искам да бъда обут. Но аз виждам добрата страна: обут съм, и ето какво ще направя – като погледна обувките си, ще кажа: „Желая всички хора да бъдат обути, тъй както аз съм обут“.

Казвам: настанало е времето в света всички да имате хубави обувки. Тук един доста учен българин на бос крак носи сандалите си – такава мода има. Влиза в една църква, където свещениците разговарят върху един стих от Евангелието. Той им казва на шега: „Слушайте, знаете ли, че Христос е дошъл на Земята?“. – „Откъде знаеш?“ – „Знам, защото ходя със сандали. Във времето на Христа, когато беше на Земята, хората носеха сандали. От моите сандали съдя, че Той е дошъл.“ Това не е доказателство. Аз ви казвам кои са сандалите: щом направиш едно добро дело, Христос е дошъл; щом покажеш едно хубаво чувство, Христос е дошъл; щом покажеш една хубава мисъл, Христос е дошъл. Защо е дошъл Христос? Днес направих едно добро, обух се с тия сандали на доброто.

Ние се питаме понякога: „Кога ще дойде Христос?“. Тъй както сега Му готвим, няма да дойде още. Щом сготвим хубаво, ще дойде. Гозбата е само проявление, но причината за всяко готвене е любовта. Ако ти хубаво си сготвил, любовта е подействала, тя е причината. Щом от любов мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, Христос ще дой-

де – няма по-хубаво нещо от това. Христос е старият брат, първият брат, най-добрият брат, който хората имат. Това е Христос – най-добрият брат, който човечеството е имало. Кой е Бог? Най-добрият Баща. Най-добрият Баща е Бог и най-добрият брат е Христос. Когато Той дойде, ще ни донесе със себе си Любовта. Като се прояви, Той носи Любовта – по това ще го познаете.

Един студент в Русия бил много набожен човек. Една вечер той сънувал, че идва Христос, Който му казва: „Добър си, но не ти харесвам очите“. Като станал сутринта, понеже Христос не бил доволен от очите му, студентът турил едното си око на свещта и го изгорил. Тъкмо щял да изгори и другото си око, когато влезли други студенти и го спасили. Той им казал: „Видях Христос насън и Той ми каза, че не харесва очите ми. Защо са ми тия очи, които Христос не харесва? Затова изгорих окото си“. Другите студенти му казали: „Може да не си Го разбрал добре“. Какво подразбира Христос, като каже така? Разбира ли Той да си изгорите окото? Не. Една тъща всякога изпращала зетя си с думите: „По-сладък да ми дойдеш“. Пита той един свой приятел: „Какво иска да ми каже тъщата с думите *по-сладък да ми дойдеш*?“. – „С тези думи иска да ти каже, като ѝ отидеш на гости, много да не седиш, много да не бърбориш, хубави неща да занесеш, много за себе си да не говориш.“

Сега ние проповядваме в света. Всинца искаме, като идем някъде, да станем център на Вселената. Не е лошо това, но ако всинца станем център, къде ще се съберем? Какво ще стане тогава? Еднообразие ще има в света. Не считайте външния физически живот за най-съществен. Той е едно проявление. Смисълът на живота не седи във физическия живот. Например тук всеки от вас седи на един стол. Още един човек може ли да седне с вас на стола? Ще кажете, че някой може да седне в единия му край. Като слушаш една беседа, това, какво си приел и какво си разбрал, не зависи от стола, на който седиш. Ние се движим във въздуха, но само онзи въздух, който можем да възприемем и да използваме, той ни ползва. Знаете ли колко зависи от дишането? На мнозина съм дал правилата за дишането. Някой казва:

„Аз дишам много хубаво“. Как дишаш? (*Учителя показва лошо дишане.*) То е най-лошото дишане, което човек може да има. И като ядеш, не трябва да мляскаш. Като поемеш храната, всеки да забелязва само едно хубаво движение на устата ти, да не правиш гримаси. Не искам сега да правя гримаси, за да ви покажа. Като седнат някои да ядат, чуваш как мляскат. Не е лошо, но това не е ядене, това показва, че човекът бърза да се наяде.

Който бързо яде, бързо умира. Който бързо яде, бързо страда. Яж полека и мисли, че в дадения случай ти си пред Бога. Господ ще те пита: „Доволен ли си от яденето, което ядеш?“. Отговори: „Господи, много съм доволен“. Ако не си доволен, ще кажеш, че не е сготвено хубаво. Кой е виновен, че не е сготвено хубаво? Щом кажеш на Господа, че не си доволен от яденето, Той ще ти каже: „Поставям те на мястото на готвача. Покажи какво ядене трябва да се направи“. Всинца сте пратени в света. Вие всинца сте готвачи, най-първо сте готвачи. Готварството е много добър занаят. Сега считате, че само жените готвят; там е погрешката. И мъжете са готвачи, но не зная дали повече мъже, или жени има готвачи. Мъжете хубаво готвят, но сега готварството почти само на жените е оставено.

Да дойдем до същественото: как ще се оправи животът? Не се безпокой за живота, понеже не си ти този, който ще го оправи. Всяко едно безпокойство е безпредметно. Ако се безпокоиш, с това нищо няма да направиш. Ако се обезвериш, нищо няма да направиш. Не безверието, не безпокойството, но вярата е тази, която ще оправи света. Вярата е свързана с ума, с човешката мисъл. Вярваш, че като си дошъл на Земята, ти имаш всичките условия, които Бог ти е дал. И ти трябва да ги намериш. Една птичка ще хвърка във въздуха, ще иде на 5–10 километра разстояние, за да си намери храна. На птиците не им донасят храната на табла.

На вас ви трябва сега една хубава наука, едно хубаво разбиране. Станеш сутрин, недоволен си. Питат те защо си недоволен. Казваш: „Не можах да спя“. Може ли неспането да зависи от това, че не си ял добре, не си дишал добре, обходата ти не е била добра? Вечерта не си легнал навреме.

Има един закон: навреме трябва да легнеш. Ако ти не лягаш навреме, не можеш да се ползваш. Като си легнеш, тялото си почива. В спането става едно пречистване. Ти трябва да спиш, за да могат Божествените слуги да пречистят тялото. Ти излизаш навън от тялото и те го пречистват. Като се върнеш сутрин в тялото си, да го намериш пак чисто, за да можеш да работиш. Доста работници има в тебе, които трябва да работят. Някой човек седне, не иска да напусне къщата си и тя остава непочистена. Доста дни минават така – един, два, три, четири, но трябва да се почисти.

Ти не знаеш да живееш. Сега това не трябва да го вземате като упрек. Трябва да се учим да живеем. Да живее човек, то е едно голямо изкуство. Ако ти си недоволен, намери някой твой брат, който е доволен, и виж защо е доволен. Ако си болен, намери някой твой брат, който е здрав, и виж защо е здрав. Ако не можеш да мислиш добре, намери някой, който мисли добре. Например паметта ти е слаба. Защо? Паметта винаги става слаба, когато сърцето и чувствата се месят в работата на ума. Защото паметта е способност, а не е чувство. Всякога, когато сърцето се меси в работите на ума, паметта отслабва. Ако не можеш да помниш, значи сърцето ти се намесва в работата на ума. И умът не трябва да се меси в работата на сърцето. Умът може да даде своето мнение и сърцето може да даде своето мнение, но ще оставиш умът и сърцето да постъпват както искат. Умът ще остави сърцето свободно да постъпва, както то разбира, и сърцето ще остави ума да постъпва свободно, както той разбира. Когато умът и сърцето се месят, работите не вървят добре.

Сега аз не искам да ви кажа, че онова, което знаете, не струва. Вие сте в първо отделение, научили сте азбуката, всинца я знаете, но смисъла на буквите не знаете. Какъв е смисълът на буквата *В*? Какъв е смисълът на буквата *Г*? Има съдържание. Вие знаете, че като се пише думата *любов*, започва с буквата *Л*. Защо започва с *Л*, а не с друга буква?

Фиг. 5

Понеже Любовта излиза от Бога – от Центъра, а това е закон, то буквата *Л* показва откъде е излязла (фиг. 5). Пишеш, че някой е лош. Защо е ста-

нал лош? Коя е причината? Лош човек е онзи, който няма любов. Онзи, който обича, е от Любовта, а онзи, който не обича, не е от Любовта. Защо някой не обича? Казва: „Няма кого да обичам“. Защо някой е лош? Защото няма кого да обича. За да направите този човек добър, дайте му да обича някого. Веднъж един млад човек, с висше образование, ми каза: „Аз нямам никаква вяра в Бога, в света, в хората. Отвратителни са ми хората, не вярвам в тях, и в бъдещия живот не вярвам, и в Господа не вярвам. Човек трябва да живее както разбира“. Казах му: „Ами ако Господ ти даде една много красива мома, много умна, добра, сръчна?“. Той се усмихна и каза: „Ако Господ ми даде такава мома, ще Го призная“. За една красива мома е готов да измени мнението си за живота. Той продължи: „Ами къде ще се намери такава красива мома? Сегашните какви са!“. Казах: „Има и такива“, а той: „Покажи ми“.

Човек трябва да види доброто в света, за да го разбере. Трябва да видим доброто. Доброто се вижда. Умния човек трябва да го видиш. Умни хора има, добри хора има, религиозни хора има. Всички хора са добри, но трябва да знаеш как да погледнеш човека. При известни условия можеш да видиш човека както трябва. Когато един художник рисува при изгрева на Слънцето, той има хубава светлина, може да вижда. Светлината трябва правилно да пада върху лицето на човека, за да го нарисува художникът. Ако светлината не пада правилно, той не може да рисува. Всеки един човек се проявява тогава, когато любовта го озарява както трябва. Ако любовта не го озарява както трябва, ти не можеш да го видиш. Сега във всички духовни хора има една опасност: любовта не ги озарява както трябва.

Давам ви правилото: където са двама или трима без любов, вън да са; където са двама или трима с любов, вътре да са. Онези, които нямат любов, вън да са. Онези, които имат любов, вътре да са. Двама или трима без любов, дръжте ги навън. Двама или трима с любов, дръжте ги вътре. Всичката погрешка е там, че вие изменяте процеса: поставяте двамата или тримата без любов вътре в себе си. Всяка една ваша мисъл, от любов родена, дръжте вътре. Всяко чувство, всяка постъпка, от любов родени, поставете в душата. Всяка

мисъл, която не е родена от любов, всяко чувство и всяка постъпка, които не са родени от любов, поставете ги отвън, там да стоят. И тогава казвам: в света законът е същият – добрите хора са отвътре, лошите хора са отвън; хората на любовта са отвътре, а онези, които нямат любов, са отвън – така са родени. Има неща, които живеят в тъмнината, има неща, които живеят в светлината – резултатите ще бъдат различни.

Всички сме дошли да се учим. Като станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, за да забележиш някой дефект в себе си. Ако устата ти се е изкривила или ако няма цвят, или ако е почерняла, то е мярка; ще гледаш какъв е цветът на устата. Ако езикът ти е побелял, тази работа не е добра – езикът трябва да бъде червен. Изплезе го и виж в огледалото червен ли е, или бял. Щом езикът побелява, ти остаряваш; щом почервява, ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. Затова гледай да подобриш стомаха си, за да се подобри и езикът ти. Езикът трябва да бъде като млада мома – червен, румен. Лицето не трябва да бъде така хлътнало – кожата да се е залепила за костта. Наука се изисква.

Вие искате добре да работите. Да кажем, че сте написали думата *любов*. (*Учителя написва думата любов два пъти.*) Каква е разликата в двете изписвания на думата? При едно-то бързам да свърша, притеснявам се, сприхав съм, буквите са остри. Има любов, която мушка. Казвам: не трябва да буташ, да мушкаш. В едно писмо ти трябва да знаеш как да изпишеш буквите. Някой започва да пише писмото широко, княжески, а го завършва като обикновен човек – значи започва много добре, а свършва много зле. Започни го добре, но и накрая почеркът да бъде хубав. Вземи два листа и пиши хубаво, всичко да е ясно, а не неясно, да се разбере какво си искал да кажеш. Някои хора така пишат буквите, че не може да се разбере какво са искали да кажат. Те казват, че нямат време. В света няма нищо повече от време. Време Господ е дал колкото искате. Който от вас е нетърпелив, да започне да пише думата *търпение* – да вземе една тетрадка и най-малко десет пъти да я напише. На другия ден, като

стане, пак да я напише, и така, докато дойде до положение да е доволен, да му е приятно да пише *търпение*. Докато не ти стане приятно да пишеш тази дума, ти не си търпелив. Като ти стане приятно, кажи: „Искам да я напиша“ – тогава ти вече си влязъл в областта на търпението.

Има един език, който трябва да учим. Понякога, като ви говоря, не харесвам някои неща. Съвременният език има един менторски характер. „Вие трябва да знаете, ние трябва да знаем.“ Ние, вие – ще оставим тези работи настрана. Ще кажем: „Да попеем малко“, няма да кажем: „Еди-кой си да пее“. Без да сме се приготвили, можем ли да пеем? Не, трябва да се приготвим, без приготвление не става. Трябва да покажем, че с много малко труд не става. Да пее човек, не е толкова лесна работа. Голямо изкуство е пеенето, понеже образува определени вълни. Ако не пееш хубаво, ще те питат защо размърдваш въздуха. Като размърдваш въздуха недобре, ти причиняваш вреда на другите. Някой път ще направим един опит: ще пеем на онези от вас, които са недоволни, неразположени. Когато им се пее хубаво, всички ще бъдат разположени.

Като идете в невидимия свят, мислите ли, че ще носите със себе си недоволството? Недоволството показва, че работата не е довършена. Плащат ти нещо, но не ти дават това, което очакваш. Пееш или недоизпяваш – недоволен си. Всякога, когато една работа е добре свършена, ние всинца сме доволни. Казвам: за да се свърши добре една работа, ние всинца трябва да мислим. Но как трябва да започне добрата мисъл? Ето какво бих направил аз: ако искам да мисля право, ще започна да мисля как Господ е направил света. Ще взема този план и ще го прилагам с голямо търпение. Някой път, когато съм нетърпелив, казвам на себе си: „За какво си нетърпелив?“. Милиарди същества има, които постоянно искат, недоволни са, а Господ търпи и е доволен. Пък ти имаш някоя дреболия и казваш: „На мен ли дадох това страдание?“. За какво си страдал? Ти още деца не си раждал. Някой мъж казва: „Аз страдам“. Че ти деца раждал ли си? Не си, значи не знаеш какво нещо е страдание.

Аз разсъждавам така: когато една жена болезнено ражда, тя се учи на търпение; когато научи търпението, ще ражда без болка. Ако не можем да създадем една мисъл и раждаме с болка, не сме се научили да мислим. Когато се научим свободно да раждаме една мисъл, без болка, значи сме се научили на търпение. Когато растенията раждат, каква болка имат? Виж как се раждат плодовете – има ли болка? Дървото ни най-малко не се мъчи, когато ражда един плод. Плодът много естествено цъфне, завърже, узрее. Гледам как става процесът. Казвам: в тебе всички неща трябва да стават както в растенията. Правила има в света.

Кажете сега едно нещо, което ви трябва. Какво ви трябва? Някой ще каже: „Нямам пари“. Добре, колко пари ви трябва за ядене днес? Да кажем, десет лева за закуска, десет за обяд и десет за вечеря – всичко трийсет лева. Аз да ви дам по трийсет лева за днес. Няма да мислите за утре. За днешния ден мислете само, утрешният ден ще помисли за себе си. Бог, като създаде света, постави условия. От колко грама хляб на ден се нуждае човек? Вие не сте претегляли. Индусът минава със 100 грама ориз на ден – една десета от килограма му стига. Един килограм ориз за десет дни му стига. Стига му, но индусът яде с онази свещена мисъл и придобива от 100 грама силата, която един килограм дава. Ако някой е по-напреднал, с 50 грама може да мине, но те са дошли до 100 грама. При условията, при които сте вие, 650 грама на ден не ви стигат. На един слон не му е достатъчна толкова храна, колкото на човека. На слона му трябвават 75 килограма ориз на ден. Ако ти изядеш, както слона, 75 килограма ориз за един ден, къде ще му отиде краят?

Не е въпросът в многото ядене – малко да е, но да е ядене с любов. Не е въпросът в многото мисли – малко да са, но всяка мисъл да е чиста. Не е въпросът в многото чувстване, но всяко чувство да е чисто. Не е въпросът в многото работа, която можем да свършим, но всички работи да бъдат като скъпоценни камъни. Като погледнеш на живота, да има нещо да те радва. Направил си една постъпка – като я погледнеш, да ти е приятно. Като погледнеш едно чувство, да ти е приятно. Казвам: отсега нататък светът така ще се

поправя. Не е лесно възпитанието на човека. Може да проповядваш на хората колкото искаш, но те трябва да имат метод за приложение.

Сега да ви дам един метод за възпитание. Ако искате да знаете колко сте търпеливи, пригответе такова ядене, което много обичате, сипете на всички от него и каквото остане накрая в тенджерата – за вас да е. Така ще се покаже вашето търпение. Щом ти трепери сърцето, като гледаш как сипват на другите, ти не си от търпеливите. Като сипят на друг първата чиния и ти е приятно от това, пък колкото остане за тебе, ти си търпелив човек. Щом искаш първата чиния за себе си, ти не си от търпеливите, а си от нетърпеливите. Който вземе първата порция от яденето, той не е от търпеливите. Който остане последен, той е най-търпелив. Сега бих ви препоръчал и друго: направете си една хубава баница и повикайте някой, който добре се храни – той да яде баницата, вие да го гледате. И после да кажете: „Много се радвам, че ти дойде да изядеш тази баница“. Той ще отговори: „Дано и друг път да направите същата“. А сега какво правим ние? Като опечем баница, изяждаме я и каквото остане, това даваме на другите. Ние не сме от търпеливите хора.

Казвам: трябва съвсем да изменим начина на мислене, за да се образуват отношения между хората. Ние трябва да имаме благото на другите хора като свое благо. Законът седи така: да имаме онези блага, каквито Бог е решил да даде на всяка душа, да съдействаме всеки да възприеме благата, които Бог е определил за него. Никой да не става препятствие всеки да възприеме напълно Божиите блага, които Бог е предвидил за него. Това ще е човешината в бъдеще. Не да се даде на един човек повече, а на друг – по-малко, но да се стремите към онова, което ви е отредено. Сега е отредено знание, но вие не сте го приели. Някои от вас не са учили в умствения свят – като ви гледам челата, виждам, че сте гладни, не сте си дояли. Като гледам благоутробията на някого, виждам, че е ял повече, отколкото трябва. Благоутробията трябва да се смали. В човека обиколката на талията трябва да е два пъти колкото обикол-

ката на врата, а раменете трябва да са широки. Бюджетът на стомаха да се понамали, а бюджетът на раменете да се увеличи. Да не е много яденето. Ние работим повече, отколкото трябва. Всяка жена, като стане сутрин, взима тенджерата – свещенодействия. Пет часа само служене като свещеник с тенджерата, целия ден го употребява за готвене. Това не е естествено положение. За приготвянето на обяда е достатъчен един час, хайде и за вечеря един час – общо два часа. А пък сега имаме осем часа готвене. Ако аз варя картофи, няма да ги сваря набързо, но бавно – нека вземе час и половина варенето и ония масла, които са в картофите, ще останат. На силен огън не се готви добре, губи се хранителното вещество. След като яденето заври в тенджерата, ще го оставите да се готви на слаб огън.

Бързите работи, които се вършат, нямат никаква философия. Отива един американски студент в Германия при един професор и понеже американците са много бързи, му казва: „Имате ли някой курс по философия, който да свърша за пет-шест месеца?“. Професорът отговаря: „Да, имаме. Имаме за четири години, имаме и за шест месеца“.

Когато Господ решил да създаде динята, трябвали Му само шест месеца, а когато намислил да създаде дъба, това Му взело сто години. Значи ако искаш да приличаш на динята – шест месеца, ако искаш да приличаш на дъба – сто години. Има една философия на динята, има и една философия на дъбовете. Динята, като я посадиш първата година, на другата година пак ще я садиш, а дъба ще го посадиш веднъж на сто, двеста, четиристотин години. Хубавите неща изискват време. Не бързайте. Всяко нещо, което правите, да го направите добре. Сега ми изпейте: „Учение, дъще“. (*Учениците изпяват: „Учение, дъще, учение, синко“.*)

*Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.*

11. лекция, 15 декември 1937 г., София, Изгрев

ПОЛЗАТА ОТ КРАКАТА

Добрата молитва

Аз в живота ще благувам

12. глава от Първо послание на ап. Павел до Коринтяни
Духът Божи

Чете се темата: *Ползата от краката.*

Краката са орган на добродетелите. Но те са и орган на злото. Като пиете студена вода, ще имате един резултат. Като пиете топла вода, ще имате друг резултат, обаче водата е същата. Ако държите в устата си топла вода или ако държите лед, да го разтопявате, ще имате съвсем различни резултати. Ако вие живеете без любов, ще имате един резултат; ако живеете с любов, ще имате друг резултат. Ако живеете без вяра, ще имате един резултат; ако живеете с вяра, ще имате друг резултат. Ако живеете с надежда, ще имате един резултат; ако живеете без надежда, ще имате друг резултат.

Ние вървим по един път на общи резултати. Например всеки иска да бъде богат. Хубаво е да е богат човек, не е лошо, но богатството е идея само за човека. Какво ще разбере едно животно като коня, ако го натоварите със злато или скъпоценни камъни? Ще съзнава ли конят, че носи някакво богатство? Човекът има особено съзнание. Ако човек вземе една научна книга, той ще я оцени. Ако натоварите едно животно с книги, ще стане ли учено? Няма да стане. Та понякога някои свещени идеи, някои възвишени идеи, за които говорим, имат за нас толкова полза, колкото научните книги, сложени върху гърба на магарето, имат полза за него.

Казвате, че човек трябва да бъде добър. Вие имате тази идея, но какво разбирате под нея? Ако кажете на едно животно, че трябва да бъде добро, какво ще разбере то? Понеже всички вие имате особени възгледи за нещата в живота, казвам: всички идеи влизат в стълкновение с вашите въз-

гледи. Всеки един от вас има известни възгледи, особено за доброто, за любовта, за вярата, за надеждата, за учеността. Понятията, които имате, не са лоши, но в света ние трябва да се стремим към едно знание, което обобщава и примирява нещата, а не ги отделя. Вие казвате: „Този човек е много добър, а онзи е лош“ – то е ваше разграничение. По отношение на вас един човек излиза по-добър: повече ви дава, услужва ви, пари ви дава, съгражда ви една къща. Той минава за добър човек, а всъщност може ни най-малко да не е добър. Нима онзи вълк, който отхранва децата си, не е добър? Добър е. Спрямо овцете обаче е лош. И овцата е лоша спрямо тревата, понеже я тъпче. Понякога овцете смачкват най-хубавите цветя. Казвам: овцете са благородни, но като минават през това природно изложение, те тъпчат цветята. Ако стъпчете едно цвете, вие сте овца. Ако искате да разрушите една идея, вие сте вълк.

Сега някои мислят, че трябва да имат много идеи, но на вас ви трябва само една идея. Многото идеи развалят човека. В какво седят многото идеи? Посочете ми един човек, който има десет идеи – какви например? Да кажем, вие имате идеята *лист*. Единият лист или едното клонче, идея ли е това? Или едно дърво идея ли е? Под *идея* ние разбираме една Божествена форма. Достатъчно е човек да има една идея, не му трябва повече. Любовта, това е една идея, вярата е една идея, надеждата е една идея. Ако ти имаш любов, другите идеи сами по себе си идват. Дали ги търсим, или не, самият живот идва при любовта, понеже съставя едно цяло с нея. Като обичаш един човек, той ще дойде при тебе с тялото си. Не тялото е човекът, но без тялото човекът е непонятен за тебе. На Земята човек без тяло ще бъде непонятен. Един човек без крака или без ръце, или без очи, или без нос, или без уста ще бъде непонятен за нас.

Казваш: „И без любов може да се живее“. Но каква идея ще имаш за човек, който няма любов? На какво ще прилича човек, който няма любов? На един мъртвец. Той може да е покрит със скъпоценни камъни, но щом е без любов, от него не може да изкараш нито една дума, ще прилича на индуските философи, ще бъде мълчалив. Един индуски

философ пратил един ученик да хвали мъртвите, да им казва най-хубавите работи и да види какво ще му отговорят. Ученикът отишъл, но след като ги хвалил, хвалил – ни глас, ни услишание, мъртвите не искали да знаят. Като хвалим мъртвите, те слушат ли ни? Ако ги хвалим, не слушат, но ако мислим, може нашата мисъл малко да ги съживи. Да хвалиш мъртвите, то е външната, обективната страна. Казваш за някого: „Той беше много добър човек“, но това не е мисъл. Или казваш: „Той е отличен човек, учен, като него няма друг“ – това е външната страна.

Единственото нещо, от което всички хора се нуждаят, кое е? Писанието казва: „Надпреварвайте се да си давате почит, да се уважавате“. Питаш: „Защо трябва да уважавам еди-кого си?“. Него като уважаваш, Бога почиташ. Ако обичаш ближния си, обичаш Бога, служиш на Бога; ако не го обичаш, значи не служиш на Бога. За всяко нещо, което направиш в света, Бог, Който е там, ще ти въздаде. Ако вярваш в Бога, вярвай в човека, вярвай в доброто, което е в него. Под думата *добро* разбираме абсолютното добро, което всички хора имат. Има добро, което е човешко; има едно добро в човека, което е ангелско; има и едно добро, което е Божествено. По какво се отличава човешкото добро? Човешкото добро е замръзнала вода, лед. Ангелското добро е размразена вода. А какво е Божественото добро? Вода, която носи живот на човека. Първите две са външни условия. Човешкото добро е процес за пречистване на нещата. Ангелското добро е за употребление на нещата. Божественото добро е да внесеш живота – то е най-важното. В света Божественото добро внася живота, другите са условия.

Ако човек е добър по човешки, той само ще филтрира, ще пречиства нещата; ако има ангелско добро, ще има само условия; ако няма Божествено добро, животът не може да дойде в него. Това е само едно разграничение, за да се покаже какво е по същество доброто. Доброто е резултат на Божествената любов. Доброто е крайният материален резултат на Любовта. Що е добро? Крайният резултат на Любовта. По доброто се познава, че Любовта действа. Доброто е резултат, следователно то е като плод на Любовта. Ние

трябва да имаме всичкото уважение към това добро, понеже то носи живота. Всеки един плод, това е едно добро, което носи живот в себе си. Това е Божествено благо в света. Доброто е, което носи Божественото благо в нас.

Доброто сега е само едно понятие. Но ето едно практическо приложение. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Ти си добър човек, но се безпокоиш. В доброто няма никакво безпокойство. Ти си добър човек, но се съмняваш. В доброто няма никакво съмнение. Щом се съмняваш, че твоята кола няма да издържи, че ѝ липсва нещо, тогава тя няма да издържи. Или ти си добър човек, но си слаб. В доброто няма слабост. Добър си, но си сиромаш, оплакваш се. В доброто няма сиромашия. Сиромашия, болести, безверие, безнадеждност, безлюбие, противоречия няма в доброто. Доброто има всичко, то е крайният резултат на Любовта, то е Божественото добро.

Щом някой каже: „Имам човешко добро“ – замръзнал е. „Имам ангелско добро“ – започнал е да се размразява. След това ще дойде Божественото добро, да го превърне на плод. Това добро трябва да влезе във вас. Божественото добро е едно. Другите две добрини са външни, Божественото е вътрешно. Сега и трите са потребни. Защото човешкото добро филтрира, на Земята то е необходимо, то е един филтър. Доброто е като един инструмент – например като китара или пиано, или цигулка. Самата цигулка всичко няма да ви достави, в някои случаи тя може да ви бъде полезна. Вие имате уста, която в някои отношения може да ви бъде полезна. Като идете на нивата, трябва ли да каже нещо устата? Тя може да каже: „Трябва да се изоре“, но на нивата ръцете трябва да работят, а устата да мълчи. Понякога, като проучваш един предмет, ти говориш, казваш: „Аз трябва да разбирам“. Но като кажеш така, с това разбирането идва ли?

Вие се занимавате с духовни работи. Има едно болезнено състояние, което произтича от това, че религиозните хора стават чрезмерно чувствителни. Етерният или астралният им двойник се отделят и излизат навън, вследствие на което те претърпяват големи несгоди и страдания. Страда-

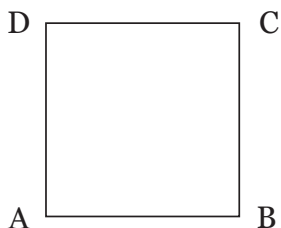
нията се дължат на това, че етерният или астралният двойник, които са обвивки, като излязат навън повече, отколкото трябва, приемат и повече впечатления, отколкото трябва. Казваш: „Дотегнаха ми страданията“ – събери двойника си вътре в себе си. Когато духовните хора се съберат, излязат двойниците им и един в друг се преплетат, понеже, като не разбират законите на Божествения свят, единият тегли на една страна, другият – на друга. Това прилича на онази бъркотия, когато няколко певци пеят, но един пее едно, друг – друго, всеки каквото си знае.

Разправяше ми един господин, че като бил в Англия, отишъл в една църква, където духът говорел на всички. Влязъл в църквата, но всеки говорел високо и такъв трясък било вътре! Той си казал: „Тия хора са луди“. Къде е погрешката? Няма никаква погрешка, но тия хора по човешки говорят. Те трябва да мълчат. Вместо всички да говорят едновременно, да накарат един да говори, та духът чрез един да говори. Първият като се умори, да започне да говори втори, после трети, четвърти. Но понеже всеки иска да се прояви, да покаже, че така Бог говори, ражда се тази голяма галимация. Същото е, когато във вас се зароди желание и вие да си кажете мнението по някой въпрос.

Аз разбирам под *вяра* ето какво: един човек да ми дължи двайсет пъти, и пак да му вярвам. Този човек може да е милионер, но да ти каже: „Дай ми сто лева назаем“, да ги вземе и да не ти ги върне. Като те излъже един път, може да те изпитва. Той иска да ти направи едно добро, но иска да ти опита ума, да разбере дали ще оцениш това добро. Дойде и каже: „Дай ми сто лева“ и не ги връща; после: „Дай ми двеста лева“ – не ги връща; триста лева – не ги връща. Ти казваш, че този прилича на вагабонтин. Най-после му казваш: „Не давам, ти вече си затвори пътя“. Когато живата, разумната Природа иска да даде на някой човек едно благо, тя го опитва 99 пъти. Ще го постави в голяма невъзможност и ако той изтърпи, тогава има доверие в него и ще му даде благо. Това е волята Божия. Казваш: „Добър е Господ“. Добър е Господ, разбира се.

Ако една вода двайсет пъти замръзне и аз двайсет пъти я размразя – сложа я на огъня и я напека, какво има да ми

се сърди тази вода? Това, твърдото състояние на водата, не е нейно свойство, то е едно от състоянията ѝ. И тази, течната вода, е само една форма. После течната вода мога да превърна на пара, парата мога да разложа на нейните елементи, защото не мислете, че само това е вода, съединението на водорода и кислорода. Има една вода, която се различава от земната. Има една вода, която е направена от йони, не от атоми – йонична вода я наричаме. Сега ние знаем атомичната вода, но има вода на йони, следователно йоничната вода се превръща на атомична. Това ви казвам само за да ви изясня една идея.

Фиг. 1

Вземете тази идея като квадрат (фиг. 1). Вие мислите какво представлява квадратът. Четирите страни на квадрата произтичат от един и същи център. Ако ги разгледате, едната страна отива в една посока, другата – в друга посока. Квадратът, това са четири точки. Глупавите хора никога не могат да направят един квадрат. В живата Природа само разумните хора могат да направят квадрат. Четири точки, съединени една с друга така, образуват квадрат. Така те могат да работят. Значи всеки си има поле. Точките *C*, *D* са възможност в това направление и линията *CD* в такова направление може да се прояви. В геометрията ние наричаме едно място, заградено с четири граници, квадрат. Но в онази, живата геометрия, четири разумни души, съзнанието на които работи в дадено място, това е квадрат. Има живи триъгълници, има живи кубове, има живи прави линии, има и живи точки. Но човек най-първо трябва да е започнал с механичната геометрия, за да дойде до живата геометрия. Тогава, ако вие влезете в едно общество неорганизирано, ще имате противоречия. Ако между две разумни същества влезе едно трето същество, веднага ще се наруши равновесието. Следователно в правата линия третата точка трябва да бъде извън *A* и *B*, не между тях.

Има някои неща, които не мога да ви обясня, понеже, ако ги обяснявам, съвсем ще се объркате. Ако някои неща от висшата математика ви обяснявам, ще се объркате. Ще се объркате, понеже вие трябва да разберете какъв е Божественият закон. Всяко нещо в света си има един закон, по който човек може да работи. Например ако бъдете музикант във физическия свят, не можете да бъдете музикант и в астралния свят. Музиката едва започва в умствения свят, и то във висшето му поле, не в нисшето. Музиката е място в рая – това, което индусите наричат *будическо поле*. В съзнателния живот започва музиката. Някой път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени да пеете, това е диагноза, че вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влиза в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакат да умрат, че тогава да идат в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и да умрете, няма да можете да влезете. Щом можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая.

Онези, които не разбират закона, се заблуждават и казват: „Ти трябва да се приготвиш, защото, като умреш, ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш там. Ако казвате, че има рай, къде е той, на кое място е? Къде е раят? Раят е тук, в нашия салон. Ние не го виждаме. Светиите са тук, ангелите са тук. Какво си представяте вие? Този салон не е така малък. Вие го виждате по-малък, но той е много голям. За този салон вие имате едно заблуждение в себе си. Вие никога не виждате реалността както трябва. Нито малките неща виждате, нито големите работи виждате. Слънцето представя ли се в своята грандиозност? Толкова е малко Слънцето – защо? За да ни бъде понятно. Природата го е отдалечила, за да ни бъде понятно, за да го схващаме. Като дойде наблизко, ще затворим очите си, няма да можем да виждаме другите работи. И малките работи Природата ги е направила големи като Слънцето, за да ги виждаме.

Ние имаме криви понятия за великото и малкото. Сега трябва да редуцираме, да намаляваме нещата и да ги уве-

личаваме. Кое трябва да намаляваме и кое трябва да увеличаваме в света? Вие всички увеличавате малките погрешки на човека, слагате ги под микроскоп и казвате: „Голям грях!“. Той е невидим, но вие го правите голям. Когато човек има добродетел, голяма колкото Слънцето, вие я намалявате и кажете: „Вижте, това добро е толкова малко!“. Не е лошо, че човек увеличава, защото вие се учите на един закон. Аз се радвам, че можете да увеличавате погрешките. Хубаво нещо е да увеличите погрешката, да я видите, само че вие, като я увеличите, не знаете как да я изправите. Не е погрешка, че сте я увеличили, погрешката седи в това, че не знаете как да я изправите.

Като намерите доброто, какво ще получите от него? Ако увеличите добрия човек, като дойде, той ще ви засенчи. Намалете го, да не ви засенчва. Добрият човек трябва да стои далече, не трябва да хвърля сянка. „Аз съм добър човек, аз съм това, аз съм онова...“ Никой никого не трябва да засенчва. Свободата седи именно в това: никога не ограничавай когото и да е. Това е доброто. Щом ограничиш в какъвто и да е смисъл, тогава ще дойде злото. Що е злото в света? Ограничение. Що е доброто? Свобода. Свободата ти е дадена, за да се проявиш. При доброто ти си свободен да се проявиш така, както Бог те е създал. Когато се проявяваш така, както Бог не те е създал, това е лошото, това е злото в света. Това да го знаете.

Казвате: „Човек не трябва да прави зло, трябва да прави добро“. Как ще направите добро, кажете ми? Представете си, че искате да направите добро на един богат човек, много честолюбив, който е пропаднал. Вие сте християнин, как ще му направите добро? Може да искате да му дадете хиляда лева. Един български генерал ми разправяше как го осъдили и за близо две години го лишили от граждански права, лишили го и от пенсия. Като го пускат от затвора, пенсия няма, приятелите не искат да му помагат и трябва да работи, за да изкара малко пари за хляб. Той се е научил като генерал тук да заповядва, там да заповядва, но сега не може никъде да заповядва, никой не иска да му помогне. Среща един свой приятел и му казва: „Гладен ще умра“. Този при-

ятел му услужва с пари. Генералът му казва: „Много ти благодаря“. Той започва да разбира как трябва да се живее, не може по генералски. Казва: „Опитах, спечелих, но от моето генералство нищо не остана. Много ме мачка Господ. В зазора ме ограничиха, разбрах какво нещо е ограничението. Като излязох навън, започнах да работя тук, в София. Сега разбирам как трябва да се живее“. Вие ще попитате: „Защо другите генерали не му помогнаха, защо не се заинтересуваха от него?“. Такова е човешкото естество. Ако някой от вас изпадне като този генерал, кой ще се интересува от него? И вярващи има като генералите. Най-първо вярващият прилича на един генерал, който поучава хората. Но един ден така изпада, че никой не мисли за него, съвсем е изгубен. Какво ще прави този изпаднал генерал?

Лошо ли е, че генералът минава през тази опитност? Той минал едно посвещение, разбрал живота. Жена му, дъщеря му го напускат, всички го оставят, никой не се грижи за него. И отива смирено да се покае, за да си изкара прехраната. Не казва вече, че е генерал, но казва: „Искам да работя. Има ли някаква работа, да ви услужа?“. Той се смирява като един прост войник. Военните може да разжалват един генерал и той да стане прост войник. Като генерал ти си заблуден. Не си се родил генерал, а хората са те повдигнали в такъв. След това тези хора те разжалват. Значи в света всеки може да бъде разжалван и всеки може да бъде повдигнат.

Казвам: дотогава, докогато вървиш по Божия път, по Божиите закони, ти ставаш генерал; в деня, в който престъпиш Божия закон, започват да те разжалват и ти ставаш редови, прост войник. Обикновен редови войник, когото постоянно нападат и наказват – днес го арестуват, утре го арестуват. Виждал съм как войник, натоварен с раница от 25–30 килограма и с пушка, стои на слънцето. Стои, мухите го хапят, но той не може да каже нищо – военна дисциплина. В присъствието на офицер никой не може да се помръдне. Войникът си казва: „Този дявол да може да се махне“. Не му е позволено да махне с ръка, стои по войнишки. Щом замине офицерът, войникът си движи ръцете – махне с ръка, без да го видят.

В Природата става същият процес. Някой път ще те поставят като войник с раница на гърба, с пушка и каквито и препятствия да дойдат, всичко ще търпиш, няма да мърдаш. Войникът търпи от немай-къде – това е външната страна, а ти, ако си един верующ, трябва да станеш съзнателен. Неразбран си от хората, хулят те, какви ли не подигравки ти отправят – това е раницата, която носиш, една тежест. Казват за тебе: „Той е такъв и такъв“, а ти не трябва устата си да отворяш, не трябва да възразяваш. Ако полковникът те е наказал без раница, щом кажеш една дума, тогава ще ти сложат 10 килограма на гърба. Кажеш ли две думи, ще ти сложат 20 килограма, три думи – 30 килограма. Каквото и да кажат на военния, той трябва да мълчи, защото иначе тежестта се увеличава. Защо хората са внесли тази дисциплина? Без дисциплина войниците не могат да изпълнят тази задача, която им предстои. Военните имат добра страна. Човек, който никога не се е учил на жертва, военните ще го накарат да се жертва за своето отечество, за народа – и без той да иска, ще го накарат. Казват: „Или ще идеш да се биеш, или куршум ще има. Ако останеш тук, куршум. Ще отидеш да се биеш и поне ще опитаеш има ли Господ, или не“. И той предпочита да отиде, защото, ако остане, има по-голяма опасност да го убият, отколкото ако е на бойното поле.

Вие казвате: „Защо животът е сега такъв?“. Какъв трябва да бъде? Това е неразбиране на живота. Ако един редови войник има онова духовно знание на Божествените закони, той веднага ще обърне полковника или генерала и те ще се държат добре, ще постъпят другояче. Генералът пита: „Защо Господ създаде света така?“. Войникът не знае, той го наказва. Генералът пита още: „Кажми ми защо Бог тури любовта в света?“. Войникът не знае, генералът го наказва. Ако генералът има някоя болест и ако войник, който се е провинил, само се докосне до него и той оздравее, мислите ли, че в такъв случай генералът ще го държи с раница на слънцето? Той веднага ще намери известни условия в закона и ще го освободи. Ще каже, че този войник е добър. Щом нямаш никакви дарби, ще стоиш на слънце. Ще казват: „Ти

си длъжен да държиш оръжието“ и ще те наказват.

Сега вие, религиозните хора, сте войници – къде са ви пушките? Пушката ви е вашият език. Езика ще го държите непричом. Острието на пушката показва единство. Когато острието е нагоре, казва така: „Аз вече ще слушам какво казва Господ“. Ако войниците обърнат остриетата надолу, към земята, така казват: „Всичко, каквото каже земният господар, ще слушаме“. Всички набожни хора казват: „Ние сме с Бога и каквото Господ каже, ще го направим“ – ние сме с острието нагоре. Човешкият език е остър. Затова ще ви дам едно правило: не подвивайте езика си надолу, а го подвивайте нагоре, към небцето, да докосва средата на вашето небе. Езикът ви да е непричом. Че езикът ви може да служи на Божественото, направете един опит.

Някой път, когато сте разсърдени и искате да кажете нещо, поставете езика си в средата на небцето и го бутнете десетина пъти. Като бутнете небцето така, вижте каква промяна ще стане. Ако вие така бутахте небцето си, от колко бели щяхте да се освободите! Ти някой път оближеш устните си с език. Не е лошо да ги облизваш, но казвам: езикът има три качества. Той си има една особена аура. Езикът има една форма чисто животинска. Щом си ближеш устните, то е по навик от животните. Щом държиш езика си вътре, ти си човек. Кучето си изплезва езика, като лае, а щом си човек, задържаш езика си вътре. Щом дойде ангелското състояние, започваш да говориш разумно. А щом дойде Божественото, тогава онова, което говориш, ще го и правиш. Не само ще говориш, но като кажеш да направиш добро, ще го направиш. Казваш, че ще посадиш едно семе – посаждаш го. Каквото кажеш, правиш го – това е Божественото. Като отиваш някой път да прекопаваш дупки и само забелязваш местата, това е човешкото.

Казвам: ние най-първо трябва да се освободим от много навици. Сега ще ви кажат, че хората едно време са били животни. Вие се лъжете. Нито един от вас не е бил животно. Вашето тяло е било животинско, но това, което сега имате, никога не е било животно, то е дошло отгоре. Някои казват, че според теорията на Дарвин има еволюция на тялото, че

от нисшите животни е излязъл човекът. Желязото, от което направиха автомобилата ни, е излязло от земята, но аз не съм излязъл от земята. Аз, който влизам в автомобилата, не съм направен от земята. Автомобилът е направен от земята, той мина през тази фабрика, но тези, които направиха автомобилата, не направиха мене. Казвам: автомобилът е бил едно време животно. Като живееш в една животинска форма и не разбираш законите, ще се повлияеш от животинското.

Човек е облечен в една животинска форма. Той може да е облечен и в животинско разбиране. Казвам: за да се освободите от животинското състояние в себе си, трябва да мислите. И животните имат чувствания. Ти си се разчувствал – това е животинско състояние. Когато започнеш да мислиш, ти си вече човек. Като започнеш да мислиш, то е човешко; като започнеш да различаваш доброто от злото, то е ангелско; като започнеш да прилагаш доброто в живота, то е Божествено. Сега тези неща трябва да ги различавате. Като започнете да мислите, то е човешкото, то е началото. Като започнете да различавате, казвате: „Понеже Адам станал като един от нас, да различава доброто от злото, да не би да хапне от Дървото на живота, затова го изпъдиха навън – да не направи друга погрешка, защото тя по-мъчно ще се поправи“.

Сега вие сте дошли в живота да поправите вашата погрешка и втория път като влезете в рая, да не престъпвате Божия закон. Имаме две противоположни идеи. Първо Бог каза на Адам, че в който ден яде, ще умре. Думата *умиране* значи, че той ще влезе в един свят на промени и там ще бъде много трудно. И пак му казва Господ: „В който ден ядеш от това дърво, ти ще слезеш долу“. А като дойде после змията, каза: „В който ден ядеш от този плод, ще се качиш горе“. Кое от двете е вярното? Виждаме, че първото е вярно: ние слязохме долу. А пък онова, което каза дяволът, е противоположното, но хората не се качиха горе. Дяволът не каза така: „След като ядете от забранения плод, най-първо ще слезете долу, после Бог ще дойде, ще ви избави и вие ще се качите горе“. Дяволът каза наполовина истината, каза на човека, че ще се качи горе. Адам мислеше, че като яде, няма

да слезе долу, а пък Бог му каза: „Ще слезеш долу“. Божественото разбира, че като поправиш погрешката, тогава ще се качиш горе. А дяволът не каза за поправянето на погрешката, но каза: „Като ядеш, ще се издигнеш, ще отидеш горе“. И човекът се заблуди.

Сега да дойдем до онова, което можем да приложим. Всеки един от вас какво може да приложи? Има неща във вас, които Бог е вложил. Казваме, че Бог живее в човека. Бог живее в душата на всеки един човек, не в неговото тяло, но в неговата душа, и очаква момента, когато съзнанието в човека ще се пробуди. Съзнанието трябва да се пробуди. И само когато се пробуди съзнанието, само тогава може Духът да ни говори. Преди пробуждането на съзнанието пак може да има говор. Някой път вие слушате някой да ви говори нещо. Но по какво се отличава Божественото говорене от лъжливото? В Цариград, когато за пръв път идват евангелистите, един от тях отива при един мисионер и му казва: „Господ ми каза да ми дадеш пари назаем“. Мисионерът му казва: „Ако Господ те беше пратил, трябваше и аз да имам пари. Не те е пратил Господ, ти си разбрал криво, че Той те е пратил някъде. Пратил те е, но не те е пратил при мене, защото аз нямам пари. Не мога да взема от другаде, защото и да ида да искам, няма да ми дадат“. Та Божественото говорене седи в това: което ти казват, то да бъде вярно.

Един, който се занимавал със спиритизъм, казал на майка си: „Ти след десет дни ще умреш“. И тя се окъпала, облякла се хубаво, но не умряла, останала. Нейната майка ѝ казала, че ще замине за другия свят, но тя не я разбрала. Майката ѝ казала: „В тебе това неразположение трябва да умре“. Например ти не си ял три-четири дни и не можеш да търпиш сиромашията. Четирийсет дни Христос гладува и след 40-ия ден се оправя тази работа. Ако ти гладуваш четирийсет дни, четирийсет души ще дойдат да ти помогнат. Ганди употребява този метод. Когато иска да примири враждуващите секти, които са толкова неразбрани, той пости 10–15 дни и те веднага започват да го чувстват и да казват: „Да не гладува заради нас“. Той заради тях гладува. Те се помиряват и той престава да гладува.

Казвам: духовете ги е страх от глада. Духовете не обичат да гладуват, много са особени. Един свещеник ми разправяше как му донесли една кошница с 10 килограма хубаво грозде от Варненско – валчесто, като кехлибар. Свещеникът каза: „Цяла нощ не можах да спя. Ядох и докато не свърши кошницата, не спях. Това бяха духове. Втори път като ще ми донасят грозде, вечерно време да не ми го носят, отвън да е, да не е при мене“. Той ми разказа още: „Хапна един грозд, попоя си, после втори грозд, попоя си, и така цялата нощ пях и ядох. Духовете идеха – ха за майка ми един грозд, ха за баща ми, всички идеха и аз ядях. За този, за онзи ядох и на сутринта гледам – свършило се гроздето. После цяла седмица ме боля корем, тежко ми беше“. Той разправи една опитност. Разбрах, че нещата никога не трябва да бъдат при човека.

Новите идеи, които имате, новото учение в какво седи? Новото учение е в приложението на Божествената любов. Приложението не е да те запитват другите хора, да ти казват погрешките, но приложението е ти сам да прилагаш Любовта и да виждаш нейните резултати. Щом отвън ти казват: „Това направи, онова направи“, то не е любов. В Божественото ти сам се възпитаваш. Всеки човек в Любовта сам се възпитава. Когато човек сам се възпитава, то е истинското възпитание. Ако дойдат другите отвън да те възпитават, никой не може да те разбере. За да поправиш нещо, ти сам трябва да го чувстваш. И в пеенето е същото. Ако ти сам не се вслушваш и не различаваш пеенето си, не можеш да се поправиш. Ти сам трябва да правиш разлика как пееш. Ако не се вслушваш в пеенето си, добър певец не можеш да бъдеш. Отвън колкото и поправки да ти правят, криво ще вземаш един тон.

Сега трябва да дойдете до Любовта, да я приложите като един метод за самовъзпитание. Никога не се обвинявайте, не си казвайте: „Ти нямаш Божията любов“, защото това е прегрешение. Никой няма право да каже на някого: „Ти нямаш Божията любов“. Не си казвайте това, то е престъпление, то не е Божият закон. Любовта на Бога е във всяко живо същество – и в камъните, и в растенията, и в рибите, само че тази Любов чака своето време. Господ е навсякъде и

всичко живее и се движи в Него. Неговият Дух е във всичко. Писанието казва: „Земята беше неустроена и Божият Дух се носеше върху повърхността“. Този същият Дух, който се носи, започва да организира. Във вашето сърце, във вашата душа Духът Божи се носи и чака времето, когато ще дойде разумното Слово. И като каже Господ, ще започне да действа и постепенно ще започне да се формира вашият свят.

Казвам: никога не се осъждайте и не казвайте на никого, че няма Божията любов. Мълчете по този въпрос. Някой може да каже за друг: „Още не е израснал. Не е посаден, почвата му не е хубава, малко сухо е мястото“. Такива работи може да се казват. Това е новото възпитание. А пък вие често казвате: „Ти, Учителю, не ме обичаш“. Казвам: „Сега и аз се уча да обичам“. „Сега се уча да обичам“ – тази идея какво подразбира? Дойде някой и каже, че не го обичам. Какво иска той, как да го обичам? Ако иска да го обичам, тъй както той разбира, пак ще намери погрешка. – „Как да те обичам?“ – „Трябват ми сто лева.“ Дам му сто лева. Втори път идва и казва: „Ти не ме обичаш“. – „Какво ти трябва?“ – „Двеста лева ми трябват.“ Трети път дойде и пак: „Ти не ме обичаш“. Исква сега триста лева, изпитва ме. Той така разбира, но да му помагам материално, това не е любов, това е външно условие. Аз сега се изкушавам и казвам: „Колко е нахален! Дадох му сто лева, после увеличи, поиска двеста. Сега иска триста!“ Но и в мене това не е право, аз нямам право да кажа, че е нахален. Когато иска сто лева, той е в ангелския свят, когато иска двеста лева, слиза надолу, в човешкия. Когато иска триста, деца са му се родили; когато иска четиристотин, дъщеря има за женене; петстотин – дългове има; шестстотин – загази е. Това е моето тълкувание: 100 лева – в ангелския свят е, 200 лева – разногласие има тук, слиза на Земята. Той все повече увеличава сумата, аз го завеждам най-после при една голяма каса, давам му ключа и казвам така: „Ето тази каса, една грамадна сума има вътре. Щом имаш нужда, отвори я и вземи каквото ти трябва, за да бъдеш свободен. Ще бъдеш господар на касата, разполагай с това, което има в нея. А като започнеш да печелиш, слагай в касата“. „Изваждай, слагай“, но пак не се

разрешава въпросът. Той изпохарчва всичко и като дойде, ми казва: „Няма нищо в касата“. Това е само за обяснение. В света има едно разрешение на въпроса.

Ти не можеш да разрешиш един въпрос, докато не станеш слуга на Бога. Който и да е въпрос не можеш да разрешиш, ако не станеш слуга на Бога. За да разрешиш един въпрос, трябва да станеш слуга на Бога. Ако не станеш слуга на Господа, въпросите остават неразрешени. Ще ги разрешаваш временно: ще ядеш, ще огладняваш, ще се радваш, ще умираш. Трябва да умреш. Умирането е една промяна, която трябва да стане. Смъртта и раждането, те са две граници на проявения живот. Може да се родиш съзнателно и да умреш съзнателно, пък може да се родиш несъзнателно и да умреш несъзнателно.

Страданията идат от неразбирането на живота. Страданията в живота идат от нежеланието да слугуваш. Ако човек се реши да слугува на цялото човечество – на всички, а не само на един, навсякъде да слугува, да забрави себе си и да не обръща никакво внимание на нищо друго, въпросът се разрешава. Ако всички хора биха се решили да слугуват един на друг, въпросът щеше да се разреши. Казва някой: „Аз роб ли да стана?“. Ние сега сме роби. Също като онзи турчин, който взел от един българин 8 крини назаем и след като плащал 8 години, имал да му връща още 80 крини, ти вземеш отнякъде пари назаем и след 10 години имаш да връщаш 40–50 хиляди лева. Питам: не е ли това робство? Робство е, и още как!

Като внесете някоя ваша погрешка в банката, погрешките се увеличават, но като внесете едно добро в банката, и то се увеличава. Злото расте механически, а доброто расте органически. Казвам: никога не оставяйте една лоша мисъл да работи във вашето съзнание, оставяйте винаги положителното. Вечерно време прегледай сметката на живота и не оставяй в съзнанието си лоша мисъл да работи, защото лошата мисъл ще спре твоя прогрес, ще направи пакост и на тебе, и на другите.

Та сега вие печелите много и харчите много. Например мислите, че не сте добри. Някои са ми казвали: „Ние дойдо-

хме тук да станем светии, пък станахме грешници“. Много се заблуждавате. Вие сега сте хасъл светии! Сега имате един живот с по-голяма светлина и в бъдеще ще бъдете по-добри хора. По-напред бяхте в тъмнина и не виждахте вашите погрешки, а сега ги виждате и ще ги изправите. Един певец, който в миналото е пял веднъж в годината, не е правел погрешки. Сега ти си певец, който е усвоил пеенето, пееш много сложни арии, ще направиш много грешки. Вие не че сега сте по-лоши, сега сте по-добри, но виждате вашите минали погрешки.

Човек, като започне да се повдига в Божествения свят, вижда своето минало и тогава нещата стават ясни. Преди не сте виждали малките погрешки, а сега и една малка погрешка виждате. Например дойде някой човек, иска нещо много малко от вас. Вие му отказвате, защото нямате време, и той си заминава, но после си казвате: „Защо не помогнах на този човек? Много малко трябваше да направя, за пет пари работа беше“. Като дойде някой при тебе и поиска да му скроиш една дрешка, да му направиш една услуга, ти казваш: „Нямам време“. Но като те заболи някъде кракът и отидеш при Бога да се молиш да оздравееш, Той ще ти каже: „И аз нямам време“. Понеже на десет души, които са дошли при тебе, ти не си услужил. Ти си услужил на някого, когото обичаш, за да те похвали, да каже, че си добър. За онази сестра, която не обичаш, казваш: „Не мога да я търпя“. Ако тази сестра Господ я търпи, ти защо да не я търпиш? Господ я търпи, дал ѝ е добра майка, добър баща, пък и Слънцето изгрява заради нея. Господ е толкова добър с нас, а пък ти казваш: „Аз не мога да търпя този човек“. Утре и той ще каже за тебе: „И аз не мога да го търпя“. Вие едни други не можете да се търпите.

Ти критикуваш някой брат, че е много нервен, че не може да седи спокойно на стола си и се мърда. Аз, ако съм на ваше място, ще кажа: „Колко е добър този брат, отличен е“. Виж доброто – жив човек е той, мърда се на стола. Мъртвият, ако е на стол, не се мърда. Някой път харесай нещо, което иначе не ти харесва. Кажи: „Колко хубаво говори той!“. Някой знае няколко езика, но ти не го оценя-

ваш. А ти Божествения език знаеш ли? Ти земните езици не си научил, че ще научиш Божествения! От 1 до 10, това е Божественото. Божественото е в едното – то е Бащата, то е Господ. Две, това е майката; три е братът; четири е сестрата; пет са всичките роднини. Числата от 1 до 10, това е Божественият порядък. От 10 до 100 са ангелите. От 100 нагоре е човешкият порядък. А от 1000 нагоре е животинският порядък. Всички същества, дори и най-дребните, са турени в числата; и най-малките, които са невидими, са отбелязани. Няма нещо в света, което да не е отбелязано. В Божественото съзнание всичко това е нанизано.

Всичките погрешки, които ние правим, всякога достигат до Бога. Направил си една погрешка – казват: „Идете и купете тази погрешка“. Тя е тор, затова ще дойдат при тебе и ще я купят. Понеже ти плащат хубаво и печелиш, втория път направиш две погрешки. Ти образуваш цяла фабрика за производство на такива торове, но тези хора до известно време ще купуват. Един ден няма да имат нужда от този тор и всичката стока ще остава и ще започва да гние. Тогава, когато Бог поправя света, идват и вземат всичките грехове на хората, занасят ги някъде, като че образуват някой нов свят. Той с тях наторява. Защото всеки нов свят, който ще се създаде, от мислите се създава. На това място тор му трябва, затова Бог ще вземе всичките грехове на хората и ще му сложи тор. Тия грехове Бог ще ги преобрази, ще направи нещо ново. Понеже ние сме развалили Божествения порядък, опетнили сме Божествената материя, всичката тази материя трябва да се пречисти.

Казвам: ние сме дошли на Земята, за да изправим своите погрешки. Бог поправя чрез нас. Вие казвате понякога, че ви е дотегнало да живеете. Хубаво е, че ви е дотегнало, този живот е несъвместим. Да бъдеш кърт и постоянно да ровиш земята, какъв смисъл има? Да излезеш от дупката на този кърт, да станеш цигулар, да свириш, има смисъл, да станеш художник, има смисъл, да станеш пианист и оратор, има нещо хубаво в това. Или да добиеш знанието на един ангел, да пътуваш от една слънчева система в друга. Но може би тези неща след милиони години ще ги добиете. Вие засега

не можете да хвъркате от една система в друга, но сега музиканти може да станете, художници може да станете, певци може да станете. Мнозина казват: „Да се преместим в някоя друга слънчева система“. Казали гарджетата на майка си: „Мамо, извади ни от това гнездо, за да идем в друго“. Тя им казала: „Ще вземете ли вашите седалища?“ – „Ще ги вземем.“ – „Тогава и новото гнездо ще оцапате.“

Сега да преминем към друго. Изпейте ми „Учение, синко, учение, дъще“. Ако ви кажа сега да ми изпеете „Отче наш“, как ще я изпеете? Има доста материал необработен. (*Учителя пее „Отче наш“.*) Изпейте я! Можете да я изпеете. Трябва да се качите в будическото поле. Като слезе на Земята, човек не може да пее. Тук, на Земята, човек се безпокои. Вие всинца сте музикални, но у всинца музиката не е пробудена. Защото тоновете не само трябва да се разпределят по време, ами трябва и да знаеш къде да ги сложиш. Всеки един тон си има място.

Сега вие какво мислите? Едно от големите препятствия е, че много мислите за себе си. Необходимо е човек да забрави себе си, да стане слуга и да мисли за Господа, за хубавото, за това, което дава всичките блага на хората. Помисли за всичко онова, което е хубаво и красиво, а злото да не го виждаш. Като дойде Любовта, злото ще изчезне само по себе си. Злото се яви, когато Любовта изчезна. Щом дойде Любовта, злото става невидимо. Да кажем, че вие имате някакво неразположение, някаква мисъл ви мъчи. Ами като идете при Господа, какво ще занесете при Него? Вие мислите, че като умрете, всичко ще изчезне, ще Го търсите. Че Той е вътре във вас. Той, като ви види, няма да ви мъмри, нищо няма да ви каже. Като се приближиш при Бога, ти най-първо ще започнеш да се топиш, ще се превърнеш на вода, после ще се превърнеш на пара, после – на йоническа вода. Всичките нечистотии, които е имала водата, ще слязат долу. Тогава ще се пробудиш с новото съзнание. Бог ще ти стане око. Отгоре като погледнеш всичките тия хора на Земята, отвътре като ги погледнеш, те ще ти станат мили, любезни, ще разбираш душите им.

Изпейте „Отче наш“. Да видим кое запомнихте. Понеже обичта има външна страна, как ще кажеш на някого, че го обичаш? Думата *любов* е малко профанизирана, понеже под нея разбираме това, което не е любов. На нашата любов слагаме по-голяма цена, отколкото съдържа – погрешката е там. Не че думата *любов* не е хубава, но на тази дума даваме една цена, която тя няма. Ако дойде един ангел, да ви вика на Небето, какво ще правите? Аз бих му казал: „Не съм си свършил работата, остави ме“. Няма да му кажа, че ще отида на Небето, но че не съм готов и че дори да отида там, няма да им бъде полезен.

Пазете едно нещо: започнете да се уважавате, да виждате доброто във всички. Вие имате заложили дарби, вижте какво Бог е вложил във вас. Вашето благо е благо и на другите и тяхното благо, благо на всеки един човек, което виждате, е ваше. Всичко, което хората имат, ще бъде наше и ние каквото имаме, ще бъде общо. Божественото благо е общо за всички. Всеки носи нещо специфично хубаво, което друг не може да носи. Във всеки човек има нещо хубаво. Това е вечното разнообразие. Ние сме необходими на Бога, за да се изрази Неговото разнообразие. Във всеки един човек виждаме разнообразие. Оставете всеки да се прояви. Някои от вас говорят повече, и аз говоря повече. Сега аз ви попях. Хубаво е и вие да ми попеете. Аз пях, но сега и вие попейте. Някой от вас може ли да ми изпее „Отче наш“? Ще пееш на Господа и ще забравиш другите. Ще се помолиш да ти даде Господ да пееш хубаво.

Тъй както хората вървят, има една опасност в живота. Ако на едно растение му налеете гореща вода, ще му направите пакост. Ако ви се проповядва едно учение, за което не сте готови, то суши. Казвате: „И ние трябва да се обичаме“. Ние трябва да се обичаме. Любовта е най-голямото благо за постижение. Любовта е най-великият закон за постижение. Тя е истинският път за всичко онова, за което ламти човешката душа; няма друг път, по който то може да се постигне. Всички трябва да минат по закона на Любовта. Разбирайте Любовта като постижение. Хората са едно условие, път, по който минавате. Хората ще бъдат само показатели по пътя,

по който вие вървите. Та всички си помагайте в Любовта. Мнозина имате много големи спънки. Някои сте обезсърчени, казвате: „Сега не е като едно време. Едно време как беше!“. Сега сте по-добри, отколкото едно време. Тогава трябваше да ви возят с количка, а сега сами вървите с краката си. Много по-добре е сега.

Вярвайте в едно: че сега сте по-добри. Тази мисъл трябва да влезе във вас. Въпреки че не сте по-добри, вярвайте, че сте добри. Знаете ли защо не сте добри? Например ти си забогатял. След като са прочели във вестниците, че си забогатял, идват около 100–200 души, на които си длъжник, за да си вземат парите от тебе. Като се разплатиш на онези, на които си дължал, повикай ги и им дай едно угощение, кажи им: „Аз много ви благодаря, че толкова време ме чакахте“. Тези 100 души ги направи свои приятели. Всички наши кредитори трябва да направим наши приятели. Сега някой, като те срещне, ще поклати глава и ще каже: „Недоволен съм“. И ти си недоволен. Работата е в това, да станем доволни едни от други. Мнозина се оплакват и казват: „Не върви тази работа. Като дойдохме тук, не знаем къде, не ни върви“. Не се самоизмамвайте. В края на краищата земята ще я намерите където и да сте. Че ще намерите земята, не е лошо, но като я намерите, ще можете ли да излезете, да възкръснете? Възкресението го разбирам така: като едно растение да поникнеш. Ако поникнеш, не е лошо да бъдеш в земята, но ако не поникнеш, злото е там.

Казвам: вярвайте, че сте добри. Престанете да мислите, че сте много лоши хора. Аз ви казвам: в България по-добри хора от вас няма. Но и по-лоши хора няма. Когато на един човек започнат да му излизат десет цирея, лошо ли е? Организмът му е започнал да се усилва, лошото е започнало да излиза. Сега са започнали да ви излизат циреи – чисти се организмът ви. Не се плашете от циреите, от погрешките си, но мислете в себе си, че сте добри. Вярвайте, че и другите хора са добри. Да започна да вярвам, че не само аз съм добър, но че и другите хора са добри. Да убедя другите хора не само че Бог живее в мене, но че живее и в тях. Да вярвам, че Бог ще спаси не само мене, но че ще спаси и другите.

Да вярваме, че Господ ще оправи света, това е новото учение. То да ви стане като насъщен хляб. Като се срещате, казвайте си по една сладка дума. Понякога вие се срещнете, но като сте неразположени, обръщате си гръб. Не е лошо човек да обърне гръба си, защото нали някой път си излагаме гръба на слънце – не че не обичаме слънцето, но искаме то да ни направи една услуга. Това, че не се поздравявате, не е лошо, не е въпросът за външната етикеция, но ти в себе си трябва да кажеш нещо. Ти вървиш и не си разположен, виждаш един брат и като минаваш покрай него, може да не го поздравяваш външно, но в себе си кажи: „Много добър брат е“. И той трябва да мисли в себе си същото, да си каже, че ти си добър. Казвам: научете се не отвън, но отвътре – като минава някой брат, пратете му една хубава мисъл. Ако всички си прасяхте такива добри мисли! А сега ти какво правиш – поздравяваш някого и си кажеш: „Не ми се хареса“, друг поздравяваш, и него не харесваш. Не, прати на човека хубава мисъл. Той, като мине покрай тебе, може и да не те поздравява, но нека да си каже: „Тази сестра е много добра“. Това са правила. Това е новото, Божественото. А според старото учение вие ще кажете: „Когато Духът дойде, ние ще го направим“.

Мислете сега, че сте дошли да ви уча на пеене. Ако при мене не се научите да пеете, никой друг няма да ви научи. Вие ще кажете: „Като дойде Духът, той ще ни научи“. Духът е дошъл между вас и пее, а вие си имате някаква идея и чакате. Пейте сега. В музиката има известни норми, но щом човек се научи да пее, в бъдеще ще има една широка област. Мнозина пеете, но има една критика към вас. Някои искате да изпъкнете повече, отколкото трябва, а други искате да се смалите повече, отколкото трябва. Казвам: ако си трева, расти като трева; ако си дъб, расти като дъб; ако си бук, расти като бук – покажи си формата.

Какво ви говорих днес? Тази лекция я наричам „Ползата от краката“. Краката, това са добродетелите. Ползата от краката каква е? Доброто разбиране на материалния свят. От материалния свят да разберем онова, което е скрито и което в бъдеще ще се открие. Но сега дотолкова, доколкото

е открито, да можем да разберем Божиата любов. Днес можете да бъдете радостни и весели, и в бъдеще трябва да бъдете. Всичко имате на разположение. Ще кажете: „Аз обувки нямам“. Който няма обувки, аз ще му купя. Ако някой е бос, от мене са обувките. Които от вас са боси, нека си дадат кандидатурата. Ако искате шапки, не купувам шапки. По-неже е студено, обувки трябва, но шапки не купувам. Ще кажете: „Защо не ни купиш палто?“. И това може, но най-първо започвам с доброто. Ако обувките можете да обуете, тъй както аз зная, тогава и палтото ще дойде, няма нищо невъзможно. Аз мога да ви купя обувки, а мога и да накарам хората да ви купят. Мога да накарам жена ви да ви обича, мога да я накарам да ви търпи, мога да я накарам това – аз разбирам Божественото. Аз сега не искам да профанизирам, да казваме Божието Име напразно. Вземам нещата върху себе си, казвам: аз мога да направя това.

Ако скарам двама души, трябва да ги примиря, то е в реда на нещата. Ако най-първо ги примиря, а после ги скарам, това не е хубаво. Ако ги скарам и после ги примирявам, така прогресирам. Ако първо ги примиря и после ги скарам, това не е прогрес. Сега вие първо примирявате хората и после ги скарвате – това изкуство го знаете. Аз уча хората първо да се скарат, а после да се примиряват. Това не съм го учил, сега го уча. Аз съм майстор да ги примирявам, но за да ги примиря, трябва да ги скарам. Думата *скарване* знаете ли какво означава? Означава: трябва да го сложа на скарата, да го пека, да го направя човек. Как ще направя любезен човека, докато не го сложа в пещта? Като го извадя навън, той ще има знание, ще е от полза и за хората. Те ще го ценят, ще кажат: „Отличен хляб е направен. Отличен човек“, навсякъде ще го приемат. Но докато не го прекарам през тази скара, през тези страдания, не може да си отвори път.

Страданията са един метод, който отваря пътя, за да влезете в Божествения свят, в рая, между светиите, между добрите хора. Ако не дойдат страданията в света, затворен е пътят. Ако сме съучастници в страданията, ще бъдем съучастници и в радостите. Не че искаме страданията, ни най-

малко не ги искаме, и на мене те са ми неприятни. (*Учителя пее „Отче наш“.*) Така не се пее, това още не е „Отче наш“. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане „Отче наш“.

Аз съм пял само веднъж „Отче наш“, тъй както я разбирам, и втори път не искам така да я пея. Пях я една сутрин. Тази работа можеше да ме повреди. Като се намериш на някой голям зор, представи си едно въже, на което те поставят, и тогава пей „Отче наш“. Аз като започнах така да пея „Отче наш“, забравих, че има страдания, всички страдания забравих, слязох от въжето и стоях във въздуха, ходих във въздуха. Като започна да вземам криви тонове, започвам да слизам, като изправя тоновете, ходя във въздуха. Щом вземам криви тонове, слизам долу. Казвам: пейте „Отче наш“, за да можете да ходите във въздуха, за да може вашата мисъл да бъде светла и вашето сърце – топло.

Сега ще ви кажа едно нещо: имате моето добро на разположение. Доброто, което имам в мене, е на ваше разположение.

*Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.*

12. лекция, 22 декември 1937 г., София, Изгрев

ПРЕД РАДОСТИТЕ И ЗАД СТРАДАНИЯТА

*Отче наш
Благославяй, душе моя, Господа*

Човек трябва да има ясна представа, когато се говори за нещо. Във всичките философии и религии, след като се проповядва, остава нещо неясно, неразбрано. Учат човека да вярва. В кое да вярва? Това, в което вярваш, не го виждаш. Как ще го провериш? Ще вярваш на някакъв авторитет. Този, който ти проповядва, и той не знае в какво вярва. Наредят се да проповядват, вярват, но никой не е видял нещата, не ги знае. Казваме, че човек не трябва да говори много. Защо не трябва да говори много? Някой път казваме, трябва да говори. Защо трябва да говори? Има време, когато трябва да говори, има и време, когато не трябва да говори.

Допуснете, че един учител преподава френски език. С какво ще запознае най-първо учениците? Най-първо ще ги запознае с френската азбука, после как се произнасят буквите, някои елементарни думи. Ще им каже с какви качества се отличава този език. Всеки език си има свое произношение. Когато някой чужденец отиде във Франция, веднага познават, че не е французин. Когато дойде някой чужденец в България, вие знаете, че не е българин, в произношението му има нещо. Значи във всеки народ има особено течение, известни трептения, които определят какъв е той. Французинът се определя музикално с известни трептения. Всеки народ има особена нота, с която се отличава.

Всеки един от вас мисли, че знае. Че знаете, няма съмнение. Всеки мисли, че е даровит. Няма човек, който да мисли, че не е даровит. И всеки е даровит, но дарбите не са еднакво развити във всички хора. Всеки един от вас мисли, че диша. Обаче най-голямото нещастие в сегашния свят е, че хората не могат да дишат. Тъй както Господ иска, ние не дишаме. В дишането няма никакъв ритъм, вследствие на

което се произвеждат всички болести, които имаме. Казва някой: „Аз дишам“. – „Как дишаш?“ Той диша бързо, отсечено. В дишането такова отсечено нещо няма. Музикалност има в дишането. Някой от вас като говори, гласът му е хрипков. Това показва, че той не диша добре. Гласът на някого е груб – това показва, че той не диша добре. Някой няма мекота в гласа – и това показва, че не диша добре. Не че дишането е всичко, но ритмичното дишане е разумното. Човек може да диша и без да е разумен. Не мислете, че животните са здрави – и те не дишат добре. Едно животно, което е подложено на страх, как диша? Сърцето му се движи бързо.

Каква е философията на дишането? Онези, които са изучавали дишането, знаят, че има цяла една философия. Има две течения: едното идва от Слънцето, а другото идва от Луната – Слънчево и Лунно течение. Има едно Слънце в света, на което нашето Слънце е отражение. Слънчевото течение идва от дясната страна на мозъка, влиза в лявата страна и излиза през задната част, долу, при опашната кост, където е най-нисшият център в човека. Тогава другото течение – Лунното, минава от лявата страна и отива вдясно. Тези две течения образуват една голяма осморка (фиг. 1).

Фиг. 1

През ноздрите ако дишаш въздух, ако твоят ум е съсредоточен, аз наричам едното течение *течение на ума*, а другото – *течение на сърцето*. Двете образуват една осморка. Това има практическо приложение. Вие искате да имате една ясна представа за нещата, които Бог е създал. Ако не дишате правилно, не може да имате тази ясна представа. Защото две еднакви течения, които се посрещат, се самоунищожават. Двама силни хора могат да се борят, но и двамата ще се самоунищожат. Някой път е по-хубаво единият да отстъпи. Ако и двамата са непобедими, те ще се самоунищожат, няма да имат никакъв резултат.

Да кажем, че във вас има едно желание да ядете и друго едно желание – да не ядете. Какво ще направите между тия две еднакви сили? В какво седи заблудението? Вие казвате, че човек не трябва да яде. Какво разбирате под това?

Разбирате, че не трябва да яде много, а малко. Но колко малко? Или колко много? Или какво трябва да яде? В човека има едно чувство, което определя колко трябва да яде той. Не мислете, че отвън могат да ви научат колко трябва да ядете. Всеки си има едни везни и когато те са хубави, знае колко да яде. Всеки един от вас знае колко и как да яде, само че е забравил. Казвам сега: трябва да се възстанови онова, което знаете.

Вие се тревожите, нервирате се. Това се дължи на едно стълкновение, което имате в себе си, без да го знаете, без да сте го забелязали. Някой от вас иска да се подмлади. Че как ще се подмладиш? Например дойде студ и ти започваш да се безпокоиш от него. Студено ти е, понеже студът е по-силен от тебе. Ако можеш да повдигнеш трептенията на своя ум, студът ни най-малко няма да те засяга. Ако станеш по-силен от студа, студът ще те познава като господар и няма да ти е студено. Щом ти е студено, студът ти е господар. И ако ти станеш по-силен от топлината, тя няма да те изгори. Но ако тя е по-силна, ще те изгори. Значи, ако знаеш как да повдигнеш трептенията си, студът и топлината ще ти бъдат слуги. Но засега студът ни изстудява, а топлината ни изгаря.

Ние сме деца, които трябва да се учат. Казваш: „Голямо мнение имам за себе си. Ти знаеш ли аз кой съм?“. Ти си човек, на когото студът заповядва. И друг казва: „Знаеш ли аз кой съм?“. Ти си човек, на когото топлината заповядва. Ти си също и човек, на когото парите заповядват. Колко ли господари имаш сега? Някой проповядва: „Човек трябва да има материални работи“. Какво разбирате под *материални работи*? Когато водата тече в кюнеца, той не трябва да се запушва, да се задръства. Това, което те запуши така, че не можеш да живееш, то е материализъм. Това, което те запуши така, че не можеш да мислиш, то е материализъм. Това, което дава живот в себе си, то е духовното.

Имате три неща: живот, знание и свобода. На вас сега ви трябва живот, знание и свобода. Вие ще кажете: „Ние не живеем ли?“. Животът, както го живеете, какво е? Страданието какво е и радостта какво е? Те са две промени, две течения. Страданието не е нещо лошо, то има една фило-

софска страна. Има едно страдание, което е дадено от Бога, и то е благословение. Има едно страдание, което хората създават, и то е нещастие. Гледайте да се освободите от страданието на хората, защото то е нещастие, една голяма спънка. Но страданията, които Бог е дал, те са благословение. Ако влезеш в страданията, които Господ е дал, ти човек ще станеш. Влезеш ли в страданието на хората, прах ще станеш и на кал ще се обърнеш. Не искаме ние кал, няма нужда от кал. Ако влезеш в благото на човека, грешник ще станеш. Ако влезеш в благото на Бога, светия ще станеш, това е разликата.

Искам да имате правилно разбиране. Казвате: „От Духа ще дойде всичко“. Но тази дума знаете ли какво значи? В себе си вие знаете. Ти искаш да бъдеш почитан, обичан, свободен, всичко да ти е наред. Тъй както го мислиш в себе си, то е хубаво, но това, което искаш за себе си, ти не го искаш и за другите хора. А законът е такъв: това, което искаш за себе си, искам го за всички хора и тогава ти ще бъдеш свободен. Не искам всички хора да бъдат като тебе, искам да живеят така, както те знаят. Искам да имат знание, да имат свобода, както за себе си искаш. Свободата, както е благо за тебе, така е благо и за тях. Свободата не може да бъде еднообразна.

Сега вие ще кажете: „Толкова години вече учим! Станали сме 50–60-годишни, и да не знаем още да дишаме!“. Аз ще направя един превод. Вие може много години да сте учили френски, но да не можете да произнесете една дума като французин. Според външната форма френски език е, но нямате произношение. Има френски думи, които аз ако произнеса в Природата, тя ще ме посрещне, а французин ако ги произнесе, няма да го посрещне. Ако съм светия, като се помоля на Бога на френски, ще ме послуша. Онзи, роденият французин, макар да се моли на френски, Бог няма да го послуша. Тогава казвам: може да се молиш на английски, на френски, на български, но ни глас, ни услишание. Вие може да минавате за християни, за мюсюлмани, за окултисти, за индуци, за всичко друго, но питам: като си християнин, ще те слуша ли Господ, като си будист, ще

те слуша ли Господ? Ако като християнин не те слуша, не си християнин. Ако като будист не те слуша, не си будист. Един опит трябва.

Казвам: французите имат носово произношение (аз сега се впускам в дребни неща). На френски език всичко е тук, в носа. И българите понякога имат такова. Трябва да допуснеш едно течение, което иде в носа. Трябва да ми-слиш. Французинът се спира на *N*, знаменито е това *N*. Какво означава *N*? В българската азбука буквата *N* е обърната и става *И* – *И* е нещо съвсем противоположно. Българинът взел, че обърнал френското *N* и направил от него *И*. Французинът направил една чаша и я обърнал надолу. Казва: „Изпих виното, да не пия повече“. Българинът казва: „Ти си го изпил, но аз никак не съм пил, я налей сега“.

Но да дойдем до същественото. Вие непременно трябва да дишате ритмично. Поемай въздуха ритмично: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Спири се след това за 5 секунди. Брой в себе си, без да дишаш: 1, 2, 3, 4, 5. Започни след това да изпускаш въздуха. Няма да дишаш бързо и рязко. Ако по този ритмичен начин дишаш, трябва да се яви една мекота в гласа ти. За да станете певци, непременно трябва да дишате ритмично. Всички вярвате, че като дойде въздухът, ще ви научи на всичко. То е механично разбиране. Като дойде с тояга въздухът, как ще направи работите? Не е разумна работата, когато се прави насила. Неща, които се причиняват от страх, не са Божествени, те са животински. Божествено е това, на което Любо-вта е подбудителна причина.

Като се събудиш сутрин, кажи си: „Онова, което иде от Бога, да го приема“. Да приемеш от Бога въздуха, да приемеш теченията от Слънцето, съзнателно да приемеш първата вдишка. Аз наричам „божествено“ първото вдишване, когато съзнанието е будно. А когато съзнанието не е будно, то е животинско състояние, ти си едно животно. Хубаво е да бъдеш животно. Какво значи животно? Ние се докачаме, когато ни кажат, че сме животни. Всеки, който не чувства и не мисли, е животно. Всеки, който мисли и чувства, е човек. Животните мислят само когато се намерят в трудно положение, когато са гладни и търсят храна. Наблюдавайте ги.

Някой път, като дойде котка, аз, без да искам, правя наблюдения. Наскоро при моята котка дойде още една и двете мъркат пред вратата. Донесли ми баница и те усещат. Слагам на един вестник от баницата, давам им да ядат, но нито едната смее да вземе от яденето, нито другата. Едната ако рече да посегне, другата веднага замахва с лапа. Казвам: „Яжте де“. Те се гледат, какво мислят, не зная. Едно и също искат, но не ядат, баницата си стои. Казвам: сега и вие, като станете някой път сутрин и нямате разположение този ден да вършите волята Божия, не сте ли в същото положение като котката, при която някоя друга котка е дошла? Какво има в ума ви, което не ви дава да вършите волята Божия? Какво ви смущава? Казвате: „Нещо не съм разположен“. Имате например две деца – едното момиче, другото момче. Ако едното вземе повече от яденето, другото се сърди. Момчето, което е по-голямо от момичето, взело по-голямата ябълка и сестричето се сърди, не е разположено. Защо по-голямото братче взема по-голямата ябълка, откъде му дойде това на ума? Значи има една мярка. Това дете знае, че големите ябълки са за него. Да предположим, че големите ябълки не са толкова доброкачествени, а дребните са по-доброкачествени, по-вкусни. Тогава братчето, като взема по-голямата ябълка, не е толкова умно. Ако момичето опита от дребните, тогава то ще бъде доволно. Ние трябва да опитаме Божиите блага.

Сега аз не искам да ви уча на онова, което знаете. Защото като учиш хората на това, което знаят, става голямо пресищане. Какво да ви уча сега? Да уча един французин как трябва да произнася думите на френски или да уча един англичанин как трябва да произнася думите на английски? Някои англичани не говорят английски както трябва, а и българите не говорят български както трябва. Според мене англичаните говорят по-добре, отколкото българите. И французите говорят много по-добре, отколкото българите. Започне ли един човек да говори добре, той става добър. „Маро, къде си била, марй?“ „Стояне, къде си сега, бре?“ Може ли да преведете обръщенията *марй* и *бре* на френски? Французите нямат тия думи. Казвам: във всинца ви

забелязвам едно нещо – като се съберете и се слушате да говорите, липсва ви уважение и почитание; в някои липсва повече, в други – по-малко. Съответната част на главата не е развита. Един човек като говори, спри се да го чуеш, оцени го както трябва. А ти, още като го видиш, казваш: „Той не знае. Нищо не е слушал от тая лекция“. Но вие сте я слушали. Някога сте я слушали и сега ви се преподава по нов начин. У вас има знание, в това няма никакво съмнение. Като видите някого, отведнъж го оценявате, отведнъж го претегляте. Някой път излиза вярна преценката, но някой път има известни заблуждения. Да се оцени човек, не е лесна работа.

Помнете едно нещо: в мислите си трябва да бъдете правдиви, понеже резултатите на всяка една ваша мисъл ще се върнат при вас. В Природата съществува един закон: всеки един резултат, какъвто и да е той, всяко едно мнение, каквото и да е то, ще се върне при тебе; каквото и да мислиш, добро или зло, за себе си или за другите, то ще се върне при тебе. Ако е добро, като се върне, като един капитал ще влезе в банката. И ако имаш да дължиш на банката, това са твоите погрешки. Тогава банката те облага с данък.

Онези, които препоръчват да се молим на Бога, да мислим за Бога, те не виждат коя е практическата страна. Ти благославяш Господа, молиш се на Господа. Бог, Който е съвършен, не се нуждае от твоята мисъл, но всяка една мисъл, която пратиш към Него, да Му благодариш, тя ще се върне към тебе с лихвите и ще бъде благословение. Ако не се молиш на Бога, ти ще станеш един нещастен човек. Аз съм забелязал какво става с онези, които мислят лошо. Един говедар, след като пасал говедата дълго време, започнал да прилича на тях. Изпращал мисълта си на говедата, но какво може да му изпрати едно говедо? Говедарят казва: „Моето говедо е много добро“. В какво седи добрината му? Не са много добри говедата. Обаче някои от животните са възпитани. Една сестра наскоро ми разправяше как затворили някъде една котка и тя започнала да мяука, да вдига шум, понеже искала да я пуснат, да излезе навън, да се освободи. В тази котка вече се е събудило известно съзнание.

Ние се събираме тук да се молим на Бога. Не трябва ли да оставим отвън всичките наши нечистотии? Аз говоря сега за нашето съзнание, има нещо в него, което трябва да очистим. Съзнанието си отвън трябва да очистим. Вън от съзнанието много работи може да минат, може да има грешки, но никога не допускай една лоша мисъл да се загнезди в твоето съзнание.

Да се върнем към дишането. Ти си неразположен. Тогава кажи си: „Аз мога да дишам вече добре“. Как можеш да дишаш добре? Аз ще ви дам едно положение. Затворете си дясната ноздра и поемайте въздух, аз ще броя: 1, 2, 3, 4, 5, 6. Сега задръжте въздуха, аз пак ще броя: 1, 2, 3, 4, 5, 6. А сега издишайте: 1, 2, 3, 4, 5, 6. Индусите имат свещената дума *Ом*. Като се произнася звукът *О*, той отникъде не е ограничен, излиза свободно. Като произнасяш някои от другите звуци, все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но при *О* гласът излиза свободно, при *А* пак свободно излиза. Та някой път казвам да изпеее думата *Аум*. Тогава ще вземете тона *сол* на цигулката, вторият тон ще бъде *до*, а третият ще бъде *ми*. Ако искате, изпейте *Аум*. (*Изпява се Аум*.) Тъй както пеете *Аум*, ще обръщате внимание на малките добродетели.

Всяка една мисъл в тебе трябва да бъде ясна. За най-малките добрини, дори и микроскопичните, които Бог ти дава, ти трябва да се радваш. Виждаш цветец – да се радваш. Когато идваш до големите работи, пак да се радваш. Най-напред за големите работи ще мислиш. Имате думата *Аум* – *А-ом*. *О* винаги показва, че ти си свободен. *О* показва една величина, която нито може да се увеличи, нито може да се намали. *О* показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата *А* показва, че ти си бременен с известна идея. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. *М* в дадения случай са условията, при които тази бременност може да се развие. *М* съставя първичната материя, от която формите са направени.

В света има две неща, които постоянно функционират – това са *М* и *О*. Индусите наричат *О*-то *прана*. Праната е силата в света, която изпълва пространството – и в потен-

циално отношение съществува, и в кинетично отношение съществува. Когато тя се преплете с материята, образуват се формите. Наричат тази сила *прана*, или *жизнен еликсир*. Ти искаш да бъдеш красив, но ако не разбираш законите на праната, на жизнената сила, или еликсир – ако не разбираш *О*-то, и ако не разбираш качествата на първичната материя – ако не разбираш качествата на *М*-то, ти не можеш да се подмладиш. Как ще премахнеш тия черни кръгове под очите, за да се подмладиш? Какво показва черното под очите? То се образува, когато не функционират правилно слънчевата (мозъчната) и симпатичната нервни системи или пък когато черният дроб е възбуден повече, отколкото трябва. В Природата черният дроб е едно предприятие, в което се образуват всичките нисши чувства. Животинските състояния се дължат на черния дроб. Нашето неразположение се дължи на черния дроб. Затова той трябва да функционира правилно. Той има две функции, две служби: спомага за храносмилането и същевременно нисшите, животинските чувства се дължат на него. Черният дроб е в съседство със стомашния мозък, или слънчевия сплит.

Та казвам: трябва да имате тази жизнена енергия, която Бог ви е дал. Когато Христос казва: „От вода и Дух“, под *вода* в дадения случай се разбира първичната прана, силата, а Божественият Дух, това е разумното в човека, най-висшето съзнание. „От вода и Дух“ – значи прана трябва. За да се проявиш в каквото и да е отношение, ти трябва да имаш в себе си изобилно прана, изобилно първична вода. Трябва да я имаш в запас. Щом нямаш тоя запас, ти си неразположен. Ще започнеш да дишаш, да приемеш в ума си енергия от въздуха. Значи като кажеш *Аом*, свободен си. Ще вярваш, че в света няма никаква сила, която може да те мръдне оттам, където Бог те е поставил. Това ако не вярваш, ти си безверник, ти пакостиш на себе си. Вътре в това *О*, там, където е то, е хубаво. Щом Божият Дух е при тебе, кой ще ти направи пакост? Но когато Божият Дух е при тебе, когато майка ти е при тебе и ти се плашиш, на какво се дължи твоят страх?

Сегашното ви верую ще се постави под един изпит. Тъй както мнозина вярвате, вие се намирате за богати. Има богати хора, които не знаят сметките си. Някой мисли, че е милионер, че разполага с 30–40 милиона лева, а като се направи един баланс, едва ли ще останат и 10 хиляди лева. Друг мисли, че е сиромаш, но в банката има голямо наследство. Трябва някой да дойде и да му каже: „Баща ти е оставил голям капитал за тебе в банката“. Сега другата страна: не се сравнявайте. Някои от вас мислят, че знаят повече от другите. Не се сравнявайте никога с хората. Защото, ако кажеш за някого: „Аз зная повече от него“, друг ще каже същото за тебе. Така нищо не се постига. Считай, че всеки знае колкото тебе, кажи: „И той знае толкова, колкото аз зная, но още не е проявен“.

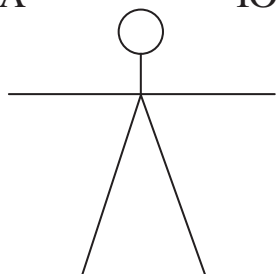
Какво е вашето верую? По какво се познава то? Вие вярвате в Бога, и аз вярвам; вие пеете, и аз пея. Разликата е в това, че вие пеете по-хубаво от мене, а аз пея по-лошо от вас. В хубавото ви пеене седи разликата. И аз пея, но вие пеете по-хубаво. Не мислете, че можете, като дойдете до един тон, да го вземете свършено. В своето проявление музиката е безкрайна. Понеже нашето ухо още не е развито, ние мислим, че тонът, който сме взели, е правилен. Хиляди години ще минат, докато хората дойдат до правилното вземане на един тон.

Някой казва: „Аз зная да вземам тона *ми*“. Ако знаеш да го вземаш правилно, то веднага трябва да светне ума ти. Имаш някой труден въпрос – като вземеш правилно *ми*, веднага ще ти светне. А пък ти вземаш *ми*, но нищо не светва. Тонът *до* означава началото на живота. Пееш *до*, но животът не идва. Ако знаеш само *до* как да изпееш, всяка една болест ще изчезне, нищо няма да остане. Като кажеш *до*, болестите ще изчезнат. Българският език е много музикален. Има думи, които са написани от три музикални акорда. Кажете ми една дума, която е музикална. – „Ми, ла, си.“ Изпейте я. (Всички пеят: „Ми, ла, си“.) Сега изпейте: „Аз мога да дишам вече добре“. Започнете от тона *сол*, после вземете *ми* и се върнете на *до*. Да видим как ще изпеете, вие сте доста музикални. (Всички пеят: „Аз мога да дишам добре“.) Ето, всички сте музикални. Ако някой може, да

каже нещо по-хубаво. *Сол, ми*, то е най-хубавото. *До* е бащата, *ми* е майката. Брата в музиката го наричат тенор, а сестрата е алтът. „Аз мога да дишам добре.“ Може ли някой да изпее „Отче наш“? (*Учителя пее „Отче наш“.*) Силата на „Отче наш“ седи в *О*-то – то е свободно, не е ограничено. *Е*-то е закон на размножение.

Когато казваме, че Господ е нашият Баща, ние разбираме онзи Бог, Който е свързан с нас. Където и да побеждаваме – в мъчнотии, в теготи, в скърби и страдания, там е Бащата. Когато искаш да носиш страдания, там, където страдаш, е Бащата. Там, където ти се усещаш, че си наследник, то е Отец, Първият. Като кажеш: „Татко“, Той е онзи, Който воюва, Той е Бащата с тоягата – винаги я носи и наказва. Този, Който наказва, Който те учи, е Татко. Този, Който те благославя, е Отец. Не можете да кажете, че Таткото и Бащата са еднакви – те са различни. Онзи, който е писал, е един, а който е турил известно съдържание, е друг. В българския език имате думата *обич*. Този закон означава най-малката любов, най-чистата обич. Тя няма нищо покварено. Като кажеш думата *любов*, там има нещо друго. Каква трябва да бъде любовта? Сега да ви приведа графично буквите *А* и *Ю* – тук *Ю* е обърната нагоре (*фиг. 2*).

А

Фиг. 2

Ю

Второто положение на любовта е *О* (*фиг. 3*). *Б*-то е изнесеното, после е ябълката, която е посадена, устата е *В*. Любовта показва какво трябва да направиш – трябва да вкусиш. Любовта е това, което можеш да вкусиш. Ако не е любов, не можеш да вкусиш. Ядеш ябълката – то е любов. Казвате: „Какво нещо е любовта?“. Това, което издига човека от мъртвите, което го прави да мисли, това, което го по-

О

сажда в земята, това, което му дава да яде, то е любов. Любов не значи да прегърнеш. Това, което си похапнеш, то е любов.

Б – В

Фиг. 3

Хлябът е любов. В молитвата „Отче наш“ се казва: „хляб наш насыщни“. „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти“ – да светне у мене. „Да дойде Царството Ти“ – да има ред и порядък в нас. „Да бъде волята Ти както на Небето, така и на Земята“. После следва: „Хляба наш насыщни дай го нам днес“ – всеки ден без пари да го дадеш, даром. „И прости нашите грехове“ – прости ни за това, че ядем и нищо не плащаме; прости нашите дългове, че много сме яли, без да плащаме, но не сме работили още. „Прости ни дълговете.“ „Не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукаваго“ – там работата е трудна. В какво ще ни изкуси Господ? Не ни изкушавай някой път да ядем горчиви работи, защото после ги повръщаме. Като сме много лакомии, Господ ни даде храна, отвън сладка, а после горчива, и ние я повръщаме. Това е изкушение. Той те изпитва дали ще опиташ храната. Ти я опитваш и след това повръщаш. Не ни давай такава храна, която можем да върнем назад. Избави ни от лукавия, да не ни въведе в този път. Избави ни от дявола, който ни въвежда в пътя на безразборното ядене. „Отче наш“ да я научим. Право да мислим, мисълта да бъде хубава, чиста. Хубаво да ям, да не се изкушавам от различни яденета. Избави ме от дяволските яденета, които ми показват. „Да бъде Твоето Царство.“ Амин, така да бъде. Седят някои да тълкуват „Отче наш“. Може да тълкуват както искат. Аз ви тълкувам „Отче наш, да се свети името Ти“ така: светлината да дойде в мене; това означават тези думи.

Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, ако не ме ядете, не може да ме познаете“. „Ако не можете да възприемете Словото – това, което казвам, ще бъде неразбран. В моето Слово вие ще ме разберете.“ Наскоро дойде един французин, лекар, който вярва в Христа, и ме пита какви са подбудителните причини аз да образувам това течение в България. Казвам: то е все едно да ме питате кои са били подбудителните причини да дойдете на Земята. Това, което тебе те заставя да ме питаш, мене ме е заставило да образувам моето течение. Дал съм на някои хора да ядат – аз не съм създал яденето. Те са гладни, аз имах хляб – дадох им да ядат. Ако ядат, добре – аз печеля

и те печелят; ако не ядат, моят хляб ще изсъхне – аз губя и те умират. Казвам: по-добре е да ядете – и за мене добре, и вие, като изядете хляба, хора да станете. Всякога, когато проповядвате, хубав хляб носете.

Дойде сега някой и ми каже: „Обичаш ли ме?“. Да кажа истината, аз най-обичам себе си. Ти си вторият човек, когото мога да обичам. Най-първо обичам Бога, който е вътре в мене, а ти си вторият човек, който иде. Щом обичам вътрешния, ще обичам и външния. Някой ме пита за друго: „Обичаш ли го?“. Отговарям: „Как да го обичам? Ако онзи отвътре не обичам, как ще обичам онзи отвън?“. Как ще ми покажете, че ме обичате? Щом съм гладен и ме нахраните, обичате ме. Щом съм пътник и дойда у вас, а вие ме приемете, дадете ми вода, място да си почина, то е любов. Казваш: „Да мислиш добре за мене“. Виждам, че обувките ти са скъсани. Щом те обичам, давам ти хубави обувки, давам ти хляб, за да се нахраниш, за пътя ти давам известни упътвания. А ти, ако ме обичаш, няма да злоупотребиш с всичко онова, което казвам, всичко трябва да се изпълни.

В какво седи новата любов? Любовта е била само окачена на витрина. Казвате: „Много хубави са тия дрехи, но пари нямаме“. Новата любов седи не в това, което е окачено на витрина. Новата любов се дава даром, изведнъж. Като вземеш тези дрехи, ще ги облечеш. Ще дойдеш и ще попиташ: „Харесваш ли ми дрехите?“. Казвам: „По-хубаво да са на тебе, отколкото на витрината“. Като дойде Любовта, всички несгоди на живота ще премахне. Тя ще ни облече, ще ни даде всичко и ще ни направи самостоятелни. Любовта ще ни направи самостоятелни. Без нея ние сме голи, с нея ние сме облечени. Що е Любовта? Това, което облича човека. Що е Любовта? Това, което нахранва човека. Що е Любовта? Това, което посещава човека. Що е Любовта? Това, което дава сила. Що е Любовта? Това, което примирява човека. Всичко, което е хубаво, то е Любовта. И в търпението, и в милостта, и във въздържанието, и в труда – навсякъде е тя. Така като разбираме, то е реалното в света.

Някой ме пита: „Знаеш ли как е страдал Христос?“. Може да ви говоря, че Христос е страдал, но не зная как е

страдал. Описания са направени, но тъй както е описано, е неразбрано. За да опитам, за да зная как е страдал, трябва един ден и мене да ме сложат на кръста, да ми заковат гвоздеи на краката и на ръцете. Докато съм прикован на кръста, ще викам: „Отче мой“, а като слеза от кръста, ще кажа: „Научих как е страдал Христос“. И ако ви заковат на кръста, за да знаете как е страдал Христос, какво лошо има в това? Ще имате една опитност. Веднъж може да ви разпънат, два пъти не може. Вие мислите, че много пъти може да бъдете разпънати. Повече от един път не може. Най-първо ще разпънат мъжа, после – жената, после – децата, роднините, но два пъти не може да се разпъне човек, другото е вече отражение. Ако два пъти си разпъван, не си ти разпъван, а някой друг в тебе. Ако един човек десет пъти го разпъват, той ли е разпъван? Един човек само веднъж може да бъде разпънат. Като го разпънеш веднъж, заминава за другия свят. Аз разпъвам подобен на него, но той е друг. Онзи, първият, вече е свободен. Вие мислите, че втори път пак ще ви разпънат – значи не сте били доразпънати. Нали разпъвате платното, докато се тъче? След като се изтъче, платното се изважда и веднъж изтъкано, то не може да бъде разпънато.

Каква е идеята? Когато аз мисля за любовта, винаги имам Бога пред себе си. Някой път има дреболии, които ме смущават. Казвам си: какво има да се смущаваш, имаш двама-трима души, а на главата на Бога са милиони; и ти си един от тези милиони, постоянно Го безпокоиш, по десет пъти на ден крякаш. Казвам си още: как нямаш търпение! Вчера, гледам, дошъл един възрастен брат и пъшка. Казват ми: „Дядо Георги пъшка“. Аз казвам: „Какво от това? Деветдесет години е пъскал и сега пъшка, да се донापъшка“. Една сестра каза: „Защо не иде в болница?“. Аз рекох на себе си: как ще иде в болница, трябва да му хванем такси. Мисля какво да направим. Разсъждавам как да направя услуга на дядо Георги. Той иска да му платя едно такси. Хубаво, ще дам 150 лева за такси, но по-хубаво е да иде пеш, а тези пари да ги дам на него. Пак разсъждавам: ако аз бях на неговото място, как бих желал да постъпят хората с мене? Казвам: Господ е добър, малко страдания – нищо няма в това. По

едно време, гледам, към мене идва Петко Епитропов заедно с едно малко момиче и току се търкули на земята. Чудя се, какво му стана на Петко Епитропов? Някой каза, че е от яденето. Не е от яденето. Това е дядо Георги с неговото момиче, но е също като Петко Епитропов. Станах, отидох при него: „Дядо Георги, не пъшкай. Парите, които ще дадем за такси, на тебе ще ги дам“. И той веднага стана и тръгна да върви. Без пари се търкули на земята, а като му казах, че ще дадем парите на него, тръгна да върви. Казвам си аз: всичко това стана, за да ви приведа този пример. Тук всички вървят по пътя на дядо Георги. Щом нямат пари, търкалят се, щом имат пари, вървят изправени.

Аз искам всички да бъдете свободни. От всички нас се изисква да имаме едно благодарно сърце. Мъчно е, но най-хубавото нещо е да бъдем благодарни. Ние мислим, че Господ никъде Го няма, но то е едно заблуждение в човека. Ако мислим, че Господ не ни слуша, и то е едно заблуждение. Има някакво препятствие и благото, което иде от Бога, не може да дойде. Щом се прекрати Любовта, това е тежко положение и мигновено човек става нещастен. Ако една трийсетхилядна част от секундата имаш скръб, ти мислиш, че скръбта ти е голяма. Много малко като се прекъсне Любовта, ти вече се чувстваш нещастен. *(Всички изпяват „Аз мога да дишам вече добре“.)*

При дишането мислете върху това: като приемате въздух, приемате дълбоко в дробовете си тази енергия, която иде от Слънцето, а след това, като издишате, това е връщане към Бога. От периферията на живота човек се връща към Бога и при това връщане трябва да каже нещо. Какво ще кажеш, като дишаш? Като вдишваш, мисли за любовта, а като издишваш, мисли за Божията любов. В гръбначния стълб има три канала. Два от тях са отворени и през тях хората дишат, оттам вървят теченията. Третият канал е по средата. В главния мозък и в симпатичната нервна система минава третият канал – каналът на Истината. В съвременните хора третият канал е затворен и всичкото зло е в това. Този канал влиза в мозъка, оттам минават теченията и те трябва да отидат в предната част на челото и в горната част на глава-

та. Като се отвори третият канал, тогава човек ще придобие Космическото съзнание, ще придобие съвсем друг изглед, съвсем друга сила ще се представи. Понеже сега само двата канала са отворени, единият в жените е повече развит, а другият в мъжете е повече развит. Третия канал децата трябва да го развият. Дете е това, което се ражда в нас. Новото, което постоянно се ражда, то е нашите деца. Всичките възвишени мисли, които идват в нас, те са нашите деца. Те трябва да развиват тия течения. Запушеният канал е каналът на Истината. Когато се отвори този канал, ние ще бъдем свободни.

Вие мислите, че е много лесна работа да бъдете християни. Не е лесна работа. Или мислите, че е лесно да бъдете от новото учение. Новото учение, това е наука – колко работа има! И ако това знание се разхвърли между хората, ще има всеки да събира, ще се образуват разни системи. Кой ще са прави? Един ден те ще дойдат. Събират се сега някои и се питат: „Кой разбира Христос по-добре?“. Как ще разберем Христос по-добре? За да Го разберем, трябва да имаме същото отношение, каквото Той е имал. При сегашното положение, ако Христос е на моето място, как ще постъпи? Пита ме някой: „Ти постъпваш ли като Христос?“. Отговарям му: „Радвам се, че ти виждаш, че аз не постъпвам като Христос“. Друг ми казва: „Ти постъпваш като Христос“. Аз не зная как да постъпя, казвам: „Кажи ми как да постъпя сега“. Ако аз дойда в къщата ви и ви кажа, че не постъпвате добре, тъй както Христос казва: „Вода за краката не ми дадохте, да се измия според обичая. А тази жена със своите сълзи ми уми краката. Прощават ти се греховете“, това ще показва едно вътрешно състояние.

Някой казва за друго, че е много нетърпелив. Аз наблюдавам себе си доколко съм търпелив. Някой път не искам никой да ме безпокои. Седнал съм да чета в стаята си или някоя нова идея ме занимава, но – трак-трак – някой чука на вратата. Излизам: „Какво обичате?“. – „За малки работи да говорим.“ Занимава ме той с малки работи. Друг дойде – трак-трак – и той ме занимава с малки работи. Казвам на себе си: като не искаш хората да те безпокоят, иди

някъде, да не ги чуваш, пък те нека си хлопат, а ти си седнал тук и искаш да не ти хлопат. „Искам – казва той – да ти кажа само две думи.“ Аз съм отворил вратата, но не го каня вътре, защото дълго време ще седи, а така, на вратата, за пет минути ще свърши. Някои обаче искат да влязат в стаята. Казвам им: „Говорете тук, че вътре е лошо“. На себе си казвам: нетърпелив съм.

Някой път аз възпитавам тези, които искат да приказват с мене. Казвам си, че ако запалия печката и е топло, ще приказват повече, по-дълго време ще седят. Затова си обличам палтото, слагам си шала и шапката и ги приемам в студената стая. Сестрата трепери от студ и казва: „Да запалим печката“. Сега аз треперя, и те да треперят. Казват ми: „Ще изстинат тия гости“. Аз казвам: „Че те ако изстинат, аз не изстивам ли? Ако са умни, нека изберат слънчев ден, да дойдат, когато е топло. Сега е зима и трябва да икономисваме дървата“. Аз си седя спокойно, внимателен съм, правя един опит. Някои са се научили да си събуват обувките, по чорапи да влизат в стаята. Когато някой иска да влезе по чорапи, казвам: „Обуй се, защото стаята не е топла, ще се простудиш. Ако беше топло, тогава можеше да се събуеш“. Не му казвам, че не е запалена печката, защото, като е постудено, по-добре се говори.

Аз знам едно нещо, правил съм опити, говоря ви за една опитност: страданията и нещастията привидно съществуват. Прекарвал съм зимата с едно тънко палто, без хастар. Спал съм три месеца на отворен прозорец, на 15–20 градуса под нулата. Ще кажете, че човек може да се простуди на отворен прозорец. Като стана сутрин, има два пръста сняг на леглото ми, но не се простудявам. А както сега живеем, ако оставим отворен прозореца, може да се простудим. Щом мислиш, че ще се простудиш, не отваряй прозореца. Понякога отварям прозореца и нищо не ми става, а понякога малко ме лъхне вятърът, и дойде хремата. Вярата е едното крило на човека, а надеждата – другото крило. Двете крила, това са двете ръце. Що е вярата? Вярата е дясната ръка. Що е надеждата – лявата ръка. Трябва да имаш вяра и надежда, с които можеш да работиш.

Понеже сега иде Нова година, човешката година си отива, а Божествената продължава. Тази сряда е последната за настоящата година, следващата сряда ще бъде вече в новата година. Тази песен е за идващата година, ние съединяваме двете години. Какво бихте желали да имате през новата година? Кажете едно желание, което да одобрим всички еднакво. За следващата сряда намерете една идея, която да бъде еднаква за всички. Донесете по една мисъл за това, което желаете. Ако кажете желанието си както е идеята ви, това, което искате, ще ви се даде. Ако го кажете не както е идеята ви, тогава да знаете, че това, което искате вие, ще се даде два пъти на онзи, когото не обичате. Тогава вие ще изгубите, а това не е наука. Ако кажете желанието си точно както е идеята ви, ще дадем и на вас.

Дойде един човек при мене за някоя услуга и нищо не ми плаща, но като каже: „Много ти благодаря за услугата“, все едно ми дава хиляди. Цял ден съм изгубил да му направя тази услуга, но съм доволен, сякаш ми е дал хиляди. Друг ми плаща доста пари и пак съм недоволен. Онзи, първият, така казва думата, че тя остава в мене, тя плаща, тя е жива дума. Как ще кажете една дума, че тя да плати, да бъде плащане? Една Божествена дума ще кажеш. Тогава аз казвам: за човек, който ми е направил услуга, ще извадя от моята скъровищница един скъпоценен камък и ще му го дам.

Всяка една дума, която изкажете, да бъде като скъпоценен камък в човека и той да я помни където и да ходи. И се научете, като гледате, погледът ви да бъде тъй мил! Един човек ми разправяше за някого: „Преди двайсет години го срещнах, но тъй мило ме погледна, че не мога да забравя този поглед“. Та казвам: като погледнете някого, пратете един поглед диамантен; като кажете една дума, такова движение направете с ръка, че ръката ви да проповядва. Тепърва трябва да учим това изкуство. Понякога и аз правя някои големи контрасти. Като се движа, зная кои движения са дисхармонични, върша някоя работа и като се върна, трябва да ги поправам. Например искам да ви представя идеята за някой горделив човек. Това е неразбрана идея. Как ще ви я представя? Така трябва да ви покажа, че

като видите, да кажете: „Това е горделив човек“. (*Учителя представя горделив човек. После представя строг човек. Накрая представя мил човек, с добри обноски, деликатен, вежлив.*)

Казвам: знайте, че във всяко движение, което правите, трябва да присъства съзнанието. Ако човек прави движения без съзнание, както прави някои гримаси, след време лицето му ще се обезобрази. Мислете красиво. Дръжте пред себе си образа на някой ангел, на някой светия. Ако искате да бъдете красиви, трябва да обръщате внимание на всички красиви форми, които виждате: някой плод, някоя хубава жена или хубава девойка, или някой хубав мъж. Направи едно хубаво движение с ръката си. Като видиш един бистър извор, спри се. Всичко това е хубаво. Така се възпитава човек. Не мислете, че може да се възпитавате по друг начин. Като видиш най-духовните хора, духовното в тебе се буди.

Вечерно време, когато седите на леглото и мислите за нещо хубаво, нежно, веднага ще забележите как някаква малка хладина, малка студенина ви лъхва по лицето (вие може да проверите това). Като мислиш нещо хубаво, някое същество от възвишените светове идва, поглежда те любовно и казва: „Много хубаво четеш, много хубаво мислиш“. Ако мислиш нещо лошо, хване те за ухото, мушне те някъде и ти почувстваш някаква болка. Мислете всякога хубаво. Трябва да знаете, че ние имаме неприятели, врагове. Защо са те? Законът е такъв. Зад нашите врагове е Бог. Той върви след тях, гледа ги отзад какво ще направят. Като рекат да направят нещо, веднага ги хване за врата и ги раздруса. А Бог е пред нашите приятели, понеже те ни обичат. Той е пред тях, показва им как трябва да се отнасят с нас. Пред нашите приятели е Бог и зад нашите врагове е пак Бог.

Казвам: при лошите условия Бог е отзад, а при добрите условия Бог е отпред. Тази идея е вярна. Когато дойде страданието, Бог е отзад и го наблюдава. Когато дойдат радостите, тогава е отпред. Когато се радваш, Бог е отпред. Ти благодари на Господа. Щом е там Господ Бог, ще знаеш това и ще седиш мирно, ще наблюдаваш. Бог иде. Каквото и да мине отляво или отдясно, ти Господа гледай. Ти тряб-

ва да мълчиш, а онзи, лошият човек, ще трепери, ще снее пушката и ще каже: „Не ми е позволено да те убия“. Гледайте Господа, Който е зад вашите страдания, и Господа, Който е пред вашите радости. Господ е зад страданията на вашето сърце. Господ е в радостите на вашия ум. Благодарете на Бога. Гледайте Го и Му благодарете всякога.

Добрата молитва

13. лекция, 29 декември 1937 г., София, Изгрев

СЪЗВУЧИЕ

*Отче наш
Духът Божи*

Чете се темата: *Какво желая за 1938 година.*

Ще дам някои изяснения за ценността на нещата. Сегашният живот доказва, че всички същества са изгубили ценността, идеята за ценността. Ако ви попитат: „Какво представлява животът? Какво нещо е човекът? Какво е растението, рибата, птицата?“, вие може да дадете много определения. Всички растения, цялото животинско царство, човекът – това са деца на разни степени. Животните и човекът са две различни категории. Животните са деца, които едва сега се учат да говорят, някои изговарят едва няколко думи.

Петелът казва ли нещо друго освен *кукуригу*? Друга дума той не знае. Като извика силно сутрин *кукуригу*, слънцето изгрява. Като каже *кукуригу*, намира си храна, времето се подобрява, всичко става. Най-важната дума в дадения случай е *кукуригу*. Правя сега една смешка. Отива един българин, шоп, в Лондон. Мисли, че в Лондон е като в България. Пита един минувач на български: „Чичо, я ми кажи къде се намира еди-коя си улица“. Онзи му отговаря на английски. Българинът казва: „Кажи ми на български“. И ние, като влезем в Природата, не знаем нейния език. Може да ѝ говорим, но тя ще ни пита: „Какво искаш?“. Ако е българин, ще ѝ каже: „На български ми кажи“. Намираме се в едно противоречие. Говорим за това какъв е нашият език.

Какво нещо е човекът? Човекът е едно дете, което сега се учи. Той се е научил да говори, богат речник има. Английският речник например е от 25 хиляди думи. Ние говорим обикновено с 1500–2000 думи. Сред хората, които са употребявали най-много думи, е например Шекспир, той е употребявал 16 хиляди думи. Някои други са използвали 8 хиляди думи, има и такива с 6 хиляди. Понякога казвате, че много можете да говорите. Колко думи знаете? Има ли някой от вас, който знае 10 или 20 хиляди думи?

Вие се спирате и казвате: „Какво трябва да се работи в света?“. Вижте петела, научил се е да кукурига. Когато петелът дойде пред прага на къщата и извика: „Кукуригу“, какво иска да каже? Че ще ти дойде много възлюбен гост, който ще бъде като баща ти, като майка ти. Когато ще идва някой по-странен гост, петелът ще се обърне и навън ще гледа – казва: ще дойде и ще си замине. Петелът пее навън и навътре и вие не знаете защо. Ще кажете, че това е просто един петел. Когато вие искате да кажете една дума, как трябва да я кажете? Петелът казва думите, без да ги мисли: „Ще изгрее Слънцето“. Ако го питаш защо ще изгрее, ще каже: „Не зная защо, не ме интересува“. Ако го попиташ дали някой гост ще дойде, ще каже: „Ще дойде“. Той е като пощаджия, който само донася едно писмо – не го интересува какво пише в него. Петелът раздава написаните писма: „Кукуригу!“. *Кукуригу* е едно писмо от невидимия свят, което вие трябва да разгадате. Разгадаването в какво седи? Сега всеки един от вас иска да се подслади. Знаете ли как се подслажда човешкият език? Колко е мъчно да се подсладят нещата! За да се подслади нещо, трябва вода, не може да го подсладиш без вода. Водата е носителка на живота.

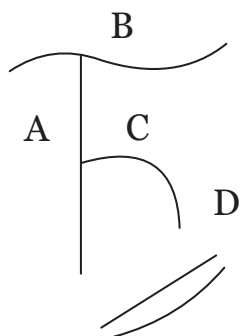
Казвам: на човека му трябва да учи. Той сега се учи да мисли. Как ще изговориш една дума? Трябва да мислиш най-първо и тогава ще ѝ дадеш смисъла и съдържанието. Вие казвате: „Ние се молим, обръщаме се към Бога“. Като се обръщаш към Бога, някой път в сърцето ти има съмнение, казваш си: „Я ме послуша, я не“. Не може да мислиш така. Петелът, сутрин като пее, не мисли какво ще стане. Той не казва: „Я изгрее Слънцето, я не“, но казва: „Земята може да се обърне, но Слънцето непременно ще изгрее, няма никакво съмнение“ – и така става. Ако го попитате как изгрява, ще каже: „Не зная как. Аз зная, че ще изгрее. Защо изгрява, не зная. Какво ще донесе, и това не зная, вие го изучавайте“.

Вие казвате: „Трябва да живеем добре“. Тези думи именно са като *кукуригу*. Какво разбираме под думите *добро живеене*? Доброто живеене, то е един акорд. Акордът *сол, до, ми* – това е доброто живеене. То не е съзвучие от два

тона. Съзвучие има между Слънцето и доброто живеене. В разумния живот има акорд. Има нещо в човешката мисъл, което наричаме *разум*. Но думата е изменена. Звукът *О* е изменен, думата *ом* е превърната на *ум*. „Ум“, казва българинът. *Ом* означава *това, което носи всичко, което Бог е дал*. Имате всичко това, с което да си служите. А сърцето, то е проявление на *ом*. Половината на *ом* е човешкото сърце. Що е сърцето? Сърцето носи половината от благословенията, които Бог ти е дал.

Следователно, влезеш ли в морето, трябва да имаш една лодка, а ако я нямаш, благословието ще иде във водата, ще се разтопи, нищо няма да остане. Казвам: всеки човек трябва да има в себе си една лодка. Когато вашата лодка е във водата, ще запазите благословието. То е вашето сърце. Значи със сърцето вие сте риба. Ако направя едно уподобяване, като кажа например: „Били сте риби“, може да ви въведа в заблуждение. Рибите са деца, които изучават закона на мълчанието. На тях не им е позволено да говорят. На тях им е позволено да гледат, да ядат нещо и да пият вода колкото искат. Поставени са във водата, за да пият колкото искат. Като пият, изваждат своите възгледи из водата. Имат известни машинки, чрез които изваждат въздуха, за да могат да дишат чрез хрилете. Те са в школата, ученици са. А в горната школа, с вашето мълчание, искате за няколко години да дойдете до посвещение.

Да изговори човек една дума, не е лесна работа. Изговарянето на една дума е опасна работа. То прилича на кремък и огниво. Българинът, като цъкне с огнивото, изкарва една искра. Тези, малките искри, са безопасни, на ако цъкнеш при едно вещество, което силно се възпламенява, ти може да произведеш голям взрив. С вашия език вие носите едно огниво и един кремък, които са много опасни. Като се влезе в окултната школа, всички учители препоръчват огнивото да не се цъка навсякъде. Най-първо ще видиш какви вещества има, какво можеш да кажеш, за да не стане взрив някъде. Да кажем, че ви дам един символ – вие как ще го изтълкувате? (*Фиг. 1.*)

Фиг. 1

Имате буквите *A, B, C, D*. Над перпендикуляра е *B*, долу е *D*. Сега, разбира се, има едно голямо съпротивление. Когато станете възрастни хора – на 30, 40, 50 години, мислите, че сте много стари, че сте свършили. Мислите, че толкова много знаете, не ви интересува нищо вече, носите старостта като един товар на гърба си. Вие защо се заблуждавате, че трябва да носите старостта на гърба си? Старостта няма нужда да я носите.

Питайте старостта как да ходите, за да ви научи. Вие не сте наблюдавали как се ходи. Така трябва да ходиш, че да има музика; като стъпиш, да се образува музика. Вижте насекомите, те музикално летят. Щурецът например има щитчета, които започва да трие, като седне. Този, който не се е научил да говори, знае как да стърже, един звук се получава. Щурците постоянно търкат тия щитчета, през целия ден се бие барабанът там. Знаете ли кога пеят щурците? Когато има преизобилие, хубави работи като дойдат. Щом дойде нещо лошо, те млъкват.

Аз преди години имах един щурец в стаята. Дошъл той на топло и току започне да пее, но пее когато трябва и когато не трябва. Един ден, гледам, влязъл в една пукнатина. Казвам му: „Слушай, излез навън. Пей на другите, аз вече разбрах тази работа“. А той: „Къде ще намеря по-добра публика от тебе?“. Да го изгъдя, не става. Както пееше, сипах няколко капки вода. Той се зачуди, престана да пее. Питам го: „Защо престана, защо не пееш?“. „Развали се времето“ – отговаря ми. Капнах две-три капки вода и времето се развали. И вие като щурца пеете някъде, но ви капнат няколко капки вода – считате, че е голямо нещастие, и казвате: „Лошо е времето, развали се“. С вас разговаря някой мъдрец и вие показвате вашето изкуство, показвате какво знаете.

Казвам: добрият живот, това е един музикален акорд между *сол, до* и *ми*. *Сол* в дадения случай е един хубав зрял плод, *до* е едно снесено яйце, *ми* е едно изгряващо слънце

– акорд е това. Гледай яйцето, изгряващото слънце и плода – това е един акорд. Плодът, от който иде животът, е Любовта, изгряващото слънце е Божията мъдрост, а яйцето е Истината – те съставят един Божествен акорд. Всеки един трябва да се учи да взема тона *сол*. Вие може да вземете вярно тона *сол* само когато плодът е узрял, няма никакъв дефект и сокът вътре в него е вкусен. Всички вие не можете да ядете правилно, ако не сте музикални. Ако вашето тяло не трепти, ако няма акорд, от яденето нищо няма да стане. Ако няма акорд, вие не можете и да чувствате, не можете и да мислите. Ако няма акорд, ако няма съгласие между Любовта и Мъдростта, между Мъдростта и Истината и общо съгласие между трите, работите не вървят.

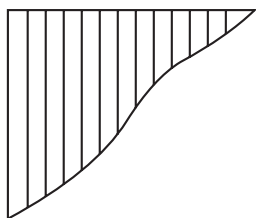
Сега трябва да мислите. Питате как. Някои много се интересуват как да направят това. Представете си, че се намирате в една стая, в която едва влиза един малък лъч светлина през една малка дупчица. Казваш: „Какво да правя? През тази, малката дупчица, само толкова светлина влиза, няма повече“. – „Уголеми малко дупката.“ – „Но дарби нямам, пари нямам.“ Защото, за да придадеш нещо, трябва енергия. Казвам: „Разумно ли е да викаш някого, за да разшири тази дупка? Не. Няма време, ти сам ще свършиш това“. Вие ще попитате: „Колко голям трябва да бъде прозорецът?“ – не сте изучавали пропорциите. Ние поставяме тези, големите прозорци, на една Божествена къща. Когато Господ направи вашата къща, колко големи направи прозорците тук, на главата? Очите са прозорци. Каква е големината им? И досега не знаете каква е тяхната дължина и широчина. Премежете, аз няма да ви казвам. Когато през този прозорец влиза голяма светлина, той се намалява. Когато някое впечатление е силно, ти свиваш очите си. Гледаш някой човек и той си свива очите – значи от тебе излиза повече светлина и той не може да издържи, затова ги свива. Когато светлината, която излиза от тебе, е по-малка, той си отваря очите. Нощните животни имат по-широко отворени очи, за да се възприеме повече светлина. А очите на дневните животни са станали малки, понеже денем има повече светлина. Знаете ли колко време е взело, докато се свият тези прозорци у човека?

В човека има и две слушалки – двете уши. Знаете ли колко време е взело на Природата, докато създаде ушите? Сега ушите лесно стават, но на Природата милиони векове е взело, докато ги създаде. Като разгледате една, втора, трета форма, като минете през цялото органическо царство – от растенията, през птиците и рибите, до млекопитаещите, може да видите през какви форми са минали човешкото ухо и човешкото око. И сега има някои уши, които са хубаво направени, но в бъдеще ще се образуват още по-големи, по-хубави гънки. Засега човешкото ухо има няколко гънки. Ухото показва умствените способности. В животните ушите нямат никакви гънки, те си служат с тях само колкото им трябва за говор. При човека има известни вълни, които трябва да се възприемат и да станат храна за мисълта, защото от слушането ще разбереш как трябва да мислиш. Не само да чувстваш, но трябва да започнеш и да мислиш.

Сега аз искам да направя предмета, върху който говоря, ясен, за да можете да го употребите. По някой път вие седите и се безпокоите, че няма с какво да се занимавате. Завършили сте гимназия, после университет, но не ви назначават на служба, и се безпокоите. Представете си в такъв случай онези, които са на служба – отначало е много добре, но след 20–30 години еднообразна работа служенето им дотегне. Представете си, че сте машинописец. Какво прави един машинописец? Казва: „Дотегна ми да пиша на машината, не искам повече“ и като види някой друг да пише, бяга. Еднообразна е станала работата, при писането има еднообразие. Навсякъде има еднообразие, и в говора също. Някой говори някои неща, а ти не искаш да ти говори. Нито искаш ти да говориш, нито искаш другите да ти говорят – еднообразие е настанало.

В живота насава еднообразие, когато любовта не функционира. Щом си недоволен, любовта не функционира правилно – погрешката е в тоновете на любовта. Недоволен си, сприхав си, гневлив си – в тоновете на мъдростта има нещо, което ти липсва. Понякога обичаш да икономисваш истината – в тоновете на истината има нещо, което ти липсва. Казва някой: „Нещо липсва в любовта. Нещо липсва на

мъдростта“. Не че липсва нещо, но скъсване има, не функционират струните. Понякога човешкото сърце се разтяга. Ако го направите по-влажно, жиците се разтягат; ако го направите много сухо, тогава жиците много се затягат. И в единия, и в другия случай между тези жици няма отношение. А между жиците на пианото има отношение. Някой път трябва да ви покажа как е построено пианото. Неговите струни са дълги (фиг. 2). Колкото отиват към високите тонове, жиците стават по-тънки, колкото отиват към ниските тонове, стесняват се.

Фиг. 2

Казвате: „Стеснително ми стана в живота“. Значи вие от басовите струни ще отивате към сопраното – тясно ви е станало. Ако вашето сърце не може да трепти по басовите струни, които имат по-малки трептения, на вас ви става мъчно, тясно. Казвате: „Тясно ми е вече“. Какво трябва да правите? Трябва да повишите трептенията, вие сте в

много по-висока октава на живота.

Искате да бъдете добри както вие знаете. Как прилагате доброто? Да допуснем, че имате малко дете и искате да му дадете ябълка, за да го накарате да отиде някъде. Какво ще му кажете? Може да му дадете тази ябълка, но какви ще бъдат подбужденията ви? Окултният ученик как трябва да даде една ябълка? Виждаш беден човек – трябва да му дадеш нещо, което се яде. Не му давай неща, които не се ядат. Ако му дадеш пари, ти ще имаш един резултат, ако му дадеш риза, ще имаш друг резултат, ако му дадеш връхни дрехи, ще имаш трети резултат, но никой от тях няма да бъде най-добрият резултат. Ако искаш му дадеш един плод, как трябва да го дадеш, какво трябва да кажеш? Знаете ли аз какво ще му кажа? Аз ще се поуча от растенията, от това, което те биха казали, и ето какво ще кажа: „Давам ти този плод. След като го изядеш, посей семките му. Семката, която ще посееш, ще се върне при мене“.

Две неща има, с които може да контролирате кое е добро и кое е лошо. Всяко добро, което направите и не се

върща при вас, трябва да знаете, че не е добро. Всяко зло, което направите и не се върща при вас, и то не е зло. Доброто, което се върща при вас, то е добро. Щом се върне при вас, то е прието от Бога. Щом злото се върне при вас, и то е прието от Бога. Имате две различни неща и два различни резултата. Доброто и злото, които сте направили, щом са приети, се връщат при вас. Доброто произвежда радост, а злото – скръб. Питам сега: вашето зло, като е отишло при Бога, какво е произвело? Когато вашият ангел е писал едно писмо, вие, без да искате, сте направили погрешка и тази погрешка е оцапала съдържанието на писмото.

Кога човек е изгубил нещо? Скръбта винаги показва, че си изгубил нещо ценно. Представете си, че имате един хубав плод и чакате да го вкусите. Някой обаче го разваля. Като гледате разваления плод, във вас настава една скръб – напразно е употребен плодът. Скръбта показва, че онези плодове, от които можем да вкусим и да се ползваме, са развалени. Коя е причината за развалянето на тези плодове? Ние сме причината. Сега във вас се заражда мисълта: защо Господ е допуснал това? Защо Господ допусна злото? Какво бихте отговорили? Българската дума *допусна*, *да допусна* означава *да отпусна*. Злото е било вързано, а вие от голяма милост сте го пуснали да върви с вас и да си играе около вас. Като излязло, това зло започнало да играе около вас и направило една пакост.

Господ казва така: „Деца, които не са научили своя урок в училище, не ги извеждайте от училището навън, защото ще ви направят пакост“. Зло правят всички ония деца, които не са си научили урока. Като излязат навън, те ще направят една пакост. Какво ще правиш тогава? Ще убеждаваш своето другарче да се върне пак в класа, за да си научи урока. Вие сте решили, че това е лошо, че това е дявол. Няма дявол, това е един ученик, излязъл преждевременно от училището. В неговия ум седи мисълта, че е учен, че е много способен. Излязъл е от училището и мисли, че всичко му е ясно. Той казва: „Много знания не ми трябват. Каквото научих преди хиляди и милиони години, все ми е ясно“. За сегашната култура и пет пари не дава. Като му кажеш нещо

за Божията любов, той казва: „В нашето време така беше“ – заглажда отгоре. Сега някои от вас искате да се учите от дявола, отивате да ви държи лекции. Да не говорим за дявола, понеже така престъпваме едно Божествено правило. Ако говорим за дявола, ще се оцапаме и ние.

Аз ви представям злото в най-малката форма, във формата на ученици, които не са си научили уроците. Попитай съученика си: „Урока си знаеш ли?“, изпитай го. Ако си знае урока, кажи, че е добър, и нека тогава излезе навън. Щом не си знае урока, кажи: „Стой си тук. Като се научиш, аз пак ще дойда и пак ще те повикам“. Това значи: не правете нищо преждевременно. Но какво трябва да се разбира под *не правете нищо преждевременно*? Питаш: „Какво трябва да се прави?“. Учи! Как трябва да учи човек? Ти не можеш да учиш, докато не разбираш нещата. Ще се научиш най-първо да обичаш и само тогава можеш ще учиш. Без любов наука няма. Ако обичаш нещата повече, отколкото трябва, ще си създадеш лош навик – това, което си научил, няма да искаш да го оставиш. Това, което научиш, ще го оставиш – акорд ще има.

Понякога наблюдавам някой музикант, който съчинява една песен: първо пее с акорди, после слага ноти, проверява веднъж, втори път, като направи една погрешка, върне се назад, а после пак поправя. Не мислете, че това, което е написано, изведнъж се е получило. Не, модулации има. Има хиляди начини, по които може да напишеш една песен. В музиката има едно правило, има една мярка, с която се мерят музикалните творби. Например вие искате да нарисувате едно лице. Знаете ли колко мъчно се преподава това изкуство? Най-първо трябва да знаете какви пропорции съществуват между тялото, лицето, главата. Лицето е една Божествена пропорция. Главата е мярка за цялото тяло – колко пъти трябва да влиза тази мярка в ръста на човека? Аз няма да ви кажа, ще ви оставя да мислите. Челото е мярка за цялото лице, то е Божествена мярка – тази мярка, с която Бог мери. Носът е мярка, с която ангелите мерят. Устата е мярка, с която човек мери. Това са пропорции. Челото е мярка, с която Бог мери, носът е мярка, с която ангелите

мерят, устата е мярка, с която хората мерят. Затова хората постоянно мерят – отварят и затварят уста. Като мери, човек все придобива нещо. Щом яде, човек придобива нещо – каквото измери, прибира го вътре, затваря го, зашива го. Погледнеш, утре пак мери. Каквото мери, никога не го дава. Това, което човек веднъж е премерил, не може да му го вземеш, от премереното за вас нищо няма да отмери. От това, което не е премерил, може да се ползваш. Затова всеки ще мери за себе си. Не чакайте другите хора да мерят за вас. Бог, Който е всемъдър, е направил всеки човек за себе си да мери.

Устата има три функции, но най-първо тя мери. Има и друго мерене. През ноздрите на носа ангелите дават. Като дишаш и приемаш въздух в дробовете, това представлява мярката на ангелите. Сладките думи, и те са мерки на ангелите. Като кажеш сладка дума някому, там е един ангел, който гледа кое ще излезе от Дървото на живота. Ще попиташ: „Къде е Дървото на живота?“. Но всяка сладка дума е плод от това дърво, плод, който един ангел ще ти даде. Ако ще давате една сладка дума, дайте я, тя ще принесе цяло едно благословение. Езикът трябва да се огъва. Има един положителен начин за това – той трябва да стане много музикален. Езикът е перо. Най-хубавото перо, което някога е правено, е човешкият език. Когато не пише, по-лошо перо от него няма. Когато пише, по-хубаво перо няма. Същевременно, когато напише едно зло, това е по-лошо от всичко друго.

Сега да влезем в областта на физическия език – словото излиза чрез човешкия език, но не само от него. Участие в това взимат и човешките дробове, и не само дробовете, но и човешкият мозък, след това участие взимат и ушите. За да познаеш някого, трябва да го близнеш с език. Животните изпитват нещата с езика си. Като се приближат до някое друго животно, близват го. Някой иска да те близне – иска да те познава. Като те близне, приближава се малко и веднага съобразява какво трябва да прави. Но ако го оставите да ви ближе, ще имате като бремене едно тягостно състояние. Един англичанин имал опитомен тигър, който обичал да

му ближе ръката. Един ден англичанинът, както си четял, го оставил да му ближе ръката, но по едно време чул, че ръмжи. Тигърът като близал, близал, появила се една капка кръв и като се появила, поискал да се нахвърли върху човека. Дошъл слугата и с един удар спасил господаря си. Някой път и ние, след като сме се близали, близали и се е появила една капка кръв, проявяваме старите инстинкти на живота.

Падналите духове образуваха месоядството, то е тяхното изкуство. Плодоядството го научихте при ангелите, а пък месоядството сте го научили при падналите духове. Сега аз не искам да се спирам върху външната страна на плодоядството и на месоядството. Месоядството влезе в света, когато се прекъсна връзката на Любовта, с която да дойде тя в човешката душа. Ева беше първата, която скъса струната на Любовта. Ако искате да скъсате струната на Любовта, вие ще се намерите извън рая – тогава ще дойде скръбта. Всякога се пазете от скъсването на тази струна. Всяка скръб, която усещате всеки ден, показва, че сте извън рая. Ангелите като направят тази връзка, като свържат тази нишка, радостта идва и пак сте в рая. При всяко скъсване на струната вие сте извън рая, а при всяко завързване влизате пак в рая. Казвам: пазете се да не скъсате струната на Любовта.

Вие понякога казвате: „Не си струва“, искате да намерите един път без любов. Има един път без любов. Щом останеш без любов, ще изгубиш всичко, което съществува. Когато в живота всичко става без любов, ти ще останеш като една суха кост в света, ще бъдеш едно голо съзнание, без никакво отношение. Само едно възпоменание ще имаш, нищо повече. Знаете ли какво нещо е възпоменанието? Няма по-голямо мъчение от това, да си спомняш за изгубените блага и да не можеш да ги върнеш. Някой богат човек изгубва своето богатство, изгубва жена си, дъщеря си, синовете си, всичките си приятели, и остава сам. В това положение той се измъчва, казва си: „Какво беше едно време!“.

Смисълът на живота е нищо да не изгубим от онова, което Бог ни е дал. Христос казва: „Не изгубих никого от онези, които ми даде, освен едного“. Единият, когото Хрис-

тос изгуби, направи една голяма пакост. Всички раздори, които стават, се дължат на изгубения Христов ученик. Аз ви виждам как всеки ден се разправяте. Карат ли се двама души, той ходи с тях. Вие постоянно се занимавате с ученика, когото Христос изгуби. Защо го изгуби Христос? Сега вие се намирате в положението на онзи индуски ученик, който отива при един индуски учител, за да научи нещо за любовта. Учителят казва: „Ще ти дам едно нещо. За всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. Абсолютно да го извадиш от ума си, никак да не мислиш за него. Цяла една година да не мислиш за носорога“. Накрая ученикът казва: „Учителю, цяла година само за носорога мислих“. Сега аз няма да ви кажа да не мислите за носорога, но казвам: мислете за носорога. Няма да навлизам в подробности за това каква идея е имал в ума си този индуски учител, оставям въпроса за носорога.

Ще ви дам малко по-лесна задача. На вас казвам сега: за нищо друго да не мислите, освен за Бога. Тази идея да остане у вас до идущата година. Като дойдете идущата година, и вие ще кажете: „Учителю, за всичко мислихме, но за Бога не сме мислили“. Индуският учител казал: „За всичко мисли, но за носорога да не мислиш“. Аз пък ви казвам за едно да мислите: само за Бога. Като се върнете, вие ще кажете, че за всичко сте мислили, но не и за този, за Единия. Направете опит десет дни да мислите само за Бога. Понеже всичко от Бога излиза, няма да ви кажа защо трябва да мислите за Него, но казвам: за нищо друго да не мислите, само за Него да мислите.

Важно е най-първо да имате светлина. Ако вляза в една тъмна стая, трябва да имам светлина със себе си. Вие може да направлявате вашата светлина навсякъде, да изучавате всичко. Но ако вашата светлина е мъжделива, не се оставяйте на нея, защото всичко ще изгубите. Трябва да имате такава светлина, с която да можете да осветите всички предмети, за да имате една ясна представа за тях. Казвам: мислете сега за вашата светлина на Любовта, за топлината, която Любовта може да внесе във вас. Десет дни ще ви дам да правите наблюдения върху топлината на Любовта

– каква топлина произвежда тя, като дойде в човека. Ще ви дам едно малко разграничение. Онзи момент, в който Божествената топлина пристигне, е много кратък, но в този момент всички препятствия изчезват и вие се намирате в такова състояние, че сте готови и да учите, и да работите, и добро да правите. Смени ли се състоянието ви, отива си хубавото, не можете да го задържите. Всеки ден поне за кратко време тази топлина иде. После идват други състояния, но във всички тях все ще има малко безпокойство. Като дойде тази Божествена любов, в нея има пълно задоволство – като че слушаме как се пее в Небето. Като се затвори пак тази врата, този прозорец, веднага слизаме в обикновения живот.

Казвам: всинца вие имате големи задачи да разрешавате. Има майки, които не знаят как да обичат дъщерите си. Някоя майка казва, че обича дъщеря си, но моите наблюдения са други. Майките още не са се научили как да обичат дъщерите си и бащите не са се научили как да обичат синовете си, и учителите не са се научили да обичат учениците си, и свещениците не са се научили да обичат тези, които ходят да се молят на Бога, и господарите не са се научили да обичат слугите си. Другото също е вярно: дъщерите не са се научили да обичат майките си, синовете не са се научили да обичат бащите си, учениците не са се научили да обичат учителите си, слугите не са се научили да обичат господарите си. Любовта не функционира в света. Учителите не знаят да обичат и учениците не знаят да обичат. Бащите имат синове, но не знаят как да ги обичат, намират се в едно противоречие.

Ще ви приведа един пример. В Америка един негър отива пред прозореца на един богаташ и с дрезгав глас закрепцява, заревава – пее му той. Безпокои го, не е пеене това. Богаташът излиза и му дава един долар, но той започва да вика още повече. Дава му два долара, той пак вика. Най-после му хвърля десет долара, за да се махне. Щом и на вас ви дават десет долара, за да се махнете, вашето пеене не е пеене, вие не сте певец. При този американец идва друг негър, но като запява, първокласен певец е. Богаташът става

от леглото, облича се, излиза навън и му дава хиляда долара. Казвам: щом ви дават от един до десет долара, за да се махнете, вие не сте певец, а щом ви дават хиляда долара и ви канят да влезете вътре, да знаете, че сте добър певец. Аз искам вие да влезете вътре, да ви дадат хиляда долара. Аз искам вие да бъдете едни от добрите певци, да ви дадат по хиляда долара и да имате всичките придобивки, които сега има в света. Казва някой: „Спечелих десет долара“. Щом са десет, това не е спасителното пеене. Ако сега бихте пели в една къща, колко биха ви дали?

Вие не сте минали още през изпитания. Седите тук и аз не съм ви поставил на изпит. Така не се влиза в Царството Божие. Ако ви дам една задача, ако ви кажа вечерно време да идете някъде в града и да пеете, а като пеете, да приспите стражарите, тогава какво ще кажете? Стражарите така могат да се унесат в пеенето, че всеки от тях да се занимава само с пеенето, нищо друго да не казва, освен: „Пей!“. Но ако аз ви пратя в града да пеете, после може да ви търся из участъците. Затова, понеже ви тача, не искам да ви изложам и да влезете в участъка. Ако знаех, че вие можете да приспите стражарите, щях да ви пратя, но не ви пращам, понеже може да се наложи да ви освобождавам. Като ида да ви освобождавам, ще ми кажат: „Ти ли си този, който ги прати да вдигат този шум из града?“.

Аз мога да ви пратя не само на физическото поле, но и в другия свят, мога да ви пратя в реалния свят и най-после мога да ви пратя в идейния свят. Има три свята: първият е материален, вторият е реален и третият е идеален. Тъй щото няма да ви изпратя в материалния свят, но ще ви изпратя или в реалния, или в идейния. Когато идете там, няма да има никакви затвори и стражари. Стражарите в реалния свят са много благородни. Те нищо няма да ви кажат, може да си пеете – най-много да ви дадат десет долара. Никакъв стражар няма да дойде и да ви каже: „Защо ни безпокоиш?“. В този свят ще излязат, ще ви дадат десет долара и ще си заминат. И ако в реалния свят те повикат да пееш още, ако ти дадат хиляда долара, това значи, че са останали доволни. Ще направя една аналогия: като направиш едно

добро и кажеш: „Моето добро не е прието“, значи ти не си пял както трябва. Като направиш едно добро и те повикат вътре хиляда долара да ти дадат, това е признак, че ти си свършил това дело както трябва.

Сега във вас има само едно желание. Казвате: „Като умрем, като идем в оня свят, тогава ще учим всичко“. Ще идете в оня свят, но за да ви пуснат, трябва да пеете. Като влезете в другия свят, ще се изправите пред райската врата и ще изпеете песента *Махар Бену Аба* или песента *В начало бе Словото*. Ако пеете както не трябва, ще ви дадат десет долара, да си вървите, а ако ви повикат и ви дадат хиляда долара, това значи, че сте се научили как да пеете. Как започва песента *В начало бе Словото*? Вие не сте се опитвали. Първоначалната буква е *В*, после имате *Н* – това е законът на противоречието, след това иде буквата *А* – тя е натоварена. Значи това, което внася нещо, то е начало. Това, което нищо не внася, то не е начало. Само доброто, което внася нещо в нас, то е начало. Всеки ден, като станете, трябва да има нещо, което да се внесе във вас. Ако някой ден нищо от Божествените блага не внесете, той е един от изгубените дни.

Вие сте ученици и някои от вас са ме питали: „Как да се молим, за да ни слуша Господ?“. За да те слуша Господ, ти всеки ден ще ходиш при Него, да видиш каква услуга можеш да Му направиш. Като дойде някой път Господ на Земята, нуждае се от някаква услуга и като намериш този случай – да му направиш услугата, това е доброто. Да допуснем, че един богат човек върви по пътя и след него върви бедна вдовица с малко детенце, която му иска нещо. Той маха с ръка и така иска да каже: „Сега съм зает, голяма работа имам, с тебе няма какво да се занимавам“. Всъщност трябва да ѝ каже: „Ти погрешно си намерила адреса: аз не служа на Господа“. Не, спри се при вдовицата, виж какво иска, направи ѝ услуга – това значи да служиш на Господа, да изпълниш волята Божия. Като видиш този богат човек и как вдовицата върви след него, ти казваш: „Аз видях един пример. Колко е жесток богатият човек!“. Че ти себе си съдиш! Ти си направил една голяма погрешка. Кажи си: „Ами ако аз съм на неговото място?“. Ти не си по-добър.

Трябва да знаете как да обясните нещата. Всяка една погрешка, която сте констатирали, е ваша погрешка. И всяко добро, което сте констатирали, е ваше добро. Доброто, което не сте видели, и то е ваше който и да го е направил. Щом видите каквото и да е добро, то става ваше. Казвам: винаги констатирайте доброто в другите хора, понеже то е и ваше добро. Когато другите хора вършат добро, тяхното добро влиза във вас, то става добро във вас. Когато виждате погрешките на другите хора, те стават и ваши погрешки, затова констатирайте повече доброто в хората, а по-малко техните погрешки, за да се намалят. Защото, като дойде една погрешка, тя е един беден човек – ще яде, ще пие цял един месец и като си замине, нищо няма да ви плати. Ако десет души дойдат през месеца и всеки по 500 лева изяде, това прави всичко 5000 лева. Откъде ще намерите в тия сиромашки години 5000 лева? А всяко едно добро, което вие констатирайте, ще ви остави по 10 000 лева. Десет души като дойдат, това са 100 000 лева за един месец – вие печелите. Вие искате да бъдете богати – ето един начин за придобиване на богатство. Кой човек става богат в света? Истинското богатство винаги се дължи на добродетелите, които са посещавали човека – сега или някога. Осиромашават всички онези, в които доброто е престанало да ходи.

Казвам: всеки ден констатирайте доброто, за да дойде нещо добро във вас. Доброто е плод на Любовта и нека да опитаме този плод. Сега това е най-ясното обяснение. Защо трябва добре да живеете? Вие се молите и казвате: „Аз искам да бъда добър работник“, искате да помагате на хората. Какво ще ми помагате, кажете ми? Например сега, като ви говоря, виждам, че мнозина от вас желаят друго нещо да кажа (не че това, което говоря, е лошо). Това, което желаете, е преждевременно. Всинца имате желания, които са преждевременни. Всинца страдате от ненавременни желания. Не че е лошо това, което желаете, но е преждевременно. Искаш да направиш голямо добро – защо? Прояви най-първо малкото добро. Но сега мнозина не са констатирали кое е малкото добро.

Един уважаван професор минава веднъж покрай едно паднало дете и се спира при него. Той е учен човек, преподава на студентите, но се интересува от малкото дете, казва му една сладка дума. Това е най-добрата лекция, която този професор някога е държал. Това, малкото добро, в невидимия свят ще се запише. За другите лекции, които е държал на студентите, вече са му платили. В невидимия свят големите добрини изобщо няма да ги има, но това, което професорът е направил с малкото дете, ще му се запише за възнаграждение.

Като влезете в Небето, тези, които сте учили, ни най-малко няма да ви посрещнат. Доброто, което сте направили на някой богат човек, като сте го гощавали, съвсем няма да бъде там, но ако сте направили някому някое микроскопическо добро, него ще го констатираме. Аз така констатирам. Вие сте от тези, много добрите, които се занимават с много грандиозни работи – с поправянето на света, с внасянето на ред и порядък. Хората да са богати, да са хубаво облечени, апартаментите да са хубаво мебелирани – това са все грандиозни работи. А пък важни са тези, малките работи. Занимавайте се с дребните работи. Аз бих се занимавал по-скоро с думата *кукуригу*, отколкото с тези грандиозни работи. Ако ми дадат да се занимавам с всичките грандиозни работи и ако петелът кукурига, ще се спра на неговото кукуригане. Защото, след като изкукурига, петелът пакост никому не прави. При тези, грандиозните работи – че някои имали къща, цялата постлана с килими, че имали каруца, че имали това-онова, там може да има спорове. Аз разсъждавам в себе си: този направил пакост, онзи направил, а пък като казвам *кукуригу*, има ли някаква пакост в това *кукуригу* – не. Като каже някой *кукуригу*, никому пакост не прави. Не че грандиозните работи са лоши, но тези материални блага са дошли преждевременно. Те се дължат на съвсем друга, чужда школа.

Най-първо Бог каза на Адам: „Няма да ядеш от това дърво“. Аз другояче ще ви кажа: „Ти грандиозни работи няма да искаш в света“. Бог каза само едно нещо: „Няма да ядеш от дървото на познание на добро и зло“. Там бяха

скрити тия, грандиозните работи – мисълта човек да бъде учен, богат, силен, красив, да бъде княз. „Няма да вкусваш от другите работи, от малките работи ще ядеш.“ Но като дойде онзи, черният адепт, каза на Ева, че ако яде от това дърво, това ще стане, онова ще стане, и всички тези неща преждевременно дойдоха. Погрешката е там. На вас ви казвам: трябва да се върнем, да дойдем до дървото на живота, да оставим дървото на познанието на добро и зло, да бъдем готови – и за него има време. Ще дойде Господ да ни каже да не ядем от забраненото дърво дотогава, докато Той забранява. Значи, като дойдем до дървото на познанието на добро и зло, то ни е забранено. Ще дойде ден, когато Господ ще каже: „Яжте от това дърво“, но тогава това дърво вече няма да бъде вредно.

Мога да ви обясня в какво седи работата. Ако нахраниш едно малко дете с твърда храна, какво ще стане с него? Стомахът му още не е готов. Изисква се много деликатна храна за децата. Един ден, когато му израснат зъбите, тогава детето може да яде храна, която трябва да се дъвче. Злото е такава храна, която трябва да се дъвче. Ако ядете злото, трябва да го дъвчете. Ако в злото човек не мисли, може да дойде голямо нещастие. Да се върнем към важното. Акорд трябва да има между вашето сърце, вашия ум, вашата душа; акорд трябва да има между волята, мислите, чувствата – едновременно съзвучие трябва да има. Силата на човека е там; оттам трябва да започне човек. Онова, което мислиш, онова, което чувстваш, онова, което можеш да направиш доброволно, то е твое. А всяко нещо, което не можеш да направиш, не е твое. Всяко нещо, което другите хора правят, то е за тях. Всяко нещо, за което ти можеш да мислиш, е за тебе. Всяко нещо, за което хората мислят, то е за тях. Да се радваме на онова, което е за нас, и да се радваме на онова, което е за другите. Ако искаш другите да мислят за тебе, ти трябва да познаваш тези хора и да е будно съзнанието ти.

Какво разбрахте сега? Да не приличате на онзи свещеник, който на Задушница нарязал натрупаните хлябове пред себе си и попитал другите: „Братя, виждате ли ме?“. Те казали: „Виждаме главата ти“. – „Идущата година ни-

как да не ме виждате.“ Аз бих казал така: „Ако тази година само главата ми виждате, искам идущата година целия да ме видите“. Свещеникът искал повече порязаници да има. Вие сега обвинявате такива свещеници. Ами вашите порязаници не са ли по-големи? Не приличате ли на тези свещеници? Всеки казва: „Догодина хич да не ме виждате“. Аз виждам, някой си има една стая и кухня, но казва: „Учителю, искам да имам 3–4 мебелирани стаи“. Искан да не го виждат. Посещавам го идущата година и той вече има четири стаи, кухня, баня, заграден двор. Казва: „Учителю, много добре стана, но много задължнях. Трябва да се плаща голяма лихва – откъде ще намеря пари?“. Че как да го съжаля? Тия задачи са за света. Да градят, да имат къщи, то е за хората в света. Това е предметно учение за тях, понеже те вършат тия работи, доста ученици има за градеж. Това, което те градят и вършат, не е лошо, но то не е за нас. Ако един ученик е отишъл в училището и същевременно иска да гради, той нищо няма да научи. Ученикът трябва да остави другите да градят, а той да учи. Като завърши училището, тогава ще гради.

Вие сте влезли да изучавате изкуството на любовта. Вие сте в епохата на Любовта. Ако започнете с любовта, ако хората вложат любовта, светът ще се оправи. Ако вие градите една къща и употребите любовта, ако я постилате с килими и употребите любовта, никакво противоречие абсолютно няма да има. Ако майките раждат с любов, ако се женят с любов, ако се учат с любов, ако заспват с любов, ако се събуждат с любов, ако пеят с любов, това е рай. Рай е място, където всичко се върши с любов: правите нещо с любов и ви се отплащат с любов. Колко е хубаво да направиш услуга и да ти се отплатят с любов! И аз така да съм погледнал някого, че той след години да ми каже: „Много ти благодаря, тъй мило ме погледна, че с години седи този образ в мен“. А някой път, като дам нещо на някого, той не е доволен. По-добре е да каже: „Много ти благодаря за това, което направи, признателен съм за доброто, което ми направи“. Така той препоръчва себе си. И като направиш едно добро, ще се смалиш, та целия да те видят хората. Ще станеш малък, за

да ти виждат главата, лицето, ръцете, да запомнят целия ти образ. Не само да видят едно парче, но да кажат: „Този човек има отличана глава, отлични очи. Като погледне, има един хубав, мил поглед. Прави хубави движения с ръцете си. Кожата му е добре сформирана. И косите му са хубави, не са настръхнали нагоре, а са загладени. Мекичък е той“.

Ако влезете в невидимия свят между ангелите, с какво ще се препоръчате? С красота ли? В нас още красота няма: очите не са очи, веждите не са вежди, носът не е нос, устата не е уста, лицето не е лице, пръстите не са пръсти, пък и ухане не излиза от нас. Сега ще попитате: „Какво трябва да се прави?“. Аз ще ви дам тази година пари да се лекувате. Решил съм да ви платя по една баня. И след като излезете от банята, по един нов костюм от мене даром ще имате. Старите си дрехи ще оставите, ще носите нови дрехи, шапки, обувки. И тогава ще разберете малко какво ви трябва. При любовта една баня ще имате, ще имате един теляк на любовта – да видите какво нещо е теляк. Ще имате и такава вода на любовта, че като ви измие и като излезете от тази баня, да я оцените.

Сега искам да ме разберете не буквално. Това са добрите условия, които ще ви се дадат; едно от добрите условия, за да възприемете това, Божественото благо. Ако ние в дадения случай не възприемем Божието благо, ще има моменти в живота, когато няма да можем да го възприемем. Трябва да възприемем Божието благо. От него иде животът, човешката мисъл, човешката разумност – най-ценното нещо от него иде. Ние трябва да се научим да обичаме Бога. Като дойдем до Него, изведнъж така да се справим, че да бъде един свещен момент. Не за дълго, но за две, за три секунди, в един свещен момент да мислим за Онзи, на Когото дължим всичко, защото ние сме дошли на Земята преди толкова милиона години и всичко даром ни се дава. Но ние още искаме много работи. Не сме се спрели един ден да кажем на Господа една сладка дума от сърце, да Му кажем: „Колко Ти благодаря, Господи!“. Не сме се спрели да благодарим. Ние сега седим и чакаме да остареем, да умрем, да идем на онзи свят, и така изгубваме красивото.

Ако Господ в този свят не може да ни се изяви, не знаейки дали в онзи свят ще може да ни се изяви. Защото, за да ни се изяви Господ, трябва да си изпълним работата на Земята и като се върнем при Него, работата да е завършена. Понякога, като говори някой за познаване на Господа, това е опасна работа. Някои искат да Го видят. Ти Господа в този смисъл не можеш да видиш, при Него няма да идеш, светлината Му и топлината Му не можеш да приемеш. Сега на вас ви е потребна Божията любов, а не това, да видите Господа. Той ще ви покаже една малка светлинка, като изгрява – много малка, достъпна за вас – няма да бъде голяма, но много малка светлинка, която вие ще считате, че е надалече. Моментът на онази малка светлинка и на онази малка топлинка, която ще дойде, и на онази сила, това е достатъчно за тази година, за да се поощрите. Като се срещнете две сестри, гледайте да си давате уважение и почитание една на друга. Уважавайте се, почитайте се. Който иска да го почитат и уважават, трябва и той да почита и уважава. Казвам: всички да се стремите да си давате уважение и почитание. Казвате за някой брат, че още не се е повдигнал, че още е зелен. Радвайте се на зеления брат. Този брат е невежа. Радвайте се, че е невежа. Той е още дете, още нищо не знае. Радвайте се на това дете – в него има едно желание, той иска да знае.

Питам: братя християни, разбрахте ли? Според мене разбрано е това, което можем да направим. Изпейте *В начало бе Словото*. (*Изпява се песента*.) Сега в реалния свят я изпейте. Ето каква е идеята: като пея *В начало бе Словото*, да имам мисълта, че отивам да взема голямо богатство, и тогава думите *В начало* имат смисъл. Ако отивам за някое страдание, тогава нямат смисъл. Думите *В начало* (значи като отиваме за нещо голямо) как трябва да ги изпеем? Като мислите, ще ги изпеете. Като не мислите, няма да ги изпеете. Простите работи лесно не се правят. Всеки да ги изпее както знае. Всички изпейте *В начало бе Словото*. Ако рибата пее *В начало*, във водата ще бъде, ако птицата пее *В начало*, във въздуха ще бъде, ако едно млекопитаещото пее, по земята ще ходи. Как ще пее рибата във водата? Как ще

пее птицата във въздуха – ще хвърка. Млекопитаещото как ще пее на земята? Значи зависи кой как ще пее – като риба ли ще пее, като птица ли ще пее, или като млекопитаещо (рибите не могат да пеят). Ще изпеем един ден само *В начало*. Във всяка песен има няколко основни акорди.

Индусите хиляди пъти са произнасяли думата *ом* и не могат да пеят. Ако идете в Индия, макар че тази дума е тяхна, малко хора ще намерите, които могат да произнесат *ом* както трябва. От произнасянето на тази дума има едни резултати, а когато я произнесеш както трябва, има други резултати. Ако не пееш както трябва, пеенето ще ти омръзне. А ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. Някой път така пееш, че после цяла седмица не искаш да пееш. Като пееш друг път, заражда се в тебе желание да пееш втори, трети, четвърти път. Вие сте доста добри певци, но много люти и кисели храни ядете и доста студена вода пиете, вследствие на което не можете да пеете.

Нека да останат във вас думите: „Господи, да ни озари Твоето милосърдие“.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

14. лекция, 5 януари 1938 г., София, Изгрев

ЧЕТИРИТЕ ТОЧКИ

*Отче наш
В начало бе Словото*

Пишете върху темата: *Ползата и вредата от ветровете.*

Аз питам: защо кашлят хората? Вие се заразявате – един като кашля, и другите започват. Това е хипноза, внушава се на другите да кашлят. В един салон може да накарате всички да кашлят, не че им има нещо на гърлото, но по внушение започват. Децата боледуват и възрастните боледуват – една десета от тях са наистина болни, а другите девет десети са по внушение, вземат участие в работата.

От всичко онова, което досега сте приложили, което досега сте направили, каква е вашата опитност? След като е учил няколко години, човек иска да знае какво е научил. Животът е опитна наука. Например вие вярвате в Бога, но пак остарявате. Чудите се как е възможно това – при всичката голяма вяра, която сте имали в Бога, пак да остарявате и да отслабвате! При всичката вяра, при всичкото говорене за любовта, за надеждата, човек пак изгубва силата си, изгубва настроението, което е имал. Човек е много богат, но при всичкото богатство, което има, той се преструва, че е голям сиромас.

Считате, че нервната ви система добре функционира, а при това казвате: „Умът ми не стига“. Някои неща са по навик. Но знаете ли, по навик нещата не се постигат. Някой, който има милиони, казва: „Аз не съм богат, сиромас съм. Имам колкото едва да преживявам“. Друг и пет пари няма в касата си, но казва: „Богат съм, много съм богат“. Единият намалява богатството си, другият го увеличава. Който намалява, прави това, за да не дава. Този, който увеличава, е умен; той увеличава, за да дава. Който казва, че е богат, иска да даде и сам се кредитира. Другият има пари, но ги крие, да не би да му ги вземат.

Сега някои от вас минавате за много добри и мислите, че сте много добри. Не че сте много добри – кредит си давате. Пък други казват за себе си: „Не сме толкова добри“, за да не би да вземат нещо от тях. Казваш: „Аз не изпълнявам волята Божия“, понеже, ако кажеш, че я изпълняваш, ще дойде някой странник отнякъде и ще каже: „Нали обичаш Господа? Ще дойда тази вечер при тебе, да ми дадеш нещо“. Ти ще кажеш: „Едва съм тръгнал в пътя“, за да не би да дойде човекът у вас. Това са вътрешни разположения. Питам: коя е причината светии досега да не сте станали? Коя е причината да не светите? – „Не можем още да минаваме без лампи.“ Тук като дойдете, главите на всички ви да светнат, да няма нужда от лампи. Светлината преди нас още е станала светия, тя ни обнадееждава и казва: „Аз светя, така и вие ще светите“. Сега какво разбрахте от това? Това е разнобразие. Ние сега поразместваме въздуха по един особен начин. Какво чухте, какво дойде до вашето тъпанче сега? Вие светии не сте, но мислите ли, че сте Синове Божии? И светийството какво е? То значи работа. Не сте дошли още до положението да ви поставят на светийска работа. Светийството не е такова нещо, че като станеш светия, веднага да те настанят на работа – голяма служба да заемеш, чиновник да станеш.

Какъв е днешният предмет? Защо 2×2 прави 4, а не 5? $2 \times 2 = 4$ и $4 : 2 = 2$; $5 \times 5 = 25$ и $25 : 5 = 5$; $5 \times 6 = 30$. Човек никога не може да събере повече, отколкото е дал. Човек винаги събира това, което е делил. И всякога дели това, което е събрано. Сега ще кажете: „Кажете за човека“. Детето цяло число ли е? Не, то е дроб, не е цяло число. Ако разделите едно число, първата част винаги съдържа активност, втората част съдържа едно състояние пасивно, а третата част е неутрална. Щом разделиш една ябълка на две части, едната част е положителна, а другата – пасивна. Представете си, че сте намислили да направите нещо добро. Трябва да знаете в дадения случай по кой закон ще направите доброто: по събирането или изваждането, по умножението или делението. Посаждате едно житно зърно – с кой процес започвате? Изваждате го от хамбара и го хвърляте в земята, заравяте

го. Но това, което изваждате от хамбара, най-първо сте го хвърлили в него, а след това сте го извадили. Житото израства и дава клас. Ти си хвърлил едно зрънце, а 60 зрънца има на класа – значи житото се е размножило.

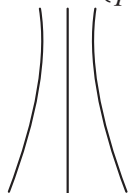
Например вие не можете да си представите, че като страдате, след всяко едно страдание ви иде едно благо. След сиромашията винаги иде богатството. След смъртта винаги иде животът, след живота винаги иде смъртта – това е процес. Вие не можете да си представите смъртта. Като умре някой, на мястото му ще се роди друг. Като умре един, ще се родят един и още една десета, които го заместват. Каква е тази една десета? Това е някое дребно растение, което се е родило някъде заедно с човека. Понеже, като се роди един човек, не се ражда само той, но и други същества – известна пропорция има. Като се роди един човек, колко животни, колко мушици трябва да се родят? С раждането на всеки човек ще се родят известно количество растения, риби, млекопитаещи – всичко това ще дойде заедно с него. Не че сега това е толкова важно, но вие не знаете пропорцията, не знаете колко растения са се родили с вас заедно. Те са чеиз на душата, която иде на Земята, тъй както една мома, като се омъжва, донася чеиз. *Чеиз* е турска дума, означава дарове. Момата ще донесе дарове, ризи за свекъра, за свекървата, за деверите, за чичовците, за вуйчовците.

Знаете ли преди колко хиляди години е възникнал този обичай за подаръците? Откога момата е трябвало да облича с ризи свекъра си и другите близки роднини на момъка? Който е измислил този обичай, е бил голям изобретател. Той го е създал, за да накара младата мома да мисли за другите. Тя дотогава е мислила само за себе си. За да научи човека да мисли за другите, да излезе от положението на тесния кръг, Природата му е създала една работа. Момата ще мисли не само за себе си, как себе си да облече, но ще мисли за някой свекър, когото не познава, и за някоя свекърва ще мисли, ще ѝ скрои риза, ще ѝ я ушие, без да я познава. Колко време момата е трябвало да мисли, докато скрои тази риза! Женските дрехи се различават, женската риза е по-дълга – като попски филон, до глезените, а пък

мъжките ризи са по-къси. Защо женските ризи са по-дълги, а мъжките – по-къси? Има си някакви причини. Този обичай си има някакви причини, аз няма да ви ги обяснявам.

Всички онези растения, които растат нависоко, се намират при стеснителни условия. Растения, които стават високи, се намират при много неблагоприятни условия. Ако посее семената много близо едно до друго, във всички растения ще има едно състезание нагоре да излязат и ще растат нависоко. А ако расте самичко някъде, растението казва: „Господи, не ми трябва да раста нагоре“ и остава по-нисичко, дебеличко. Казвам: човек трябва да се намира при известни неблагоприятни условия, за да се създаде нещо от него. Ако човек не е поставен при тия стеснителни условия, той не може да се развива. Вие питате що е зло. Злото в света, това са стеснителните условия, които те карат да работиш. Като те стегнат, в тебе се явява едно желание. Без злото ти добър не можеш да станеш, не можеш да имаш добрите стремежи нагоре към Бога. Всички добри хора са минали през много големи изпитания. Онзи, който не е минал през изпитания, той нищо не знае, той нищо не е придобил. Какво сте придобили вие? Какво е останало във вас? В някои от вас е останало само възпоменанието.

Като изследвам човешките физиономии, аз виждам, че в ред поколения преди години, преди векове те са били по-красиви, а след това физиономията започва да запада и цялото лице се изменя. Като изучавам например човешките носове, виждам: преди хиляди години носът се е отклонил. При някои хора носовете са прогресирали, а при други са деградирали, тръгнали са по друга линия. Някои носове са вдлъбнати, приличат на запетая, а други образуват права линия (фиг. 1).

Фиг. 1

Очите на някои хора са изпъкнали, а на други са хлътнали; носът на някои е широк, а на други – сплеснат; ушите на някои са прилепнали, а на други – стърчащи. И искате човек да бъде красив! В красотата на човека има известна хармония. Казвам каква е била първоначалната красота, когато Бог създаде човека: всичките части на

човека са били правилно отмерени, всяка една част е била отмерена геометрически. Но онзи нередовен живот в света, в ред поколения, не само в индивида, и семейството както е живяло, и народът както е живял, и цялото човечество както е живяло, всичко това се е отразило върху формата на нашето тяло. Въпреки всички желания, които имаме, сега трябва да се премахнат всички препятствия.

Например страхът в човека се е появил при условия много неблагоприятни. Човек, който е страхлив, е живял при много стеснителни условия. Той е живял при някой много лош господар, който така го е наплашил, че само като е споменавал името му, този човек се е страхувал. Аз веднъж гледах как една кокошка води пилците си – като издаде един звук, всички те моментално, изведнъж, като войници се скриха под крилата ѝ. Тя седи и те седят. После издаде друг звук и пак тръгнаха. Какво влияние имат понякога животните! Като бях в Търново веднъж, гледам, на един плет са се събрали повече от хиляда врабци, може да бяха и две хиляди, и вдигат голям шум, разправят се нещо. Слушам ги аз, наблюдавам ги и си казвам: за какво ли разговарят, какви ли въпроси разискват в Камарата? Разискват, разискват, но току изведнъж всичката глъчка престана, всички се умълчаха. Аз се чудя: къде отидоха? Да са хвъркнали, не са, не ги видях. На един плет беше кацнал сокол – следи ги с очи. Всички птички се наредили като ученици, соколът ги гледа и те мълчат. Като са се наредили като ученици, казват: „Господин учителю, какво ще кажеш?“. Гледат го, но не се мърдат. Той казва: „Какво да ви правя?! Тук вдигате шум на този човек, от вас не може да учи, не може да преподава никаква идея. Не трябва да вдигате толкова шум. Знаете ли, че аз ще ви глобя? Ще иде животът на някой от вас, ако вдигате шум“. Наблюдавам птичките – те са се вмъкнали в плета, та да са колкото може по-далече от учителя, не искат да са така близо, както ние. Той ги вика да излязат навън, но те не излизат, по-далече от учителя стоят, че като рече да грабне някое врабче с крака си, да не може да го достигне. Соколът върти очи, а птичките стоят вътре в плета. По едно време той хвъркна и те веднага започнаха да чуруликат,

всичките започнаха да говорят, казваха: „Отиде си вече“.

Този случай ми направи впечатление и си казах, че един ден ще го дам като пример за обяснение. Кога ще трябва да дам този пример? Когато и на мене ми се случи някоя неприятност, казвам: такъв учител, като учителя на птичките – сокола, така преподава. Нито един от учениците не иска да избяга навън от плета, защото, ако хвъркне, соколът ще го настигне. А като влезе в плета, този плет е спасително средство. Аз считам, че лошите условия са плет, но в тези, лошите условия, иде животът – там твоят живот ще се запази. Казвам: плетът, това са лошите условия.

Щом един предмет се разисква в класа, значи за него много неща се говорят, верни и неверни. За очите например има толкова работи казани, верни и неверни. Твърди се, че човек, който не е изправен, гледа надолу. Някои хора, като им говорят, гледат надолу. Други ще погледнат напред и после надолу – говорят им, а те си навеждат очите. А пък някои ще си отворят очите и ще попитат: „Какво искаш да кажеш?“. Питам ви сега: ако сте един народен учител, как ще възпитавате децата? Представете си, че ви дадат задачата да възпитавате – как ще започнете? Как ще наредите тези деца да седнат? Като сте дошли сутринта в училище, ни най-малко не ви е дошло наум как да седнете самият вие. Като седнете на стола, трябва да се облегнете назад и нито на едната, нито на другата страна да се накланяте – 5–10 минути така изправени да седите. После да помислите малко за веждите си, за очите си, за носа си, за ушите си. Може едното ви ухо да се е издигнато малко по-нагоре, а другото да е слязло по-надолу; може едната част на носа ви да се е вдлъбнала, а другата част да е изпъкнала – за една вечер стават чудни работи.

Има една наука, която казва: каквито са ти очите, каквито са ти веждите, такова ти е и състоянието; какъвто ти е носът, какъвто си ти, всичко ти е такова. И какъвто станеш сутринта, такъв ще бъдеш. Вие ставате сутрин и най-първо мислите, че вашите работи не са уредени – това е една лъжлива идея. Представете си, че този ден вашите работи ще бъдат объркани. Като се приготвих тази сутрин и ми остава-

ше само да си стегна обувките, както се бях замислил, рекох да ги стегна, но едната връзка се скъса. Казах си: нямам време, но ако сляза долу със скъсана връзка, едната обувка ще бъде вързана, а другата – не. Направих възел на връзката, пък той не иска да мине през дупката. Малко се разсърдих, дръпнах и тогава излезе през дупката. Защо се скъса връзката? Аз трябваше да предвидя, че като я тегля, може да се скъса. Човек тегли, понеже обувките не са направени много хубаво – някой път разрезът за връзките не е правилен и трябва тия връзки да се стягат, а в стягането може да се скъсат.

Сега хората навсякъде в някои работи са изправни в живота си, а в някои не са изправни. И американците, и българите, и англичаните в някои неща са изправни, а в някои не са. Във всички народи, във всички фамилии и домове има някои неща изправни и други – неизправни. Например свинята е причина за изопачаване на човешките носове, понеже тя е впрегнала носа си да рови. Свинята бута всяко нещо с муцуната си. Вместо да си направи една мотика или лопата, тя постоянно бучка с нос, вследствие на което той се е вирнал. А волските рога оприличавам на човешките вежди. Понеже волът иска постоянно да се бори, вместо да изправя веждите си, в боренето са излезли неговите рога. Опашката в животните съответства на човешкия нос. Човекът не се нуждае от опашка, сложили му нос и го скъсили. Знаете ли каква е пропорцията между опашката и носа? Никой не знае какво е съотношението между котешката опашка и човешкия нос или какво е съотношението между волската опашка и човешкия нос. Вие ще кажете: „То ми остана само това, да меря опашката на котката и да гледам каква част съставлява носът ми от опашката ѝ!“.

Че когато Господ със своето Слово създаде растенията, хиляди разумни същества дойдоха да помагат! Когато се създадох растенията, ангелите помагаха. Като каза Господ да прорасне земята, ангелите хиляди години работиха върху тях, впрегнаха своята интелигентност и затова растенията дават цвят. Когато Господ създаде животните – птиците, рибите, млекопитаещите, архангелите дойдоха да помагат.

Когато най-после Господ създаде човека, и Той трябваше да вземе участие. Господ каза: „Аз ще създам сега човека“. Писанието казва: „Взе малко особена пръст и след като помисли малко как да го направи, даде му един подтик“. Аз съм ви разправял анекдота за онзи американски проповедник, който казвал: „Господ направил човека от кал и понеже калта била много влажна (Господ сложил повече вода), Той поставил човека на един плет три дни да се суши, да изсъхне“. Обаче един го попитал: „Господин проповедник, плет само хората правят. Щом човека го е нямало тогава, кой е направил този плет?“. „То не е твоя работа“ – отговорил проповедникът.

Съвременните учени казват, че човекът е излязъл от едно малко същество. Онзи проповедник разправял, че човекът е направен от кал, Господ взел пръст и от нея го направил. Как е направил Господ човека? Каква част от земята е взел, колко материал е взел, за да го създаде? Вие не знаете какво е отношението на вашето тяло към цялата Земя. В бъдеще ще учите, ще знаете закона за това какво е отношението на тялото спрямо цялата Земя, каква е пропорцията. Вие не знаете и какво е отношението на вашата слюнка към водата, не знаете каква е пропорцията. Не четия неща са най-важните, но са потребни. При тези условия сега кое е непотребното?

Ние говорим за доброто. Доброто има отношение към твърдата почва. За да бъдеш добър, непременно трябва да разбираш законите на твърдата почва, да знаеш каква част от тази земя е обработена, каква площ се сее и с какви растения, а площта с какви хора е населена. Доброто винаги съответства на твърдата почва. Освен земята, в природата има и други твърди неща. Ако във вашия характер нямате твърда почва, ако всичко е само вода, вие сте променчиви. Някой човек не може да устои на това, което казва, понеже няма твърда почва, но ако пък всичко стане твърда почва и няма вода, тогава ще се яви друго разногласие, от което вие ще страдате. Понякога някои от вас съвсем отслабват, изсъхват и каквото и да дойде, се топи. Някои имате повече светлина, отколкото ви трябва, други имате повече суша,

отколкото ви трябва. Онези хора, които имат малко вода, са много сприхави, кибритлии са. Онези, които имат много вода, са толкова флегматични, че като говориш с тях, приличат на дембели, от тях са се родили дембелите – на български ги наричат мързеливци.

Преди много години в Цариград се родили много дембели и направили дембелхане*. Един от турските султани намерил, че това вече става опасно. Някой си министър поискал да се отпусне кредит за дембелхането. Султанът, който бил доста умен човек, попитал: „По какво се познава, че не могат да работят?“. После казал: „Ще запалите дембелхането и които останат в него, те са истинските дембели, а онези, които избягат и отидат да работят, за тях никакъв кредит няма да се отпуска“. И наистина, запалили дембелхането. Почти всички избягали, повече от хиляда души, и само двама останали да си лежат на креватите. Единият казал: „Ще изгорим!“, а другият му отвърнал: „Как не те мързи да говориш!“. Султанът тогава решил: „На тия двамата, като особени, да се отпусне един голям кредит, а всички други нека да работят“. Казвам: като се народят дембели, ще запалите дембелхането и ще видите кои са същинските дембели – те ще останат, след като сте го запалили. Мързелът се ражда във водата, а сприхавостта се ражда при сушата. Има един закон: ще научиш мързеливия да работи, ще му отнемеш това, което има. Мързеливците чакат да им се принася, а след това правят въпрос: това не е хубаво, онова не е хубаво. Ако аз възпитавах мързеливци, ето какво щях да направя: никак нямаше да им нося нито вода, нито хляб. И те, като седят гладни, на третия ден ще кажат: „Ще измрем от глад. Да идем да работим“.

Има няколко сестри, които постоянно идват при мене да ми правят услуги. Казват ми: „Учителю, може ли да ти услужим? Нека да ти донесем вода“. Те искат да ми услужат, но без да искат, ми правят пакост. Аз започвам да очаквам този или онзи да ми донесе вода. И като се намеря в такова положение, че бързам и нямам време сам да си взема вода,

* **дембелхане** (пер.-тур.) *разг., ирон.* Къща, дом за мързеливци.

случва се да няма кой да ми донесе и тогава се сърдя, казвам си: тия хора как не знаят, че имам нужда от вода! Разсъждавам: да им дам ли дамаджана да ми налейт вода, или да не им дам? Аз имам три дамаджани, които са станали жертва – налял съм в тях вода от Рила, която в студеното време е замръзнала, те са се пукнали и водата е потекла в стаята. Като идва хубавото време, водата иска да покаже, че трябва да тече – казва: „Защо си ме затворил тук?“, и започва да тече. Аз викам някоя сестра да почисти. Друга сестра стои отвън и мисли: „Защо ли е влязла тази млада сестра вътре?“. Тя гледа през прозореца, а другата вътре се е навела, чисти пода с парцал. Онази отвън иска да види какво става – защо сестрата се навежда, да не би да има нещо за ядене? Аз си казвам: слушай, трябваше да предвидиш тия работи, не трябваше да оставяш дамаджаните на 20 градуса студ да замръзнат и като се стопли времето, да се пукнат и водата да потече. Ледът малко се е разтопил, трите дамаджани са фалирали и хайде, сега другото суеверие: не е на късмет, като се пукат. Но аз казвам: по-добре дамаджаните да се пукат, отколкото хората.

Сега и вие имате такива дамаджани в себе си, не че сте виновни за това. Аз разсъждавам: всякога в нашия умствен свят стават известни промени – някой път хармонични, някой път дисхармонични; в нашето сърце, или в нашия чувствен свят, стават известни промени. Някой път във физическия свят, в който живеем, стават промени. Всичко това трябва да се изучава. Когато човек изучи тези работи, тогава той ще може да живее. Сега каквото и да се говори, казвате: „Каква наука има?“. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не си поглаждаш носа. Хората не знаят, че ако не мият лицето си, от тях нищо няма да стане. Ако си миеш лицето по три-четири пъти на ден, това е едно практическо приложение. Казвате: „Това нищо не значи“, но с миенето вие въздействате за развиването на челото, скулите, носа, ушите. Измивайте носа и ушите и отвътре, то е от полза. Питате: „Не може ли друго?“. Не може. Защото всички тези неща трябва да се изявят. Тези хора, които имат по-хубаво направено ухо, по-хубаво направен нос, по-тънки веж-

ди, те се различават от другите. И всичките хора, които са големи материалисти, се отличават. Те имат големи, надвиснали вежди, като веждите на Тарас Булба, героя на Гогол, а и челото им е като неговото. Сега на мода са тънките вежди. Като ги гледам, мед ми капе на сърцето, казвам: много хубави тънки вежди, какво чувство, какво прозрение, каква интуиция! Някой път обаче и аз се лъжа. Като теглили ония хубави тънки вежди, жените искат да ни убедят, че не са ги оскубали, искат да кажат, че не са материалисти, че са станали духовни. Но все пак е хубаво да ги скубят. И трябва да сме благодарни, защото цялото лице преди хиляди години е било обрасло. Колкото повече се обработва челото, космите започват да окапват, хората стават възрастни. В Америка ще видите, че много хора са с голи глави – космите са опаднали и си бръснат главите. Хубаво е не само лицето да е голо, но и кожата трябва да бъде хубава.

Когато човек живее добре, когато води един порядъчен живот, това се познава – кожата му започва да става деликатна, приятна. Аз съм против усиления труд, той покварява хората. Нека човек да си изкарва прехраната, но ненужният труд не е хубав. Съвсем да не работи човек е лошо, но и много да работи пак е лошо. Дори да задебелеят ръцете, тази част, която е много гладка, трябва да бъде по възможност мека. Сега не искам да говоря за патологичните работи в човека. Той трябва да има една добре организирана ръка, която и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Ако някой работи, ръката му може да е твърда, но ако вие никак не сте работили и вашата ръка задебелее отгоре и отдолу, това не е хубаво. Поради възприятията ви вие може да имате съвсем изопачена представа за света. Човек със своите мисли, желания и постъпки може да огруби кожата си. Достатъчно е десет години да бъдете недоволни, за да стане кожата ви груба, напукана. Казваш, че в този свят не си струва да се живее, това е лошо, онова е лошо. Навсякъде виждаш лошото: в растенията, в животните, в хората; единственият добър човек, това си ти. Всичко това е критика. От Молиер има едно съчинение за скъперника. Открадват парите на

един скъперник и съдията го пита: „Кой ти открадна парите?“ – „Целият свят ми ги открадна.“ – „Кого ще дадеш под съд?“ – „Целия свят. Всичките ще ги дам под съд.“ Така не може да се разсъждава.

Та ако кожата на ръцете отгоре е задебеляла, причината може да е преди 4–5 или дори преди 10–15 поколения. Ще се върнеш назад и ще я намериш по този закон. Някои хора нали искат да говорят с душите на заминалите – ще повикаш заминалия, да ти даде едно насърчение. Аз съм изучавал спиритизма и като го изучавах, три неща намерих. Духовете говорят на един език: един удар означава „не“, два удара означават „може да, може и не“. Като попитам: „Моята работа ще върви ли?“, удари ли веднъж, това значи „не“, удари ли два пъти, това значи „може да върви, може и не“ – колкото може, толкова и не може. Като удари три пъти, вече е положително, значи ще върви работата. „Ама – казвам аз – ще тръгне ли хубаво?“ Четири пъти ако удари, това е без всякакво съмнение. Направи ли четири удара, не правя повече въпрос. Като удари веднъж, това значи „не“, два пъти значи „може да, може и не“, три пъти е положително, а четири пъти е вече съвсем положително. Сега може да кажете, че това са посторонни работи, хората са ги измислили.

Някой път духовете говорят на съзнанието. Някоя млада мома пита духа: „Аз ще се ожения ли?“ – „Да, ще се ожениш за един млад момък, който ще бъде и богат, и строен.“ Тя вече се окуражава. Но като се ожени, казва: „Не излезе точно така, както ми казаха. Мъжът ми ни най-малко не е такъв, какъвто ми казаха“. Докато е млада, тя нищо не знае, пита дали ще се ожени, но още не е готова за това. Като минат години, отговорът ще е: „Тин-тин“. Какво означава два пъти като удари духът? „Може да се ожениш, може и да не се ожениш.“ Три пъти като удари, означава „ще се ожениш най-после“. Четири пъти като удари: „Тин-тин-тин-тин“, значи това ще бъде. – „Ами като се ожения, деца ще имам ли?“ Като удари един път, какво иска да каже? – „Няма да имаш деца. Ти си още млада, не си се възпитала, не знаеш. Господ няма да ти прати деца.“ Казвам: този език на духовете е много прав.

Като изучавате окултните науки, къде ви е погрешката? Изучаването например на физиогномията не е така лесна работа. Един от най-знаменитите физиогномисти, Лафайет, е направил най-много в тази наука, рисувал е най-много, но той е бил добър рисувач. Нарисувал е различни типове, около 500–600, и много хубаво е схванал добродетелните, скържавите, умните хора. Най-първо вие не знаете дали сте набожни, или не. Минавате за набожни, но някои от вас не са такива, чувството на набожност не е развито в тях. Някои от вас мислят, че са много деликатни. „Аз – казва – чувствам тъгите и скърбите на хората.“ Ами ти виждаш и как някой играе на сцената една роля. Разплакваш се, въпреки че няма защо да плачеш – всичко това не е реалност. Актьорът си играе ролята, представя пред публиката, че някой се измъчва или че боледува, пък той самият е здрав, нищо му няма. Някой млад актьор се дегизира като старец, слага си брада, някоя жена играе ролята на мъж или пък някой мъж играе ролята на жена, но това не е игра. Женската роля жена да я играе, мъжката роля мъж да я играе, детската роля дете да я играе. Актьорът трябва донякъде да съответства на реалността, да не се заблуждава публиката.

Казвам: първото нещо е да влезете в положението на някой човек. Като видите, че някой страда, разберете доколко той страда. Ако имате ясна представа за страданието на човека, това действа благотворно, но ако пресилите в себе си неговото страдание, това не действа благотворно. Никога не надценявайте нито доброто на един човек, нито неговото зло; не преценявайте и неговата наука. Някой път например казвате: „Учителя всичко знае“. „Всичко знае“ – то е силно казано. Така ние може да се намерим в положението на един ходжа. Някой си турски султан имал много учен ходжа, който всяка сутрин казвал, че Господ му праща един ангел, за да му разказва какво правят на Небето, какво става на Слънцето. Султанът искал да провери думите на ходжата. Повикал един гръцки патриарх, който също бил много учен. Понеже и двамата говорели за Небето и за Бога, събрал ги да види какво знаят. Сядат по турски ходжата, патриархът и султанът и им носят една голяма купа, пълна с

4–5 литра топло, хубаво мляко. Султанът казал: „Сега всеки един от нас ще си надrobi хляба в млякото“. След като и тримата надrobили хляба си, султанът казал: „Сега да разбъркаме“. Взел лъжица и разбъркал много добре всичкия хляб в млякото. После казал на ходжата: „Ти сега яж своите хапки, които си дробил“. И на патриарха същото: „И ти яж своите хапки, които си дробил. И аз ще ям своите“. Ходжата се зачудил: „Откъде ще зная кои са моите хапки и кои – на патриарха?!“. Султанът тогава им казал: „Щом това, което дробихте, не го знаете, тогава как ще знаете какво става на Небето?“.

Ако един човек своите хапки, своите постъпки не знае, ако не е господар на себе си, как ще стане господар на другите работи в света? За да стане учен в света, човек трябва да е мислил за някои учени хора. Ти не можеш да станеш добър човек, докато дълго време не си мислил за Бога, за да имаш ясна представа за Него. Ако са мислили хиляди години и в ред поколения, тогава хората са станали добри. За каквото мислиш, то ще стане. Кое то чувстваш, то ще стане. И кое правиш, то ще стане. Днес вие не можете да прекарате с онова, което знаете. За днес все ще трябва да идете на извора и да си налеете прясна вода – тя е по-хубава от водата отпреди 4–5 дни. И аз си казвам: като ти донесоха вода от Рила, трябваше да я пиеш, не да я държиш като светена вода. Водата казва: „Или ме пий, или ме остави да вървя“. Не дръжте водата да замръзне, не чакайте да дойде студа, защото, като дойде, ще пукне дамаджаните. Не дръжте парите си в касата, защото ще дойде зимата и ще пръсне вашата каса – все ще дойдат лошите условия.

Понякога вие съжелявате, че сте сиромаси. Ако имаш разбиране, сиромашията е велико благо в света. И богатството е велико благо, но при какви условия? Ако сиромашия се дава, то и здраве се дава. Ако ти се дава сиромашия и заедно с нея болести, ти не си на правата страна. Ако ти се дава богатство и здраве, твоето богатство е намясто. Ако ти се дава богатство и здраво сърце, това богатство е намясто. Но ако си богат и не си здрав, ако си богат и нямаш добро сърце, това богатство не е намясто. Когато Бог дава радост-

но състояние, вие трябва да бъдете сиромаси, за да оцените какво нещо е за човека богатството. Сиромашията е сянка. Сиромашията може да покаже какво можеш да направиш с богатството. А богатството има предвид сиромашията. Човек, който, след като стане богат, не мисли за сиромашията, не е богат. Който е станал сиромас и не мисли за богатия, той не е сиромас. Сиромасите постоянно мислят за богатите, но след като са мислили, мислили и не са могли да разрешат тази задача, в тях се явява желание да откраднат. Като мислиш за едно нещо, то само трябва да дойде при тебе. Турците имат една поговорка, която е вярна: „Ако е късмет, на крака да ми дойде“. Ако стоиш в една долина, водата сама ще дойде при тебе; като се топят снеговете в планината, водата сама ще слезе отгоре. Но ако се качиш високо в планината, водата от горе надолу няма да слезе; по високите планини тя ще дойде като дъжд.

Казвам: именно като ученици вие трябва да се освободите от ненужни болести. Вие мислите, че сте добри, че знаете колко сте добри. Правили ли сте опит да видите колко сте търпеливи? Сега мога да опитам когото и да е от вас. Ако взема една игла, разделя един милиметър от нея на 20 части и забия във вас 1/20, 1/19, 1/18 или 1/17 част от милиметъра, вие ще бъдете търпеливи. Забия ли един милиметър, после два милиметра, иглата идва вече до мускулите и вие ще я усетите. Ами че това става в света! Когато хората се бият на бойното поле, проверяват колко са търпеливи. Защо хората се бият? Прави се опит кой колко е търпелив. Когато някой мушне някого с нож в корема, защо го прави? Казва: „Ако беше живял по Бога, нямаше да те мушна, но понеже не си живял по Бога, мушкам те“. „По Бога да живееш“ – затова го мушка в корема.

Защо са страданията в света? Икономия има в Природата. Страданията, които се дават на човека, са едно възпитателно средство. Случайност в Природата няма. Има случайности, които не разбирате. Всичките опитности, които се дават на човека в какъвто и да е смисъл, те са, за да се уясни и облагороди човешкият характер. Имате например някоя неприятност – някои мислят, че като станат христи-

яни, ще си уредят работите. Като християнин, ти ще станеш търпелив – както Господ те търпи, така и ти ще търпиш другите хора. Господ те е търпял хиляди години. Нито мислите ти, нито чувствата ти, нито волята ти е както трябва, но Господ казва: „От това дете човек ще стане“. Казвате: „Баща ни е много строг“. Където бащата не е строг, винаги заповядва жена му. Щом жената заповядва, бащата не е много строг. Понеже неговата другарка го възпитава, казва на децата: „Заради вас аз страдам“. Строгийт баща бие децата заради жена си. Щом майката бие децата, и тя го прави заради мъжа си. Някой казва: „Много ме бие баща ми“ – значи жена му го възпитава. Аз, като вляза в един дом, питам: „Кой бие децата повече – бащата или майката?“. – „Бащата.“ Казвам: „Майката заповядва тук“. А когато майката ги бие повече, казвам: „Тук петелът пее“. Питам след това: „Братчето или сестричето бият повече?“. Когато братчето бият повече, казвам: „Бащата бие“. Когато майката бие, винаги дъщерята върви по характера на майка си. Един ден по-голямото сестриче хваща братчето, разтърсва го и казва: „Знаеш ли как бащата разтърсва главата?“. Трябва да мислиш. Щом главата на брата се разтърсва, значи бащата я разтърсва. Някой път братът се оплаква, казва: „Аман от тая сестра, разтърсва ми главата, бие ме“.

Аз правя наблюдения. Казвам: чудни са хората! Осъждат някои хора, че слагат пердета на прозорците на горните етажи. На първия етаж, който е над улицата, пердета трябва. Като се спуснат завесите, някой пита: „Защо са спуснати?“. Много естествено, за да не се вижда какво става в къщата. Някои мислят, че като се спуснат пердетата, става нещо. Става, разбира се: човек може или да се къпе, или да яде, или да прави нещо друго, което не иска обкръжаващите да виждат. Има неща приятни за гледане, пък има и неща неприятни за гледане. Един ден вие ще можете да разберете. Например някой човек върви спретнат. Казвам: отлично е да срещнеш човек, който има хубаво движение, а не такъв, който пъшка и се клатушка, като върви, лицето му е омърлушено, страда.

Отива един факир при болен човек и изважда една от големите змии – боа. Като вижда змията, болният хуква да бяга, значи се е преструвал. И вие като се преструвате пред Господа, Той казва: „Пуснете една боа. На този краката му държат, да иде да работи“. Някой път ние мислим за себе си това, което не е вярно. Човек трябва да има благородство. Някой вземе една особена поза на щедрост. Някой път вие се свивате, това не е щедрост. Някой човек е закъсал, слага ръце на кръста, изправя се – какво иска да каже? Исква да каже: „Тази работа ще се оправи. Нека да се уреди работата“. Казвам: има един закон, само че той не става от един път. Може да повтаряте нещо десет хиляди пъти или двайсет, или трийсет, или сто хиляди пъти, за да има един резултат. Като кажете: „Аз ще бъда добър“, ако го повторите десет хиляди, двайсет хиляди пъти, законът работи. Щом имаш дете, казвай: „Ще стане умно, ще стане умно, ще стане умно“. Сутрин десет пъти като го повториш, на обед и вечер десет пъти, цяла година така като повтаряш, това дете ще стане умно. А ти казваш на детето: „Ти човек няма да станеш“, повтаряш му това нещо и след това мислиш да имаш резултат. Това не е един истински метод на възпитание.

Казвам сега: на мене ми трябва десет души ученици, които да прилагат това, което уча. Аз съм много благодарен, вие отлично ме слушате, по-добри слушатели не съм намерил. За слушането получавате шестица, но за изпълнението – две, най-много три. Не че имате лошо намерение, вие казвате, че като ме слушате, всичко ще стане. Право е, но тогава аз трябва да направя всичко. Този труд не съставлява за мене нищо особено, но не искам да се осакатявате. Ако аз всичко върша вместо вас, тогава няма да се развиват краката ви, ръцете ви. Та ви съжалявам, да не атрофирате. Ако ме карате аз да работя, аз печеля. Казвам: приложение трябва – десет души, които да прилагат. Всеки ден ще седиш на един нов стол, няма да седиш на предишния. Ти си пътник в света, не може да останеш на същото място. Щом пътуваш, ще се местиш. Тъй както ви гледам, вие не пътувате, седите на същото място. Искам само десет души, които да се преместят, десет души да си дадете кандидатурата, но

ще ми я дадете тайно, да не ви знаят. Аз ще ви кажа какво трябва да правите. Който влезе, веднага да разбере закона, да знае кое място да заеме. Движение трябва: някой път от север към юг, после от изток към запад. Има и по-сложни движения. Всяко движение е свързано с известно постижение в света.

Ти искаш да бъдеш справедлив човек, но това не става произволно. Като казвам да посрещате слънцето, аз имам предвид справедливи да станете. Ако един човек посреща слънцето и не е станал справедлив, то значи, че не е намерил този Божествен извор на Божествената справедливост, не е намерил това течение. Когато искаме да приложим в света истината, която носи свободата, то е течение, което иде от север; когато искаме да станем добри, то е течението, което иде от юг, а пък когато искаме да станем умни, да уреждаме работите, то е течението, което иде от запад. За мене тези неща са определени. Ако обичам истината, значи се движа на север. Ако ставам добър, движа се към Южния полюс. Ако зная да уреждам работите, движа се на запад. Ако ставам справедлив, движа се на изток. Всеки ден трябва да имам тия четири точки.

Казвате: „Бог е навсякъде“. Има четири точки, които са важни. Едната точка е на сърцето, другата е на ума, третата е на душата, а четвъртата е на духа. Ако ти нямаш движение към своето сърце, ако ти нямаш движение към своя ум, ако ти нямаш движение към своята душа, ако ти нямаш движение към своя дух, никакъв прогрес не можеш да имаш. Това е новото в света. Казвате „душа“ – ти трябва да се движиш към душата, трябва да знаеш кое течение на Земята съответства на душата ти. Аз ще говоря на онези десет души, не на вас. Вие сте на почивка, не може да ви говоря, ще ви разваля спокойствието. Ни най-малко не искам да развалям спокойствието някому.

Казвам: Земята е едно велико училище, в което трябва да се учите. Всички учени хора едва сега надигат тази завеса. Завесата е надупчена и отвсякъде влиза светлина. Всичкото знание на Земята е разхвърляно като кости. Сега хващаш само една кост и тя мълчи като риба, а в бъдеще

това знание, което е като разхвърляни кости, трябва да се съедини, да се облече в мускули, за да можеш, като срещнеш науката, да разговаряш с нея. Казвам: сега влизаме в областта на живата наука, с която ще разговаряш. В тази жива наука влизат ангелите, архангелите, всичките божества, светии, мъченици. Там влиза най-после и Бог. Той е главата. Ще помислиш: на това велико тяло, на този велик човек, за когото се говори, Бог му е главата. Казвам: аз бих желал един ден Господ да бъде глава на вашия дух, глава на вашата душа, глава на вашия ум, глава на вашето сърце. Това е човекът, това е Божият човек. Божи човек е този, в когото Бог е глава на неговия дух, Бог е глава на неговата душа, Бог е глава на неговия ум, Бог е глава и на неговото сърце. Това е определението.

Щом сърцето ти не функционира правилно, Господ не е станал още глава на твоето сърце. Щом започнеш да мислиш и ти е приятно да чуеш гласа на Господа, ще го чуеш, както Адам го чуваше, като ходеше гол из рая. Господ го търси: „Адаме, Адаме“, а Адам седи скрит. Господ като влезе сутрин и каже: „Адаме“, той трябва да отговори: „Ето ме, Господи“. Адам изучаваше зоология. Беше много учен зоолог, като него друг такъв нямаше. Един ден той даде имена на всичките животни, като минаха пред него. Кой зоолог, като прекарате хиляди и хиляди видове пред него, може да им даде имена? Беше учен човек в зоологията. Жената с ботаника се занимаваше, но там загази. Адам даде имена на животните, а пък Ева даде имена на растенията, но им даде само две имена. Жената кръсти само две дървета. Едното нарече *добро*, а другото – *познание*. Всичките имена, които имаме, все жената ги е турила, с ботаника се занимаваше тя. Но тя направи една погрешка. Тази погрешка не седеше в изучаването на ботаниката. Вие знаете какво е ботаника. Онези, които искат да развият в себе си хубавото, мекото, те трябва да изучават ботаника, трябва да изучават растенията. Който иска да стане активен, трябва да изучава животните. Това не е произвол.

Като изучаваш известна наука, трябва да придобиеш качествата на тази наука. Изучаваш ли естествените науки,

ще развиеш наблюдателността. Изучаваш ли философия, отвлечени науки, ще мислиш от причината към следствие-то. Казвам: ако сега на вас ви дадат да мислите от причина към следствие, то е много труден, отвлечен въпрос, предметът не е прост. В растенията има нещо велико. Като се приближиш до едно цвете и изведнъж усетиш, че се отваря и дава ухание, значи то те обича. Като се зарадва, то издава много приятен, много хубав мирис. Щом отидеш при някое цвете и то не мирише, не те обича. Щом усещаш аромат, значи то казва: „Приблѝжи се“. Цветята са научили неща, които трябва да знаете. Като се приближавате към тях, да знаете дали те ви обичат, или пък вие ги обичате. Когато отидете при някой извор, ще наблюдавате усилива ли се водата. Щом се усилива, изворот ви обича, щом не се усилива, изворот не ви обича. Това са отвлечени работи. Като седя при извора половин час, аз правя своите наблюдения колко се увеличава водата. Имам научен начин да измервам водата, намирам с колко тази сила се е увеличила. Увеличението на извора съответства на известно увеличение, което става в мен или в природата. Когато един извор измени своето отношение към мене, то се дължи на далечни причини. Щом измени отношението си, като увеличи водата, значи е свързан с Духа. Щом не измени своето отношение към мене, значи Духът, който ме ръководи, не е доволен от мене, няма разположение.

Някой път наблюдавам реките. Вие не знаете каква музика има в клокоченето на изворите. Аз съм слушал песни от изворите, тънки наблюдения съм правил. Някой ще каже: „Извор! Какво има да го гледаш?“. Не разправам нищо. Българинът, като ви намери при извора, ще попита: „Какво има, да не е заровено голямо имане там?“. Аз казвам: „Трябва да изуча този извор“. Но той не се интересува от това, а казва: „Гледай да намериш имането. Един ден, когато го намериш, и аз ще дойда да ти помагам“. – „Заповядай.“ Като ме срещне после някой път, ще попита: „Как е, намери ли онова имане?“. Така се случи веднъж край Сливен, на Курт бунар. Един ме пита: „Какво гледаш?“. – „Имане търся, но още не съм го намерил.“ Той казва: „Аз

да ти кажа къде е. Тук не е, на друго място има заровено имане“. – „Не го зная, покажете ми.“ Голямо богатство има заровено вътре във вас. Несметно богатство има във всеки един. Вие седите и се питате: „Защо ли съм дошъл на Земята, какво ли да правя?“. Намерете извора, гледайте го, за да намерите това съкровище.

Десет души от вас да знаете как да се движите. Никога не си дръжте ръцете така (*Учителя показва как: напред, като на граблива птица, обърнати надолу*). Сега да направим едно упражнение. През лявата ноздра ще поемете въздух, ще направите 6 вдишки, 6 задържания и 6 издишки. Ще направим и второ упражнение: 10 вдишки, 10 задържания и 10 издишки. Ще ги направим ритмично. Когато правите тия упражнения, за мярка вземете пулса – както бие вашето сърце, за да има един ритъм. Когато искате, правете упражненията с такта на сърцето, за да се хармонизирате. Започнете вдишките през лявата ноздра, после запушете двете ноздри и издишайте през дясната. (*Три пъти се прави упражнение-то.*) Числото 6 е число на света на промените, това, което в психическия език е два удара: *тин- тин*, т.е. може да бъде, може и да не бъде; наричат го света на промените или света на илюзиите. Сега да направим упражнението с 10 вдишки, 10 задържания и 10 издишки. (*Прави се един път.*)

Ще кажете: „До какъв хал дойдохме, учените хора да ни учат как да дишаме!“. Има нещо във въздуха, което само при тия упражнения може да дойде, такъв въздух никога не сте дишали. Иначе ще имате едно обикновено дишане. Във въздуха има един елемент – прана. Това е животворната енергия. Някой път дишате, без да има прана. Въздухът е носител на живота и ние дишаме по единствената причина да можем да възприемем живота, диханието на Бога да остане в нас. И дотолкова, доколкото остане, той се разпространява в цялото тяло. В дишането има един велик процес. Божието дихание като дишаме, както е диханието на Бога, така да бъде и нашето дишане. Да направим още две упражнения. Като дишаш, в това дишане да получиш благородния импулс на Божественото, Божествения импулс. Като въздъхнеш, да остане Божественият импулс. Затова запуш-

ваш ноздрата, за да остане Божественият импулс в тебе и възвишеният човешки импулс. Това, хубавото, да остане. Който знае, това е дишането. Но се пазете от догматизъм. Тези упражнения ще ги правите на открито.

Човек трябва да знае всяко нещо, което прави, защо го прави. Това, което не знаеш защо правиш, не го прави. Но и да го правиш някой път, не е лошо. Онези, които правят едно дихателно упражнение, за Господа да дишат и тогава те ще се подмладят. В Писанието е казано така: „Онези, които очакват Господа, ще се подмладят“. Този, който мисли за Бога, ще се подмлади. Щом се подмладяваш, добре мислиш за Господа. И като остаряваш, да усещаш една младост. Да имаш едно желание да бъдеш готов всичко да направиш. Да имаш готовност за всичко, за което съзнанието е будно. Да ти е приятно и от малките работи, които правиш. Каквато и работа да свършиш, да ѝ даваш една приятна оценка. Който мислят за Господа, ще се подмладят.

Сега ви желая тази година да се подмладите. Най-малко 10–15 бръчки да смъкнете от лицето си, но не да се махнат всичките. Някои бръчки не са намясто, обаче например на челото има хубави бръчки, те показват как човек мисли. После и на носа има едно набръчкване, което е хубаво, има и такова, което показва, че този човек е недоволен от всичко. По-добре е носът да бъде гладък, да върви правилно. Има един идеал за нос. С вашите носове в Царството Божие не може да ви приемат. Такива, каквито сте, с тези носове, до вратата на Царството Божие не можете да отидете. „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Всички ще се измените, като влезете в онзи свят – ще бъдете млади, красиви, няма да се познавате.

Някои от вас искат да бъдат като малките деца. Има малки деца, които са като стари хора. Някое дете те погледне като ангелче, а някое те погледне така, отстрани, сякаш казва: „Знаеш ли кой съм аз?“ – на една година е, но има за себе си една висока идея. Какъвто си бил в миналото, то не е придобивка. Сега какъв трябва да бъдеш? Каквото сега направиш, каквото Господ напише, то е придобито. Сега Господ пише. Гледайте през тази година да отворите

тия листове, на които никой нищо не е писал. Чакайте и като напише нещо Господ, седнете да прочетете написаното. Ще има 365 листа, написани от Господа. Но то ще бъде едно изречение от една, две или три думи. Господ повече от три думи не казва. Той пише така: „Ще се оправи работата“ или: „Ще оздравееш“ – надълго и нашироко няма да пише. Всичко, което казва, е положително: „Ще се оправиш“, „Ще оздравееш“, „Ще те обичат“.

Внесете в сърцето си такова разположение, че да заприличате на деца. В децата има една красива страна, има една отлична светлина. Ако аз съм художник, най-първо ще нарисувам светлината на децата. Старите са загубили това. Сутрин, като станете, гледайте да имате тази светлина, да не бъдете объркани, нито измъчени, да не стоите с ръце на кръста. Някой път вие отваряте уста, гледате любопитно, друг път сте със стиснати устни – това са неестествени положения. Казвам: всичките излишни работи ще ги изхвърлите. Светлина трябва да излиза от вас, мисъл, любов, благородство. Казваш, че си беден човек – изучавай сиромашията. Ако си богат, изучавай богатството. Ние нито сме сиромаси, нито сме богати. Човек е нещо повече от богатството, човек е нещо повече от сиромашията. Той е повече от всичко, но трябва да изучава сиромашията. Някой път се разболеете – изучавайте болестта, изучавайте треската, нервните болести. Някой път сте здрави – изучавайте здравето. Човек е повече от болестите, той е повече и от здравето.

Изучавайте онова, което ви се дава в даден случай, но не го слагайте в едно статично положение. Като се разсърдите, изучавайте какво нещо е сръдната. (*Учителя показва сръдит човек.*) Изучавайте, там е смисълът. Някой брат се сърди и вие казвате: „Учителю, кажи на този брат да не се сърди“. Аз пък казвам: „Много добре прави! Наука е това в него“. Наблюдавайте как става скъсяването на мускулите на лицето, когато някой е сръдит. Лицето представлява особена конструкция. Но при всяко положение вижте хубавата страна на лицето.

Набожните хора искат да бъдат мълчаливи. (*Учителя имитира набожен човек – гледа нагоре и си върти глава-*

та.) Ако аз правя така, ще кажа: „Господи, избави ме от този лош навик“, защото това не е хубаво. Веднъж ми дойде на гости един православен, който беше сложил кръста на челото си – така идва един български светия. Посрещам го, казвам: „Много ми е приятно, че имам такъв брат“. Аз се обърнах с лице на изток, а него обърнах с гръб на изток и лице на запад. Седнахме да ядем, имаше боб – той не желае боб, само от хляба взема. Прекръсти се, направи големи махове с ръка, много силно се изпъчи. Аз опитах боба, казах му: „Много си добър за бъбречните болести“. Гостът ме попита: „Какво гледаш в тази лъжица?“. – „Ами ти какво правиш?“ – „Моля се на Бога.“ Казах: „С ръка ли се молиш? Аз с ръка не се моля. Ти се кръстиш хубаво. Ако и аз правя каквото ти правиш, двама светии на едно място не можем да се поберем“.

Аз се радвам, че срещнах такъв човек. Не съм виждал друг такъв. Той казва: „Така се прави“ и пак се кръсти. Казва още: „Като те гледам, виждам, че си набожен, но не показваш признаците на набожността. Много си светски, не носиш като мене кръст, модерно се носиш“. Аз му казвам: „За светия като тебе такива дрехи в Небето веднъж ги шият. За мене намериха тия, светските дрехи, и ми ги дадоха да ги нося. Един ден, щом стана като тебе, може да упият специални и за мене. Би ли дал своите дрехи, да се разменим?“. – „Не, не може.“ – „Носи ги тогава, много хубави дрехи имаш.“ След като разговаряхме, тръгна да си отива и каза: „Ще ме извиниш, ние сме прости хора, не разбираме тия работи, ще ме извиниш“.

Обкръжаващата среда иска да се покажа, че съм набожен. Да се покажа пред хората, че се моля, че се кръстя. „Ще ме извиниш, прости хора сме“ – казва гостът и ми хваща ръцете. – „Е, да те благослови Господ!“

Добрата молитва

15. лекция, 12 януари 1938 г., София, Изгрев

ДЕН БЕЗ СТЫЛКНОВЕНИЕ

*Отче наш
Духът Божи*

Всяко живо същество очаква нещо. Без да знае, човек очаква нещо. Той се учи да очаква. Най-първо се учи на онова, което не знае, и оперира с него, без да го знае. След дълго време той започва да учи това, с което е работил. Някои от вас мислят какво ли още има да учи човек в света. Казвам: вие едва сега сте започнали да учите. Някои мислят, че човекът има религия. Човек оперира с нея, без да я знае; търси Бога и без да Го е видял, има познание.

Мнозина от вас сте изследвали организма, работили сте с киселини, с основи, с електрони и с йони, без да ги познавате; работили сте с почти всички естествени науки, без да ги познавате. Вие говорите за силата, но какво е тя? Кой е силен? А какво нещо е горчивина? Това, което горчи. Какво нещо е сладко? Това, което е сладко. Вие и със светлината оперирате, без да знаете нейните закони. Владеете човешката реч и говорите за нея, без да разбирате законите ѝ. Някой път искате да знаете, като идете в онзи свят, какво ще бъде. Имахме един брат, който тук го няма, стопи се. Как се стопи? Изпари се, както водата в тенджерата се изпарява. След това някой ще пита къде отива ледът, като се стопи. А къде отива водата? „Ако замръзне – казвам, – долу е, а ако се изпари, горе е.“ – „Къде горе, колко далече?“ – „На 4–5 километра височина. След това пак се връща долу.“

Вие имате сърце и не знаете какво нещо е вашето сърце. Имате ум и не знаете какво нещо е вашият ум. Имате душа и не знаете какво нещо е вашата душа. Имате дух и не знаете какво нещо е вашият дух. Вие искате да изучавате хармонията в музиката. Има елементарни работи, които може да правите – пейте; всички можем да пеем. Някои от вас са изучавали музика, знаят какво е хармония и мелодия. Но на някои от вас ако дадат като тема да определят как-

во представляват хармонията и мелодията, ще се замислят. Може да ви дадат и други теми: какво е тоналност; какво е акорд; какво е метрика, или ритмичност; какви са отличителните белези на мелодията и отличителните белези на хармонията; отличителните белези на сопраното, на сопрановия ключ, на теноровия ключ, на басовия ключ; какво е секунда, терца, кварта, квинта, секста, септима, октава на една гама? Забранените ходове*, видовете на тоналността, каденцата, това е встъпление в музиката, в хармонията. Или ако изучавате химия, може да ви дадат темата да определите какво представляват киселините, какво – основите, солите, атомите. Какви ли не научни работи има – един ден ще ги учите.

Като се обезсмисли животът ви, питате: „Какво да учим?“. Например като станете сутрин, вие най-първо се обличате хубаво, обувате си обувките и мислите, че много сте свършили. А то, брадата ви мръсна, ризата ви, и тя мръсна – това е по атавизъм. Трябва да си измиете очите, да се обръснете, да срештите косата си. Но най-голямото изкуство е да живеете. Вие не знаете какво нещо е животът. Не е лошо, че не знаете – човек трябва да започне с това, което не знае. Дълго време човек е говорил, но едва сега започва да изучава законите на говора. Какво нещо е говорът, как се е образувал езикът? Много мъчна работа е. Как са се образували съюзите, глаголите, местоименията, прилагателните? Сега вече учените доказват научно, че най-старите части на речта са съюзите. Най-накрая са се образували съществителните имена, те са най-новите.

Казвам: по Бога трябва да се живее. В какво седи живенето по Бога? Има един Господ на Любовта, има един Бог на Мъдростта, има един Дух на Истината. Как искате сега да живеете? Някой път вие смесвате любовта, мъдростта и истината. Всичко това е един дълбок въпрос. В Битието по-дълбок въпрос от любовта няма, ние го приемаме като

* „Забранените ходове...“ – в класическата хармония има определени последователности от акорди или движения на гласове, които са забранени за използване и поради това се избягват.

важен въпрос и мислим, че го знаем. Всеки говори за любовта. Това, че сърцето е горяло, ни най-малко не е любов. Някои казват, че огън излизал от любовта; възможно е, но то е друг въпрос. Ако аз ви кажа, че зная едно сърце в Природата, от което излиза вода, и всеки, който се приближава при тази вода, придобива живот, какво ще разберете от думите ми? Аз зная, че в сърцето има един ум, от който светлина изтича – тази светлина носи знание. Аз зная, че във Вселената има една Душа, която всичко организира и всичко съдържа в себе си. Аз зная, че във вечността има един Дух, който всичко е създал. Какво ще разберете вие от това? Какво нещо е Природата? Какво нещо е Слънцето? Какво нещо е Вселената? Какво нещо е вечността? Това са области непонятни.

Човек мисли, че знае. Хубаво е, защото има някои, които знаят. Това, което аз зная, други не го знаят. А това, което някой не знае, все таки има един в света, който го знае. От него надолу като се нареждат и като дойдем до последния, има един, който нищо не знае – и при това той пак учи. Той нищо не знае и пак борави с това, за което нищо не знае. Ти нищо не разбираш от светлината, но употребяваш тази светлина. Или вземете като пример писането: вие не знаете как се образува човешката реч, но писменост има. Има учени хора, които по писмото, по буквите разбират и разкриват вътрешния характер на човека. Ако си упорит и своенравен, те казват, че като пишеш, започваш буквите отгоре твърдо, тъничко, а надолу на дебело ги изкарваш. Ако си много прикрит, ако не обичаш да се показваш, всичките букви ги закриваш – нито една не е отворена, а всички са свързани, вплетени една в друга, като шев са. Ако си малко разсеян и не обръщаш внимание, буквите нямат никаква връзка, отворени са. И някой път не се знае *о* ли е, *и* ли е, или *м*, не може да се прочете.

Казвате сега: „Кажете нещо определено“. Определено е това, което не знаеш. Това, което знаеш, претърпява постоянно промени, то се мени. В живота най-първо правим наблюдения, имаме известни данни за някои неща, след това се съставят хипотези за нещата и след хипотезите идат

теориите. Ако не можеш да си създадеш една хипотеза от данните, с които разполагаш, значи тези данни не са верни. Ако от хипотезата не можеш да си създадеш теория, хипотезата не е вярна. Теория, която не може да се приложи в живота, не е вярна. Значи имаме данни, хипотези, теории и приложения в живота. Какво е теория? Има една дефиниция. Теорията е нещо по-определено. Приложението какво е? Вие може да изучавате религията с данни, може да я изучавате по хипотези, пък може да я изучавате и като една наука. Но религията се дължи на едно чувство. Насред главата има един център – хилядолистник, както го наричат индусите. В този хилядолистник от едната страна е вярата, а от другата страна – надеждата.

Човек има всичко в своя мозък, органи има в него. Някой път човешкият мозък прилича на едно радио, което отвсякъде хваща. Ти чувстваш нещо за Бога. Или например чувстваш, че трябва да имаш един приятел – защо? Може да се намери за това един орган отзад в мозъка. Дружелюбието не е еднакво развито във всички хора. Някои хора се привързват, други обичат да имат много приятели, но това приятелство е от ден до пладне. Някои жени са къшовници, познава се кои са такива. Като дойде някоя жена и ѝ кажа: „Много има да ти страда главата“, значи тя не е къшовница – не е сръчна, не знае да готви, не знае да пере, няма вкус да се облича, занимава се все с малки работи, обича да обикаля махалата. Всякога яденето на такава жена е прегоряло, понеже, като излезе, тук се запrikaзва с някоя съседка, там се запrikaзва, за да чуе най-последните новини, и докато се върне, бобът е прегорял. Като се прибере после нейният възлюбен, за оправдание тя ще намери някоя лъжа да каже: че това или онова е станало. Откъде идват белите лъжи, с които си служим? Казваш, че еди-коя си се е скарала със съседката си или че децата вкъщи са виновни, но ни най-малко не са виновни децата, нито пък някой отвън. Ти разправяш това, защото не искаш да се издадеш. Питате: „Защо е така?“, не знаете. Казваш нещо и без да искаш, лъжеш. Някой пита другито: „Ти как си?“. „Много съм добре“ – отговаря той, но аз го виждам, че трепери. Питат

го: „Топло ли ти е?“. „Да, топло ми е“ – казва, а пък трепери. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Че вярва – вярва, но тази вяра е много повърхностна. Има нещо определено, малко, но то трябва да се знае.

Не зная колко души от вас имат опитността да са ходили в другия свят и да са се върнали оттам, за да знаят какъв е той. Онзи свят е на 45 сантиметра над този свят – една площ, но не в същата равнина. Онзи свят е материален свят, в който живеем. Духовният свят е над физическия, умственият е още по-високо. Те са само отношения. Вие някой път си представяте, че сте някъде в духовния свят, но то е съвсем материално схващане. Духовният свят обгръща физическия, прониква го вътре, а пък умственият свят прониква и духовния. Над умствения свят има друг, но там като дойдем, е достатъчно. Когато някой отива да се учи в училище, питате: „Защо отиде в училището?“. За да се учи. Какво ще излезе от него, ние не знаем. Или питате къде е отишъл някой ваш приятел. Отишъл е в духовния свят. – „Защо е отишъл?“ Негова работа. Понякога вие съжелявате, че този приятел е заминал. Например съжелявате, че нашият брат Благо* замина. Защо ви е жално за него? Защо тъжите, когато някой човек замине, а се радвате, когато някой дойде? Аз съм слушал жени, когато изпращат мъжете си, да казват: „Иване, Иване, на кого ме остави?“. Като остане човек сам, мъчно се живее. Има значи известно отношение: двама души, които живеят заедно, са като двата крака на тялото. С един крак мъчно се ходи, с два крака лесно се ходи; с една ръка мъчно се работи, с две ръце лесно се работи. Затова има известно отношение, но вие не се оценявате един друг. Да кажем, ние в това отношение сме загубили много със заминаването на брат Благо. Като го няма, сега кой ще пише

* „... нашият брат Благо...“ – става въпрос за **Стоян Стойков Русев**, с псевдоним **Дядо Благо** (1864 – 1938), български учител и писател, ученик в школата на Учителя. Има голям принос за формирането на традициите на българската детска литература. Издава сборниците *Гатанки* и *Кръгосветче*, съдържащи приказки, гатанки, стихове, поговорки и басни.

поезия? Утре погледнеш – друг заминал. Един ден всички ще си заминат. Питам: къде ще идете вие? Къде е нашият брат Благо? Той е точно там, където вие ще идете. Онези, които ще заминат подир вас, и те ще бъдат там, където сте вие. Представете си, че щом излезете от физическото поле, щом го напуснете, всички неща на това поле се затварят. Тогава вие нищо не виждате на физическото поле, пред вас се отваря друг един свят. То е същото като да излезеш от вкъщи навън – светът се отваря, а пък къщата не виждаш, тя се затваря. Когато сме в къщата, ние я виждаме, а когато излезем навън, не я виждаме, виждаме другия свят около нас.

Питам: кое може да ни утеши? Когато говорим за близостта на хората, разбираме закона на Любовта. Без любов няма близост, всички неща са далечни. Без знание всички неща са далечни. Без свобода всички неща са далечни. Близки неща за вас са само онези, в които любовта действа в даден момент, в които знанието действа и в които свободата действа – те са близки. Казвам: ако обичате брат Благо, той ви е близък, може да разговаряте и може да го видите. Едно от двете: или той ще се материализира и ще дойде при вас, или вие ще излезете из вкъщи. Не е мъчна работа да излезеш, както той излезе. Той направи този опит, излезе из вкъщи и не може да се върне. Пък като вижда, че онзи свят е хубав, казва: „Не се връщам!“ . Една сестра го сънувала, че носел билет, на екскурзия отивал. Сънувала го, че отива на север – нагоре, в духовния свят.

Сега вие ще философствате, ще кажете: „Това, което се говори, вярно ли е?“. Не зная дали е вярно, предполагам, че е вярно. Каквото аз знам, мога да ви го кажа. Ако започна да ви обяснявам какво нещо е онзи свят, то значи съвсем да ви обезсърча, то значи да ви изведа там и да ви показвам всичките богатства. Всичко там е златно, там все злато и скъпоценности нося. Ще кажете: „Това е живот!“ . И като излезете оттам, няма да бъдете доволни – пари нямате, скъпоценности нямате, хубави дрехи нямате, всичките удобства ги нямате.

Казвам: най-първо не е необходимо да бъдем най-учени. Толкова години ви проповядвам – започнете да изучавате

любовта, защото без нея нещата нямат смисъл. Обикнете и знанието. Трябва да се учите. Всеки един от вас да знае, да има някакво изкуство. Всеки трябва да учи по нещо. А като научите нещо, трябва да го знаете свястно. Някой гадае на кафе – хубаво е да гадае човек. Някой се занимава с астрология – нека се занимава, тя е цяла наука. Елементите на астрологията, това са планетите, Слънцето, после изгриването на планетите при раждането на човека. Който знае, за него има смисъл.

Кое е онова, което определя живота? Първо, Любовта е, която определя живота, второ, Мъдростта е, която определя живота, и трето, Истината е, която определя живота. След като Любовта определи живота, след като Мъдростта определи живота, след като Истината определи живота, вече човекът се явява. Започват и всичките други работи постепенно да се явяват, да се усложняват. Вие сега очаквате, втори път като дойдете на Земята, да имате добри условия. Втория път съвсем друга програма ще имате. Съвсем друга ще бъде програмата на живота, Земята няма да бъде на същото място, Слънцето няма да бъде на същото място, хората ще бъдат възрастни. Едно време сте идвали и хората са били деца, но сега са станали възрастни и вие сте станали възрастни. На вас ви липсва знанието. Когато правех своите научни изследвания, аз забелязвах, че българинът е много критичен. Докато научи нещо, той вече търси недостатъците.

Например Ломброзовата теория за престъпните типове е една теория за патологични, болезнени състояния, това не е никаква наука. За да се изучава човек, трябва да се изучават естествените дарби и дарования, които той има, а не патологичните причини, поради които обича да лъже, да краде, да убива – това ни най-малко не е човекът. Човек е онзи, който знае да люби. Човек е онзи, който знае да се учи. Човек е онзи, който търси свободата. Той постоянно има един вътрешен ламтеж от ден на ден да бъде все по-свободен, да има обхода. Няма по-хубаво нещо от това, да имаш обхода. Обхода означава да не се дразниш от нищо. Някои хора се раждат със знание – и малко да говориш, разбират. А на някои колкото и да говориш, пак казват: „Тъмно ми е“.

Щом е тъмно, значи в мозъка светлина не прониква. Колкото по-малко светлина прониква в мозъка, толкова по-малко знания има. Колкото по-малко топлина има в сърцето, толкова по-малко любов прониква. Колкото по-малко сила прониква в човешкото тяло, толкова по-малко свобода има.

За да бъде свободен, човек трябва да бъде силен. За да има знание, трябва да има светлина. За да има любов, трябва да има топлина. На физическото поле не може да имате една нормална, правилна любов, ако нямате топлина. На Земята топлината е мерило за любовта. В духовния свят мерилото е друго, за постъпките мярката е друга. И в Божествения свят мярката е друга. Има три мерки, с които можете да мерите човешките постъпки. Сега не е въпрос да съдя някого. Защо? Защото считам, че Бог е създал хората, и може да се каже, че това, което е създадено, аз не съм го научил. Даже и за най-лошия човек не можете да кажете: „Този човек е лош, не е потребен“, защото, ако не е потребен, той не би съществувал. Не може Разумното в света да допусне нещо неразумно. Щом нещата са допуснати в света, те имат свое предназначение.

Вие, които не разбирате работите на Бога, казвате: на този животът е лош, на онзи животът е лош. Аз съм разбрал едно: животът на хората не е лош. Хората са огледала, чрез които твоят живот може да се подобри; те ще ти покажат по какъв начин можеш да подобриш живота си. Ако например ти заекваш и никой друг не заеква, тогава ще разбереш какво нещо е заекването. А каква е разликата между една дреха, ушита с много бодове, и друга, ушита с малко бодове? Ако бодовете са ситни или ако са едри, каква е разликата? Това са посторонни работи, които служат за обяснение.

Питам: както сега се развива религията, откъде произтича критиката? Ние нямаме още истинска любов. Ние не сме дошли до онази любов, при която животът се осмисля, която предизвиква знание. Все някаква любов имаме, защото трябва да живеем. Има един живот, в който ние не мислим за последствията. И в този живот Бог не ни съди; каквото правим, Той го поправя. Но има един живот, в който, като влезем, ние сме отговорни за нашите постъпки.

Има известни фази на живота, през които не носим отговорност, не ни съди Господ. Някой път виждаме как един човек прави известна погрешка и не я съзнава. Той не е отговорен. Човек е отговорен само за погрешките, направени, когато се е пробудило неговото съзнание. Като влезеш в едно училище, имаш известно задължение. Щом приемеш да учиш една система на буквите, една азбука, ти не можеш да изопачаваш буквите и да ги пишеш както си искаш. Всяка буква ще я пишеш както е определено да се пише.

Това, което сте научили, поставете го сега на опит. От сутрин до вечер да имате такава обхода, че да не се скарате с никого. Сутрин, като излезеш, да имаш хубаво разположение, с никого да не се скараш, да не се дразниш, да мислиш, че животът ти е уреден, и да гледаш на всичко така, сякаш си на едно представление. Аз бих желал само за един ден да можете да направите този опит. Като се карат двама души, да кажеш: „Много хубаво, отлично нещо“. Ако се критикуват, пак да кажеш: „Много хубаво“. Учена работа е това! Казвате: „Да не се критикуват хората“. Като кажете така, ето какво разбирам аз: като вървиш по пътя, върви така, че да не вдигаш прах, понеже този прах ще го гълташ. Не критикувай другите, понеже ти сам ще гълташ този прах, критиката ще влезе в твоите дробове.

Ние искаме един нормален живот, но мислите ли, че както живеем, това е благоприятно на Бога? В едно отношение е благоприятно: Той не съди никого. В друго отношение, понеже Бог иска ние да се учим, да прогресираме, Той казва: „Това, което правите, не е хубаво“. Например ти мислиш нещо лошо за някого, но веднага нещо ти каже: „Ти не знаеш дали това е така“. Предполагаш нещо, което не си проверил, а това не е наука. Аз ни най-малко не казвам какво става в някоя къща. Някой път виждам, но не се занимавам, ще си изгубя времето, ако се занимавам с това, което вършат хората вкъщи. Аз зная какво вършат. Всички хора се бият по един и същи начин, удрят си плесници по лицата. Всички хора се ръкуват по един и същи начин. Всички хора се целуват по един и същи начин. Аз съм виждал разни целувки: по устата, по брадата, по очите, по веж-

дите, по челото, по ушите, по гърба – навсякъде. Виждал съм хора, които целуват и дрехите. Разправяше ми тук един българин (...). Ако ще целуваш, целувай живите хора, а не умрелите. Ако ще целуваш, целувай онези хора, които не се разлагат, онези, които влизат в живота. Целувай онова, което иде – то е животът. Онова, което си заминава, то не е животът. Живот е само това, което постоянно иде. Това, което заминава, не е живот. Това е само едното положение. Заминава си например някой брат – той не е заминал, това е едно криво разбиране.

Има хора, които са ясновидци. Така беше с Кортеза* – като отиде на гробищата, ще каже името на еди-кой си умрял човек. Но това още не е човекът. Някои хора действително са свързани в гроба (има такива дори за 20–30 години), душата им е свързана там като птичка в кафез. Но има и хора, които не са свързани, ако ги търсиш в гроба, няма ги, заминали са си. Някои трябва да ги търсиш в гробищата, но други няма какво да ги търсиш там. Тук имаме един брат – Големанов, момченцето на когото умира на 6 години. След известно време му се ражда друго момченце. То казва на майка си: „Не ходи да плачеш на гробищата, аз съм тук. Няма за какво да ходиш на гробищата, аз съм“. Сега казвам: нашият Благо пак ще дойде. След колко време ще дойде? Вие ще го видите, млад момък ще бъде. Няма да казвате дали е той, дали го разпознавате. Който отива в другия свят, никога не си казва името. Който е умрял, казва: „Сега ида от един свят“. Колко пъти е идвал на Земята, той няма да разправя.

Мисълта, която трябва да остане, е тази: не се обиждайте един друг, мислете добре. Защо Дядо Благо си отиде от тази форма? Може би трябва да минат 100, 200, 300, 1000,

* **Кортеза (Константина Стефанова)** – ясновидка от гр. Сливен, родена в 1865 година. Била известна с това, че всичките ѝ предсказания се сбъдват. В зенита на славата си през 1908 г. била наречена „светата пророчица Кортеза“. Нападана и обвинявана от официалната преса, Кортеза изчезва от публичното пространство около 1910 година така, както се появява – внезапно и без шум.

1500 години, за да имате едно такова съчетание като сегашното. Нещата след 2500 години се повтарят. Казвате, че той е умрял, заминал си е. Как ще се примирите? Колко хора скърбят сега! Вие не можете да се търпите, а като си заминете някой, тогава ви е тъжно. Не се обиждайте един друг. Хората умират по единствената причина да се примирят, защото в света не могат да се примирят по друг начин. Като си заминете някой от този свят, това веднага се чувства – може това да се измери научно. Когато умре някой, това, което аз виждам в света, е една чиста, безбрежна вода. И когато умрелият е добър човек, виждам как повърхността на водата се повдига с около една десета от милиметъра. Неговият живот се слива с водата и тя отбелязва това, като се повдига; става едно малко раздвижване на водата. Това са научни данни. Дали е така, или не, трябва да научите – тогава ще вярвате. Това, което не сте учили, слушайте го – то ще бъде за вас хипотеза, теория, а като го изучите, ще видите доколко е вярно.

Казвате, че някой е отишъл горе, на Небето. Но как, с тялото ли? Тялото е тук. Кое е отишло на Небето? „Дядо Благо си е отишъл.“ Къде е отишъл и кой Благо е отишъл? Ще кажете: „Отишъл е в онзи свят, занесоха го на гробищата“. Някои ще кажат, че на гробището в Орландовци е отишло тялото. Но онзи Благо, той е на друго място. Понеже замина, не можах да направя нещо. Затова в неделя проповядвах две беседи – те бяха за Благо. Тъй като го обичах, запалих му две свещи, като замина – да му светят, като върви през тъмната зона. Обаче някого може да го задържат вътре в затвора. Кое е по-хубаво: да задържиш някой човек в затвора или да го пуснеш? Аз можех да задържа Благо в затвора известно време. Ако човек не е излязъл от затвора, тогава да остане, но ако е излязъл, нека да си върви свободно. Сега вас ви е страх. Вие още може да стоите в затвора, но като дойде времето ви, както на Дядо Благо дойде, ще си отидете. Вие сте недоволни, казвате: „Дядо Благо как си реши въпроса! Тревожеше се за това, за онова, а сега е свободен вече“.

Един вол, който е впрегнат и оре, постоянно го мушкат, а като го пуснат, какво прави? Отива в гората да пасе трева. Там за нивата ще мисли ли, за ралото ще мисли ли? За нищо ни най-малко няма да мисли, забравил е всичко. Казва: „Приятно ми е да ме държи Господ в тази гора“. За него това е добро, но за нас, хората, не е добро. Онези хора, воловете на които са в горите, казват: „Не е хубаво това нещо“, понеже няма кой да им работи. Ние сега съжаляваме, че изпуснахме един наш вол, мъчно ни е. Дядо Благо ни вършеше работа. Честен, справедлив, той държеше сметките за книгите, които се печатат. Чудеха се кого да назначат на негово място. Все ще дойде някой, трябва да дойде. Нека да се определи един. Дядо Благо ще си определи един заместник, ще му каже: „Ти ще ме заместваш“.

Кое е главното сега? Вие сте дошли на Земята да служите на Господа. Досега сте се учили да служите на себе си и на другите. Сега, в този живот, сте дошли да послужите малко на Господа. Той не иска от вас голяма работа. Като ви е пратил в този живот, Господ иска да станете музикален, прочете ви да виждат ясно всички неща, знание да имате, ушите ви да чуват неща, които са хубави. Аз говоря сега за вътрешния човек. Ние сме заобиколени от ред противоречия. Навсякъде ще чуеш това, което не трябва, което не е така както се говори. Знание е да знаем кое да възприемем и кое да не възприемаме в дадения случай.

Заражда се въпросът: как ще посрещнете сега един ангел? Не че не знаете да говорите, но като дойде един дух, един ангел от Небето, с този говор, който сега имате, вие не можете да разговаряте с него. Ако ангелът дойде въплътен, знаете как да го посрещнете – като го хванете, увивате го, то е първата помощ. Има ангели, които са въплътени на Земята, те са новородените хора. Но като дойде един ангел, който не е искал да се въплъщава, а само временно се е въплътил във вас, как ще го посрещнете? Писанието казва: „Като сте нагостили някого, може ангел да сте нагостили“. Например дошъл е в дома ви някой странник – може някой ангел от Небето да е дошъл. Някой път и ангелите слизат на Земята. Някои не са любопитни, но някои са любопитни, интересу-

ват се, правят своите наблюдения, може да ви посетят. Вие ще кажете: „Те не знаят ли какво има тук?“. Знаят, но те идват да видят чрез очите на хората материалния свят. Понеже и материалният свят прогресира, той не е такъв, какъвто ангелите са го видели преди милиони години. Светът не е такъв, какъвто са го знаели едно време. И нас не ни знаят. Ангелите живеят като нас, хората на Земята. Те минаха през един изпит. Един ден и вие ще бъдете ангели. И вие няма да знаете живота на хората, които идат след вас, и като ангели ще изследвате техния живот.

Защо сте дошли на Земята? Дошли сте на Земята, за да изучавате растенията, рибите, птиците, млекопитаещите и най-после да изучавате себе си. Това не е бреме, това е една необходимост. Знанието е благо за човека. Един човек, който знае например десет езика хубаво, пътят му е отворен за целия свят, навсякъде. А сега вие тръгвате по света и не знаете нито един език. Казвам: вие не се занимавате с изучаване. Като идете в другия свят, как ще разговаряте, на български ли? Като влезете там, ще има преводачи – вие ще говорите, а те ще превеждат. Понякога си мислите, че някой ангел ви е казал нещо. Вие говорите български, но този ангел не ви го е казал на български. Ти не можеш да изкажеш една любовна дума, ако нямаш любов. Ти не можеш да изкажеш една дума на знание, ако нямаш мъдрост. Ти не можеш да изкажеш една дума на свобода, ако нямаш истината; или в истината, в свободата трябва да имаш сила, за да се изказваш.

Сега се обръщам към онези от вас, които сте напреднали: какво трябва да направите? Често вие казвате, че трябва да се живее с вяра. Аз съм живял с вяра, опитал съм много работи. Някои още не съм опитал, но вярата може да се опита. Та казвам: вие още не сте си служили с вярата. До каква степен у вас вярата може да бъде възможна? Аз досега мислех, че тези, на които проповядвам, имат сила – излъгал съм се и за в бъдеще съм решил. За Дядо Благо мислех, че може да си помогне, че неговото положение не е толкова сериозно. Отива той на погребение и толкова се простудява, че при всичкото знание, което има, се влошава и умира.

Не ходете да изпращате умрелите. Оставете умрелите да изпращат своите умрели. Вие, ако отидете там, ще измръзнете. Вчера един брат каза, че иска да иде на Витоша, да ми направи услуга, да донесе вода. Казах му: „Сега времето е лошо, горе има буря. Пък и вълци има“. А той: „Аз съм решил“. – „Ти си решил, но отложи. Не искам заради мене да жертваш живота си.“ Трябва да разбирате времето, чакайте да се подобри.

Аз бих желал всички вие, когато тръгнете за другия свят, да извикате всички, за да се видите, да се ръкувате, да си кажете сбогом, после да се усмихнете и да си легнете. Ще излезе една тънка нишка от устата ти и ще свършиш. С тази, тънката нишка, ще излезеш. Това е астралното тяло. Та и Дядо Благо сега е с астралното си тяло, намира се в състоянието на дете. С новото тяло той ще започне да се чувства най-първо свободен. Трябва да излезете от физическото тяло, за да видите какво бреме е. Благодарете, че живеете така. Не трябва да виждаме хубавото, защото онзи свят е много съблазнителен. Ако имате една дъщеря и я пратите в някоя княжеска къща, но после се върне във вашата бедна колиба, тя няма да бъде никак доволна. Веднъж като е видяла как живеят богатите, не ѝ се живее вече в колибата. Казвам: някой ден ще направим един опит да помогнем на нашия брат Благо.

Цял ден – от изгрева на Слънцето до вечерта, да нямате абсолютно никакво стълкновение, като че сте първостепенни светии. На другия ден пак ще си бъдете същите. Но един ден – от сутринта до вечерта, съзнанието да бъде будно. Така доброволно като направи човек, все ще свърши работа. Който дойде, ще мисли, че това е един изпит. И за всичко трябва да мислите добре. Защото, като влезем в другия свят, ще видим колко погрешки имаме. Не е въпрос за погрешките, но онова, с което ние помогнем, то е доброто в света. Аз всеки ден наблюдавам как не оценявате добрите работи, които имате. Казвате: „Какво съм придобил? Нищо не съм придобил“. Вие не знаете. Това, което сте придобили сега, хиляда години ви трябват, за да го обработите. Придобили сте го, за да имате за хиляда години какво да обработвате.

Някой път аз разглеждам въпроса другояче. Животът е тежък, когато любовта отсъства. Животът е тежък, когато знанието отсъства. Животът е тежък, когато човек не е свободен. Аз забелязвам тук нашите братя, някои завършили университет, че всички нямат уважение. Казвате: „Духовното е всичко“. Не си правете илюзии. Отдавайте си почитание. Учете се от онзи, който знае, учете се от всичко. Някой знае много повече па музика, някой знае по химия много повече, а някои повече езици знаят. Казвам: ползвайте се от дарбите на онези, които имат дарби. Ползвайте се от тях! Ще кажете за някого: „Той мисли, че няма нужда да се ползва“. Това е самозаблуждение. Ние сме такива, каквито сме сега, благодарение на умовете на всички хора, които са мислили едно време, благодарение на техните сърца, благодарение на тяхните души и духове. Ако те престанат да функционират, ще престанем и ние.

Вие някой път намирате, че причината на вашето нещастие е отвън, но това е донякъде така. Някой път наистина неприятностите са отвън, но ако нямате тази система, те ще се пренесат вътре, в човека ще дойде едно раздвояване. В тебе едно упорито същество казва: „Няма да се моля“, друго казва: „Стани да се помолиш!“. Едното казва: „Аз ще отмъстя“, а другото казва: „Не е право, Господ ще оправи света“. Така говорят, а ти чувстваш, че се бориш в себе си. Почти всички имате тази опитност. Най-първо виждате, че нещата отвън стават. Един цял ден вие сте неразположени. Питам: колко души от вас сте съгласни да направите един опит? По-добре всички един ден да го направите. Ще си вземете една книжка и ще си отбелязвате. Но да не направите като онзи шоп, който отишъл да играе на хорото и кръстникът му казал: „Ще играеш, но няма да викаш *иху-ху*, и ще ти дам една крава, с телето заедно“. Като засвирили, шопът казал: „Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам *иху-ху*“ и започнал да играе. Старият навик дошъл, кравата с телето отишли.

Аз ще ви предупредя, правил съм тези научни изследвания. Като ти говори някой, слушаш го спокойно. Но някои хора така те дразнят, като говорят, сякаш те мушкат с

някакво шило, сякаш те блъскат. Ти трябва да имаш воля, трябва да се отделиш, да има два сантиметра между шилото и тебе, да търпиш. Така трябва да разглеждате въпроса. Ако не се дразниш, тогава ти ще усетиш, че си придобил известна сила. Ако се дразниш, нищо не си постигнал. На Изток има известни системи, по които можете да контролирате вашата воля. Голяма част от нашата енергия се изхарчва за нищо и никакво. Някой ден ще направим един опит, който ще ви кажа. Има сестри, които, като готвят в кухнята, несъзнателно току си бутнат носа. Аз минавам, виждам как някоя сестра реже лук и си пипа носа. Въпреки това ям от това ядене, толкова съм търпелив. Като режеш лук, ще имаш една кърпа за носа си. На чистота ще се учите. Вие сега вървите по пътя и плюете наляво и надясно. Или пък вървите и се пипате там, където не трябва. Или се почесвате и после разчупвате хляб. Или си бъркате в ухото. Не е лошо да си бъркаш в ухото, но когато си сам, понеже от тебе иде и към тебе се връща. Но когато от тебе излиза и в другите отива, е лошо, особено когато готвиш за другите. Носа си с кърпа ще пипате. Чистота трябва. Освен това, като говориш на себе си, ще говориш каквото искаш, но като дойдеш до другите, ще кажеш най-хубавото. Ако можеш да кажеш най-хубавото, не само за себе си го кажи. Ако те е пратил Господ да кажеш нещо, кажи го както трябва. Ако не те е пратил да кажеш нещо, не говори.

Аз съм срещал много добри братя. След като направят някоя погрешка, те се разкайват и казват: „Не постъпих добре“. Преди години бях при един евангелист, много благочестив човек, аз го наричам Спас. Беше снажен, с деспотичен характер. Потупвал жена си преди да стане евангелист, казвал ѝ: „Каквото ти казвам, ще слушаш“. Като приел евангелизма, минали 10 години и един ден ударил две плесници на жена си. След това целия ден не могъл да излезе, не могъл да отиде на работа, щял да се пукне. Надвечер поискал прошка от жена си. Каза ми: „Като ми прости жена ми, като че слезе един голям товар“. Аз му казах: „Спасе, Спасе, другояче трябва да живееш“.

Вие мислите, че можете да плеснете човека с някоя дума, но ще отговаряте. Сега не искам да се сърдите. Това са остатъци от миналото, с които трябва да се справите. Силата на един християнин, на един човек от новото учение седи в това, миналите погрешки, които е направил, да ги поправи. Като ги превъзмогнем, в нас ще се развие една грамадна сила. Всичките прегрешения, които сме направили, трябва да ги използваме, да ги превърнем в добродетели, за да добием една сила, защото без тия погрешки ти не можеш да се развиваш. Погрешките, които носим, са наследствени. Сегашните погрешки, които правим, са условие, за да можем да растем. И при сегашните условия хората трябва да растат, да се раждат и да умират. Защото като умре някой, веднага става промяна във всинца ви. В едно общество, като замине един, веднага става една промяна.

Готови ли сте някой ден да направите един опит? Ако сте готови, ще гласуваме и ще видим каква е математическата пропорция, колко души са готови. Ще започнете да си служите с любовта от сутринта до обед. От 9 до 12 часа ще се служите с мъдростта и от 12 часа до вечерта ще си служите с истината. Така да бъде в ума ви, за да видим доколко вашият ум е зает с любовта, доколко от другите работи не се дразните, какво можете да направите за любовта. От 9 до 12 ще сте заети с мъдростта, със знанието. А понеже искате повече свобода, имате времето от обед до вечерта. Докато Слънцето залезе, ще мислите само за истината, за свободата. Това ще бъде една придобивка. Този опит ако направите, много ще придобиете. Ако не го направите, ще имате придобивките, които и сега имате. Да ви го наложа ли, или доброволно ще го приемете? Днес е хубаво число, 19-то число – Йордановден. Сега не внасяйте във вас мисълта, че може да не направим опита. Щом Бог е създал света, тогава този ден ще мине много добре. Когато решим да направим нещо за Господа, Той ще ни помогне. Пък ако езикът ви се изплъзне, ще вземете една чаша, ще я напълните с малко топла вода, ще вземете и малко памук, ще го топите във водата и ще миете езика – дете е това, може да направи нещо, но ще го изчистите с памук.

Гледайте да бъдете свободни. Няма по-хубаво нещо от любовта, в която Бог се проявява. Няма по-хубаво нещо от светлината, когато тя се проявява. Няма по-хубаво нещо от свободата, когато тя се проявява. Днес ние ще живеем в любовта, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в светлината, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в свободата, когато тя се проявява. Всички ще станете млади, ще мислите, че сте 19-годишни. Които са по-стари, ще мислят, че са на 19 години, а които са по-млади, ще мислят, че са на 9 години. Няма да мислите, че сте на 40–50 години, но че сте на 19 или на 9 години. Ще се върнете в годините, ще се подмладите, защото само младите, само децата могат да вършат нещо. Старият човек не може нищо да върши.

Да изпеем *Махар Бену Аба. (Изпява се песента.)* Днес ще направите един опит. Днес ще направите работите както Господ ги прави. Въздуха, като влиза във вас и излиза от вас, в присъствието на Бога да го употребите като Него. Когато влиза, да видите Божието присъствие. И хляба, който днес ще изядете, ще го приемете и ще видите какво ще остави във вас. После ще дойдат хубавите мисли, хубавите желания, хубавите постъпки. Аз ви давам един лесен начин, другите са по-трудни. Например да свири човек на цигулка не е лесна работа. Цигулката е един инструмент доста скъп и много време се изисква да се научиш да свириш. Много претенциозна е цигулката, много мъчно се взимат верни тонове. При това човек трябва да има разположение, да бъде и музикален. Трябва сърцето му, умът му, душата му и духът му едно да мислят, да са в унисон, да са в съгласие.

Казвам: ако човек вътрешно не може да слуша музика, не може да бъде музикант. Най-първо трябва да слуша и щом е слушал, той може да се прояви; щом не слуша, не може да се прояви. Човек трябва да я чуе отнякъде. Ако мислим, от нас музика няма да излезе. Трябва да я чуем отнякъде, отвътре да я чуем. При всички музикални хора, пък и при хората на науката, е същото. Науката трябва да дойде отнякъде. Доброто трябва да дойде отнякъде. И доброто е поставено в нас. Ако не дойде Божественото, ако Божественият Дух не действа, доброто не може да се прояви. Едно

семе е посято в земята, но ако светлината, влагата и топлината не дойдат, то само не може да се прояви. Ако Божественият Дух не започне да действа, онова, което е в зародиш в нас, ще си остане само зародиш.

Ние често излизаме от благоприятните условия и затова не можем да прогресираме. Едно растение, поставено при най-благоприятни условия, ще израсте. Сега ние живеем много обикновен живот. Аз не искам да правя никаква корекция. Ако вие се оставите свободни, по-добре ще може да пеете. Ако се оставите свободни, по-добре ще може да говорите. Да останете свободни, това значи Божественото, онзи непрерывен процес, да се прояви. За да бъде човек добър, трябва да даде ход на онова, което е приготвено в миналото. В дадения момент ще проявим каквото сме изработили в миналото. Това, което сега работим, ще се прояви в бъдеще. Сега покажете хубавата страна, която имате в себе си. (*Учителя свири на цигулката.*) Искам да ви насърча. Щом аз свиря хубаво, и вие ще свирите. В българските песни има много материал, но работа трябва, те мъчно се поддават на обработка. Ще ви изсвирия една песен, която съм разгледал. Единствената песен, която съм успял да огладя, да умиря. (*Учителя свири.*)

Добрата молитва

16. лекция, 19 януари 1938 г., София, Изгрев

ОБИЧАЙ И ОСВОБОЖДАВАЙ

Отче наш

Има някои въпроси: кое е това, което не се изкривява, и това, което не се огъва, и това, което не се окалва? Пишете върху това, което не се изкривява, върху това, което не се огъва.

При какви условия може да употребите думата *защо*? Къде ще употребите *защо* и къде ще употребите *кое*? Човечеството е стигнало до една степен на различаване. Сегашното човечество страда от повторения, а пък Природата изключва всяко повторение. На едно преповтаряне можем да му дадем нова форма. Когато се преповтарят работите, животът става несносен, човек изгубва мира си, а недоволството и песимизмът идват. Всички лоши работи са преповторения. Злото не е нищо друго, освен преповторение, преповторение, при което нищо не може да извадиш за себе си.

Както и да ядеш един гнил плод, в него няма нищо. Онова, същественото, е заминало, отлетяло е някъде, а е останала онази материя, която не носи никаква ценност в себе си. Понякога се спирате и казвате: „Животът е безсмислен“. Щом е така, коя е причината? Болен сте и не знаете на какво се дължи болестта. Казвате: „Аз съм неразположен“, но не знаете на какво се дължи неразположението. Или казвате: „Изгубил съм вярата си, тъмен е животът ми“. Да допуснем, че имаш една свещ, която дими, не гори хубаво, и ти си недоволен от нея. Виновна ли е свещта? Онзи, който я е направил, такова съдържание е вложил, такъв фитил, а ти се гневиш на свещта, че дими. Или се сърдиш на някоя стомна, че пропуска вода. Стомната казва: „Не съм виновна, от каквото съм направена, такава съм“. В дадения случай стомната виновна ли е?

Има много наши възгледи, които приличат на стомни, които текат. Всеки един от нас мисли, че като него втори няма. Много е право, че като него втори няма. Единствен

екземпляр е, няма друг като него, но той трябва да схваща и своята целокупност. Той трябва да схваща себе си такъв, какъвто е излязъл от Бога, не такъв, какъвто сега се намира на Земята. Като се е окалял, как ще определи своето положение? Представете си един момък, който се е родил чист и майка му го е къпала най-малко 400–500 пъти в коритото, но после се е окалял. Какви са повредите от физическото окалване? Коя е причината да се окаля един човек? Може да се е борил някъде на кално място и хората да са го съборили на земята, може да е ходил в кален път, а може да е пил вино, да се е напил и да се е окалял. Някой път и физиогномически лицето на човека се изменя. Човек се каля външно и вътрешно. Вътрешно се каля чрез храната. Каля се и чрез водата, чрез въздуха, чрез слушането, чрез гледането, чрез обонянieto, но всяко каляне се различава. Когато човек се каля чрез храната, лицето му почернява, когато се каля чрез дишането, лицето му почервява, когато се каля чрез ухото, лицето му пожълтява, когато се каля чрез носа, лицето му позеленява, когато се каля чрез очите, лицето му побледнява – правя един малък превод. На вас това може да не ви е ясно. Че кое ви е ясно в света?

Ако ви накарам да определите какво нещо са сопрано, алт и тенор, какво ще кажете? Които са учили музика, може да ги определят. Къде започва и къде свършва сопраното? Басът къде започва и къде свършва? Музикантът ще каже, че сопраното спада към горните гласове, а басът – към долните, алтът и тенорът са по средата. Аз казвам: музиката е като едно изкуство за улеснение – улеснение на гласовете при пеене. Законът на хармонията е такъв, че за да я изразиш, трябва да четири гласа. Мелодия само от един глас може да се пее, но ако искаш да изразиш хармония, трябва да четири гласа, които едновременно пеят. Казвам: вие досега сте мислили мелодически, вече трябва да започнете да мислите хармонически. Едно време сте пели на един глас, сега трябва да пеете едновременно на четири гласа. Например някои хора говорят високо, имат кресливи гласове, във висока тоналност. Други говорят издълбоко, за такива казват: „Бас е този човек“. Някой говори с теноров глас, друг

говори с алтов глас. Кога гласът е алтов? Доста е мъчно да се определи, не е лесно, тънко ухо трябва. Басът може да се определи. Когато човек има гърлест глас, лесно може да се определи.

Ние попадаме вече в една област, която е цяла наука. Животът е изкуство. Наука е човек да се научи на голямото изкуство да живее. Всичките други науки са спомагателни средства за живота. Ти не можеш да живееш добре, ако не разбираш нещо от музика, ако не знаеш да рисуваш. Ти не можеш да живееш добре, ако не можеш да слушаш, ако не знаеш да говориш. От слушането излиза речта. Ти не можеш да живееш добре, ако нямаш вкус. Ти не можеш да живееш добре, ако нямаш обхода. Обходата зависи от носа. Носът е диригент, дава такт на вкуса. Диригент е и устата. Ти не можеш да живеш, ако нямаш такава уста, че да знаеш какво нещо е усет, усещане. Хиляди неща може да има в тебе, трябва да можеш да правиш различие между тях. Някой пее и ти го слушаш. Ако музикант слуша това пеене, той различава всички тонове и знае какви са нотите. А пък онзи, който слуша гласа мелодически, той не прави различие между тоновете. Ако го питаш за някой пасаж, ще каже: „Слушам го, но нищо не разбирам“. Онзи, който знае, веднага ще нотира песента. Онзи, който не знае, не може да я нотира.

Например за любовта често се говори, всички говорите за нея. Няма някой от вас, който да не я е опитал, много пъти сте я опитвали, но какво нещо е любовта? Какво най-елементарно определение бихте дали? Ще дадете определение, което не е вярно. За да обичаш някого, най-първо трябва да му изпратиш два лъча от себе си. Ако два лъча излязат едновременно от тебе, ти имаш любов. Единият лъч е за тебе, другият – за него. Двата лъча образуват една връзка. Що е любовта? Първата връзка, която се образува между две същества, това аз наричам *любов*. Първата връзка е много общо казано, тя не е като един възел, да те връзва на едно място, но при нея се образува отношение. Представи си, че докато си сам, ти живееш в една затворена стая. Обикаляш из стаята, замислен си, външният свят не ти е поня-

тен. Но като обикнеш друг, който е навън, прозорецът се отваря и разбираш, че светът не е само това, което виждаш вътре, че има и външен свят. Следователно образува се една връзка между вътрешния свят, в който ти живееш, и външния свят. Външното лице, което обикваш, ти разкрива какъв е външният свят. Това лице за тебе е външният свят, но и ти за него си външният свят. За себе си ти си вътрешният свят, а той за тебе е външният свят. От негово гледище ти си външен свят за него, а той за себе си е вътрешният свят.

Сега може да зададете въпроса: „Потребно ли ни е да се занимаваме с тези дълбоки работи?“. Когато се занимавате с изучаването на един език, колко неща са ви необходими, кои елементи на речта? Ако на френски език трябва да поискаш хляб или да ти покажат пътя, или да попиташ някого за името му, каква дума трябва да употребиш? Кои са елементите на речта? Най-простите елементи са съюзите, оттам започва речта. Съюзите са най-простата реч. След съюзите отивате към съществителните имена. Съюзите и съществителните имена са двата полюса, между тях са всички други части на речта. Питаш някое животно: „Ти кой си?“. При животните нито едно местоимение не съществува, при тях и прилагателни не съществуват, и глаголи не съществуват. Животните говорят, но да ги попиташ каква част на речта е това, което казват, и какво действие показва, те не знаят. Питаш животното: „Глагол ли е това?“, но то говори, без да знае. Може да го научиш да произнесе един глагол, без да разбира. Папагалите могат да произнесат някои думи, без да знаят какво съдържание имат. Когато думите имат съдържание за някого, те имат известна цена. Кажат ли ти някоя дума, която не ти прави никакво впечатление, значи тази дума е неразбрана.

Да допуснем сега, че срещате човек, който е облечен в червени дрехи. Някой път не ви е приятен червеният цвят – защо? Понеже действа възбудително върху вас. Виждате жълт цвят на човешкото лице, но и той ви е неприятен. Философите казват, че жълтият цвят е цвят на човешкия ум. Защо цветът на човешкия ум да не ни е приятен, да не ни харесва, като го виждаме на лицето? Жълтият цвят, който

е на ума, той е вътрешен цвят, не е външен. Тогава какъв трябва да бъде външният цвят? Жълтият цвят на човешкото лице не ви е приятен, но ако видите една хубава жълта круша, добре узряла, тогава ни най-малко не е така, а във вас се заражда желание да откъснете, да опитате, да залюбите тази круша. Следователно всеки един цвят, който не ви привлича, не е естествен. Всички цветя, които са естествени, ни привличат. Това, което ви привлича в природата, изучавайте го. Това, което не ви привлича, оставете настрана.

Някой път вие разисквате върху вярата: кой има по-голяма вяра и кой – по-малка. Вярата е един вътрешен закон на Битието, който ни свързва с Първата причина. Няма какво да меря своята вяра с вярата на другите. Тяхната вяра за мене може да е само спомагателно средство; и моята вяра може да е спомагателно средство за тях. Но моята вяра ползва само мене – ако не може да ползва само мене, не може да ползва и другите. Ако вярата на другите не може да ползва само тях, тя не може да ползва и мене. Казвам: вярата е един вътрешен, субективен закон, който ползва този, който вярва. – „Защо трябва да вярвам?“ Ако не вярваш, твоята свещ не може да се запали, ти ще ходиш постоянно в тъмнина. Вярата се е явила за пръв път в света, когато светлината се е явила. Тя е закон на светлината. Това, което открива външния свят, то е законът на вярата. Значи вярата се е явила, когато светът, който Бог е създал, е станал достъпен за нас – външният обективен свят. Не субективният свят, не това, което Господ мисли в Себе Си, но това, което става обективно, то е достъпно за нас. По закона на аналогията може да съдим какво нещо е Господ, но никога няма да узнаем какво е. Само Господ знае за Себе Си и само ние знаем за нас.

Вие казвате, че познавате някого. Доколкото познаваме себе си, дотолкова познаваме и другите хора. По този начин като разглеждам въпроса, явява се едно противоречие. Трябва да познаваме хората, но има един закон. В познанието седи животът. „Да познаваш“ – казва Писанието. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единяго, Истиннаго

Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.“ За да познаваш нещо в какъвто и да е смисъл, то трябва да внесе в тебе един нов елемент. Питам сега: ако ти познаваш един човек и той не внася нищо в тебе, това познание ли е? Ако познаваш, че една круша е гнила, това познание ли е? Ако познаваш, че една круша е здрава, в това познание има съдържание. А от гнилата круша, която познаваш, ти само се пазиш, за да не бъдеш измамен. Ако не познаваш крушите, може да ти продадат гнили за здрави.

В света съществува известно верую и вие искате да знаете кое е право. Това верую, което носи живот в света, е право. Това верую, което носи светлина, е право. Това верую, което носи сила, е право. Това верую, което носи богатство, е право. Всички неща, които носят известни блага, са прави. Или другояче казано: всичко онова, което излиза от Бога, е право. Някои неща са второстепенни. Има неща, които произтичат от нас – те са наполовина прави. Да допуснем, че ти обичаш някого. Питам: твоята обич равнява ли се на обичта на майка му и на баща му, които са станали причина да се яви този човек в света? Ти искаш да убедиш този човек, на когото Бог е дал живот в света, че твоята любов е като любовта на Бога – това е първото заблуждение. Казваш: „Вярвай в мене! Това, което Бог е направил за тебе, и аз ще го направя“. Вярно ли е това? Не е вярно. Казваш още: „Аз всякога ще мисля за тебе“. Ще мислиш, но когато спиш, няма да мислиш, когато ядеш, няма да мислиш. „Аз постоянно мисля за тебе.“ Как мислиш? Тези неща не са строго определени; когато спиш, ти мислиш за други работи.

Ще ви приведа един анекдот. Един млад момък заспива и в съня си вижда, че влиза в една градина с хубави плодове. Откъсва няколко, но го хващат и му казват: „Кой ти позволи да късаш тия плодове? Знаеш ли, че който откъсне един плод тук, ние го осъждаме на смърт?“. – „Не зная.“ – „Трябваше да питаш.“ Той си има своите заблуждения. В съня си казва: „Пуснете ме“, понеже са го арестували и не го пускат. – „Не, тук ще те накажем.“ Той чува, че някой го вика, но не може да се събуди. Защо не може да се събуди? Защото е откъснал от плодовете в света на съня и ще го съдят. Питам

сега: какво е разрешението на въпроса? Казват на момъка: „Ще те осъдим на смърт. И като те осъдим, ще те заровим в земята. Ти си вторият, който прави тази погрешка. Тук преди години хванахме една мома, която беше влязла в градината и беше откъснала три цвята. И нея осъдихме на смърт“. Той се чуди в съня си. Осъждат и него, заравят го. След това той се събужда. И като се събужда, разказва: „Осъдиха ме на смърт, екзекутираха ме и ме заровиха в земята“. И момата разказва: „Преди години и аз сънувах, че съм откъснала три цвята и ме осъждат на смърт чрез обесване. Обесиха ме и аз се събудих“. Намират се тези двамата, които са осъдени на смърт в другия свят, и се влюбват.

Всички погрешки на хората се дължат на това, че са пипали някои работи, които не са позволени. В света на съня не е позволено да ядем, не е позволено да искаме да опитаме хляба, водата, плодовете. Това нищо не допринася, това го наричат илюзия на живота. Има един живот, в който ще се ползваш само от това, че виждаш нещо, няма да го пипаш; ако пипаш, ще дойдат страданията. Който къса плодове в този свят, осъждат го на смърт. Колко е вярно, не знаей, като анекдот го разказвам, но че не се ядат плодове, не се ядат. Един господин ми разправяше друг свой сън: „Гледам как един противник ме мушка. Казвам му: „Не се мъчи да ме мушкаш, аз съм един фантом. Не ме мушкай“. Ти си представяш, че мушкаш някого, но това е само въображаемо. В този свят когото и да мушкаш, не можеш да го убиеш. И десет пъти да го намушкаш, той ще стои, ще гледа, ще излиза и влиза и ще казва: „Не ме мушкай. Ти се самозаблуждаваш, никога не можеш да ме мушнеш“.

Някой път ние мислим, че като кажем една дума, ще направим някому нещо. Нищо няма да направим. Като хвърлиш един камък във водата, ще направи ли той дупка? Хвърляш камък в морето и той потъва. Хвърляш в света някоя дума и тя потъне вътре. Какво трябва да е тогава възпитанието? Не хвърляйте думите във водата, понеже няма да направите дупка, но ги дръжте за себе си. Ти искаш да кажеш на някого, че не е постъпил добре. Ами че този човек, който не е направил добро, преди тебе знае това нещо; като

направи погрешка, той сам знае, че това не е добро. Каква нужда има да му казваш: „Ти не си постъпил добре“? Той си знае. Този човек има нужда да идеш и да му кажеш кое е добро, понеже той е направил нещо, което не е добро. Трябва да му кажеш как да направи нещо по-добро – това, което не е добро, да стане добро. Това е философията.

При сегашните хора един да направи погрешка, другите казват: „Ти не направи добре“. Новата философия гласи така: като видиш един, който краде, ще идеш и ще върнеш откраднатото на мястото му. Ти, който си видял кражбата, ще избавиш човека от злото, та той да не пострада ни най-малко. А пък сега ние постоянно делим кармата. Някой пита: „Каква е моята карма?“. Кармата, това са все отрицателни величини, които човек е сътворил в минал живот. Ти си бил господар, измъчвал си своите слуги, не си им плащал – сега тези слуги, като те намерят, и те те измъчват. Изменил се е животът, те са станали видни хора, ти не си така виден. Като те надушат, че ти си онзи, опълчват се всички против тебе. Казват: „Не искам да му помагам, не искам да му давам пари. Той е един изедник, не обичам този човек“.

Искаме да знаем кой е законът на обичта. Люби Бога, за да те обичат. Прави добро, за да те обичат. Докато не си се научил да пееш добре, пей за себе си, но като се научиш много добре да пееш, тогава пей и на другите, за да те обичат хората. Това има приложение. Вие искате да бъдете обични на Господа, да ви обича Той и като се помолите, да ви слуша. Че как ще ни слуша Господ, като не вършим волята Му? Господ има такова ухо, че като кажеш една дума, чува я. Като свириш някъде, той е много възискателен. Ти може да направиш сто пъти добрини, но ако не ги правиш както трябва, не са приети. Ще те послуша Господ, но няма да се отбележи в Божествената книга. Гледа Господ и казва: Не е хубаво“. Коригира. Наблюдавал съм как някой ученик пее тона *до* и учителят му казва: „Не е вярно“. Ученикът повтаря: *до, до, до*, докато най-после учителят каже: „Да го оставим за друг път, не върви“.

Тонът *до* в живота е една идея. Аз прилагам музиката за възпитание. Да може в моя ум един тон да се роди. Но за

да се роди тон, трябва благоприятни условия: трябва един полог, една квачка, трябва всякога да се пази особена температура, за да не би да се развалят яйцата. За да може да изпееш един тон, той трябва да се измъти, трябва да го родиш. За да се роди този тон, трябва да имаш всичкото разположение на квачката, трябва да му осигуриш температура, а това значи, че трябва да обичаш музиката. И тонът, който ще изпееш, трябва да има някаква цена за тебе. Ако ти можеш да изпееш *go* както трябва, в хармония, веднага светът ще се отвори за тебе, ти ще се новородиш.

Когато едно дете се роди, първо казва *go*. Първият плач на детето е *go* в света – то се е освободило от стеснителните условия, при които се е намирало. Всички се радват, като изплаче детето. На този, първия тон, макар и да не е толкова правилен, всички се радват. Вие не сте слушали как плаче някое дете, като се роди. Аз не съм бабувал, но приблизително зная как започва, понеже, като се изкаже този тон, всички се зарадват – живо е детето. Има нещо хубаво, мелодично в плача на детето. В този живот има нещо сладичко, няма нищо затворено. Детето не мисли да го обикнат, то само се изказва. Голямата мъчнотия, в която се е намирало толкова време, е минала. Като изплаче, казва: „Много ви благодаря, че ме освободихте от това голямо робство“. Вие сте слушали този плач, раждали сте деца. Всякога, когато се намирате при едно стеснително условие на живота, вие ще извадите същия музикален глас, както при раждането. Когато се освобождава, човек ще издаде все същия музикален тон. Някой път, след като си очаквал, очаквал да тръгнат работите, когато те станат, издаваш един тон.

Питам: при новите отношения какво ще ви ползва вярата? Вярата ще ви ползва с това, че ще ви свърже с външния свят. Казваш: „Какво ще ме ползва голата надежда?“. Надеждата е връзка с днешния ден. Ти без надеждата не можеш да оцениш днешния ден. С вярата ще оцениш другите дни, които идат, тя е за далечното бъдеще. Надеждата е за днешния ден. Това са два полюса: вярата и надеждата. Между вярата и надеждата функционира любовта. Любовта е насноваването, а вярата и надеждата, това са двете кро-

сна на живота. Едното кросно долу е надеждата, а кросното горе е вярата. Совалката е любовта, която постоянно снове; любовта е вътрешният процес, за да насновеш. Новото схващане такова трябва да бъде: между вярата и надеждата ти ще тъчеш. Така може да се разбира животът. Вие казвате: „Любовта е всичко“. Любовта най-първо ще образува две точки и между тях ще започне животът. Животът се проявява между тези два полюса: надеждата – това, реалното, което можеш да провериш, да пипнеш, и вярата – това, което умът схваща. Надеждата е това, което сърцето схваща. Вярата е това, което умът схваща. Следователно между тези двата полюса, между твоето сърце и твоя ум любовта работи. Тя работи в другите светове, но между надеждата и вярата може да се прояви.

Сега нека отворим Библията на произволно място и да прочетем: Четвърта книга на Царете, 8 глава, 13 стих. Нека пак произволно да прочетем в Псалмите: 44 псалом, 3 стих. Да вземем сега от „Песен на песните“: 5 глава, 8 стих. Произволно взимам стиховете, но има съвпадение. Какъв е онзи закон, който регулира нещата? Има един закон в света, който произволно работи. Значи и в произволните работи има закон, който регулира нещата. Добре, това беше от миналото. Ще прочетем нещо, което сега сте слушали – пак произволно. От седмата годишнина на Общия окултен клас, от лекцията „Малки и големи придобивки“ на 11-та страница към средата започвам: „...Как ще прекарам живота си? Какво ни чака в бъдеще? Това са въпроси, които само Бог разрешава. Това са въпроси, които не се разрешават при движението на човека към центъра на Земята. Ако при това движение искате да знаете как ще живеете, казвам ви, че на парчета ще ви направят и нищо няма да излезе от вас. Обаче, ако отивате нагоре, ще растете, ще се увеличавате, ще се превърнете в цял свят, в цяла система и ще получите Божието благословение. „Ама какъв ще бъде нашият живот?“ Това не е твоя работа. Това е задача, която само Бог може да реши, а ти ще се радваш на това решение и ще живееш. Радвай се, че не можеш да разрешиш тази задача. И богат да си, и силен да си, ти пак не можеш да я разрешиш. „Ще

стана ли учен човек?“ Този въпрос се решава на Небето, а не на Земята. „Ще стана ли добър човек?“ И този въпрос се решава на Небето. Това са висши проблеми, които искате да решите на Земята, за да се осигурите, но вместо да станете учени, добри хора, вие получавате обратни резултати...“.

Това беше произволно избрано. Ще прочетем от същата книга на страници 331 – 332: „...Сега, като говорим за завладяването, можем да си зададем въпроса: кое се завладява – човешкото или Божественото? Само човешкото може да се завладява. Що се отнася до Божественото, не може да става въпрос за завладяване. Божественото може да се изнудва, да се малтретира, да се ограничава, да му се препятства, но по никакъв начин не може да се завладява. Досега никой не е успял да завладее или подчини Божественото. Който се е опитвал да стори това, той е свършвал с катастрофа. Който се е опитвал да подчини Божественото на човешкото, той е изпитал най-големи страдания и нещастия в света. Като знаете това, дайте свобода на Божественото в себе си, да се прояви както то разбира. Оставено само на себе си, Божественото ще направи повече, отколкото сте очаквали. Божественото в човека е в състояние да изправи живота му, да изправи всички негови погрешки. Обаче, за да стане това, човек трябва да даде път на Божественото в себе си...“.

Кога сте слушали това, което прочетох, спомняте ли си през коя година? Сега тук се дава едно обяснение: „...Когато човек се намери в някакво затруднение, той иска другите да се молят за него. И това е възможно, но какво ще даде той срещу тази молитва? Един американски милионер заболял сериозно и след като се обърнал за помощ към всички знатни американски лекари, най-после той се обърнал към един виден американски проповедник със следните думи: „Моля ти се, ти си добър човек, добър проповедник, твоята молитва ще бъде приета от Господа. Помоли се за мене, за да оздравея“. – „Как мога да се моля за тебе? Досега ти не си направил нито едно добро. Животът ти е пълен с грехове. Какво обещавах, за да се помоля за тебе? Какво можеш да пожертваш? За да се приеме молитвата ми, ти трябва да посветиш живота си на Господа, да раздадеш всичкото си

богатство на бедните. Какво ще поставя на коленете си, за да коленича пред Господа?...“.

Някой иска от тебе да се молиш за него. Че как ще се молиш? Сега да обясня закона. Може да очакваш от нива, която си сял, но не си ли сял никаква нива, какво ще очакваш? „...Същото нещо може да се каже и на всеки човек поотделно. За да бъде приета молитвата ви пред Господа, не е достатъчно само да признаете греховете си или да кажете като Давид, че в грях ви е заченала майка ви. Не, който иска нещо от Господа, той трябва да обещае нещо, да пожертва нещо от себе си. И каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквата жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света човек да е изпълнил обещанието, което е дал пред Бога, и да не е получил отговор на молитвата си. Някой обещава нещо пред Господа, но после се извинява, че не е могъл да изпълни обещанието си, понеже бил млад, бил поставен на изкушения или понеже бил стар, женен, със задължения към жена и деца. Оставете настрана вашата младост и старост. Как ще докажете, че сте млади или стари? Как ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сън, това е илюзия, не е действителност.

Толстой сънувал една вечер, че е бременен и ще ражда. Цяла нощ се мъчил, докато най-после родил. Като се събудил и разбрал, че е сънувал, казал: „Ако раждането е толкова страшно нещо, не си струва човек да бъде жена“. Някои тълкуват този сън в преносен смисъл. Те казват, че раждането се отнасяло до учението на Толстой. Той бил бременен с нови идеи, които трябвало да посее в света. Това е друг въпрос. За Толстой е важно, че сънувал как е бременен и ражда и че се измъчил много. И вие казвате, че сте стари, че сте женени, но от по-високо гледище като сте наблюдавани, може да се каже, че сънувате. Ние не отричаме положението, в което се намирате, но казваме, че всичко в живота е относително. Някой е скръбен, плаче, измъчва се. Какво представлява тази скръб – сън. Този човек сънува. Той се намира в положението на Толстой, бременен е с нещо, мъчи се да роди...“ (Страници 333 – 334.)

Казвате, че много сте страдали – донесете вашата скръб. Понякога се радвате – донесете вашата радост. Къде ви е

радостта? Къде ви е скръбта? Остават само белезите на лицето. Ако сте били скръбни, ще останат някои белези, както остава някое малко одраскване, когато хората се бият. Досега вие имали ли сте някоя скръб или радост, тъй както имате дете? Не. Скръбите и радостите са само показатели. Когато скръбим, това показва, че не вършим волята Божия, че не я разбираме. Когато се радваме, това показва, че сме я разбрали. Скръбите и радостите показват, че вървим по един път. В единия случай не учим както трябва, в другия случай учим добре – ученикът така трябва да ги разбира.

Земният живот е само предисловие на друг един живот. Тук ние се разочароваме, понеже искаме всичко да постигнем на Земята. Земният ни живот от изгрева на Слънцето до обед ще бъде радостен, от обед нататък Слънцето ще започне да се наклонява, да залязва. До обед ти ще бъдеш радостен, а след обед ще бъдеш скръбен – тогава светлината намалява, намалява, докато се скрие Слънцето. Тъй е на Земята. То е пак илюзия, понеже положението на Земята става такова, че се закрива Слънцето. В Божествения свят Слънцето никога не се закрива. Понякога вие сте скръбни, мислите, че Господ не ви обича – вашето слънце е залязло. На физическия свят имате физическо разбиране. В Божествения свят каквото и да стане, дори и Слънцето да не е изгряло, ти имаш едно верую, казваш: „Това, което аз вярвам, не може да се измени“. Понякога ти може да страдаш заради хората. Отиваш на едно бойно поле – тук избити, там избити, тук ранени, там ранени, някому кракът откъснат, някому – ръката; пъшкат, пъшкат и ти усещаш една скръб, искаш да помогнеш на тези хора. Не можеш да помогнеш и ти става мъчно. Защо ти става мъчно? Понеже в дадения случай хората не са живели по Бога, имат тези страдания. Ако бяха живели по Бога, щяха ли да ги имат?

При сегашния живот самообладание трябва. Колко е мъчно човек да владее себе си! Една илюзия има, че нашето сърце чувства по-бързо, отколкото нашият ум мисли. Ти чувстваш нещата, преди да си мислил. Добре е първо да мислим, а чувствата да дойдат после. Мисълта да даде едно направление на нашите чувства. Трябва не само да обичаш

човека, не само да го прегърнеш и да го целунеш, но онова, което направиш за него, да остане паметно в неговия живот, така че през цялата вечност да е доволен, че си му направил добро. Някой казва за тебе: „Оставаше още малко, за да ми счупи ребрата, като ме стисна“. Или така си го нагостил, че той после трябва да повръща. Значи ти не си му направил добро. Но ако така си го целунал, така си му стиснал ръката, че през целия си живот той не може да го забрави, значи това е едно добро.

Казвам: в този живот трябва да направите нещо, което да мине в другия свят заедно с вас. Вие седите и мислите: „Какво да бъде то?“. Аз разсъждавам обективно. Животът, тъй както сега го живеем, е живот на миналото, резултат е на мислите на хората в миналото. Има такъв живот, какъвто хората са го създали. Какво трябва да се прави в бъдеще? Ако имаш, да кажем, един грам захарин, който е равен на 700 грама захар, какво ще правиш? Ще го разредиш. Ако вземеш този захарин под езика, през целия ден ще плюеш. Понякога вие мислите, че любовта е играчка. Един грам любов е равен най-малко на 10 милиона грама захар. Знаете ли какво нещо е това? Силната любов произвежда отвращение, вие не го разбирате. Обичаш някого, но имаш отвращение, не искаш да го срещнеш, защото това е толкова много захар. По-малко давайте от любовта си. Вие искате изведнъж да я дадете. Един грам любов струва 10 милиона грама захар. Вземете така, на върха на иглата си, и я разтопете във вода. Не че в човека има лошо чувство, но толкова е силно възбуждението, че той не знае какво да прави.

Казвам: това е новото схващане. Хората в религиозните общества, и те не знаят пропорцията на любовта. Станат религиозни, скарат се – от любов се карат. Всичките караници в света стават все от любов. Няма караница в света, която да е станала без любов. Като обикнеш едного, ще се скараш. От обич към жена си мъжът ще се скара с всички мъже. Жената от обич към мъжа си ще се скара с всички жени. От обич към детето си човек ще се скара с всички други. Господарят от обич към слугите си ще се скара с всички други господари. От обич към парите ти ще се скараш с другите хора. Обичта е, която ви заставя да се карате.

Сега ние сме дошли до въпроса: „Какво мисли Господ?“. Господ казва: „В този път, по който вървите, няма да имате добри резултати“. Ти вървиш и виждаш погрешките на хората. Твоите очи не са направени да гледаш погрешките. Твоите очи са направени да гледаш хубостите, да гледаш Божия свят, хубавото, а ти си се обърнал да гледаш дребнавите работи. Забравил си Божиите работи, гледаш неща, които не са Божествени. Разправяш за едно, за друго, но това е губене на време. Нашето сърце е направено да чувстваме любовта. Ако чувстваш скръбта, ти пак си в кривия път. Скърбиш – не трябва да скърбиш, но ще намериш един цяр на скръбта. Ти криво мислиш – право ще мислиш, със светлина ще мислиш. Умът ти не е създаден за тъмнина, умът ти е създаден за Божествената светлина. Сърцето ти е създадено за Божествената топлина.

Някой казва: „Аз не съм толкова лош“. Хубаво е да се сравнявам, да знам, че не съм толкова лош. Обаче не съм и толкова добър. Аз съм по-високо от животните, но седя подолу от ангелите. Казвам: вие страдате, но знаете ли защо? Всички страдате, защото сте много добри, много любов имате. Трябва да развиете вашата любов. Няма да давате никому повече любов, отколкото трябва, нито по-малко, отколкото трябва. На всеки ще дадете толкова, колкото му се пада. Това изисква животът: на всеки един човек да дадете толкова любов, колкото му се пада. На всеки ще дадете толкова хляб, колкото му е потребен. Ако ви дойде една муха на гости, колко хляб ще изяде? Много малко разноски ще ви направи. Тя ще влезе в паницата, ще близне и ще каже: „Много ви благодаря“. Но може да дойде и един слон. Вие имате желания, които са слонски. Слонът 75 килограма ориз ще изяде на ден. Ако го угощавате, не знаейки колко ще ви коства.

Въпросът не е да се спираме върху нашите погрешки. Нашите погрешки показват, че не сме работили както трябва, не сме поставили нещата на мястото им. Че сме работили, никой не може да оспорва това – по-добре е един човек да греши, отколкото нищо да не прави. За предпочитане е да грешиш, отколкото да не грешиш. Но по-хубаво е добро

да правиш, отколкото да грешиш. За предпочитане е криво да мислиш, отколкото никак да не мислиш. Но по-хубаво е добре да мислиш.

Не е въпросът сега какво трябва да правим ние. Господ казва: „Ще залича престъпленията ви и вече няма да ги помена. Обърнете се към Мене“. Значи тръгнете ли по правия път, всичко ще ви тръгне. Но ако Господ заличава греховете, пък ние постоянно ги правим наново, значи трябва да ликвидираме със старите си разбирания. Сега, в тази година, се изисква едно ново решение, което практически да приложите. Какъв опит бихте искали да направим, който да бъде полезен за всички? Един опит, който не е правен, за да не се повтаря. Ще ми кажете: „Да живеем добре“. Какво значи *добре да живеем*? Като посещавам хората, виждам някой път хубави неща, мисля си колко е хубава къщата, каква е хубава мебелировката. И веднага изкушението идва. Мисълта, че по-хубава къща няма, е изкушение и аз съм на крив път с тази мисъл. Аз не съм бил в по-добър свят от света, в който съм. Като погледна света, казвам: по-добър свят не съм видял в даденото отношение, във всички други отношения по-добър свят не съм видял. В миналото съм бил, но сегашният свят е по-добър, отколкото светът в миналото. Доброто в света върви във възходяща степен.

Казвате, че животът ви е нещастен, но това е едно неразбиране. Вие живеете в Бога и всичките тези хора са пълни с любов. Ако ги обикнете, навсякъде ще намерите хора, които да ви обичат. Най-малко ще има един човек, който да ви обича. Вие се чувствате нещастни, самотни, вие страдате, че нямате синове, дъщери, приятели. Това са големи заблуждения, от които не можете да се освободите. Главата ви е пълна с неприатели – заблуждения имате. Всеки ден, като се събуждаш, Господ те пита: „Какво мислиш да правиш днес?“. – „Ще се карам с жена си.“ Защо те пита какво ще правиш? Ти имаш един приятел, с когото ще се караш. Господ те пита: „Не може ли другояче?“. Ти казваш: „Да се научи тази жена, че мъжът е глава“. Хубаво, ти имаш жена, но същевременно всеки един човек, който е в зависимост от другите, е жена. В света мъж е единствено този, който

не е зависим. Кой е мъж? Мъж е единствено този, който е независим от всички мъже. Жена е единствено тази, която е независима от всички жени. Всички жени, които са зависими, какво трябва да правят? Вие търсите свободата. Аз ще ви кажа как се придобива свобода. В онзи момент, когато започваш да обичаш, ти си свободен. Но щом те освободи Господ, щом заобичаш някого, дяволът ти казва: „Той е за тебе, завладей го!“. Ето, ти си влязъл вече в прегрешение.

Като обичаш хората, освобождавай ги. Този, когото обичаш, е вързан – освободи го, кажи му: „Както аз те обичам, и ти така обичай“. Кажи му той да обича втори, трети. Всеки да каже: „Както аз те обичам, така и ти обичай другите“ – предавайте това. Така да се предаде по цялото човечество: всеки, като обича някого, да го освободи. Вие ще кажете: „Къде ще му излезе краят?“. При сегашното разбиране къде ще му излезе краят? При мене са идвали и са ми давали съвети. Някой вървял по крив път и ми казват: „Учителю, кажи му, че по кривия път върви“. Това не е право, не мога да му кажа така. Как ще му го кажа? Аз не съм намерил още разрешение на въпроса. Как ще го спра сега? Когато някой върви по кривия път, ти не можеш да го спреш. Този човек се е влюбил, дошла е любовта. Защо е в кривия път? Любовта върви по крив път. Сега разбирате ли ме? Какво значи крив път? Значи, че любовта не е избрала метод, по който нещата могат да се реализират.

Ти обичаш Бога – какво трябва да мислиш за Него? Къде се ражда грехът? Щом обикнеш Господа, ти виждаш, че той е дал на другите повече, отколкото на тебе, и вече критикуваш. Така ти извършваш престъпление, вървиш по кривия път. Ще ми разправяте, че в грях ви е родила майка ви, но и вие се раждате в грях. Ти сега се раждаш и щом видиш, че Господ е дал някому къща, деца, ти вече вървиш в кривия път. Зарадвай се, че този човек е богат, че този човек е учен, като че ти живееш в него. Щом той е богат, има шанс и ти да станеш богат. Щом той е учен, има шанс и ти да станеш учен. Щом той е силен, има шанс и ти да станеш силен. Радвай се – новото е там! Вие казвате: „Като дойде Христос на Земята, Той ще освободи хората“. Как ще ги освободи?

Преди 2000 години освободи ли ги? И ако дойде днес, ще ги освободи ли? Няма да ги освободи. Някои искат да попитат: „Кажете ни какво да правим?“. Скърбете с онези, които скърбят; радвайте се с онези, които се радват. Как ще разберете думите *скърбете с онези, които скърбят*? Аз тълкувам: обичайте онези, които скърбят; те са хората, които можете да обичате. Като срещнеш някой скърбен човек, нека да ти е приятно, че си го срещнал, обикни го. Една нова идея има в него – обикни го. Като срещнеш този, радостния, какво трябва да правиш? Него разлюби. Какво ще разберете под думите *да го разлюбиш*? Като срещнеш радостния, ти се поспри – той да те залюби. Щом някой е радостен, значи на тебе ти липсва нещо и той трябва да те залюби. Скърбения ти залюби. Като срещнеш радостния, той да покаже радостта си. Като срещнеш скърбения, ти покажи любовта си. Като срещнеш радостния, той да покаже любовта си, а ти кажи: „Аз се радвам, че срещнах един човек, който има условия да ме люби“. Дали ще го залюбя аз, то е въпрос. Ако ме залюби, казвам: „Покажи любовта“. Ако не ме залюби, той не е разбрал любовта и неговата радост няма да трае дълго. Ако в радостта си обичате хората, вашата радост ще се продължи. Ако срещнете скърбения и го обикнете, скърбта ще се спре. Ако скърбения не можеш да залюбиш, скърбта ще мине в тебе. Това са новите положения.

Като сравнявате новото със старото, в ума си трябва да правите новите опити. Изведнъж няма да може да промените живота си. Стария живот го дръжте както си е, дръжте го на едно място и го сравнявайте. Като отидете на онзи свят, какво ще занесете със себе си? Старите си разбирания. Какво ще кажете, като отидете при Господа? Ще кажете, че сте били много нещастни, че сте се молили, че братята не са ви разбирали, изобщо че не сте били разбрани. Ти не си бил разбран, но попитай ти разбрал ли си Господа! Благословенията, които Бог ти е дал, разбрал ли си ги? При добрините, които Той ти е дал, какво си направил? Ние очакваме един ден да станем по-добри, че тогава да служим на Бога. Днес трябва да направим най-малкото добро. Настоящото добро

струва повече, отколкото добрините, които след хиляди години ще правим.

Кажете сега едно число. (– „Осем.“) Ще прочетем осма страница, да видим тя какво ще разреши. (*Учителя прочита няколко реда от 8-ма страница.*) Имате само едно правило: когато правите вашите опити, не разправяйте за тях. Приложете и вижте какви резултати ще има тази любов. Какво е новото разбиране на любовта? Когато обичате един човек, трябва да излязат два лъча – един от вашето сърце и един от вашия ум. Ще направите първата връзка. Щом я направите, Божественото във вас ще се прояви. Понеже Господ казва: „Където са двама или трима, събрани в Мое име, там ще бъда и Аз“, законът е: щом обикнете някого, Господ е там. Там, където е Бог, престъпление не може да стане. Казвам: поддържайте тази идея, радвайте се където и да видите любовта, не я спъвайте. В сегашния живот където и да се зароди любов, вие мислите, че се е зародило някакво престъпление. Когато не се изпълнява волята Божия, има възможност да се роди престъпление. Право е, че любовта има и опасна страна – тя може да стане повод да се роди едно престъпление.

Обичаш някого повече, отколкото друг. Христос имаше ученици – Писанието казва, че обичаше Йоан повече от другите. Но каква беше любовта Христова? Този, когото Христос обичаше, като го хванаха за дрехата, гол избяга. Петър, който мислеше, че обича много Христа, три пъти се отрече от Него. Това показва, че любовта е до една степен. Йоан оценяваше живота повече, затова остави дрехата си и избяга, млад беше той. Остави дрехата, остана гол, за да се освободи, да иде да проповядва. На апостол Петър му казаха: „И ти си от Неговите ученици“, а той отвърна: „Не, не съм“. В дадения случай защо се отрече? Причините са съвсем други, много по-дълбоки от тези, които се схващат. Апостол Петър мислеше, че не си струва, казваше си: „Ние мислехме, че Царството Божие ще дойде и Христос ще стане цар. Преждевременно е това. Сега виждам как Го хванаха да Го мъчат. Не искам и аз да страдам, нищо повече. Аз какво мога да направя?“. Затова каза: „Не съм от Неговите ученици, не поддържам това учение“.

Ти всеки ден може да играеш ролята на Йоан: като те хванат, да си оставиш дрехата. Може да играеш и ролята на апостол Петър: като те попитат, да кажеш, че не си от Неговите ученици. Всеки ден става това. Това е една драма, която става във вас. Ние пред себе си не издържаме изпита. Склонни сме да постъпваме като децата, постоянно казваме неверни неща. Например някой мине и блъсне вратата. Питат: „Кой тресна вратата?“. „Не съм аз – казваш, – вятърът я блъсна.“ Като стоя горе, аз гледам понякога този, който затваря прозорците долу, и чета характера му. Дойде някой вечерта и така ги затваря, че горе се тресе. Той не ги бута полека, не ги затваря тихо, но ги удря и всичко се тресе. Не че е виновен, но той бърза, иска да свърши тази работа, да излезе и да върши друга работа. Та ние сме тези, които така затварят прозорците, че тракат, и всички чуват. Наблюдавам, че някои тук са станали много силни – доста ги похвалявам. Като дойде някой горе и започне да хлопа, аз искам да видя кой е той и полека отварям един прозорец. Така тихо го отварям, намазал съм го да не скърца, но гледам, човекът насочва погледа си към прозореца. Казвам си: браво, за музикант става този. А друг път, като отварям прозореца, не гледат към него, а към вратата – и това е едно хубаво чувство. Ако така се развие чувството да познаваме откъде Господ ще ни зърне, то е много хубаво. Като отидем да гледаме изгрева на Слънцето, гледаме откъде ще дойде – все ще изгрее отнякъде.

Първото нещо сега е: икономия на вашата енергия. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето тяло. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето сърце, понеже, ако не се икономисват, няма откъде да се вземат. Не да станеш буквоедец, но във всяко нещо, което вършиш, да икономисваш енергията. Твоята интуиция да ти подшушне какво трябва да правиш. Слушай онова, което отвътре ти се дава. Да вземем следното правило: ти имаш очи, виждаш пътя – поemi по пътя, който очите ти сочат. Вътрешната интуиция, това са вътрешните очи, които ти показват пътя, по който трябва да вървиш. Има един закон, който казва, че във всички неща, ако оставим надеждата и вярата постоянно да действат в нас, работите ни ще се уредят много по-

лесно. Ако болният се остави на вярата, тя ще го излекува по-лесно, отколкото, ако се тревожи. Онзи, който боледува, ако се остави на своята надежда, по-скоро ще оздравее. Надявай се и вярвай и няма да изгубиш нищо; може да не спечелиш, но няма и да изгубиш. Ако не се надяваш и не вярваш, нищо няма да спечелиш. Ако се надяваш и вярваш, но не спечелиш, загуба няма да имаш. Ако не се надяваш и не вярваш, ще имаш загуба.

Нали имавте една задача, каква беше тя? Разсъждавайте сега. В Америка хората често подаряват. Имат Ден на благодарността, той е ден на даване. В този ден студентите изпращат чекове по пощата, например за 25 хиляди долара или за 50–60 хиляди долара, и може да получиш такъв чек, но никъде не можеш да го осребриш. Американците обичат да дават такива чекове, с подписи, заверени. Това е хубаво за обнадеждаване. Но по-хубаво е сто долара да можеш да осребриш, отколкото да имаш 25 хиляди долара неосребрени. Сега нашият живот на Земята прилича на такива чекове. По-добре е материално благо от сто долара, които може да се осребрят.

Изпълнете за десет дена следната задача: като направите една погрешка, глобете себе си с 50 стотинки. Глобете този, който е недоволен, с половин лев. Ако още е недоволен – с още половин лев, глобявайте го, докато престане. Понеже той е заинтересован в материалните работи – 50 стотинки глоба. Като върви в съгласие с тебе, кажи: „Давам ти 50 стотинки“. Още като върви в съгласие, още 50 стотинки дай. Много са десет дена, хайде, за три дена направете този опит и вижте колко пъти ще спорите със себе си, колко глоби ще наложите. С този опит ще видим докъде е дошъл спорът в хората. Този спор във вас е спор на цялото човечество. Хората спорят, всички търсят своето право. Можете ли да направите този опит? Всякога, когато е раздвоено съзнанието ви, сложете 50 стотинки глоба. Три пъти на ден може да правите опита: сутрин (на ставане), обед и вечер. Сутринта няма толкова опасност, но към обед има опасност, вечерно време също. Ще държите съзнанието си будно, невъзмутими ще бъдете, като съдия, който съди. Каквото и да ви говорят, невъзмутими ще бъдете, безпристрастни.

Седнете на съдийския престол и ни най-малко не се смущавайте. Адвокатите каквото и да правят, ти ще седиш невъзмутим. Ако сега вас ви поставят да съдите в света, ще го оправите ли? Да благодарим, че има друг, който да съди и от когото да се учим. Съвременните съдии в света са от най-умните хора, които са сложени да съдят. Сегашните проповедници, и те са от най-добрите, по-добри от тях няма. И да правят погрешки, по-добри от тях няма. От най-добрите Господ като е избирал, избирал, по-добри от тях не е намерил. Тия майки, които са сега в света, са от най-добрите, които Господ е намерил. Може и те да правят погрешки, но няма по-добри. Тъй щото имайте предвид, че светът е направен от най-добрия материал, който Господ е имал в дадения случай. Пък като се трудите, и вие ще бъдете кандидати за в бъдеще. Всички тези опити се правят, за да станете кандидати. Ако не се кандидатирате, каква е вашата цел за в бъдеще?

Като идете в онзи свят, какво бихте искали да направите? В онзи свят най-първо трябва да имате един, който да ви приеме на гости в дома си. Вие всички имате за цел Господ да ви посрещне. Как ще ви посрещне Христос, милиони хора има по вашия път! В невидимия свят е така: ако те посрещне Христос, всички там ще се скрият, ще влязат в тебе, ще останете само ти и Христос. На всички там им прави голямо удоволствие да видят как ще посрещне Господ един човек от Земята. Ще влязат вътре в него и ще гледат с удоволствие неговото посрещане. Тъй щото вие ще се чувствате сам с Христа, няма да е както тук, на Земята. Тук не може всички да се посрещнат по този начин. Тук не може всички да посрещнат един цар, само малцина може да го посрещнат. И той може да посрещне само малцина, целия народ не може да посрещне.

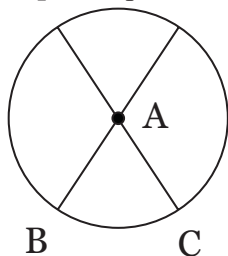
Добрата молитва

17. лекция, 26 януари 1938 г., София, Изгрев

ЩЕ ИДЕШ И ЩЕ СЕ ВЪЗРОДИШ

*Отче наш
Духът Божи
Махар Бену Аба*

Трябва да се погледне на живота обективно. Тъй както се гледа сега на света, не може да се даде никакво разрешение на живота. Не може да имаме правилно разбиране, всеки ще има едно противоречие. Какво представя този чертеж (фиг. 1)?

Фиг. 1

Този кръг представя Вселената. Това са крайните възможности на всичката видима Вселена. *А* е Божественият център, всичко излиза навън. Какво се крие зад този център, е неизвестно. Даже и това, което е проявено, не го знаем. Даже онази материя, която е положена в главата на човека, той не я знае. Човек много малко знае, много малко разбира. Тънкостите на своята дихателна система, на своята стомашна система малко разбира. Едва сега учените хора разкриват какви са отношенията там.

Та казвам: всякога имате два диаметъра, които минават през центъра. Да вземем като пример Любовта. Любовта не е нещо, което изтича от нас. Любовта е творчески принцип, който изтича от центъра на цялата Вселена към периферията, и следователно физическият свят не е в центъра, но в периферията – *ВС* (фиг. 1). Тези два лъча, които са излезли, са образували един триъгълник и те са образували човека. Какво показва триъгълникът? Триъгълникът показва силата на направлението на Любовта. Вие казвате, че двама души се обичат. Двама души на Земята не може да се обичат. Вие искате да се приближите. Двама души никога не може да се приближат. Ако се приближат и се хванат за ръцете, това не е никаква близост, то е проявление. Може да

се хващате за ръцете, но мислите ли, че сте близки? Това не е близост. Двама души може да са хванати за ръцете, но да се намират много далече.

Като кажете, че двама души са близки, считате това за нещо пространствено, значи считате, че душата е много малка. Приемате душите за нещо материално, а щом са материални, те са малки. Ако нещо е малко или голямо, това е физически свят, материален свят. В духовния свят нещата може да бъдат близки и далечни. В духовния свят, когато двама души се обичат, те са близки, а когато не се обичат, са далечни. А за нас *близко* и *далечно* са пространствени понятия. Казваме, че двама души са далечни, когато единият е поставен на 200, 300, 400 километра далече, тъй щото между физическото им проявление не може да има отношение. Ние разглеждаме живота от физическо гледище. Как разбираме линията *BC*? Тъй както се проявява един човек, който е създаден от *BC*, той не може да бъде щастлив на физическото поле по единствената причина, че страните *BA* и *CA* са по-големи от *BC*. Следователно този човек, като излиза от центъра, има по-голяма енергия и не е в състояние да я изрази. В човек, който е хилав физически, чувствата преобладават, вследствие на което организмът му е слаб, от най-малката причина той може да умре. Значи колкото сте по-далече от центъра *A* на Вселената, толкова линията *BC* е по-малка. Линията *BC* трябва да бъде равна на *BA*. Ако искате да имате едно отношение към центъра *A*, и обратно-то може да стане. Като се приближавате към този център на Вселената, тялото ви завзема всичкото пространство, а другите линии са къси, вашият ум е слаб, вашето сърце е слабо. И вие ще имате тогава един живот, в който съзнанието не е пробудено.

Казвам: при един духовен живот тялото трябва да се регулира от сърцето и от ума. И тогава хората се стремят да се създаде един дом, *A* е един дом. Раждането на едно дете представя Божествения център, от който хората са излезли. Жената иска да има дете. Тя не знае какво значи дете. Дете значи да се върнеш в центъра, от който си излязъл, да се стремиш да се върнеш. Когато мъжът и жената искат да се

обичат, те не трябва да се съберат и да си гутукат, а трябва да се върнат в Божествения център – да имат дете. Те искат да се съберат, да си гутукат, което е невъзможно. Затова, когато в един дом няма деца, когато няма Божествен център, в този дом не могат да се разбират, криво се гледат. Мъжът и жената или приятелите, които нямат общ център, нямат нещо Божествено, не могат да се обичат. Без идея в света не може да има никаква обич. Идеята е центърът, към който хората се стремят.

Вие искате да имате пари. Онова, което гарантира човека в света, е неговият ум, неговото сърце. Това е неговата гаранция. Всички други неща, които вие желаете, те са проявление. Щом Бог ви е дал един ум, Той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно сърце, Той ви е гарантирал. Щом ви е дал тяло, Той ви е гарантирал. Каква друга гаранция искате? Казвате: „Не можем да живеем добре“. Щом двама души не могат да живеят добре, те нямат идея. Щом двама души са в стълкновение, нямат идея. Стълкновението е едно напрежение отвътре. Сега вие може да мислите, че любовта отива нагоре. Любовта е отгоре. *AB* и *AC*, това са два Божествени лъча, които слизат в човека. Единият лъч образува неговото сърце, другият лъч образува неговия ум. Те двата, съединени, образуват неговото тяло.

Вие искате да знаете какво нещо е Господ. Какво предполагате, че е Господ? Аз ще ви попитам: какво нещо е въздухът, от какво се състои? Въздухът се състои от кислород и азот. Виждали ли сте вие кислорода и азота? Донякъде само виждате въздуха, но го опитвате чрез дробовите си. Въздухът влиза в тебе и излиза и ти постоянно го опитваш. Макар че не го виждаш, влизането му усещаш. Това, което влиза, напълва дробовите, а като излиза, дробовите се събират – в тебе постоянно има едно движение навътре и навън, навътре и навън. Това разширение, това движение какво показва? Когато ние се разширяваме, от Божествения център нещата влизат в нас. Всякога в разширението на една идея подразбираме енергии от Божествения свят, които идват в нас. Когато се изпразваме, това показва, че ние отиваме към Божествения център. Щом издишваш,

отиваш към Бога. Всяко издишване е движение към Бога. Когато издишваш, какво трябва да кажеш? Вие сега, като издишвате, говорите нещо и тогава не приемате толкова, колкото трябва, от Божественото. Не можете да приемете, понеже сте заети с някои работи.

Вие се занимавате с неща, които не ви влизат в работата. Един ученик, който е на 10 години и влиза в училището да се учи, но мисли как ще се ожени, как ще има деца, как ще ги храни, какво ще научи? Нищо няма да научи. Вие се занимавате с работи, които са ни в клин, ни в ръкав. Занимавате се с това какво ще бъде положението ви в онзи свят, между ангелите ли ще живеете, или между хората. Тези въпроси не ви влизат в работата. Ще живеете между някои, но то може да бъде само предположение. Кой е ходил между ангелите? Ангели има и на Земята. Като намерите един разумен човек, той е един ангел. Като намерите един добър човек, и той е един ангел. Всеки добър човек е ангел, всеки разумен човек е ангел. Доста ангели има, всички добри хора на Земята са все ангели. Всички лоши хора са паднали ангели.

Хората в една окултна школа искат да разберат защо Господ така е направил света. Това не им влиза в работата. Те не трябва да се месят в това, те трябва да учат. Учение трябва сега. Първите хора, които влязоха в първата окултна школа, не учеха добре, лениви бяха. Всичките наши нещастия, които сега носим, се дължат на онази леност на хората, когато са се учили в школата на сърцето. Когато сърцето се е учило, те са учили през куп за грош. И сега, понеже трябва да се служи на сърцето, хората проверяват и виждат, че работите са лъжливи. Всичките грехове, които сега правят, пак излизат от лъжливото учение на сърцето. Какво трябва да се прави сега? Сърцето трябва да се очисти, трябва да се поправи. Как ще го поправиш, като не знаеш? Сега аз не държа хората отговорни, но разглеждам въпроса в далечното минало, когато човек е грешал, когато едновременно всички хора са се учили.

Казвам сега: вие трябва да служите на Бога, за да може Той да поправи вашето сърце. Ако сърцето ви не се поправи,

то кармически вие ще се върнете в школата на сърцето, ще напуснете човешкия свят и ще влезете в света на животните. Животните изучават школата на сърцето сега. Като казвам, че ще се върнете назад, подразбирам, че ще изгубите онези условия, при които човек може да се развива. На сегашното човечество, на вас са дадени условия да се развива вашият ум. Тази енергия, която е дадена за учението на ума, хората изразходват за нищо и никакво, за непотребните работи на сърцето. Представете си, че вашият баща ви е пратил да учите в странство, дал ви е 30 – 40 хиляди лева, а вие с тези пари си купувате хубав костюм, хубави обувки, пръстени, часовник. Като дойде зимата, средства за храна нямате, за въглища нямате, за светило пак нямате. Откъде ще вземете пари, какво ще правите? Ще започнете да продавате, и то много евтино. Има цигулари, доста видни, които често залагат цигулките си. Когато човек няколко пъти заложи цигулката си, от която зависи препитанието му, Провидението го избавя от неговото нещастие. Защото без цигулка Паганини щеше да бъде неизвестен.

И вие, щом изхарчите всичките енергии, които ви се дават, залагате сърцето си някъде. Младата мома ще каже, че се е влюбила в един момък – заложила е сърцето си. Тя няма какво да залага сърцето си. Този момък и тази мома не са дошли търговци да стават. Казва тя: „Готова съм да се жертвам за него!“. Човек е дошъл в едно училище да се учи. Вие трябва да знаете, че сте дошли да служите. Вие трябва да знаете, че сте дошли най-първо да учите любовта. На някого ще послужиш, на болния ще превържеш крака, ще му дадеш една чаша вода, ще му дадеш хляб – никакво друго отношение, никакво прегръщане и целуване. Казвате: „Да си пишем писма“. Пишете си каквото искате, но да умирате един за друг, в това няма никакъв смисъл. Тези страдания на хората – че той умира за нея, че тя умира за него – са глупости. Всеки умира за себе си, най-после и двамата умират. Писанието не казва, че това е живот вечен, да се влюбиш в някой човек. Не е живот вечен да се влюбиш в парите, не е живот вечен да се влюбиш в знанието. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, от Когото всичко излиза.“ Това е новото учение.

Пита ме някой: „Ти вярваш ли в Бога?“. Има ли право да ме пита дали вярвам? Щом имам ум, вярвам. Всеки човек, който има ум, вярва. Вярата е основана върху ума. Всеки човек, който няма ум, не може да вярва. И ако такъв казва, че вярва в Бога, значи лъже. Някой обича една мома. Питат го: „Обичаш ли я?“. – „Не я обичам.“ Поглежда я и тогава му казват: „Но ти я гледаш“. – „Другите гледам, не нея.“ Той лъже. Вие гледате погрешките на другите хора, но се лъжете – погрешките не стават на Земята. Погрешките са станали горе, а тук се проявяват. Пукне се една бомба, извърши едно престъпление. Тази бомба е направена в някоя фабрика и колко гениални хора са мислили, докато я измислят. Казват: „Една бомба се е пукнала и е убила човек“. Този човек, когото е убила, е далече, обаче и вътре във вас се пукат бомби. Скарали сте се – някоя бомба се е пукнала. Направите една пакост и се питате: „Откъде дойде тази бомба, кой я донесе?“. На много деца са им се откъснали пръстите, като са човъркали запалката на някоя бомба.

И вие, като казвате: „Той ме обиди“, човъркате някоя астрална бомба. Какво представлява обидата? Раздвижване на въздуха. Дошло е нещо до тебе, но тази идея не е на физическото поле, тя иде отгоре, тя слиза. Ти имаш идеята, че заемаш високо положение, че си едно Божествено същество. Следователно, за да оправиш работата, когато те обиди някой, иди при Господа и му кажи, тъй както един брат, като е обиден от някой от своите братя, ще каже на баща си: „Брат ми ме обиди. Аз искам да зная: ти ли си ме родил? Него дали си родил? Ти ли му даде тази заповед? Ако е от тебе, нищо не казвам, но ако е от него, той произволно си позволява това. Искам да зная“. Но и да отидете вие при баща си, и да кажете: „Защо ме обиди брат ми?“, вашият брат никога не може да ви обиди.

Казвам: това са новите разбирания. Вие казвате, че имате свобода да правите каквото искате. Там е злото. Човек в знанието си може да прави всичко и в незнанието си може да прави всичко. Всичките нещастия в света произтичат от незнанието. А всичкото щастие в света произтича от знанието. Злото е незнанието на миналото. Доброто е зна-

нието на сърцето. Като се е учило добре, сърцето е създадо доброто. И като не се е учило добре, то е създадо злото. Умът сега като се учи, ще създаде правото в света. А ако не се учи, той ще създаде безправие. Това безправие, което съществува сега в света, се дължи на прегрешенията на ангелите, когато минаваха през областта на ума. Онези ангели, които не се учиха добре, в ума си създадоха безправие в света, следователно ние търпим последствията на техните прегрешения. А ангелите, които се учиха добре, служат пак на човечеството. От тях учим сега правдата. Те създадоха правото, онова, благородното чувство.

„Търсете Царството Божие и Неговата правда.“ Казвам: трябва да се учат хората. Всички трябва да се учите от добрите хора. От ангелите ще се учите кое не е право и кое е право. Един човек трябва да те обича така, както обича себе си – това е правото. Когато човек не обича себе си така, както Бог го обича, то е безправие. И когато човек не обича Бога така, както Той го обича, то е безправие. Всеки човек, който обича Бога както Бог обича него, то е правото. Всеки човек, който обича правото, който обича Бога, той е добър. Всеки човек, който не обича Бога така, както Той го обича, това е зло. Що е зло? Щом не обичаш Бога така, както Той те обича, това е зло. Конкретно трябва да знаете откъде произтича злото. Злото произтича от сърцето. Щом обичаш Бога така, както Той те обича, това е добро. Сега не искам да се спирам върху тази причина, която заблуждава хората. Ако се спра върху нея, ще ви дам толкова силно вино, че всички ще се опие и ще заспите. Не искам да ви черпя. Ако ви почерпя само по една чаша, ще ви опия и всички ще заспите. Този закон е верен. Както сега живеете в света, ако ви се разкрие какво нещо е Любовта, всички ще заспите. В доброто всички ще заспите. Тялото не може да издържи, защото в Любовта има напрежение на нервната система.

Когато се влюби някой, където и да ходи, каквото и да прави, не може да се спре върху нищо друго. Момъкът навсякъде все възлюбената си вижда. И като седи вкъщи, и като прави нещо, мисълта за нея все влиза в ума му. Каквото и да види, нея вижда. Където и да ходи, мисли къде ли е

тя. Това е неразбиране. Девојката се разхожда, а той пъшка: защо се разхожда тя? Сега много обективно трябва да разбирате живота. На всинца ви ще побелеят главите. Знаете ли какво значи побеляване? Мръсните ризи трябва да се сложат в коритото и да се операт хубаво. Побелялата глава показва, че са опрани. Тези, чиито коси са черни, още не са опрани. А тези, чиито коси са бели, са опрани. Някой път, като те перат, одерат те. Трябва да се намери добър перач, че като те опере, да не ти съдере дрехите. Побеляването на дрехите се дължи на лошото пране. Като операт човека, той заминава за другия свят. После пак ще дойде в нова форма, строен.

Казвам: започнете да изучавате любовта наново. Оставете всяка душа свободна. Не се влюбвайте. Обичайте! Какво ще се влюбваш, жената има работа – виждаш, че чете, че се моли. Дошъл един да ми разправя как мисли къде ли ходи жена му – подозира я, че ходи по мъже. Аз я виждам: тя е коленичила на едно място, моли се на Господа. Казвам му: „Тя ходи на Бога да се моли. А ти мислиш, че ходи да върши престъпления“. Че кой от вас не върши тия работи? Когато мислиш нещо, трябва да знаеш, че е вярно. Всяко нещо, което не е вярно, е лъжа. Тази лъжа скъпо ще ти коства за в бъдеще. Не допускайте в ума си никаква лъжа, никаква съзнателна лъжа. Даже изгъдете лъжата навън, защото тя е една бомба и като се пукне някой ден, ще ви причини вреда. Ако бомбата ще експлодира, хвърлете я надалече. Всяка лоша мисъл, която остава в твоя ум или в твоето сърце, ще експлодира и ще причини вреда. Казвам: такива наследствени бомби има оставени от нашите прадеди, нашите баби, чичовци. Не си виновен ти, но ти ще прегледаш навсякъде и като ги намериш, полекичка, по всичките правила, ще ги изхвърлиш далече, та вкъщи да не остане никаква бомба.

Сега казвате: „Да се обичаме всички“. Има един начин за самовъзпитание. Това положение, в което сте дошли, е едно натегнато положение. Боледувате – защо? Боледуването винаги се дължи на човешките чувства, на неестественото развитие на човешкото сърце. Аз следя тия неща. Каз-

ваш: „Как ще се оправят работите? Съвсем загазих! Пари нямам, та друго нямам, та здравето си изгубих. Един ден ще ме погребат. Но къде ще ме погребат?“. Ще оставите тези стари сметки. Те нямат никакво друго разрешение, освен следното. Един българин ми разправяше за баща си, богат чорбаджия, който ходил в онзи свят. Чорбаджията се разболява и се пренася там за три дни. Като се връща, казва: „Синко, не трябва да се живее така, както досега сме живели. Ходих в онзи свят и видях как там живеят. Донеси ми тефтерите“. Синът му донася тефтерите, той ги хвърля в огъня и казва: „Така не може. Ако искаш да вървиш в моя път, и ти изгори тефтерите си. Нов път започни!“. Трябва да започнеш наново.

Вие искате Господ да ви помага, искате всичко да направи за вас. Ама мислите ли, че с едно повишение Господ може да ви привлече при Себе Си? Някои вярват, че с конеца на едно повишение Господ може да ги привлече при Себе Си. С едно повишение вашата душа може да иде при Бога, но абсолютно е невъзможно с едно повишение тялото ви да иде при Него. Как ще идете? Вие имате повече от 300 милиарда клетки. Ако тръгнете в онзи свят с всичките тези 300 милиарда души във формата, да кажем, на коне, волове, овце, ако с всичкото това стадо тръгнете в Небето, за да идете при Господа, къде ще намери Господ място за вас? Как ще се явите с вашите добичета? Вие сами трябва да идете при Бога.

Мислите ли, че при Господа ще се явите с вашите деца, които, казвате, ви били възлюбени? Какво ще кажете на Господа? Всички ще носите писма, в които сте писали неверни работи: че много сте опитали. Ще кажете, че сте се обичали, че сте се оженили и после, в края на краищата, сте се развели, че сте родили деца, но всичките са измрели. Да родиш едно дете, това значи да идеш при Бога. Когато раждаш едно дете и не отиваш при Бога, ти не си родил. Една идея се е родила в тебе – ако с тази идея не си ходил при Бога, никаква идея не си родил. Едно чувство се е родило в тебе – ако с това чувство не си ходил при Бога, никакво чувство не си родил. Направил си нещо за Бога – ако с това, на-

правеното, не си ходил при Бога, ти нищо не си направил, това е заблуждение. Ние се намираме в заблуждения, тъй както някой човек в съня си мисли, че е богат. Разправяше ми един мой приятел: „Молих се, молих се за пари, понеже бях беден. Една вечер сънувам, че ми се казва: „Чух молбата ти“. Дадох ми една торба, пълна със злато. Прегърнах я и си казах: „Уредих си работите. Ще ида еди-къде си, ще уча, ще завърша. Това ще направя, онова ще направя“. По едно време, като станах, търся парите – няма ги. Не мога да дойда на себе си. Дадох ми тия пари – да не би да ми ги откраднаха? Ходя, гледам, влизам, излизам – парите ги няма, откраднати са. Най-после се убедих, че това е било само един сън“. Един ден и ние, като се събудим в другия свят, ще видим, че торбата със златото, това са илюзиите. Тази торба със злато, това е Божията любов, която слиза на Земята отгоре. Дръжте любовта, в нея са всичките възможности. Щом имаш любов, твоят ум ще се развива правилно. Щом се развива твоят ум правилно, и твоето сърце ще се развива правилно. Тогава и постъпките ти ще бъдат правилни и ти ще започнеш да се отличаваши.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Какво е искал да каже с тези думи Христос? „Аз съм Пътят, а той е Истината, Аз съм Истината, а тя е животът.“ „Само по Моя път ако вървиш, ще дойдеш до Моята истина. Само като си дошъл до Моята истина, ще дойдеш до Моя живот и тогава ще станеш едно с Мене. Тогава Моето ще бъде твое и твоето – Мое.“ Ние сега, без да сме ходили при Бога, без да вървим по Неговия път, без да отиваме до Неговата истина, без да приемаме Неговия живот, мислим, че сме решили въпроса. Никакво разрешение не е и вследствие на това умираме. Казвате: „Трябва да се мре“. Не, аз не съм за умирането. Умирането според мене е едно уволнение. Не си ли изпълняваш добре длъжността на Земята, ще те уволнят. Като те уволнят от едно място, ще те турят на по-голяма служба. Ако от начален учител станеш прогимназиален или ако от гимназията влезеш в университета, има смисъл. Но ако имаш повишение, а нямаш никаква работа, това не е никакво повишение в света.

Казвам сега: трябва да изменим метода за постижение, за да имате постижението на новата любов, която е в света. Тази любов, която сте имали досега, не е постигнала своята цел. Каква трябва да бъде новата любов? Аз ще ви приведа един пример. Старата любов, това е брашно, смляно преди три години, от което сте направили хляб. Първоначално това брашно е било хубаво, но колкото повече време минава, толкова хлябът започва да става по-невкусен. Новата любов, това е новото брашно, което днес е смляно. В новата любов не се мели за три години. Днес колкото трябва да месиш, толкова брашно ще смелиш, другото остава несмляно. Сега можете да си представите идеята. Какъв извод ще направите?

Как ще познаете, че един човек ви обича? Най-първо трябва да се освободите от илюзиите. Кой ви обича? В присъствието на онзи, който ви обича, се явява светлина. В неговото присъствие във вас се явява едно разположение, въодушевявате се, всичко ви върви – той ви обича! В присъствието на Бога всякога имате светлина. Когато Бог присъства, тогава сме свободни. Казва ви: „Дишайте!“. В топлината и в светлината ви казва: „Възприемайте топлината и светлината!“. Защо в топлината и в светлината? Във всички блага, които имаме на Земята, Бог присъства. Ние къде Го търсим? Ние Го търсим извън светлината, извън топлината, извън въздуха. Търсим Го някъде във Вселената. Как, в каква форма ще го намерим? Ако Бог не е в доброто, ако Бог не е в правото, ако Бог не е в любовта, ако Бог не е в мъдростта, ако Бог не е в истината, ако Бог не е в свободата, ако Бог не е в живота, къде е тогава? Казвате: „Бог не е въздух“. Хубаво, но ако Бог не е в живота, ако не е в доброто, тогава къде е, къде Го търсим? Ние Го търсим извън тях.

Ти не можеш да търсиш Бога, докато не Го обичаш. Търсенето трябва да се разбира. На Земята ние търсим, щом обичаме някого. Като отидеш при някой беден човек, който трепери от студ с вкочанени ръце, и му запалиш огън, като му занесеш хлябец, чорбица и останеш да си поговориш с него, Господ е вече с тебе. Като излезеш оттам, Господ казва: „Много добра е тази постъпка“ и ти се усещаш радос-

тен, където и да вървиш. А щом видиш този човек и кажеш: „Нека умре, че да се освободи света от него“, тогава Господ казва: „Не направи добре“ и ти веднага усещаш угризение на съвестта. Та казвам: научете се да обичате Бога в себе си, научете се да обичате Бога в другите, научете се да обичате Бога в животните, в растенията. Научете се да Го обичате във въздуха, в топлината, в светлината, в изворите, навсякъде да Го обичате. Като ходиш, ще кажеш: „Присъствието на Бога е и в почвата“. Ако турим Неговата сила на тия частици на почвата, вие не бихте ходили по земята.

Ще ви приведа едно сравнение. Влизате в морето – то е широко, но вие сте ограничени в една лодка или в един кораб. Също така може да се качите на един аероплан и да пътувате с голяма бързина във въздуха. Вие в едно направление сте свободни – като слезете на земята, като дойдете на сушата, на физическото поле, тогава сте свободни. В другите светове ако идете, няма да бъдете свободни. В астралния свят ще бъдете толкова свободни, колкото сте свободни в морето. В умствения свят ще бъдете толкова свободни, колкото сте свободни в аероплана. На земята ще бъдете свободни, ще ходите свободно, навсякъде свободно ще лягате, ще ставате. Значи най-голямата свобода е тук, на Земята. Вие търсите друга свобода, но няма по-голяма свобода от тукашната. Ако идете в онзи свят, ще се намерите в параход, в аероплан. При най-голямата свобода тук вие мислите, че сте в едно място на затвор. Че ние като идем в другия свят, там искат разбиране! Там трябва да слизаш от аероплана и да се връщаш в него, да се качваш и да слизаш, да си свободен. Ние ходим в онзи свят да поправим погрешките. Като дойдем на Земята, тук, в свободата, правим произволите.

Как ще мисли човек горе? Ти горе не може една погрешка да видиш. В астралния свят злото не може да видиш. Тук, на Земята, ще видиш и злото, и кривото. И тук, на Земята, може да го изправиш. Как разбирате това? Сега ще кажете: „Оплетохме се“. Никак не сте се оплели. Да ви кажа как да се отплетете. Ти си занесъл на един художник едно цвете, което е естествено, и друго, което е изкуствено, но и двете миришат. Той не може да различи кое е изкуственото цве-

те и кое – естественото. Аз казвам: „Повикайте една пчела. Като дойде, тя веднага ще кацне на естественото цвете“. Където каца пчелата, там е естественото. Вие не можете да познаете кое цвете е естествено и кое е изкуствено. Повикайте пчелата – на което цвете кацне, то е естественото.

Кой ще ви покаже кои неща са добри? Повикайте едно малко ваше чувство. Там, където вашето чувство каца, то е доброто. Където вашата пчеличка каца, там е правото; където не каца, няма право. Където вашите чувства не кацат, там не е доброто. Където вашите умствени пчелички не кацат, там не е правото; където кацат, там е правото. Където е умът ви, там е правото. Където е сърцето ви, там е правото. Където не е сърцето, там е злото. Където не е умът, там е безправието. Това са новите разбирания. Що е злото? Там, където не е сърцето. Що е доброто? Там, където е сърцето. Що е правото? Там, където е умът. Що е безправието? Там, където не е умът. Сега какво става? Кацайте не на изкуствените цветя, но на естествените, не на човешките цветя, но на Божествените. Сега ние кацаме все на нашите човешки цветя и там е нещастieto. Еди-кой си философ какво ще ви каже? Важно е не какво ще каже философът, но ние трябва да посеем Божественото семе, че цветята да растат, а не да правим изкуствени цветя. Да посеем Божественото семе, за да израсне и да ни поднесе Божествено цвете.

Казвате: „Учителю, аз ви обичам“. Някой път и аз като вас обичам. Колко ми е патила главата от такава обич! Под думите *аз ви обичам* разбирам, че където и да ида, трябва да внеса моята светлина и топлина, моето благо да стане благо и на другите. Да може Божественото благо, което аз имам, да стане благо и за другите – хората трябва да се ползват колективно от него. Никой не живее за себе си, защото ние всички сме създадени само за проводници на Божествената любов, на Божествената мъдрост и на Божествената истина. Трябва да се стремим чрез всеки един от нас, макар и в малък размер, като през едно малко прозорче, да мине светлината, да мине и топлината. Това, Божественото, което е в малкото или в голямото, да мине през твоето сърце, през твоя ум.

Как трябва да се основе бъдещото общество? Искам хората да се родят. Казват, че като идем при Господа, Той всички ще ни съди, но знаете ли какво значи съдене? Като идем в онзи свят, Господ нищо няма да ни каже. Всеки какъвто е, такъв ще го зарови Господ в земята, за да види какво ще израсне. Ако е добър, от него ще изникне нещо и ще даде плод. Ако не е добър, какво ще стане от него? Ще излезе един магарешки трън. Казваш: „Аз съм добър човек“. Господ има една градина и като идеш при Него, ще каже: „Посадете го, да видим какво ще даде“. То е съдба, посаждането в земята. Тогава онзи, който е добър, ще започне да се радва и като израсне из Божествената земя, ще завърже и ще даде плод и ще види Господа. А онзи, който се мъчи, ще изсъхне и в него няма да има живот. И той ще израсне, но този магарешки трън само за шест месеца ще го има и после ще изсъхне. Сега казват, че грешниците ще възкръснат само за шест месеца, след шест месеца ще изсъхнат. Праведните ще израснат и няма да изсъхнат. Това е новото схващане. Така трябва да схващате нещата. „Защо трябва да живеем добре?“ Ще ви посадят. „Какво ще правим в онзи свят?“ На Божествената нива ще ви посадят. Казвате: „Като се преродим“. Тази теория на прераждането е хубава, но има много криви разбирания за нея. Вашето разбиране е същото като на онази българска мома, която се сгодява за много добър, много богат момък, милионер. На нейно разположение има къща, хубав апартамент, няколко автомобила, слугини, всичко – и тя си казва: „Намерих го!“. Но след като се оженва, казва на майка си: „Мамо, той нищо няма, ни апартамент, ни къща, ни слугини. Излъгал ме е“.

Гледам: светът е пълен с лъжи. Дошъл някой, проповядва за Господа. Не ставайте проповедници на Господа. Какво ще проповядваш? Говори за онова, което е, не за онова, което не е. Като дойде някой при мене и ме попита: „Къде е Господ?“, казвам: „Не съм ходил при Него. Като ида при Него и се върна, ще ти кажа. И аз Го търся. Зная къде е, но не съм ходил“. – „Защо не отиваш?“ – „Седя под някоя шубрачка скрит. Чувам гласа Му, също като Адам, и не ми изнася да се явя.“ Вие казвате, че не знаете къде е Господ.

Знаете Го. Оставете вашите лъжи. Оставете лъжливата любов, с която досега сте подхранвали нещата. Всяка лъжлива любов оставете. Ние сме създадени от една любов, която не е любов. Ние засега сме незаконородени деца. Някои вървят по линията на Каин. Някои не вършат волята Божия. Щом не вършиш волята Божия, ти си незаконороден. Някой казва, че е чадо Божие. Как може да бъде чадо Божие и да върши престъпления, да няма никакво угризение на съвестта?

Слушам всички да казвате: „Не може да се живее“. Аз не искам да се насилвате. Някои искат да живеят добре. Да живеем добре, така е невъзможно. Не може да живееш добре, без да мислиш правилно. За да живееш добре, ти трябва да почувстваш нещата, да ги възприемеш. Чувствата идат чрез закона на дишането. Чувството ще го възприемем и ще го опитаем. Ще го издишаме навън и тогава ще кажем: „Господи, много Ти благодаря за чувството, което ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите мисли, които ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите чувства, които ми даде. Благодаря Ти, че днес мога да направя едно малко добро дело. Като работя за себе си, същевременно работя и за Царството Божие“.

Като дойда при вас да ви проповядвам, не мислете, че ще ви убеждавам. Аз ще ви запаля. Аз имам една главня, скрита в джоба ми, и след като ви приказвам, ще ви запаля дрехите и ще си замина. Паля ви, после да става каквото ще, не искам да зная нищо. Ако сте от добрите, ще благодарите. Ако сте от лошите, на пепел ще станете. Ще ви запаля да горите. Добри или лоши, ще ви запаля, да ви видя право ли мислите, или криво. Да горите, нищо повече. – „Ама чакай!“ Не, не, горене, горене! Христос казва: „Огън дойдох да запаля в света“. И ако светът е запален, какво от това? Вие мислите без огън да се мине – всички ще горите! Праведните ще горят и лошите ще горят. Едните ще изгорят, а другите ще просветнат в светлина. Едните ще се мъчат, а праведните ще горят, ще изпращат любовта си навсякъде – то е светлината. Сега някои казват: „За онези от вас, които не са добри, зор има. А за онези от вас, които са добри, бла-

гословение има“. Казва Писанието: „Един се взема, а друг се оставя“.

Ако *В* може да отиде до *С*, ако и двамата искат да се съберат горе, при Бога – в центъра *А*, и да се обичат, това е добро (*фиг. 1*). И двамата трябва да идат при Господа да ги благослови. Когато се обичате, ако не идете при Бога да ви благослови и ако мислите, че всичко е тук, на Земята, вие се лъжете. Лъжата е нещо, на което Бог не е дал санкция. Всяко нещо в нас, което няма Божествена санкция, то е лъжа. Всяко нещо в нас, което има Божествена санкция, то е добро и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Имаш мир в душата си, то е Божествена санкция. Имаш радост в душата си, то е Божествена санкция. Имаш здраве, то е Божествена санкция. Разболял си се, търси причината. Казвате: „Трябва да се носи“. Не, не, разгледай всички работи, изчисти се. Някой път ти се ожесточаваш. Защо боледуваш? Не съжалявай, че болестта е дошла. Не се ожесточавай защо си изгубил имането си. Ще намериш причините. Сега аз не искам нито да ви насърчавам, нито да ви обезсърчавам, но ще ви запала – кому роклята, кому панталоните.

„Огън дойдох да запала.“ Желая и вие, където минете, да палите, всички неща да горят. Огънят всичко ще пречисти. Любовта е един свещен огън, който трябва да пречисти мислите. Божествената любов е огън, който трябва да ни пречисти, за да се освободим, да се срещнем. Двете очи на човека показват физическия свят. Като срещнеш един брат, един добър човек, като те погледне, той ти показва накъде да ходиш – двете очи показват да вървиш от физическото към Божественото. Двете ноздри са физическия свят. Цветето, което миришеш, то е Божественият свят, към него ще излезеш. Където е Слънцето, там е Бог. Имаш една уста, но и едно гърло, където влиза въздухът и откъдето влиза храната в стомаха – и там е Господ. От физическия свят към Бога отиваш. От двете към едното отиваш. И всякога, когато се наклонявате към водата, там е Господ; когато възприемате въздуха, там е Господ; когато възприемате светлината, там е Господ. Където е Слънцето, там е Господ. Откъдето иде една свещена мисъл, там е Господ. Откъдето иде едно све-

щено чувство, там е Господ. В тази посока трябва да се движите всякога, навсякъде – нагоре, надолу, наляво, надясно, накъдето и да е. И с това, което излиза от тебе, отиваш от себе си към Бога. От Господа после ще се върнеш към себе си. Това е донякъде едно правилно разбиране за всичко. Има още по-големи тънкости за правилното разбиране.

Освободете се от тези съвременни тревоги: за детето, за което се грижите, за майка му, която го обича; за цветето, за което се грижите, за сърцето, което го е обичало; за водата, за която се грижите, за слънцето, което напича. Водата тече, въздухът се движи по единствената причина, че Слънцето ги кара да правят това, всички Слънцето ги кара. Какво означава това? Слънцето казва: „Както аз служа на Господа, така и вие ще Му служите. Както аз се раздавам и пращам светлина, така и вие ще правите, ще приличате на мене“. Как да живеем като Слънцето? Как да се проявяваме? Като отида при едно растение, при едно окичено цветенце и то ме погледне, казвам му: „Колко си хубаво!“. А Господ казва: „Не се безпокой. Ако Аз се грижа за това цвете, което се е облякло така хубаво, мислиш ли, че тебе, човека, когото Съм създал по Свой образ и подобие, ще оставя?“. Господ казва: „Ще видиш своята погрешка – една неестествена мисъл“.

Ние трябва да станем естествени, да мислим хубаво. Сега ние мислим това, което не е естествено. Някой ме пита: „Ти колко си добър?“. Аз се считам толкова добър, колкото мога да проявя Божествения живот. Божията доброта, която проявявам в даден случай, това е моята доброта. Колкото мога да проявя Божественото добро, то е доброто в мен. Колкото по-малко възприемам Божественото добро, толкова по-малко съм добър. Възможността за това е като дишането. Всички можете да бъдете добри, но трябва да възприемате в дадения случай повече. Нека остане във вас идеята, че Бог е безграничен, благ и добър. Вие ще видите колко сте лоши. Като речеш да идеш при Господа, усещаш едно колебание в себе си. Не искаш да идеш при Него – мислиш си какво ли ще каже, като те види. Ти, като ще отидеш при Господа, измий се, изпери си ризата, среши си косите, облечи се най-модерно. Ще идеш при Бога официален и като

те види, Той ще каже: „Посадете го в земята“. И както всички сте облечени официално, Господ ще каже: „Посадете ги. След като излязат, ще видим кое е реално и кое не е. Реалното ще дойде с мене, нереалното ще окапе, както окапват листата на растенията“. Няма какво да плачете, но ще кажете: „Благодаря на Господа, че ме освободи от моите заблуждения. Всяко разцъфтяване на едно цвете, то е новото проявление на Бога. Както едно цвете може да цъфне, така и аз всеки момент мога да цъфна. Както всеки момент може да се прояви хубавото, така и моята душа може да се прояви“.

Тъй щото не се обезсърчавайте от мъглата, от облаци-те, които засенчват вашето небе. Ако идете при Господа, небето веднага ще се изясни, Божественото слънце ще ви огрее. Като изгрее вашето слънце, всичко у вас ще възра-сте и вие ще благодарите на Бога. Ако Бог не работи в нас, работата е друга. Сега аз вярвам, че понеже сте запалени, ще се стоплите. Няма да има някой, който да не се стопли. Аз не намирам, че вие сте лоши, но ето къде намирам мал-ката погрешка. Ние пишем на Господа, но Му пишем само когато сме на зор. После някои от вас по няколко години не са ходили при Господа. Той пита: „Къде сте?“, а вие все си намирате работа. Казвате: „Ще идем“ и мислите след 60 години да идете. В годината поне веднъж трябва да ходите при Господа и да се връщате, не да останете там. Като казва-ме да отидете при Господа, не говорим за умиране. Защото има едно ходене, което не е умиране, него аз наричам *въз-раждане*. Като идеш при Господа, ще се възродиш. Всяка година да става едно възраждане. Ако всеки месец можеш да го правиш, е по-хубаво, ако и всяка седмица го правиш, още по-хубаво, ако пък всеки ден по едно възраждане пра-виш, още по-хубаво. Ако всеки един час ходиш при Господ – хайде, да оставим това. Казвам: едно възраждане поне в годината, в месеца, в седмицата. Сега ви пожелавам в тази година да се възродите.

Нашият брат Благо го взеха, посяха го в земята. Той ще изникне, ще видим досега какво е правил. В онова, което изникне, ще видим кое е Божествено и кое не е. Каквото остане долу, то е човешкото. Каквото излезе сега, то е Бо-

жественото. Като минавам, той казва: „Учителю, искам да пиша за в бъдеще“. Казвам му: „Сега ще те посеят“. Той разбира работите. Отишъл е там да дава светлина на хората. Запалил е свещта си и ги търси, чете своите стихотворения. Казвате: „Как да разберем това?“. Както и да го разберете, все е право. Някои казват, че вечерно време ние сме обърнати с главата надолу. Като се обръща Земята, вечерно време се намираме с главата надолу. Не, нашето направление е нагоре. Небето е над нас, както и да се обръща Земята. Каквото и положение да заеме тя, ние имаме само това положение – нагоре. Като се върти Земята, ние имаме положение нагоре. Нагоре или надолу, то е все нагоре, няма надолу. Надолу в света е гъстата материя. Това, което отвлеча вниманието ни, то е долу. Всяко нещо, което ни отделя от Бога, то е долу. Всяко нещо, което ни привлича към Бога, то е горе. Небето показва стремеж нагоре, там, където са всичките звезди, създадени от Бога. Като светят, звездите казват: „Бог работи в нас“. На Слънцето казват: „Бог работи в нас“. Всяко едно растение говори: „Бог работи в нас“. Там, където Бог не работи, има разрушение, смърт, смрад, нещастие, там Господ казва: „Тук работят падналите духове“. Видиш нещо, което гние – там падналите духове работят. Кое е по-хубаво сега?

Казвам: гледайте, като ви посадят, да бъдете поне готови да имате плод. Какво ще занесете вие в онзи свят? В онзи свят ще ви посадят. Най-първо ще изникнете в едно цвете. Сега да ви разправам как, съвсем ще се объркате. Ще изникнете в едно цвете – едно кокиче, и ще дойдат да ви помиришат. Някоя буболечка ще кацне, някой човек ще ви помирише. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето, и който Ме яде, има живот“. Ако разбираме това буквално, ще извадим криво заключение. Казвате, че ще умрете. Че ти, като умреш, ще се разпростреш във всички хора, ще влезеш и ще се разпростреш навсякъде, между добри и лоши. След малко ще започнеш да се събираш, и в това събиране ще имаш опитности. Много е хубаво, красиво е това нещо. Когато Господ дойде в градината, нито един от вас да не е скрит. И да не кажете като Адам: „Чух гласа

Ти, но се убоях“, но да кажете: „Ето ме, Господи“. Господ ще те намери и ще каже: „Какво търсиш тук?“, а ти ще започнеш да се извиняваш. Не искам да повтаряте онази погрешка, която Адам направи. Като каже: „Адаме, къде си?“, ти кажи: „Ето ме, Господи. Проводи ме, Господи, аз ще ида да извърша Твоята воля“. Няма да бъдете и като Йон. Имаме този пример: казва му Господ да иде в Ниневия, а той взема пари, качва се на кораб и тръгва за Испания. Като го хвърлят от кораба, гълта го рибата и седи три дни в нея. После рибата го изхвърля навън, изниква Йон и казва: „Господи, отивам да проповядвам!“.

Та като ви каже Господ: „Къде сте?“, не се страхувайте, излезте. Някои от вас казват: „Какво ще кажем на Господа? Страх ни е“. Има един страх, който е неразумен. Бих желал всички да имате разумния страх. В разумния страх погрешките се поправят, а в неразумния страх погрешките не се поправят. Идете при Господа и каквото и да ви каже, вие кажете: „Всичко това аз ще ида да го поправам“. Как ще бъдете щастливи в света, ако Бог не е във вашия живот? Ако Той не съизволява, как ще бъдете щастливи? Вие обичате някого. Ако Бог не съизволява в това, как ще бъдете щастливи? Вие служите някаква служба. Бог не съизволява в службата – как ще бъдете щастливи? Отидеш някъде да работиш и Бог съизволява в тази работа – радостен си. Завържеш приятелство с някого, Бог съизволява – радостен си. Каквато и работа да вършиш, щом Бог съизволява, ти си радостен. Щом Бог съизволява, значи вървиш по Божествения път на Любовта. Тогава има един красив свят и каквато и работа да вършиш, ще бъдеш радостен. Гледайте работата, която вършите, каквато и да е тя, да съизволява Господ в нея. Миеш ли, переш ли, каквато и работа да е, в която Бог съизволява, то е благословение. Каквато и да е работа, в която Бог не съизволява, тя е погрешна и ти не можеш да бъдеш радостен. Той ти казва: „Прави каквото искаш, но тази работа не може да бъде“.

Сега какво остана в ума ви? Не искам във вас да остане мисълта, че сте грешни. Искам във вас да остане идеята, че имате много задачи неразрешени, много работи недовър-

шени, които трябва да се свършат. Каквото има да свършим, да се свърши. Казвате: „Много сме грешни“. Не, има много задачи неразрешени, които трябва да се разрешат. (*Учителя взима цигулката.*) Това, което не се огъва, това, което не се изкривява, Истина се зове. Тя носи свобода, защото нейното царство е цялата Вселена. Това, което не се огъва, е Мъдрост. Тя е силната в света, с нея Бог озарява Своето лице. Това, което не се окалва, това, което е вечно, то се нарича Любов. (*Учителя чете една от темите.*) Казва се: „Чистите по сърце“. Този брат хубаво е говорил, но не разбира това, за което говори, наизуст го е научил. Той казва: „Две по две прави четири“, но защо прави четири, не знае. Това са земни работи. Квадратът означава закон на вечността.

Физическият свят винаги означава един преходен свят, който трябва да се разшири. Само физическият свят дава възможност Божественият свят да се прояви, да има разнообразие. Понеже в Божествения свят промяна и измяна няма, той е неизменен. Като идем при Бога, от физическия свят ще намерим това, за което сме копнели. Божественото във физическия свят трябва да се прояви. Казвам: физическият свят е едно проявление на Божествения свят. Ако искаме да видим Славата Божия, трябва да дойдем тук, да я видим между големите противоречия, които съществуват. Тук ще видим в какво седи Славата Божия. Казва Христос: „От тия камъни Бог е в състояние да направи чада на Авраама“. Ще вярвате, че като идете при Него, Той всичко може да направи от вас. Като започнете да мислите, ще ви дойде наум как да решите задачата.

Една сестра, която трябваше да се яви пред някаква комисия, дойде при мене и ми се оплака: „В комисията имало един страшен човек и аз отсега треперя“. Казах ѝ: „Не се плаши. Господ е и в този, страшния. Господ е скрит вътре в него“. Тя каза: „Треперя“. – „Няма нищо. Иди с разумния страх, не с неразумния.“ После дойде и ми каза: „То не било толкова лошо“. Светът и животът не са така лоши, както вие предполагате. В най-лошия живот Господ е скрит. И в дявола Господ е скрит. Дяволът ви мъчи и Господ го гледа

как ви мъчи, Той ви наблюдава. Дяволът не вижда Господа. Господ го вижда какво прави. След като ви надупчи дяволът, Господ му удари две плесници и той изчезне. Като му плесне две плесници, ти казваш: „Олекна ми“, усещаш, че нещо ти е олекнало на душата, весел си вече. Господ казва: „Така не се дупчи. Иди да занесеш на този дух нещо хубаво“. Той те мушне, като дойде, той не изпълнява волята Божия. Като онази слугиня, на която оставили да разхожда детето на господарката, а то все плачело. И тя го щипе, казва: „За-ради тебе не мога да видя своя възлюбен“. Майката не трябва да оставя детето на слугинята, за да го разхожда. Нека слугинята да иде при своя възлюбен, а майката да седи при своето възлюбено дете.

Не оставяйте вашите свещени идеи да ги разхождат другите с кончета. Вашето детенце като върви, и вие с него заедно вървете – всеки един от вас сам да разхожда своята добродетел, своята правда. Те ще ви възпитат. После те ще ви дадат. Едно малко дете пита: „Татко, защо ме обичаш?“. Бащата казва: „Обичам те, защото те родих“. – „Не, не защото си ме родил, но ти ме обичаш, защото намери Господа чрез мене.“ Ние обичаме децата, понеже на тях е Царството Божие. Всеки човек, чрез когото намираме Господа, ние ще го обичаме. Всеки човек, чрез когото не намираме Господа, ние не можем да го обичаме. Тази мисъл да остане.

Тази година много задачи добре ще се разрешат.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

18. лекция, 2 февруари 1938 г., София, Изгрев

СТРАДАНИЕ И УЧЕНИЕ

*Отче наш
Венир Венир
В начало бе Словото*

Пишете върху темата: *Отличителните черти на човека*. Ще кажа няколко думи за самовъзпитанието на човека. Хората едва сега са започнали да изучават земния живот. Твърдата материя е неподатлива. Човек е дошъл да изучава едно изкуство на Земята – да преценява материята. Всичкото му усилие седи в това, да може да си достави от тази материя за в бъдеще, да си направи едни нови дрехи. Ако разгледаме цялото животинско царство, всички животни са облечени в различни дрехи – малките насекоми, пеперудите, рибите, млекопитаещите и човекът. Когато разглеждаме хората, между тях също има едно грамадно различие. И в техните вярвания, и в науката им има грамадни различия. Казвате: „Да живеем“. Какво разбирате под думите *да живеем*? Казвате: „Да се учим“. Какво разбирате под думата *учение*? Или казвате: „Това е нещо психологическо“. Това са неопределени понятия. В нас, в хората, няма нещо определено. Казвате: „Небе“ или: „Звездното небе е в безвъздушното пространство“. Какво разбирате под думата *небе*?

Най-първо, при възпитанието човек започва с процеса на отглеждането. Отглеждат се човешките чувства, възпитават се човешките мисли, направляват се човешките постъпки. В отглеждането човек трябва да се научи да пази, да регулира ритъма на своето сърце. Този ритъм – биенето на сърцето, е свързан с чувствата на човека. Това, което чувстваш, е ритъм. Разнообразието на живота зависи от ритъма, от този пулс на сърцето. Вие може би не сте го наблюдавали. Когато сърцето бие много бързо или пък бавно, лекарите слагат известна диагноза. Има едно нормално биене на сърцето, една нормална и една аномална бързина на пулса. Слабият пулс води към смъртта. Ако много бързо бие

сърцето, в този бърз пулс душата излиза навън, изхвърква из тялото, отива в другия свят. Ако полека бие сърцето, пулсът утихва, утихва и тогава замръзва. Хората умират по два начина. Едни умират чрез замръзване: отиват надолу, пулсът се сковава постепенно и те полека-лека замръзват. Други умират, като се усилва пулсът.

Има хора, които много ядат, те мислят да се оправят и действително се оправят. В това оправяне става натрупване на тялото – ръцете стават по-дебели, отколкото трябва, краката стават по-дебели, отколкото трябва, вратът става по-дебел, отколкото трябва. Защо задебелява вратът? Попитали вълка защо вратът му е дебел. Вълкът казал: „Защото сам си гледам работата“. Ако един човек има ръст например от 165 сантиметра и същевременно обиколка на врата от 42 сантиметра, такъв човек е разположен. Няма да мине дълго време и пулсът на неговото сърце ще се намали. Когато вратът задебелява, пулсът на сърцето се намалява. Когато вратът изтънява, пулсът на сърцето се увеличава. Та вратът с удебеляването и изтъняването си регулира ритъма на сърцето. В правилното биене на такта сърцето е като капелмайстор. Човек е едно музикално движение, той не е станал още музика. Всяка неорганизирана материя едва сега се организира, този хор в него сега го учат на елементарните работи на музиката. Капелмайсторът е сърцето, то постоянно дава команда на всички как трябва да работят. Този такт работи. Не мислете, че главата е капелмайсторът. Сърцето е капелмайсторът. Всеки орган трябва да си има друг капелмайстор, значи това са хиляди и хиляди капелмайстори. Но този е главният – сърцето. Като командва той, образуват се безброй хорове в човешкото тяло. Някой път, като се слуша, чува се галимация, крясък. Големият капелмайстор обаче не спира, коригира постоянно.

Говоря сега за самовъзпитанието. Вие имате някои неприятни чувства. Казваш: „Защо са ми тези неприятни чувства?“. Неприятното в живота е неразбраното. Това, което разбираш, е приятно. Това, което не разбираш, е всякога неприятно. От това, което разбираш и познаваш, не те е страх. От това, което не разбираш и не познаваш, всяко-

га имаш едно чувство на страх. Значи страхът е за всички онези неща, които не познаваш – от тях се боиш. За да не се боиш, какво трябва да правиш? Трябва да ги изучаваш. Например вие се боите от смъртта, казвате: „Ще се мре“. Страх ви е – защо? Не познавате смъртта. Защо се боим от смъртта? Понеже тя, като дойде, нищо не дава. Като дойде един бирник, на общо основание продава. Каквото намери в къщата ти, всичкото го продава, а тебе те изпъжда навън и казва: „Ще дадеш всичко каквото дължиш“. Много е жесток бирникът. Каквото и да правиш, и да плачеш, той ще продаде всичко и ще си замине. Законът трябва да се изпълни. Обаче смъртта не е господарка на света, тя е един служител.

Първо трябва да се възстановят онези първични отношения, които човек е имал към Източника, откъдето е излязъл животът. Животът на човека трябва да се хармонизира с общия живот на Битието, с общия живот на Природата и с живота на всички обкръжаващи същества. Човек трябва да знае как да се храни – не яж малко, но не яж и много. Следователно храненето напълно зависи от устата. Възпитанието на човека в чувствата зависи от устата. Каквато е устата ти, такова е и сърцето ти. И ако един човек пише буквите дребно, събрани една до друга, то този човек не е от щедрите, той е много дребнав – женски почерк, както се казва. Казва се: „Жената, като влезе вкъщи, и с игла да събира, цялата къща ще напълни, но и с игла ако изнася, цялата къща ще изнесе“. Жената се е научила с малките величини да работи. Щедрите хора пишат с едри букви. Казвам: това са противоположности. Всяко нещо си има своето място. В изобилието човек трябва да бъде щедър. Защото, ако в изобилието ти не си щедър, ще пострадаш. Ако в оскъдността ти не си пестелив, пак ще пострадаш. Следователно трябва да поставиш всяко нещо на неговото място. Кога човек трябва да бъде пестелив? Когато е в оскъдност. Тогава той не може да бъде щедър, не може да разполага. Не е лошо да бъдеш щедър, но когато имаш изобилие. При изобилието ако делиш конеца, то е погрешно, това е неразбиране на живота.

Каква е задачата на учениците в една школа? Да се учат. Учението е регулиране на мислите. Вие много пъти правите разлика между една мисъл и едно чувство. В чувствата ти си един бакалин, който опитва каквото тегли и продава. Вземеш една бучка захар – опитаеш я; вземеш някоя маслина – хоп, опитаеш я; каквото и да е друго – опитаеш го. Това е чувстване. В чувствата ти опитваш нещата. А пък в човешката мисъл това не става. В мисълта ти опитваш цената на нещата. Вземеш някоя златна монета, но опитваш златна ли е, или не – това е едно сравнение. Та човешката мисъл не се яде, но човешките мисли, това са ценностите, които поддържат живота на човека. От какво зависи силата на един банкер? От златото, което има. Искате да бъдете здрави. Да бъде човек здрав, то е ценността на самия живот. Здравето е капитал, с който човек разполага. Щом изгубиш здравето си, ти нямаш никакъв капитал. Как ще възстановиш своя капитал? Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства. В чувствата има една постоянна работа на дребно. Сърцето работи на дребно. Човешкият ум работи нашироко.

Някой пита: „Защо трябва да страдаме?“. Цяла наука има за страданията. Страданията са една икономия в Природата, един метод за напредване на човешкия живот. Не може ти да се родиш, ако не страдаш. Добър не може да бъдеш, ако не страдаш. Силен не може да бъдеш, ако не страдаш. Красив не може да станеш, ако не страдаш. Богат не може да станеш, ако не страдаш. Светия не може да бъдеш, ако не страдаш. Има страдания за светиите, има страдания за учените хора, за всички неща, които искате да постигнете, има страдания, през които трябва да минете. Страданиято, това е почвата, върху която нещата се сеят. Питате: „Защо са тия страдания?“. Те са почва. Ще хвърлиш семето, ще ореш, ще сееш. Ще видиш какво ще излезе от тази почва. Без страданиято нямаш почва, а тогава, без почва, как ще живееш?

Казвам: всеки един човек, за да стане здрав, трябва да страда; ако не страда, той здрав не може да бъде. Здрав човек е всеки, който е страдал. Всеки, който не е страдал,

не е здрав човек. Добър е онзи човек, който страда. Учен е онзи човек, който страда. Силен е онзи човек, който страда. „Защо са тия страдания?“ Че без страдание нищо не може да се постигне! Питате: „Тогава къде е любовта?“. Страданието е дясната ръка на любовта. Когато любовта иска да те хване с дясната ръка, това означава да мислиш, да работиш. Дясната ръка означава да мислиш здраво. Някой път се спирате и казвате: „Защо Господ е допуснал тия страдания?“. Господ е допуснал тия страдания, за да влезе животът. Господ е допуснал тия страдания, за да се яви сърцето, да се яви човешкият ум, да се яви човешката сила, да се явят всичките човешки добродетели. Допуснал е страданието, за да станем красиви, да станем богати. Без страдание нищо не може да стане. Ако можете, кажете ми един свят без страдание. Мислите, че като идете в онзи свят, той ще е свят без страдания. И там има страдания. Само че тук ние бягаме от страданието, а там, в невидимия свят, като влезе едно страдание, всички онези хора го искат, там го имат като писано яйце. Малко им се вижда страданието, няма по-голямо щастие за тях от това, да се яви едно голямо страдание.

Казвате, че Бог е дълготърпелив. В търпението на Бога няма страдание. Той страда, но вие не мислите, че страда. Бог страда, но страданията му причиняват една радост, защото Той разбира. А вие, като дойдат страданията, казвате: „Къде се намери тази пущина? Тази пущина откъде дойде?“. Вие трябва да разбирате всички неща. Казвам: сега ще разбирате, че страданието е една необходимост. Не да го предизвикваме, не да създаваме изкуствени страдания, но в Природата съществуват известни страдания. Страданията са опаковка на Божествените блага. Аз уподобявам страданието, щом то се яви във вас, на някое противоречие. Главата ми е побеляла само от въпроса: „Защо са страданията?“, който са ми задавали. От обяснения ми е побеляла главата. Казвате: „Господ не можеше ли другояче да създаде света?“. Господ създаде света за страданието. Ако искаше да е без страдание, нямаше да създава света. Когато Господ не иска страдания, не създава нищо, седи спокоен. Когато иска да създаде нещо, явява се това страдание.

Сега аз ви говоря за разумната страна. И учените хора, и ясновидците, и светиите се оплакват от страданията. Всички казват: „Защо са страданията?“. Без страдания не може. Жена ти е лоша – това е едно благо; мъжът ти е лош – това е едно благо. Слугата ти е лош – това е едно благо. Ученикът е лош – това е едно благо за учителя. Благото за ученика не е благо за учителя. Сиромашията, и тя е едно благо. В сиромашията ти научаваш икономията. В богатството научаваш щедростта. Сега аз съм отворил едно бюро, където купувам всичките ваши страдания. Ако имате нещо излишно, ще му сложите цена и ще ми го дадете. Донесете вашите страдания, да ги купя. Искам да ми дадете обективните страдания. Не само да кажеш: „Аз страдам“, но страданието ти да има плод. Ще го хвана, ще го сложа в ръката си, ще го претегля на теглилката. Знаеш какво ще е, ако ми изнася. Ако мога да спечеля нещо от него, ще продавам после. Страданието се яде и се пие. Какви хубави ястия стават от страданието! И действително, много хубаво ядене става от него. Казвам: ако сега внесете във вас тази философия, ще се измени вашият живот.

Кажете ми: има ли някой велик човек, който да не е страдал? Най-великите хора в света са страдали най-много. Светиите, мъчениците най-много са страдали. Ако човек иска да не страда, трябва да знае, че колкото е по-прост, помалко ще страда. Когато човек в тази лествица се повдига нагоре, страданията ще дойдат. Вие се оплаквате от страданията. Че страданието е нещо музикално! То е образувано от минорна гама – много бемоли има. Някой път има хармонична гама, тук-там са сложени повишения. Може ли вие да ми изпеете една песен на страданието сега? Щом се родиш, ти изведнъж започваш да чувстваш – първото чувстване какво е? Недоволство, страдание. Като дойде детето от Божествения свят, изведнъж ще ти изкряска – това е страдание. Като са го стягали, стягали девет месеца, като е седяло компресирано и нито е могло да диша, нито е могло да яде, то е било потиснато. Няма по-голямо робство от това, когато детето е в утробата на майка си. То нищо не може да каже, нито „гък“ дори, майка му го мачка вътре и то трябва да мълчи. Ако мълчи, човек ще стане; ако рече

да каже една дума, заминава. Сега вие си давате мнението, но не трябва и „гък“ да кажете. Онова дете в утробата „гък“ няма да каже, ще мълчи. Като излезе навън, ще му отрежат пъпа и вече ще има право да говори, майка му ще му даде правото. Детето вече ще може да плаче, да си дава мнението. Майка му ще започне да му разправя защо го е въвела в този свят, какво е неговото предназначение. Ще го храни, ще го учи, после ще го прати в училище.

Казвам: ние тепърва ще питаме Господа, но вие още си давате мнението. Не, „гък“ не трябва да кажете, ще мълчите. Вие някой път философствате защо това е така. И това ще дойде, да имате право като детето. Музикално трябва да говорите. Например казваш: „Аз съм гладен“. (*Учителя изговаря думите „аз съм гладен“ по няколко начина – меко и грубо.*) Понякога животът е сериозен, но животът е най-великото благо, свързано с радости и скърби. Скръбта в невидимия свят е една привилегия. Има една скръб, когато ти заместваш някого, който страда – като идеш да му помогнеш, ще вземеш неговата скръб, за да може той малко да си почине. Като му вземеш скръбта, образува се една връзка. Понеже ти му носиш скръбта, този човек започва да те обича. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който никога не е носил твоята скръб. И всякога ще обичаш един човек, който е носил твоята скръб. Ти не може да не обичаш този, който е носил твоята скръб.

Казваш, че еди-кого си не обичаш. Защо не го обичаш? Защото не е носил твоята скръб. Обичаш друг – защо? Защото е носил твоята скръб. Той те обича – защо? Ти си носил неговата скръб. Това не е философстване, това е наука. Защо трябва да се обичаме? Ти не може да не обичаш някого, който е носил твоята скръб. Или другояче казано: ти не може да не обичаш един човек, който е работил за тебе. И ти не може да обичаш един човек, който не е работил за тебе. Ако един художник работи за тебе, ще го обичаш. Ако някой ти е написал хубаво писмо, ще го обичаш. Онзи, който нищо не е направил за тебе, никакво писмо не ти е написал, нито една дума не ти е казал, как ще го обичаш? Чудни са хората! Без да са направили нещо, искат да бъдат обичани.

В окултната школа някои учители са внесли една система, която не е вярна. За да стане човек силен, най-първо трябва да се справи със страданието. Трябва да оценявате страданието като един метод за въздигане на човешката душа. Първите ученици на Христа, които започнаха да разбират страданието, започнаха и да се радват. Апостолите, които първоначално са плакали от страданието, после, след като Христос ги е учил дълго време, като ги били, се върнали с голяма радост, защото са се удостоили да ги бият. Значи те са разбрали вътрешния смисъл на страданието. В страданията Бог присъства. Когато страдаме, ние извършваме една работа за Бога. Ако искате Господ да ви посети, носете страданията и работете за Господа. Той е там и вижда вашите работи. Щом не страдате, значи Господ знае, че вие не работите. Ако идете в другия свят, ще видите, че вашият живот се оценява по страданията.

Да учиш, значи да страдаш. Не само да страдаш, да казваш: „Аз съм роб“, но и да чувстваш. В страданията има нещо, което не ти е приятно, но можеш да видоизмениш тази неприятност. Ако не дъвчите храната, която приемате, ако я гълтате цяла, какво ще ви причини тя? Ще ви причини болка. Ако я преработвате, ако я дъвчите дълго време, ще ви отмалеят челюстите, но това след време ще ви причини една приятност, ще ви предаде една сила. Казвам: трябва да разбирате страданията. Досега вие най-главното не сте разбрали. Вие искате да разберете любовта без страдания. Любовта без страдания не може да бъде разбрана. Когато аз говоря за любовта, вие разбирате това, което не е любов. Аз говоря за любовта, вие говорите за опаковката на любовта, за това, което не е съществено. Аз говоря за любовта ви, а вие говорите за една дреха, за чепици, за мазила, за пудра, за червени устни – това са външни украшения. Нямам нищо против това; на любовта отвън може да сложите каквато искате окраска.

Имаше тук една Султана, светица. Тя беше на 55 години и обичаше да си черви устните. Казваха за нея: „Почти на 60 години е, стара е, а си начервила устните! Облякла си и бели дрехи. Как така?“. Тя казваше: „Че къщата си как да не

намажа! Вие къщите си нали ги мажете отвън и отвътре? И аз така се намазвам. Когато една мома се жени, слага си червено, понагизди си къщата“. Аз казвам: права е. Религиозните хора казват, че не трябва да се мажат устните с червено. Защо не трябва да се мажат с червено? Не трябва да се мажат с белило. Едно време се мажеха с белило, най-първо слагаха белило, после – червило. А пък сега вместо белило си слагат пудра. Едно време имаше белило, сега има пудра и червило за устните. Аз разглеждам въпроса научно, точно разглеждам работата. В света лични работи няма. Всичко, което става в света, то е общо за всички.

Помнете, че всичките онези велики процеси, които сега стават в Природата, един ден ще бъдат достойние на всинца. От доброто и злото всичките противоположности един ден ще се организират. И от страданията и негодите на живота, които сега съществуват, ще излезе едно велико благо, което ще бъде наследство за всички хора. От това гледище страданията имат смисъл. Казвате: „Защо са страданията в света?“. Искате щастие преждевременно. Чакайте, не бързайте, сега на Земята малко щастие ще имате – това да го знаете. Не чакайте голямо щастие, не може. Защо не може? Понеже тялото ни не е организирано. Ако на вас ви се даде голямо щастие, ще заспите. Ако ви хранят много изобилно, ще заспите. Ако претрупат вашия ум със знания, пак ще заспите. Ако ви дадат повече работа, отколкото ви трябва, вие ще се уморите. След всяка умора винаги иде една смяна. Някой път във вас се заражда една индиферентност, казвате: „Не ми се живее вече“. Това е неразбиране на живота. Къде ще идете? Ходили ли сте в другия свят? Какво е положението там? Аз оттам идвам, от онзи свят. Вие за онзи свят отивате, аз от онзи свят идвам. Идвам във вашия свят, да го изуча. Пък вие отивате в онзи свят и ще го проучвате, по същия начин ще се учите, както аз уча тук. Противоречията, които аз имам на Земята, вие ще ги имате в другия свят.

Представете си, че влизате в едно училище, където учителят ви преподава по музика. Вие сте хубаво облечени, с благороден произход сте, но не разбирате каквото ви се преподава. Учителят ви говори, говори, но ви погледне и

съжالياва. Усещате, че той не може да бъде доволен. Обяснява ви веднъж – не можете да разберете, обяснява ви два пъти, три пъти – не можете да разберете. Питам сега: ако ти не можеш да разбереш, можеш ли да имаш благоволенieto на своя учител? Защо и ние се тревожим? Щом не разбираме, веднага се ражда едно чувство на отвращение. Когато разбират хората, веднага се раждат хубавите връзки. Гледам, някой път не се разбирате. Дошли сте двама, мъж и жена, и не се разбирате. Кой ви е виновен? Че защо ви е пратил Господ тук, на Земята?

Когато слугата стане господар преждевременно и когато господарят стане слуга преждевременно, това е едно нещастие. Слугата трябва да стане господар, когато е завършил четири факултета. А пък на господаря, за да стане слуга, му трябва десет факултета. Затова сега за господари има много хора кандидати – четири факултета по-лесно се завършват. Никой не иска да стане слуга, понеже наука се изисква, десет факултета трябва да си завършил и да няма знание в света, което да не си научил. Като станеш слуга, първокласен професор ще бъдеш, та каквато и работа да ти дадат, да я свършиш.

Сега за музиката вие казвате: „Как да учим музика?“. Как да учите? Ето как: имате пет линии, на първата линия е *ми*, на втората линия е *сол*, между тях е *фа*, след това идват *ла*, *си*. (*Учителя показва пръстите на ръката си като петолинии.*) И на лицето си имате същото. Под брадата имате първата линия. Носът е ключът *сол*. Ухото е ключът *фа*. Той се пише на четвъртата линия, нали съвпада? На втората линия е ключът *сол*. Каква е разликата между един басов и един сопранов ключ *сол*? Каква е разликата между сопрано и бас? При сопраното имаме най-високите тонове, а при баса имаме най-ниските тонове. Има нещо в живота, което може да се постигне с баса. Когато искаш да осмислиш някоя работа в света, време ти трябва, ще вземеш контрабаса и няма да бързаш. Когато казвам: „Няма да бързаш“, значи басист си ти – полека ще вървиш. Когато искаш всичко набързо да върви, ще вземеш цигулката. Ако вземеш една сопранова цигулка, ти трябва да си учил и да си завършил

баса. Ти не може да станеш цигулар, ако не си учил баса. Аз както виждам музиката, от баса ще започнеш и ще стигнеш до сопраното. Или другояче казано: личният живот, това е басовият живот. От този, басовия живот, ние ще изкараме другия живот. Не че ще излезем от живота, но ще си създадем условия за онзи възвишения, сопрановия живот нагоре. Следователно имаме още други два живота: алтов и теноров.

Аз имам няколко бележки върху музиката. (*Учителя показва ръката си: „Ми, сол, си“.*) Малкият пръст защо е малък? От много работа. Не му остава време да расте, малък е. Той е най-близък до сърцето. Този пръст най-последно е дошъл. Палецът е излязъл най-първо, от най-далечната планета в Слънчевата система е излязъл. След него е показалецът, или първият пръст, после вторият, третият и най-после – малкият. Сега това са фигуративни работи, но всичко това трябва да се превърне в една научна система. Някой, който се намира в известна мъчнотия, гледам, хваща си малкия пръст, слага си пръстена на него. Някой, който се жени, току си сложи пръстена и го извади, сложи го и го извади. Когато се слага и се вади пръстенът, аз зная какво ще бъде – няма да върви тази работа. Веднъж като се сложи пръстен, да не се вади вече. На този, който иска да се жени, казвам: „Като дадеш пръстен на своята възлюбена и тя си го сложи, а после го извади, ти не очаквай никакво щастие. Ако си е сложила пръстена и не го вади, дръж я. Ако го изважда, търси си друга“.

В това има изключения, но казвам общото правило. Камък, който се хвърля и се търкаля, се изглажда. Значи пръстенът, това е мерило. Какво показва то? Условията, които Бог е създал за живота. Възлюбената казва: „Ти готов ли си ония условия, които Бог ти е дал, да ги изпълниш?“. Нейният възлюбен взима пръстена, слага си го и не го вади – казва: „Ще ги изпълня“. Щом го слага и го вади, казва: „Я ги изпълня, я не ги изпълня“. Нали когато се разсърди на своята възлюбена, той изважда пръстена и го хвърля, казва: „Не го искам“. Като я обича, слага си го и го гледа.

С безименния пръст вие сте сгодени за най-стария, за Слънцето, не сте сгодени, но имате задължения да обичате най-стария брат. След него иде вторият (Сатурновият) пръст, значи вие трябва да обичате справедливостта. Трябва да обичате и благородството (Учителя показва първия – Юпитеровия пръст), трябва да обичате и служенето на Бога (това е палецът). Палецът казва: ти си дошъл на Земята да служиш на Бога. Твоето служене трябва да бъде благородно (първият пръст), пък трябва да бъдеш и справедлив (средният пръст), и във всичките радости и скърби винаги трябва да бъдеш весел (безименният пръст), и при това да си знаеш сметките много добре (малкият пръст). Тогава, като погледнеш *ми*, малкия пръст – трябва да мислиш, да събираш парички в кесията; като погледнеш *фа*, безименния пръст – да бъдеш художник. Да туриш ред и порядък, да имаш хубава къща, хубаво да си я направил, хубаво да са мебелирани стаите – това е Сатурн. Петолинието това показва. Ако аз преподавах музика на деца, щях да им кажа какво се крие в пръстите.

Тонът *до* значи да бъдеш готов за всички препятствия, при всяко едно препятствие да имаш достатъчно силна черупка. Един ден да си готов да я пукнеш и ако я пукнеш, ти си силен човек. След като пукнеш черупката като пилците, излезеш навън и започнеш да вървиш, ти си здрав човек. Ако изведнъж можеш да си намериш храна и да ядеш, ти си умен човек. Пък ако събереш онова, което остава, ти имаш икономията в живота. Ако си като семенце, ако можеш да израстеш и плод да дадеш, това е тонът *сол*. Значи ти при неблагоприятните условия си едно семенце, което е посято в земята и дава плод. Някои казват: „Растенията не са умни“. Как да не са умни! Някой път се спирам при тях – много са умни, много хубаво са облечени. И при най-неблагоприятните условия растението, както е хубаво облечено, се радва и дава плода си. Казва: „За това ме е пратил Бог на Земята – да раждам хубави плодове“.

Като разговарям с един човек, казвам: „За това ме е пратил Бог – да насърчавам хората“. Защо дойдох на Земята? Сега дойдох да се уча. Как се уча от хората? С какво

благоговение плодовете искат да зреят! Като влизат в нас, плодовете се учат. След като сдъвча една ябълка, тя се радва, че е влязла в устата ми, защото ще се учи. Тази ябълка от стомаха ще мине в дробовите, а от дробовите ще мине в мозъка, след това ябълчената семка ще се посее някъде в твоята мисъл и един ден ще започнеш да я възпяваш. Колко поети са възпявали ябълките вътре в тях! Поетът я описва, тя е жива в този ум. Нямаше да е така, ако тази ябълка не бе пострадала. Ако този човек извършва една работа, той я извършва заради нея; след това той описва ябълката.

Питам тогава: вие как искате да бъдете обични на Господа? Господ работи и страда, а вие не искате да работите, не искате и да страдате. Господ създаде света. Хиляди и милиони години Му отне да направи този свят. Милиарди и милиарди векове Той е мислил, мислил, планирал, представял един план, че хайде, после друг план. По този начин, по онзи начин, проекти, проекти – най-после се е установил върху един проект, направен много хубаво. Господ е проектирал целия свят. Ти сега седиш и Го критикуваш, казваш: „Как Господ направи света!“. Че Той милиарди векове е мислил върху този свят, за да предвиди всички неща: силите, които ще дойдат, знанието, което ще дойде. Например едн-как си ако стане, какви ще бъдат резултатите, каква полза ще се допринесе, а какви ще бъдат страданията? Ако един човек е хубав, какво ще стане, или ако е грозен, какво ще стане, а ако е богат, какво ще стане? Всичко Господ е взел предвид. Ако човек има повече ниви, какво ще стане? Ако мъжът има една жена, какво ще стане и какво ще прави, ако има две жени? А ако една жена има двама мъже? Всички тези работи Господ ги е предвидил. Сега не взимайте думите ми буквално.

Казвате: „Той има много жени“. Какво разбирате под думите *много жени*? Че жената не е една! Стомахът ти е жена, дробовите ти са друга жена, сърцето ти е жена, умът ти е жена – жени колкото искаш. Къде са мъжете? В света има само един мъж и много жени. Питам тогава: защо ще се карате? Един мъж има, а много жени. Тогава къде е злото в света? Злото е в това, че вие си създавате много мъже,

каквито няма. Има много жени и само един мъж. Както и да определите множеството, ето какъв е законът: под думата *жена* ние разбираме всички малки неща в света, на които трябва да дадем цена. Тези, малките неща, са необходими за служенето на Великото в света. Едното, това е Бог. Множеството, това са органите, с които Великото постига своите замисли. Та под думата *жена* разбираме всички онези души, които са дошли да изпълнят волята Божия – души или духове, както искате ги наречете. Само по този начин можем да разрешим противоречията, защото друго разрешение животът няма. Както и да го разрешавате, животът не може да се разреши по друг начин. Вашата погрешка е там, че казвате: „Аз не искам да бъда жена“. Хубаво, но какво искаш да бъдеш? Ако искаш да бъдеш мъж, съедини се с Бога, бъди едно с Него, влез в Бога – тогава ще бъдеш мъж. Ама да станеш едно с Бога, не да се отделиш от Бога и да бъдеш нещо друго, не да разделиш света и да мислиш, че половината от този свят принадлежи на тебе.

Откажете се от заблужденията, че имате нещо. Защото това, което имаш, ще го вземат от тебе. Ти имаш жена – ще ти я вземат. След 20–30 години твоята възлюбена ще влезе в земята, ще заровят тялото ѝ в земята, за която ти си вдигал шум, правил си цял скандал. Казвам: защо не опази жена си, защо позволи тя да влезе в земята, защо я предаде? Силата на човека седи в това, да се избави от смъртта, от онези големи заблуждения. Ние търсим своето щастие извън Бога. Ние търсим своето щастие в хората. Щастиято трябва да го търсим в онова, което Бог е създал. Всички други неща са условия за нашия растеж. Условия са те! Вие ще кажете, че много години сте работили. Тогава какво сте постигнали? Какво сте работили и какво сте постигнали? Направете едно изложение. Нали, след като е учил някой в гимназията, на изпит го поставят? Един, който е учил четири години в университета, и него го поставят на изпит. Ако издържат изпита, дават им диплома. И в Природата съществува същото – ще ви поставят на изпит. Вие искате да завършите училището, без да държите изпит. Страданието, това са изпити, това е предметно учение.

Казваш за някого: „Този човек не ме обича“. Какво значи *не ме обича*? Ти ще докажеш научно, че той не те обича, и той ще докаже научно защо не те обича. Това е наука, прави сте. Тогава ще дойде третият, който ще ви докаже как може да се обичате. Елате при мене, аз ще ви кажа как може да се обичате. Аз на мнозина съм искал да кажа, мнозина са искали моя съвет. Дойде някой и каже: „Не ме обичат братята ми“. – „Дай им всичко каквото имаш, да влязат на твоето място и ти да идеш на тяхното.“ Тогава той ми казва: „Ти ми даваш съвет, който не е добър. Знаеш ли какво е направила една жена?“ и започва да ми разправя един пример. Един цар имал много красива жена. Дошла тя веднъж и му попросила: „Дай ми три дни аз да управлявам, да видя какво ще бъде“. Тъй като я обичал, той ѝ дал това право. През тези три дни на управление тя арестувала царя и го осъдила на сто години затвор. Казвам: това е една приказка. Къде е този цар сега? Това постоянно се случва. В живота кой не е осъден на смърт? Кой мъж не е осъден? И коя жена не е била вкарана за сто години в затвора? Има ли някой, който да не е осъден? То е един факт. Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена е дошла да царува. Защо мъжът умира? Защото жената царува. И жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно друг ще умре. Вие можете да проверите това, то е вярно.

Когато синът на един 80-годишен дядо се ожени и му се зачене дете, аз да ви кажа, че с раждането на детето старият ще умре. Може да е бабата или дядото, но все ще умре. Като умре единият, това показва, че друг е дошъл на власт. Но има и изключения, когато нито дядото умира, нито бабата – това е правилното разрешение на въпроса. Някой път някой трябва да умре, а някой път и старият трябва да живее, и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон: едни умират, други се раждат; това е законът на греха. Ще дойде ден, когато смърт няма да има, по този начин няма да се живее.

Онова, което искаме, е самовъзпитанието на вашите чувства, самовъзпитанието на вашите мисли. Вие имате едно неразположение в себе си. То не се дължи на Бога,

защото в Бога всичко е хармония. Бог на всичко се радва в света. Той само понякога иска да ни покаже, че негодува против нашето разбиране. Когато Бог е определил някои неща за нашето благо, ние отхвърляме Неговия съвет и тогава Той негодува, понеже, като сме отхвърлили съвета Му, няма нещо, което може да ни помогне. Да допуснем, че Бог ти е дал сиромашия, с нея да работиш в света. Едва можеш да си изкарваш прехраната и си недоволен, но ти грешиш. Ти може да забогатееш много лесно, ако познаваш закона на Любовта. Не съществува приятел в света, който да не ти даде най-малко половината от онова, което има, когато ти го обичаш. Изключения няма. Научете се да обичате. Когато живеете нещастен живот, значи вие не обичате. Нещастията според мене е в това, че вие не обичате. Който казва, че е щастлив, той обича. Всякога, когато човек обича, той е щастлив. Всякога, когато не обичате, вие сте нещастни.

Вътре във вас Бог ви учи на какво? Бог живее във вас и ви учи да бъдете щастливи. Вие постоянно се борите с Него, казвате: „Защо е така? Аз така ли трябва да живея?“. Постоянно се борите, цели дни, часове наред. Че искате да станете учени, това е намясто, но време се изисква. Че искате да станете силни, намясто е. Бог е предвидил и силни да станете, и учени да станете, и богати да станете, и красиви да станете. Всичко каквото желаете, Той го е предвидил, само че за всяко нещо е определил време. Трябва да израснете, да дойдете до тази степен на развитие, на която да ви се даде онова благо, което Господ е предвидил за вас. Намясто ли е вие да дадете на едно дете да носи сто килограма? Ще му дадете да носи пет килограма. Понякога вие изисквате блага от духовните работи, които не ви подхождат. Сега не искам във вас да се зароди желание да не желаете, но вие се пресилвате, пресилени желания имате.

Желайте да бъдете силни, но има закон за силата в света. За да бъдеш силен, ти непременно трябва да концентрираш мисълта си. Един човек имал много хубаво перо, което струвало повече от 3500 златни лева, но един ден то се загубило. Тогава той казал: „Хванаха ме всичките дяволи, няма го перото. Може жена ми да го е взела и да го е про-

дала. Може дъщеря ми или синът ми да са го задигнали. Всички подозирам, но не зная кой го е взел. Всички считам за виновни“. После казал на себе си: „Не си справедлив. Изследвай първо дали са го взели. Те няма защо да ти вземат перото. Който го е взел, взел го е“. И си казва още: „Господи, избави ме от този дявол. Нека дойде перото, че да не го мисля, да не ида да се нахвърля на жена си. Не зная, може да се нахвърля на сина си или на дъщеря си“. Минават 2–3 дни и този човек разказва: „Откъде дойде този дявол! Да го нямаше това перо, щях да бъда по-щастлив. Отивам да си взема жилетката, бъркам в джоба, понеже някой път пъхам перото там, и го изваждам. Съмна ми пред очите!“ Перото е сложено не намясто и този човек не разсъждава правилно. Че какво лошо има, ако жена му го е взела? Какво лошо има, ако дъщеря му го е взела? И какво е лошото, ако синът му го е взел? Защо ще се безпокои? Пера има, ще си купи друго. Но той ги съди: „Как така без позволение ще ми вземат перото? Нямам право“. Без да имаме никакъв факт, ние съдим. Че това било така, онова било така – това са теории, хипотези, не е право.

Ние сме дошли на Земята и тя цялата е на наше разположение, въздухът е без пари, светлината е без пари – какво ли не ни е дал Господ! Но всеки ден вие мърморите: „Какво ли е направил Господ?“. Мърморите, че вашата жена не ви обича. Че откъде-накъде ще имаш жена? Защо се ожени? Чудно: жена за жена не може да се жени. Засягам въпроса принципно. Вие изисквате това, върху което нямате право. Философия се изисква – научете се да бъдете благодарни. Ако аз ви науча на закон, на моралност, за да се подмладите, вие непременно трябва да започнете да мислите по закона на Любовта. Вие цитирате тия работи: „Любовта е благосклонна, дълготърпелива, не завижда“. Понякога и аз цитирам, но в моя ум и в мене има друго. Като дойде някой мърморко, изслушвам го. „Какво имаш?“ – питам го аз. Той отговаря: „Това и това“. Казвам му: „Прав си“ и най-после и на себе си казвам: и аз съм прав. Всички сме прави. На този казвам: „Ти какво искаш от мене? Ще го направя“. И на друг казвам същото. Казвам на всинца ви: имайте тър-

пение, ще направя всичко това. То е по отношение на Бога. Бог е предвидил всички неща. Всяко нещо, което ние желаем от Бога, Той ще ни го даде.

Пазете се от едно нещо: да не би Божието благословение да дойде преждевременно; и да не би да закъснеят Божиите блага. Вие с живота си или ускорявате, или закъснявате – и в двата случая е катастрофално. Оставете Божието благословение да дойде навреме – това е благословение, тогава ще усетите онази вътрешна радост. Щом усетите, че нещо не е навреме, ще страдате преждевременно или след време ще имате страдания. Някой ще каже: „Учителя така ни говори, за да ни утеши“. Не искам да ви утешавам, няма какво да ви утешавам. Вие сами трябва да се утешите. Онзи Утешител е вътре, Той е Бог. Духът трябва да дойде. Ще се създаде светът и ти трябва да чакаш, не е дошъл твоят ред. Онова, малкото дете, постепенно трябва да расте. Но и постепенно трябва да остаряваме. Казвам: някои от вас са много богати. Някой път казвам: вие сте по-добри, отколкото трябва, а някои сте по-лоши, отколкото трябва. Вие страдате от голяма добрина, страдате и от голяма лошавина. Да си добър дотолкова, доколкото трябва, и да си лош дотолкова, доколкото трябва. Трябва да бъдете лоши, ама намаесто.

Ако имаш ръст от 166 сантиметра, добрината ти трябва да бъде 167 сантиметра, а лошавината ти – 100 сантиметра. Доброто трябва да бъде с един сантиметър по-голямо от твоя ръст, а пък лошавината трябва да бъде със 66 сантиметра по-малка. Но вие обръщате тази пропорция: слагате на вашата добрина 100 сантиметра, а на лошавината – 167 сантиметра. Направете правилната пропорция. В това отношение всички имате възможност за постиженията на доброто в света. Ако разбирате онези колективни закони, които работят в света, когато един от вашите братя боледува, вие ще се съедините заедно, ще му пратите вашата мисъл и ще му помогнете да оздравее. Ако 100 или 1000 души се съединят в едно, те са една мощна сила. Сега и да се заражда желание, вие не се поощрявате – един иска, вие го спъвате, друг иска, и него спъвате. Един английски художник нарисувал

на една картина висок планински връх, на който се намира идеалът, а около планината, при полите ѝ, са събрани хиляди и хиляди хора, които искат да вървят нагоре. Обаче като тръгне някой нагоре, другите го връщат, казват му: „Не си ти, който ще бъде пръв“ – така постоянно има движение ту напред, ту назад. Поискайте да вървите всичките нагоре към този връх. Ако един го постигне, слушайте го.

Сега какво ви безпокои? Ако нямаш пари, пей *фа*. Ако не можеш да мислиш, пей *ми*. Ако нямаш разположение, пей *сол*. Ако не знаеш как да се молиш, пей *си*. Ако искаш да имаш разположение, пей *ла*. Това са основните тонове. Как ще вземете доброто сега? Да допуснем, че произволно взема тона *ми*. *Ми* ли е това, или не, според сегашния камертон? Значи чист е тонът. Мисълта е процес на чистене, защото само чрез закона на мисълта може да се очистиш. Има нещо, от което не се ли очистиш, не можеш да мислиш, става запушване на порите в живота. Когато се запушат порите, не можеш и да обичаш. Щом са запушени порите на твоето сърце, не можеш да обичаш. За да обичаш, порите на това сърце, което имаш, трябва да са отпушени. Щом са запушени порите на твоя мозък, ти не можеш да мислиш. Щом са запушени порите на твоите мускули, не можеш да работиш.

Като влезете в окултната наука, вие ще разбирате. Щом се отворят порите на сърцето, любовта се изявява правилно. Не е лошото в любовта, но в онази, неправилната любов, е лошото. Правилното благословение е в правилната мисъл. Злото е в неправилната мисъл, в неправилната постъпка и в неправилното чувство. Та казвам сега: аз употребявам музиката, правил съм упражнения и съм свирил някои класически парчета. Някое класическо парче е такова, че по никакъв начин не мога да го свиря. Този, който го е написал, е решил да изрази една тъга, но не го е направил вярно, тоновете не са поставени на своето място. Кой е музикалният тон на скръбта? Музикално как ще определиш, че имаш скръб, как ще определиш, че някой е изгубил имането си или че не го обича жена му? Как ще определиш всичко това? В музиката тези работи не съществуват, затова

голямо изкуство се изисква там. Обаче жената може да определи. Жената има едно криво понятие, криво мнение за мъжа си. Тя мисли, че мъжът ѝ не е даровит, не е богат, но в дадения случай този мъж седи по-високо, отколкото онзи, когото тя държи в ума си. Тя подценява мъжа си, не го обича. Тя е като един музикант, който не разбира едно парче и затова не може да го свири. Как ще го свири? Не знае такта на времето, не знае какъв ритъм трябва да му даде.

За да обичате един човек, най-първо трябва да го познавате. Вие не може да го познавате, ако не го обичате, а за да го познавате, трябва да се поставите в музикално отношение. За да се обичат двама души, те трябва да пеят. Единият като пее добре, другият, който го обича, като го слуша, да нагласи гласа си според него. Ако могат двамата да се споразумеят, ще се разберат. Ако има различие в гласовете, винаги ще има разногласие в техните чувства, в техните мисли. В даден случай аз ви говоря и имам мисълта да ви покажа, че съм учен – това е едното положение. А може и да имам за цел да ви покажа Божия закон, да ви покажа как трябва да се живее – това вече е друг въпрос. Навсякъде в света – и в музиката, и в религията, и в науката, ние искаме да покажем какво знаем. Много малко знаем в това отношение. Ако искаме да покажем какви са нашите отношения към Бога, може да дадем един пример. Примерът трябва да се даде. Какъв пример мога да дам аз, че обичам някого? Каква песен мога да ви изпея? Или, да кажем, ако вие ме обичате, каква песен ще ми изпее? Ако ме обичате, ще ме разберете.

Някой човек е земеделец, има ниви, има няколко деца и аз, като го обичам, пожелавам му неговата нива да роди изобилно жито – това не е обич. Той има каруца, има един кон и аз му пожелавам да има още един кон, да върви по-добре работата му – това не е любов. Или ако този човек е ученик, пожелавам му да се учи добре и всички професори да са добре разположени към него. Каквото и да му пожела: да се оправят работите му, да се премахнат от неговия живот всички препятствия, които го спъват в пътя му, това не е любов. Любов е това: да пожелае този човек да прие-

ме правилно Божието благословение, да почистя аз водата му и Божиите блага да потекат – тогава съм благоутоден на Господа. Като обичам някого, аз да почистя водата му добре, за да потекат Божиите благословения, да върви колелото, да върви работата му. Ако го обичам, ще поправя стомаха му, дробовете му, сърцето му, ума му, ще поправя ръцете му, краката му. Всичко това като поправя, то е любов. И самият той да бъде признателен, да се радва в любовта. Това е една разбрана любов. Тъй ако се обичате, добре е. Другата любов, то са други времена. Оставете сегашната ви любов, тя е много напреднала, тя е преждевременна любов. Вие всички живеете преждеременно. Тези философски работи са за далечното бъдеще.

Също като малките деца вие сте се накичили с някое цвете, но цветята не са за вас, те са за 25-годишните моми. Малките момиченца никакви цветя не трябва да си слагат. Аз се очудвам, че едно малко момиченце може да има такива разбирания. Веднъж ми бяха дали една роза. Давам розата на едно момиченце и то казва: „Не мога да нося тази роза. Кака ми може да я носи, но аз не мога, не е за мене“. Аз тълкувам тези думи така: тази роза е умряла и аз не мога да ѝ дам живот, не зная как да ѝ дам живот; да ѝ възвърна живота не мога, но кака ми може. Та ние сме се заели с един въпрос много труден, ние искаме да оправим света. Изправянето на света е труден въпрос. Кой е крив и кой е прав, труден въпрос е. Но важен въпрос е сега да се учим добре, да имаме хубаво разположение на душата си. Да имаме разположение да видим Божиите блага, да може всеки един от вас да види какво благо е внесъл Бог и да се зарадва на онова, което има в себе си.

Някой път вие се гледате и казвате: „Остаряхме вече“. Вие не сте по-стари от мене. Ако има някой, който да е стар, най-стар съм аз. И ако има някой, който да е млад, аз съм най-млад. Две неща има: и най-стар, и най-млад съм аз. Казвам така: най-стар и най-умен съм аз, но и през просото не гледам, не гледам погрешките на хората. Най-млад съм, понеже никаква погрешка не гледам. Няма да гледам погрешките. Имам едно качество: сляп съм, понеже съм млад.

Като стана стар, виждам всичко. Но като искам да се освободя от старото, веднага, хайде, в младините. Като ми дотегне в младините – там, в старините. И от старините в младините отивам. Така искам и вие да бъдете – млади и стари.

Като казвам, че съм стар, разбирам, че Бог ми е дал известни блага и аз ги използвам. Като съм стар, аз отивам при Бога, отивам да принеса жертвоприношение на Бога. А пък като съм млад, отивам с малката количка да работя. Та искам вие едновременно да работите и да седите. Които сте остарели, принесете някаква жертва. Жертвоприношение трябва. Някои от вас – и млади, и стари, не искат жертвоприношение. Младият човек е, който трябва да се освободи от всичките неспгоди на живота. Ние можем да направим това. Бог е в света и ако идем при Бога, ние ще се освободим. Какво има да ви безпокои, кажете ми? Че ако ти знаеш как да дишаш, ако можеш да концентрираш ума си така, че Божият живот чрез дишането да влезе в тебе, ти ще забравиш всички страдания. Щом ядеш, ще мислиш, че Бог е в тази храна, че ти обитаваш Неговата благодат. Така може да концентрираш ума си. Или например ти искаш много пари, а имаш само едно петаче. Мисли, че петачето или едното левче, което имаш в джоба си, е достатъчно. Където и да ходиш, давай това левче и то ще се увеличава. Като бръкнеш после в джоба си, друг лев ще изваждаш; само по един лев ще имаш в джоба. Вие казвате: „Лесно е тъй да се говори“. Именно защото е лесно, затова говоря. Аз не говоря за мъчни работи, за лесни работи говоря.

Всичкото богатство в света за кого е? Аз разсъждавам така: всичкото богатство, което Бог е вложил в Земята, за нас го е вложил. Нас, които не разбираме Божия закон, искат да ни убедят и постоянно изпращат напреднали същества да ни убеждават. Един ден, като се убедим в Божествения план, веднага ще се подобри положението. Вие очаквате сега светът да се подобри. Направете един опит между вас. Когато дойдохме тук, идеята беше широка. Сега гледам, току си сложат жици, колчета, все спорят на кого е земята. Ако искате земя, аз ще ви дам колкото искате – ще ви пратя на Луната, на Венера, на Юпитер. Но да се създаде едно

благодарно сърце струва повече. Не огорчавайте Господа. Бъдете готови заради Името Божие на всички жертви. Не заради мене, никаква жертва заради мене, но аз мисля така заради Господ, Който ме е пратил на Земята. Заради всичките блага, които ни е дал, аз съм готов да направя всичко. И във всички вас бих желал да я има тази мисъл. Така да мислите и то да бъде доброволно, не по силата на някакъв закон, но съзнателно да го помислите.

Разгневен си – кажи на себе си: „Заради Господа премахни този гняв“. Недоволен си – премахни недоволството заради Господа. Сиромас си, богат си – прави всичко заради Господа. Свириш – заради Господа ще свириш. Даваш – заради Господа ще даваш. Учиш – заради Господа ще учиш. Искаш да се обличаш – заради Господа ще се обличаш. Искаш да идеш на бойното поле – заради Господа ще идеш. Всичко, което е в ума ви, да бъде заради Неговата любов. Тогава ще се изменят вашите работи. Какво трябва да правите, ако сте болни? Господ болен може ли да бъде – не. Значи ти си станал болен, защото си излязъл от Господа навън. Тогава ще идеш при Него, ще кажеш: „Господи, разболях се, понеже не изпълнявам Твоята воля. Ще изпълня волята Ти и тогава ще оздравея“. Глупав си – защо? Защото не си изпълнил волята Божия, понеже си излязъл от Бога. Като изпълниш волята Божия, ще бъдеш учен.

Има едно положение на аномалност в живота. Ние се безпокоим повече, отколкото трябва. Безпокойството е хубаво, то е малко черен пипер върху яденето. Какво можем да направим ние за Господа? Вие ще кажете: „Правим нещо“. Какво можем да направим за Господа? Мислете върху това. Това, което правим, то вече е в реда на нещата. Но какво можем да направим, което никога не сме правили? Тогава ще влезем в пътя на подмладяването. И старостта ви ще бъде едно благословение. Защото, като остареете, тогава при вас, като при свети Илия, ще дойдат с колесница. Има едно остаряване, което като дойде, никакви колесници няма. Има едно подмладяване, при което ти ще се родиш и баща ти и майка ти ще те обичат. А пък някой път, като се родиш, майка ти умряла, баща ти умрял, ти си изхвърлен

някъде като едно снесено яйце. Аз не искам да бъдете снесени яйца, но майка ви да е при вас, баща ви да е при вас, сестра ви да е при вас, братята ви да са при вас и вие да усетите тяхната любов.

Вие някой път не се обичате. Понеже не се обичате, казвате: „Учителя не ни обича“. Кажете ми аз как мога да ви обичам? Как да дойда при вас, с дърво ли да дойда? Понеже аз съм майстор, може да накарам да ви набият и след това да дойда да ви намажа с мехлем, та да оцените. Но не си струва, аз не обичам това. Сега ме обвинявате и казвате: „Учителю, ти направи тази работа“. Казвам: „Не съм я направила“. Вие настоявате: „Ти я направи! Ти направи тази работа. Защо не дадеш на тази жена добър ум?“. Че ти си взел чуждата жена, не си взел своята. Остави чуждото ребро, намери своето. Намери си реброто, намери си жена, която да те обича. Щом не те обича, остави я да обича друг, когото иска да обича. Оставете хората. Знаете ли какъв е законът? Любовта е като една искра. Ако я туриш, всичко се запалва. Не мислете, че любовта не се запалва. Любовта се запалва и изгаря. Има една любов, която след една година ще ви обезсърчи, и във вас ще влезе омразата, отвращението.

В любовта има едно вечно растене нагоре. По-хубаво състояние от любовта няма – умът работи, сърцето работи и тялото работи. Това състояние е благо за целия човек. Новата любов е любов, която трябва да примири хората. Не любов, която да ги направи лениви, която да ги осиромашава, но любов, която да внесе новото благо, така че да започнат да се радват на любовта. Сега всички казват: „Влюбила се е тази мома“. Щом се е влюбила, то е едно благо. Когато лисицата се влюби в кокошката, то е друго положение, когато кокошката се влюби в зрънцата, пак е друго положение. Аз бих желал вашата любов да бъде също като да вземеш едно цвете, да го посееш в градината си и да го поливаш. Засега тази любов е най-хубавата, която можете да имате в света. Посаждайте хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки навсякъде.

Сега аз чета какво си мислите. Казвате си: „Колко ни е патила главата!“. Аз съм патил десет пъти повече от вас. Всичките страдания, които имате, всичките патила, които имате, аз мога да ги нося с едната си ръка. Кажете ми сега едно от вашите най-големи патила. Че по-големи от патилата на Христа има ли? Като напусна работата си на Небето, Той взе греховете на всички хора, които те бяха правили хиляди години, и така ликвидира една сметка. Какви ли не престъпления Той е взел и ги е пригодил, за да освободи човешката душа от един несносен ум. Казват, че никога не са виждали Христа да се усмихне. Че как ще се усмихне? Как ще бъде весел? Знаете ли каква е тежестта на всички престъпления, които седят в съзнанието, и какъв е начинът, по който да се изгладят? Защото, докато не се изгладят престъпленията от нашия ум, от нашето сърце, сърцето не може да бъде спокойно. Казва се в Писанието, че Божията любов ще заличи нашите престъпления. Божията любов е, която по един или друг начин сега съдейства да се изгладят всичките съществуващи престъпления.

Гледам, на Изгрева вие си създавате нови неприятности. Има неща, които стават тук, и аз не ги харесвам. Аз съм много добър, но не ги харесвам, не можете да имате моето благословение за тях. И да искате, сега не можете да имате моето благословение в никое отношение. Ако ме слушате, ще ви съдействам. Много мога да направя за вас, но аз не искам мене да обичате, то е изключено, не това е подбудителната причина. Ако обичате Господа, всичко мога да направя за вас. Пък ако не Го обичате, ще ви причиня най-големите страдания, каквито никога не сте сънували. И без да искам, ще ви ги причиня. Знаете ли защо? Ако сложа цялата Земя на гърба ви, ако ви сложа дори само десет тона, те ще ви смачкат. Понеже законът е такъв, вие няма да можете да издържите. Казвам: по-хубаво е да обичате Господа, сега е времето. Ако чакате да умрете, че като се преродите, тогава да обичате Господа, това е „трай коньо за зелена трева“. Ако сега не можете да станете хора, и в бъдеще няма да можете. Ако сега сте недоволни, по-благоприятни времена от сегашните няма да имате, няма да се намерят.

Всички, които ме слушате, сте най-способните, затова ви казвам: нито един от вас не може да се оплаче, че не може. Можете, можете да направите някои работи повече от мене. Ние сме заплетени в неща, които не са наши. Много неща не са наши. Във вас има много мисли, които не са ваши, има много чувства и много постъпки, които са чужди. Това са посторонни работи, това са осиновени деца, които не са ваши. Има мисли и желания у вас, които не са ваши, но ви държат отговорни за тях, защото ги проявявате. Всяко едно желание проявява своето качество. Оставете във вас онези неща, които са ваши. Ваши неща наричам тези, които Бог първоначално е вложил. Другите неща ги оставете на заден план. Дръжте в ума си онова, което Бог е вложил. Много хубави работи Бог е вложил във вас.

Как да ви представя хубавото, което вие имате? Някой път, като ви говоря, трябва особен език, за да се разбира Божията любов. Защото в ума ви може да влезе мисълта, че Учителя иска да ви изнасили, да ви заплаши, но нещата, които стават от страх, не са Божествени. Ако искам да ви хваля, то не е хубаво. Ако искам да ви укорявам, и то не е хубаво. Сега не искам нито да ви хваля, нито да ви укорявам, но ви казвам: Бог е вложил много големи блага във вас, използвайте ги. Пък ако не искате да ги използвате, дайте ни право ние да ви помогнем на изполица.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

19. лекция, 9 февруари 1938 г., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ГЛАС

Отче наш

Пишете върху темата: *Придобивки от богатството и от сиромашията.*

Ако се намерите на един такъв леден блок, както руските полярни герои, както Папанин*, какво ще очаквате? Ще очаквате отвън да ви спасят, да ви дойде на помощ някой ледоразбивач или някой аероплан. Всинца сте поставени на такива ледени блокове, човек на Земята е на такъв леден блок и все таки трябва да дойде помощ отнякъде. Някой път вие разглеждате живота от съвсем особено гледище. Всички хора имат едно особено заблуждение.

Две теории са влезли в рая: едната теория е послушанието – да учи човек послушанието, другата теория е самостоятелността. Първият урок, който предадоха на първите ученици, беше послушанието. Това беше при първия урок по ботаника, когато учениците изучаваха какви са органическите същества. Каза им Господ: „От това дърво няма да ядете, няма да правите никакво изследване, няма да вкусват“. Той им забрани само едно нещо: да вкусват. Може да гледат това дърво, да го слушат, да го миришат, но да не вкусват. Втората теория беше, че човек, като е свободен, всичко трябва да опитва. Първият учител беше Бог. Вторият учител каза: „Криво сте разбрали, ни най-малко не сте разбрали езика на Бога“. Започна той да тълкува на опит: „Ако вкусите от това дърво, ще придобиете всичко онова, което ви липсва. Вие ще станете като Бога, ще станете безсмъртни, ще може да правите каквото искате“.

* **Папанин, Иван** (1894–1986) – руски арктически изследовател. От 6 юни 1937 г. до 19 февруари 1938 г. е началник на първата дрейфуваша станция, създадена на леден блок с площ от 4 квадратни километра. За 274 дни голямото ледено поле се съкращава до 500 квадратни метра. На 19 февруари 1938 г., след 9 месеца, прекарани на леда, групата от четирима полярници е свалена от малкия леден блок на ледоразбивач.

Представете си, че първото учение Бог го предаде на мъжа. Второто учение – на непослушанието, се предаде на жената. Бог каза: „Няма да ядеш“. Вторият учител дойде и каза на жената: „Ще ядеш от плода“. Сега във всинца ви, в мъже и в жени, има едно непослушание, нищо повече. Жената послуша втория учител. Мъжът послуша своята жена. Значи някой път мъжът се оплаква, оплаква, защото е послушал своята жена. Жената се оплаква, защото е послушала мъжа. Но и двамата не са послушали каквото Бог им е казал. Всички сега търсите свободата в света. Свобода търсиш, но милостта повдига. Силата е, която пази свободата. Ако ти имаш свобода в света, а нямаш сила да я пазиш, защо ти е тя? Свободата ще бъде причина да те претупат. Свободният човек трябва да има два крака. Ти си свободен да работиш, но трябва да имаш две ръце. Ти си свободен да ходиш, но трябва да имаш два крака. Ти си свободен да гледаш, но трябва да имаш две очи. Ти си свободен да слушаш, но трябва да имаш две уши и трябва да има какво да слушаш.

Казвам: в обичта трябва пример. Новият възглед за живота, това е любовта. Трябва да разбирате какво нещо е любовта. Христос дойде на Земята, за да спаси човечеството. Хората се давеха във водата и Той трябваше да ги извади навън. Каза им: „Не влизайте втори път да се къпете в това море, нищо повече. Защото всеки, който влезе, ще се удави“. Сега вие сте на суша, но трябва да учите, да работите нещо. Любовта сега е закон. Хората сега се учат да работят. Трябва да се учите да мислите, да чувствате, да работите. Питаш: „Какво трябва да правя?“. Ще работиш, ще обичаш, това е най-лесната работа. Да обичаш, това е вече работа. Вие разбирате като любов това, което не е любов. Човек, който не е честен, не обича. Човек, който не е чист, не може да обича. Човек, който не е безкористен, не може да обича. Следователно любовта изисква честност. Честността подразбира справедливост. Справедлив трябва да бъдеш, честен трябва да бъдеш и безкористен трябва да бъдеш. Няма ли ги тези, тогава ни глас, ни усишане – то е живот на безлюбие. Заплатата на твоето безлюбие ще бъде смъртта. – „Ако не любя?“ Ако не любиш, трябва да знаеш, че смъртта ще бъде твоето служение, смърт ще те намери.

Защо трябва да любиш? Ако искаш да не умреш, трябва да любиш. В деня, в който престанеш да обичаш, ти ще умреш. Така гласи сега законът в градината: всеки, който не обича, е осъден на смърт; всеки, който обича, е благословен да има живот. Има нови положения – в любовта е Божието благословение, а в безлюбието е смъртта.

В какво седи новото учение? В любовта, която носи със себе си справедливост, честност, чистота и безкористие. Те са външните черти и вътрешните черти. Всички тия страдания, всички тия недоразумения, които съществуват навсякъде, се дължат на това, че няма любов. Учат ви сега и вие вярвате в един Господ, който хората са създали. Всеки казва: „Какво ще каже еди-кой си проповедник, еди-кой си пророк?“. Хората може хубаво да са писали за Слънцето и аз може да чета книгите им, хубаво е това, нямам нищо против, но все таки, ако не съм виждал това Слънце да изгрява, какво ще се ползвам? Трябва да има един ден, в който да проверя техните теории, да видя това Слънце. В 24 часа то изгрява веднъж и залязва веднъж, трябва поне веднъж в живота си да го видя. На всеки 12 часа може да гледам Слънцето.

Някой пита сега: „Къде е Господ?“. – „Където си ти.“ – „Ама Господ Го няма.“ Това е една лъжа. Ти си тук, а където си ти, там е и Господ. Щом мислиш, там е Господ. Щом чувстваш, там е Господ. Щом работиш, там е Господ. Погрешката ви е, че вие търсите спасение един от друг. Синът търси спасение от баща си, бащата – от сина си, жената търси спасение от мъжа, мъжът – от жената. Това са заблуждения. Ти не уповаваш на Бога, Който те е създал. Не чуваш Неговия глас, който ти говори, а чуваш гласа на жена си. Каквото тя ти говори, ти от него така ще прокопсаш, че никой няма да види това. Онази жена, която трябва да ти говори, трябва да е чула гласа на Бога, на своя Баща. Онзи мъж, който трябва да ти говори, и той трябва да е чул гласа на своя Баща, на Бога, трябва да носи в себе си нещо, както Слънцето.

Вие сега седите и се чудите: „Какво ли ни говори Учителя?“. Аз ви говоря за онова, което слушам. Аз говоря за Бога, Когото познавам. Познавам, че всичко е от Него. Не

само теоретично, но във всяка моя постъпка, във всяка моя мисъл, във всяко мое чувство, при вас и вън от вас зная, че Той ме следи. И когато съм скрит някъде и никой не ме вижда, когато всички вие нищо не знаете, Той ме вижда и знае всичко, знае говоря ли право, или не. Вие сега ще кажете: „Той, нашият Учител, не прави погрешки“. Какво разбирате под това, че не правя погрешки? Аз правя повече погрешки от вас. Аз правя погрешките да слушам вашите глупости. Аз правя хилядите погрешки да гледам вашите престъпления. Това са погрешки за мене. Аз участвам във вашите погрешки, като слушам вашите глупости. Считам себе си за виновен. Казвам: „Не трябва да говоря, пък те не трябва да го правят“. Като слушам да ми говорите, казвам: „Това е глупост“ – ето една моя погрешка.

Аз търся един изходен път от погрешките. Обикнете Бога, нищо повече! Поставете честността, бъдете честни в целия си живот, това е външната страна на живота. Аз виждам, вашите езици са невъзпитани, ръцете ви са невъзпитани, краката ви са невъзпитани, очите ви са невъзпитани, ушите ви са невъзпитани, носът ви е невъзпитан, яденето ви е невъзпитано. Всичко ви е невъзпитано сега – ето моята погрешка. Ти виждаш, че някой човек върши престъпление – тази погрешка е твоя. Иди при Господа, научи се. Защото аз сега се уча от вас. Вие имате една особена теория за Бога. Имате особени теории, казвате: „От нашите ли е този, или не е?“. Всеки, който обича Бога, който обича ближните, той е от нашите, нищо повече. Дали е тук, или не е тук, където и да е, но той е от нашите. Който обича Бога и който обича ближните, той е от нашите. Всеки, който не обича Бога и не обича ближните, не е от нашите.

Сега другият въпрос е: „Как да го обичаме?“. Но отговорът на този въпрос вие сами го знаете. Като дойдете при мене, вие знаете, ще ми дадете правила аз да се уча от вас. И бедният, и всеки, който дойде при мене, казва: „Трябва да ме обичаш“. – „Как?“ – „Ще ми помогнеш.“ Невежият, като дойде при мене, казва: „Трябва да ме обичаш“. – „Как?“ – „Ще ме научиш.“ Той иска от мене. Гладният, като дойде при мене, казва: „Аз искам от тебе. Трябва да ми дадеш хляб

да ям“. Та сега вие казвате: „Как да обичаме?“. Както искате вас да ви обичат, така и вие обичайте. Сега аз как изправам погрешките? Лесно ги изправам, имам един начин. Моите погрешки приличат на прашинките, които падат на барабана. Като взема барабана си и го забия, всичките прашинки започват да играят и като го оставя, те продължават да си играят във въздуха. Вятърът ги разнася и след време те отиват високо горе, образуват дъждовните капки и поливат света. Казвам: и вие си направете по един барабан за възпитание. Сиромаси, купи си един барабан, бий го и сиромасията ще започне да играе. Невежа си – барабанчето!

Сега вие ще кажете: „Това наука ли е?“. Питам: ами това, в което сегашните хора вярват, наука ли е? Не е наука, то е неорганизирана наука. Двама, които имате едно верую, мислите кой от вас е по-прав. Който обича повече, той е по-прав. Който обича по-малко, по-малко прав е. Който обича най-много, той е най-прав. Който обича, всякога е прав. Тогава, ако любиш, мъдростта ще ти свети. Мъдростта щом почувства, че ти вече обичаш, запалва своята свещ и ти свети. След това иде истината. Щом усети, че се е запалила свещта, истината иде и носи свободата. Тъй щото, щом обичаш, ще дойде Божията мъдрост и ще дойде Божията истина. И най-после ще чуеш гласа на Господа, Който ще каже: „Това са Моите възлюбени деца, които обичат всичко каквото Аз съм направил“.

Какво иска Господ от вас? Вие трябва да обичате ближния, който е излязъл от Бога. Сега аз говоря във вашето съзнание. Всеки един човек, всяка една форма, вътрешната същност на тази форма е излязла от Бога. Душата на човека е излязла от Бога, следователно обичай тази душа. Ти не я виждаш, но ще чуеш нейния глас. Тя е, която говори разумно. Тялото е външната форма. Понеже обичаш душата си, ще го зачиташ, за да не опетниш душата, да не опетниш и духа. Като обичаш някого, ще гледаш да пазиш дрехата чиста. Никога няма да внесеш в неговия ум мисъл, която ще оцапа ума му. Никога няма да внесеш в неговото сърце едно чувство, което ще оцапа сърцето му. И за думите е същото, същият закон е. Нито аз искам да цапам вашия ум, вашето

сърце и вашето тяло, нито пък искам вие да ме цапате. Бог изисква от нас да не цапаме.

Казвате: „Като дойде Христос, ще ни научи. Като възкръснем“. Кажете ми как ще възкръснете? Казано е: „Който чуят гласа Му, ще възкръснат“. Значи тези, на които се пробуди съзнанието, ще почувстват любовта, която се проявява. Казвате: „Едно време каква беше любовта!“. Че едно време, като млади моми, скачахте на хорото. Но любов, която изчезва, любов ли е? Този слаб огън, който пламва и изгасва, какъв огън е той? Божествената любов се разгаря. Тя е като Вселената, тя образува слънцата, които виждаме и които не виждаме, всичко тя приготвява. За бъдещето хиляди и милиони светове приготвява сега и от тях ще излезе светлина. Това е Любовта, която постоянно се разгаря. Онази мисъл, която ражда втора, трета, четвърта; онава чувство, което ражда второ, трето, четвърто – това е Божествената любов, която работи.

Казвам сега: чуйте Божия глас. Вие се питате: „Дали е гласът на Господа, или не е?“. Аз искам днес да чуете Божия глас. Идете, вижте някой беден човек или някое дете, направете каквато и да е малка добрина и веднага ще чуете гласа на Бога много добре. Кажете една сладка дума на жена си, на дъщеря си, на сина си, на приятеля си, на слугата си, кажете една сладка дума на когото и да е отвън, кажете я на всеки и веднага Господ ще ти проговори. Като кажеш една обидна дума, веднага Господ ще ти каже: „Не е хубаво това“ – то е Божият глас вътре.

Питаме къде е Господ. Господ постоянно говори. Той на всинца говори, но на всекиго едного особено говори, по един специфичен начин. Казвам сега: ние сме в Неговото присъствие. Казвате, че вярвате в Бога, а пред Бога какво ли не правите! Толкова години ви слушам: говоря ви и след това вие се скарвате. Кой е това? Това е вторият учител, който влиза в света, дяволът. Но това не е верую. Някой може да ти каже нещо и ти може да се разгневеш. Че ако има някой в света, който има право да се гневи, това е Бог. Ако ти се гневиш, Господ милион пъти повече може да се гневи. Но като се разгневи Господ, знаеш ли какво ще стане? Пред Негово лице от Земята нищо няма да остане. Вие мисли-

те, че Господ не се гневи. Веднъж прояви ли се Неговата любов, от лошите хора нищо няма да остане.

Всички народи, всички хора са взели другата страна, имат разбирането, че със сила трябва да пазят свободата си. Хубаво е да пазят своята свобода, но какво ще излезе от тази война? Сега се харчат 650 милиарда за въоръжение. Ако тези пари се биха посветили на нещо от любов, всичко щеше да бъде рай. Тук се въоръжават с далекобойни оръжия, та колкото може повече хора да се убиват. След това и вие, без да искате, участвате. Дали българите ще спечелят, дали англичаните ще спечелят, дали американците ще спечелят, дали японците ще спечелят, все едно, но всички искат да спечелят. Като сме се били, какво ще придобием? Ако умре брат ми и аз му взема имуществото, какво съм спечелил? От смъртта на брат си аз съм загубил същественото, останало е това, което гние. Брат ми е оставил ниви, пари и аз казвам: „Има да се позакърпя“. Това не е разбиране.

Всичките религиозни секти същата слабост имат. Един дошъл тук и казва: „Вие ли сте на правия път? На Бога така не се служи. Трябва да се кръстите“. Когато в България дойдоха евангелистите, те казаха: „Вие не трябва да служите на иконите“. Българите, които им повярваха, изхвърлиха иконите. На иконите не се кланят, но на парите се кланят. Че парите не са ли икони? Дойдоха баптистите. Те казаха: „Не е право каквото учат православните и методистите, трябва да се кръсти човек“. След това дойдоха съботяните. Казаха: „Не сте разбрали закона, вие ще се кръстите, но ако не пазите съботата, не е право. Съботата ще пазите, не неделята“. Пък новото е, че те ще те кръстят. Ще те кръстят православните, ще те кръстят методистите, ще те кръстят баптистите и ще те кръстят съботяните. След това дойдоха петдесетниците. Те говорят на неразбрани езици и казват, че Духът говори. Това е едно учение на безлюбие, защото в Любовта езикът е разбран. И аз мога да говоря неразбрано: *уа, ау, хоу* и т.н. Това е онзи неразбран дух на всичките противоречия. Неразбраното, то е злото в света. Разбраното невежество, то е доброто. Неразбраното е злото, то е престъпление.

Та казвам: животът седи в същественото. Тъй както суртин, когато Слънцето изгрява, трябва да имаш отворен

прозорец, за да проникне по какъвто и да е начин вътре в стаята неговият първи лъч и неговата топлина, така и в човешката душа всеки ден трябва да прониква Божественият глас, Божествената светлина. Няма по-хубаво нещо от Божествения глас. Когато дойде Божественият глас, всичко утихва. Човек не е радостен, когато скача, но когато има мир, спокойствие, тишина. Тогава ти си доволен. Радваш се вече на благо то на другите хора. Сега някой път вас ви хвалят. Мислите, че е хубаво да ви хвалят и че е лошо да ви укоряват. Казано е: „Не го хвали и не го укорявай“. Едно нещо помнете: похвалата нищо не ви допринася. Ако те хваля, какво ще допринесе това? И ако укорявате някого, нищо няма да отнемете. Ако например хвалиш един наполеон или ако го укоряваш, че нищо не струва, той какво придобива и какво загубва? Ако нещо е позлатено и ти го хвалиш, един ден ще се познае, че е позлатено. Пък ако укоряваш това, което е златно, един ден ще видиш, че то има цена. Който ви хвали, прави добро на себе си, а който ви укорява, прави зло на себе си.

Ако разбирам похвалата така: онзи човек ме хвали за Божественото в мене, тогава радвам се, защото то е доброто. В даден случай като ме кори, съзнавам, че той ще се отклони от Божествения път, съзнавам едно зло, затова не трябва да правя като него. Давам ви едно правило: укорявайте това, което Господ укорява; хвалете това, което Господ хвали; обичайте това, което Господ обича, и не обичайте онова, което Господ не обича. Ако има такъв, когото Господ не обича, не го обичайте и вие. Но ако обичате това, което Господ не обича, тогава вие нямате мярка. Сега трябва един контраст. Понеже Бог е създал всичко, Той на всички неща им е сложил цената. Всичко от Бога е излязло. Следователно ние не можем да говорим, че ако бихме обичали нещата, както Бога бихме ги обичали. Когато Божественото дойде във вас, всички ще бъдете здрави.

Аз сега донесох един камертон. Този, който го е направил, не е знаел, че камертонът ще дойде тук. Това е само предметно учение. Тръбичките на камертона издават звук, те имат един език и като ги бутнете, ще видите колко хуба-

во говорят. Всяка една тръбичка знае по една песен да пее. Първата, най-дългата струна, е *фа диез*, втората е *си*, третата е *до диез* и четвъртата е *ре*. Питам сега: тези тръбички знаят ли, че имат тия неща? Не, но онова разумно същество, което ги е направило, онзи човек, който ги е направил, разбира от музика. (*Учителя е донесъл един особен камертон: върху една поставка е направен цилиндър, на който са прободени четири тръби с различна големина и всяка от тях издава казаните тонове.*) Тъй щото музикалното същество, което ги е построило, ако вземе този инструмент и натисне поставката, струните ще имат един звук, който ще е ясен, а ако повдигне и удари тия струни, звукът ще е слаб. Значи, за да се прояви животът, трябва да има известно налягане. Ако няма налягане във вас, вие не може да се проявите в живота. Вие искате без налягане да се проявите. Ако един ваш приятел ви хване ръката и няма налягане, той не може да се ръкува с вас. Но налягането трябва да бъде музикално налягане. В какво седи музикалното налягане? (*Учителя удря последователно струните на камертона.*) Един човек, който обича, е това. (*Учителя удря струната фа диез.*) Тук са четири струни. Два тона са повишени, а два са в естествено положение.

Казвам: любовта трябва да тонира цялото тяло. Телата на всинца ви трябва да бъдат музикални. Музиката подразбира един организиран свят. Когато аз говоря за музика, подразбирам един човек, който слуша Божественото, слуша гласа на всички предмети, които славят Бога. Ти вече не си чужденец в света – където минеш, всички те зачитат като същество, излязло от Бога, и всеки иска да ти помогне. В любовта има желание хората да си помагат, не само очакват да им помагат, но всички отиват да се проявят.

Вие говорите за разните учения. Някой казва: „Аз съм окултист“, а друг: „Аз съм православен“. Много хубаво! Всичко това, всички тези стари имена са много добри, но на Новото ние не можем да му сложим едно старо име. Мнозина от вас носят името Ангел, други носят името Божидар, трети носят името Теодосий. Писанието казва: „Ще им се даде ново име“. Новото име се дава на човек, който възпри-

ема Божията любов и слуша Божия глас. А вие, когато Господ говори, спите, когато Господ престане да говори, будни сте, слушате всичко. Като дойде Господ, пак заспивате. Не ви осъждам за нищо от това, което слушате. Само обърнете сега нещата: спете, когато други ви говорят, а пък когато Господ ви проговори, събудете се. После ще ви дам другото правило: тъй както сте, обърнете се – досега вие сте вярвали в лъжата, а сега се обезверете в лъжата и вярвайте в истината. Както си вярвал в лъжата, започни да вярваш в истината. Сложи безверието на гърба на лъжата, а пък вярата сложи на гърба на истината. Досега ти си вярвал в безлюбието, казвал си: „Не може да се обича, набий този човек хубаво“. Че ти, за да набиеш някого, трябва да бъдеш най-силният човек в света. Ако си най-силният, набий го. Ако си слаб, не бий, защото ще дойдат други да бият, ти ще дадеш много лош пример.

Тогава как ще се поправите? Вие очаквате да умрете, че тогава да се поправи животът. Това е заблуждение. Още днес трябва да умрем за злото, още днес трябва да умрем за лъжата. За всички онези грубости искам всички до един да умрете сега. Още днес да оживеете за Любовта. Още днес да оживеете за новата любов, която иде в света. По какво ще се познае новата любов? В новата любов ти няма да бъдеш недъгав, ти ще бъдеш богат, няма да имаш никакви дългове, няма да имаш никакви заблуждения, ще бъдеш свободен, тъй както е свободна светлината. Освободен, ти ще се чувстваш като новородено дете. Няма да питаш: „Какво ме очаква в бъдеще?“. Слава, величие, чест – това те очаква. Сега вие се питате: „Тъй както ни учи Учителя, къде ще му излезе краят?“. Тъй както аз ви уча, ще ви посрещнат в рая. Тъй както аз не ви уча, ще ви посрещнат в затвора. Смъртта, това е един затвор, от който трябва да се освободите, той ни най-малко не е приятен.

Казвам: в новото учение, в Божественото учение вглъби се в себе си, за да чуеш Божия глас, гласа на Господа. Но трябва да разбираш поне една Божествена дума, защото езикът, с който сега говорим, е човешки език. Казваш на един човек „магаре“ – това не е божествена дума. Казваш на

някаго: „Ти си крава“ или: „Ти си кон“. Адам нарече животните с тези имена, тези думи той ги даде. Коя е Божествената дума? Мойсей казва, че Господ е казал: „Да бъде светлина“ и станала светлината. Не Адам каза „да бъде светлина“, но Господ каза така. И каква е била тази дума, която Господ е казал, за да бъде светлината? Спрете се да помислите как е проговорил Господ. Каква е била тази дума, че като я е произнесъл, цяла пертурбация е станала, този тъмен свят се е проникнал от Божествената светлина. Като казал Господ: „Да бъде светлина“, светлината излязла от Него. В Господа думите са мощни – като каже: „Да бъде светлина“ и светлината излиза от Него. Човек като каже една дума, нищо не става.

Сега всички говорите все с човешки езици. Ами че те са думите на Адам – напуснете ги! Не може да кажеш на Господа: „Господи, аз не го обичам“. Аз, като ида при Господа, като Го слушам, мога да обичам. Не може Господ да ти говори, ако ти не Го обичаш. И ти не можеш да Му говориш, ако не Го обичаш. Това е закон за вас. Нали вие обичате да говорите на този, когото обичате? Като обичаш някого, как хубаво му говориш! Аз съм слушал хората на Земята – когато обичат, гласът им е мекичък, деликатен, когато не обичат, гласът им е дрезгав. Казвам: от всинца ви се изисква да станете образци. Всеки един от вас представлява един лист на Божественото дърво. Ако този лист не е така, както трябва, липсва нещо на това дърво. Всеки един от вас е Божествен цвят и ако не е цъфнал, липсва нещо на дървото. Всеки един от вас е тон на Божествената арфа и ако не звучи, липсва нещо на арфата. Ще видиш тук колко е хубав тонът. *(Учителя удря камертона.)*

Казвам: всичко онова, което Бог е вложил в нас, нека да го проявим. Често ме питат: „Втори път, като дойда на Земята, къде ще се родя?“. Ще се родиш някъде в някоя крава, в някой кон. Аз не говоря за прераждането, то не ме интересува. Интересува ме Божественото раждане – когато се родиш, да чуеш великото в света. Ние сме слушали роденото от плътта, раждали сме се и все същото нещо сме оставали. Казва Господ: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят“.

Искам сега всички вие, като чуете Божия глас, да оживеете, да дойде този Божествен мир. Гледам, мнозина, като седят тук, на Изгрева, мислят, че са на Изгрева. Някои тук са дошли да им се помага, то е просешка работа. Ние сме готови да направим всичко за вас, ако обичате Бога. Този Бог, Който е във вас, да отвори новата страница, която не е отваряна. Готови сме всичко да направим за вас. Но ако не ви говори Господ, вас ви очаква това, което очаква света.

Аз проповядвам учението, че светът не може да се оправи без любов. Честността не може да дойде, ако няма любов. Чистотата не може да дойде, ако няма любов. Безкористието не може да дойде, ако няма любов. Милосърдието и всичките други добродетели за да дойдат, трябва да дойде любовта. И силата не може да дойде без любов. Нищо в света не може да дойде без любов, това трябва да го знаете. Ако не приемете любовта, знанието не може да дойде, богатството не може да дойде, нищо не може да дойде. Без любов ще имате отрицателната страна на живота. Казвам: още сега да опитате. Аз искам сега да опитате, да не ви търся втори път, тогава друг ще ви търси.

На нас ни трябва работници. Ако вие не работите, от другаде ще дойдат работници, Господ ще ги намери. Сега казвате: „Учителю, облечи ни със сила, за да работим“ (така беше в Търново). – „Облечи ни, Господи!“ С пари не се обличат хората. Ако е въпрос да е с пари, мисионери има колкото искаш, има хиляди учители, държавата прави толкова училища. Хубаво прави държавата, но не е това учението, което може да спаси света. Ако е въпрос за насилие, хиляди войници жертват живота си, но светът и с това не може да се поправи. Жертвата трябва да се прави с любов.

Парите са човешко изобретение, те са спомагателно средство. Всичкото злато, което съществува на Земята, е турено от Бога, то е заради нас. Въздухът е заради нас, светлината е заради нас. Някой ме пита: „Пари имаш ли?“. Светлината е моя и ако искам пари, ще продавам светлина. Като спра инсталацията на светлината, ще дойдете при мене. Ако искам да продавам, като спра въздуха, ще дойдете при мене, като спра водата, ще дойдете при мене. Всичките ви

пари ще оберва, но това не разрешава въпроса. Трябва не само да кажеш: „Ще спра“, но и да можеш да спреш. Да допуснем сега, че никъде няма работа за хората. Аз мога да разиграя земята, да направя земетресение, да съборя всички къщи на богатите хора и като започнат те да строят нови къщи, така ще създам работа за хората. Но по този начин като се създава работа, ражда се нещастieto. Без да е дошло земетресение, в богатите хора трябва да дойде любовта и да кажат за другите хора: „Те са наши братя. Да им помогнем толкова, колкото Господ на нас ни е помогнал“.

Ние искаме Господ да ни обича. Тогава нека да обичаме дотолкова, доколкото Господ ни обича. Доколкото обичате вашите ближни, дотолкова и Господ ще ви обича. Доколкото Господ ви помага, дотолкова и вие трябва да помагате. Тази година така трябва да се определи, другояче вие ще бъдете глухи. Оплакват се, че това нямате, онова нямате, дрехи нямате, обувки нямате. И обувки, и шапки, и дрехи ще дойдат, всичко ще дойде.

Сега вие, като излезете оттук, ще кажете: „Чухте ли какво каза Учителя?“. Не искам да се питате какво е казал Учителя, но всеки да си каже: „Готов ли съм аз?“. Ако сте ме послушали, ще се вгълбите в себе си и ще кажете: „Изпълнявам ли волята Божия в себе си?“. Аз се спирам и си казвам: „Казах ли на тези хора каквото Господ иска, каквото чух от Господа?“. Аз чувам Господа, Който казва: „На тези деца ще кажеш добре да учат, да не употребяват лъжата. Те не си знаят уроците, искат лесно да минат. Никаква лъжа! Каквото учат, да го учат хубаво, не за оценка, не за да им пишат шестица, но да учат заради знанието, то да им бъде подтик“.

Аз проповядвам знанието като Божие благословение. Ще се учим, за да имаме Божието благословение. Ще обичаме, за да имаме Божието благословение. Ще говорим истината, за да имаме Божието благословение. Дали ще ме обичат хората, то е друг въпрос, то е тяхна работа. Ако мисля, че не ме обичат, това е престъпление. Като започна да обичам, да мисля, че всички така правят. Всички като за-

почнете да обичате, за света ще мислите така, както Господ мисли. Аз искам днес да мислите така, както Господ мисли. Един за друг да мислите така, както Господ мисли за вас. Всеки един да се вгълби вътре в себе си и не да почувства онова, което не е, не да мисли едно време какво е било, но да почувства в себе си днешното, което е сега – то не може да се сравни с онова, което е било едно време.

Хората често казват, че при апостолите е дошъл духът на Петдесетницата. Сегашните хора не знаят какво нещо е слизането на Духа. Апостолите имаха една опитност. Въпросът е не само да цитираме тази опитност – преди две хиляди години как е слязъл Духът, но и сега да имаме една опитност. Сега този Дух няма да слезе по същия начин, понеже Божиите блага не се дават по един и същи начин. Това, което сега Бог е приготвил за нас, е особено. Някога е било Божествено и това, което сега иде, пак е Божествено. Сега Божествената любов иде не само за вас, за всички иде тя и няма да остане човек на Земята, който да не бъде разтърсен. И живите, и мъртвите ще чуят гласа на Бога, ще станат; така ще е сега. Това да го знаете: няма да остане нито един човек, който да не бъде разтърсен.

Тези от вас, които обичат, ще приемат Любовта, ще станат ученици, ще работят. Които не работят, те ще се учат. Сега няма да кажете: „Какво каза Учителя?“, но ще повярват. Ще чуете онзи тих глас, както Илия го чу. Мислите, че Господ ще дойде с голям гръм, с голяма буря, с голямо земетресение. Но Той не е там. Господ при Илия не беше в бурята, но беше в тихия глас, който му каза: „Илия, по този път, по който ти си тръгнал, като избягаш пророците, светът няма да се поправи. Светът ще се поправи само когато твоето сърце се отвори и започнеш да обичаш“. Мойсей казва: „Много милостив е Господ, благоутробен е“. Та казвам: този е най-хубавият глас, който ще чуете.

Тъй както ви говоря, малко е проповеднически, по човешки е. Като кажете: „Вие знаете ли?“, това е човешко говорене. „Ти от музика разбираш ли?“ – и това е човешко говорене. Щом дойда при някого, вече зная дали е музикант, дали има музика в себе си. Не са нужни теории, всеки

познава кое е хубавото. Като дръпна струните, човекът, и да е невежа, и да не знае теории, разбира. Казвам: знанието е Божественото, знанието предхожда човешките хипотези и теории. Божественото го знаем. После по човешки теорията ще дойде. Всичко това е хубаво. Най-първо трябва да имаме ясна представа за музиката. Музиката крие една велика сила. За да изкажеш нещо на някого с любов, ти трябва да бъдеш много музикален, трябва да станеш музика. Любовта ти трябва да проникне във всичките ти клетки и тогава всичко ще трепти, ще има трептенията на Любовта – и краката ти, и очите ти, и космите ти дори. Тогава, като кажеш дума, всички хора ще те разбират. Сега това е едно поощрение.

Ти казваш: „Не искам да работя“. Ако ти кажа: „Иди да работиш за мене, ще ти дам десет-двайсет хиляди“, това ще е подкуп. Но аз ти казвам: „Иди да работиш и ще имаш моето разположение“. Моето добро разположение струва повече, отколкото хилядите, които ще ти дадат. Хлябът, който аз слагам в устата си, има хиляди пъти по-голяма сила от житото, което седи в хамбара. Може да си мисля, че за дълги години съм осигурен, но в дадения случай онова, което ме осигурява, то е малкият хляб, който сдъвквам – той ще ми даде сила. Онова, Божественото знание, което сега ще дойде, вие всички за в бъдеще ще го опитате.

Днешния ден на какво ще го посветите? Ще направите един малък опит с любовта. Не е въпросът да се осъждаш, но ще кажеш: „Много малко обичах. Не използвах Божието благо“. Ще седнеш, ще извадиш листа с обещанията, които си дал горе, като слизаше, и каквото си обещал, това да направиш. Майка ти те е пратила в бакалницата да купиш зехтин, пипер, половин килограм сирене, два килограма грозде, ябълки, круши – всичко това е наредено на листа, но ти си го изгубил, и сега се чудиш от кое колко трябва да вземеш. Ще намериш този лист, на който са написани нещата, ще ги изпълниш точно тъй, както се изисква – от това зависи твоето положение вкъщи.

От любовта, която имате към Бога, зависи вашето щастие. Не от любовта, която имате към мене, нито от любовта

към вашите близни, но от любовта, която имате към Бога, зависи вашето бъдеще. Любовта, която имате към другите, то е второстепенно нещо. От любовта към Бога зависи вашето бъдеще – тази идея трябва да влезе в ума ви, за да не се смущавате. Защото може да обичате този и онзи, но то ще бъде проявление на Божията любов. Най-първо трябва да имате Божията любов, за да може, когато обичате, всички хора да бъдат доволни от вас. И да не обичате Бога, щом искате да опитате Божията любов, тогава ще я опитате. Щом опитате Божията любов, когото обичате, той ще бъде доволен от вас. Ако не опитате Божията любов, а искате да я проявите, тогава ще се намерите в едно голямо противоречие.

Няма същество в света, което да е недоволено от Божията любов. Навсякъде – и в ада, и в най-лошите същества, има разбиране за любовта. Обаче те искат само да вземат за себе си, без да имат задължение да дават, затова са лоши. Онези, добрите хора, те дават. Коя светлина е по-хубава: която свети вътре или която свети навън? Онази, която свети вътре, е добра, но онази, която свети навън, е още по-добра. Любовта, която сте имали досега, е била вътре, но сега приложете Божията любов. Няма какво да ви уча как да се обичате, този въпрос вие го знаете. Един друг да се обичате, това вие го знаете много добре.

Но Божията любов вие не сте я опитали, много малко опити сте направили. Божията любов ще внесе във вас мир. Това в учения свят определят като „слизание на Духа“, като „новораждане“, като „възкресение“ – с много имена го кръщават. „Които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Само майка, която обича, проговаря. Като обича, тя проговаря. Най-първо майката проговаря, после детето, като обича майка си, заплаква – това е първата му дума. Вчера дойде един човек и ми чете нещо от окултната наука, някои окултни мисли. Той употреби думата *хъм*, имаше *аум* и други думи, но имаше и *хъм*. Казвам: думата *хъм* кучетата я употребяват, тя е окултна дума. И думата *бау* е окултна дума. Кучетата имат тези две думи. Каквото каже кучето, става.

Като ви говоря, не си слагайте никакви бентове. Защото има една опасност: вие сега имате бентове. Казвате: „Аз съм

женен, не мога да го направя“, „Аз имам деца, не мога да го направя“, „Аз съм човек със слуги, не мога да го направя“, „Чакай да се освободя от жената, от децата“ и т.н. Всичко това са заблуждения. Никаква жена нямаш, никакви деца нямаш, никакви слуги нямаш. Ти мислиш, че си женен, че имаш деца, но това са празни работи. Ти имаш дете толкова, колкото малкото момиченце мисли, че куклата е негово дете. Вчера гледах как едно малко дете носи една голяма кукла. То мисли, че е родило бебе, носи гола тази кукла. Не се заблуждавайте. Душите са излезли от Бога, всички са излезли от Бога. Тук се раждате, кръщавате се, казвате: „Този е моят баща, тази е моята майка“. Против това нямам нищо, но то не е реалност. Докато ние не съзнаем, че имаме само един Баща, не можем да се поправим; докато имаме много бащи, не можем да се поправим.

Ние трябва да мислим, че всички имаме един Баща, че другите бащи са лъчи от този Баща, от Бога. Всички бащи, излезли от Бога, трябва да признават: „Един Баща има, не съм аз баща“. Всички майки, всички господари, всички учители, изобщо всички хора да кажат: „Един Баща имаме“. Майката да каже: „Не съм аз, но Бог“. Учителят да каже: „Не съм аз, но Бог“. Вие трябва да кажете: „Не съм аз, но Бог“. Всички така трябва да мислим. Ще кажете, че това е едно благословение, което иде от невидимия свят. Това благословение в бъдеще ще се дава на онези, които имат любовта, не човешката, но Божията любов. Тогава ние няма да искаме, както сега искаме. Ще оставим света да си има затвори, но ние няма да осъждаме, нито ще отричаме.

Всичко в света е училище, беднотията е едно училище, богатството е едно училище. Но има един живот много подобър от този, който ние знаем. Да бъдем братя, да бъдем сестри, по-хубаво нещо от това няма. Може да имаме различни положения – на слуги, на господари, на сиромаси, на казвам: истинското положение е, че Бог създаде света за нас, които Го любим. Слънцето грее за нас, които обичаме Господа. Слънцето и другите звезди Бог е създал за онези, които Го любят. Те са обиталища, жилища, в които Той живее.

Бог е създал заради нас растенията, реките, моретата. Те са едно предметно учение. Всичко е създал за нас, за упражнение на своите деца, които Го обичат. Целият свят и Земята са едно предметно учение. Да се радваме, че Господ ги е създал заради нас. Някой път, след като съм ви говорил, вие отивате някъде и какво ли не правите, нямате това възпитание. Срещнеш някой човек и веднага му намериш някой недостатък – ти търсиш недостатъците. Но недостатъкът, който си намерил в другия човек, е в тебе. Никой човек не може да види себе си, той ще се види в другите хора. И тогава аз забелязвам закона: когато слушам Божия глас, вървя и срещам хора, които са красиви, грозните хора не ги срещам.

Щом направя една погрешка, грозните веднага се явяват – сам отварям вратата на рая и тогава дяволът влиза. Той идва при мене, ръкува се много хубаво и ми казва: „Ти си един от великите Учители в света. Като тебе друг не се е явил днес в света, знаеш ли това?“. Аз му казвам: „За пръв път слушам такава похвала от тебе. От кой речник извади тези думи? Искам да прочета това нещо къде е написано. Ти ли го съчини, или някъде в Небето писаха за мене?“. Дяволът ме пита: „Не вярваш ли?“. Отговарям: „Обичам да проверявам нещата. Слушай, аз съм дошъл на Земята да се уча и да слугувам на Бога. Колко съм велик, не зная. Няколко картини съм започнал да рисувам, гледам да ги нарисувам хубаво. Освен това съм взел да свиря, да пея. И други работи имам. Може погрешка да имаш, не съм аз онзи, когото ти хвалиш, той е някой друг. Погрешка може да е. Не съм аз с такива имена“.

Доста учители има днес в света. Всеки човек мисли, че е един велик учител. Ако аз мога да слугувам на Бога, по-велик от мене няма. Ако мога да проявя любовта на Бога, който живее в мене, по-велик от мене няма. Ако вие можете да обичате Бога, по-велики от вас няма. Това е величие. Там, където това величие го няма, никакво величие няма. Казвам: всеки един от нас може да се прояви в една малка степен. Как ще се прояви? Сега онзи казва: „Като тебе няма друг“. Щом ми каже, че като мене няма друг, казвам: аз имам

в стаята си една крушка от 500 свещи и като я включа, силно свети, но като изляза навън, колкото повече се отдалечавам, светлината се намалява, а ида ли съвсем надалече, едва мога да виждам. Така и ти, като си на едно място, имаш около себе си голяма светлина. Отдалечи се, за да видиш своята светлина докде достига. Онова, което достига, то е Божествената светлина, то е Божественото, което вътре достига.

Казвам: всички трябва не да се обезсърчите, но да се съедините. Трябва да се съедините в Божественото, да станете мощни. Дойде ли едно страдание, какво ще му кажете? Похвали ли те някой, кажи в себе си: „Господи, бих желал да бъда такъв, какъвто Ти казваш“. – „Ти си много добър.“ – „Желая да стана още по-добър. Че съм много добър, вярно е, но и от много добрия има още по-добър. Мога да стана още по-добър.“ Понякога са идвали тук и са ме хвалили. Дойде някой болен и каже: „Учителю, ти всичко можеш да направиш“. Че мога да направя всичко, мога, но казвам: „Аз, който мога всичко да направя, не мога да те излекувам. Защо? И ти всичко не можеш да направиш. Ти само отвън ме хвалиш, но не можеш да обичаш Бога, нямаш Божиата любов. Ти си дошъл тук да те излекувам и ако те излекувам, ще кажеш, че просто е дошло времето да се излекуваш, а няма да отдадеш хвала на Бога. Ти няма да промениш своя живот“.

Аз имам един такъв пример. Дойде при мене един човек, болен от много лоша болест, и ми каза:

- Ти всичко можеш да направиш.
- Да, всичко мога да направя. Ще те излекувам – рекох, – но ти си заможен човек.
- Ще ти дам каквото искаш – каза той.
- Моята визита е много скъпа. Всичко, каквото имаш, ще го дадеш.

– Че как така?

– Всичко, каквото имаш, ще го дадеш. Не само това, но и живота си ще посветиш в служба на Господа за в бъдеще. Ако си готов да дадеш всичко, ако си готов да се посветиш на Бога, ще кажа една дума и ще излезе болестта. Ако не, ще си вървиш, както си дошъл, нищо повече.

– Ама... – продължи той.

– Нищо повече! – казах.

Който може да обича Бога, всичко е за него. Който не може да Го обича, не е всичко за него. Това правило ви казвам. При всичките други правила, в него няма изключение, не може да има и недоразумение. Всички трябва да се решим свободно вътре в себе си да обичаме Бога. „Където са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз.“ Не е въпрос само да се съберат. Ако любовта не е там, няма събиране. Без любов не могат да се съберат на едно място. Днес направете един малък опит. Всеки един от вас да направи някъде най-малкото добро, едно микроскопическо добро. От изгрева до залеза на Слънцето всеки един да се вгълби, да се вслуша и да чуе онзи тихия глас в себе си. Искам всичко да го направите.

Опитайте да ви проговори Господ. Като ви проговори, ще дойде нова светлина. Тогава ще кажете: „Мъртъв бях едно време, но сега съм жив“. Всичко онова, което ви тежи на сърцето, ще се стопи, ще се почувствате като новородено дете, ще се зарадвате. Всичко ще ви бъде приятно, всичко, което виждате. Ще чувате, че от всичко излиза Божествен глас, музика. *(Учителя удря по струните на камертона.)* Тези струни са метални, не са органически, но като ги побутнем, то е вече Божественото.

Ако един метал може да издава този звук, не можем ли ние, живите, които сме излезли от Бога, да дадем хиляди пъти по-хубав звук? Можем. Тогава, като ни бутнат, откъдето минем, хората ще се вслушват. Като вървим, в стъпките ни ще има музика, стъпките ни ще бъдат музика. В събличането, в обличането, навсякъде ще има музика. Всички в живота ще знаят, без да говорят, че сме това, което хората виждат. То е реалното. Всяка свещ ни говори и самата светлина ни говори. Любовта е онзи език, който ще проговори на целия свят. Ако ние не можем да проговорим с езика на любовта, тогава ще имаме обикновения живот. Ако любовта проговори чрез нас, тогава Бог чрез нас ще работи. Това е възкресението в света. Желая всички по този начин да възкръснете.

Коя песен да изпеем? – „Изгрява Слънцето.“ (*Всички изпяват „Изгрява Слънцето“.*) Мислете върху това изречение: *Бог на Любовта е пътят на живота.* Да осмислим вече ежедневиия си живот. Да го осмислим. В каквото и положение да е човек, където и да се намира, да е радостен.

При Бога всичко има, всичко е хубаво. Днес всички да се почувствате свободни. Все едно сте слуги, които имат един ден отпуск. Десет години не сте имали отпуск, а сега сте свободни да ходите на разходка, нямате задължения, свободни сте от закони, от правила. Да се почувствате един ден така, както Бог ви е създал. Да чувствате присъствието на Бога навсякъде. Тази вълна, това учение трябва да се предаде навсякъде. Новият път, това е пътят на Любовта – само той може да поправи света. Любовта е, която може да поправи и живота тук, на Изгрева. Не нашата любов, но Любовта, която ще дойде отвътре.

Добрата молитва

20. лекция, 16 февруари 1938 г., София, Изгрев

БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Отче наш

Вие сега сте имали един инцидент. Един пример: от едно пчеларско дружество в Англия искат да им изпратят отнякъде пчелна царица. Това било във времето на кралица Виктория. Пишат им: „Царицата иде“ и в една малка кутия я изпращат. Целият град излязъл да посрещне царицата, която иде. Изваждат една малка кутия на това тържествено посрещане на една пчелна царица. Има чудни работи. Всичките работи, които не разбираме, са чудни, мислим, че са чудни. *(Учителя прочита една от работите по темата „Придобивките на сиромашията и на богатството“.)* На Земята има двама слуги: най-добрият слуга и най-лошият слуга. Има и двама господари: най-добрият господар и най-лошият господар. По-добър слуга и по-лош слуга на Земята от богатството няма и по-добър слуга и по-лош слуга от сиромашията няма.

Мнозина от вас искат да бъдат богати. Защо искаш да бъдеш богат? За да бъдеш господар. Няма нещо по-лошо от това, да ти стане богатството господар. То е толкова недоволно, че няма да имаш почивка ни денем, ни нощем. Богатството ще те тласка навсякъде, какво ли няма да направи от тебе. Ти ще заприличаш на някакъв манекен: шапка ще ти сложи, една дреха, после друга дреха, обувки, какво ли не. Господарят ще мисли какво да яде и ще те праща навсякъде, ти ще пошурееш, ще се чудиш какво да правиш. Всички ще заприличате на римските патриции, които пращали слугите си да събират езици от славей, за да си направят ядене. Та казвам: богатството е слуга на мъдрия човек, а на невежия – господар. И сиромашията на умния човек е слуга, а на невежия – господар. Шом се страхуваш от сиромашията, тя ще ти стане господар. Ако се страхуваш от това, че нямаш богатство или че то може да те напусне, значи богатството ти е господар. В света само един господар трябва да

има. Да те пази Господ от двама господари. Един господар трябва да има в света за основа.

Сега един от вас е писал: „При сиромашията човек има възможност да се вгълби в себе си“. Въпрос е дали е така. „При богатството човек става щедър.“ Въпрос е дали е така. „Може да осъществи своите желания“ – право е, как не. „Богатият много не се тревожи“ – и това е въпрос, той най-много се тревожи. Външно богатият не се тревожи, но вътрешно – да. Право е, че богатият не се тревожи само когато богатството е като слуга при мъдрия. Както и да се говори, ще кажете: „Все си е по-добре човек да има един богат слуга, отколкото слуга сиромаш“. Когато господарят осиромашее, слугата, ако е богат, ще го кредитира. Когато слугата е сиромаш, пък и господарят е сиромаш, не могат да се кредитират.

Богатството за човека е един опит, това са дадени условия. И сиромашията е едно условие. Аз считам празната чаша за сиромаш, пълната чаша наричам богата. В моя ум тази е идеята. Щом говоря за богатство, казвам: пълна чаша с вода. Сега вече хората обръщат внимание на външната форма на чашата, от злато ли е направена, или от нещо друго. Всяка една чаша е форма за водата. От тебе зависи каква вода ще налееш сам в тази чаша. Дали да се роди човек, или да умре, не зависи от него. И да се роди, той не може да избере баща си и майка си. Как ще се роди, това зависи от баща му и от майка му. Да умре, пак не зависи от него. А да живее добре, това зависи от него. Да подобри живота си, това зависи от него.

Понякога ние се тревожим в живота. Тревожим се защо сме се родили, тревожим се и защо умираме. Не се плаши, че ще умреш. Никога не мисли кога ще се родиш. Всичките тревоги идат, когато човек мисли: „Защо съм се родил?“. Родил си се, за да станеш богат – това право ли е? Не е право. Родил си се, за да станеш сиромаш – право ли е? Не е право. То е твърдение. Човек се е родил, за да живее един живот. Но животът носи две големи противоречия: големи страдания и най-голямото благо. Двете са преплетени. Щом дойдеш в живота, непременно и двете блага ще дойдат, неизбежно е. Как може да се обясни защо животът носи

две големи противоречия – най-големите страдания и най-големите радости? Ако си учен, ще разговаряш с радостите, пък на скърбите ще им намериш работа. Ако си от недоучените, от глупавите хора, все ще имаш работа със скърбите, със страданията, с тях ще разговаряш.

Някои от вас често се питат: „Защо съм сиромас?“ Как ще ми докажете, че сте сиромаси? Какви са признаците на сиромашията? Ще кажете: „Ами пари нямам“. Съгласен съм с вас, човек може да има пари, но като натоваря едно магаре със 70 – 80 килограма злато, то богато ли е? Магарето съзнава ли, че носи това злато, което струва милиони? То не съзнава дали носи злато, или камъни. Магарето усеща тежестта на работата, но какво е съдържанието, не усеща. Казвам: такова е понятието, което ние имаме – най-голямото богатство, което човек носи, то е животът. Животът е богатството. Всички други неща са пособия, украшения на самия живот, само условия са те. Богатството е едно условие, сиромашията е друго условие. Ние така разглеждаме въпроса. А както хората сега го разглеждат, той няма разрешение и се раждат всички противоречия, които съществуват.

Сега някои от вас мислят, че са сиромаси. Лошото е там, че се мислят за сиромаси. Някои мислят, че са богати. Злото е там, че вие мислите, че сте богати. То е едно заблуждение, едно прегрешение спрямо Бога. Ние правим едно голямо прегрешение, като мислим, че сме богати. Заради това, което имаме сега в себе си – способностите, доброто – мислим, че сме богати, но то е престъпление. То значи, като вземеш една книга, да обръщаш внимание на нейната подвързия отвън, не на съдържанието ѝ. Мислиш само за подвързията – ако е от злато, книгата е хубава, отлична. Книгата можеше да няма тази подвързия и пак да е ценна, защото ценността ѝ не седи в подвързията, но в съдържанието. Всеки един живот е ценен не заради подвързията – човек сам съдържа ценността.

Богатството, в най-добрия смисъл, седи в онази непродолима вяра, която имаме в Бога, в Онзи, Който ни е дал живот. Като станеш сутрин, няма по-хубаво нещо от това, да мислиш за Бога. Какво голямо богатство в света е то! Не

сутрин да кажеш: „Какво да се прави сега?“. Какво ще се прави! Ако си при един лош господар, веднага ще ти кажа какво ще се прави: ще се пържиш. Ако си при един, който има да взема от тебе, какво ще правиш? Има да ти чете молитви! Ако си в училището при един лош учител, той ще те ругае, всички епитети ще ти тури, ще ти каже какво ли не: че си невежа, будала, че никаква дарба нямаш. Ти ще преглъщаш, ще се оплакваш. Питам сега: какво ще ти каже учителят? Ще ти каже „будала“, една неразбрана дума. Ще ти каже „невежа“. Че какво лошо има в думата *невежа*? Направи я *не*, *вежа*. *Вежа* значи човек, който види, който знае. *Будала* значи човек на Бога, който има знание, но не се е проявил. А като му кажат „будала“, ученикът под това разбира, че нищо не знае. Учителят му казва най-хубавото, а ученикът разбира това, което не е. Значи от разбирането зависи.

Когато Бог ни изпраща сиромашия, Той ни изпраща най-хубавите работи. Когато ни изпраща богатство, пак ни изпраща най-хубавите работи. Ти си бил спокоен, не си мислил. Като дойде богатството, то ще те стимулира да мислиш какво да правиш. Ще станеш енергичен, ще правиш къщи, железници, фабрики, вече на едно място няма да можеш да стоиш, ще вървиш, ще се разхождаш, автомобили ще имаш, коне, овце. Ти си вече на работа. Ще станеш един отличен човек. А пък сиромашията ще те научи как да си почиваш. Сиромашията иде, след като си бил богат, и ти казва: „Почини си“. Ама вие така не го разбирате. Цялото човечество за сиромашията има други възгледи. И за богатството има други възгледи. Както и да ви говоря, ако сте в една студена стая, вие ще бъдете недоволни. Ако салонът, в който ви държа беседа, е неотоплен, студен, с температура 10 градуса под нулата, както и да ви говоря, вие ще сте свити. Къде е неудобството? Салонът е хубав, прозорците са хубави, но има едно неудобство – студът. Ако салонът е отоплен, веднага ще се измени цялото положение.

Казвам: тази топлина в живота е важна, животът е важен. Първото нещо е: благодарете за живота, който имате, като една постоянна величина. Когато човек разбира жи-

вота, той е една постоянна величина. Щом не го разбира, животът става непостоянна величина. Щом не разбираш живота, той носи едно голямо нещастие; щом го разбираш, той носи най-големите блага. В този живот има да научите много трудни задачи. Да стане човек доволен от живота, много мъчна работа е, няма по-мъчно нещо от това. Казва някой: „Да се проповядва, за да бъдем доволни“. Вие опитвали ли сте се да бъдете доволни от живота? Постоянно се опитвате, но докъде сте достигнали? Да кажем, че аз мога да ви направя доволни, но то ще бъде временно. Вашият баща ви даде 100 – 200 хиляди и вие сте доволни от него. Но ако ви ги вземе и ги похарчи, ще бъдете недоволни. Доволството на човека трябва да седи в една вътрешна величина, която не се мени.

Представете си само за един момент, че вие не сте такива, каквито сте сега. Всеки един от вас има особено мнение за себе си. Всички имате едно погрешно мнение за себе си, мнение, което не е право. Някой път човек мисли, че е много беден, но той няма една ясна представа. В какво седи беднотията? Пък някой път може да мисли, че е богат, и пак да няма ясна представа за себе си. Коя е истинската представа за човека? Вие сте учили музика, няма някой от вас, който да не е учил. Какво значи тонът *до*? Един основен тон има приблизително 32 трептения. Ние сме приели на доверие от учените хора, че има 32 трептения. Аз мога да ви кажа думата *любов*, но това ли е любов? Мога и да я напиша. Това, което съм написал, любов ли е? То е символ. В какво седи любовта? 32 трептения са написани, но в какво седи един тон *до*?

Преди няколко дни разправях на един доста даровит музикант как аз бих преподавал музика, как бих пял, ако бях певец. Ако аз съм певец, най-първо ще взема *до* и ще мисля, че имам едно яйце. В това яйце има всички възможности от него да излезе едно жълто пиле, хубаво, шарено, с най-хубавите краски. След това ще намеря за яйцето една квачка, че да може тя да му предаде една особена, специфична топлина и като премине тази топлината в яйцето, да може да създаде очите, ушите, носа, устата на пилето, всич-

ко да може да му създаде и най-после това пиле да може да отвори черупката и да излезе. Това е тонът *до*. Така ще го пея, ще пея да оживее пилето, да се образуват неговите крака, неговите крилца, неговите очи и да разчупи черупката, да се освободи. Като взема *до*, да имам тази идея в ума си. Това е *до*, то е в хармония. Значи започвам с живота. Ако разбирам живота, най-голямото благо ще дойде, ако не го разбирам, най-голямото нещастие ще дойде, ще бъде затворен в яйцето, няма да мога да изляза. Много пъти намирам, че ръце нямаш, очи нямаш, това-онова нямаш – тогава страданията идат. Започнат ли да се образуват крака, ръце, очи, уста, нос, тогава се разчупва черупката – това е най-голямото благо.

Казвам: ние искаме да вземем един обикновен тон. Някой казва: „Аз искам да живея“. Ще вземеш основния тон на любовта, това е *до*. *До*, или *С* – само като символ е то на основния тон. Ако пееш *до*, как ще го повишиш? Ще кажеш *до диез*. Ако вземеш *С*, ще кажеш *цис*, *цес*. Казвам: има една идея, която трябва да проникне. Човек от главата до петите трябва да бъде музикално същество. Музиката не е само това. Музикални трябва да станат ръцете, краката, очите, ушите, всичко трябва да стане музикално в тебе. Да бъдеш музикален, това е един свещен трепет, който аз наричам едно музикално състояние. Да бъдеш ти свещеният трепет на музиката, всичките частици на тялото ти, това, което е живо, да трепти музикално. Тогава няма да имаш нещастия в света, ще бъдеш всякога щастлив.

Сега във вас остава мисълта, че тази работа е висока. Никак не е висока. Все трябва да има някой, който да запали печката, за да се стопли салонът. Ще запалиш въглищата и тази печка ще стопли салона. Ще ти бъде приятно в един отоплен салон, ще можеш да пееш. Отоплете вашия салон, той е музикален. Музикалността е един резултат. Горещата печка – любовта, нито влиза, нито излиза. Има една любов, която влиза и излиза, но има и любов, която нито влиза, нито излиза – каква е тя? Ние казваме: „Светлината влиза и излиза“. Има една светлина, която влиза и излиза, но има и една светлина, която нито влиза, нито излиза, а всякога е

вътре, и ти с отворени очи да си, и със затворени, чувстваш, че навсякъде около тебе има светлина. Има една светлина, при която, като затвориш очи, не можеш да ходиш. Но има и светлина, която, и със затворени очи да си, и с отворени, навсякъде еднакво прониква. Сега това е мъчно да си го представите.

Някой пита: „Как да бъда доволен?“. Казвам: има едно доволство в света, което влиза и излиза. На това доволство му трябва пари. Той пита още: „Как ще бъда богат, когато нямам пет пари в джоба си?“. Аз философски му казвам: „Предположи, че имаш пари“. – „Как ще предположа?“ – „Ами как предполагаш, че нямаш?“ Предположение е, че нямаш. Предположение е, че имаш пари в единия или в другия джоб и че като бръкнеш, ще ги намериш. Казваш: „Как може да стане това?“. Обяснявам философски. Децата, като правят снежни топки, нали най-първо ги търкалят, търкалят и така те стават големи. Като оставят една голяма топка, дойде слънцето и тя започне да се топи. Слънцето има особен тертип – като грее оттук-оттам, топката започва да се смалва, смалва и най-после изчезва. Как децата направиха топката, а слънцето я смали? Казваш: „Стопи се“. Аз питам: „Като се стопи тази топка, какво се изгуби? Изгуби ли се водата?“.

Ако си сиромаш, това показва, че твоята топка се стопява. Излез навън като децата, направи си друга. Казваш: „Къде да намеря сега сняг?“. То е въпрос на концентриране на мисълта. Ако можете да концентрирате вашата мисъл тъй силно, вие ще намерите един наполеон в джоба си. Онези, които изучават закона на концентрирането, ще дойдат да направят опита на концентрацията. Учителят ще ги постави в положение да нямат пет пари и те ще се концентрират, че имат два наполеона в двата джоба. Ще ги попита учителят: „Концентрирахте ли се?“. – „Концентрирахме се.“ – „Бръкнете в джобовете си.“ – „Няма ги парите.“ Не върви опитът, втори път ще го правят, ще държат матура. Пак се концентрират, бръкат, пак ги няма парите. Казват: „Дяволска работа“. Но един ден, след като се концентрират и бръкнат, ще намерят двата наполеона. Вие ще ме попитате: „Как

са дошли парите в джобовите им?“. Две обяснения има. Ще ви приведа един анекдот. Ще обясня как са забогатели една мома и един момък, които нямали пари. Те знаели за един богат човек, който обичал жените, и решили да го оберат, за да имат пари да се оженят. Момъкът казал на момата: „Ще те представя на него и като се заплесне в тебе, ти му говори, пък аз ще го оберя“. И така, момата разговаряла с богатия, а момъкът обрал джобовите му. Работата се уредила. Върви после богатият и си мисли, че момата е много хубава. А пък момъкът, като върви, пипа си джобовите и казва: „Пълни са“. Богатият мисли, че момата е хубава, а момъкът мисли, че джобовите му са пълни. Сега се заражда идеята: откъде дойдоха тия наполеони в джобовите? Парите в джобовите на момъка дойдоха от богатия. Но ако не беше умната мома да забавлява богатия, че да се отвлече вниманието му, да се концентрира той в нея, парите не можеха да излязат от джобовите му. Значи богатият чрез концентриране извади парите от джобовите си и момъкът чрез концентриране ги сложи в своите джобове. Тия, двата наполеона, са били някъде. Значи щом са били някъде, те са излезли от някой джоб.

Да допуснем сега, че ще направите опита с двата наполеона. Той е от мъчните опити. Как ще обясните откъде са дошли тия пари? Нас не ни интересува. Аз мога да обясня, но ще се изгуби интересът към темата. Тогава ще ви приведа друг един пример, не му търсете разрешението. Един българин, който бил в Америка, се намерил в трудно положение. Не могъл да си намери работа, седял три дни гладен, не знаел и да се моли. Най-сетне се помолил на Господа да дойде някой приятел, да му помогне, но отникъде нищо не идвало. Един ден върви той по Бостънските улици и вижда една изпусната кесия, в която имало 20 долара. Той започнал да се интересува кой е изгубил парите си и намерил този, на когото била кесията. Той бил един богат човек, който ходил в банката да си вложи парите, пък тези 20 долара оставил в кесията за харчене и като поискал да я пъкне в джоба си, тя паднала на земята. Българинът отива да занесе парите на богатия и мисли, че онзи ще му даде нещо,

но той му казва едно „благодаря“ и го отпраща. Българинът гладува още един ден. После отива в един бит-пазар, където хиляди хора влизат, и вижда долу, на земята, един долар, всички го тъпчат. Той се навежда, взима го и благодари на Бога. Нещо му казва: „Не му търси господаря, защото пак ще гладуваш“. Има нещо, което не трябва да разрешаваме откъде е паднало. Една кесия е паднала там, когато един богат човек я е изваждал. Та някой път ние искаме да разрешаваме въпросите до дъното. Не разрешавайте въпросите до дъното.

В сегашния живот трябва да имаме една правилна представа. Докато не започнем да мислим правилно за Бога, работите ни няма да се оправят. Ние имаме крива представа за Бога, мислим, че Той си играе с нас както си иска. Бог е наредил живота много добре, но ние трябва да се учим да пеем. Искаш да вземеш тона *go*, но основното *go* има 32 трептения, по 32 начина можеш да го вземаш. Всяко едно трептение е една форма на *go* – как да го вземеш? Има 32 начина. Най-малко седем начина има, защото всеки един тон има седем степени. Тонът *go* има седем степени, в които може да го вземеш. Сега няма да ви обяснявам първата степен *go*, втората степен *re*, третата *mi* – всички те са степени. *До* може да го вземеш в първа степен като *go*, като *re* може да го вземеш, като *mi* може да го вземеш. *До* има в себе си всичките качества на цялата октава.

Но тонът *go* сам по себе си има една основна черта: той освобождава от големите противоречия. Тонът *go* освобождава човека от големите противоречия и му дава истинска посока в живота. Това, което може да ти даде посока в каквото и да е направление – и мисловно, и чувствено, и физическо направление, то е *go*. Ако вземеш *go*, крака ще имаш, уши ще имаш, очи ще имаш, всички условия ще имаш. Това, което създава всичките условия, то е *go*. Докато в тебе това *go* не започне да звучи като музика, докато не разреши живота като музика, ти не можеш да живееш.

Докато мислиш, че животът е страдание, ти не го разбираш. Страдание е неразбраният живот – неправилно го разбираш, неправилно разбираш Божиите пътища, не

разбираш законите. Например вие отивате при един музикант, който има много добре развито ухо, и искате да му говорите. Как трябва да му говорите? Ако му говорите музикално, той веднага ще има едно разположение спрямо вас. Кой господар би искал да му се говори немусикално? Всички господари са музикални. Дори само в гласа ти да има нещо неправилно, грубо казваш: „Какво искате да кажете?“. (*Учителя изговаря това грубо.*) Музикално как ще кажеш: „Какво искате да кажете?“ (*Учителя пак малко грубо го произнася.*) Това не е музикално. „Ти знаеш ли кой съм?“ – и това не е музикално. „Аз съм недоволен“ – и това не е музикално. „Така ли трябва да се живее?“ – и това не е музикално. „Ти си невежа“ – и това не е музикално. Противоречие има. Всички спорове в света произтичат от немусикалното произношение. Забелязали ли сте, че някой път, като кажете една дума на някого, той я помни? Значи музикално сте я казали. Някой път казвате така хубаво някоя дума, има един музикален трепет в самата дума и човек не може да я забрави. Понякога едно немусикално казване носи нещастие.

Ти се молиш на Бога и изпращаш една музикална мисъл. На Бога трябва да му говориш така, че да имаш един свещен трепет, да няма никакъв дисонанс. Като идеш при Него, чист трябва да бъдеш. Вие казвате: „Нещастен съм“. Музикално как ще го кажете? Как ще ми изпее „нещастен съм“? Или пък някой път казвате: „Бури минаха в моя живот. Големи бури минаха!“. Как ще го изпее? (*Учителя пее: „Бури минаха в моя живот“.*) Музикално ли е това песне? (*Учителя пак пее: „Бури минаха в моя живот, бури минаха в моя живот, бури минаха, бури минаха, но малко добро оставиха“.*) Може още по-хубаво да се изпее. Ако пееш така, веднага в душата ти ще стане една промяна. Невидимият свят е толкова отзивчив, че ако ти благодариш на Бога и като дете изпееш на Господа „Бури минаха“, то веднага ще почувстваш едно спокойствие. Няма да се мине този ден и някой приятел ще дойде отнякъде, ще започнат лесно да се уреждат работите. Като кажеш така: „Бури минаха“ (*Учителя го изпява грубо*), работите съвсем се объркват. Ние

живеем в свят на дисхармония. Много е мъчно да се живее, блага има, но лицето ти е отслабнало, неразположен си, не ти се пее. Казваш: „Как ще пее? Аз мисля откъде да си изкарам хляба, работа нямам“. Пък то, ако се вложи музикален живот, работите тръгват наред.

Като ви говоря, във вас остава една мисъл – на които и да съм говорил, все са ми казвали: „Ти нямаш моята опитност“. Аз седя и пее. *(Учителя пее: „Аз имам опитността на всичките хора. Няма опитност, която да не съм минал в моя свят, и твоята опитност аз зная. Аз зная какво е парички да нямаш ти в джоба си, парички да нямаш в джоба си“.)* Някой мисли, че няма пари. Представете си, че аз съм човекът, който няма пет пари в джоба си. Като ви попея, като пусна дискус, все ще се съберат 20 лева, все нещо ще спечеля. Всеки един от вас ще е готов да даде поне по един лев. Като мина, ще кажете: „Много интересно пъ“.

Ние имаме две слабости. Имаме един аристократизъм, от който трябва да се освободим. Имаме и друго едно състояние – животинско, останало у нас. Казваш: „За нищо не искам да се грижа“. Две крайности: едното състояние, което е крайно възискателно, и другото – за нищо човек да не се грижи. Казвам: човек за всичко трябва да благодари. Скръбен ли си, благодари. Не мисли, че скръбта е твое състояние. Скръбта в света е нещо общо. Който разбира скръбта, е радостен, а пък който не я разбира, е скръбен. Питате: „Защо е така?“. Много е естествено. Представете си, че тук сте около десет души и сте седели два дни гладни. Като ме гледате, че нося един хубав, топъл хляб, всички ще се зарадват. Представете си сега, че аз го давам само на едного от вас и другите деветима оставате без хляб. Този, който е взел хляба, ще бъде доволен. Другите, които оставате без хляб, ще бъдете недоволни. Най-първо сте се зарадвали, после ставате скръбни, понеже от хляба не ви е дадено. Като няма, мърморите, казвате: „Отиде този хляб!“. Но вие сте прибързали. После пак ме виждате, пак ида с хляб и него го давам на друг. Казвате: „Този ни избира“. Продължавам да нося хляб и давам на трети, на четвърти, на десетия път дам и на тебе. Ти не разбираш, казваш: „Той онези ги предпочита,

най-накрая донесе хляб на мене“. Като ти дам, зарадваш се, но питаш защо първо на тебе не съм дал. Казваш: „Защо на мене последен даде?“. Защото всяка глава има и една опашка. Всички все глава ли са? Всичките хора не могат да бъдат глава. Това, което е последно, то е крак. Най-накрая остана хлябът за краката. И къде е злото в това, че си последен? Нали сте виждали как някой път влакът върви с главата (локомотива) напред, но някой път върви обратно, със задницата напред. Като тръгне със задницата напред, тя става глава, пък главата става опашка. Последното място става първо. Но това е второстепенно нещо.

Най-първо имайте предвид, че онова, което Бог е създал, то е хубаво. Вие влизате в Божествения порядък и където ви е сложил, там е най-хубаво. Не се месете в Божиите работи. Положението, което ви е дал Бог, не го изменяйте, не излизайте от това положение. Той е дал на всекиго от вас една възможност, една специфична служба. Вие не знаете какво е вашето предназначение. Казвам: трябва да дойде някой гениален човек, трябва да дойде някой учител около вас, за да ви извади дарбите. Има бедни, но много музикални деца, и като дойде при тях някой даровит учител по музика, казва: „Това дете е даровито“. Хубостта на учителя седи в това, че като дойде, той винаги изкарва дарбите, които са скрити в учениците.

Аз правя едно уподобяване, което дава ясна представа. Семената, които се сеят в земята, аз наричам *ученици*. Всички посети семена, това са учениците. Слънцето, което иде, то е учителят. Като дойде, като ги нагрее, всяко семе придобива сила в себе си и неговите дарби, които са скрити, излизат. Слънцето изкарва дарбите на семената и всички те растат, цъфтят, завързват. Казвам: като изгрее Слънцето, непременно всичко израства. Сега вие сте в един свят, където, като изгрее вашето Слънце, ще бъдете на мястото си, за да могат дарбите във вас, скритата сила във вас да излезе навън.

В живота има много работи, които могат да ни спънат. Всеки казва: „Вече остарях“. Но и младият може да се спъне, и старият може да се спъне, ако не разбира. Старият

може да се подмлади и младият може да остарее. Това е, което постоянно става. Знанието съединява, животът седи в това. Младият и старият се съединяват в света. Вие грешите, когато казвате, че младите са се оженили. Млад за млад никога не може да се ожени. Млад за стар се жени и стар за млад се жени. Двама млади не могат да станат приятели. Всякога един млад и един стар са приятели. Едната ръка е стара, другата е млада, двете ръце се хващат и работят. Единият крак е стар, другият е млад. Едното око е младо, другото е старо. Сега вие за старостта имате една идея. Кой е стар: умът или сърцето? Умът е по-стар, сърцето е младо. Младият прави погрешки, старият не прави погрешки. Но понеже двамата са свързани, старият плаща за младия. Погрешките ги прави сърцето, умът ги изправя. Младият носи капитала, старият дава методите за обработване на този капитал. Той, като обработи капитала, плаща дългове. Какво лошо има, че младият е направил погрешка? В реда на нещата е това.

В какво седят погрешките? Когато някоя домакиня или някоя мома, или някоя млада сестра точат баница, правят понякога една от тези две погрешки: или слагат повече масло и сирене, отколкото трябва, или слагат по-малко масло и сирене, отколкото трябва. Най-хубавата баница става тогава, когато сложиш толкова масло, колкото трябва, и толкова сирене, колкото трябва. Които не знаят колко да сложат, слагат повече или по-малко. Две погрешки са това. Трябва да сложиш толкова, колкото трябва. И знание може да сложим повече или по-малко, отколкото трябва. Във всеки един случай трябва да сложим толкова, колкото трябва. Сега това са общи схващания. Ще кажеш: „Откъде да зная колко знание трябва да сложа, с ножици ли да го отрежа? И с какво трябва да се започне?“.

Вие започвате с яденето, то е първата музика. Щом започнеш да ядеш, то е първото музикално парче. Когато ядат хората, постоянно наблюдавам дали са музикални, или не. Гледал съм, когато ядат хора, у които музикалното чувство е развито. Виждам, според степента на музикалното им чувство е и яденето им. Някой яде музикално – хубаво дви-

жи устата си, приятно ти е да го гледаш. Чуваш как допира зъбите си и като мляска, приисква ти се и ти да си вземеш. Казвам: първото музикално нещо, това е устата. Като пипате с ръце, и то е цяла музика. Според мене, ако допрете леко палеца и показалеца на всяка ръка, това са основни тонове. Основен Божествен тон е палецът, основен човешки тон е първият пръст. То е най-хубавият образ на човека, когато трите останали пръсти казват така: „Ние гарантираме за това предприятие, че като вземеш нещо, ще го посадиш в земята“. Когато имате основните тонове – Божественото и човешкото, съединени, имате вече един акорд. А пък когато и другите тонове пригласят, всички имате хармония. Това е най-хубавото нещо.

Ще се научите да пеете. Ще се научите да пеете мелодични песни. Вие някой път изучавате хармонията. Хармонията отгоре ще дойде, тя е Божественият свят. Не може да изучаваш хармония, докато не пееш мелодия. Зор ще има, ще изпращаш песни нагоре, на Господа, и ще трябва да Му пееш дълго време. Господ ще каже: „Не си се научил още да пееш. Заучи още“. Втори ден, трети ден Господ все те слуша. Казва: „Дайте му повече на него“. Та вие отивате при Господа не да се молите, но музикално да изпеете едно парче. Вие обаче ни най-малко не се представяте добре. Отивам да пея на концерт: концентрирам се, ще пея една мелодична песен. Да кажем, че ще пея песента „В начало бе Словото“ – от кой тон започва тя? Прескачам *do*-то и я започвам от *си* – то е хармония, то е Божественото начало. Без Словото аз не пея, то е хармония. Приемам Божественото. Според този закон горното *do* е по-повишено, то е *do diez*. Защо е повишено горното *do*? Защото яйцето е вече излюпено. Повишението на *do* показва, че това яйце – „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, е излюпено, значи то е реализирано.

Аз пея „В начало бе Словото“, но трябва да вляза във връзка със Словото. В началото на Битието бе Словото. Ако аз вляза в съгласие с това Слово, моите работи ще се уредят. В един оркестър или в един хор лесно може да поправите погрешките. Ако вие засвирилите или запееите криво, другите

веднага ще ви коригират, лесно се поправя. Всички не могат да вземат тоновете фалшиво, някои веднага ще коригират. Казвам: щом влезете в Божествения свят, погрешките лесно се поправят. Сега искате да знаете как трябва да се пее. При пеенето ти трябва да чувстваш доволство в себе си. Пей най-първо на себе си. Ако си доволен, ти пееш хубаво. Щом отиваш другите да проверяват как пееш, ти не пееш хубаво.

Аз ще се изправа пред невидимия свят, който хората не виждат, и ще пея на ангелите, ще пея на Господа. Като спра, ще разбера дали съм пял хубаво. След като съм пял хармония, ако чувам отзвук хармония, значи съм пял хубаво. Изведнъж ще дойде един величествен акорд от невидимия свят, всички ангели ще запеят и аз ще слушам. Мелодията, която съм пял, те я изпяват не само мелодично, но и хармонично, и аз тогава се коригирам. Онова, което съм пял, го пеят в хармония хиляди хора наведнъж, не само един. И ми става така приятно! Те отговарят на това, което аз съм пял. Казват: „Много хубаво пя“. Ако аз не им пея, и те не ми пеят. Щом аз пея, вече и те пеят в хармония. Знаете ли какво е да чуваш да ти пеят в хор?

Ще ви попитам: вие какво разбрахте сега? Можете ли да ми изпеете една песен? (*Учителя изважда цигулката си.*) В какво седи хубостта на една цигулка, как мислите? Тази цигулка как я оценявате? Тя е хубава, но трябва да има някой, който да покаже, че е хубава. Ако свири един обикновен човек, не може да се разбере дали цигулката е хубава, но ако свири един майстор, ще се покаже хубава ли е, или не. Казвате, че това дърво е мъртво. Това дърво сега доставя много по-голямо удоволствие, отколкото когато растеше някъде. Човек в обикновените условия прилича на дърво в гората. Като дойде в Божествения свят, ще прилича на инструмент. Непременно човек трябва да стане цигулка, да свирят на него. Ако тази цигулка не беше минала през страдания, не щеше да бъде на това почетно място. Знаете ли през какви страдания е минала цигулката?

Трябва да се свири. Всички трябва да знаете да свирите. Като започнеш, веднага онези, които знаят да свирят, ще

намерят погрешки: не държиш хубаво цигулката, не държиш хубаво лъка, после позициите не знаеш, поза нямаш. Не е лесна работа, много са възискателни. Като излезе цигуларят да свири, много се изисква от него. Сега дайте тон от пианото. *(Учителя настройва цигулката си.)* Ако свиренето не е за възпитание, като вземеш цигулката, ще си създадеш страдания. Ако не знаеш да свириш, ще създадеш страдания в себе си. Изпейте основния тон. *(Учителя свири и пее тона до и учениците заедно с него. После взима тона сол.)* Тонът сол е реализиране на нещата. *(Учителя свири една мелодия и я пее със звука „а-а-а“. После свири и пее думата „мензо“ в много вариации.)* Кой от вас запомни? *(Учителя свири и пее следното: „Всички ние в живота вървим с победа, всичко ние ще свършим. Напред, напред ние вървим, напред ние вървим“.)*

Идването на скръбта е нейното изгряване. Щом дойде скръбта, тя ме огрява и аз я огрявам. Като дойде скръбта, започвам да играя. Като започна да играя, тя се сприятелява с мене. Питате: „Защо трябва да бъдем скръбни?“. За да играем. Скръбта е една радост. Радостта е проявена радост и проявена скръб. Скръбта е непроявена скръб. Скръбта, като се прояви, става радост. Като не се проявява радостта, имате скръб. Всички вие, като станете сутрин, упражнявайте се, попейте малко на себе си. И да можеш, и да не можеш, потананикай си, послушай се. *(Учителя пее със затворена уста. После пее следното: „Колко съм недоволен, че днес криво станах. Колко съм недоволен, че днес станах, че днес станах. Какво ще правя, и аз не зная. Криво си турих крака на земята, когато стъпих. Пък този беден юрган, с който нощес бях увит, цяла нощ ме измъчва“.)* Юрганът, това са лошите условия. Това нямаш, онова нямаш – тогава попей на юргана си, мини в друга гама. Представи си, че юрганът е копринен, мек, и веднага състоянието ти ще се промени.

Ако ти си нещастен, има хиляди и милиони хора, които са щастливи. Като попееш малко на щастливите хора на Земята и на Небето, всеки от тях по едно левче като ти даде, както една публика, тогава ти ще имаш нещо събрано, ще станеш доволен. Казвам: като станете сутрин, учете се да

пее. Аз бих желал всички да сте певци. Чувам колко хубави гласове имате. И камъните можете да разиграете вие!

Аз ви давам едно разнообразие. Според мене всичко, което човек притежава, е Божествено. И като се смее човек, и като е сериозен, в това има нещо Божествено. Когато човек не оценява хубавите мисли в себе си, това нещо е човешко. Къде е лошото, че си се засмял? В смеха устните се вдигат нагоре, в скръбта мускулите спадат надолу. Дали си се засмял, или само си се усмихнал, но ти даваш движение на тялото си. Радвай се, че си се засмял. Можеш да бъдеш и сериозен. В какво седи сериозността? *(Учителя показва едно спокойно изражение на лицето. После показва навъсено.)* Казваш: „Навъсването, то е човешко“. Засмей се! На мене ми е приятно как децата много естествено се смеят. Някой човек се засмее, но му дойде мисълта, че не трябва да се смее, и се събере в себе си. Бъди във всичките си положения естествен. Не мисли какъв образ ти е дал Господ, играй си ролята както трябва. Ако имаш роля на радост, играй я. Ако имаш роля да си сериозен, играй я.

Ако си скръбен, приеми скръбта такава, каквата е, не я чакай каквата не е. В скръбта има нещо много хубаво. Ако нямате скръб, не може да ви обичат хората. Една скърбяща мома всички я обичат. Момата казва: „Изгоря ми сърцето“. Казвам ѝ: „Нека да си замине скръбта“. Тя настоява: „Не, аз я обичам. И при нея обичам моя възлюбен“. Та макар скръбта да ѝ причинява едно изгаряне, намясто е тя. Защото това не е изгаряне, няма изгаряне в любовта. Любовта никога не изгаря. Животът причинява много страдания, но тези страдания не остават. Като си заминат, ще бъдат като едно възпоменание – по това се отличават. Ти казваш: „Няма да го забравя“, но като ти премине, като че съм е било. Истинските страдания са нещо временно, минават. Те са едно благо за нас. Страданията ще оставят в нас вечното благо, което Бог ни изпраща. Да благодарим на Бога.

Аз ще взема цигулката, ще ви свиря. Като погледна цигулката, виждам този човек как е работил, какви мисли е имал, колко години са минали, как е дошла тя до мене, как е расло дървото, от което е направена. Казвам: добре ста-

на, че Господ изпрати това дърво да расте, че един човек направи цигулка от него, че друг човек направи струните, че магаренцето на цигулката е нагласено така хубаво. Гениална работа е това! Колко хора са работили, докато дойде цигулката при мене! Аз уважавам техния труд. Казвам на дървото: „Много си хубаво, не плачи. Ако не те бяха отсекли, ти нямаше да дойдеш при мене“. Милвам цигулката, утешавам я, че е далече от баща си и от майка си. Казвам ѝ: „Хубаво си направила, че си дошла при мене. Колко си хубава! Ще стоиш при мене“. Така гледам аз на въпроса и мисля, че е право. Искам и вие така да гледате на нещата.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

21. лекция, 23 февруари 1938 г., София, Изгрев

ЛЕЧЕБНОТО ДЕЙСТВИЕ НА МУЗИКАТА

*Отче наш
Бог е Любов*

Някой път учениците от много учение се уморяват и започват да забравят това, което са учили. Има неща, които трябва да се забравят, и има неща, които трябва да се помнят. Добре е човек да забрави своята скръб, добре е да забрави своите несполуки в живота, добре е да забрави своята слабост. Има неща, които човек трябва да забрави. Но сега въпросът е: кое трябва да се помни? Всеки човек иска да бъде здрав. Знаете ли какво нещо е здравето? То е нещо, което трябва да се придобива. Здравето е богатство и човек трябва да знае как да го добие. Здравето си има своите елементи, голямо богатство е то.

Има едно съвпадение в живота. Вземете например една буква, един звук. Буквата *И* я има в българската азбука, но същият този звук *И* в турския език, като го изговориш удължено, означава *добро*. Българинът понякога, като произнася удължено звука *И*, иска да каже, че една работа не е станала добре, че не е както трябва. Но той използва същия удължен звук и като коментар: „Учен е, иии!“. А като произнесете двата звука *Д* и *Т* с по едно *Е* след всеки от тях, ще получите *де-те* – думата *дете*. Като съберете *Д* и *Т*, ражда се едно дете. Има една философия, на която трябва да се спрете. Вие произнасяте думата *дете*, но какво носи детето в себе си? Може да произнасяте думите *злато*, *сребро*, *скъпоценен камък*, но на всяка дума трябва да знаете смисъла. Като кажеш *злато*, веднага една мисъл да дойде в ума ти. Казваш например *един килограм злато* или *един килограм вода*, или *един килограм пясък*, или *един килограм кал*. Всяка дума, която в даден случай казваш, ще ти направи впечатление и ще ти дойдат известни мисли.

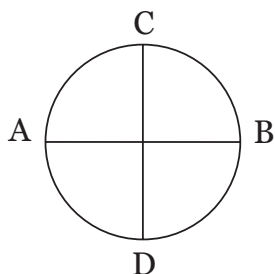
Казвам: отсега нататък човек тепърва трябва да се учи да говори. В новия живот човек най-първо трябва да се нау-

чи да говори. Колко е мъчно да говориш! Аз например зная английски език, зная малко френски, много езици зная, но да се говори не е лесно. И български да се говори е мъчно. Трябва не само граматически правилно да говориш, но и музикалност е нужна. Може да поставиш нещо правилно граматически, но това правилно поставяне не е още достатъчно. Да се научи човек да говори, то е цяло изкуство. За да произнесеш една дума, трябва да владееш това изкуство да говориш.

Човек не е просто същество, той засега е една арфа със сто струни, с които се изразяват неговите чувства, способности, сили, стремежи. Трябва да знаеш в дадения случай коя корда да бутнеш, за да произведеш съответния тон. Някой път трябва да бутнеш две, три или четири струни, за да произведеш тон с някакъв смисъл. Искаш например да възпитаеш един човек в мекота. Тогава трябва да знаеш коя корда да бутнеш. Някой път искате да бъдете меки, а някой път искате да бъдете силни – къде трябва да бутнете? Коя корда трябва да бутнете, за да бъдете силни? Не само за вас е трудно това. Много малко са хората, които го могат. Хората, които са се научили хубаво да свирят на тези корди, наричаме светии, гении, таланти. Които знаят да свирят, са три вида, а пък обикновените хора, които сега се учат, са ученици.

Някой казва: „Аз много се моля“. Ти може и да изсвириш тези думи, но само за упражнение. При молитвата се изисква изкуство. Като кажеш една молитва, и в Природата, и навсякъде, по всички вестници да пишат за това. Молитвата е нещо велико в света. Казваш една молитва като едно упражнение, но дали е отишла при Бога, то е въпрос. Вие още нямате отговор, от който да се види дали вашата молитва е послушана. Някой път сте гладни. Молите се, но хлябът не идва. Някой път сте болни. Молите се за здраве, здравето не идва. Имате някой път вътрешни притеснения. Молите се, но не идва разрешение, не идва освобождение. Вие си имате известни възгледи. Оставете вашите възгледи. Това, което сте придобили, дръжте го, но не мерете Природата или Божия живот с онова, което знаете. Може

да кажете: „Аз нищо не знам“ – това не е вярно. Може да кажете: „Аз много знам“ – и това не е вярно. Това са две страни. Ти казваш: „Аз много знам. Имам култура“. Колко думи употребяваш от българския език? В английския език Шекспир е употребявал най-много думи – 16 000. Милтън си е служил с 10 000 думи. Един съвременен оратор употребява около 4000 думи, а обикновените хора в разговорите си употребяват 1000–1500, най-много 2000 думи. Можете ли тези хиляда думи, които употребявате, да ги кажете една след друга като в речник? Не можете да ги кажете. Говорите с хиляда думи, но не ги знаете. Някой път искате да кажете нещо, но думата не идва. Трябва да дойдат особени случаи, за да се предизвика някоя дума във вас.

Фиг. 1

Казвам: в мекотата трябва да знаете къде са кордите (фиг. 1). Човек трябва да се пази от еднообразието, защото има едно вътрешно еднообразие, което обезсмисля живота. Представете си един пиияница, който изпива една чаша вино, после изпива втора чаша за здраве, после трета чаша пак за здраве. И като пие така за здраве, погледнеш – променил се е. Като изпие първата чаша, той става

по-бодър, при втората чаша е още по-бодър, след това се явява една реакция, става разсеян – уж става философ, замисля се, но както съзерцава, клюмне и заспи. Една, втора, трета, десета чаша, това е еднообразие. Трябва да се избягва еднообразието. Вие искате да поправите някой пиияница. Не му казвайте: „Не пий вино“. Като дойдете до него, кажете му: „Пий вода“. Втори път, като го срещнете, пак му кажете: „Пий вода“. Ще събудите желание в него и той ще каже: „Чакай да опитам водата“. Водата е майка на виното, виното е детето. Ако вие от виното правите заключение за водата, какво ще бъде то? Водата роди виното, но има нещо във виното, което не е произлязло от водата. И често в нашия живот влизат такива неща. Казваме: „Всички сме излезли от Бога“. Всичкото вино е излязло от водата, но има

нещо в него, което не е излязло от водата. Защото, ако беше така, то от всяка чешма щеше да излиза нещо като вино. Обаче водата не прилича ни най-малко на виното.

В еднообразието се губи смисълът на живота. Ако сте музикант и повтаряте *до, до, до, до*, какво е това? Ако някой продължително пее така, все ще дойде до едно място, където ще заспи, умора ще се получи. Казваш: „Да се молим, да се молим, да се молим, да се молим...“ и като повтаряш все така, ще заспиш. Еднообразие е това. Молитвата трябва да се съедини с нещо друго, с някаква мисъл. В молитвата има хиляди работи, които трябва да знаеш, тя е един отличен език и си има свои правила. Велико нещо е да знае човек да се моли. Ние, като казваме думите *да се молим*, подразбираме нещо много обикновено. Тези, които свирят за първи път, например малките деца, как правят някои упражнения на цигулката? (*Учителя прави такива движения с ръка, като че свири на цигулка.*) Или да изпееш някоя малка песен, това е едно малко упражнение.

Певецът се отличава с няколко качества. За да бъдеш отличен певец, не трябва да имаш никаква болка, не трябва да имаш никакво смущение в душата си, не трябва да имаш никакво разочарование. Казвам: разочарованието може да дойде до тебе, но то да бъде за тебе като водата за патицата. Водата не може да проникне през перата на патицата, понеже те са намазани. Скръбта не трябва да проникне в душата на човека. Изкушение може да дойде, но то не трябва да проникне в душата на човека. Това са закони.

Човек трябва да знае как да бута кордите на душата си, за да мисли. И ако знае как да ги бута, той ще извади нещо отлично от себе си, но ако не знае, ще дойде в него еднообразието. Някой път усещаш, че ставаш кисел, недоволен, сърдит, и като че търсиш причината във всички наоколо. Казваш: „Много съм нервен днес, много съм неразположен“. В какво седи неразположението? Или казваш: „Обезверил съм се днес“. В какво седи обезверяването? А някой път казваш: „Имам вяра вече“. Вярата, това са дробовите на духовното тяло. Надеждата, това е храносмилателната система на духовното тяло. Любовта, това е главата на духов-

ното тяло. Сега някой път хората говорят: „Аз имам любов“, но те не разбират, че любовта е в духовното тяло, не разбират, че тя не е на Земята. Това, което отговаря на любовта, е главата. Казваш: „Слаба ми е вярата“ – слаби са ти гърдите. „Надеждата ми е слаба“ – слаб ти е стомахът.

В какво седи новото учение? Казваш: „Да имаме вяра“. Вярата, това са дробовете на духовното тяло. И ако тези дробове не се развият, ти не можеш да проявиш правилно вярата си. Ще започнеш от дробовете, които имаш. Ти трябва да дишаш и с всяка една вдишка, с която поемаш въздух, да чувстваш прииждането на оная велика сила от Природата. Щом направиш една нова вдишка, в тебе трябва да дойде една нова мисъл, едно ново чувство и една нова постъпка. С всяка вдишка трябва да приемеш това. При сегашния живот хората, които са изгубили своето равновесие, дишат много бързо. И изобщо болните хора дишат много бързо. Казват за някого: „Много бързо мисли“. Не трябва да мислиш много бързо като болния, който диша много бързо.

Всяка мисъл, която идва в ума ти, трябва да има стойност. И трябва да задържиш в себе си ония мисли, които носят сила. Например детето носи сила – на кого? Детето носи сила на майка си. То прави известни движения, които привидно са като забавление, но вътре в самото дете има едно желание, то иска да се освободи от някои ограничения и прави всевъзможни опити. Това е една душа, която е излязла от Бога и идва на физическото поле. Тя иска да се освободи и прави опити: един, втори и прочее. Вие не сте наблюдавали живота на децата, за да видите колко разумно постъпват. Мислите, че тяхното въртене няма смисъл. Като си върти очите насам-натам, детето изследва. Учен човек е то, прави наблюдения като някой астроном: поставя тръбата ту в едно, ту в друго положение, търси някоя нова звезда, която трябва да изучава.

Вие някой път се питате: „Като отидем в онзи свят, какво ще бъде там?“. Ще ви дам една картина какво ще бъде. Ще се намерите в един клас на невежи деца, които сега са влезли в него, и бърбят, не знаят да приказват. Между тях ще се намерите. Щом влезете в онзи свят, трябва да учите нещо,

трябва да се упражнявате да си движите краката, ръцете, очите, шията. Като малки деца ще станете, ще пълзите по земята. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, изведнъж ще започнете да се движите както в този свят. Там няма да имате тези крака, тези ръце и прочее, ще сте с една материя толкова тънка, че няма да имате никакви кости. Оттук те хванат – не могат да те държат, оттам те хванат – пак не могат. Ще кажеш: „На Земята можех да си движа краката, ръцете, а пък тук не мога“. И у тебе тогава ще се роди едно недоволство и ще кажеш: „Не си струва да се идва в този свят. Аз мислех, че той е нещо кой знае какво. Да знаех как е, не идвах тук!“.

Земният живот е едно приготвление. Затова казвам: ти трябва да се свържеш с доброто. Ако не се свържеш с доброто, ако не си вец в добродетелта, ти в онзи свят не можеш да си движиш краката. Ако в този свят не се свържеш с правдата, в онзи свят не можеш да си движиш ръцете. И ако в този свят не си имал любов към знанието, към светлината, в онзи свят няма да чуваш, ще бъдеш глух. Ако в този свят не си имал любов към истината, в онзи свят очите ти ще бъдат затворени. И ако в този свят не си се научил да обичаш хората, в онзи свят ще бъдеш ням, устата ти ще бъде затворена. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, ще можете да работите. В онзи свят ще видите всички дефекти, които сте имали в този свят. Ще кажете: „Че как така? Толкова ли не знаем?“. Аз не искам да ви обезсърчавам, но всеки един недъг, който имате на Земята, там ще се прояви.

Божественият Дух е толкова внимателен! Духът, който живее в нас, иска да ни накара да работим, защото придобивките на Земята ще ни дадат свобода за другия живот. И когато се проповядва, че човек трябва да се покае, да се обърне към Бога, да се новороди, да се възроди, това е, за да не носи недъзите на този свят, като влезе в онзи свят. Например имате един недъг на страх. От всичкия страх като се освободите, да остане само един страх за модел: страхът от Бога. От страха от мечки, от вълци, от болести, от сиромашия, от всичко това нито помен да не остане, но да остане само страхът от Бога! Какво трябва да остане от любовта?

Ти имаш любов към винцето, към парите, към нивите, към обувките, към хубавите кожи, към украшенията. Хубави са тия работи, но с какво ще замениш например един пръстен? Най-първо се научи да обичаш първия си пръст – показалеца. Като го бутнеш, кажи: „Желая да бъда така благороден, както ти си благороден. Желая да се запозная с твоя баща. Баща ти е много благороден“. Този пръст е свързан с Юпитер, най-голямата планета в нашата система. Тя е хиляди пъти по-голяма от Земята, направете справка в астрономията. Ще дойдеш до втория пръст – средния. Ще му кажеш: „Желая да се запозная с тебе. Ти си много справедлив. Правдата е тук. Кривите постъпки ти ги оправяш. Искам да се запозная с твоя баща, Сатурн“. После ще се обърнеш към третия пръст – безименния, или слънчевия. Той е пръстът на всичко хубаво, на всичко красиво и възвишено в света, баща му е Слънцето. Ще се запознаеш и с малкия пръст – кутрето. Неговият баща е Меркурий, който е най-малката планета. Той урежда всички търговски работи, практичен е, делови. Защо са ти тези пръсти? Показалецът ти урежда работите, другите пръсти също. На големия пръст – палеца, кой е баща му?

Казвам сега: това е едно предметно учение. Някои хора търсят Бога. Петте пръста са пътища, по които човек може да се запознае със самия живот. Искаш например да бъдеш благороден. За да бъдеш благороден, не само от своето гледище трябва да изхождаш, но да се поставяш в гледището едновременно на всички хора. Трябва да разглеждаме нещата от становището на всички хора. Някой човек има някоя слабост от наше гледище. Като разглеждам от негово гледище, ще видя, че това не е слабост, но е една необходимост. За някой човек мога да кажа, че е мълчалив, не говори. Защо не говори? Защото много е страдал от много говорене; много е говорил и много е страдал. Сега мълчи, за да не би да се изложи. Турците казват: „Който много знае, много тегли“. Има и друга поговорка: „Много приказки на воденицата“. Но говорът на воденицата е много еднообразен: „трака-трука, трака-трука“ – едно кречетало само скача, бута житото и то пада надолу.

За да обичаш Бога, трябва да бъдеш като Него. За да обичаш един англичанин, трябва да отидеш в Англия и да се запознаеш с английския език, после да говориш на английски с него. И англичанинът не може да обича българите, докато не се запознае с българския език. Ти не можеш да се запознаеш с когото и да е, ако не влезеш в неговия живот. И той не може да се запознае с тебе, ако не влезе в твоя живот. Има влизане в живота, има и излизане от живота. Има едно правилно влизане в живота и едно правилно излизане от живота. Пример за правилно излизане е артериалната кръв, която излиза от сърцето. Тя отива по цялото тяло и после пак се връща в сърцето. Кръвта чрез вените се връща в сърцето и оттам минава в дробовете.

Има едно излизане от Бога. Когато излизаме от Бога, ние отиваме в света да работим. Това, което ни е дал Бог, отиваме да го раздадем. Ние един ден ще се върнем при Него, за да се пречистим, да възприемем новите блага, и после пак ще отидем в живота. Това може да става веднъж в деня, веднъж в месеца, веднъж в годината, може да става и веднъж в целия живот. Ти всеки ден, като станеш, ще отидеш при Бога и ще се върнеш. За колко време кръвта прави едно обращение, за колко време излиза от сърцето и се връща в сърцето? За 23 секунди. Два кръга прави кръвта. Не само това, но има и обращение в човешкия живот: за една минута, за 24 часа, за една седмица; има и годишни обращения, които стават бавно. Благодарение на тази промяна човек постоянно се изменя. В три месеца определени части на тялото свършено се изменят. На това основание всички повреди, които стават, могат да се поправят и повредените части да се обновят.

Някои поддържат, че за седем години човек свършено се променя. Ако направиш една погрешка и в седем години я забравиш, тялото ти е обновено. Ако не я забравиш, тялото ти не е обновено. Тялото на човека трябва свършено да се обнови. Обновата не трябва да съдържа никакви дефекти в себе си, никакви недостатъци. Да ви кажа нещо с дефект. (*Учителя пее неясно и еднообразно.*) Може някой да седи и да си бърбри нещо под носа. Той трябва не да бърбри, но да изкара песен както трябва. (*Учителя пее.*) Правете уп-

ражнения. Ако не владеете изкуството да пеете, вие няма да приложите никаква мекота. Като пееш, може да събудиш мекота, милосърдие в себе си. С пеене трябва да събудиш любовта към Бога, трябва да събудиш своето съзнание, своето достойнство, после своята смелост, своята честност. В пеенето има един начин за възпитание. Някой пее, но трябва да измени една дума в песента. Например пееш думата *дете*. Майката пее: „Детенце, мило мое детенце“. (*Учителя пее: „Дин-гуру-гу, дин-гуру-гу“.*) *Дин* значи девствен, *гур* значи стой. Думите на майката значат: „Колко си чист! Девствен си ти. Стой тук, не ме напускай. Много хубаво си направен. Да не заминаваш, тук да седиш“.

В живота трябва да се тури една нова линия, трябва да влезе една нова струя. Всяка сутрин, като станете, обърнете стария лист. Отхвърлете недоволството, което имате в себе си, защото тия недоволства в света се отразяват върху лицето на човека. Станеш сутринта и си недоволен. Това недоволство може да произтича от храната, от стомаха, може да произтича от лошото дишане, може да произтича от мислите ти. Или от физическия свят, или от духовния свят, или от мисловния свят може да произтича едно недоволство – три са причините. Ако произтича от физическия свят, намерете кои са причините, спрете се върху храната, която приемате, спрете се върху хляба.

Искате да изядете един плод, например круша. Спрете се, не започвайте изведнъж да я ядете, разгледайте я. Нека да се зароди във вас чувство на любов и като възприемете тази круша, да прочетете какво е писано в нея и тя да внесе ново разположение във вас. Всеки плод е едно написано от невидимия свят писмо. Върху този плод са падали слънчевите лъчи. Онези, които са го създали, са събирали слънчеви лъчи, кондензирали са слънчевата енергия вътре в него. Плодовете са една слънчева храна. Вие имате задача да извадите тази светлина и да я внесете в тялото си. Трудна е тази работа, не мислете, че е така лесна. Както сега се храним, то едва ли една хилядна задържаеме от това, което съдържа храната. Ако бихме задържали всичко това, което е в плода, ние щяхме да имаме толкова дълъг живот! Някои растения живеят по хиляда години.

Казвам: животът е едно изкуство, което трябва да се усвои. Трябва да имате това изкуство. Имаш ръка и не знаеш защо ти е. Вие не знаете как се е образувала първата става, втората, третата. Не знаете какъв е смисълът на тези стави. После не знаете как се е образувала дланта, при какви условия. Не знаете и произхождението на палеца. Бъдещото знание на хората, новото им възпитание е те да бъдат запознати напълно със своята ръка. Човек да може да се огледа в ръката си, да види лицето си в нея. Като постави дясната си ръка пред лицето си, да се огледа по един начин, като постави лявата си ръка, да се огледа по друг начин. (*Учителя поставя ръката си срещу лицето и се оглежда като в огледало.*) А пък вие сега извадите своето огледало и се оглеждате в него. Колко време ви трябва, за да се огледате в ръката си? Ръката ви трябва да бъде огледало, да се оглеждате в нея.

В какво седи величието на човека? В справедливостта. Ако средният пръст е добре устроен, ти си справедлив. И ако първият пръст, показалецът, е добре устроен, ти си благороден. Ако безименният пръст е добре устроен, ти си музикален, разбираш хубавото, този пръст е на красотата. Ако малкият пръст е добре устроен, животът ти е благоустроен. Ако палецът ти е добре устроен, ти служиш добре на Бога, търсиш Неговото Царство, живееш по Неговата правда, изпълняваш волята Му. Четирите пръста са човекът, а пък палецът е Бог. (*Учителя затваря четирите пръста на ръката си и поставя палеца отгоре.*) Тези пръсти се прекланят пред палеца. Някой път, като дойде дяволът с изкушение, трябва да затваряте така ръката си (четирите пръста свити, а палецът насочен нагоре). А пък като си отиде дяволът, ще направите така. (*Учителя отваря ръката си и всичките му пръсти са изпънати напред.*)

Има една философия в приложението на християнството. Тъй както сега се прилага, няма постижение. От 2000 години насам много нещо сте придобили, не можем да кажем, че не сте придобили, но можете да придобиете още повече. Ако вие всички бяхте отлични певци, ако бяхте отлични художници, ако бяхте отлични говорители! Колко е важно да се каже една сладка дума! И ако имахте това по-

знание, още като видите един човек, щяхте да го познаете. Да бяхте учени хора, да имахте знания, както един ботаник знае имената на растенията и може да държи цяла лекция върху едно цвете. Ако отидете в някой медицински факултет, там професорът може да вземе една кост и цял час да ви говори за нея. Ще ви каже каква мускулатура е заловена за нея, какви сухожилия са заловени, какви нерви има по нея. За една кост цял един час ще ви говори той!

Сега някои говорят за линията на сърцето на ръката. Тази сърдечна линия е резултат на силите, които работят. Тя не може да се образува, ако пръстите не са оформени. За да имаме добре развита сърдечна линия, цялата ръка трябва да бъде добре оформена, също и главата трябва да бъде добре оформена, и лицето, и дробовете, и стомахът. Линията на сърцето показва развитието на симпатичната нервна система, а пък линията на ума показва как е развит главният мозък. На ръката има и други линии, например линията на живота – тя показва каква е волята на човека, показва нейната сила, колко ще бъде дълъг животът на човека и какво той знае.

Но и без да знаете тези линии, всеки един от вас знае доколко е силен в живота. Да си силен в живота, това не значи само да живееш, но да знаеш във всеки момент как да постъпваш, да знаеш как да употребиш своите мисли, да имаш най-хубавите мисли, да разбираш Природата и да знаеш нейните закони. За да имаш добро сърце, трябва да знаеш качествата, които са скрити в самата Природа. Как ще придобиеш това? Кой е начинът за добиването? Защо човек си държи очите затворени някой път? Защото са се набрали много впечатления и за да се обработят те, Природата, като майка, затваря очите си, за да може това, което човек е набрал, да се оформи. И вие постоянно мигате, във всеки един момент. Постоянно се образува една влага и клепачите постоянно мият очите, за да можете правилно да виждате и да възприемате впечатленията. Вие седите с някого и не знаете как да се поставите спрямо него, откъде да го погледнете. И като станете сутрин, не знаете как да се огледате. Как трябва да се оглеждаш в огледалото? Ще се поставиш така, че да виждаш цялото си лице еднакво, няма

да се поставяш встрани. Някой път се поставяш встрани, за да изглеждаш по-красив. Цялото лице трябва да е хубаво, трябва да виждаш цялото си лице в огледалото. Всяка сутрин разглеждай веждите си, линиите на челото си, космите на главата си. Като започнат космите да щръкват нагоре, вземи вода и ги намокри. Щръкналите косми показват, че се нуждаят от вода, че в твоя организъм има сухота. Намокри космите си с малко вода, здравословно е косата малко да се овлажни. Ще кажете: „С това ли ни остана да се занимаваме?“. Полейте тези косми, намокрете ги! Кажете си: „Благословена е моята гора, която е израснала на главата ми“.

Какво значи *гора*? *Го* на английски значи *иди, ра* на египетски значи *изгрев на слънцето*. *Гора* означава: *иди при слънцето, което изгрява*. Тази гора е, която възприема слънчевите лъчи. Космите играят една важна роля, те задържат влагата, сочността. Не е хубаво човек да бъде много космат, но и да оголее не е хубаво. Ако няма тия косми по тялото си, той ще дойде в друго едно противоречие. Човек трябва да използва енергията в косъма. Виждал съм някой път как някой си поглажда косата. Забелязвали ли сте колко пъти си поглаждате космите по главата? Направете опит, наблюдавайте колко пъти си прекарвате ръцете по главата от сутринта, от изгрева на Слънцето, до залеза. Вие сте правили това и не сте обръщали внимание, защото не е участвало съзнанието ви.

Сега аз искам да ви наведе тази мисъл: ако обичаме Бога, ние изучаваме всичко, което Той е създал. И доколкото взимаме участие в това, което Той е създал, ние се ползваме от благата. Имаме неща, които да изучаваме. Дойде ви например някой голям неприятел в живота и тогава казвате: „Защо Господ създаде света такъв?“. Вие сте се поставили на едно място неестествено. Ако една река тече силно, а вие се поставите в средата на течението и реката ви блъска, кой е виновен – вие или реката? Не се поставяйте там, където реката ще блъска много. Вие сте дошли в струята на живота, която блъска най-много – в средата. Изместете се!

Някои хора страдат и казват, че големи страдания има в света. Някой казва: „Много страдат хората“, иска да помог-

не на целия свят. Как ще помогне? Хората ги хваща една мания и отварят война. Това е една лудост, това донася ръце и крака счупени. И се бият една година, както в Испания, после се помират. Ще пишат после, че за тази война тези и тези са причините, но войната е едно болезнено състояние. Казват за някого, че си е изгубил ума. Че хората, които се бият, не са ли изгубили своя ум? Ако човек се разсърди, не е ли изгубил своя ум? И ако се обезсърчи, не е ли изгубил своя ум? Войната на какво се дължи? Когато българите бяха под турско робство, турците винаги ги оставяха да работят 40–50 години, да забогатеят много и тогава правеха размирици (бозгунлук). Като избягат българите по горите, турците обират всичко. После пак оставят раята да забогатее. Така правеха старите пчелари – есенно време избиваха пчелите и вземаха меда. Сега новите пчелари са по-хуманни, не избиват пчелите, но ги изтръскват в кошера и пак им вземат меда; това е по-хубав метод.

Войната, това е едно неестествено състояние, което Бог използва. Опитност добиват хората. Избиването на хиляди хора по време на война не е по Бога, но защо го допуска Бог? Това е свободата на хората, неразумната свобода, която те си дават. И всичките тези престъпления, които се правят във време на война, хората не ги считат за престъпления. Цяла една война става и вътре в човека. Ако се разсърдите, във вас започва една ужасна война и някой път милиони клетки стават жертва, измират. Или като извършите някоя неестествена постъпка, във вас пак става цяла война. Болестта е война. След като се съвземете от болестта, ще видите, че сте изгубили 10 – 15 килограма от теглото си – колко живи същества във вашия организъм са измрели! И после няколко месеца, няколко години минават, докато се съвземете. На какво се дължи това? На неправилните мисли.

Дойде ли ви едно страдание, кажете си: „Светът е разумен. Той е взел предвид всичко“. Сега, като ви говоря, вие мислите, че знаете това, но като дойде едно страдание, не мислите така. Казвате: „Защо ми дойде това нещо?“. Господ, Който създаде света, като види тези хора, които грешат, какво ще каже? Той ще каже: „Аз ги създадох разумни същества. Защо те не слушат?“. Ние не слушаме Господа по

единствената причина, че искаме да бъдем като Него, да бъдем господари, да се освободим от Неговото влияние. Ние искаме да бъдем самостоятелни като Него и да бъдем свободни като Него. Желанието е хубаво, но нямаме тази сила и тази мъдрост. Той е създал света, понеже е знаел как, знаел е откъде да го създаде. Ти, като искаш да създадеш света, откъде ще вземеш материал и какъв свят ще създадеш? Аз съм срещал много проповедници, които казват: „Този човек аз го обърнах. Онзи човек аз го доведох“. Тогава и Земята ще каже: „Ако не бях аз...! Благодарете на мене“. И водата ще каже: „Ако не бях аз...! Благодарете на мене“. И въздухът ще каже: „Благодарете на мене. Ако не бях аз, вие нямаше да можете да живеете“. Светлината също ще каже така.

Вие искате Господ да има към вас едно особено разположение, но Бог има еднакво разположение към всички. Бог е създал света хармоничен. Като те погледне, Той вижда, че не вървиш в хармония с целокупния живот. Ако показалецът иска да порасне повече и стане половин метър дълъг, какво ще бъде неговото положение? Ако средният пръст израсне два метра и ако безименният пръст израсне един метър и половина, какво ще бъде тяхното положение? В своите изследвания аз само на едно място видях една млада мома, показалецът на която беше с един и половина сантиметра по-дълъг от средния пръст и стърчеше нагоре. Като я видях, си казах: тук има един такъв характер, че и цялата Земя да се обърне, да се разруши, тази мома пак ще направи това, което тя си знае.

Тогава ми дойде наум анекдотът за онази българка, която била упорита жена. Под думата *жена* аз разбирам друго: едно проявление на човешкия характер. Отиват мъж и жена на нивата. Мъжът казва на жена си: „Да съберем окосеното сено“. Тя казва: „Не е окосено! Остригано е!“. – „Косено е!“ – „Не! Стригано е!“ Мъжът излязъл от търпение, хванал жена си и я хвърлил в реката. Тя потънала надолу, но си издигнала ръката и пак направила знак, че сеното е стригано. Не се връщала и мъжът тръгнал да я търси нагоре по реката, срещу течението. Попитали го: „Какво търсиш?“. Той казал: „Хвърлих жена си в реката и тя не отива надолу, по течението на реката, а нагоре, срещу течението“. Та се-

гашният живот, целокупният живот на човечеството прилича на тази жена, която казва: „Не е косено, а е стригано“.

Някой прави една, втора, трета, четвърта погрешка, но при това казва: „Не може другояче“. Всеки казва: „Лош е животът. Лоши са хората“. Защо един човек е лош? Понеже е свободен! Той има добри стремежи, но няма достатъчно знания. Мнозина казват: „Ще оправим света“. Как ще го оправят? Идвали са хора все света да оправят. Бог ви дава всеки ден по десет пъти да видите колко сте силни. Имаш някакви неблагоприятни условия, например болен си. Погледни на болестта тихо и спокойно и кажи: „Ще се оправя!“. Боли те крак – защо? За концентрация. Всички болести идат за концентрация, иначе ти не можеш да се концентрираш. Заболи те лакътят – концентрирай се. И като те питат: „Какво правиш?“, кажи: „Концентрирам се върху лакътя си“. Или ще кажеш: „Концентрирам се върху рамото си, върху гърба си“. Когато те заболи глава, концентрирай се върху главата си, постоянно мисли за нея! На мястото си е да те заболи главата, на мястото си е да те заболи коремът, само че не трябва да пресилваш концентрацията. Ако се концентрираш половин-един час на ден, хубаво, но ако се концентрираш 3 – 4 часа, това е вече прекалено. И след като мислите дълго време, да премахнете вашата болка.

Аз ще ви кажа някой път как да си лекувате стомаха, но това е за онези от вас, които са ученици. Другите, които не са ученици, ако направят опита, ще ги заболи коремът. Като те заболи корем, концентрирай се на физическото поле така (*Учителя поставя ръце върху корема си*) и започни да му говориш (*Учителя пее: „Боли ме коремът, боли ме коремът“*). Не само да изчезне болестта, но и да се научиш да пееш – това е една концентрирана мисъл вече. Когато те заболи глава, постъпи по същия начин – попей! (*Учителя пее: „Вече разбрах защо ме боли главата! Аз ще мисля вече добре. Аз ще чувствам вече добре. И ще постъпвам справедливо, без да правя никакви погрешки. Напред! Напред!“*.)

Сега ви гледам, вие сте остарели. Казвате: „Остаряхме вече“. Аз се радвам, че има остарели хора – от тях да се поучат. Щом сте стари хора, вие знаете: имате много големи богатства. Децата се учат да пеят, а старият е публика. Уче-

те се да пеете, за да се подмладите. Музиката е един начин за подмладяване. Не може да се подмлади човек, ако не пее. Музиката е една наука и едно изкуство, тя е една сила. Музиката е нещо вътрешно. Тя не е от земен характер. Човек трябва да възприеме музиката в ума си и в сърцето си. Цялото тяло трябва да е обгърнато с музиката. Ако човек вътрешно не е музикален, и външно не може да бъде музикален.

Казвам: за да станеш музикален, трябва да мислиш за духовния свят, понеже там нещата са музикални, там всяко нещо е изразено музикално. (*Учителя свири на цигулката и пее следното: „Боли ме коремът. Силни болки ме свиват. Нетърпими са те. Но при герой са дошли те“.*) Като пееш така, ще мине болката. — „Боли ме коремът, боли ме коремът, боли ме коремът. Силни болки са, непоносими! Силни болки, непоносими!“ Може да се пее на болката, понеже е нещо реално. Тази песен може да я пееш с израз. Когато човек ѝ пее, болката не е страшна.

Когато човек пее, болестта се лекува. Всяка болест, на която не може да се пее, мъчно се лекува. Болестта, на която можеш да пееш, може да се лекува. Никога досега не сте слушали тази песен: „Боли ме коремът, боли ме коремът“. Всички да изпеем „Тъги, скърби“. (*Всички пеят и едновременно Учителя свири. След това Учителя изсвирва тази песен само с върха на лъка върху цигулката.*) Знаете ли колко е мъчно да удрият така лъка! (*Всички пеят: „Боли ме коремът. Боли ме коремът. Боли ме коремът. То е едно благо, което аз още не съм познал. Затова е това коремоболие. Боли ме коремът, защото още не съм познал доброто, що царува в този свят. Боли ме коремът“.*)

Формула: Да благодарим на Бога за всичките благости, които ни е дал.

*Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.*

22. лекция, 2 март 1938 г., София, Изгрев

БОЖИЕТО ДИХАНИЕ

Добрата молитва
Махар Бену Абба

Имате ли зададена тема? (– „Нямаме.“) Пишете на тема: *Ползата от добрата храна.* „Всичко в живота е постижимо.“ Ако ви се зададе темата: *Добрият живот*, какво бихте писали? Сега няма да пишете върху нея, но в бъдеще може да я развиете. В какво седи добрият живот? Ако сравним човека с растителното царство, то доброто на човека представлява външната страна, клонищата на едно растение. Ние знаем, че тези клонища трябва да имат някаква основа. Те се крепят на корените, които са долу, в гъстата материя, в почвата. Следователно всяко едно растение, или неговото семе, трябва най-първо да се посее в почвата. Там са най-неблагоприятните условия за работа и ако тази семка може да ги преодолее и да изникне, тогава в растението ще се създадат условия да се развива, да израсне и да цъфне.

Сега мнозина от вас казват, че не могат да намерят защо е злото в света. Злото в света, това са корените на живота, а доброто, това са клонищата на живота. Злото можем да го намерим и като излезе растението от почвата. В животните злото се ражда. Има тревопасни и месоядни животни. Месоядните са произлезли от корените на растителното царство, а пък тревопасните – от клонищата. Като дойдем до храната, едни хора са произлезли от доброто, а пък други хора – от злото. Как е произлязло злото? То е произлязло от корените на човечеството, а пък доброто – от клонищата на човечеството. Сега някои хора искат да станат съвършено добри. Ако вие започнете постепенно да изваждате клонищата на едно дърво, и коренът му може да се превърне на клон. Ако изкарате един корен на слънчевите лъчи, то той ще се превърне на клон. И ако това растение не може да образува нови корени, то ще започне да линеє. Ако един човек стане например много груб, значи корените започват

да вземат надмощие – има повече корени, отколкото клонища. Човек тогава е в аномално състояние. И ако има повече клонища, отколкото корени, пак е аномално.

Някои не знаят службата на доброто. Доброто и злото, като сили, никой не може да ги използва отделно. Някои хора искат да бъдат много добри, а пък някои казват: „Не си струва човек да бъде много добър. Той трябва да бъде и малко лош“. И едното, и другото е несъвместимо с живота – затова нито много добър ставай, нито много лош. Ние трябва да приложим идеята сега, при това положение, в което хората се намират. Искате да знаете защо светът е станал толкова лош. Така е по единствената причина, че хората мислят за своя стомах повече, отколкото за своята глава. Вследствие на това долната част на тялото – при таза, у жените е много по-развита, а пък горната част на тялото – при плешките, е по-слабо развита. И у мъжете тази, долната част, е повече развита. Казвате, че човек трябва да е развит повече при бедрата. Не е лошо, тогава човек ще има повече сила, по-голяма форма, но ако пък се намали главата му съвразмерно с неговото тяло, тогава се ражда едно зло.

Човек не разсъждава върху нещата. За всяко благо, което му се дава в Природата, той всякога трябва да плати. И това, което му се дава, трябва да го оценява. Ако не го оценява, глоба ще има. Сега не разбирайте, че това е произволно. Този закон не е произволен. Да кажем, че ти имаш големи богатства в света. Искаш да имаш голяма сила, но не знаеш как се придобива сила и как трябва да се поддържа. Силата на човека седи в неговите мускули. Ако човек е развил своята стомашна система, при яденето ще се развие повече черният му дроб и ще стане аномален. Черният дроб ще изисква повече храна и ще изкарва повече енергия. Къде може тази енергия да се впрегне на работа? Обикновените хора впрягат своята сила само за да хванат някое тревопасно животно и да го изядат – там показват своята сила. И после между тези, силните животни, се заражда една вътрешна борба. Когато има плячка, по-силният всякога ще вземе плячката за себе си. Виждаме, че сегашните народи така помагат на злото, което е взело надмощие. Всички

хора вървят по един крив път. Въръжават се, за да станат силни. Всеки иска да стане силен, и защо? Всеки иска да бъде богат, да има големи удобства. Всички се състезават.

Не е още разумното това, което направлява хората. Всички хора, които вървят по религиозен път, и те имат едно криво схващане. Ако Господ не им помага в материалните работи според тяхното гледище, те казват: „Не е справедлив Господ“. Ако им даде Господ пари, казват: „Справедлив е“. Ако им даде повече къщи, повече добитък, казват: „Справедлив е“. Имаме една такава история с Йов. Йов е бил много умен, много добър и същевременно от най-богатите хора на Изтока. Прочут е бил той. И в Господния съвет Господ го похвалил. Дошъл представителят на черната ложа и Господ му казал: „Обърнал ли си внимание, че на Земята като Йов няма друг човек, който да изпълнява Божиите закони?“. Онзи казал: „Дал си му богатства, дал си му синове, дъщери, добра жена, запазил си го, хората го почитат – заради всичко това Те хвали. Но вземи му богатствата – какво ще прави тогава? Ще се обърне против Тебе“. Искал да каже, че в Йов няма никаква висока идея.

Днес всички хора в малък размер се изпитват. Например сега има една болест – инфлуенца. Болестта инфлуенца, това е последното изпитание. Най-първо ще ти се вземат външните, материалните работи, може да изгубиш къщата си, парите си, положението си между хората и най-после да дойде страданието върху тялото ти. Идва някоя болест и не можеш да си обясниш защо е тя. Йов беше толкова умен и добър човек, принасяше жертвоприношения на Бога, но въпреки това той беше малко по-пристрастен към синовете и дъщерите си. Ние разглеждаме въпроса от сегашното гледище. Онзи от черната ложа казал: „Вземи му богатството, жената, дъщерите, синовете, всичко му вземи. Като остане без нищо, да видим как ще се прояви като човек“. Като дойдоха всички тези нещастия на Йов, той прокле деня, в който се е родил. Той каза: „Проклет да е онзи ден, когато казаха на майка ми, че ѝ се е родил син. Животът няма никакъв смисъл, нито във външните материални блага, нито в това, че синове имах. Ето, имах синове и дъщери, но те заминаха,

уповавах на имането, но и то си замина“. Какъв смисъл има животът въвн от условията, въвн от синовете и дъщерите, той не можеше да разбере. В Йов имаше едно вътрешно неразбиране на нещата. Че този факт е така, се показва от последната глава на Книгата на Йов, когато Бог му проговори и тогава Йов каза: „Досега не разбирах, но се просветих и втори път няма да говоря така“. Тогава имането наново му се връща, синовете и дъщерите му наново се прераждат от гледището на окултната наука. И там се казва, че те били още по-умни, по-способни, по-добри, и Йов след този изпит станал по-умен, отколкото бил по-рано.

С какво можем да се ползваме от живота на Йов? Вие искате да разрешите всички въпроси на Земята, да станете добри, да имате всички блага. Как ще разрешите въпросите? Ще ги разрешите, както Йов ги разреши. Христос, като дойде на Земята, как разреши един социален въпрос? Той беше най-умният, най-добрият на Земята и проповядваше на Земята. Вие не можете да си представите защо не Го приеха неговите съвременници. Защото новите положения не бяха в съгласие със старите привички, със старото знание, което те имаха. Новите понятия за Бога не бяха в съгласие със старите понятия. Според старите понятия, както Мойсей ги възпита на времето, трябваше да принасят жертвоприношения. Казваше се: „За големите престъпления ще заколиш един вол. За по-малките – една овца. А пък за още по-малките – една гургулица, един гълъб, една кокошка“.

В нашите времена, като направите едно голямо престъпление, каква жертва правите вие? Като направи сега някой голямо престъпление, ще се моли един час, ще поплаче малко и ще мисли, че като е поплакал, работата е уредена (донякъде е възможно това по отношение на един добър човек). Това прилича на случая с онзи, който отива при един banker и взима пари назаем. Когато идва време за първата вноска, не му връща парите. Хората са сега като този длъжник. Взел е той от банкера милионер хиляда лева, но отива и му казва: „Не мога да върна парите“. Банкерът отлага за три месеца, прави полица и прибавя лихвите. Временно се урежда работата. След три месеца пак отлага. Отлага, отла-

га – до кога? Това има край, когато банката повече не отлага и прави ликвидация.

Ние виждаме сега, че същият закон съществува и в Природата. Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са я взели отнякъде. Когато един човек идва да се възплъти на Земята, той взима оттук-оттам от кредитори; няма достатъчно средства, за да си съгради една къща, и кредиторите му заемат пари. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори. Те чакат, чакат, а вие не плащате. И те казват най-последно: „Да се продаде къщата“. Какво значи *да се продаде къщата*? Това е умираването. Тогава всеки един кредитор взема това, което има да взема. И тогава, за да ви утешат, ви казват, че отивате при Господа. Каква е идеята в израза *като умрем, отиваме при Бога*? Значи като сме на Земята, не сме при Бога, а като умрем, ще отидем при Бога. Че като сме в тялото, не сме ли при Бога? Нали казваме, че Бог е създал всичко! Да умреш, това значи да не си гражданин, това е все едно да те лишат от граждански права. Човек, който умира, е без права. При смъртта ти отиваш в другия свят, но там си един странник. Там има безработица, както в Америка сега има 10 милиона безработни и държавата трябва да ги подкрепя. Мислите ли, че положението на тези безработни е приятно? Не е приятно.

Казвам: новите възгледи в религията поставят нещата на друга основа – да имаме правилно схващане за живота, да знаем кога живеем при Бога и кога – не. Как ще живееш при Бога, когато имаш десет души кредитори? Да кажем, че ти не си свободен и при сегашните условия. Докато си плащаш добре данъците, ти си почтен гражданин на държавата, но щом не ги плащаш, държавата ще продаде всичко, каквото имаш, и ти ще останеш слуга, който ще отиде да работи. Държавата слага мита на печалбите, които вземаш. Ние считаме за добри хора всички, които плащат на държавата. Този закон ние сме го прокарали. И за да бъдем благоугодни на Бога, какво трябва да правим? И в духовния свят се изисква плащане. Ние някой път искаме да живеем, без да плащаме. Казваме: „Да си поживее човек“. Как ще си

поживее?

Често съм привеждал примера за онзи момък, който искал да се ожени и взел назаем чужди дрехи и обувки. Отишъл да играе на хорото, хванал се до момите, а те не знаели, че е с чужди обувки и дрехи. Онзи, който му дал обувките, казал: „Тропай по-малко, защото ще скъсаш обувките, пари се е дало за тях!“. Така момата, която била до него на хорото, узнала, че обувките не са негови. После друг един се обадил: „Събуй тия обувки и обуи моите, за да не те засрамват“. Момъкът ги обул и другият му казал: „Играй, тия като скъсаш, други ще ти дам“. Питам: в единия и в другия случай къде е свободата, кой е по-добър от двамата кредитори? Първият ли, който му казва, че ще скъса обувките, или вторият? Няма съмнение, че вторият е малко по-добър, но и в единия, и в другия случай момъкът, който играе на хорото, не се повдига ни най-малко. Обкръжаващите хора ще имат лошо мнение за него, ще мислят, че е беден човек, че не е сръчен, не е работлив, не може да си купи едни обувки и едни дрехи – как ще гледа тогава жена?

Какво мислите вие за тези социални разбирания? Върху тази основа хората са съградили сегашния строй на Земята. Целият сегашен строй е граден върху човешки принципи. Божественият принцип тепърва ще започне да работи, той не е проникнал навсякъде. По кой начин човек може да се освободи от ограничаващите го условия? И как може човек да се освободи от болестта? От всяка една болест ти може да се освободиш само при наличието на три неща: трябва да приемаш здравословна храна, трябва да дишаш чист въздух и трябва да знаеш каква светлина да възприемаш и кога да я възприемаш.

Даже и прости хора много пъти денем, когато Слънцето е на зенита, бягат от него, а сутрин, когато изгрява, са по-разположени към него. Следователно сутрин Слънцето дава по-здравословна светлина и въздухът сутрин е малко по-чист, отколкото към обед или вечерно време. И храната, която много е пипана, губи нещо. Днес отиваш на пазара и купуваш някоя храна, но тя е изгубила много от своята хранителност, при нея не можеш да бъдеш здрав. Не е съ-

щото, когато събираш нещо от градината си. Хляб, който е минал през много ръце, като го разгледаш под микроскоп, ще видиш, че има неестествени частици, които никак не са хранителни. Защото, освен лошото изпотпяване, което излиза от някой човек, има и едно друго влияние, което изтича от човека, една материя, която изтича от него. Вие казвате за някого: „Не мога да търпя влиянието му“. Някой път от очите на някои хора изтича нещо остро, някакво течение. Или пък от някои хора изтича една неестествена топлина. От някои хора излиза топлина, която е неприятна, и тя действа неприятно върху нашия организъм. А пък има известна топлина, която действа приятно.

Казвам: първоначално религиозният, духовният живот е бил, за да се създадат най-хубавите условия, при които човек може да се прояви. Но за да се прояви, трябва най-първо главата му да е добре устроена. Когато съм проучвал този въпрос, съм виждам на какво се дължи нещастieto на хората. Някои хора нямат търпение. Когато известни части на челото, над веждите, са недоразвити, тогава човек е нетърпелив, за най-малкото нещо кипва, винаги се притеснява. Когато някой човек е чрезмерно честолюбив, умът му е слабо развит, а пък неговите чувства са силно развити. Аз искам да посоча на какво се дължи честолюбието на човека. Дължи се на неговото съзнание, че той е една личност, която трябва да има свобода. И това е право, то е Божествено.

В човека има едно чувство на самоуважение, известни граждански права са му дадени от Природата. Някой път на тези граждански права човек дава повече права, отколкото те имат. Например ако едно малко дете поиска да яде колкото баща си, то няма разумност в себе си. То трябва да знае, че на него не му е потребно толкова, колкото на баща му. Или имате двама братя – единият на 5 години, а другият на 20 години. Ако малкото братче иска да яде колкото големия си брат, който е на 20 години, то не разбира, че на него не му е потребна толкова храна. Това е едното положение. Другото положение са личните чувства. Щом искаш да направиш живота си щастлив, ще дойдат други мъчнотии. Всички хора искат да бъдат щастливи и между

тях се заражда една борба, понеже това благо зависи и от външните условия – зависи от храната, от въздуха, от светлината и прочее. И всеки един човек иска да има най-хубавото жилище, да има повече земя, да има повече храна, да не е в нужда. Питам сега: колцина от вас имат тези условия? Някои от вас нямат дори един декар земя. А при сегашните условия човек без земя на какво може да уповава? Къщата, в която живееш, е под наем, имаш една малка заплата като чиновник и утре могат да те изхвърлят на пътя. Тогава на какво ще разчитааш? Това е външната страна.

От Божествено гледище ние сме осигурени. Въздухът ни се дава даром. Светлината ни се дава даром. Водата ни се дава даром. Хлябът, който употребяваме, и той е даром, но хората са сложили възбрана върху него. За този хляб казваме, че не го дава Господ, но ние го изваждаме от земята. И човек трябва да плаща за хляба. Големият въпрос сега е за хляба. Мнозина мислят и казват: „Господ ще уреди живота“. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем умни. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем много добри. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем много силни. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем здрави. Отсъствието на здраве е едно нарушение на законите на физическия свят. Когато човек е слаб, отслабнал, той вече е нарушил функциите на онези сили, които идат в живота. Човек има няколко тела и е нарушил функциите на едно от тях – то няма достатъчно сила, за да извършва функциите си. А пък доброто, това е едно от качествата на работата, която той извършва. Всяка една работа, която извършва, трябва да има нужните качества. Умът, това е онзи капитал, с който човек трябва да разполага. Това сега е в общи черти.

Първият капитал на човека е мозъкът му. Вторият му капитал са неговите дробове. Третият му капитал е неговият стомах. Или човек е създаден от две системи: едната е човешка система, това е симпатичната нервна система, която се занимава с храносмилането, а пък Божествената система е свързана с мозъка му. Следователно със своята симпатична нервна система човек има общо с всички животни. Сега

за животните вие имате представата, че седят по-ниско от хората. В своето разбиране животните седят много ниско, понеже всички те обосновават своето щастие върху силата. Всяко животно иска да бъде силно в своя вид. Ако е най-силно, то взема храната. Ако е много слабо, остава на заден план. Аз съм наблюдавал малките пиленца. Някое пиленце е слабичко, дребничко и всички го кълват. Ако остане нещо за ядене, яде, ако не – гладува. А пък по-силните пиленца са по-угоени. Някой път съм се питал защо някой човек е дребен. Като е бил пиле, той е бил дребен и са го кълвали. Какъвто е бил като пиле, и като човек е запазил същите качества. Какъвто е бил като пиле, такъв е бил и като растение. И като човек е запазил качества, които е имал като растение. Някои хора са паразитни, понеже и като растения са били паразитни – запазили са това качество и като млекопитаещи, и като човеци.

Вие, които сега сте дошли на Земята, не можете да се освободите от много качества, които са вътре във вашето тяло. Някои от вас сте вегетарианци от 10–20 години и преди това, да кажем, сте яли от печените на шиш кебапи. Ако кебапите са подправени с черен пипер, червен пипер, малко сол, като се сложат на огъня, зачервяват се и замирисват, а хората казват: „Хубаво е да си похапнем. Хубаво е да вкуси човек от това, приятно е“. Един наш приятел, вегетарианец от 20 години, ми разправяше следното: „Влязох веднъж в една гостилница, където бяха приготвили момици. Седнах на масата и казах на гостилничаря: „Дай ми момици“. Сложиха ми. Аз забравих, че съм вегетарианец! Поглеждам ги и си казвам: „Ти си вегетарианец. Защо са ти тия момици?“. И за да се избавя от гостилничаря, казах му: „Ще ме извиниш, не съм разположен“. Мълчаливо си тръгнах. У мене беше заговорило животното. За момент бях забравил, че съм вегетарианец, и се беше появило желание да опитам момиците“.

Човек трябва да се роди вегетарианец, а не сега да става такъв. Щом сега става вегетарианец, той е помак. Има и хора, които в морално отношение са помаци. Щом сега си станал добър, ти си помак. Щом сега си станал вегетарианец, ти си помак. Трябва да се родиш вегетарианец, трябва

да се родиш морален. Човек трябва да се роди с известен морал. Ето какво разбирам аз под това: доброто в тебе да е вече естествено. Някои растения сами си добиват храната, а някои черпят сокове от други. Кой е научил тези растения на паразитен живот? Откъде растението е научило това? Човек е научил това отнякъде, да кажем, но растението – откъде? Това си има дълбока страна, няма да я разглеждаме. Злото в растенията, животните и човека, това са корените на живота. Ако на нас парите са ни станали господари, то значи, че корените на нашия живот са взели надмощие. При такъв един живот ти не можеш да бъдеш щастлив. Но и да нямаш корени, и да кажеш: „На мене пари не ми трябва“, това не е разрешение на въпроса. И без пари не може, и с пари не може. Станеш ли ти роб на парите, там е лошото. Ти трябва да бъдеш господар на парите и като си им господар, тези пари да не те спъват. А за да бъдеш господар, ти трябва да бъдеш в Божествения порядък на нещата.

Имаме едно изяснение от Свещеното писание. Онзи млад син живеел при баща си и разполагал с всичкото му богатство, бил свободен. Веднъж в него се заражда идеята да отиде в странство. Той пожелава да опита щастието си в света и иска от баща си онзи дял, който му се пада. Баща му казва: „Вземи“. Онези, които не разбират, мислят, че този млад момък може да бъде щастлив вън от дома на баща си. Той отива в широкия свят, където се отдава на ядене и на пиене. След като изпива и изяжда всичко, след като изхарчва всички пари, хората го изоставят. Те са го уважавали, докато е имал пари, но после го изоставят. После той става свинар и даже не му дават да яде рошковите, с които хранят свинете. В него се заражда разкаяние и си мисли: „При баща си живях много по-хубаво и по-свободно, отколкото тук, в света“. Казва си: „Ще се завърна при баща си и ще работя при него. Работата при баща ми ще бъде много по-добра, отколкото при свинете“.

Сега всички вие, хората на Земята, сте все от тези, младите синове, които са дошли от невидимия свят да пасат свине. Като остарееш, хората ще те оставят. Като умреш, ще кажат: „Хубаво е, че се освободихме от него“ и ще те погреб-

бат. И ние се лъжем, самоизмамваме се и казваме: „Добре да ни погребат!“. Аз не искам хората да ме погребват добре. Аз искам, като съм жив на Земята, добре да се отнасят хората към мене и аз да се отнасям добре към тях. А пък, като умра, как ще ме погребват, то е посторонен въпрос. Някои питат: „Като умрем, ще се познаем ли на Небето?“. Аз питам: тук как се познавате? И тук не се познавате. Ето какво разбирам аз под това да се познаваме добре. Да кажем, че днес ми трябва пет лева за храна. Отивам при един мой приятел и му казвам: „Дай ми назаем пет лева“. И сто лева да поискам, и хиляда, той ще ми даде, но ако в дадения случай поискам повече, аз не постъпвам добре. Ние правим същата погрешка спрямо Бога: искаме от Него повече, отколкото ни трябва. Като станеш сутрин, какво ти трябва? Какво трябва да поискаш от Бога? Ако Господ ти даде здраве и те направи силен, хората ще изискват от тебе повече, отколкото трябва. Ако поискаш от Господа по-голяма красота, отколкото ти трябва, то ти ще имаш цяла беля на главата си.

Вие били ли сте някога една красива, угледна жена? Аз не съм виждал между вас красива жена. Още като видиш красива жена, тя ти запалва чергата и тръгваш подир нея, не можеш да се освободиш от нея. Не е грехът в красотата. Тази красота има магнетична сила. Ти от една красива жена си толкова свободен, колкото е свободна Земята от Слънцето, и може да си какъвто и да е философ, но не си свободен човек. Щом дойде красотата в жената, изразът на лицето ѝ се дължи на една колективна сила, която действа. Ако тази млада жена не е умна, ще си създаде нещастия. Тя ще привлече много мъже около себе си и като не знае как да се справи с тях, ще ги опълчи едни против друг, да се бият помежду си кой да я има. И последният, който вземе надмощие, той ще започне да ѝ дава педагогическо възпитание. Докато се състезават за нея, тя е в безопасност, но като няма кой да се състезава, тя ще опита върху себе си насилието. Ако аз съм една красива жена и двама мъже се бият за мене, няма да взема нито единия, нито другия, нищо повече. Това е морал.

Красотата, това е външната страна на живота. Някой се влюбва в една красива жена. В какво седи нейната красота? Красотата седи най-първо в нейната доброта. Красотата седи външно в нейното лице, но вътрешно седи в това, че тя е милостива, милосърдна. Една красива жена има много добри черти. Красивата жена, както я схващам аз, никога не се сърди. Като приближи един грозен мъж към нея, тя ще се поусмилне, като го погледне. На нея ѝ е приятно, че и един грозен мъж я обича. Красивите жени са много добри. Онези, грозните, са лоши. Лошият човек е изгубил своето отношение към Първата причина. Всеки един човек става лош от мисъл да уреди живота си. Щом помислиш, че на Земята ти си факторът, който може да уреди живота ти, ти ще станеш лош. А пък щом решиш, че Бог ще уреди всичко за тебе, ти ще паднеш в друга крайност в живота.

В разумния живот се изисква да разбереш онези положения, при които Бог работи, и онези положения, при които ти трябва да работиш. Да кажем, че ти си един добър певец, имаш отличен глас – защо ще ходиш да просиш? Иди, изпей една песен. Или ако си цигулар, изсвири нещо. Ако си художник, нарисуй нещо. Хората имат нужда от тези работи. Може да имаш какъвто и да е друг занаят – прояви занаята си. Просията е последното, на което ти трябва да разчиташ. Има една просия много благородна. Когато аз бях във Варна в 1917 година, направи ми впечатление следното. При мене в хотела дойде един ученик и ми каза: „Да се запознаем с вас“. Разправи ми за семейството си, родителите му били бедни и той ходел да работи. И ми каза: „Ако искате, мога да ви направя услуга. Мога да ви донеса вода, да ви купя лимони, хляб, каквото искате. Аз съм на ваше разположение“. Не дойде да проси. Каза още: „Като се освободя от училище, аз мога да идвам при вас и да ви правя някои услуги, ако вие обичате“. Един ден дойде при мене и като ми услужи, не поиска нищо. След като слугува една седмица, ми каза: „Можете да ми дадете 20 лева. Толкова ми трябва“. Дадох му 100 лева. Той каза: „Не, на мене ми трябва само 20 лева“. Попитах го: „Защо не искаш да вземеш всичките?“. Той ми отговори: „Че трябва да се

плащат тези пари! Не искам да вземам даром. Аз имам правило: като ми дадат пари назаем, да ги изработя. Искам аз да бъда свободен и ти да бъдеш свободен. Ти да не мислиш, че си ми давал пари, и аз да не мисля, че съм те изнудвал, но да имаме правилни отношения“. Ето един ученик, който има доста правилни социални схващания. Той има почти същата философия като онзи 40–50-годишен дервиш, който, след като живял и се учил в разни школи, срещнал един турски бей и му казал: „Можеш ли да ми послужиш с малко пари?“. В кесията си беят имал меджидиета*, наполеони, турски лири и прочее, извадил я, отворил я и казал на дервиша: „Вземи си колкото обичаш“. Дервишът казал: „Няма ли други, по-дребни монети? Тези са много едри“. Беят извадил друга кесия. Дервишът взел 20 пари и казал: „Толкова ми трябват за дадения случай“. Той оставил меджидиетата, лирите. Та и в ученика откъде се е родила тази философия? Давам му 100 лева, а той ми казва: „На мене ми трябват само 20 лева!“.

Казвам: вие сте родени с всички онези качества, които Бог е вложил във вас. Аз някой път правя психологически изследвания и често забелязвам следното: в човека има едно същество, което се дразни. Например някой човек върши някаква работа и ти се дразниш, че не я прави добре. Някой свири и ти се дразниш, че не взема вярно тоновете. Когато дойде да пее един английски хор, английският диригент даваше тон по особен начин. Обикновено българският диригент взима камертона и дава тон на четирите партии. А в английския хор не беше така, диригентът даде на пианото акорди, всяка партия слушаше гласа си, слушаше тона, който е потребен. С камертон много мъчно се дава тон. Колкото български хорове съм слушал, никога не съм чул да вземат вярно тоновете, все има нещо невярно. Например вземаш тона *до*, но знаеш ли кой е правилният тон? Когато аз взема един правилен тон, то в главномотъчната ми нервна сис-

* **меджидие** (тур.) *остар.* **1.** Стара сребърна (бяла) турска монета на стойност 20–25 гроша. **2.** Турска златна монета на стойност 100–120 гроша. **3.** Турски орден.

тема и в симпатичната ми нервна система чувствам нещо приятно. Правил съм опити. Ако съм неразположен и взема вярно само тона *до*, то веднага неразположението изчезва. Ако взема вярно тона *ре*, пак изчезва неразположението. Щом взема някой тон вярно, то веднага в мен се явява една енергия.

И така, в даден случай вие се нервирате, че някой е взел един тон неправилно. Какво трябва да направите? Или виждате, че някой върши нещо, и му казвате, че то не е хубаво. Какво трябва да направите в случая? Станете и сами направете тази работа. Аз често съм правил опити. Някой се обръща към мене и казва: „Добър ден“, но има нещо рязко в думите му. Някой така те поздравява, че ти е приятно, а друг като те поздрави, не ти е приятно. Ако човекът ти каже грубо „добър ден“ и ако ти му отговориш грубо, тогава какво излиза? Често във вашия живот е така: каквото повикало, такова се отзовало. Ако някой ви каже грубо „добър ден“, вие веднага коригирайте, кажете „добър ден“ меко, музикално. Ти ще попиташ: „Защо трябва да се каже така?“. Твоята дума чрез радиото отива в света на ангелите и в света на светиите. Тъкмо някой светия е отворил радиото си и ти кажеш рязко, грубо „добър ден“ – тогава светията знае, че между вас няма отношение.

Вие трябва да пеете добре, правилно, понеже радиото е отворено и светиите слушат и казват: „Не е вярно така. Вземете малко по-правилно“. Колко е мъчно това! Когато се пее „Бог е Любов“, как невярно се пее! Една песен, която се пее невярно, е тази. Аз не знам дали поне веднъж сте я изпели хубаво. Има нещо, което дразни във вашето пеене. Така е, защото вие, като пеете, не чувствате любовта. Пеете думата *любов*, но мислите върху други неща. Думите *Бог е Любов* не се пеят така! (*Учителя изпява тези думи.*) Аз като изпея думите *Бог е Любов*, другояче пея, другояче схващам пеенето. И по-рядко трябва да се пее песента „Бог е Любов“. После ние се срамуваме от любовта. Казваш: „За любовта ли ще пея?“. Да, за любовта ще имаш една отлична реч! Като помислиш, че Бог е Любов, ти трябва да имаш свещен трепет, че си пред едно велико Разумно същество. Когато

кажеш грубо *Бог е Любов*, в този ден Бог ще ти покаже какво нещо е любовта, в този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е любовта.

Една сестра свири, а друга сестра си дава мнението, че първата дрънкала. И втората толкова разбира! Онази сестра поне дрънка малко, а пък тази, която прави критиката, тя и наполовина не знае да свири. Не си давай мнението, ако не знаеш повече. Никога не говори, че някой пее лошо, защото той ще ти каже: „Я изпей ти нещо!“. Някой казва: „Той ми засегна сърцето“. Аз не искам той да засяга със своята песен сърцето ми, не искам да го бута, но като пее, да разлюлее малко въздуха и въздухът само малко да погали сърцето ми. Вие бихте могли да се освободите от всяка една болест, ако изпеете „Бог е Любов“. Ако имате хрема и изпеете „Бог е Любов“, ще се освободите от нея. Някой има инфлуенца. Ти си изпей „Бог е Любов“ и инфлуенцата ще изчезне. Подобно на това е правел Едисон. След като е работел цял ден в своята лаборатория и е оцапвал дрехите си с разни масла, той е пускал вечерта електрически ток през цялото си тяло и през дрехите си и веднага се е очиствал.

Така и човек като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкова силни, че всички онези пращинки, които са полепнали по неговите мисли, изчезват; изчезват и неговите лоши мисли, и неговите лоши чувства. Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето. Имаш хрема – ще ѝ пееш. И в бъдеще, когато ви хване хрема, да си имате като метод една песен за нея. Дайте ми един куплет за хремата. Как наричат хремата по най-любезен начин? О, любезна сестричко хрема. Или за инфлуенцата: о, любезна сестричко инфлуенца. Как да наречем инфлуенцата, тази дума е много груба. Какъв е произходът на думата *хрема*? Но ние се впускаме сега в една друга област.

Трябва да се образуват истинските връзки. Образувайте си истинските връзки с Бога. Единственото същество, което има към нас еднакви, неизменящи се отношения, е Бог. Каквото и да правим, отношенията на Бога към нас не се менят. Ти, като направиш грях, не можеш да кажеш, че Бог е недоволен от тебе. Недоволството произтича от съвсем

други причини. И когато сме добри, и когато не сме, Бог има еднакво отношение към нас. Когато постъпиш зле, Бог не мисли, че си лош, но мисли, че не си постъпил разумно. Той мисли, че злото е въвн от тебе. И лошо да постъпиш, Бог мисли, че си добър. Добрият човек има възможност да направи и зло, и добро. Вие разбирате доброто и злото другояче. Трябва да направиш така, че тия две сили да се хармонизират. Например аз мога да кажа на някой човек меко, любезно: „Ти си лош човек“ и на него да му е приятно. Ще му кажеш меко: „Ти си много лош“ и ще се позасмееш малко. А пък някой път мога да кажа на някого: „Много си добър“, но да го гледам много сериозно.

Добротата е опасна в едно отношение. Да допуснем, че ти си учител и един ученик не си знае урока, но ти му слагаеш бележка 5. Разумният ученик ще съзнае, а пък онзи, който не е разумен, ще каже: „Петица ми написа!“. Втори път пак не си знае урока, ти пак му пишеш 5 и така го прекарваш от четвърти в пети клас с петици. Дойдат други учители, но те нямат това разположение, и този, способният ученик, който имаше петици, сега има двойки. И учителите казват, че той е съвсем неспособен. Да, при добрия учител в четвърти клас той е бил способен, но при тези взискателни учители не е така способен. Не желайте да минавате с високи бележки, когато не сте толкова способни ученици. По-добре е да минавате с тройки, защото иначе в по-горните класове ще се покаже вашата неспособност. Ученикът, който не е способен, в горните класове всякога ще покаже своята неспособност.

Някой път аз постъпвам много добре и не харесвам това. Според тази теория в дадения случай аз съм много по-добър, отколкото трябва, и тогава тези, при които ще отидете после, ще бъдат много по-взискателни. Вие ще кажете: „От Христос ли?“. Вие още не познавате характера на Христа! Казва се, че ще дойде един ден гневът на Агнето. Металът ще мине през огъня. Вземете предвид, че златото, за да се пречисти, трябва да мине през висока температура. Не е лоша високата температура. Златото трябва да се стопи, а не да изгори. Та казвам: при високата температура не

трябва да горите, а трябва да се стопите и да се пречистите. Идеята сега е тази: не злоупотребявайте с Божията любов. Ако обичаш един човек повече, отколкото другите хора, ти злоупотребяваш с Божията любов.

Ще бъдеш като Бога! Ако обичаш един човек, понеже ти прави добро, ти не си разбрал любовта. И ако го мразиш, понеже ти прави зло, не разбираш злото. Ти съзнавай, че неговата постъпка е добра или лоша, но не влагай в живота му това, което Бог не влага. Бог му е дал един живот и той е злоупотребил със своя живот. Ако една красива жена накара десет души да се бият и да си пукат главите, кой е виновният? Тя е виновната, защото използва своята красота, заради своето тщеславие иска да се бият за нея. Жената трябва да каже: „Ако искате да имате благоволението ми, не искам да се карате за мене. Може да ме обичате, нямам нищо против това, но не искам заради мене да се биете. Към всички вас ще бъда еднаква. Вие ще ме оставите свободна“.

Между всички вас се зараждат известни неща, все си имате свои симпатии. В окултната наука към всички трябва да се стремите да бъдете еднакви. Аз не искам да бъдете светии, но да бъдете справедливи. Защото в своите чувства към едни сте изобилни, а пък към другите не сте изобилни. Но трябва да знаете, че както постъпвате спрямо другите хора, така ще постъпва и Бог спрямо вас. Идеята е, че Бог винаги ни оставя да изпитаме нашите мисли, чувства и постъпки. Бог постъпва спрямо нас така, както ние сме постъпвали. Той винаги ни докарва да опитаме всичките наши мисли, чувства и постъпки. Каквото правим, същото ще ни правят.

Бог иска да ни докара до съзнанието да не подценяваме доброто и да не надценяваме злото, да дадем на доброто и на злото съответната цена. Когато дойде лошият дух Сатана в Съвета Господен, Господ говори с него и го попита: „Обърна ли внимание на моя раб Йов? Ти какво мислиш?“. Този дух е много умен, каза какво мисли. Тогава Бог му каза: „Давам ти власт да го опиташ“. И отиде дяволът да опита Йов. Понякога лошите духове ви изпитват, но това е въпрос на вашето неразбиране. С какво може да ме изкушава един лош дух? Аз съм роден да не ям месо – как ще ме изкушава

мене един лош дух? Както и това момче във Варна, на което давам 100 лева, а то казва: „Не искам повече от 20 лева. Толкова ми трябват“. Както и онзи дервиш, който иска само 10 пари. Представете си, че вие имате двацет каси, пълни със злато. Може ли да се изкушавате, ако видите у някой човек 2–3 наполеона? Но при идеята, че нищо нямате, това може да ви изкуши.

Първото нещо е: вложете идеята да осветите Името Божие, където и да сте на Земята. Най-първо считайте, че живеете за Името Божие. Христос казва на едно място: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца Вашего, Който е на Небесата“. Така да живеем, че където и да ни видят, да кажат: „Ето, това са хора, които живеят по Бога!“. Да бъдем образец. Аз не искам да стана добър, но да проявя своята доброта. Аз не искам да стана умен, но да проявя своя ум. Имам ги, но трябва да ги проявя. Искам да проявя своята доброта и разумност както е благоугодно на Бога, а не за да угодя на хората. Всички трябва да се стремим да бъдем благоприятни пред Божествения Дух. И Бог, като си обърне погледа, да види, че ние оправдаваме онова доверие, което ни е дал, и че освещаваме Неговото Име.

Добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Господа в своите мисли. Добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Бога в своите чувства. Добър човек е онзи, който всякога е справедлив към всички. Да бъдем еднакво справедливи в постъпките си, да бъдем добри в чувствата си, да храним еднакво добри чувства към когото и да е. Макар и да виждаме една лоша постъпка, да бъдем снизходителни и да кажем: „Аз се научих от Него“. И да не забравяме, че сме на Земята, за да извършим Волята Божия. Вие сте дошли тук, за да се прояви, че сте умни, че сте добри, и за да се прояви, че вашите постъпки са справедливи. Вложете справедливостта, добротата и разумността, в които да се осветява Името Божие.

Понеже ние сме в един период, който е епохален, старият живот си отива, старите разбирания си отиват, старият порядък си отива и иде нещо ново в света. И ако не сме гото-

ви да приемем това, новото, ще се намерим в едно противоречие. Не е въпросът да ви се проповядва какво има в онзи свят. Вложете Любовта в главата си, вложете Мъдростта в сърцето си и вложете Истината във вашите постъпки. Във вашите земни постъпки трябва да се управлявате от Истината, в чувствата – от Мъдростта, а пък Любовта трябва да управлява главата. На това като положите живота, може да се създаде едно ново общество. Така ще се проявява както трябва и невидимият свят. Сега Любовта не е в главата ни, Мъдростта не е в сърцето ни, Истината не е в постъпките ни и вследствие на това работата не върви.

Като срещнете Истината, поканете я. Пишете сега едно писмо на Истината, пишете едно писмо на Мъдростта. Пишете едно любовно писмо на Любовта, да дойде тя във вас. Да дойдат и Мъдростта, и Истината във вас. Вие все искате Любовта да бъде във вашето сърце. Аз ви казвам: не, не, Любовта в сърцето е опасна, но в главата е безопасна. Любовта и в постъпките е опасна. Любовно като постъпваме, то е опасна работа. Една жена да пипне любовно ръката на един мъж, ще запали чергата му. Тя не трябва да пипа този мъж, той няма нужда от пипане и гладене. Това е пиянство, не трябва да пиеш от тази чаша – така всички хора са се осакатили в света.

Любовта трябва да бъде в човешката глава – Любовта трябва да бъде в свещената мисъл да се освети Името Божие. В сърцето трябва да дойде Царството Божие и Неговата правда. Във вашите постъпки трябва да бъде Волята Божия. Или: Славата Божия – осветяването на Името Божие; идването на Царството Божие и Неговата правда; изпълнението на Волята Божия.

Проявете диханието, което Бог е вдъхнал първоначално във вашите ноздри, а не да го търсите сега, в този живот.

Отче наш

23. лекция, 9 март 1938 г., София, Изгрев

ЛЮБОВ НЕИЗКАЗАНА

Отче наш

Днес ще ви дам едно предметно учение. Какво значи *разбиране*? Аз говоря за пеенето. Може да се пее по много начини. Докато не отидете на Небето, да чуете как пеят там, вие никога няма да се научите. Сега аз ще ви изпея само две думи: о, любов неизказана! (*Учителя изпява тези думи няколко пъти.*) Това пеене можем да го наречем предметно учение. Това е едно упражнение. Докато не пеете така, вие не можете да се тонирате, вие сте като един, който изважда кесията си и гледа колко да даде – пет или десет стотинки. Или вие желаете да пеете и мислите как ще пеете. Няма какво да мислите как ще пеете. Докато мислите как ще пеете, не можете да пеете.

Думата *любов* в българския език можеш да я напишеш *лубов*, но можеш да я напишеш и *любов* – кое е правилното? *Любов* е една дума неразбрана. Разбрана храна е тази, която, като влезе в стомаха, става част от човека и му дава сила. А пък неразбрана храна е тази, която, като влезе в стомаха, не може да се смели, става запичане и трябва да вземеш рициново масло. В музиката има едно неразбрано пеене. Аз не искам сега да ви пея така. Ако ви накарам да изпеете същото, което аз изпах, ще можете ли да го изпеете? Не. И аз ако река да го изпея втори път, не ще мога да го изпея така.

Една плоча винаги може да изпее същото, което е написано върху нея. Но един разумен човек, в когото е написано нещо, никога не може да го изпее по един и същи начин. Например някой голям певец може да пее нещо веднъж, втори път, трети път, но между първото, второто и третото пеене винаги ще има различие, там нещата не са механични. Та някой път вие искате да бъдете еднообразни, да постъпвате съвършено морално, за да не правите никакви погрешки – тогава трябва да заприличате на плочи.

Както аз ви пях, така пеят в елементарното училище на окултната школа. Досега не сте слушали такова пееие. За да се пее така, човек трябва да чувства идеята, трябва да изразява съдържанието, трябва да даде и външната форма. Ако започнеш да мислиш какво нещо е любовта и как да я изразиш, тя ще остане неизразена. Сега аз като ви пея и като ви свиря, вие може да се заблудите и да кажете: „Да можех и аз да пея така, както Учителя пее!“. Като мене всички можете да пеете. Няма някой, който да не може да пее така. Защо не пеете? Защото не искате. Ако искате, можете. Ти може да кажеш: „Аз искам да пея по друг начин“. По който и да е начин пей! Аз гледах как пяха вчера в хора старите сестри – харесаха ми се. Харесах в тях желанието, не се срамуваха. Цял един хор от стари братя и сестри! Някои казваха: „Те приличат на млади сестри. Пеят тези стари сестри!“.

Аз ви пях сега, за да насърча старите. Младите няма защо да ги насърчавам, но старите трябва да се насърчават, понеже те са усвоили едни аристократични маниери. Аристократът не може да ходи, понеже ще изгуби голяма енергия от себе си, и затова казва: „Времето е пари. Да ме гледат хората като ходя, не става! Трябва да стоя на едно място“. Да стоиш на едно място, то е право, но онзи, който стои на едно място, трябва много бързо да се движи, така бързо да се движи, че винаги да го виждаш на едно място. А ако стои на едно и също място, без да се движи, то е едно опасно положение.

Вие мислите, че сте стари. В какво седи вашата старост? Казвате, че сте изгубили силата си. Тогава какво бих помислил за вас? И къде дяхахте вашата сила? Казвате още, че сте чада Божии, че сте излезли от Бога. Бог е безсмъртен и Бог никога не отслабва. Как е възможно тогава вие, деца на Бога, да сте отслабнали и да сте се обезсилили? Другото заключение е: щом сте отслабнали, вие не сте от Бога. И щом не можете да вършите това, което Бог върши, пак не сте от Бога. Щом не можете да пеете, не сте певци. Щом кажеш: „Не мога да мисля“, тогава не си човек. Ако кажеш: „Не мога да чувствам“, тогава не си животно. Може да кажеш: „Не искам и да ходя“. А какво трябва да правиш?

Сега аз не искам да ви морализирам, че трябва да бъдете добри. Доброто не е нещо, което можеш да купиш някъде. Доброто, любовта – всичко това иде от Бога. И от всекиго едно от вас се изисква много малко, за да може да мисли правилно, да чувства правилно, да постъпва правилно и да пее правилно. Щом човек е мислил и чувствал хубаво, у него се заражда желание да изкаже своята мисъл, приятно му е да изкаже тези неща чрез говора. Не мислете, че музика е само това, което се пее външно. И в говора има музика. Говориш някому, но съжеляваш и си казваш: „Защо ли му говоря?“. Трябва да имате качеството на поет, който, като наблюдава цял ден едно малко цветенце, пише най-хубавите куплети. И аз се чудя откъде е намерил тези хубави работи в цветето. Аз гледам само няколко листа и няколко цвята, а пък той колко неща вижда скрити в цветето! В това просто цвете той вижда велики работи, а вие в хубавия човек не виждате нищо. И какви ли не епитети си слагате! Аз чувам тук, на Изгрева, много епитети, но не искам да си опетнявам с тях езика.

Вие ще кажете: „Да мога да свиря, тогава ще мога да пея!“. Можеш да свириш и да пееш едновременно, но можеш да пееш, и без да свириш. Сега аз взех цигулката, за да ме защитава от вас – в какво отношение? (*Учителя пее: „О, любов неизказана“, но с неестествен, дебел глас.*) При такова пеене, с дебел глас, човек иска психологически да покаже, че в тази любов има голяма дълбочина, че тя е неизмерима по дълбочина. А пък когато се пее с тънък глас, човек иска да покаже, че любовта е много висока. Той пее дотам, докъдето е достигнал. (*Учителя пее тези думи с много тънък, неестествен глас.*) Не е лошо, но с тази любов никъде няма да го приемат. По този начин човек само цъфти, без да завързва. Има и едно естествено положение. Когато пееш, трябва да предадеш своето пеене на другите и те да започнат с тебе да пеят. Щом пееш и другите, които те слушат, не пеят с заедно тебе, значи пеенето не е правилно. И ти щом не се вслушваш, като пееш, пеенето пак не е правилно. Най-първо човек трябва да се слуша, като пее.

Законът е верен и в друго отношение: щом живееш добре, тогава и хората ще искат да живеят добре. На всинца пеенето трябва да ви бъде мярката. Например ти си неразположен духом, разгневен си. Попей и тогава иди да говориш – няма друг морал в света. Този морал, в който ние живеем, формите, които съществуват в нас, това е старият морал, до който сме дошли. Главата ни ще побелее, ще се набръчка лицето ни, ще се прегърбим, ще ни заболи коремът, краката, ръцете, очите ни ще отслабнат, но ние ще мислим, че за Бога живеем! Какъв е този живот за Бога, кажете ми?

Ако в Божествения живот не можем да станем като ангели, ние сме на крив път. Ако в Божествения живот не можем да станем като светии, ние сме на крив път. Светиите, това са най-веселите хора в света! Светията е такъв, че всичко наоколо в неговия свят е градини с плодни дървета и цветя. Той не е облечен с оцапани дрехи, не е пожълтял. Не! Той носи най-хубавите дрехи, у него няма нищо излишно. И когато говори, тъй е музикален неговият глас! Като го чуеш веднъж, ще искаш пак да го чуеш. И хиляди години да минат, пак с приятност ще си спомняш това. И гласът му, и движенията му, всичко в него има смисъл. Като те срещне, той ще се радва, че те е видял, ще мисли, че е видял някой друг светия насреща си. А пък ние, като срещнем един светия, мислим, че той е обикновен човек като нас. Светията като срещне някой друг, мисли, че и другият е светия като него и ще му отдаде всичкото уважение и почитание.

Вие имате особено понятие за Бога, тъй са ви го предали. Това е понятие на грешните хора, то е излязло от самите вас. Когато синът греши, бащата си носи тоягата и му казва: „Тъй казва Господ: който греши, да го бият“. И синът мисли, че Господ е казал това. А пък Господ е казал на бащата: „Покажи на сина си как трябва да живее“. Например ти имаш един син и го учиш да пее. Той като пее, пей и ти с него, докато ти обърне внимание. Твоето пеене, ако е похубаво, винаги е по-силно от лошото и той, като те слуша, ще се поправи и един ден ще започне да взема вярно тоновете, както ти ги вземаш. А пък ти сега му казваш: „Криво

пееш. Така не се пее!“ . Ще намериш един учител да го учи. (*Учителя пее думите: „О, любов неизказана!“*.) Изпейте ми вие тези думи, за да видим как схващате любовта. Като те срещне един човек, как ще изкаже любовта? Кой е най-естественият път на любовта?

Често казвате: „Учителя говори точно това, което аз мисля“. Вие се заблуждавате. Вие мислите както Учителя е мислил по-рано, възприемате неговата мисъл. Като чуете неговата мисъл, казвате: „Аз така мисля“. Вие сте приели неговата мисъл и казвате: „Както аз мислех, той така говори“. И ако вие сега пеете, той е пял хиляди години преди вас. Всичките Учители в своите бележки са били много изправни. Ето какво аз разбирам под *изправност*. Когато един ученик направи нещо без погрешка, пишат му шест-тица. Когато направи една погрешка, пишат му бележка 5, при две погрешки – 4, при три погрешки – 3, при четири погрешки – 2, при пет погрешки – 1, а пък когато направи шест погрешки, сложат му нула. Тогава по обратния път: като направиш пет погрешки, избавяш се от нулата. Направиш ли шест погрешки, слагат ти нулата като венец на главата, венчават те – ти си венчан за тази нула. Направиш ли пет погрешки, слагат ти тоягата на гърба, правят те войник с щик – където ходиш, с щика си. Направиш ли четири погрешки, слагат те на трапеза – двойката е трапеза. При три погрешки те правят земеделец, да сееш семена. При две погрешки ти дават сърп, да жънеш. Направиш ли една погрешка, дават ти перото. Щом не направиш нито една погрешка, ще ти дадат първата книга, за да пишеш първото упражнение, и ти ще напишеш: „О, любов неизказана!“.

Какво разбрахте сега от казаното? Вие всички ме разбрахте, но повторете каквото сте разбрали. Помъчих се да ви покажа какво аз разбирам и сега ми кажете какво вие сте разбрали. Направете лицето си да представя доброта. Заемете всички една поза на доброта, да се види какво нещо е доброто. Каква е позата на доброто? Ще ви е срам сега. Нямаме ясна представа за доброто. За да покажеш какво е *до*, трябва да пееш. *До* е един основен тон, който има 16 трептения в секундата, и всяко едно трептение си има

своята цена. При сегашните условия човешкото ухо може да долови минимум 16 трептения в секунда. А най-високите тонове имат 40 000 трептения в секунда, това е най-високият тон, който ухото може да схване. Ухото го схваща, но ако речем да го изпеем, не можем, гласът ни не може да го вземе. Вземете *до* басово – тонът да е нисък, но да е музикален. Сега вземете свободно *до*, вземете го без камертон. *(Всички пеят „до“.)* Подобрете сега този тон. *(Всички отново пеят „до“.* След това всички пеят звуковете „а“, „е“, „и“, „о“, при което всяка следваща гласна е с по-висок тон.)

Когато си натоварен, ти можеш да вземеш *а* много хармонично. *И* е движение, посока – когато вземеш *и* правилно, значи посоката, по която вървиш, е правилна. При *е* ти се разширяваш като река. Ако вземеш *е* правилно, то разширението ти е правилно. *О*, това са условията, при които живееш. *О* е крайният предел, ти по-далече от *о*, от този кръг, не можеш да отидеш. *О* е основният тон, който можеш да вземеш и при който не си ангажиран с нищо – свободен си. Ти трябва да знаеш как да се товариш и как да се разтовариш в музиката. Искаш ли да свършиш една работа, най-първо ще я очертаеш – вземи *о*. *(Учителя пее „о“ с различни тонове – ниски и високи. Нагласява цигулката и с песен казва: „Разгласена е цигулката“. Учителя свири и пее „о“ с ниски и високи тонове и всички пеят с него заедно. После пее и свири „и“ и всички пеят с него заедно. Учителя пее: „О, любов неизказана!“.* Това се повтаря няколко пъти.)

Като пее, човек се освобождава. Това са елементарни работи. И като отидете в една окултна школа, най-простите ученици там така ще пеят. А пък вие, възрастните, така не можете да пеете още. Защо не можеш да пееш? Че как ще пееш – 30–40 градуса студ има вътре, вцепняване има вътре! Ти мислиш, че си нещастен, че си сиромаш, че никой не те обича, че нямаш къща, нямаш това-онова. Как ще пееш тогава? За да пееш, ти трябва да вярваш в Бога, да вярваш, че Той е създал всичко.

Аз бих желал да ви се отворят ушите и да чуете как пеят ангелите. Като се роди Христос, дойде цял хор от ангели, които изпяха една песен. Не сте ли чули как пеят ангелите?

Който веднъж ги е чул, няма да забрави това. Питам сега: това, което аз ви изпях, колко време ще го помните? Ще кажете: „Това не е за нас“. Това е най-простото пеене, което аз пея. Мога да пея още повече. Това е началото на пеенето. Ако аз искам да бъда певец, мога да развия колкото искам високи тонове. Мога да изпея една песен така, че да ви обезсърча всички, но аз не искам да правя пакост на хората. И ви пея така, че да ви накарам да вярвате, че и вие можете да пеете. Защото и в пеенето има неща, непоносими за човешката нервна система. Като слушате един певец, приятно ви е, а като слушате друг, искате да избягате.

Казвате: „Това е дарба!“. Дарбите са достойние на всинца ви. Когато един певец пее добре, то Бог иска да ви каже: „Така трябва да пеете всички“. Слушате един цигулар да свири – Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички“. Като срещате добри хора, от невидимия свят искат да ви кажат: „Такива трябва да бъдете“. Всички велики хора са носители на Божественото в света. В даден случай, ако вие бяхте ясновидци, можехте да видите, че един музикант не е сам, но около него има цяло общество от музиканти, които пеят и свирят. То е една задружна работа. Та и вие не искайте да бъдете музиканти, които са сами, но се съединете с целия музикален свят, станете едно с него. Не да се изгубите, но влезте в Небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от Земята на Небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите и после ще ви вземат. Ако се запишете за Небесния хор, няма да ви вземат горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40–50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за Небето.

Аз ви давам само един малък метод, като употребявам за пеене думите „о, любов неизказана“. Но вие може да използвате и някои други думи вместо тези, например думите „о, светла душа, от която аз съм родена“ или „о, светла душа, от която аз съм роден“. Вземете едно изречение и си направете една ваша песен. Направили сте една погрешка и не знаете как да я поправите. Вземете тази погрешка и я изпейте. Как ще я изпеете? Кажете една дума, която ви мъчи.

На Изгрева има една дума, която мъчи хората. Коя е тази дума? „Не живеем добре!“ Ще изпея сега тези думи. (*Учителя пее: „Не живеем добре, не живеем, не живеем, не живеем, не живеем“.*) Какво означава *не*? Като казваш: „Не живеем добре“, това е подбудителна причина да живееш добре. Не че не живееш добре, но понеже пред тебе има един идеал, то добрият живот, който си живял, пред по-доброто се показва като недобър. Под думите *не живеем добре* аз подразбирам, че живеем добре. „Не живеем добре“ – това значи, че живеем добре, но като достигнем един идеал, към който сме се стремели, пред нас вече седи друг, по-висок идеал, и към този следващ идеал се устремяваме. Та не се спирайте на отрицателните работи. Като достигнете по-високия идеал, ще кажете: „Живеем добре“. Но понеже после виждате още по-висок идеал, пак казвате: „Не живеем добре“. И после пак ще пеете: „Живеем добре“ и т.н. Всички се подобрявате по този начин.

Клечките на тази цигулка са от най-хубавите, но имат тази слабост, че се разслабват, развъртват се. И човек има най-хубавите клечки, но и те се развъртват. Та като станете сутрин, малко се понагласете. Сега изпейте песента „Аз мога да кажа“. (*Всички изпяват тази песен.*) Хубаво я изпахте, значи сте ме разбрали. Тъй както я изпахте, има прогрес. Избавихте се от двойката. Разбрали сте. Всички трябва да бъдете добри ученици. Аз взимам думата *добър* в този смисъл: всички трябва да бъдете добри ученици, да ходите добре; всички трябва да бъдете справедливи ученици, да работите добре; всички трябва да бъдете любещи ученици, да мислите добре.

Три неща – *до, ми, сол!* Да сте добри – да вземете вярно тона *до*. Да сте справедливи – да вземете вярно тона *ми*. И да любите добре, да мислите добре – да вземете добре тона *сол*. Винаги свързвайте тона *до* с доброто. Основният тон на доброто е *до*. Основният тон на правдата е *ми*. Основният тон на любовта при сегашния живот е *сол*. В любовта има цъфтене при *сол*, животът става красив, има благоухание. *Ми* ти дава условията, благоприятните условия, богатството. *Ре*, това са материалите, от които ще се образува цветът,

а *фа* доставя материалите, от които ще се съгради цветът. Има три основни цвята: червен, жълт и син. В музиката има три основни цвята и четири производни.

Казвам: основният тон е доброто. Да си припомниш, че имаш по пет пръста на всеки крак – петте добродетели. И като тръгнеш на работа, ще мислиш, че отиваш да свършиш една работа не за себе си, но за Бога. Може да е нищожна работа, може да купиш нещо за някого или друга някоя услуга да направиш, но ще знаеш, че е за Бога. Една малка работа, извършена за Бога, е велика работа, а пък една голяма работа, извършена за себе си, е нищожна работа, един мяхур, който ще се пукне. И най-малката работа за Бога след 10 години ще те направи най-силен, най-мощен в света. И най-малката работа за Бога е работа, която спасява. На ден като направиш едно добро за Бога, то е доста. И като се върнеш вкъщи вечерта, ще усетиш радост, че денят е имал смисъл. Ще кажеш на Господа: „Най-малкото добро за Тебе го направих“. Бог ще си вдигне ръката и ще те благослови и ще каже: „Много добре си направил“. Ще чуеш Неговото благословение за най-малкото добро.

Този е пътят на новия живот. Като мислим по този начин, ще имаме радост. А пък другото, което се говори: „Да бъдем морални, да имаме любов, да живеем добре“, това са обикновени работи, обикновени думи. Като станеш сутрин, направи най-малкото добро. Може да си слуга, учител, жена, мъж, дете – това нищо не значи, това са външните форми, защото, каквато и форма да имаш, тя не те спъва. Детето, което направи най-малкото добро, седи по-високо от един цар, който не е направил нищо. А пък ако царят направи едно добро, то е още по-велико. Ако вие, докато сте малки деца, не можете да направите едно добро, и като царе няма да можете да го направите. Ако направите добро като малки деца, ще го направите и като мъж, и като жена, и като девица, и като момък – във всяко положение ще го направите.

От невидимия свят искат от вас най-малкото добро, това, което никой не вижда – добро, което само Господ вижда. Това да ви бъде новият морал. Като станеш сутринта, да

кажеш: „Днес искам да направя най-малкото добро заради Господа!“. И през целия ден, между другите ти работи, това добро да го носиш като скъпоценен камък. Казано е: „Ще им се даде по едно бяло камъче“. И имаме ли ние това камъче под езика си, то всички думи придобиват качеството на същото хубаво камъче. А пък това камъче е камъче на Любовта – аз го наричам така. Първото камъче на Любовта е на доброто, второто камъче е на правдата, а пък третото камъче е на самата Любов. Сега мисля, че ме разбрахте. Това е най-малкото, което мога да ви дам отгоре, и то ще ви донесе всичкото благословение в бъдеще. Ако го следвате, Божието благословение ще ви следва навсякъде, Господ ще бъде навсякъде с вас и Неговата десница ще бъде простряна над вас. И няма да се боите. „Хиляда ще паднат от страната ти и десет хиляди от другата ти страна, но при тебе няма да се приближи.“

Най-малкото добро, най-малкото право ще дадете на всеки човек. Като срещнеш един човек, отдай му най-малкото добро, отдай му най-малката любов, която няма къде да сложиш. И като се върнеш, кажи: „Това направих, Господи, заради Тебе!“. От тези, малките работи – от малкото добро, от малката любов и от малката правда, Господ е доволен. Той е доволен от тези скъпоценни камъни.

(Учителя прочита темите: „Полза от добрата храна“.)

Аз похвалявам старите сестри, че пеят. Досега пееха младите, а пък сега запяха и старите. Като започнат и мъртвите да пеят, още по-добре. Като започнат и болните да пеят, още по-добре. Да оставим мъртвите, но всички трябва да пеят: и здрави, и болни, и добри, и лоши. Казано е: „Пейте и възпявайте в душата си Господа“. Да пеем, понеже светът е създаден да славим Бога, да мислим за Бога, да носим Неговата справедливост. Да обичаме Бога навсякъде, във всичките му малки работи – това да ни бъде занятието. И да благодарим от сутрин до вечер за всичко, което ни дава Господ. Да пеем! И когато ни попитат за какво мислим, да кажем: „Мислим за три неща“.

Сега някои бягат в манастирите. В манастирите доброто го няма. И в църквите го няма, и в училищата го няма.

Доброто е вътре във вас, във вашата душа, справедливостта е във вашия ум, а любовта е във вашия дух. Най-малкото добро, което вашата душа може да прояви, най-малката справедливост, която вашият ум може да прояви, и най-малката любов, която вашият дух може да прояви! Всяка сутрин служете на душата си, на ума си и на духа си, за да ви благослови Господ.

Добрата молитва

24. лекция, 16 март 1938 г., София, Изгрев

МУЗИКАЛНИЯТ ЖИВОТ НА ДУШАТА

*Отче наш
Духът Божи*

Имате ли зададена някоя тема? Пишете върху темата:
От какво зависи силата на речта.

Ние сме дошли до една област, където всички неприятности на съвременната култура произтичат от това, че хората нямат едно правилно разрешаване на нещата. Човек ще има противоречия, ако не може правилно да разрешава нещата. Например на вас може да се харесва една дреха, която има хубав небесносин цвят. Цветът е отличен, но самата дреха няма съдържание, не е здрава, няма издръжливост. Понякога съдържанието е хубаво, дрехата е здрава, но цветът ѝ никак не е приятен. Има хора, които в своята обхода външно са много деликатни, имат хубав цвят. За пръв път като ги срещнеш, са учтиви, имат дипломация, маниери, във всичко са отлични, знаят как да постъпят. Такъв човек е отличен, докато не е взел от тебе пари назаем. Щом вземе пари назаем, вече се изменя.

Котката все мърка около тебе, но като ѝ дадеш една риба скумрия, тя не мърка вече, а хваща скумрийката, и ако речеш да ѝ я вземеш, вдига си крака срещу тебе и казва: „Или ти, или аз“. Въпросът е кой ще яде рибата. Някой път и учените хора се скарват за някаква си скумрийка, за някаква си история, за това кой по-добре разяснява някакъв си въпрос. Като влезеш в моралната област, там хората се скарват по въпроса дали някой се е молил добре, къде се е молил, как е коленичил. В семейния живот става цял въпрос как така мъжът си е сложил черната връзка малко накриво. Или братята се скарват за нещо.

Представете си, че с някого от вас много пъти съм се обхождал много добре, но един път казвам: „Много лош човек си“. Ти гледаш, че лицето ми е усмихнато, и тогава няма да вземеш тези думи много сериозно. Но ако си сбръчкам веждите и ти кажа: „Много си лош“, на тебе веднага ще ти

стане неприятно. Ти си се повлиял от дисхармонията на моето лице. Някои линии са се появили на лицето ми и са изменили твоето състояние. Като философ, ти даваш известни тълкувания на тези линии. Често забелязвате, че някой човек, като му приказвате, си повдига само единия тъгъл на устните, и вие тълкувате, че той пет пари не дава за онова, което му говорите. Защо това движение на устните означава, че човекът пет пари не дава?

Казвам: трябва да разбирате Природата. Вие сте създадени от разни материали и всичкият материал, от който сте създадени, е индивидуализиран. Всеки материал си има свое убежище от вас. Например на желязото, което е в твоята кръв, ти не можеш да разчиташ в морално отношение. После не можеш да разчиташ и на медта. Ако се насъбере много мед в тебе, ще те отрови. Да кажем, че някой път вие сте неразположени. Водите религиозен живот, но ви мине някаква идея, че не сте добър човек. Или пък някой път ви мине идеята, че сте добър човек. На какво се основава мисълта, че сте добър, или мисълта, че не сте добър? Има един вътрешен закон, който определя живота. Бог, Който е създал света, изисква от всички живи същества да разбират Неговите закони, всеки според степента на своето развитие да разбира законите Му.

Често се говори за влиянието на музиката. Тези стършели, които снасят яйцата си под кожата на млекопитаещите, имат особен тон. Минава стършелът, образува този особен тон и животното, като го чуе, бяга. Няма да ви кажа този тон, защото, ако го произнеса, мога да ви накарам всички да излезете навън. Вие сте били млекопитаещи и при чуването на този тон ще изгубите съзнанието си, у вас ще се роди един страх. Някой път си мислите, че съм много сръчен, смел, но човек си има известни слабости. Ще ви дам един пример. Имаше във Варна една баба Хранова, акушерка. Тя беше героиня, добра плувкиня, можеше да плува по 2–3 километра навътре в морето, но само да ѝ покажеш една пиявица в шише, и тя хукваше да бяга. Тя беше готова да се бие с който и да е мъж, да се защитава, но щом видеше пиявица, бягаше. Казваше: „Аз не зная с какво да си обясня това. В мене се явява един панически страх, като че нещо ме

обсебва“. Как ще се обясни този страх от пиявиците? Може да се обясни. Тя е пострадала от тях.

Представете се, че във вашето здание има 100 килограма барут. Едно дете се приближава с една малка искрица до барута. Знаете ли какво може да произведе тази искрица? Цялото ви здание ще хвъркне във въздуха. Понякога вие не знаете какво се крие на върха на вашия език и изказвате една дума, чрез която правите една такава експлозия в Природата. За всяка дума, която човек казва, Бог го държи отговорен. Една дума в дипломатическия свят отваря цяла война. Един поглед разваля целия живот на хората. Като влезете в религиозния живот, се излагате на известни пакости. В религиозните хора се явяват най-опасните работи, които водят до скандали. И между напредналите ангели се явиха най-лошите постъпки. Онези погрешки, които те направи, Господ не им ги прости, а върза тези ангели и ги прати в изгнание.

Гледам, някои приятели понякога си играят с огъня. Онази вечер цял скандал стана тук. И аз съм дошъл до едно положение да кажа, че трябва да затворя школата. Не мирам за нужно да ви говоря по-нататък и трябва да ви оставя да научите Божествения закон. Има братя и сестри, които толкова време следват този път! Има някои неща, които могат да се търпят, но аз не искам вие да престъпвате Божия закон. Защото с този начин на постъпване, който имате, не мислите, че Небето е място, където могат да ви пуснат, както тук. Кракът на човека, който не мисли, не чувства и не постъпва правилно, в райската градина не може да стъпи. След като Адам престъпи Божия закон, Бог го изкара от райската градина, направи дрехи на него и на Ева и ги изпъди навън. Законът е все същият и сега. Днес може да имаш хубаво настроение, но щом съгрешаш, ще излезеш извън рая, ще ти дойде скъпо. Ти казваш: „Учителя каза така и така“. Христос е казал хубави работи, но всички проповядват това, което не е казал. Често и вие говорите това, което аз не съм казвал.

Говорим за новото учение, но в какво седи то? Новото учение седи в разбирането на любовта. В какво седи разбирането на любовта? Ако любовта ви бъде свършена,

няма да имате никаква болка никъде. Аз забелязвам: мога да имам болки, които произтичат от самия мене, а мога да имам и болки, които произтичат от обкръжаващата среда. Аз може да имам ревматизъм в краката, а може и всякога, щом видя един човек, който страда от ревматизъм, мене да ме заболи кракът по симпатия. Обичаш някой човек и ако той е добър, ще чувстваш добрите му работи, а ако е лош, ще чувстваш лошите му работи. Ако той има болка в сърцето, и ти ще имаш; ако той има главоболие, и ти ще имаш; ако той има задух, и ти ще имаш.

Ти казваш: „Да се обичаме“. Как ще се обичаме? Онзи, който обича другите, трябва да е по-силен, да лекува недъзите на хората. Щом не можеш да обичаш хората и да ги лекуваш, остави, не се занимавай с любовта. И котката обича някой път птичките. Тук имаше една котка, която изяде една птичка и после умря. Видях я, че носи птичката, и след един месец умря тази котка. Всички вие седите на едно място, където отдолу, в почвата, има динамит, и всякога може да произведете една експлозия. В човека, в неговия мозък, в неговото тяло, има толкова взривни вещества, че всякога сами можете да произведете един взрив.

Ще кажеш: „Че как може да се произведе взрив?“. Взрив може да произведе яденето. Седнали сте на една трапеза и гледате на другите колко са сипали и на вас колко. Във вас идва мисълта къде сте седнали – отляво или отдясно, и веднага ще се яви въпросът: „Защо да съм на това място?“. Това може да произведе цял един взрив. Казвате: „По свобода да си избират къде да седнат“. Но знаете ли какво нещо е избиране по свобода? Попитайте един музикант, който е вещь в музиката. Той ще постави всички тонове на мястото им в музикалната стълбица. А пък онзи, който не разбира от музика, ще ги постави където намира за добре и ще каже: „Аз така мисля“. После онзи, който разбира, ще разпредели нотите на цели, половинки, осминки, шестнайсетинки и прочее, ще ги употреби намясто, ще употреби правилно тактовете 2/4, 3/4 и т.н.

И самият живот е музика. За да живеш в пълния смисъл на думата, трябва да си музикант, трябва да знаеш всяка една постъпка как да я поставиш. У вас се заражда желание

да живеете добре. При добрия живот около себе си ще имате едно противоречие. Когато се говори за тези работи, вие не изследвате себе си, не изучавате себе си, а изучавате другите хора. Като изучаваш другите хора, ни най-малко няма да се ползваш ти. Техните погрешки не са твои. И техните добродетели не са твои. Те косвено ще ти влияят. Когато някой сгреша, може по симпатия да ти причини вреда. Но един човек, който живее зле, не може да ти причини зло. И ако е добър, пак не може да ти направи добро. Човек остава такъв, какъвто всъщност е той.

Понякога вие упорствате. Упорството в човека е един Божествен морален импулс. Упорството в човека зависи от Божественото в него. Да упорстваш, това е Божествено. Но знаете ли къде трябва да употребите упорството? Например искаш да пиеш винце и си казваш: „Аз трябва да пия вино“. Думите *да пия* са прави. Право е, че трябва да пиеш, но какво? Никой не трябва да ти казва, че не трябва да пиеш. Онзи, който ти казва, че не трябва да пиеш, той не говори право. Никога и ти не казвай, че не трябва да пиеш. Какво трябва да пиеш? Вода. Не казвай: „Не пий вино!“. Остави виното настрана, не се занимавай с него. От какво е произлязло виното? Виното е произлязло от сладкото.

Следователно всеки един от вас, като стане много добър, може да стане и много лош. Всички хора, които са много лоши, са и много добри; и които са много добри, са и много лоши. Вие живеете в един свят на състезание. Например две майки сравняват децата си – кое е по-хубаво, и всяка казва, че нейното дете е по-хубаво. Така веднага ще се скарат. Защо ще се скарат? От неразбиране. Всяко едно дете в света се ражда не за някаква похвала отвън. Детето се ражда в Божествената хармония, за да погълни някое празно място, да заеме мястото на някоя нота в Божествената хармония. Някои деца се раждат с басовия ключ, а други – с теноровия; някои се раждат с алтовия ключ, а други – със сопрановия. Сега аз ви говоря не за това каква е идеята у вас. Какво е това басов ключ? Човек с басов ключ има много желания. Знаете ли какво може да направи басът? Той може да направи много хубави работи, но и много големи пакости. Същото се отнася и за сопрановия ключ.

У всинца ви има желание да изправите света. Помнете едно нещо: никой не е изправил света и никой няма да го изправи. И вие няма да го изправите, и хиляди Учители няма да го изправят. Ако светът можеше да се оправи, то Христос, като дойде преди 2000 години, щеше да го оправи. Преди Христа е имало и други. Ти ще кажеш: „Бог създаде света и светът не е оправен“. Светът е оправен, но вие мислите, че не е оправен. *This, that* – каква е разликата между първата и втората дума? Как се превеждат тези английски думи? (– „Това, онова, че“.) Но това е приблизително. Буквата *T* е взета от еврейската буква *III*. Тази буква сама по себе си показва едно лекуване на материалния свят.

Буквата *III* е пълна чаша. Пияницата при *III* е изпил две чаши вино. След като си изпил виното, пак ще обърнеш чашата нагоре, за да я напълниш. Първата чаша е красива, ти ще усетиш едно вдъхновение. Ако изпиеш още една чаша, ще се усетиш по-възбуден, но след 10–15 чаши ще станеш философ, ще клюмнеш и в дълбоко размишление ще заспиш. Често на запад препоръчват източното концентриране. Има някои хора, които, като се концентрират, заспиват. И ти, след като се напиеш в някоя кръчма, заспиваш. Значи има едно концентриране, което е направено от соковете на виното, а пък има и концентриране, което е направено от чиста вода. Не трябва да имаш никакво желание да обсебиш този обект, върху който се концентрираш. Щом имаш и най-малкото желание да го задържиш за себе си, ти вече пиеш едно опиващо питье.

При любовта се вършат най-големите пакости. Яков имаше едно чувство: обичаше хубавите жени. Той имаше и чувството на стяженолюбие*. Той искаше да има нещо хубаво. Кожата му не беше много окосмена, беше женствен по характер и обичаше красивите жени. Майката на Яков беше красива и той приличаше на майка си. Тя имаше особена слабост към него, обичаше го и го подтикна да отиде да излъже баща си. Според еврейския закон Исав беше първият, а тя искаше да направи последния пръв и първия – после-

* **стяженолюбие** (рус.) *остар*. Стремеж към придобиване на все повече материални блага, сребролюбие, скъперничество.

ден. Майка му каза: „Аз ще те направя такъв, че баща ти да не те познае“. Ще кажете: „Каква е тази майка?“. Но и вие раждате в себе си едно чувство, и вие като Яков имате това чувство и искате да излъжете Господа. На вашия стремеж слагате някаква Божествена мисъл и казвате: „Аз служа на Господа. Аз правя това за Господа“. А пък този стремеж не е дошъл ни най-малко от обич към Господа.

Един млад американец отишъл да проповядва в едно село и видял една мома, в която се влюбил. Той не отивал да проповядва в други села, а все в това село, където намерил тази хубава мома. Гледал дали тя е там и когато била там, разпалвал се, разтърсвал всички хора. Той отивал заради момата, а другите казвали: „Колко хубаво приказва, колко божествено, мед капе от устата му!“. Този мед не е за публиката, този мед е за онази мома. И един ден, когато хората научат, че медът е за нея, всички ще се настроят против него. Вие сте дошли до едно положение да различавате нещата. Да допуснем, че правите едно добро в света. Какви са подбудителните причини? Аз ви говоря за ваше добро, понеже мястото, където сте дошли, е много опасно.

Преди години аз се занимавах с философията на музиката, не на обикновената музика, но на музиката, която съществува в Природата. Всички добри и всички лоши неща произтичат от музиката, от хармонията. Аз съм сложил най-хубавите струни на цигулката си, но като тегля два-три пъти една струна, тя понякога се скъсва. Тегля струна „ре“ и тя се скъсва, тегля струна „ла“, скъсва се и тя, тегля струна „ми“, скъсва се и тя – опасно е при някои музикални парчета. Една хубава струна струва 30, 40, 100 лева. Всеки ден като късаш по три струни, каква ще бъде загубата?

Паганини е правел един опит, за да покаже на публиката, че е добър свирач. Той нагласявал цигулката и като удрял с лъка, скъсвала се струна „ми“. Продължавал да свири. Удрял лъка на струна „ла“, яи тя се скъсвала. Той довършвал концерта на двете останали струни. Скъсването на двете струни му е било необходимо, за да произведе известен ефект. Ако можете като Паганини да свирите на две струни – добре, но ако не сте музикант като него, не ги късайте, защото ще загазите.

Аз съм забелязвал всякога следното: като изсвиря известни музикални парчета, ще падне чаша, ще се търкулне картина, ще стане някоя голяма пакост. Тогава аз свиря друг мотив, за да противодействам. Някои сте започнали да свирите една гама, която аз наричам *гама на смъртта*, и тогава се зараждат много болести. Аз съжалявам, че тук, на Изгрева, боледувате. Боледувате, понеже свирите на тази гама, която носи смъртта. Вие казвате: „Не живеем добре“. Така не се говори. Казвате: „Не сме добри хора“. Добри сте, но не постъпвате добре. Богати сте, но не сте щедри. Имате отлична мисъл, но не я изказвате. Изказвате вашата мисъл, когато не трябва. Минава една мечка, вие я виждате и се уплашвате. След като влезе мечката в гората, вие стреляте – няма какво да стреляте тогава. Ако можете да поправите някого, кажете му така: „Братко, имам да ти кажа нещо на ухо“. А пък вие, като видите една лоша черта в някого, не му я казвате, но като си отиде, говорите зад гърба му: „Той прави това, прави онова“. И образувате цяла една атмосфера, която не е хубава. Бог не изисква това.

Не говорете против себе си, понеже вие сте създания Божии. Не казвайте: „Аз съм лош човек“, но кажете: „Не съм се научил да свиря на цигулка“. Цигулката е отлична, струните са отлични, лъкът е отличен, учителят, който ви учи, е отличен. Единственото нещо, което ви липсва, е, че вие не знаете да свирите. Не че сте неспособни, но някъде бързате. Някои деца, гледам, много са послушни и свирят добре, а някои – не. Вие искате да бъдете диригенти. Всеки един от вас е диригент.

Езикът е капелмайстор. И когато твоят език започне да говори, капелмайсторът е на работа. Вижте как са отворени очите на един капелмайстор, който гледа и слуша свиренето на всеки инструмент. Това не е лесен занаят. Например как ще дадете един такт 7/16? Такъв такт има например нашата ръченица. Каква ще бъде бързината на ръченицата? Като засвири цигуларят, той трябва да знае как да се играе това парче. И както той свири, така трябва да играят другите. Цигуларят трябва да знае къде да свири по-бързо и къде – по-бавно. Понякога играчите заставят капелмайстора да свири бавно или бързо. (*Учителя изпява песента „Духът Божи“.*) В Духа всяко движение е разумно. В Духа

няма нещо погрешно. В Божествения Дух всичко е съвършено. Когато пее един човек, който знае музиката, всички тонове ще бъдат изпети правилно, ще падат на мястото си. И ако ти слушаш да пее един такъв певец, ако възприемаш неговата музика, то ако имаш болест в сърцето, в главата, в гърдите, всичко ще изчезне; ако си сиромаш, ще забогатееш; ако си глупав, ще поумнееш.

Сега мнозина мислите, че сте много добри композитори. Като дойдат някои млади, нищо не разбират от музика, но си дават мненията. Ако искате да знаете дали сте добър певец, може да направите опит: когато времето е дъждовно, изпейте една песен и ако се проясни небето, вие сте добър певец. Също и когато времето е ясно, ако вие изпеете една песен и се заоблачи, тогава сте добър певец. Но ако с вашето пеене облачното небе не се прояснява, вие сте обикновен певец, както всички други, и тогава не си правете илюзии. Като пея, някой път времето се изяснява, а някой път не се изяснява. Причината не е в небето, а в мене. В първия случай съм бутнал надлежащия ключ – в Природата има ключове. Ако бутнеш надлежащия ключ, ще дойде светлина. Но ако бутнеш друг ключ, няма да има светлина – значи не си бутнал намясто. Трябва да бутате намясто.

Вие употребявате името Божие напразно. Понякога двайсет пъти казвате: „Аз за Господа правя това“. Престанете да изговаряте думата *Господ*. На ден само веднъж я изговорете. Ти казваш: „Аз съм религиозен“. Не говори, че си религиозен. Само веднъж, като станеш сутрин, кажи: „Набожен съм“. Но кажи си го насаме, а не на хората. Не казвай на хората, че си набожен. Сутрин си кажи: „Аз съм добър човек“, но на хората не говори, че си добър. Ако искаш да покажеш на хората, че си добър, като видиш паднало дете, вдигни го. Като видиш, че някое дете си е счупило стомната, помилвай го и му купи нова стомна. Скарали са се двама души, бият се – как ще ги помиря? Казвам им: „Нося ви подарък, една торба с пари“. И те, като видят парите, забравят да се бият. Давам им златото и те имат отлично мнение за мене. Казват: „Голямо щастие е това“. И благодарение на това, че се биеха, им занесох торбата със злато.

Като живеем добре, защо ще ни дава Господ благословение? Защо ви е благословение, като живеете добре? А пък

някой път, като се карате, Бог ви дава злато, за да не се карате. Благо се дава на лошите хора. Един лъв се готви да се хвърли върху тебе – пусни му парче месо и той ще те остави, ще се нахвърли върху месото. Ако не му дадеш благо, ще се нахвърли върху тебе. Като ви говоря това, аз съзнавам, че има една погрешка. Трябваше да ви говоря на вас, които разбирате, на тих език, а не така, както сега. Сега както ви говоря, считам ви за много учени хора, казвам ви: наредете тези работи. А пък аз виждам, че някои от вас ще наредят хубаво работите, а някои – не.

Сега къде е погрешката? Бъдещият ви живот зависи от това, което вършите сега. Това, което сега става в живота, втори път няма да мине никога. Онова, което сега ще научите, друг път никога няма да го научите. Друг път може да научите хиляди други работи, но онова, което може да научите сега, ще остане като една празнина, ако остане ненаучено. Ангелите, които бяха преди хиляди години хора, научиха много работи, но има някои неща, които стават с нас, и те не ги знаят. Те се интересуват и искат да знаят какво става между хората. Ти ще кажеш: „Как да не знае един ангел това?“. Един ангел не знае какво нещо е горчиво, какво нещо е люто – невежа е в това, не го е проверявал. Защото, ако един ангел проверява с езика си това, което ти проверяваш, той ще изпадне в същата погрешка, която ти правиш. Вие сте поставени на един голям изпит, да опитате доброто и злото, сладкото и горчивото. Каква пропорция ще сложите между горчивите и сладките работи?

Ако аз съм на ваше място и искам да усиля паметта си, ще направя така: ще си сложа ръката върху челото. Религиозното чувство ще изпитам, като си сложа ръцете отгоре на главата (*фиг. 1*). Ще накарам някой невежа да постави ръката си върху моята глава. Всъщност последния опит не го правете, а накарайте човек с религиозно чувство да постави ръцете си върху главата ви.

Добрият човек ще ти предаде нещо. Набожният човек с ръката си ще ти даде нещо. Когато си болен, никога не позволявай на никого, който е по-болен от тебе, да сложи ръката си върху тебе. Но един здрав човек да сложи ръката си върху тебе, то е благословение. Здравият ще ти предаде нещо, но болният не може да ти предаде нищо. Не позволявай онзи

Фиг. 1

човек, който е песимист и гледа мрачно на живота, да слага ръката си отгоре ти, нека да седи отвън като чума. Ако някой ти каже: „Не го пускай въщи“, ти може да кажеш: „Аз ще го обърна“. Не само че няма да го обърнеш, но той тебе ще обърне. Ако влезе един крадец и обърне твоята кесия, какво е станало? Какво значи *обръщане*? Ти казваш: „Аз обърнах едного към Господа“. Тази дума е двойка, тя няма смисъл. *Обръщане* значи да обърнеш наопаки. Ако извади и обърна твоята кесия наопаки, какво ще остане от нейното съдържание? Не употребявайте думата *обръщане*, но внесете Божията любов, посадете Божията любов в човешкото сърце.

Помнете следното: ние няма да развалим Божествения ред на нещата, Божествения свят. Някой, който е правил престъпления от хиляди векове, образува своите страдания. Било то хора или ангели, но нито едно същество не може да наруши Божествения ред на нещата и да не мине през страдания. Ние можем така да причиним вреда само на себе си. И ако човек има добри мисли, той ще причини добро на себе си и на другите. Аз искам вие да живеете добре, най-първо, заради самите вас – така ще се приспособите. Аз, като кажа, че ще живея за себе си, подразбирам следното: да оставя Господ да живее в мене както Той знае. Аз нямам нищо против това, да оставя Господа да се прояви в мене както Той знае. И вие пожелайте същото.

Бог погрешка не може да направи. Щом разсъждаваш какво Бог трябва да прави, щом казваш, че тук или там не е направил добре, ти си на крив път. Не коригирай каквото Бог прави. Щом правя едно различие, то се разбира, че в мене има един съдия по-нисък. Ти може да казваш, че някой професор е по-лош. Не, вие не може да давате мнение, не може да съдите това, което седи по-високо от вас. За един човек с по-низки чувства може да си давате мнението. Онзи,

който седи по-високо от вас, може да си даде мнението за вас, но вие никога не може да го коригирате. Вие не може да кажете: „Защо Господ направи така и така?“. За онзи, който е по-долу от вас, може да си давате мнението.

Като дойде при мене някой и иска да ми дава съвет, питам го: „Колко езици знаеш?“. „Няколко“ – отговаря. Питам го още: „Как ги знаеш?“. Някой път той знае да говори добре, но не знае да пише добре. Вие можете ли да говорите български, немски, френски, английски? За да бъдеш англичанин, трябва да знаеш как да произнесеш гръцката буква *тета* (θ) – това е пробният камък на английския език*. В немския език е важно как употребяваш гърлото си. Във френския език е важно как си служиш с носа. Англичанинът, който иска да внесе мекия елемент в езика си, да го смекчи, употребява *тета*. Във френския няма *тета*, там има известни меки звукове.

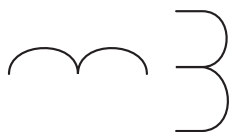
Да кажем, че ти си груб по характер. Като срещнеш една мома, кажи ѝ: „Много ми е приятно, че ви срещнах днес“. Или да кажем, че имаш някакво неразположение. Щом произнесеш думите: „Приятно ми е, приятно ми е“ и неразположението изчезне, тогава ти си произнесъл хубаво тези думи. Същото е и по отношение на мисълта. Щом започнеш да мислиш правилно, веднага това, което те е измъчило, ще изчезне. Но ако не мислиш правилно, измъчването ще продължава. „Защо са тези страдания, тези измъчвания?“ – питаш ти. Те са корекции. Онези, които искат да изглаждат езика си, правят корекции. Да кажем, че произнасяш зле една дума – коригирай се! Има един духовен правопис. Ти казваш, че си набожен. По какво се отличава един човек, който е набожен, от друг, който не е? При набожния човек дървата горят, а пък при онзи, който не е набожен, те изгасват. При набожния човек храната се смила, а пък при онзи, който не е набожен, тя така си остава. При набожния чо-

* „това е пробният камък на английския език“ – тук се има предвид произношението на специфичния английски звук *междузъбно* *t* – *th*. При фонетичната транскрипция на произношението на този звук той се изобразява с фонетичния символ θ, който има същия графичен образ като гръцката буква *тета*.

век мъртвият става, а пък при ненабожния мъртвият влиза в гроба. Какво ще мисля аз, че съм набожен човек, ако при мене всичко умира?! Някой от вас казва: „Ние не сме такива, каквито бяхме едно време“. Студът е минус, а пък топлината е плюс. Щом вземаш, студът работи в тебе – ти искаш да станеш богат човек, събираш оттук-оттам. А пък щом искаш да даваш от себе си, топлината работи в тебе – топлината дава. В раздаването на тази топлина има една опасност. Ако я усилиш повече, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече вода, отколкото трябва, ти ще го осакатиш. Ти трябва да знаеш колко вода да полееш.

Казвам: всеки ден произнасяйте хубави думи. Бих ви дал една задача да не употребявате повече от сто хубави думи на ден. Сто думи като кажеш на ден – нито една повече! Като станете сутринта, ще определите колко думи да кажете. Но когато трябва да държите реч – кратка, а не дълга, колцина от вас биха могли да изпълнят това правило? И после, колко глагола трябва да употребявате, колко съществителни, колко прилагателни, колко местоимения, колко съюзи? Има известно съотношение между тях.

Например думата *мома* в българския език значи едно, а пък в Природата знаете ли какво значи? *Мома* означава едно течение в Природата, и музиката на това течение е или нагоре, или надолу. Някой път, като произнесеш тази дума, тя може да означава музика надолу. Когато се произнесе *мома* както трябва, това показва, че веществото се движи във всички посоки, става разширение от всички посоки. Ако произнесеш думата *иди*, тя е много изящна. Ти искаш да знаеш причинния свят, да се разшириш и да станеш силен. Ако произнесе думата *жена* или думата *деца*, този човек е бременен. Като роди той, излиза растение, което има корени и клони, и растението се развива. Българите произ-

Фиг. 2

насят думата *аз* (фиг. 2). Звукът *З* е много опасен – това е ненаситната човешка уста, която трябва да яде. Но зависи как ще произнасяте буквите.

В Библията създаването на света започва с еврейската буква *Б*. Всяко нещо, което произнасяш, трябва да има само

един смисъл. Можем да кажем: в любовта е смисълът на човешкия живот. Или можем да кажем: любовта е смисълът на човешкия живот. Кой израз е по-прав? Не говорете излишни работи. Не туряйте мисли, които са неподходящи за вашия ум, не туряйте чувства, които са неподходящи за вашето сърце, и не туряйте постъпки, които са неподходящи за вашата воля. С вашите неправилни мисли вие разяждате мозъка си, с вашите лоши чувства образувате гниене във вас, с вашите постъпки образувате прах и кал, които запушват порите на вашето тяло, и оттам идат всичките нещастия и болести, от които сега страдате.

Мислете право, чувствайте право и постъпвайте право. Вие музикално не постъпвате добре. Старите сестри много хубаво пяха. Те пяха хубаво за малките деца. Имаха една амбиция да се покажат, само на някои места не пееха хубаво. Скъпоценен е камък, който дава най-големите пречупвания на светлината. Той дава краски с хубави тонове. Снощи видях, че във вас има заложби да пеете, но само едно ви липсва. На българина му липсва постоянство. Българинът е много даровит, но никога не използва дарбите си. Той обича разнообразието и има едно желание: с малко работи иска да придобие много. Изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили, а пък много трябва да работят.

Вие изпяхте една песен. Така ли се пее? Така ли се пее песента *На Учителя*? Някой път ще ви изпее една Учителюва песен, както аз я разбирам. Ще видите как се пее на Учител. Вие хубаво пяхте, но може да пеете още по-хубаво. Сега това са посторонни работи. Дълго време трябва да пеете тук, на Земята, за да можете да влезете в Небесния храм. Онези, които не пеят добре, няма опасност да ги задигнат горе. Небето няма нужда от тях, Земята се нуждае от тях. Небето има нужда от много добри певци. Аз желая да останете на Земята и да пеете добре тук.

И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когато Ти си проводил.

25. лекция, 23 март 1938 г., София, Изгрев

ЕДИН МОМЕНТ

*Отче наш
Бог е Любов*

Чете се темата: *От какво зависи силата на речта.*

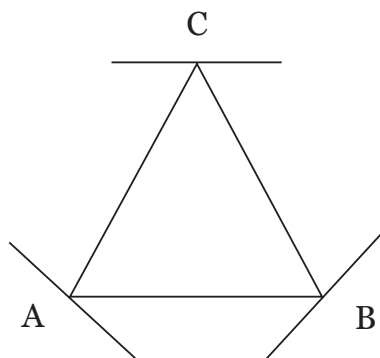
Няколко пояснения. Вие правите упражнения. Всички хора пеят и се упражняват. Хубаво е, но всяко нещо трябва да се прави добре. Аз например тази сутрин, като ви слушах отгоре да пеете една песен, чувствах, че правите правилен застой, и това веднага направи отражение на моята симпатична нервна система. Казах: хубаво пеят песента, вълните пристигат. Но някой път вие пеете упражненията от немай-къде.

С всяко нещо, което прави, човек трябва да знае, че той гради. Вие си вдигате краката като някой стар човек, едва се клатите. Забелязвам как някой си вдига ръката отпуснато – ако искаш да приемеш енергия, ще протегнеш веднага ръката си перпендикулярно и тогава малко ще я свиеш, трябва да има 45 градуса. Ако държиш ръката си отпуснато, енергия не можеш да приемеш, нищо не можеш да приемеш, и то значи, че ти си един човек, един цвят, който цъфти, но е окапал и нищо няма да завърже. Ако някой ви фотографира, вие ще видите, че всеки си има някаква идея. Най-първо ние трябва да поддържаме онова, което Природата е начертала по един път, и каквото можем, да създадем за себе си. Някои сега спорят кое е право. Двете ръце трябва да бъдат успоредни, пак на близо 45 градуса, за да можете да възприемете известни енергии от Природата.

Можеш да приемеш енергия от Природата само когато постъпваш разумно. Глупавите хора страдат по единствената причина, че не постъпват разумно. Щом кажеш една дума, която не е разумна, ще почувстваш една скръб. Щом мислиш, че една мисъл е глупава, неразумна, иде скръбта. Щом имаш едно глупаво чувство, неразумната скръб идва. Казваш: „Скръб имам“. Неразумните постъпки носят скръб.

– „Какво трябва да правя?“ Разумно постъпвай и веднага ще почувстваш радостта. Похвално е например, че вие ставате рано. Като вас колко хора има в София, които стават в 4 часа и идват тук в 5 часа на лекция? Вие сте по-силни от войниците. Това, което вие правите, войниците не го правят, те може би след 20 години ще го правят. Ако наложиш това на един човек, който не е възпитан, като дойде на събрание, той ще заспи. Ще каже: „Тежка работа е. Не може толкова рано, нека изгрее Слънцето“. Значи вие имате известно възпитание, известна придобивка. Всички неща се придобиват от навик, а навикът не е нещо произволно. В думата *навик* имате частиците *на* и *вик*, отделяте *на* от *вик* – онзи човек, който вика. Навикът е нещо придобито.

Желая, когато правите упражненията, да се ползвате от тях. Всеки един от вас трябва да е съсредоточен. Като вдигнеш ръцете си, да ти е приятно, да усещаш движението. Има движения, от които ти е приятно, като ги направиш. Най-после внимавайте и другите как правят упражненията, но ти като вдигнеш ръцете си, да ти е приятно. (*Учителя показва плавно движенията на първите четири упражнения.*) Вие ще направите опит, когато имате най-лошо разположение на духа. Ако направите някое движение правилно, веднага това състояние, което имате във вас, ще се премахне. Та казвам: да направим упражненията както трябва.

Фиг. 1

Сега аз начертах този триъгълник (фиг. 1) и вие може да го тълкувате както искате. Този триъгълник в Природата си има смисъл. *AB* е основата – това е основата на музиката, основата на движението. Един тон може да се вземе правилно само при един равностранен триъгълник. Трептенията, които излизат от тебе, образуват един равностранен триъгълник. Да кажем, че искаш да

вземеш тона *до* правилно. Може да го вземеш в едно или в друго отношение чрез понижение или повишение, правилно или неправилно. Може да имаш много *до-до-до-до*, но първото *до* ще ти даде смисъла на тона, с който ти искаш да се почувстваш в дадения случай. Един тон най-първо действа на ума, на сърцето, на тялото и на волята. Всеки един тон е известни трептения. Природата на тоновете се отличава чрез трептението.

Чрез трептенията се предават мислите и чувствата на хората. Една мисъл иде от някой далечен център. Чрез трептението на светлината се предава тази мисъл. Да кажем, вие получавате червения или портокаления, или зеления, или жълтия лъч – те са трептения. Ще видите, че в червения цвят някой може да бъде по-ясен, а някой може да е по-тъмен. Цветът, това е висша музика. Ако реша да ви занимавам с неща, които не са достъпни за вас, ще стане едно от двете: или ще заспите, или ще излезете навън. Ще кажете: „Това нещо не ме интересува“ или: „Отвлечена работа е“.

Вие трябва да бъдете приспособени да възприемате нещата. Някои хора искат да им се казват неща много отвлечени, нови неща, но има такива нови неща, че като се кажат, ти ще заспиш. При един американски студент от горните класове идва студент от долните класове, който е много любопитен, и носи едно шише със силен амоняк. Студентът от горните класове казва: „Какво има в шишето?“ – „Опитай.“ Като го опитва, той пада по гръб, толкова силно му подействал амонякът. Има неща, които не трябва да опитвате. Щом ги опитате, ще се намерите по гръб. Някой път трептенията на този амоняк може да са толкова слаби, че даже да не подозирате, че има амоняк.

Сега вие питате: „За толкова време какво сме придобили?“ Да допуснем следното положение – един светски човек, един религиозен човек и един учен човек какво са придобили? Светският човек придобива нещо за тялото си, религиозният човек придобива нещо за сърцето си, ученият човек придобива нещо за главата си. И аз питам: в края на краищата, след като те имат, къде остана капиталът на уче-

ния, който е придобил за главата си, на религиозния, който е придобил за сърцето си, и на светския, който е придобил за тялото си? Светският човек къде оставя капитала си? В земята го оставя. Религиозният човек и ученият човек къде оставят своите капитали? И те ги оставят в банката на земята. Питам: светският човек къде отиде, религиозният къде отиде, ученият къде отиде? На едно място само оставиха придобитото. Светският човек е AB , ученият човек е AC , а религиозният човек е BC (фиг. 1). Светският човек остава в линията AB , ученият остава в линията AC , а религиозният остава в линията BC . Тримата образуват един триъгълник. Във вас идеята е: значи тази форма, тези трептения се сливат. Тук имате едно статично положение на триъгълника, като кажем, че единият остава да живее в своите чувства, другият остава да живее в своите мисли, а третият остава да живее в своето движение. Така ще го видиш ти. Единият тръгнал и върви, другият се занимава с ядене – взел паницата и яде, а третият взел една книга и само се озърта над нея, чете. Тримата имат общо. Този, който копае на нивата, доставя храната на онзи, който яде. Онзи, който е ял, доставя храната за ума на третия, за да вземе той книгата и да мисли. Тези двамата доставиха храната на AB – на светския човек му дадоха сила, за да може да носи мотиката. Това отчасти е така. Казвате, че то е много проста работа.

Представете си, че сте влезли в другия свят. Там няма да имате тази форма – коси няма да имате, очи няма да имате, всичко ще остане на Земята. На какво ще приличате, като влезете в другия свят? Някой като рисува един човек, на какво прилича рисунката? Имате един човек нарисуван. Какво има в тази рисунка? (*Учителя показва картината на Цветана Симеонова „Изобилието“.*) Като влезете в онзи свят, част от тялото ви ще бъде направена от мисловна материя, част от тялото ви ще бъде направена от чувствена материя и част от тялото ви ще бъде направена от една малка съединителна материя, за да са съединени заедно.

И ако вие влезете в онзи свят и погледнете към хората от този свят, ще видите, че от главите на някои излиза кал; някой човек като мисли, кал тече от главата му. Или ще ви-

дите, че от сърцето на някой човек излиза друга кал. Може да се окаляш в тази кал както тук, на Земята. В онзи свят може да тече кал от човека, който чувства неправилно. И от ума на онзи, който не мисли правилно, тече кал. А пък онзи, светският човек – от цялото му тяло тече кал. Ученият се отличава по това, че кал излиза от ума му, религиозният – по това, че кал излиза от сърцето му, а пък светският човек – по това, че кал тече от ума му, от сърцето му, от тялото му, отвсякъде. Ако от другия свят гледате на един учен човек, който мисли хубаво, тогава една свежа мисъл иде, една приятна светлина излиза, един извор излиза, вятър полтъхва, едно ухание има, както когато цветята цъфтят. Същото е и за духовния човек, който чувства правилно. Така е и с религиозния човек. Ако и светският човек живее хубаво, правилно, от цялото му тяло излиза нещо хубаво, приятно.

Сега всички вие се приготвяте да бъдете ученици. Добри ученици сте, започвате добре, но свършвате малко зле. В началото, в първи клас, получавате шестици, във втори клас – петици, в трети – четворки, и най-после свършвате четвърти клас с тройки. После пак се събужда импулс, пак имате шестици, но свършвате пети клас с петици. В шести клас имате четворки и свършвате с тройки. По-добре е да започнете с тройки и четворки и във възходяща степен да вървите. Вие започвате с мажорната гама и свършвате с минорната. Казвате: „Не си струва човек толкова да се учи. Какво е добил от учението?“. Все таки, когато си учил и покажеш, че знаеш, пък си получил и шестица, друго нещо е. Казвате: „Шестицата нищо не значи“. Щом получиш шест, ти си доволен, остава в тебе нещо много хубаво. Щом си получил три, ти едва минаваш. Ако добиеш двойка или единица, или ако добиеш една нула, ти при тях все ще повтаряш класа, но пак има разлика между онзи, който остава с нула, онзи, който остава с единица, и онзи, който остава с двойка. Те тримата трябва да се съюзят. Ако се съюзят, втората година ще изкарат отлично.

Казвам: Господ иска от нас каквото правим в света, да го правим много добре. Всички сте пели толкова пъти песента *Фир-фюр-фен*. Тази песен е за главата, тя е за учения

човек, не е за сърцето. Песента *Махар Бену Аба* е за сърцето. Най-първо ще си дадете тон, но как? Камертонът какъв е у вас? Започвате с *до*. За главата имате мъчнотия. Ти си се родил сега, движението започваш научно да го изследваш. Тръгваш нанякъде – имаш *ре*. Като тръгнеш, непременно трябва да цъфнеш. Какво значи да цъфнеш? Като тръгнеш, научни изследвания ще правиш. Трябва да имаш способности, джобът ти трябва да е пълен със средства. Ако тръгнете в странство да се учите, може ли да тръгнете без това? Какво е *сол*? *Сол* значи пъпка. Тази пъпка всякога може да цъфне. Като цъфне, всички насекоми ще се съберат. Събирането на тия насекоми означава, че условията са благоприятни. Как ще вземете сега тона *ре*? (*Учителя пее „Фир-фюр-фен“.*) Правилен ли е този тон? Сега песента излиза правилно, защото започнахме от *ре*. Нека да започнем от долно *сол*.

Всякога в пеенето има една опасност. Понеже в нас има едно съзнание на музикалност, като вземеш нещо, то казва: „Не е право“. Пееш нещо, то казва: „Не пееш правилно“. Не може да се образува една връзка. В тебе има един певец, в тебе пее един и ти казва: „Не пееш правилно“. Ти казваш: „Толкова може. Доста е трудно“. Докато започнеш да разбираш този вътрешен музикант, той те слуша и понеже си има една губерка, след като свършиш, мушне те и ти почувстваш болка, тази работа усещаш. После, като пееш, пооправяш малко. Втория път пак ти казва: „Не пееш правилно“, пак те мушне. И като те мушка, мушка, най-после дойдеш до убеждението, че трябва да пееш хубаво. Представете си, че вие не изпявате хубаво *Фир-фюр-фен* – той казва: „Моля да си излезете, не ви искам“. Или я изпявате хубаво и той казва: „Я ми я изпейте още веднъж“. Като я изпеете трети път, той е толкова благодарен, че изважда една кесия и казва: „Много съм признателен за песента ви. Нещо ново влезе“. Какво показва кесията? Че сте пели хубаво. В Природата това е вярно – всякога, когато хубаво изпееш нещо, кесията веднага се отваря. Щом изпееш нещо зле, казват ти: „Излез навън“. Така един професор в музикалната академия изпъждал навън учениците, които не знаели да свирят. Казвал: „Хайде, ще си научиш урока,

излез навън“. Който знае да свири, слуша го. Който не знае – навън. Щом свириш хубаво, ще ти даде една кесия. Щом ти даде кесията, ти знаеш, че добре си пял и свирил. Никога не излизайте вън от училището без кесия. Като излезете, всякога да имате една кесия. Аз няма какво да пея пред вас, но казвам: като ви пея, мога да ви коригирам. Но като пея, за да коригирам вас, същевременно и себе си коригирам. Някой път и учителя, и ученика изкарват навън.

Сега има толкова системи по музика. Гледам, спорят коя система е по-хубава. Вярна е онази музикална система, която подхранва ума, която подхранва сърцето и която подхранва тялото. Следователно при една хубава музика ти трябва да бъдеш здрав, енергичен, трябва да имаш хубави чувства, трябва да имаш хубави мисли, защото в музиката всичко става моментално, магически. Онези от вас, които искат работите им да вървят добре, трябва да бъдат музикални. Това е външната страна. Музикалност трябва да има във вашия ум. Музикалност трябва да има във вашите чувства. Музикалност трябва да има и във вашите постъпки.

Аз съм правил опити. Когато някои започнат да се карат, слушам ги колко красиво говорят. Слушам двама приятели, които се карат, че досега не са се познавали. Единият казва: „Аз не те знаех какъв си. Толкова си скържав, нищо не си направил за мене“. И другият казва: „Ами аз зная ли те тебе?“. Започват да крискат. Като започна да пея на двамата, единият протяга ръка и казва: „Ще ме извиниш. Това, което казах, е прекалено“. Той намерил една малка, микроскопическа погрешка, сложил я под микроскопа и я направил много голяма. Малките работи вижда големи – никога приятелят му не му бил услужил в нищо. Щом човек се докачи, в това докачане има едно чувство, което увеличава нещата.

Някой е направил голяма погрешка. Щом го обичаме, големите погрешки се смаяват. При обичта почти не виждаш погрешките. При безлюбието всичкото лошо виждаш. Един човек като дойде, ти не му вярваш, щом няма любов. Като дойде, ученият човек казва: „Това са празни работи“. Единственото реално нещо остават тогава само парите. Ре-

ални са парите, но за тия, реалните пари, всякога може да те претрепят. Парите са една красива другарка, за която всякога може да те убият. Даже Авраам, когато отиде в Хананската земя и беше между князете, понеже жена му беше красива и го беше страх да не го претрепят, на въпроса дали му е жена, отговори, че не му е жена, а сестра – уплаши се той. Един от князете взе жена му и Господ дойде на помощ. Казва му: „Защо ме излъга? Не каза, че е твоя жена, а че ти е сестра. Щях да направя едно престъпление“. Често и ние като имаме пари, вземат ни ги хората. Всеки обича парите.

Красивото всеки го взема. Следователно при красивите неща хората трябва да бъдат добри. Този закон е верен. Например една красива кокошка може ли да ни съблазни, както една красива жена? Една красива кокошка, добре угоена, може да ни съблазни да я заколим, да я изядем. С една красива жена няма да направиш това престъпление да я изядеш, но ще я прегърнеш. Ако има малко кал по устата, ще я измиеш с памук, ще ѝ направиш едно благодеяние. Целувката не е нищо друго, освен измиване на една кална уста. Тя е дошла кална, понеже много са я целували. Някой казва: „Ще я целуна“ – тя е вече окаляна. Друг казва: „И аз ще я целуна“. Онзи, който я обича, ще си извади кърпичката и ще я измие. Та в целувката на хората не виждам нищо друго, освен чистене, чистене устата на любимата. Като са целували устата ѝ, опетнили са я.

Някой, като целува някого, прави така (*Учителя намерява лицето си*). Вие се смеете, понеже мислите, че в целувката сте придобили нещо. В целувката може да придобиеш, но трябва да знаеш как да придобиеш. Закон има в Природата. Всички неща са реални. Ако вземеш едно пясъчно зрънце и го посееш, то ще бъде целувка, която нищо няма да допринесе. Но ако посееш едно царевично или едно житно зрънце, ако посадиш една ябълчена семка, и ако знаеш къде да ги посееш или посадиш, на каква дълбочина, то след една или след няколко години от това посаждане тази целувка ще изникне. Да допуснем, че един човек, който страда от охтика, е на умиране. Ти отидеш, целунеш

го и той оздравее. Ако една княжеска дъщеря умира и като я целунеш, здравето ѝ се възвърне, мислиш ли, че тя ще забрави тази целувка?

Казвам: целувките в света, това са носителки на Божиите благословения. Чрез целувките Божественото се изявява. Кой от вас не отива да целуне чешмата? Кой от вас не целува ябълките? Кой от вас не целува крушите? Кой от вас не целува всички неща, които са приятни? Казвате: „Аз не съм целувал никого“. То е първата лъжа. Целуващ, и как целуващ! Другите целувки, те са естествени. Така очистена, целувката вече има смисъл. Една прегръдка, една целувка, това са Божествени действия, които дават подтик да се развива нашата душа. Ако Слънцето нямаше желание да ни целува, ако вятърът нямаше желание да ни прегръща, ако въздухът не искаше да влезе вътре в нас, какво щеше да бъде нашето положение? И ако тази храна, която влиза в нас, не се жертваше? Тя се жертва в стомаха, храносмилането е обичта на храната. Като влезе, тя започва да ни целува, да ни прегръща – тук прегърне, там целуне. Учените хора казват: „Хубаво се е смляла храната“. Храната прегръща и целува стомаха. Тази храна, която влиза в стомаха, го обича. Онази храна, която излиза, не го обича. Казвам: не яж храна, която не те обича. Щом не те целуне, ще те ухапе – тук ще те ухапе, там ще те ухапе.

Бъдете свободни, всеки един свободен човек да се изрази. Човек може да бъде сериозен. Сериозният човек какво означава? Смеещият се човек какво означава? Един ден ще ви се отворят очите и ще видите, че сте заобиколени от същества. Най-малко стотина същества има, които наблюдават всяко нещо, което правите. Всеки ден сте под зорки погледи. Както живеете, вие всинца сте под зорките погледи на разумните същества. Ние, хората, сме като цветя на този, невидимия свят. Всеки ден минават и като пъпки, като цветя ни наблюдават. Някой път мислите: „Кой ли ни обръща внимание?“.

Господ, и Той ви наблюдава. Като ви наблюдава, каквото и да правите, Той не се сърди, но изправя нещата. Когато някой път Господ ни посети, ще ни дойдат най-големите

нешастия. От какво? Понеже там, където Господ е стъпил, всички същества се събират. Казват: „Господ е при еди-кое си същество, на еди-кое си място“ и всички тичат там. Като се съберат, този иска да дръпне нещо, онзи иска да дръпне нещо. Ще ви приведа един пример. Когато освещават някоя православна църква, свещениците и владиците са в бели дрехи. Всеки иска да си откъсне едно парче от тези дрехи. Кой как хване, откъсва едно парче и от владишките ризи и от ризите на поповете нищо не остава. Там, където Господ освещава някой храм, от вашата риза нищо няма да остане, вие ще останете гол-голеничък. Който дойде, ще отреже едно парче, понеже е осветен един храм. Някой път казвате: „Много страдам“. Непременно тази дреха, с която се освещава един храм, трябва да иде за подарък. Не се оплаквайте. Някои от вас се оплакват, че имат ревматизъм, имат болестки в кръста или в корема. Болестите показват, че храмът се освещава. Болестта е отрязване на едно парче от ризата. Всеки като вземе своята част, болката ще престане.

Законът е такъв: бъдете благодарни на онова, което Бог ви дава. Като ме боли кракът, казвам: „Благодаря ти, Господи, че Си благоволил да ме посетиш“. Тогава благодаря и на тези приятели, които са дошли, и им казвам: „Чакайте, аз сам ще ви дам колкото искате“. Като кажа: „Сам ще ви дам“, те се нареждат, аз започвам – на този дам, на онзи дам, и болката престава. Вие казвате: „Моя е тази риза“ – не искате да давате, тогава те дойдат и насила теглят. Кажете: „Чакайте, ние ще ви дадем“. Те ще се наредят, вие ще започнете да им давате и няма да имате болка. Казват: „Вие сте егоисти, не искате да страдате. Не искате да дадете онази риза, с която се освещава храмът, а тя не е ваша“. Хляб или жито, всичко давайте, тия благословения нека си вървят. Вие ще задържите от освещаването на храма едно малко парченце от ризата или едно житно зърно. Законът е верен: ако сте раздали всичките житни зърна и остане само едно, след време от това, малкото житно зрънце, вашият хамбар ще се напълни.

Достатъчно е да имате една хубава Божествена мисъл, достатъчно е да имате едно хубаво Божествено чувство,

достатъчно е да имате само една Божествена постъпка и всичкото ви богатство може да се възвърне. Но когато няма нито една добра мисъл, когато няма нито едно добро чувство, когато няма нито една добра постъпка, всичко е изгубено тогава. Всякога дръжте правилото: всеки ден трябва да имате една хубава мисъл в себе си, да разчитате на нея. Силата на човека седи в хубавата мисъл, защото, както казва Писанието, вие сте храм на Бога. В добрата мисъл Бог пребъдва. В доброто чувство Божият Дух пребъдва. В моята добра постъпка Божията сила пребъдва. Следователно в хубавата ми мисъл Бог пребъдва в дадения момент, в доброто ми чувство Духът пребъдва и в добрата ми постъпка силата Божия пребъдва. Тогава Бог работи в тялото, работи в сърцето, работи и в ума.

Защо трябва да имаме хубави мисли? Ако нямаш хубави мисли, работите няма да вървят. Да кажем, започваш да учиш, но не можеш, заспиваш, защото има една преумора, има едно натрупване. Вие често сте сериозни. Природата не е сериозна винаги. Природата може да бъде сериозна за 1–2 часа или за 24 часа, но след това веднага стане весела. Всичко има в Природата, всички трябва да бъдем като нея. Когато е сериозна, тя дава нещо, когато е весела, взема нещо. Когато времето е ясно, ще има повече изпарения, ще вземе повече от земята. Когато времето продължително е сухо, забелязва се, ще даде нещо от себе си. Сериозните хора дават, веселите хора вземат. Когато някой дава, то е благодарение на онези, от които е взел. Баща ми, който е взел, е оставил нещо аз да дам. Ако не беше взел, нямаше аз какво да дам. Ако бащата е бил щедър, синът ще върви по неговата линия. Но той ще започне обратно – най-първо ще вземе, после ще дава.

Казвам: в музиката ще пеете за главата си, за вашите мисли, ще пеете за вашето сърце и за вашето тяло. Как бихте пели? За тялото си аз бих пял така: „Аз ще бъда здрав“. За сърцето си бих пял: „Аз ще бъда добър“. За ума си: „Аз ще бъда умен, или разумен“. Сега изпейте: „Аз ще бъда здрав“. Как ще го изпеете, как го схващате? Представете си, че сте болни – как ще изпеете „Аз ще бъда здрав“? Най-първо ще

си представите какво нещо е здравето. За идващата седмица пейте „Аз ще бъда здрав“. Всеки ден си попявайте. Както и да го изпеее, все ще е хубаво. Хубаво ще бъде, но ще оцените и каква полза ще принесете. Сега не може да пеете, понеже един мисли по един начин, а друг мисли по друг начин. В Природата песента за здравето се пее по един начин. За здравето ще имаме друг един триъгълник, обърнат надолу. *AB* ще представлява линията на здравето, *AC* ще представлява линията на ума, а *BC* ще представлява линията на сърцето. Сега, ако трябва да кажете на себе си: „Аз ще бъда здрав“, как ще го изговорите? Ударението е на *Az*, но и върху *ще* пак е силно ударение. Тогава, според законите на музиката, като изпеее *Az*, трябва да направите една крива линия, понеже има друг един момент, който ще дойде после – *ще бъда*. Ще направите едно завиване, ще кажете: „Аз ще бъда здрав“. Трябва да отворим една опитна школа за пеене. Трябва да събера тези, които имат болки, за да се провери, да се види дали е вярно, че като запеем на болката на крака, тя ще поолекне и че като запеем на гърба, той може да се почувства здрав. Ако препятствията веднага се премахнат, добре пеем.

В английския език имате буквата *W* – това е реалистичен знак, нещо реалистично, което приема. Това, което приема, не е силно, това, което дава, е силно. Слабите приемат. Буквата *Z* е слаба, същият закон е. При *M* имате два момента – един силен и един слаб. Слабите моменти аз наричам *моменти на възприятия*. Човек трябва да бъде силен във възприятията. Някои са силни в даването, но са слаби във възприятието, а други обратно. Искам да станете силни и във възприятието, и в даването. Силата е в центъра на човешкото съзнание. Едната сила е от центъра на съзнанието навън, а другата е обратно.

Казвам: трябва да бъдем изразители на музиката. Ние не създадохме музиката, но ние трябва да я възприемаме. Целият свят около нас е музикален – Слънцето, което изгрива, вятърът, който вее. Всички разумни същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние, като се раждаме, сме потопени в музикална среда. Ако нашето

съзнание е развито, ще чуваме песен. Ако човек се обърне към Бога, никога няма да бъде тъжен и скръбен. Мислиш, че има сиромашия, болести – то е от незнание. При големите благословения, ние ходим като големи нещастници. Ние сме като онези деца, които са забравили името на баща си и на майка си и ходят като немили-недраги. Името на баща си не знаеш! Баща ти е княз, но като не знаеш името му, ходиш, търсиш го и не можеш да го намериш. Вие сте нещастни по единствената причина, че сте забравили името на баща си. Вие не можете да произнесете името на Бога. Как му е името? Бог. Как ще кажете, че Бог е ваш баща?

Аз, като мисля за моя баща, за Бога, забравям, че имам къща, считам всички неща, които имам, за дрипели. Какво има да нося на Земята? Че и знанието, което имам, то е толкова малко. Една малка картина имам при онова, Великото. При Името Божие трябва да забравиш всичко, трябва да се зароди в тебе желанието не да излезеш, да идеш при Бога, но да направиш нещо за Него. Какво ще Му занесеш? Като идеш при баща си, трябва да му занесеш някакъв подарък. Бог, като идва при нас, всякога ни носи подарък, Той ни оставя едно несметно богатство. И колкото пъти идва, все ще оставя.

По същия закон и ние, като отиваме при Бога, трябва да занесем нещо. Да занесем поне едно признателно сърце. Като помислим за Него, когато сме наскърбени, да станем радостни. Или представете си такова едно състояние: опърпан сте, гол и бос сте, хората ви съжаляват, като ви гледат, а вие не им обръщате никакво внимание, мислите за Господа и сте радостен като че сте облечен най-хубаво. Ходите бос и забравяте, че сте бос, гологлав сте и забравяте, че сте гологлав. Хората ви обръщат внимание и казват: „Опърпан е този човек“, но като ви погледнат, от лицето ви, от погледа ви лъха нещо свежо. И те ще забравят да гледат на вашите скъсани дрехи. При такова едно състояние дрехите ви ще се обновят. Как се обновяват дрехите? Птицата има ли скъсани дрехи? Ако някое перце падне, веднага друго израства, изправя се положението. Една райска птица е облечена като царска дъщеря, с най-хубавите дрехи.

Казвам: и вие може да бъдете така, всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си мисли, всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си чувства, всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си постъпки. Кой може да ви затрудни да бъдете облечени така, в царски дрехи? (*Учителя пее: „Аз ще бъда здрав, целия ден ще бъда здрав, ще бъда здрав“.*) Като станете сутрин, пейте покрай болните. Като ви слушам отгоре, ще ви кажа дали пеете добре.

Свободата на човека седи в това, да бъде носител на Божественото. Всички хора да са благодарни на нас в даден момент, където минаваме, не всякога. Като минават хората през едно място, да бъдат благодарни. В един кратък момент трябва да бъдете благодарни, не постоянно. Вие не искате един час или много часове да сте здрави, но кажете: „Аз искам един момент да бъда здрав“. Този момент си здрав и това е подвижна точка, тя не седи на едно място, тя се движи навсякъде. Щом искате за един час да бъдете здрави, вие имате само един час от времето – много малко имате за един час. Един момент е по-силен, отколкото един час. Един момент на здравето е по-силен от един ден. Един момент на здравето е по-силен, отколкото една година. Един момент на здравето е по-силен, отколкото един живот. Един момент е най-силната мярка. В един момент ако станете силни, ще бъдете и в 120 години. Казвам ви сега: желая ви да бъдете силни за един момент, не за един час, не за една седмица, не за една година – за един момент.

Упражненията, които имате, трябва да се поправят. Трябва да ги правите добре, че ангелите, като ви погледнат, да им се прииска и те да дойдат да играят с вас.

Добрата молитва

26. лекция, 30 март 1938 г., София, Изгрев

ЕДНОКРАТЕН, МНОГОКРАТЕН И НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС

*Отче наш
Духът Божи*

Имате ли зададена тема? (– „Не.“) Пишете тогава по темата: *Произходът на житното зърно* – един философски въпрос.

Противоречията в живота произтичат от една несъобразителност у хората. Ние всякога искаме да си пробием път при най-големите препятствия, които имаме. Човек трябва да се движи в една линия, където има най-малко съпротивление. Ако вие имате например главоболие, значи нервната ви система не функционира правилно, има голямо препятствие в главата ви, вашата мисъл се движи при голямо съпротивление. Или ако имате болка в корема, значи симпатичната ви нервна система се движи в голяма противоположност – трябва да измените пътя си.

Да допуснем, че вие си съставяте една идея да имате красиви обувки, модни, рогообразни. Не обувки, които подхождат на вашия крак, но модни. Носите тези тесни обувки, но те започват да ви причиняват болка, образуват се мазоли и вие не можете да ходите по причина на модата. Питам: като носи тесни обувки, човек какво придобива? Влошава се, чувства болка, чувства едно препятствие. Не бива да се носят такива обувки. Слагате си други, широки обувки, и казвате, че са малко груби. Сега да направим второто сравнение. Има някои храни, които не са здравословни, не са хранителни, но са вкусни. Като яде такава храна, човек казва: „Вкусна е“. Но той се заблуждава, няма да мине много време и ще усети едно неразположение, ще се породят едно обратното действие на стомаха. Вместо да започне своята работа, стомахът започва да изхвърля всичката храна навън. Онези, които не разбират закона, се чудят и казват: „Много

добре ядох, но защо храната излиза навън?“. Тази храна не подхожда на човека. След като влезе в стомаха му, между човека и храната се образува реакция и тя не иска да остане там. Следователно човек трябва да упражни едно насилие, за да я задържи. Но за това той ще похарчи повече енергия, отколкото тя ще му даде.

Българите казват: „Жена, която е много работна, две затъкава, три разтъкава“. Какво искат да кажат с думите *две затъкава* и *три разтъкава*? Ти си чиновник и имаш 20 лева приход на ден, пък правиш 30 лева разход. Казваш: „Печеля!“ – колко печелиш? Ти уповаваш на един приход от 20 лева, а харчиш 30. Взимаш пари назаем оттук-оттам и така се образуват дългове, които мислиш един ден да изплатиш. Чудиш се защо се увеличават дълговете ти. Че ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления!

Като се говори, често има едно заблуждение. Човек казва, че има тяло, но той трябва да разбира, че това тяло в материално отношение е създадено от милиарди същества – клетчици, а те са създадени от още по-дребни частици. То е едно множество от частици, които се индивидуализират. Всички имат особени правила, закони, по които се движат. Значи във физическия свят трябва да разбираш множеството, интересите на всички тия частици. Някой път вие говорите за духовния свят. Какви са в духовния свят? Там ти няма да изучаваш множеството. В духовния свят има вече едно напрежение, това са сили, които работят. Например там няма да знаят колко зрънца барут имат, но каква е онази възпламеняваща сила в него, какво избухване има той. А ти, като изучаваш барута, ще броиш от колко зрънца се състои. Следователно, като влезеш в духовния свят, не разбираш законите и често в тебе става избухване.

Някой път си разгневен – в кой свят си? Щом се гневаш, ти си в духовния свят. Веднага лицето ти се зачервява, очите ти изскачат, махаш с ръце – мислиш, че ще направиш всичко. Вкъщи започваш да викаш на синовете си, на дъщерите си. Днес викаш, утре викаш и след като си им викал дълго време, децата ти не могат да те обичат, казват: „Не ни харесва нашият баща“. Преди да си им викал, синовете ти

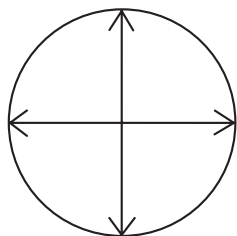
и дъщерите ти са имали едно добро мнение за тебе. Щом започнеш да викаш с време и без време, казват: „Не знаем, стана нещо с баща ни“. Това става и във вашия дом, и във вас. Какво трябва да правите в дадения случай? Трябва да минете в един по-горен свят. Значи щом викаш, щом се сърдиш, ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Ти искаш да си пробиеш път там, където мъчно може да се мине.

Да допуснем, че двама души се бият. Единият е бил умен да се въоръжи, той има модерни оръжия. Другият мисли, че и без много въоръжаване е герой, че тази работа ще свърши както при абисинците*. Започва войната и вторият казват: „На мене Господ не ми помага“. Питам: на кои хора Господ може да помага? Този въпрос е предрешен. Всякога се помага на умния човек. Следователно онзи, който се гневи, трябва да знае това. Сега аз зачеквам въпроса за гнева. Има един гняв, който няма основа. Има един гняв, който е непотребен. Господ като се разгневи, в света работите се уреждат. Господ трябва да се гневи, за да се уреждат работите. Докато не се разгневи, работите не се уреждат, но щом се разгневи, всичко се урежда. Когато умният се гневи, той работи. Не е така, когато глупавият се гневи. Вие тук често казвате: „Не ми върви“. Религиозни сте, молите се и очаквате Провидението спрямо вас да бъде снизходително, да ви даде каквото поискате. Но някой път не става така. Децата някой път искат нещо, което в дадения случай майката не може да им даде. Децата мислят някой път, че бащата и майката са една вселена, и каквото поискат, може да им дадат. То е заблуждение. Майката много работи може да даде, но има такива, които не може да даде. Ако детето поиска

* „...тази работа ще свърши както при абисинците“ – препратка към събитията от Итало-етиопската война от 1935–1936 г., когато зле въоръжените етиопци (абисинци) проявяват впечатляваща смелост. Италианците разполагат с тежко въоръжение и над 200 000-на армия, а абисинците са въоръжени само с пушки, няколко оръдия и картечници, но въпреки това спират на няколко пъти настъплението на италианците. Главните сили на етиопците са били конници с ятагани, които са всявали ужас сред италианците.

птиче мляко, откъде ще го вземе майката, коя птичка ще издои и как?

Наскоро една сестра идва към един часа вечерта и хлопна на вратата ми. Аз питам: „Какво има? Сега е един часа“. Тя казва: „Учителю, разсъждавах за нещо. Като размишлявах, размишлявах, измислих нещо много важно, но изведнъж очите ми почервеняха, кръв нахлу в тях“. И сестрата не може да разбере защо, като мислила за много хубави работи, кръвта нахлула в очите ѝ и те започнали да ѝ парят. Тя разбира едно нещо, пък аз разбирам друго нещо. Как е възможно човек да мисли за хубави работи и да му почервенеят очите? Как ще го обясните вие? После сестрата си казала: „Да ида при Учителя“. И като помислила да иде при Учителя, поспаднала червенината им. Тя е мислила за най-хубавите работи, но може би е тръгнала по един път на най-големи съпротивления, където е неприятелят. Когато ще разрешаваш някои задачи, не започвай с най-мъчната задача. Първо най-лесните задачи разреши, а после – най-мъчните.

Фиг. 1

Казвам: в каквото и да е общество някой път се раждат противоречия. Противоречията произтичат от напреженията. Те са възможностите на вашия живот. Вземете например този кръг (фиг. 1) – той се образува по тези четири направления. Вие имате във фигурата един резултат.

Допуснете, че това е една узряла ябълка. Може да разглеждате отвън нейната форма, нейния цвят, може да разглеждате и нейното съдържание, нейния вкус, но то ще е вече един завършен резултат. Кои са причините плодът на някоя ябълка да е сладък и хубав? Разисква се какви са били условията, при които тази ябълка е израснала – това е един научен въпрос. Но да допуснем, че във вас се явява известна мисъл, която е израснала при същите условия. Вие не знаете какво може да произведе тя. Някоя мисъл може да е много благородна, но не знаете тази, благородната мисъл, какво ще произведе. Имате едно

желание, но не знаете то какво може да произведе във вас, какъв резултат. Или може да направите едно добро според вашето схващане, но не знаете какъв резултат ще произведе във вас. В дадения случай откъде трябва да тръгнете в този квадрат?

Когато ние говорим за любовта в света, разбираме движението по най-малкото съпротивление. В света няма безопасен път от любовта. Най-безопасният път, по който човек може да върви, това е любовта. Тук, в квадрата, къде ще намерите любовта? В квадрата има четири души – бащата, майката, синът и дъщерята; взимаме ги само за изяснение. Къде ще намерите любовта между тях? Откъде започва тя? Ако любовта започва от бащата, тя ще има един резултат, ако започва от майката, ще има друг резултат, ако започва от сина или от дъщерята, ще има пак различни резултати. Ако започва от бащата, любовта ще донесе нещо. Ако започва от майката, любовта ще завлече нещо. Ако започва от сина, синът ще донесе нещо. Ако започва от дъщерята, дъщерята ще изнесе нещо. Вие трябва да знаете този закон. Сега разсъждавате и казвате: „Сестрите винаги изнасят навън“. Сестрата е един отдушник. Ако бащата донася дърва и ако майката донася огън, за да напалят една камина, и ако синът прави камината, то коминът нагоре, това е сестрата, тя е един отдушник, тя ще изкарва дима навън.

В дадения случай вие трябва да знаете службата на всеки каква е: бащата носи дървата, майката носи огъня, синът – камината, а сестрата – комина. Ако сестрата я няма, ще ви кажа, че във вашата къща дим ще има, следователно очите ви ще бъдат зачервени винаги. Ако братът го няма, камина няма да имате. Ако бащата го няма, дърва няма да имате. Ако майката я няма, и огън няма да имате. Тогава, ако дърва няма, камина няма, дим няма, какво ще има във вашата къща? Допуснете, че сте свободни. Питам: какъв ще бъде вашият живот без дим? Лошото не е, че има дим, но този дим трябва да излезе от комина навън, трябва да има горене. Има в света един живот без дим, но той е в идеалния свят. Под *идеален свят* разбирам този, където не се образува никакъв дим, никакво противоречие. Щом се явява

противоречие в живота, все ще има малко дим. Трябва да имаме една сестра, която да изкара дима навън – това е разумността. Като започнеш да разсъждаваш, разумността ще ти покаже по кой начин можеш да извадиш дима навън, за да бъде въздухът чист.

Ние, когато направим една погрешка, казваме: „Невидимият свят ще уреди този въпрос“. Урежда го, но ти имаш да даваш. Да вземем само за изяснение на нещата следното. Онзи, който има да взема от тебе, не може да търпи и най-после те дава под съд. Той казва: „Ще се уреди тази работа“. Урежда се – съдията те осъжда да платиш. Осъждат те тебе, след това те извикват и те вкарват в затвора, понеже нямаш с какво да платиш. Казваш: „Ще се уреди“. Как ще се уреди? Колко време ще отнеме да си платиш дълговете? Имаш да даваш стотина или хиляда лева – колко време трябва да лежиш в затвора, за да ги изплатиш? (– „*Няма такъв закон.*“) Тук няма, но в Природата има, глоба има.

Ние сме центърът *А*. Сега ние се занимаваме не с външната страна на живота, но с онова, което е създадено у нас. Нашият организъм, нашият духовен мир, нашите ум и сърце са проява на светове, на хиляди и хиляди разумни същества, които са работили преди нас. Едни са работили на физическото поле, други са работили в духовния и в умствения свят и са създали този организъм, който имаме. За главата ни са работили от умствения свят. За дробовете ни са работили в духовния свят. За стомаха ни са работили на физическото поле. Сега това е едно частично разглеждане на въпроса. Ние трябва да разбираме в едно отношение законите на физическия свят. Каква е разликата между законите на физическия свят и законите на духовния свят?

Например вие имате десет коня, които трябва да храните. Към коя категория спадат? Това е физическият свят. Трябва да знаете на всеки един кон колко храна му трябва на година – колко сено, колко ечемик. Трябва да знаете, като храните един кон, какъв е характерът му. Всеки кон си има свои навици, особени черти. Някой е сприхав, обича да ритва, а някой обича да хапе. Ти си със щръкнали уши и конят, като ти хване ухото, го ухапва. Или така те ритва, че

може да ти се счупи кракът. Това е духовният свят. Казваш: „Аз исках да му направя добро, отивах да му дам сено, но този кон не разбира“. Ти мислиш, че му правиш добро. Конят, и той разсъждава, казва: „Благодаря ти. Искаш сено и ечемик да ми дадеш, но си ме лишил от свобода, сложил си юлар на главата ми“. Хване те за ухото, ухапе го, или пък те ритне – казва: „Не ти искам нито сеното, нито ечемика. Пусни ме да си вървя“. Искаш да знаеш защо те ритна или защо те ухапа този кон. Той иска свобода. Конят казва: „Слушай, ако си на моето място, ако тебе те вържат, ти какво ще мислиш?“.

Ти го връзваш и мислиш: „Господ е направил коня, за да служи на човека“. Добре, но щом го е направил, за да служи, значи между коня и човека има отношение. Господарят е взел коня да му служи, впрегнал го е, пратил го е да работи, но му дава само ечемик и сено, нищо повече. Заплата не му дава, нищо друго не дава, не се грижи за него. Такова е отношението на господаря. Какво е тогава отношението на коня? Конят казва: „Разбираш, аз съм млад момък. Един ден трябва да се ожения, деца да имам. Кой ще ги гледа?“. Господарят отговаря: „Всички ще живеят при мене – и жена ти, и децата ти, като се народят“. После той ги впряга всичките да работят – и кобилата, и кончетата.

След като ти впрягаш коня, кобилата и кончетата, какво ще стане най-после с тази работа? Казваш: „Това е кон“, продаваш го и мислиш, че работата се свършва. Ти ще го продадеш, но работата е следната: понеже на Земята няма да му дадеш правото – той трябва да служи 10–15 години, неговата възлюбена, и тя трябва да служи 10–15 години, то като заминат най-после за другия свят, дават едно заявление и там те повикат да те съдят. Ти имаш идеята, че конят е животно на четири крака и няма никакво право. Не е така, един кон има толкова право, колкото и един човек. Той на Земята няма право, но в онзи свят има. Тогава ще те повикат в духовния свят и ще те питат: „На какво основание ти му сложи юлар на главата?“. Ще те попитат и още: „Защо го подкова? Защо не му направи както на себе си хубави, меки обуца, а го подкова с железни налчета, тикна в ноктите му железни гвоздеи?“.

Вие например мислите, че една мисъл или едно чувство, които идват у вас, не са живи или че една постъпка не е жива. За едно чувство, което е дошло във вас и не сте му дали място да се прояви както трябва, вие ставате отговорни. За една хубава мисъл, която е минала в него, всеки един човек става отговорен. Не мислете, че една мисъл иде без някакво отношение. Една добра мисъл и една лоша мисъл, едно добро чувство и едно лошо чувство, една добра постъпка и една лоша постъпка – всички тия неща имат отношение към нас. Ако не разбираме Божествения закон, ще се уплашим. Казваме: „Не ни трябва никакви мисли“. Но мислите идват – и добрите, и лошите ще дойдат.

Като не разбираме законите, ще кажем: „Защо Господ създаде света така?“. Този въпрос ни най-малко не разрешава нещата. Светът е създаден и защо Господ го е създал, то е друг въпрос, но в дадения случай как трябва да се справиш с една добра мисъл и как да се справиш разумно с една лоша мисъл, то е важното. Да знаеш как да се справиш – за това се изисква голяма разумност. Да допуснем, че ти си моден човек и имаш едни обувки, които са ти осакатили краката. Както китайците имат една мода: за да направят благочестиви, морални жените си, стискат им краката в менгемета. Китайките имат малки крачка като на малки деца. Попитали един китаец защо правят това на жените. – „За да не ходят из махалата надалече, да не хойкат.“ Какви са били съображенията? Може би един моден вкус.

Та ти сега казваш: „Не зная какво ще стане“. Едно време краката ти бяха здрави, но сега те болят. И не вземаш предвид, че обувките са причината, но казваш: „Урочасаха ми краката“. Когато съм правил наблюдения, българинът все от уроки е страдал. Ще каже той: „Не зная, допреди няколко години бях здрав човек, но вече се урочасах“. Питам го: „Как?“. – „Бях се поизпотил и отидох, взех едно кюпче, изпих една студена вода и оттам насетне не ми върви. В тази вода влезе нещо нечисто и се урочасах.“ Аз виждам урочасването в това, че той е простудил своя стомах, свили са се кръвоносните съдове, кръвообращението не става редовно и започва едно болезнено състояние. Казвам: като се

изпоти и изпие едно кюпче студена вода, с тази, студената вода, всеки човек, дори и най-силният, може да се урочаса. Някой напоил коня си със студена вода и погледнеш, конят паднал и умрял. В това отношение не разбирате законите.

Често ние допускаме в ума си известни мисли и не можем да си представим какъв динамически резултат ще произведат. Някои мисли са динамични. Щом влязат в тебе, те ще произведат едно малко сътресение, някаква експлозия и ти непременно трябва да бъдеш внимателен. Някои чувства носят в себе си известни киселини, отровни са, техните трептения са отровни. Някои постъпки носят в себе си разрушения. Казвам: имаме постъпки, които правят разрушения.

Например вие вървите по пътя и си удряте крака в някой камък – кракът ви ли е виновен? Като се ударите, изведнъж забравяте, че това е камък, и искате да го ритнете – ритвате го, но си осакатявате крака. Има коне, които са се научили да ритат, като ги впрягат. С ритането те показват, че искат да се освободят. Впрегнат ги здраво в талигата, но те ритат, ритат и така си изкривяват някой крак. Най-последно лошите коне ги опитомяват. Като впрегнат коня в колата, качват се няколко души и той тръгне, докато най-последно се умири и започне да мисли. Ритането им дава един резултат и конете стават умни, някои коне са много умни.

Един приятел от Казанлък развъждаше 4–5 хиляди охлюва в градината си. Разправяше ми той, че за да не излизат навън, прекарал една жица и пуснал по нея слаб електрически ток. Като стигне до жицата и го парне токът, охлювът падне. „Ходих – казва този приятел – да ги преглеждам всяка сутрин. Тези, които бяха паднали, аз ги отбелязвах на черупката и никога не намерих някой от тях втори път да е правил опит да излезе. Всякога намирах нови, които нямаха тази опитност. Онези, които се бяха опарвали, не правеха друг опит да пълзят през жицата.“ Значи този, глупавият охлюв, от едно опарване разбира и повече не отива до жицата, в него никога вече няма желание да се допира до нея, да излиза навън. Обаче ние, хората, след като сме се опарвали не само веднъж, но много пъти, все пак искаме да из-

лезем от тази градина. Ти не можеш да излезеш, докато си на физическото поле. Казваш: „Лоши са условията“ – какво ще правиш? Искаш да излезеш – по какъв начин?

За да излезеш, първо, трябва да мислиш правилно, трябва да имаш план за живота си, второ, трябва да бъдеш духовен, да разбираш духовните сили, с които трябва да работиш. Вашата мисъл е потребна като ключ, като план, за да ви ръководи. Какво представляват чувствата? Чувствата са материал, с който вие трябва да работите. Вашите чувства са материал. Пък трябва и да постъпвате добре, понеже с хубавите постъпки се гради. Едновременно като мислите, чувствате и постъпвате добре, вие съграждате себе си – градите вашия умствен свят, градите вашия духовен свят, градите вашия физически свят.

Вие не съзнавате това нещо и като мислите, най-първо мислите за хората. А Бог ти е дал мисълта, за да уреждаш живота в мисловния свят, дал ти е чувствата, за да можеш да изграждаш чувствения свят, и ти е дал на физическото поле тялото с постъпките, за да може да имаш постижения. Във физическия свят имаме резултати, в духовния свят имаме основа, а в мисловния свят имаме идеи. Мисловният свят, това е идейният свят.

Казвам: любовта може да се постигне по три начина. Ако не мислиш, ти не може да разбереш любовта, ако не чувстваш, ти не може да разбереш любовта и ако не постъпваш добре, ти не може да разбереш любовта. Три начина има за разбиране на любовта. Често в любовта правим погрешката да я разбираме само от физическото поле. Има любов на постъпките, но това е еднократен процес. В духовния свят имаме многократен процес, а в умствения свят имаме един непреривен процес. Еднократният процес трябва да се смени с многократен, многократният процес трябва да се смени с непреривен и така вече се образува един кръг, в който можем да завършим работите.

Ако ти не знаеш как да минаваш от еднократния процес в многократен и от многократния в непреривен, работите не се постигат. И тогава се произвежда такъв процес, че усещаш една празнина, едно обезсърчение. Казваш: „Като

направя добро, какво от това?“. Разпраща, че като направиш добро, нищо не се постига. Като се нахраниш, какво ще постигнеш? За няколко часа се освободиш от глада, но след няколко часа той пак ще се яви. Тогава иде многократният процес: да си доставиш храна за една година. Най-първо ти се наядеш в този ден и мислиш откъде да вземеш храна за втория ден. За да се избавиш от процеса, понеже ще се повтаря, набавяш си храна за цяла година. Но тогава се явяват други препятствия – храната, която си приготвил, се разваля. Приготвил си сирене за цяла година, но то се е развалило, приготвил си масло за цяла година, но маслото, колкото и да е рафинирано, се разваля. Ако ми трябва шарлан за цяла година, ще взема 5–6 крини орехи – това ми е шарланът. Като готвя, ще счупя десет ореха, ще им взема ядките и ще ги сложа в яденето. Трябва ви шарлан, за да готвите – купете си орехи. Сложете 50 грама орехи в яденето, те са най-здравословна храна. Или си вземете лешници или бадеми – и те имат масло. Ако имате слънчогледово семе, сложете 100–150 грама от него в яденето и то ще бъде вкусно, отколкото с рафинираното масло. В рафинираното масло ония здравословни масла, ония витамини отдавна са си заминали, развалени са.

Казвам: понякога нашите мисли заприличват на рафинираните масла. Мисълта не я бели, мисли с нейната черупка. Постъпката, и нея дръж с черупката, не я обелвай. Като ти потрѣбва една постъпка, като ти потрѣбва едно чувство, счупи черупките, извади ги, но никога не избягвай черупките. Сега мнозина от вас искат да станат много добри. Аз не ви препорѣчвам да си счупите черупките. Отвѣн трябва да имате черупки, а отвѣтре да бъдете добри. И не отвѣн да бъдете красиви. Господ, като е поставил мозѣка в главата на човека, ако не беше сложил тази яка, дебела черупка, какво щеше да стане? Има такѣв израз: „Дебела му е главата“. Ако Господ беше оставил главата мека, знаеш до какво нещастие би довело това. Ти благодари, че мозѣкът е затворен. Тази къщица на мозѣка е доста добра.

Някой път казвате: „В любовта човек трябва да бъде много добър“. Но какво подразбирате вие под думите *много*

добър? Добро е това, което никога не тревожи човека. Що е зло? Зло е това, което всякога тревожи човека. Това, което не те тревожи, е добро. Това, което те тревожи, е зло. Ти казваш: „Има нещо, което ме тревожи“. Какво трябва да правиш? Дръж се за онова, което не те тревожи. Сега се заражда друг един въпрос: „Как да го знаем?“. Чудна работа! Че вие имате такива чувства, с които можете да усетите. Бог е предупредил, предохранил го е, запазил го е. Ако ви дам един плод, вие имате език, с който можете да го познаете. Казвам: проверете! Има плодове, които са горчиви, има и сладки, и кисели. Ако вие вкусите плода с устата си, след 5–10 минути ще имате правилно понятие трябва ли да го ядете, или не. Някой ви препоръчва нещо, което вашият език да опита. Вашият вкус е по-голям авторитет в дадения случай, отколкото всички научни изводи. Научните изводи са хубави като спомагателно средство. Но вашето помагало, което Бог ви е дал, струва повече, отколкото всичко друго, което имате.

Казвате: „Сега да направим едно добро“. Според вас как трябва да се направи едно добро? Ако искам да ви говоря хубаво, най-първо трябва да зная от какво разстояние да ви говоря, има един закон за това. Вие не сте правили опити. Ако говориш на един човек от 10 метра разстояние, ако му говориш от 5 метра или от метър и половина, или от половин метър, или като дойдеш от 10 сантиметра разстояние да му говориш, знаеш ли какви ще бъдат резултатите? Например ако някоя мечка ви говори от 5 сантиметра разстояние, какво ще бъде състоянието ви? Ако мечката ви говори от 100 метра и вие сте горе на някоя канара, тогава ще имате едно разположение, но няма по-опасна работа от това, мечката да ви говори от 5 сантиметра разстояние. Вие най-малко три месеца ще боледувате и имайте предвид, че това ще е от неразбиране. Ще боледувате, защото мечката има ужасно интензивни чувства. Тя когото обича – обича го, но и когото мрази – мрази го. Когато мечката обича, много го обича, но когото мрази, той трябва да знае, че и след 20 години ще му отмъсти, тя не забравя. И във френологията казват така: „Да те е страх от мечи характер“. Хората с

мечи характер – тези, в които мечката живее, и 20 години да минат, няма да забравят. Някой път вие не искате да забравите, казвате: „Не мога да забравя“ – това е мечката във вас. Не че е лоша, има нещо благородно в мечката, много добра е тя. Направиш ли едно добро на мечка – признава го. Едно малко мече в Карнобатско било отгледано от една жена. Станало то голяма мечка и един ден, както я разигравал мечкарят, минала наблизко тази жена. Мечката се затичала при нея и започнала да ѝ ближе краката. Мечкарят се зачудил защо прави така мечката, а тя била същото мече, което жената отгледала. Сега ѝ ближе краката, казва ѝ: „Колко добро ми направи ти!“. Но ако тази мечка се освободи и мечкарят, който я разиграва, попадне в лапите ѝ, тя ще си отмъсти така, че той ще се намери в чудо.

В Природата има известни напрежения. Ние имаме четири напрежения. Кои са те? (*Учителя показва кръга.*) Трябва да ги разрешим, самият живот го изисква. Човек е напрегнат в умствено отношение или в чувствено отношение, или във физическо отношение – три напрежения имаме, които не разбираме. Някой казва: „Да мислим“. Има едно напрежение, което извежда, то е изходно. Четвъртото положение е, което разрешава въпросите. Това е разумното в света, или идеята за Бога. Казвам: Бог е разумното и като мислиш за Него, ти трябва да разбереш за тези три напрежения и тогава ще дойдеш до Бога. Това е изходната линия, това е пътят на малкото съпротивление. Да мислим за Бога, това е единственият път, по който най-добре можем да излезем. Каквито и други пътища да хванем, все ще фалираме, в края на краищата ще фалираме.

Като хванеш онзи път, който води към Бога, той е единственият, който винаги спасява. В този път няма противоречия. Всяко противоречие, което се явява във вашия живот, показва, че вие имате малко отклонение. Трябва да се върнете, докато противоречието престане. Дотогава, докато имате някакво противоречие в живота си, трябва да търсите разумното. И другите пътища са хубави. И трите пътища са добри. По който и да е път можете да излезете навън, но и при трите пътища ще имате най-голямото противоречие.

По този път нагоре когато тръгвате (*Учителя показва перпендикуляра нагоре*), то е пътят на Любовта, пътят, в който трябва да се премахне препятствието.

Да предположим, че вие имате един страх и не отивате при Бога. За да се премахне страхът, трябва да тръгнете. Казвате: „Аз имам любов“. Щом имаш любов, страх нямаш. Щом имаш страх, нямаш любов – страхът е отвътре, а Господ е отвън. Тогава направи така: страхът отвън, а Господ отвътре. Да поставиш Господа отвътре, значи да започнеш да се движиш много добре, да имаш желание не само да идеш при Него, но да имаш желание и да изпълниш каквото ти каже Бог. Като идеш при Бога, Той ще ти даде наставления, ще те прати в света, ще ти даде една задача, която трябва да свършиш. Ако ти се колебаеш в пътя, започваш да правиш умозаклучения, не вървиш към добрия път. И веднага ще направиш една погрешка, ще се оплетеш. Ще приличаш на муха, която каца на паяжината и се оплита. Лукава е тази паяжина! Паякът е по-умен от мухата, той е предвидил слабостите й.

Казвам: в религиозния живот изучавайте вашите чувства, в умствения живот изучавайте вашите мисли, във физическия свят изучавайте процесите. Има един начин за изучаване, той е следният: щом имате едно съпротивление, концентрирайте ума си. Дават ви едно блюдо за ядене – трябва да знаете да си концентрирате мисълта. Оставете се свободен и кажете: „Да ям ли тази храна, или да не я ям?“. Веднага във вас ще дойде нещо и ще каже: „Няма да я ядеш“ или пък ще каже: „Възприемай тази храна“. Някой път ти казва: „Не яж“, а ти ядеш. Друг път ти казва: „Яж“, а ти не искаш да ядеш. В Божествения свят, когато ти се каже: „Яж“, ядеш, когато ти се каже: „Не яж“, не ядеш, нищо повече. В даден момент се казва: „Не яж“, защото един момент ще те спаси. От този момент, в който ти не ядеш, ще тръгнеш в правия път. Като послушаш, това послушание ще те вкара в правия път. Ако не послушаш, ти ще влезеш в кривия път.

Всеки ден вие правите една погрешка. Всяка погрешка е отклонение. Всякога, когато поправяте погрешки, влизате в правият път на Любовта. Да направиш една погрешка,

под това аз всякога подразбирам да се отклониш от своя път. Следователно в този път вие трябва да пазите равновесие. Този закон навсякъде съществува. Един велосипедист знае ли какво равновесие трябва да пази! Той се е научил да пази равновесие. Аз, който не съм се научил да карам колело, ако се кача, ще падна или на едната, или на другата страна. В пътя ние вървим на велосипед, пък някъде пътят не е така гладък. Ще дойде този велосипед до един трап и ще спре. Трябва да го прескочиш, но ако речеш да го прескочиш, ще изхвъркнеш от велосипеда. А всички тези велосипедисти отдалече виждат трапчинките и току завъртят колелото. Колко внимателен трябва да бъде човек! Ако някоя трапчинка е по-голяма, веднага става едно подскачане.

Казвам: вие сте шофьори на вашето тяло. Понякога карате стремглаво, необмислено, да се покажете, че сте големи майстори, но погледнеш – шофьорът отхвъркнал някъде. Много внимателен трябва да бъде човек, трябва да има достатъчно мисъл, достатъчно чувства. Чувствата са груби. Един автомобил като започне да вдига шум, запалва се горивото. С какво? С бързината. Чувствата са бързината. Запалването е мисълта. Карате автомобила – това са постъпките. Мисълта трябва да запали огъня, трябва да дойде бързината, буталото да бута – така автомобилът се движи.

Казвате: „Много добре постъпих“, а аз ви казвам: „Да, стига конят разумно да е ритал!“. Сега има от тези, живите коне. Вие за в бъдеще бутайте разумно, после, като горите, на свят горете и като се запалите, на свят да е, не да избухвате. Казвате: „Трябва да бъдем мълчаливи“. Онези автомобили вдигат доста шум. Нека вдигат шум, но работата да върви в света. Правилна работа на човешката мисъл, правилна работа на човешките чувства и правилна работа на човешките постъпки!

Добрата молитва

27. лекция, 6 април 1938 г., София, Изгрев

БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ

*Добрата молитва
Духът Божи*

Трябва да се избягва еднообразната мисъл. Еднообразната мисъл образува втръсване в мисловния свят. Еднообразните чувства образуват втръсване в чувствения, или в духовния свят. Еднообразните действия внасят втръсване във физическия свят. Това трябва да се избягва: еднообразна мисъл, еднообразни чувства, еднообразни действия. Например ти говориш нещо на някого и той казва: „Аз това го зная“. Защо не иска да те слуша? Не казвай на хората това, което те знаят; кажи им това, което не знаят. И друго: не храни ситите хора, а гладните; не обличай облечените, а голите; не учи учените, а невежите.

Ако искаш да учиш другите, учи най-първо себе си, стани ти ученик. Това, на което искаш да научиш хората, първо ти го опитай, стани ученик на себе си, научи го и като видиш какви са резултатите, поддържай това, което хората не знаят. Има една еднообразна мисъл и тя е следната: вие мислите, че това, което на вас ви се пада, че някоя мисъл, която е дошла във вашия ум, може да иде в другите улове. Тази мисъл, която е дошла във вашия ум, остава ваша, на друг не може да бъде. Ако някой каже, че и той е зает с тази идея, то формата е друга. Никога една и съща мисъл с една и съща форма не се предава.

Например хората говорят за любовта и всички имат различни схващания за нея. Във всеки един има любов, но тя не е това, което ти мислиш. За любовта ти мислиш едно, друг мисли друго. Кое е същественото на любовта? Кое е същественото на мъдростта? Самата дума съществена ли е? Тя е неразбрана. Като кажеш кое е същественото на любовта, тогава кое е същественото на същественото? Що е любовта? Каква е съществената любов? Най-първо, същественото на любовта е, че като влезеш между мъртвите хора, те оживя-

ват. Същественото е, че като храниш един човек, който е гладен, той се задоволява. Ако не го храниш със същественото, той остава гладен. Ако остава гладен, значи същественото го няма. Там, където гладът се задоволява, същественото е влязло в човека. Трябва същественото да се разбира конкретно. Същественото има връзка с реалното.

В Писанието има един стих, в който Христос казва: „Не трябва да си вземаш нито тържик, нито обуца, нито тояга, защото работникът е достоен за своята прехрана“. На този стих две тълкувания може да дадете: за онзи, който отива надолу, и за онзи, който отива нагоре. Да кажем, че вие днес станете пътник за Небето – не насила, със закон да ви интернират, но доброволно да отидете; купувате си билет и отивате нагоре, в другия свят. Питам: какво ще вземете от този свят, да го носите там? Колко торби ще вземете? Когато някой човек умира, той заминава, отива в широкия свят: у-мира. Да умреш в малкия свят, да отидеш в широкия свят – това е умиране.

Представете си сега, че рибата излиза от водата, престава да живее като риба и започва да живее като човек. Питам: какво ще вземе рибата в човешкия свят? Нищо няма да вземе. Хрилете, с които е дишала, и перките, с които е плувала, тук са непотребни, люспите, които има, и те са непотребни. И когато човек тръгне за Небето, никакъв тържик не му трябва. Вие, които сте тръгнали да служите на Бога, и на вас нищо не ви трябва. По-напред ви казах, че като тръгнете в света да работите, тържик да не вземате, а после казвам: който има тържик, който има тояга, да ги вземе. Значи като отиваш в човешкия свят, ще си напълниш кесията със звонкови монети. Като отиваш в Небето, паспорт не ти трябва, нищо не ти трябва, но щом тръгнеш в света, паспорт ти трябва и ти ще се въоръжиш.

Често наблюдавам: някой говори на някого за Бога, иска да го убеди, но всъщност му говори за човешкото, няма онези знания. Аз виждам, че джобовите му са празни, билет няма, познания няма, представа няма какво нещо е знание. Той казва: „Ще бъда научен отгоре“. Когато разговаряте с хората, трябва да имате две неща предвид: в света така, по

човешки, няма да си напълните джоба; ще го напълните, като работите. Ако един цигулар излезе на сцената и без да може да свири, каже, че публиката ще го вдъхнови, как ще го вдъхнови тя? Какво ще разберат хората? Те ще кажат: „Този цигулар искаше да даде един концерт, но не можа нищо да направи, не можа да свири. Изправил се на сцената като истукан и не знае как да вдигне цигулката, не знае и как да погледне“. Но ако човекът свири най-хубавото, което може, и то по всички правила, които музиката изисква, тогава публиката ще каже: „Този човек разбира от всичко в света“.

Казвам: и вие трябва да разбирате вашето изкуство. Кое изкуство е това? Думата *изкуство* понякога означава външната страна на нещата, един външен облик. Един музикант може да свири, но публиката да е недоволна и да каже: „Техника има, но душа няма“. Той свири, но публиката не се въодушевява. Изкуството не е техника. Този музикант не е научил съдържанието на музиката, не е музикален още. Но какво ще извадиш от музиката? Някой път аз ще ви попея, да ви покажа какво нещо е музиката. Ще ви посвирия, за да видите музиката не като изкуство, но музиката като музика, като живот, като хармония в Природата. Сега вие може да си мислите какво ще бъде това. Като го чуете, тогава ще разберете.

Да ви дам едно малко определение. Представете си, че на вас, понеже сте вегетарианци, ви дадат да ядете кюфтета от пресни картофи. Сложили са им някои примеси, имат малко лютивичко, позачервили са се хубаво, отгоре са полети със сос – хубаво са направени. Като ги ядете, те са много вкусни на езика, но щом влязат в стомаха, казват: „Нещо се превръща в стомаха“. Това не е изкуството на кюфтетата, това сготвено ядене е изкуствено. Друг ще сготви картофените кюфтета също тъй хубаво, но и ще ви стане приятно, светло, като ги ядете. Те са просто направени, но като влязат у вас, тези кюфтета ви придават нещо.

Често в Писанието се употребяват думите „знанието възгордява“. Знанието, направено по човешки начин, примесено с това, с онова, то възгордява. Всяка мисъл, която не

се възприема добре от човешкия ум, всяко чувство, което не се възприема както трябва, и всяка постъпка, която не се направи както трябва, те всякога произвеждат гордост. Ти си направил нещо и мислиш, че никой друг човек не може да го направи като тебе. Представете си, че двама певци ще влизат някъде да пеят. Единият казва: „Като вляза, всички хора ще ми ръкопляскаат“. Влиза вторият певец и като пее, не му ръкопляскаат. Тези хора са толкова заети с мисълта си, която той им даде, че не им остава време да ръкопляскаат. Например аз мога да ви накарам да не ми ръкопляскаате. Ако не ви дам нищо, вие ще ми ръкопляскаате, за да изкарате нещо. Но ако започна да хвърлям златни английски лири, ще ми ръкопляскаате ли? Вие ще сте заети със събирането на тия пари. Не е залъгалка това – събирате! Казвам: когато една мисъл влиза в човешката душа, става същото – човек не ръкопляска, той отпосле благодари. Ръкопляскаването го има, но в онзи свят то е благодарността на душата. Благодарността трябва да дойде.

За размишление през тази седмица ще ви прочета десета страница от „Свещени думи на Учителя“. *Ученикът живее в светлината. Това е единственият реален свят. Сянката не е реална. Търси светлината, която няма сенки. Избягвай всяка мисъл и чувство, които внасят тъмнина в твоето съзнание. Глава на Твоето Слово е Истината. Дето истината грее, плодът цъфти и зрее. Ученикът разбира истината само тогава, когато я прилага.* Това, което ти не можеш да приложиш, не можеш и да го разбереш. *Ученикът трябва да бъде чист в мислите, желанията и действията си, за да може учителят да му повери методите за работа. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на вечната светлина, носителка на Любовта. Единственото същество, до което човек най-лесно може да се приближи, е Бог.*

Пазете се от следното: понеже в живота се говорят много излишни работи, вие всеки ден несъзнателно казвате черни и бели лъжи, не говорите истината. Например ти се оплакваш: „Бял ден не съм видял! Аз съм едно нещастно същество“. Това е квадратна лъжа, защото, ако ти беше не-

щастно същество, от тебе нищо нямаше да остане, нямаше да можеш да живееш. Ако и бял ден не беше видял, ти не би излязъл в света. Ти имаш очи, значи лъжа е, че бял ден не си видял. В какво например си нещастен? Хиляди години си живял и Господ за въздуха пари не ти е вземал, за хляба, който си ял, пари не ти е вземал, за светлината, която си приемал, пари не ти е вземал. За вашите телефони нищо не сте плащали досега. За да се напръскате с малко парфюм, ще платите поне 10–15 лева, а за аромата, който цветята пръскат, нищо не сте давали. Всичко даром ви е дадено: и светлината, и въздухът, и мислите, и чувствата.

От вас искат само едно, казват: „Деца, учете се, защото един ден това училище, в което сега се намирате, ще се вдигне. Тогава, и да искате да учите, няма да можете, защото този университет ще се затвори“. Може университетът на Земята да е 100–200 години, може да е 10 хиляди, 10 милиона, 100 милиона години, но най-после ще се затвори. Този университет е направен заради всички хора, които са изпратени на Земята, и щом те го завършат, Земята трябва да си почине. Тогава университетът ще се затвори и всичките ученици ще минат в друго училище в някой друг свят. Казва Христос: „Работете, докато е време“. Защото, когато няма условия, когато вечерно време хората спят, какво ще им говориш, какво ще им проповядваш?

Ще пееш на хора, които са будни, ще говориш на хора, които са будни. А тези, които спят, няма да ги безпокоиш, ще ги оставиш да спят. Ние няма да ги съдим, нека спят хората. Не безпокой човека, когато спи. Не отивай да го събуждаш на първия час, след като е легнал. Знай, че след 8–9 часа той ще се наспи. Колко часа оставят децата да спят? Децата спят 9–10 часа. Майката с каква философия да занимава децата си? Със Сократ ли да ги занимава? Коя майка занимава детето си с Платон, коя майка занимава детето си с Цицерон, с Демостен или пък с някой от модерните философи? Тия неща отпосле ще дойдат. Потребни са тия работи, но не са необходими за детето.

Майката занимава децата си със съществените работи. Тя ще ги занимава с любовта, ще ги занимава с храната, ще

ги научи какво трябва да ядат. Детето, като плаче, така пее. Когато иска храна от майка си, то започва да пее. Понякога вие имате криво разбиране за живота, криво разбирате какво прави детето и казвате: „То плаче“. Като разумно, майката му казва: „Добър певец си, мама. Толкова е хубава песента ти! Стига толкова, ела сега, най-хубавото, което имам, ще ти дам“ и го слага да суче – плаща му. На певците им плащат. Майката погалва, помилва детето си и казва: „Какъв отличен певец си! Благословен Господ, Който те прати да ми пееш така“. Вие, които не разбирате закона, казвате: „Тази майка как го търпи!“. Вие не разбирате езика на децата, не разбирате думите. Които не разбират, трябва да станат майки и трябва да станат деца, за да разберат тази истина. Майката без детето нищо не представлява.

На едного казах три изречения: „Нивата без земеделец може, но земеделец без нива не може. Грънчар без гърне може, но гърнето без грънчар не може. Светлината без очите може, но очите без светлината не могат“. Светлината създаде очите, този постоянен напор на светлината ги създаде. Очите само възприемат светлината. Светлината е била преди очите на човека. Нивата е била преди земеделеца. Земеделецът отпосле е дошъл. Любовта без нас може, но ние без любовта не можем.

Следователно любовта в каквато и форма да дойде, не роптай, приеми я. Може да е в най-малката форма, но ти благодари на Бога за тази любов. Ако Му благодариш, тази, малката любов, ще ти достави всичко онова, от което ти се нуждаеш. Тя е като малката ябълчена семка, която расте и се развива – иска се само време. Любовта е много внимателна, тя иде в най-малката форма, за да не би да ни причини някаква вреда. Толкова е деликатна, че не иска, като дойде, да усещаме някаква тежест. След време се развива, става по-големичка. Като стане по-голяма, вие започвате да плачете от любовта. Често плачете от нея, защото формата ѝ е станала по-голяма. Щом се оплаквате от любовта, нека формата ѝ да се смени.

Аз съм ви давал примера за онзи турски паша, който бил в едно село във Видинско и останал много доволен от

селяните, та им пратил един слон. Пашата мислел, че тези хора могат да го употребят за работа. Но слонът седял там, ядял и трябвало да му дават по 70 килограма ориз на ден. След две години пашата среща един от селото и го пита: „Как сте, доволни ли сте?“. – „Паша ефенди, много сме доволни.“ – „Да ви изпратя тогава още един слон.“ Сега правя едно сравнение: често ти имаш един слон на любовта, който ти е изпоял и ушите, но искаш още един да ти се изпрати. Мислиш, че вторият слон, който дойде, ще ти донесе нещо по-добро. Несъвместимо е. Втория слон трябва да го поставиш на работа. Умът трябва да работи, този слон трябва да го впрегнеш на работа. Ако не поставиш любовта в себе си на работа, ако себе си не впрегнеш на работа, ти ще си създадеш най-голямото нещастие.

Някой път ние сме недоволни, че Бог това не ни е дал, онова не ни е дал. Бог, Който знае всичко, не иска да ни направи нещастни. Той не иска да ни изпрати един слон и постоянно да плащаме. Понякога ние по навик искаме да ни прати и на нас един слон. Ако сме богати, това е добре, но ако сме сиромаси, слон не ни трябва. Една малка овчица с едно малко агънце е намясто, малко млечице ще имаме, но слонът, който яде 75 килограма храна, не ни трябва. Мнозина от вас искат да бъдат богати. Хубаво е богатството, но ако сте богати, ще ви приписват най-лошите работи. Ще дойде някой, ще му дадете сто лева, а той ще ви напсува. В себе си той ще каже: „Този мръсник! Сто лева ми даде, а милиони има!“. Та всеки ден този ще ви псува, онзи ще ви псува и вие ще се ожесточите в себе си. Богатите хора защо мразят бедните? Бедните сами ги заставят да ги мразят, те не разбират какъв трябва да бъде езикът им.

В новия живот, в който сте влезли, вие се стремите към щастието. Не можете да бъдете щастливи, докато не разберете всичко онова, което ви се дава – а то е разумно. Каквото и да ви се случи в света, то е разумно. Някой ме пита: „Ти тази работа не я ли знаеше?“. Казвам: „Знаех я“. – „Ами защо я допусна?“ – „Защото така е разумно.“ – „Как така е разумно?“ Идва при мене един болен, който има кръвоизлияние, страх го е да не умре. Казват ми: „Кажи, Учителю,

една дума и ще му престане кръвоизлиянието“. Не е време да кажа една дума. Ако кажа една дума, освен че няма да спре кръвта, но ще тече още повече. Те не разбират. Казвам на болния: „Слушай, ще вземеш малко непрана вълна, ще вземеш и една свещ, ще я изгориш на свещта и ще я направиш на пепел. И тази, вълнената пепел, на върха на една лъжичка ще вземаш и кръвта ще спре“. Той иска да му кажа друго. – „Не очаквах това да ми кажеш. Тази пепел какво ще направи? Лекарите ми дадоха лекарства, но кръвта не спира.“ Аз казвам: „Опитай“. Отива си той, минава ден, кръвта не спира. После му правят пепел от вълна и наблюдават, че кръвта спира. – „Сега нас ни е страх пак да не потече.“ – „Пак вълна ще вземете.“ Като потече някъде вода от някой кран, механикът, който има коноп, изважда крана и навива коноп, докато престане да тече.

Казвам: благодарете на Бога. Трябва да благодарим. Всеки ден трябва да благодарим на Бога. Ние сме същества, които не са се научили още да благодарят. Да благодарим на Господа, защото е толкова добър да бъдем като Него. Обиди те някой – казваш: „Кръвно ме обиди“. Какво те е обидил кръвно? Размърдал е въздуха, произвел е едни дълги вълни, които са дошли до ушите ти, раздрусало се е тъпанчето ти малко повече, отколкото трябва. Питате сега: „Какво трябва да правим?“. Ти, който не си благодарен, не обиждаш ли Господа? Колко пъти такива благословения си Му изпращал, но Господ не е обиден! А Той може да стъпи отгоре ти и от тебе нищо да не остане. Ти плачеш и викаш: „Господи!“. Господ пита: „Защо плаче този човек?“. Казват Му: „Защото иска повече“. Тогава Господ казва: „Дайте му повече“. Дадат ти три, дадат ти четири, но ти всякога си неблагодарен. Господ дава и дава. Досега все ни е давал. Ние сме така натоварени от това, което Бог ни е давал, че пъшките от многото даване, страдаме. Първото нещо е: ще се научиш да благодариш.

Ако някой те е обидил, ще опиташ характера си заради Господа, ще кажеш: „Както Господ ме е търпял, така и аз ще търпя“. Онзи, който те е обидил, ще го търпиш. После, вие разнасяте новини, които не сте проверили дали са верни.

Проверете една новина вярна ли е. Идвате някой път при мене и казвате: „Знаете ли какво става на Изгрева?“. Какво да става? Чули сте нещо, разправяте го. Казвам: на Изгрева става това, което става навсякъде – светлината грее и тия хора много хубаво си приказват. Идва една сестра и казва, че други две сестри се карат. Ни най-малко не се карат, но понеже едната е глуха и другата е глуха, високо си говорят. Често съм питал: „Ти чу ли това, което си приказват?“. Някой път съм проверявал. Като събера сестрите, които са се карали, с тази, която ги е чула, тя започва да се извинява. Казва: „Учителю, ще ме извиниш. Чух ги, но преувеличих. Тези сестри не се караха, малко високо говореха“.

Питам: как се карат хората? Връщам се назад, докато намеря извора. Двете сестри, които са глухи, за да се разберат, високо са говорили. Третата сестра е изтълкувала, че се карат. Ни най-малко не са се карали, приятелски са разговаряли. Едната казала: „Каква си хубостница ти!“, а пък другата казала: „Колко си мазна!“. Какво лошо има в думата *хубостница* или в думата *мазна*? Че къде е лошото в думата *мазник*? Като искате да сготвите, нали ще сложите малко мазнина? Казваш на някого: „Знаеш да наливаш зехтин“. Че кой не е наливал зехтин? Няма нищо лошо в това.

По-велика школа от тази вие засега никъде не може да намерите. Тази школа е десет пъти по-хубава от Питагоровата школа. Тези опити ги произвеждаха там изкуствено, а сега всеки ден, всяка сутрин, като ставаш, ще те изпитват. Няма да мине дълго време, ще те изпитат. Онзи, когото изпитват, да се радва, че го изпитват. Радвайте се, че ви изпитват, защото мъртвите хора никога не се изпитват, живите се изпитват. Когато човек умре, той се моли на Господа: „Господи, съживи ме“. Защо умират хората? Защото не искат да имат изпитания. Господ казва: „Оставете го“. Оставят те и ти си оставаш забравен. Щом не те изпитват, ти ще бъдеш от забравените. Кое е по-хубаво: да ти говорят или да те оставят, да не те смущават, да бъдеш от забравените? Казват: „Оставете го. Никой да не му говори нищо“. Появява се вятър и някой казва: „Лъхна вятър“, събужда се. Че кое е по-хубаво: да те лъхне вятър или никак да не те лъха?

Казваш: „Слънчасях малко“. Не е лошо, че си слънчасал, приел си повече слънце. На един, който нямал коса, му препоръчали да ходи гологлав, за да му израснат косми. Докато се приспособи, в началото трябвало да ходи по 5–10–15 минути гологлав, а после да увеличава времето все повече и повече. И като ходил така няколко години, израснали му косми на главата. Казвам му: „Много хубаво си направил. Много си взел“. Той пита: „Как да изпразня главата си?“. Като се е напълнила, главата много мъчно се изпразва. Поставям ръцете си отзад на главата му и той пита: „Какво правиш?“. – „Моя работа. Затвори си очите.“ Той затваря очи и аз прокарвам ръце по главата му. Той казва: „Започва малко да ми олеква“. Аз обяснявам: „Така не се ходи на слънце, цял ден гологлав. Ти си възприел в мозъка повече електричество, отколкото трябва. Може да се получи удар, да има препятствия“.

Казвам: навсякъде човек може да получи удар, затова не пресилвайте нещата. Първото нещо: благодарете на Бога, че ви е пратил на Земята. Вие искате да бъдете между ангелите, но знаете ли какво послушание имат те? Те работят. Вие мислите, че ангелите седят. Те са същества на работата. Ако идете между ангелите, какво ще правите? Най-малките условия като им се дават, те считат това за щастие. За да идете при тях, вие тук, на Земята, трябва да се научите да бъдете благодарни. Ако на този живот, който Господ ви дава, не сте благодарни, как ще бъдете благодарни там? Там ще бъдете още по-недоволни. Тъкмо ще ти сложат паницата, и ще кажат: „Иди, свърши тази работа“. Ти ще станеш и ще бъдеш недоволен.

Щом в Небето веднъж си недоволен, ти вече там не можеш да се върнеш. Тук, на Земята, и двайсет пъти да направиш погрешка, ще се върнеш. В Небето, между ангелите, ако направиш една погрешка, за 10 хиляди години не можеш да се върнеш. Затова погрешките тук се изправят. Когато изправите вашите погрешки, вие ще станете жители между ангелите. Дотогава, докато не се научите да благодарите на Господа, при ангелите не можете да отидете. Да се научиш да благодариш, да кажеш: „Благодаря за благата“.

В ума си вие имате нещо хубаво. Толкова е хубаво, че даже не подозирате колко, вие даже не сте го сънували.

Новото учение за вас седи в това, да възприемете всичките Божии блага, които ви се дават, да ги реализирате и в постъпките, и в чувствата, и в мислите. Всичко онова, което Бог ви дава, да го възприемете. Всичко, каквото ви се дава от Бога, възприемете го на радо сърце. Ние сме нещастни, защото си позволяваме някои работи. Казвам: ти питай за това, което не разбираш. Ако искаш обувки, намери някой майстор, който разбира от обувки, за да ти избере. Ако отиваш да си вземеш цигулка, намери някой майстор, за да ти избере. Ако искате да изучавате светлината, трябва да дойдат духовете на светлината отгоре, да ви научат по кой начин да я възприемете. Кой от вас знае как да гледа Слънцето? Слънцето не се гледа направо, само крадешком хвърляйте един поглед към него за една десета от секундата, един бегъл поглед. Не възприемайте слънчевата светлина направо. Слънцето действа много силно и много хора могат да повредят очите си, като го гледат. Светлината не е лоша, но ретината на окото не е приспособена. Вълните на Слънцето, които идват, са доста големи. Човек, който иска да гледа Слънцето, да го разбира, трябва да има любов към Бога, трябва да се интересува как Господ е създал Слънцето, да мисли за него като за живо същество, да има любов към него. Тогава светлината ще му говори и той ще има друго понятие за нея.

Единствената мисъл, която трябва да остане у вас, е следната: това е новото в света – една беззаветна благодарност! Като станеш сутрин, да си благодарен на Бога, че си останал да живееш. Като се върнеш вкъщи вечерта, благодари на Бога, че не те е премазала някоя кола. Аз виждам хиляди такива нещастия, които денем може да се случат. Да благодариш, че Бог те е пазил през целия ден при най-лошите работи, които е можело да се случат, при всичките злини, които е можело да дойдат. Искате да знаете защо някои неща се случват. Всичко е за добро. Някои неща Бог ги допуска заради вашето добро – дотогава, докогато вие почувствате в себе си един вътрешен мир, една вътрешна радост и макар да не разбирате нещата, да ви става приятно.

Казвам: сега трябва да създадем една атмосфера, а не да образуваме фронт на Божиите блага. Има опасност да се образува фронт, да се отбие едно Божие благословение. Всеки един от вас трябва да бъде проводник на Божиите блага. Вашата работа никой друг не може да я свърши. Ако един не е проводник, липсва нещо. В музиката една нота може да липсва. Някой път става замръзване. Музикантът, като се вгледа, вижда, че липсва нещо. То трябва да се сложи на мястото му. Та в живота ние наместваме работите. Човек е музикално съчетание, което Бог постоянно праща да се коригира. Всички неща трябва да се наместят, да се сложат на местата им. Постъпка ли е, мисъл ли е, но всяка една клетка да се нагласи на мястото си. Тогава ще бъдем свършени хора.

В човека има уреди, с които Бог го е снабдил. Човек може да знае какво има да му се случи. Вие имате един уред, който може да ви показва какво ще бъде времето утре. Вие имате уреди, с които може да знаете дали ще бъдете чиновник, или поет, или философ, или музикант. Едновременно всичко не може да станете на Земята, няколко предмета не може да се учат. Когато учиш музика, ще се предизвикат тези центрове, които се занимават с музиката. Щом искаш да се занимаваш с някой научен въпрос, други центрове ще се събудят. Сега има една наука, която не допринася това, което искаме.

Например да се напише Библията, е взело 1500 години в разни епохи, с разни разбирания. И тя много мъчно се чете. Вие не може да се върнете 1500 години назад във времето, за да я разберете. Като четете Псалмите, трябва да знаете в какво положение е бил Давид, когато ги е писал. За да разберете живота на Авраам или да разберете тези войни, които са ставали във времето на Илия, или във времето на апостолите, или във времето на Христа, трябва да се върнете назад, да пресъздадете това време и да видите каква е истината в живота. Вие тълкувате всичко от ваше гледище. Казвате: „Тъй е казал Христос“, но Христос го е казал при известни условия. Христос е говорил за рибите, понеже се е намирал между рибари и те е трябвало да го разберат. Когато е бил между земеделци, говорил е за семето.

Защо Христос е говорил на рибарите за рибите? Какво е разбирал под думата *риби*? Под думата *риба* се разбира следното: ти трябва да бъдеш чист, трябва да бъдеш в състояние да побеждаваш всичките мъчнотии в живота. Рибата е много гъвкава, тя минава навсякъде гъвкаво. Ти искаш направо да си пробиеш път на Земята. Ще бъдеш гъвкав. В характера си трябва да имаш нещо гъвкаво, като риба да се приспособяваш към всички условия. Това значи риба. Когато говори за житното зърно, съвсем друго нещо разбира Христос. Там няма да бъдеш гъвкав като рибата, там ще бъдеш стабилен. Когато Христос говори за рибата, изнася една идея, а когато говори за житното зърно, идеята е друга. Вие сега поставяте под общ знаменател житното зърно и рибата. Така не може да разберете истината. Някои мисли ще ги поставите по начина на рибите, някои чувства ще ги поставите по начина на житното зърно. Това е философия.

Казвам: благодарете! Едва сега сте влезли в училището, много има да учите още. Много има да учите, но ако сте неспособни да учите, тогава какво трябва да правите? Ще го направите така: не, способни сме. Няма да се спирате на отрицателната страна. Неспособен е всеки, който не учи. Всичко може да ви се даде, но вие трябва да учите. Ако не учите, ставате неспособни. Имате всички условия на Земята. Единствената спънка е, че не учите. Да не учите, това е най-лошата работа на Земята. Единственото място, докъдето сме дошли сега, то е да учим. Ученикът трябва да ходи в светлина.

Трябва да се учите, трябва да благодарите на Бога, понеже няма да мине много време, няма да минат повече от 120 години, и Господ ще ви повика, нито един от вас няма да остане тук. След 120 години нито един от вас няма да остане на Земята. Отсега нататък, понеже имате 120 години на разположение, използвайте времето всеки ден. Използвайте времето! Нито един ден, нито един час, нито една минута да не останат неизползвани по възможност. Всяка една секунда има своето назначение. По възможност използвайте ги, нищо не отлагайте. „Има време“ – така разсъждават тези, които не разбират Божиите закони. Не отлагайте!

Станете сутрин, благодарете на Бога. Излезете навън, благодарете на Бога. Имате работа, благодарете на Бога. Свършите работа, благодарете на Бога. Направите нещо, благодарете на Бога. Дойдете си вкъщи, благодарете на Бога. Понаквасите се от дъжда, благодарете на Бога. Духне ви вятърът, благодарете на Бога. Слънцето ви огрее, благодарете на Бога. Каквото и да ви се случва, навсякъде благодарете. Погледнал ви някой зле – благодарете. За всичко се научете да благодарите. Срещнете някоя мравка – благодарете, че Бог ви е удостоил да я срещнете. Благодарете за облаците. Благодарете за дърветата, че ги виждате, благодарете за цветята, че са цъфнали. Това е един метод. По този начин ще приемете едно благо, което по никакъв друг начин не може да се приеме. Благодарното сърце приема всичките Божии блага.

Отче наш

28. лекция, 20 април 1938 г., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

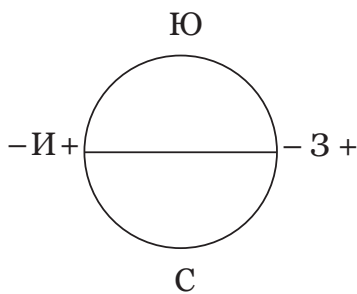
*Отче наш
Фир-Фюр-Фен*

Ще ви прочета един стих от десета глава на Евангелието от Йоан: „Крадецът не иде освен да открадне, да погуби и да заколи, а Аз дойдох, за да имате изобилно“. Човек трябва да има една определена посока на своето движение, една определена мисъл, едно определено чувство. Казва се: „Не пожелавай“. В окултната наука се казва да се убие всяко желание. Да желаш нещо и да пожелаеш нещо, това са две неща различни. Желанието е един Божествен процес. „Желай“ – казва псалмопевецът. Ти желаш. Ако убиеш това желание в себе си, какво ще желаш? Някой има едно желание, на което се радва. Не пожелавай неговото желание, не му го вземай. Давид пожела да вземе едната овчица на онзи, бедния човек, и през целия си живот той опитваше резултатите на това пожелаване. Какво нещо е пожелаването?

Понякога, като се разправяте с хората, казвате: „Ние сме християни“. Аз се чудя на това. Ти, един невежа, ще се оправдаваш, че мислиш като другия. Невежият не се оправдава. Ти не казвай, че си като него. Кажи: „Едно време и аз мислех като тебе, но сега не мисля. Като бях дете, мислех като тебе. Сега съм възрастен човек, не мога да мисля като тебе“. Ние искаме да покажем, че сме правоверни. Ние мислим, както другите хора мислят. Всеки един от вас трябва да мисли каквото Бог е вложил в него, да мисли за Него.

Казваме: „Ние вярваме в Христа“. Въпросът не е във вярването, доста хора са вярвали в Христа. Светът не се нуждае сега от вяра. Светът не се нуждае и от надежда. В света надежда има колкото искаш, и вяра има колкото искаш, много вери има. Светът се нуждае от Божественото, а то е Любовта. Вие считате, че любов е това, което слиза отгоре. Така трябва да мислите. Щом любовта я търсите някъде в

хората по Земята, това не е любов. Качеството на любовта е, че когато дойде, тя е изгрев на човешкия живот.

Фиг. 1

Начертаният кръг (фиг. 1), това са възможностите. Тук З е западът. По какво се отличава западът от изтока? Изток е там, където Слънцето изгрява, изток е това място, където иде благословието. Това, което дава, е изток, това, което взема, е запад. Следователно, щом даваш, ти си изток, щом вземаш, ти си запад. Но трябва да знаеш този запад за кого е запад.

Той може за тебе да е запад, а за другите да е вече изток – сменят се нещата. Всяко едно състояние, което човек има, се сменя. Сега вие мислите, че като вашата любов към Бога друга няма. Това е едно частично схващане.

По какво се отличава вашата любов от любовта на другите? По какво се отличава любовта на една майка от любовта на друга майка? Онази майка, която люби добре децата си, може да бъде здрава. Щом не е здрава, майката не може да ги люби. Тази, здравата майка на любовта, дава достатъчно храна на детето си и то не гладува. Щом детето гладува при майка си, то тази майка няма мляко. Защо няма мляко? Защото любовта ѝ е малка. Защо някои жени нямат деца? Защото не е трябвало да се женят, преждевременно са се оженили. Вие сте изопачили понятието за женитбата. Всички бързат да се женят. Не бързайте да се жените, не бързайте и да се разженвате. Женитбата е едно отношение, за да познаеш Божията любов. Ти трябва да изпълниш един закон, но той не е такъв, какъвто ние го разбираме.

Женитбата може да я считаме като закон за яденето – поне веднъж трябва да ядеш. На физическото поле три пъти трябва да ядеш на ден, значи три пъти ще се жениш. Сутрин ще се ожениш, на обед ще се ожениш и вечер ще се ожениш и след това ще легнеш да спиш. Какво разбирате под това? Думата *женитба*, с тази буква Ж, означава нещо,

което се посажда и расте. Ти извършваш някаква работа – жениш се. За това съчетание – да се ожениш за някого, ти трябва да дойдеш в съприкосновение с една душа, да познаеш как Господ я е създал. Тази душа, която е излязла от Бога, да я познаеш. Как се познават душите сега? Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога“. Ти в една душа трябва да видиш Бога, Който е скрит вътре и се проявява, защото външната страна, която виждате, то е обикновеното, то е човешкият дух. Когато познаеш Божественото, което е скрито във всяка една душа, то е Божественият живот, който дава израз. Ти не може да дадеш цена на човешкото.

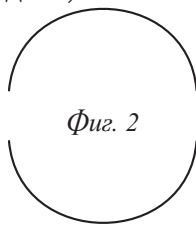
Например аз мога да напиша думата *богатство*, мога да и да я произнеса. Каква сила има в нея? Думата *богатство* е отвлечена. Но ако имаш звонкови монети, ако богатството е в звонкови монети, ти вече имаш реалността, по-близо си до реалността. Ти може да си богат, но трябва да знаеш как да употребиш богатството, което имаш. Вие всички искате да бъдете богати, да имате злато. Не разбирате живота. Най-важното нещо в света е любовта. Второто важно нещо в света е животът. Третото най-важно в света, това е движението, посоката. Или най-първо ти трябва да изразиш любовта. Щом имаш любов, ти трябва да имаш мисъл. Щом имаш живот, ти трябва да имаш чувстване в себе си. Щом имаш движение, ти трябва да имаш воля в себе си. Ако твоята любов няма мисъл, ти любовта не познаваш. Ако твоята любов не може да придобие живота и ако твоята мисъл не може да произведе чувстване в тебе, ти не си влязъл в онзи свят, на който Господ иска да те учи.

Като казваме: „Аз вярвам в Бога“, каква е идеята, която имаме? Казваме, че Господ е вътре, казваме и че Господ е вън. Ако е вътре, къде ще Го търсиш, на кое място? Или ако е вън, накъде ще търсиш? Трябва да има някаква посока. Ако търсиш Иван, Драган, все трябва да знаеш накъде да търсиш. Къде търсим човека най-първо? Когато някой дойде при тебе, погледне те в главата, погледне те в краката – той иска да се ориентира. Исква първо да види главата долу ли е, или горе, краката горе ли са, или долу. Като се ориентира веднага и види, че главата е горе, започва да ти

говори. Ти не знаеш защо поглеждаш един човек в краката. Поглеждаш го в краката, понеже хиляди пъти ти е давал ритник в миналото и ти сега гледаш да стоиш по-далече, да не би пак да получиш ритник. Гледаш някого в главата – знаеш ли тази глава колко хиляди страдания ти е причинила? Главата на една змия, като хване жабата, какво прави? Казвате: „Всичко е в главата“. Всичко е в главата и всичко е в краката. На змията всичкото е в главата, но и в тялото на змията има нещо. Казвам: било е време, когато нашата глава не е работила както трябва и краката ни не са работили както трябва.

За тези, мирните животни, като овцете например, казвате: „Колко са кротки!“. Но я вижте онези пехливани, овните, като се засият, като се затичат един срещу друг, как си удрят главите, как ги блъскат! После се изтеглят и пак се втурнат да се блъснат. Защо? Борят се те, разрешават един социален въпрос: кой да се ожени по-напред. Който надвие, той се жени по-напред. Когато надвият, той остава последен. И после той пак се бори. Ако той надвие, има право да се жени, ако него надвият, няма право да се жени. Аз ви давам това като един пример.

Вие казвате така: „Ако може, искам да гледам една жена“. Законът е същият. Как ще гледаш жената? Сега аз засягам този въпрос, защото човек е, който мисли, а пък жена е, която чувства. Следователно те са два полюса. Най-първо се е образувал мъжът, той е изгревът. Жената е залезът. Мъжът е началото, жената е краят. Вие искате да знаете кой е на първо място. На първо място е онзи, който дава. На второ място е онзи, който взема. Защото първият, който дава, на себе си няма да даде. Следователно той е пръв, за да дава, и той трябва да даде на един, който трябва да вземе. Втора е жената, която взема.

Фиг. 2

Фиг. 3

Аз бих ги определил така: това е мъжът (фиг. 2) и това е жената (фиг. 3), те са две половини. Първият е, който дава, а вторият е, който взема. Но нищо в света не е в покой. Това движение, което е отгоре, то

ще се обърне. Мъжът, който се движи пръв, ще дойде до положението да взема. А жената, която първа взема, ще дойде до положението да дава. Следователно тази паница, която е пълна, като се движи, ще дойде до положението да се изпразни. Ако даваш, ще ти дадат. Ако не даваш, няма да ти дадат. Сега ще попиташ: „Защо трябва да обичам някого?“. За да те обичат. Давай, за да ти дават. Мисли, за да мислят за тебе. Но не само да мислиш за един човек, защото ти може да мислиш как да му направиш някоя пакост, а може и да мислиш за неговото добро, за благо то му.

Ние сме дошли на Земята, за да обработим всичко онава, което Бог ни е дал. Той ви е дал богатство, несметно богатство, а вие седите и мислите какво да правите. Богатството на някого е в гърлото му. Богатството на някого е в пръстите му, той знае как да си мърда пръстите. На някого е в лявата или в дясната му ръка. Ако знаеш така да си мърдаш ръцете (*Учителя прави движенията на цигулар*), милиони ще дойдат. Някой знае как да рисува с четката. А пък богатството на някого седи в писането. Имаш едно златно перо, не сребърно, вземи го, драскай, драскай и богатството ще дойде. Един учен човек продава мастилото за хиляди. Като вземе едно шишенце мастило, което струва 10 лева, написаното с него продава за 10 хиляди. Това не е ли търговия? А пък онзи, който знае да пее хубаво, продава въздуха. Той приема малко въздух и като го изкара навън, го продава на хората. Всеки иска да сложи малко от този въздух в ухото си и казва: „Ей, че хубав въздух! Да го имам в ухото!“.

Продава човекът въздуха – 50 или 60, или 100 вдишки. Всеки един ще плати по стотина лева за малко въздух.

Аз ви представям работите по-различно. Вие някой път ги представяте идеално, представяте ги в най-простата форма. Казваш: „Много гори сърцето ми“. Разбира се, ама изгоря ли ти сърцето? То не само трябва да се запали и да гори, но трябва и да гори, без да изгаря. Щом изгаря, работата на пепел става. Една мисъл, която ти имаш, трябва да се смени с друга. Мисълта не трябва да престава. Някой казва: „Едно време как мислехме! Идеални бяхме. Сега вече не е такъв животът ни“. Някои мислят, че нямаме любов тук,

но нашият брат, сърбинът, който дойде, при нашата малка любов се стопли. Той каза: „Аз като вашата любов никъде не съм виждал“, а пък онези казват, че нямаме любов. Любовта е нещо особено. Който не е готов за любовта, неговото чувство затъпява и той не я усеща, мисли, че няма любов. Мнозина от вас изгубват възприятието на любовта. Като гледате един човек, той първо ви прави впечатление, но след това изгубвате красивото чувство. Защо го изгубвате?

Вие често слушате думата *любов*. В езика има много думи, които имат две значения. Трябва да разбирате смисъла на думите. Любовта, това е първият подтик на Битието, на живота, Божественият импулс, най-хубавото нещо. Първото нещо, което иде в живота, което създава Вселената, това е този Божествен подтик. И този подтик аз го наричам *Любов*. Този подтик като дойде, човек всичко може да направи. Божествената любов трябва да ти бъде подтик, непрекъснат подтик, като едно движение, като един извор. Откъдето минава Любовта, около нея всякога започват да растат растенията. Дали тези растения ще разбират, то е друг въпрос, но все ще приемат вода – все ще възприемат Божията любов.

Казвам: за Бога трябва да имате едно определено понятие, трябва да обичате Бога. Оставете всеки един човек преди вас да се изкаже. Било е време, когато сте се спирали. Всичките ви спорове и недоразумения произтичат от това. Ти казваш: „Чакай аз да ти кажа какво мисля“ и другият казва: „Чакай аз да ти кажа“. Не бързай да кажеш какво ти мислиш, но остави другият да се изкаже. След като той се изкаже, изкажи се и ти. Сега някои стари сестри постоянно казват за някои млади сестри: „Губят си времето, събират се, седят“. Питам: когато изгрява Слънцето, няма ли да се спреш някъде, да го видиш? Аз съм наблюдавал децата, като отиват на училище: спрат се при някоя градина с узрели круши или ябълки, пък ако има плет, гледат го, научно изследване правят. Аз зная какво изследват тези деца. Най-първо изследват дали градинарят е добър, че да им даде нещо. Когато го няма, гледат да се качат на някое дърво и да си откъснат от плодовете.

Турците казват: „Да гледаш хубавото, то е добро“. Какво разбира турчинът под това? Разбира: хубаво е човек да си пийне винце. Като пийне малко винце, той става весел. Къде е лошото във виното? Не пий вино, което другите са пили. Това вино, което опива, хората са го пили. Ние пием някой път вино, което е изгубило своите свойства и хранителни вещества. Не пий вино, което е изгубило своите съществени качества, сладчината си. Виното, което е изгубило своята сладчина, то е за другите и не е за тебе. Ако пиеш от това вино, ще се опиеш. Ако пиеш от сладкото вино, няма да се опиеш. Вие пиете от любовта. Има една любов, която се вкисва. В света съществува една вкиснала любов. Виждам: младите, като се влюбят, се вкисват. Неразположен си, казват: „Тази любов е вкиснала“. Всеки един религиозен човек, и той се влюбва. Вие, като се влюбите в Бога, какво ще правите? Отиваш при един хлебар – в какво ще се влюбиш? В хляба му. Докато не ти е дал хляб, може да го гледаш мило, но ти хляба очакваш. Той казва: „Давам ти хляб“. Ти даваш 5 лева и взимаш един хляб. Кой печели – ти или хлебарят? Тези пари ти не можеш да ги ядеш. Като си дал това, което не се яде, ти си взел онова, което се яде. Казваш: „Дай онова, което оживява хората, аз ще дам онова, което уморява“.

Като отидем при Господа, ние трябва да платим. Това е нещо, което не ви е идвало наум. Ново нещо ще ви кажа: разменната монета при Бога, това са нашите грехове. Ние ще му дадем нашите грехове и Той ще ни даде един хляб. С греховете си ние ще заплатим на Бога за хляба, който ни дава. После ние се хвалим, че сме платили. Идеш при Господа, дадеш пет лева и Той ти даде един хляб. Господ взима тия пари и ги пуска в обращение. Пак дойдеш – пак Му дадеш. В края на краищата кой печели? Не е въпросът в печеленето. Вашите грехове Бог като тор ги слага на растенията. Тор са те. И трябва цялото Битие да работи, да превърне тия грехове, от тях да стане нещо – един плод за ядене. Един ден ще опитаме сладките плодове на греховете. Това е една необработена материя – необработена мисъл, необработени желания и необработени постъпки.

Сега вие, като ме слушате, ще кажете: „Хубаво, нека да грешим“. Да ви кажа: грешете, но само да имате по пет лева, че да можете да платите при Господа. Не да са ти пълни джобовете, но да имаш да платиш. Господ иска, като идеш при Него, пет лева да дадеш и нищо да не остане в джоба ти. Вие искате сега домът ви да е пълен, джобът ви да е пълен – това са непотребни работи. Като идеш, дай пет лева, да ги вземе Господ, и Той ще ги тури на работа. Ти вземи хляба и като го изядеш, ще се въздигнеш.

Трябва да имате мистичен живот, за да разбирате. Ако гледате буквално, какво ще разберете? Откъде се ражда ревността на хората? От неразбирането на нещата. Ние ревнуваме всякога слабия човек. Ние не ревнуваме, че Витоша може да я откраднат. И да дойде някой да ми каже, че Витоша е открадната, няма да повярвам; всичко може да откраднат, но не и Витоша. Ако дойде да ми каже, че един мой пръстен е откраднат – може. Щом ние се съблазняваме в някого, значи го смятаме слаб, нямаме доверие в него. Тогава какво ще кажете вие в себе си? Една мома, която избягала от дома си, се облякла в мъжки дрехи, за да си проправи път в света. Представила се за млад момък и започнала да работи в друг дом. Казват на стопаните: „Внимавайте, тук имате една мома и този, младият момък, може да ѝ напакости“. Младият момък казва: „Аз не се интересувам от момите“. „Не – казват, – преструваш се. Ти се интересуваш.“

Смъртта се интересува от живота. Животът се интересува от смъртта. Смъртта винаги обикаля там, където има живот. Смъртта търси живота. Животът не търси живота, но търси смъртта и като я намери, веднага се спира там. Ако вие разбирате онзи велик закон в Битието, ще видите каква е Божествената любов. Като ви говоря сега, аз не искам да разравям вашето минало, вашите разбирания. Аз не правя въпрос за миналото. Чувам, че ти се караш на някого: „Защо не внимаваш? Защо счупи тази стомна, ти ум нямаш ли? Знаеш ли колко пари струва?“. Безпредметно е да му се караш, стомната е счупена вече. Друг път, като му дадеш стомна, кажи: „Слушай, приятелю, тази стомна е скъпа, бъди внимателен“. А ако се счупи, засмей се – ще

купим друга стомна, нищо повече. Станалото е станало е вече.

Направил си една погрешка – направена е вече. – „Ама защо да я правя?“ Направил си погрешката. Ако аз *О*-то го направя на *А*, какво ще стане? Богатство – богатства. Сега вие минавате за много умни. Някои духовно много напреднали хора някой път ме учат какво да правя. Казват: „Учителю, защо всичко това е така?“. Казвам: „Аз това втория път ще го изправа“. – „Ама не трябваше да е така.“ Казвам: „Втория път ще го изправа, тъй както трябва“. Гледам, не се минава и един ден, и ученият философ иде и плаче. – „Боли ме коремът.“ Аз го питам: „Защо?“. Трябва да има една причина. Защо те боли корем? Защото не мислиш право. Когато човек не мисли право, коремът го боли. Щом умът е анормален, коремоболие ще има. Когато те боли главата, причината е в сърцето. Щом сърцето е анормално, главоболие ще има. Когато стомахът не чувства правилно, главата ще те боли. Коремът е външната страна на сърцето. Липсва му нещо на сърцето. Изправи чувствата си и веднага главоболието ще се махне.

Казвам: какво нещо е навикът! Аз често нося един шал. За да не стават резки промени, като излизам от стаята си, завивам се с шала. Като ходихме сега на екскурзия, забравил съм го, не съм го взел, но през целия ден, въпреки че беше студено, все ми беше топло на врата, мислех си, че имам шал. Седя, разговарям и мисля, че шалът е праметнат. Даже разсъждавам в себе си: „Как ме слуша днес моят шал. Друг път току падне единият край, а аз взема, че го праметна. Днес се е възпитал, никак не пада“. Минава ми тази мисъл и си казвам: „Чудна работа!“. Целият ден мина и аз не се простудих. Мисълта, че имаш шал, е реална, дали го имаш, или го нямаш, е друго нещо. И действително този опит съм го правил. Аз имам едно тънко, меко палто. Една зима, студена беше, обличам си това тънко, но магическо палто. Питат ме: „Как ходиш с тънкото палто? Подплата няма“. Но аз мисля, че то може да ме топли. И като мисля така – топли ме. Като започна да се колебая, започвам да се свивам.

Всичко зависи от човешката мисъл. Само трябва да има един обект, върху който да концентрираш ума си нагоре. Опорната точка е Бог в света. Първата опорна точка, в която ние трябва да поставим своите основи, е да любим Бога. За Бога постоянно ще мислиш. Всякога мисли, че Той мисли за тебе. Другояче ако мислиш, ти ще създадеш едно нещастно положение в себе си. Мисли, че каквото и да направиш, Той ще го поправи. То не е добро за тебе, но за Бога всичко е за добро. За нас всичко не е за добро. За малкото дете е добро само майчиното мляко. Ако му дадеш твърда храна, то ще има коремоболие, ще умре. Следователно Господ ще ти каже: „Това не е за тебе“. След време, когато поизраснеш, тази твърда храна ще бъде за тебе. Когато казваме, че нещата са за нас, те са за нашата възраст. Има известни мисли, известни желания, известни постъпки, които в дадения случай не са за нас, ами са за другите.

Следователно не критикувай никого. Ако седи по-ниско от тебе, кажи: „Това не е нужно за тебе“. На едно малко дете можеш да му кажеш: „Тази храна не е за тебе“. Ако някой седи по-горе от тебе и прави някои работи, не се меси. Но ние се месим. Питаме: „Защо Господ създаде света така?“. То не е наша работа. Господ е мислил, мислил. – „Не можеше ли по друг начин да го създаде?“ Можеше по друг начин да го създаде. За това, което Бог ви е създал, благодарете. Използвайте вашите богатства. Използвайте колкото сила имате.

Някой път направете един опит. Вие казвате, че имате вяра в Бога, че имате любов. Тогава, като срещнеш някой човек, кажи му: „Моля, може ли да ми направиш една малка услуга?“ и виж как ще се отзове. Ако добре се отзове, то е хубаво. Като срещнеш втори, пак кажи: „Може ли да ми направиш една малка услуга?“. После ще дойдеш до някой банкер и на него ще кажеш: „Може ли да ми направиш една услуга?“. Ти си слаб, дошъл си до камък, който е твърд. Ще се обезсърчиш, но пак ще започнеш от началото, пак ще правиш опити, докато този банкер се отзове. Ти ще намериш ключа, за да отключиш.

Аз понякога съм правил опити. Когато ще тръгнавам за някъде, аз никога не турям в ума си, че ще пътувам с влак или с файтон, или с автомобил. Реша се да вървя и нищо не турям в ума си. Минава един човек с автомобил и казва: „Качи се“. Казвам: „Нямам пари“, а той: „Не искам пари, качи се“. Питам: защо този човек ме качи? Някой път се качвам, а някой път не се качвам. Защо не се качвам? Понеже се случва, като вървя сам по пътя, да минат един, втори, трети, канят ме да се кача и тогава турям в ума си мисълта да се кача. Спирам един и казвам: „Моля ви се, ще ви платя, мога ли да се кача?“. „Да – казва, – може, място има.“ Предлагам да му платя 5 лева. „Не“ – казва. – „10 лева?“ – „Не.“ – „15 лева?“ – „Не.“ – „20, 25, 30 лева?“ – „Хайде, вече може да се качиш.“ Казвам: този човек е много ядлив. Като му дам 30 лева, значи той изядва на ден 6 хляба по 5 лева – от ядливите хора е. Най-първо му предлагам 5 лева – за един хляб, но той не иска. За два хляба – не иска. За три хляба – седнем да разговаряме. После казва: „Не ми върви. Губят се тия пари“.

Питам: къде дяват вашите хубави чувства, вашите хубави мисли? Къде е вашата младост? Къде се дянаха ония възжелени мисли? В човека от детинство до старини трябва да остане една младенческа идея. Любовта не трябва да претърпи никакво изменение. Любовта каквато е в младини, такава трябва да бъде и в старини. Отвън може да се измените както искате, но в себе си трябва да запазите онова младенческо състояние. *Младенческо състояние* наричам онова първо състояние, което Бог е вложил. Има една младост, която Бог е вложил. Има една старост, която Бог е вложил. Има една младост, която хората са вложили. Има една старост, която хората са вложили. Казвам: дръж онова младенческо състояние. Не мислете как трябва да обичате. Обичайте, както Господ дал. Не се месете в любовта на хората. Или другояче казано: бъдете отглас на Божията любов. Не я делете. Всеки да прояви любовта си, тъй както Бог му я е дал някога. Никога не туряйте лоша мисъл, и без това лошите мисли ще дойдат.

Вие трябва да се възпитавате. Една млада сестра ме гледа. Казвам: „Гледайте, но се учете, защото ще ви изпитвам“. Понякога тия, младите сестри, ги обвиняват. Но като няма кой да мете салона, на тях казвам: „Научихте ли урока? Я изметете салона“. И те го измитат. Ако накараме някой външен човек да го измете, ще му отнеме 2–3 часа, ще трябва да дадем най-малко 50 лева, а те, като метат, чувам, музикално нареждат столовете – *до, ре, ми, фа, сол*. И като нареждат столовете, аз зная дали новата част нареждат, или крайните. Казвам: ако аз съм на тяхното място, какво ще направя? И аз ще направя същото. Като идеш при хляба гладен, ти ще го гледаш. Като идеш при извора жаден, ще го гледаш. Кой няма да гледа извора? Като ида във фурната, аз наблюдавам хората – кой как гледа, и ми е приятно. Виждам, че някои хора са внимателни. Като вземат хляба от фурнаджията, дадат му парите и благодарят. Вие, като отидете в Божествената фурна, дайте парите си и не казвайте на фурнаджията, че хлябът днес не е добре опечен – аз говоря за майстори хлебари. Някои от вас обичат хлябът да е препечен, други обичат да е непепечен, малко суровичък.

Новото в живота трябва да го знаете. Трябва да вземете Любовта като основа, откъдето ще се появи Божественото слънце – тогава вие ще намерите вашия запад, ще намерите и себе си. Но трябва всички да имате подтик, един Божествен подтик. Всички трябва да обичаме Бога. Без любовта към Бога ние ще останем чужденци един за друг и тя е единственото нещо в света, което може да ни забележи, единственото нещо, което може да внесе радост и веселие. Виждате, че даже един музикант, когато свири, ще погледне публиката и веднага ще намери в нея някого, когото да обича и който него да обича. Някой, като свири на сцената, поглежда нагоре. Онзи, който го обича, той трябва да му дава подтик. Когото обичаш, в него е Бог. Като те обича някой, в тебе е Бог. Ти когото обичаш, Бог е там. И онзи като те обича, Бог е в тебе. Следователно, като обичаме, ние търсим Бога. И нас трябва да ни обичат. Не само ти да обичаш, но и тебе трябва да те обичат.

Това трябва да знаете: като те обичат, ще познаеш, че Бог е в тебе. Аз ви обичам – познавам, че Бог е във вас. Вие ме обичате – познавате, че Бог е в мене. Между нас става обмяна. Когато някой иска да бъде обичан, а той да не обича, то е човешко. И това може, но то е човешки егоизъм. Този брат, сърбинът, който си замина в Сърбия, научи нещо. Той каза: „Трябва да образуваме една теоцентрична идея, не егоцентрична“. Това значи да образуваме един Божествен живот, на който Бог да е центърът. Не един егоистичен живот, не ние да сме центърът в света. Сега ние излизаме от егоцентричния живот и влизаме в теоцентричния.

За следващия път – 30-та страница от „Свещени думи на Учителя“. (*Учителя прочита 30-та страница от „Свещените думи на Учителя“.*)

Добрата молитва

29. лекция, 27 април 1938 г., София, Изгрев

МУЗИКАЛНА ЛЮБОВ

Отче наш

Пишете върху темата: *На какво да разчита човек най-много. (Изпява се песента „Венир Бенир“.)* Да разчита човек, но да е последователен. Не теоретично да разчита. На какво да разчита човек в даден случай? Може да разглеждате въпроса на какво да разчита в бъдеще, но в дадения момент е важно на какво да разчита. Давиш се във водата – на какво ще разчиташ? Или имаш дългове – в този случай на какво ще разчиташ? Или в голяма опасност се намираш – на какво ще разчиташ? Болен си – на какво ще разчиташ? И здрав аки си, на какво ще разчиташ? Ако си на умиране, на какво ще разчиташ? Във вас ще се роди една идея, като решите въпроса.

Ако човек правилно постави въпроса на какво да разчита най-много, той ще има успех. Ако си на умиране, на какво ще разчиташ най-много? Ако си здрав, добре, но ако не си здрав, на какво ще разчиташ? И как трябва да разчиташ? Помислете малко, не казвайте изведнъж. Аз още отсега виждам какво ще кажете. Точно определено нещо е на какво може да разчиташ. Трябва да ти бъде мярка в даден случай, в един момент, разположен или неразположен, на какво може да разчиташ. Човек, като се разгневи, разчита на гнева си. Като е в добро разположение, разчита на доброто си разположение. Като се обезвери, разчита на безверието. Като има вяра, разчита на вярата.

Всичките спънки в живота произтичат от това, че хората не знаят на какво да разчитат. Ти разчиташ на нещо, но то е едно общо разчитане. В дадения случай, в момента не знаем на какво да разчитаме. Много пъти човек, като се дави, казва: „Ще се удавя вече“. Мисли, че ще се удави. Но някой път в даденето може да разчита на нещо и ще спечели да излезе навън. Поставяш въпроса на какво да разчиташ. Събират се два-сет пъти на едно място, но няма никакъв

надпис. Ти трябва да хванеш един от всички тези пътища. Кой е най-подходящ? На кой път трябва да разчиташ най-много? Всякога в живота човек прави своя избор. Всеки ден вие имате известен избор. Не само между две неща може да се прави избор, между много неща може да се прави. След като направите избора, ще видите: той не е направен за вас, както вие искахте. Вие ще намерите пътя не такъв, какъвто сте го очаквали. Пък някой път може да го намерите по-добър, отколкото сте предполагали.

Да допуснем, че вие минавате през една местност, където човешки крак не е стъпвал. Какво ще бъде вашето положение? Ще се натъкнете на нови мъчнотии. Сега всички хора очакват, всеки един човек очаква всичко в живота да е наредено само за него. И понякога човек се чуди как тъй нещата не стават, както той мисли. Всеки недоволен счита, че работите трябва да станат, както той мисли. Като не станат така, както той мисли, започва да се чуди как не са взели всичко това предвид и започва да се сърди на своята съдба, на Провидението. Мисли, че като се сърди, ще му се уредят работите. Например в едно семейство домакинята мисли, че като се разсърди на домакина, ще ѝ се уредят работите. И домакинът мисли, че като се разсърди на нея, ще му се уредят работите. Но представете си, че уреждането на работите не зависи от домакинята. Да допуснем, че в тази къща няма никакви дърва, а времето е студено, навън е 25 градуса под нулата. Идва си той и се сърди, че стаята не е отоплена, че жената не е предвидила да потърси дърва оттук-оттам, ами си седяла и чакала да се уредят работите. Питам: кой е виновен? Отчасти той е виновен.

Някой път ние виждаме, че в нечий живот работите не вървят така, както трябва, понеже ред поколения в това семейство не са живели както трябва и вследствие на това едно от поколенията трябва да изправя погрешките на друго поколение. Може да се разгледат ред наследствени черти, положителни или отрицателни. Да кажем, в едно предишно поколение някой от дедите си е позволявал да попийва повече винце, отколкото трябва, и е образувал един навик, който наричат пиянство. Сега въздържанието е, чрез

което хората се мъчат да изправят тези недъзи на миналото. Или да допуснем, че в човека има чувство на стяженолюбие. Когато стяженолюбието е над нормата, този човек обича да краде. Свръхнорма има, от това произтича кражбата. В него има такова желание, че той не гледа нещата по един разумен начин, но мисли, че всичко, каквото види, е за него. Обича да попишва, да краде. Сега още не се знае кражбата психологически на какво се дължи. Той има едно положително чувство, има силно желание да притежава този предмет. Същевременно няма съзнание за справедливост, не мисли дали това, което желае, му се пада, или не, не разсъждава правилно. Тогава хората са се сдружили, държавата е създала известни закони и за онези, които обичат да присвояват чуждите работи, е направила затвори, изправителни места. Всеки крадец, като го хванат, ще го осъдят според тези закони. Кражбата може да е малка и да го осъдят за една седмица, за един месец, но може и за няколко години да го осъдят.

Има три положителни фактора в света, които действат едновременно. Един положителен фактор на Божествения свят, един положителен фактор на духовния свят и един положителен фактор на физическия свят. Има и три отрицателни фактора, които същевременно действат. Шест фактора има, които действат и оставят своите отпечатъци върху човека. В даден случай може да разглеждаш въпроса защо не си постъпил така, както трябва. Може да съжаляваш, че не си постъпил, както ти искаш. Може да съжаляваш, че не си постъпил така, както хората искат, както приятелите искат. Или пък може да съжаляваш, че не си постъпил така, както Бог изисква.

Та ние винаги се натъкваме на три мъчнотии. Не постъпваме някой път така, както ние искаме; не постъпваме така, както ближните ни искат; и някой път не постъпваме така, както Бог изисква. Тези три неща се различават. Онзи, Божественият свят, изисква най-малко време. Божествено да разрешиш дали трябва да направиш нещо, не се изисква много време. Моментално, в една минута, даже не ти взема и една минута, в една секунда може да разрешиш нещо и

всякога решението е правилно. Когато човек постъпва по божественому, тогава почти няма изключение от това. Когато ще постъпиш по правилата на ближните, там се изисква най-малко един час да мислиш, а пък когато ще постъпиш по своему, както ти си намислил, изискват се цели 10 часа. След като си мислил 10 часа, ти едва ще решиш дали постъпваш правилно. Ако не мислиш 10 часа, няма да решиш правилно въпроса. Изискват се 10 часа, за да го решиш правилно, и ти ще трябва да употребиш това време.

Сега вие ще питате: „Защо трябва да е така?“. Да оставим защо трябва да е така, важното е, че е така. Защо да е така, този въпрос може да го обусловим. Вие искате да опечете една пита, както българите я пекат – в пепелта заровена. Колко време се изисква да се опече една пита? Не по-малко от половин час. Добре, но ако огънят е слаб, тогава ще отнеме един час, някой път час и половина, а някой път и два часа. Когато хората сгорещят огнището, тогава и отгоре, и отдолу питата се опича добре. Но някой път я извадят, обърнат я от другата страна, заровят я в топла жарава. Да се опече цялата пита, изисква се известно време. Или представете си, че трябва да топите калай. Водата завира при 100 градуса, а калаят се топи при 200 градуса топлина. Ако имате да топите желязо, изисква се топлина повече от 1000 градуса. За златото или платината са нужни 1000–1500 градуса топлина. Защо е така? Защото сцеплението на частиците е голямо. Металът е, който изисква голяма топлина, голяма сила, за да ги разедини.

Някой път човек мисли еднообразно. Еднообразното мислене разрешава наполовина работите. Вземете например млекопитаещите. В някоя далечна епоха земята е била изобилна с плодове, с растения и не е трябвало млекопитаещите нито да орат, нито да работят, докато всичко е било в изобилие. Наяде се млекопитаещото, легне под някоя круша и спи. Няма какво да прави, няма какво да учи, книги няма, не мисли. За децата си не мисли как да ги възпитава, не мисли как да купи нови дрехи и обувки на жена си, не мисли за юрган, за креват, за нищо не мисли. Най-после това животно, като се наспи, пак седне и започне да яде.

Господ тогава изпраща хапливи мухи, за да накара млекопитаещите да мислят. Било е време, когато хапливи мухи е нямало, и те по цял ден са дремели, ушите дори не са си мърдали. Но вижда се, че по този начин органите няма да се развиват, ще атрофират. Тия животни седели тихи и спокойни – идеалисти, с един идеен живот. Тогава идват хапливите мухи, както учените хора идват. Те започнали да правят своите изследвания или на ухото, или на някое тънко място, и тогава животното подвижи гърба си, измени състоянието си. Мухата прави своите научни изследвания: какъв е този предмет? Това, ученото същество, иска да види този предмет какъв е, това тяло какво е. Започват млекопитаещите да мислят откъде дойде това нещо, че да ги безпокоят. Казвам: тези безпокойства в далечното минало мухите са ги причинили.

И днес мухите не са изменили смисъла си. Един ден ти, като онова млекопитаещо, тъкмо си се успокоил, мислиш, че всичко е уредено, искаш да си подремнеш, но дойде една хаплива мисъл в твоето съзнание, наруши всичкото ти равновесие и тогава започваш да мислиш: „Защо светът е създаден така?“. Това е една проява, тя още нищо не значи. Една проява е. Имате две същества, които постъпват по два различни начина. Мухите правят своите научни изследвания. И комарът, като кацне на твоята ръка, започне да прави своите научни изследвания: тегли с хобота си от кръвта ти. Погледне, станало е червеничко – малко е теглил, една микроскопична част е взел. Дойде втори, трети, десети комар и като изтеглят всички малко кръв, ти усещаш неразположението, че част от твоето богатство е взето. Кръвта е твоето богатство, усещаш се неразположен. Но ако дойде един маларичен комар, той ще остави известни бацили – други малки същества ще влязат в кръвта ти и в тебе ще се образува маларична треска.

В съзнанието на мнозина от вас има мисли от миналото – наслоени бацили, яйца, които се развиват. Казваш, че човек трябва да има вяра, а ти цял ден се безпокоиш за нищо и никакво. Някой път имаш мисли, за които трябва разумността да помогне. Зароди се една идея в тебе, че ти сега ще

умреш – как ще си помогнеш? Идеш при един лекар, той прави своята диагноза, но виждаш – не ти дава насърчение. Някой, ако и да те насърчи, ще каже: „Няма ти нищо“. Ти мислиш, че те лъже, като казва, че ти няма нищо.

Преди години имаше един такъв случай: в един свещеник се беше зародил страх да остава сам. Щом остане въкъщи, трябва да има някой там, щом иде в църквата, и там трябва да има някой друг свещеник. Ако е сам някъде, хваща го страх и иска да избяга. Не може и да ходи сам, все трябва да има някой с него. Ходи по лекари, гледат го – здрав е, и му казват: „Няма ти нищо“. Той не им вярва: „Как така ми няма нищо?“. Намисля той да напусне свещеничеството. Не може и да иде при някой болен сам, трябва да има друг с него. Ако има някой с него, ще чете молитва, ако няма, не може да чете, хваща го страх и бяга. Иде при мене свещеникът и ми казва: „Какъв съвет ще ми дадеш?“. Казвам: „Може да ти дам един съвет, но няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината, ще ти дам. Ако не ми кажеш истината, ще си носиш това благословение, което имаш. Господ ти го е дал, ще го носиш“. Питам го: „Има ли някой човек, с когото си живял и с когото не си постъпил както трябва?“. Аз зная, но и той трябва да знае. Той трябва да се изповяда. Аз зная цената на английската лира, но ако му дам една и той помисли, че е българско петаче? И той трябва да знае цената. Понеже, като му дам тази лира, той трябва да я употреби, за да му предаде тя нещо. Онзи, комуто се дава едно благо, трябва да разбира, за да оцени това благо.

Та казвам на свещеника: „Ще ми кажеш!“. Той се изповядва: „Майка ми живееше при мене. Много ме обичаше. Един ден кипнах и я набих. Тя умря и оттам насетне ме нападна този страх“. Казвам му: „Ще се примириш сега с майка си. Ще се молиш, ще викаш майка си да ти прости“. Майка му не му е простила. Питам: „Кой ти е дал правото да биеш майка си? Ти си свещеник. Майка бие ли се?“. Казва: „Този дявол дойде“. Рекох: „Дяволът е дошъл и е останал у тебе. Дяволът те мъчи“. От чисто научно гледище аз зная откъде е дошла тази болест. Ако той се примири с майка си, тя ще има друго разположение спрямо него и този страх ще

изчезне. Няма друга причина, това може да се докаже. Същия този страх го виждаме в първите хора, когато те съгрешиха. Майката на свещеника е била много добра жена. Той е направил прегрешение, от невидимия свят го преследват и в него има страх.

Когато един престъпник извърши престъпление, държавата го преследва навсякъде и той се крие. Когато човек направи прегрешение, от невидимия свят го преследват. И първият човек, който не знаеше какво нещо е страх, като съгреши, се скри. Този, ученият човек – Адам, се скри в един храст. Господ го викаше, но той не се обаждаше. Господ знаеше в кой храст е скрит и го намери. Дойде Той и тогава Адам излезе. И жена му се криеше, защото и тя беше в това положение. Каза Адам: „Боя се от лицето Ти“. Защо се бои? Коя е причината на страха? Защо се роди страхът в него? Защото и той, и Ева ядоха от една ябълка и веднага се зароди страх. Това е поставено в една форма, достъпна за човешкия ум. Веднага Бог каза на Адам: „Да не си ял от онзи, забранения плод?“. Страхът от него иде. Заражда се не само страх, заражда се една форма на лъжа. Адам, за да се извини, каза: „Онова голямо благословение, което ми направи, онази, която ми изпрати и която уж щеше да ми бъде помощник в рая, моята другарка, тя донесе тази работа, тя стана причина“. Но Адам не можа да си помогне ни най-малко. В него се внесе страхът и се внесе лъжата в най-малката форма, така че той не взе прегрешението върху себе си, но каза: „Ако аз бях сам, тази работа не щеше да бъде“. Това не помогна, остана и днес да носим последствията.

Казвам: в днешния живот ние не можем да се обосновем на онези поколения, както са живели в миналото. Днес има един момент, в който трябва да знаем как да постъпим, по един или по друг начин. Новият живот, който иде, изисква нови условия. Да допуснем, че сега искаме да поставим едно ново възпитание на хората. Най-първо, трябва една хигиена, здраво трябва да бъде поколението. Здравето, чисто биологически, се определя от момента, в който детето се роди, в този момент как ще започне дишането – правилно или неправилно. При някои деца правилно започва диша-

нето. Детето ще вземе определено количество въздух, което е необходимо за пречистването на кръвта. Някой път дишането започва неправилно, не се приема достатъчно количество въздух, кръвта остава нечиста и тогава се зараждат много болести.

Съвременните хора дишат много неправилно, няма ритъм в дишането им. В дишането има цяла музика. Ще видите, че онзи, здравият човек, спи като ангел, всичко върви тихо. Той диша така хубаво, тихо, че ще помислите, че е умрял. При друг човек има запъване, хъркане. Ужасно е това хъркане. Някои хора така хъркат, че може да се чуе на 300 метра разстояние. Сега може да кажете, че не ни интересува хъркането на хората, като спят. Но много видове хъркания има. Искаш да мислиш – започва хъркане и не става правилно мисленето. Искаш да постъпиш добре, но хъркане има, не става музикално. Като ви приведа едно изяснение, не всички могат да се ползват от него. Не всички сте музикални, не всички разбирате философията на музиката и едно изяснение из музиката няма да ви е ясно. Някой човек взема един нормален тон. Нормални тонове са тия, които нито се понижават, нито се повишават. Казвате: „Този човек се е понижил“. Не е лошо да се понижи човек, нито е лошо да се повиши. Има едно нормално състояние, при което човек нито се повишава, нито се понижава. Има нормални тонове, които трептят само повишени, понижение не може да стане. Те са няколко, малко са. Някои тонове трептят и повишени, и понижени. Други трептят само понижени.

Питам сега: кое е онова, което заставя един тон да измени своето нормално състояние, да се повиши? Например повишавате тона *do* – какво му предавате с повишението? В повишено състояние той придобива сила, а ако го понижите, той ще придобие известна мекота. Казвам: някой път трябва да повишавате тона, за да придобиете сила, някой път трябва да го понижавате, за да придобиете мекотата, която е необходима. Музиката ще я употребявате като възпитателно средство, тя има отлични свойства. Така ще разбираш музиката, а не да искаш само да се повишаваш. Ако

един железар знае само да калява желязото, той ще добие един резултат, ако научи закона и да разкалява, и да закалява, ще добие друг резултат. В единия случай той слага желязото първо в огъня и после във водата. Не знае още каква е философията на това, но знае, че като се изважда желязото от едното състояние и се вкарва в другото, закалява се. Има и други подобни методи за закаляване. Разкаляването нагорещява. Като се нагорещява желязото, то се разкалява само по себе си. Но за да закалиш едно желязо, изисква се доста материал да изгори, доста време взема.

Например ти имаш в себе си известна мисъл, която трябва да се закали, или имаш едно чувство, което трябва да се закали, или една постъпка, която трябва да се закали. Понеже външните условия изискват това закаляване, ако си музикален, тогава е лесно, то няма нищо да ти струва – само ще зърнеш и моментално ще стане, по Божествен начин ще стане. Сега аз забелязвам, че има много певци, на които им трябва сила на тона. Те трябва да повишат всичките тонове, трябва да ги закалят, но те правят само усилието на желязото. Това усилие само за желязото е вярно. Искаш да закалиш едно дърво. Как ще го закалиш, като желязото ли? Или пък искаш да закалиш една своя мисъл. Как ще я закалиш, като желязото ли? Не като желязото. Онзи от вас, който иска да пее, щом в даден случай се безпокои дали ще вземе вярно тона, или не, той разбира закона на пеенето. Безпокои се – има предвид, че ще го слуша някой и ще му се смее.

Като изучавам пеенето, трябва да се интересувам аз сам как пея и трябва аз сам да се слушам. Трябва да ида между същества, които да не се интересуват от моето пеене. Ще ида при дърветата. Дали правилно пея, или не, те са снизходителни, казват така: „В нас е живот, който образува музика“. Те са само едно отражение. Като ида между тях, както и да пея – добре или зле, те няма да ми кажат нито дума. Ако сте между дърветата, как ще пеете? Нещо друго: има една любов на музиката. Всички музиканти, които не успяват, нямат музикална любов. Както на желязото е необходим огън, за да може да се закали, така и музикантът, който сви-

ри или пее, трябва да има огън, музикален огън. Този огън аз го наричам *музикална любов*. Щом имаш любовта на музиката в себе си, ти, като певец, ще можеш да закалиш гласа си, да му дадеш сила, а ще можеш да му дадеш и мекота. Но без тази любов, каквито и усилия да правиш, постижение не може да имаш. А пък може и да имаш музикална любов, но трябва да знаеш как да закаляваш. От железарско гледище колко време трябва да държиш желязото в огъня? После колко време трябва да го държиш във водата? Трябва да разбираш законите, има закони определени. Няма да държиш желязото 4–5 часа вътре в огъня, да се стопи. Железарите имат мехове, с които усилват огъня.

Сега аз ви дадох две сравнения само за да дойдем до правата мисъл. Искам вие да пеете. За да пеете, не ви трябва желязо, но ви трябва музикална любов. Сега как ще започнете закаляването? Искате да вземете верен тон *до* в понижено, в нормално и в повишено състояние. Ще започнеш от нормалното състояние най-първо, защото ако един музикален тон не можеш да го понижиш и ако не можеш да го повишиш, то значи не можеш да разполагаш с неговата сила. Ако една своя мисъл не можеш да я закалиш или да ѝ дадеш мекота, ти ще претърпиш известно фиаско, известна несполука в живота.

Мнозина трябва да говорите музикално. Като започнете да говорите, с кой тон започвате? (*Учителя казва високо: „Какво искаш?“*.) Кой тон е? (*Учителя изговаря ниско: „Какво искаш?“*.) Сега кой тон е? „Какво искаш“ – нормален тон ли е, понижен тон ли е, или повишен? Основният тон, с който започваш речта си в даден случай, ще определиш дали ще го вземеш в нормално, в повишено, или в понижено състояние. Под *понижено състояние* разбирам да внесеш мекота. Меките тонове са събирателни, а пък онези, силните тонове, разпръскват нещо надалече. Когато искаш да изпратиш надалече, ще дадеш повишен характер на речта, например когато се молиш един човек да оздравее.

Веднъж бях при едно семейство, където имам разположение спрямо всичките. Беше заболял хазяинът на дома. Сестрата се беше уплашила, иде при мене и казва: „Учите-

лю, Иван се разболя, отива си“. Аз седя и болестта на Иван не ме интересува. Казвам ѝ: „Ще му мине“. Не си е свършил работата, как ще си замине? – „Три деца имаме, поне да отгледаме децата, да станат големи!“ Аз отивам при болния, а той изгубил съзнание, едва диша. Давам си ухото наблизко и слушам, че казва една молитва, която си знае, и още докато слушам, гледам, той взел правилно тона, нормален тон взел. Аз се усмихвам и се отдръпвам от него. Казвам: ще оздравее, четете си молитвата и много добре я четете. На сестрата казвам: „След 2–3 дни ще оздравее“. Ще оздравее, нормален тон е взел. Съзнание има в него, моли се и се моли правилно, както аз бих желал хората да се молят. След няколко дни той беше вече здрав.

Вие как четете молитвите? Някои от вас, като четете молитва, не вземате верен тон. Изисква се верен тон да вземете. Невидимият свят е много възискателен. Музикално трябва да четете. Не е проста работа да се моли човек. Най-първо, ще вземеш верен тон. Ако не вземеш верен тон, ще те върнат назад. Ще вземеш втори път тона и ако не е верен, пак може да те върнат. Десет пъти може да четеш молитвата, но ще виждаш, че няма отговор. Има такива учители, които казват: „Моли се, Господ ще те послуша“. Ако Му се молиш по всичките правила на музиката, ще те слуша, но ако не се молиш така, молението ти ще остане тук, на Земята, до другия свят няма да иде. Или иначе казано: молитвата ти трябва да бъде изпратена с любов до Бога. Без любов ти не можеш да вземеш верен тон. Музикалната любов трябва да вземе участие в молитвата. Тези работи не ги знаете.

Вие мислите, че и без музика може да влезете в рая. Не, не! Без музика в рая не може да влезете. Човек, който не е музикален, в рая не може да влезе. Може да го зърне на прага, но не може да мине, не може да влезе. Ако не си музикален, може да слушаш един оркестър или един хор, но да станеш член, да пееш в хора или да свириш в оркестъра, не може. Ако си добър певец, може да вземеш участие в хора. Ако си отличен певец, ще те вземат, ако не си, ще те оставят. Вие се пригответе да идете в онзи свят. Но как ще идете там: като екскурзианти или за да се установите? Питам ви: оти-

вате да се преселите в онзи свят, да напуснете Земята, или отивате да прекарате там 4–5 години и пак да се върнете? Това са две положения различни. Отива някой във Франция за една-две години, да вземе своето образование. Друг иска да се пресели във Франция. Но и в единия, и в другия случай трябва да се изучава френски език. Ако знаете френски език, ще завършите, ако не го знаете както трябва, едва ли в някой френски университет ще ви дадат правото да завършите. Сега вестниците писаха, че един българин взел премия от Френската академия за красив френски език – българин, не французин. Прославил се този българин.

Мнозина казват: „Господ да ми даде големи дарби“. Че Господ дарбите ги е дал още в началото! На всеки човек, като се ражда, му дава дарба. Повече от това не може да му се даде. Сега се изискват условия, за да се развие това, даденото. Трябва да знаеш да развиеш даденото. Онова, което ти е дадено, не си го развил – как ще ти дадат ново? Новото ще те отвлече от целта на живота. И най-първо, трябва да се упражнявате, да видите силата на човешката реч. Минават през някоя местност и ви лаят кучета. Не е много приятно да те лаят кучетата, но ще упражниш гласа си, ще започнеш да им говориш. Ще им говориш като на хора и те ще започнат да омекват. Има един начин, по който да им говориш, тогава дават ухо. Най-първо те ще си държат опашката в едно положение. Щом вземеш нормалния тон, ще започнат да си клатят опашката като камертон. Някой, който не разбира езика им, хвърля камъни по тези кучета. Тогава те ще избягат, но после пак ще се опълчат и ще се нахвърлят още по-силно. Представете си сега, че една мъчнотия е куче, което ви лае. Какво трябва да правиш с тази мъчнотия, с това куче, което те лае? Ако му хвърлиш един камък, кучето ще стане по-лошо. Какво трябва да правиш? Трябва да му говориш.

Допусни, че в тебе има една отрицателна мисъл, че човек няма да станеш, ще умреш. Какво ще направиш на това куче в тебе, на тази мисъл, че човек няма да станеш? В дадени условия може тази мисъл да е права – хванал си кривия път и по него ти никъде няма да излезеш. Тогава трябва да

провериш вярно ли е това, което ти се казва. Ако е вярно, върни се назад, вземи правия път. Това е едно правилно разрешение. А понякога просто трябва да отхвърлиш тази мисъл. Казваш: „Ще умра“. Не, няма да умреш. На какво основание казваш така? Не съм създаден да умирам, създаден съм да живея. В Бога няма желание аз да умирам. Ако Бог допуска аз да умра, то е по единствената причина, че не върша Неговата воля. Кога уволняват един чиновник? Когато не си върши работата. Щом си върши работата, не го уволняват. Щом дойде до това, човек да умира, значи онези от невидимия свят имат някакъв повод да го уволнят.

Да се върнем към основната мисъл за музиката. Представете си, че ви дам да проучите песента *Махар Бену Аба*, да я изпееете по всичките правила, понижено и повишено, да ѝ придадете и мекота, и сила. Не да измените съществено, не да я повишите с един тон. Защото понякога музикантите изменят. Много пъти минават от една гама в друга, но работата не се свършва. Дали ще е в *до мажор* или в *ла мажор*, в *до минор* или в *ла минор*, в която и гама да е, но трябва да се пее. Най-хубавите са тези, които минават от една гама в друга.

Например ако аз мина от *до мажор* в *ре мажор*, какво е гамата? Два диеза. Но това са технически работи. Повишеният тон в *ре мажор* в дадения случай показва, че трябва да дадеш сила на движението. В *до мажор* ти се въртиш наоколо, спирално, както някое дете си върти прашката. Като пусне камъка на прашката, то е вече *ре мажор*. Сега това между вас да остане, то трябва да се провери. *До мажор* вие дълго време трябва да го опитвате и трябва да го пуснете, за да образувате *ре мажор*. Най-първо трябва да разбирате в двата диеза *ре мажор*. Ами ако са два бемола? Защо с два диеза е *ре мажор*, а с два бемола е *си минор*? Ние сега влизаме в една техническа област. Музикантите си имат правила. Онези музиканти, които са образували гамите, са имали нещо предвид. Те са имали определена идея, практическа идея за постижение, начертали са един път. Инженерите чертаят от едно място до друго място, имат съображения –

най-малката права линия да излезе на добър край.

Когато пеете, трябва да имате музикален огън, това е първото нещо. Този огън не изключва всичко онова, което знаете. Вие се спирате и казвате: „Аз това го зная“. Но знанието във вас трябва да се организира, да расте. Много пъти знанието може да е така разхвърляно, че да не можем да го използваме. Онези, които за пръв път хващат лъка на цигулката, прекарват го силно от единия до другия край, натискат го. С този метод децата започват – с натискане. Само големите виртуози могат да свирят така, с натискане на лъка. Детето щом натисне лъка, излиза един неопределен тон. То не знае как да натиска. Като свири на цигулката, то трябва да остави ръката си свободно да тегли лъка, само тежестта на ръката е достатъчна. Някои учители по музика искат да чуят силно гласа на цигулката. Тихо трябва да се свири, да се научи онова дете.

Някои от вас, когато пеете, имате желание гласът ви да бъде силен. Гласът ви може да бъде силен, ако започнете от тихото. В Природата всички неща започват тихо. Силният глас, той е експлозия някъде в дадения случай. Виждаме как започва изгревът на Слънцето. Светлината първо иде слаба, после се усилва, усилва, докато дойде до изгрева. Винаги дръжте в себе си това усилвателно положение. Да допуснем, че вие имате едно песимистично настроение. Болен сте, имате една обикновена простуда. Употребете музиката, да видите за колко време ще оздравеете. С музика може да се лекува. На настинката, на простудата започни да ѝ пееш. Ако пееш, за 24 часа ще си иде, най-много за три дена. Музикално попей на тази простуда.

Българите имат един метод за лекуване, който аз харесвам. Методът седи в следното: като знаят, че човек трябва да пее, те го разтриват и от болката при разтриването той пее „олеле, олеле“. След като го разтрият хубаво, оздравее човекът. Казвам: ти може да направиш музикално една разтривка. Как бихте пели вие? Как бихте пели на настинката сега? Може да ми отговорите: „Само това ни остана, да пеем на настинката! Всичко свършихме, това ни остана!“. Като станете сутрин, откъде трябва да започнете? Сутрин поне една малка песен трябва да съчините. А вие как започвате?

Казвате: „Какво ще се прави днес?“. Това значи, че никъде не сте ангажирани още. Щом сте ангажирани вече, ще се уловите на работа.

Сега вие сте дошли в областта на малките постижения. Аз съм правил опити. Свириш някоя песен, вземеш *ре* свободно. Ако вземете тона *ре* свободно на струната *ре* и на струната *сол*, тия два тона се различават. *Ре*-то може да го вземете на *сол* струна с четвъртия пръст, но ще направите повече усилие. Може да го вземете и свободно, без никакво усилие, без участието на пръстите, но всякога един тон, където вземат участие човешките пръсти, дава различен резултат. Имате четирите струни: *сол*, *ре*, *ла*, *ми*. Може да вземате тонове с първия, с втория, с третия или с четвъртия пръст, но те се различават.

Ония тонове в музиката, които се взимат с първия пръст, имат достойнство. Тези, които се взимат със средния пръст, придобиват ценност, стойност им се дава. На тези, които се взимат с третия пръст, им се дава красота. А тези, които се взимат с малкия пръст, имат практическо приложение. Всичките добри цигулари като свирят, този, малкият пръст, играе, има практическо приложение. Ако малкият пръст не играе както трябва, то нещата практическо приложение нямат. Пианистът, като свири, мърда пръстите си.

Четири основни тона ще вземете. Вие даже не знаете какъв основен тон представлява първият пръст. От първия пръст излизат известни тонове в музиката. Това са специални работи. Ако се занимавате с философията на музиката, ще ги разберете. Вие сега ще кажете: „Да ги знаем“. Това е много дълбока работа. Аз ви казвам сега: знаете ли Хималайските върхове, качвали ли сте се на тях? Дали ще идете там, или не, но все таки хубаво е да желаете. Англичаните, французите, германците от колко години искат да се качат, но това е мъчно, трудно.

Вие трябва да направите едно усилие да развивате онова, което Бог е вложил във вас, всичките дарби, чувства и способности, които имате. Понеже тези дарби, чувства и способности са ви необходими. Като идете в другия свят, всичко ще зависи от степента на вашето развитие. В онзи свят, в който отивате, не искат невежи хора. Невежеството

никъде не помага. Учението навсякъде помага – в този свят и в другия. Онази наука, която ни води към истинския път на самовъзпитание, е необходима.

Човек трябва да благодари на Бога за всичко онова, с което Той го е одарил. Трябва всички да съзнавате какво богатство е вложил Бог във вашите умове, какво богатство е вложил във вашите сърца. Някой път вие мислите, че никакви дарби нямате, но това не е вярно. След всичко, каквото сега ви говорих, вие можете да развиете темата: *На какво да разчита човек най-много*. Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе.

Добрата молитва

30. лекция, 4 май 1938 г., София, Изгрев

УЧАТ И СТРАДАТ

Отче наш

Чете се темата: *На какво да разчита човек най-много.*

Когато се развива тема, трябва да има едно естествено положение. Да допуснем, че един художник иска да рисува. Той избира една точка, откъдето да разглежда предмета, за да го рисува. Ако искате да наблюдавате един предмет, трябва да си изберете една точка, откъдето да го разгледате. Ако искате да говорите, трябва да знаете откъде да започнете. Трябва да знаете с глагол ли да започнете, със съюз ли, или с прилагателно, местоимение, съществително. Цяло изкуство е това. Онези, които изучават ораторството, вземат предвид тия неща. Ораторът е добре осведомен за своята реч. Онези, които не се карат както вас, говорят по вдъхновение. Някои отделят вдъхновението, но вдъхновението е най-разумното, то влиза в правилната реч. Някой поет отлично е написал нещо. Ти го заучаваш, за да го декламираш, и като че тази реч излиза от тебе. Тук друго същество се е намесило. Ти само изразяваш онова, което той е изразил.

Казвам: на какво да разчита човек? Много пъти ние изразяваме мисли, които не са наши. Много пъти говорим за нещо, което не знаем. Един съвременен човек, който е свършил гимназия, може да ви разправя за водорода, за кислорода, за азота, за въглерода. Вие му казвате: „Направете един опит“. — „Опит не мога да направя.“ Някой може да разказва за музиката. Отлични теоретици има по музика. Казвам на такъв: „Изпей нещо“. Не може нищо да изпее. Теорията знае много добре, но като дойде до това, да се приложи музиката, той няма една вътрешна опитност.

Три неща трябва да има в сегашното съзнание. Човек трябва да има посока, то е едно движение, после това движение трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Кой от вас не е чувал за посока? Като идеш в живота, трябва да знаеш посоката, трябва да знаеш в какво направление да се движиш. Например когато кристалите дойдоха на Зе-

мята, скриха се долу, не излязоха на повърхността. Дълго време седяха, докато изучиха много работи. Като говоря за кристалите, мисля, че имаме отношения с разумни същества. То е отчасти така. Тази книга, Библията, сама по себе си няма съзнание за разумност, не съзнава, че е свещена книга. Онзи, който чете, знае, че нещата не са вътре в книгата, но излизат от един свещен източник. Или друго обяснение да ви дам: светлината я виждаме в кинетично състояние как се проявява, но тя има и друго, положително състояние. Допуснете, че вие имате кибритена кутия със светлина, която се намира в главичките на всяка една клечка. Човек може зимно време да носи тази кутия в джоба си и в даден случай всяка една клечка може да го спаси от някоя беда. Той може да запали огън с тази клечка.

Вие имате една мисъл и не знаете в какво отношение тази мисъл може да ви помогне. Казвате: „Да вярваме в Бога“, но изучавали ли сте динамичната вяра? Имаш някаква болка в крака си. Казваш: „Имам вяра“. Приложи вярата си. Казано е: „Това, в което повярваш, ще бъде“. Повярвай, че не те боли, и болката ще престане. Ти държиш тази мисъл, но болката не престава. Защо не престава? Защото условията, които причиняват болката, не са се премахнали, причини има. За да изцериш една болка, най-първо трябва да намериш причината, след това да видиш средата, през която е минала, и какъв резултат е произвела. Само тогава ти може да се справиш.

Ще ви приведа един пример от Севастополската война*. Във Варненско минава един френски войник, който разправя на един българин нещо на френски. Казва му, че иска мляко. Французинът говори на френски, а българинът му

* **Севастополска война**, или **Кримска война**, (октомври 1853 – февруари 1856) – военен конфликт между Русия и съюз на Османската империя, Франция, Британската империя, Сардинското кралство и Графство Насау. По време на войната Варна била избрана за сборен пункт и главна база на съюзническите войски преди отпътуването им към Крим. Към края на май 1854 г. тук пристигат кораби, които докарват големи маси френски, английски и турски войници. Французите са разположени край село Франга (Каменар).

казва: „Виждам, че си добър човек, но кажи на български, да те разбера“. Французинът показва с ръка, че дои крава. Този българин бил доста умен човек и разбрал какво иска да му каже, иначе щеше да си помисли: „Какво иска този, защо си дърпа пръста?“. Някой път пеете една песен и който е досетлив, веднага ще знае това, а друг ще каже: „Какво се е разkreщял този, какво размърдва въздуха, какво безпокой хората!“. Ако сте от добрите певци, ще ви слушат. Ако сте от недобрите певци, ще кажат: „Какво се е разкряскал от 10 часа, не знае ли, че трябва да се спи?“.

Има известни мисли, които може да ни безпокоят. Вие често казвате: „Остарях“. Защо употребявате думата *остарях*? После употребявате думите *обеднях*, *разболях се*, *неразположен съм*. Произнасяте тия отрицателни думи и очаквате нещо. Като казвате: „Остарях“, какво ще стане? Днес „остарях“, утре „остарях“ и един ден усещаш, че си остарял. Казваш: „Това е то, човек трябва да остарее“, но нищо не е разрешено. В една школа, както сте вие, имате много познания, от миналото натрупани. Ние, съвременните хора, страдаме от излишни познания. Не че са излишни познанията, но ти, като тръгнеш на екскурзия, вземеш една раница, напълниш я с повече багаж, отколкото трябва, и я сложиш на гърба си – това обаче не е екскурзия. Ще сложиш около 5–6 килограма на гърба си, най-много до 10 килограма. Да слагаш повече, не се нагърбвай, защото с 30 килограма вече си натоварен трикратно. Сега по-умните хора взимат товарни животни за багажа. Ти седиш и мислиш какво ще се прави след 20 години и затова целия ден се осигуряваш, за да може, като остарееш, добре да живееш. Тук въпросът не е добре да живееш. Като остарееш, трябва да живееш, но има два начина. Ако остарееш и си поумнял, тогава разбирам. Но ако не си поумнял, съвсем другояче се развиваш и като остарееш, никак няма да живееш.

Фиг. 1

Да кажем, имате такива едни линии (фиг. 1) – дайте ги на някой геометрик и той веднага ще ги включи някъде, ще ги употреби. Нищо в Природата не е без смисъл. И един художник може да намери мястото на тези линии. Онзи, кой-

то нищо не разбира, ще мисли, че те са като разхвърляни кости. Онзи, който разбира, може да ги сглоби и да образува цяло същество. Вие казвате, че Господ е създал света. Когато Господ създаде света, вие не бяхте там. Като го създаваше Господ, ние не бяхме там. Това подразбирам – съзнанието не е било будно.

Например някой път, когато Слънцето изгрива, ти спиш. След като изгрее Слънцето, твоето съзнание ще се пробуди. Сега някои казват: „Трябва човек да бъде религиозен“. Какво значи човек да бъде религиозен? Неговото съзнание трябва да се пробуди за идеята, че животът има по-възвишен смисъл. Религията е, която иска да осмисли земния живот, да го постави при по-добри условия, защото в материалния живот ние живеем в една гъста среда, в която човек постоянно изгубва. В материалното поле постоянно трябва да се бориш за своето съществуване.

Едно растение, което е посято в земята, най-първо започва борба в почвата да пробие гъстата материя и да извади храна. Другата му част е във въздуха, за да приема храна от един по-възвишен свят, и това растение, след като израсте, дава своите плодове. То разчита на обкръжаващата среда, за да се развива, и някои животни трябва да дойдат, да му помогнат. Ние понякога казваме, че растенията не са разумни. Много са разумни. В растенията има голяма вяра. Растението, като създаде плода, внася една заплата в него. Това, което ние ядем, то е заплата. Растението ти казва: „Посей костилката“. Тази обвивка около семената е заплатата. Какво ще ти коства, посей костилките на тия плодни дървета. Най-първо малките мушици и птиците са вземали костилките и са ги посявали, сега хората са дошли на тяхното място. Но хората ядат плодовете и някои от тях посяват костилките, други не ги посяват.

Да дойдем до човешката мисъл. При днешното възпитание на хората вие казвате: „Остаряхме“. На 45 години казваш: „Остарях“, на 50, на 55, на 60, на 70, на 80, на 90 години казваш същото. Като станеш на 90 години, какво имаш, какво си разбрал? Казвате за някого, че е вече столетник. Какво е придобил, като е на 100 години? Човек, какъвто е в началото, такъв си остава и в края. Малките деца са без-

помощни, като се раждат, майката трябва да вземе участие в тяхното растение. Когато човек остарее, дойде в крайния предел, той пак става малко подвижен. Сутрин стане, подпре се с бастуна на земята и какво мисли? „Остарях, остарях!“ После върви с бастуна и пак си мисли: „Остарях, остарях, ще се мре, ще се мре!“.

Какво показват думите *ще се мре*? Ще умрем, ще влезем в един нов свят, където условията са по-хубави. *Остарях* значи поумняваме – нека разсъждаваме за живота. Сега ти под думата *старост* разбираш, че си изгубил силите си. Млад си бил, имал си идеал, сега казваш, че животът се е изменил. И както виждам, някои сте започнали да си повтаряте: „Остаряхме“, по лицата ви го чета. Някои от вас по един път на ден произнасят това, други го произнасят по два, по три пъти, има и такива, които не са започнали още да го произнасят. А като гледам лицата на някои, те произнасят тази дума до десет пъти.

Старият човек трябва да се научи да се подмладява. Смисълът на старостта е подмладяването, старият трябва да се учи на това. Старите хора трябва да бъдат най-добрите слуги в света. Най-добрите ученици трябва да бъдат младите. За ученик ако търсите някого, търсете младия. За слуга ако търсите някого, търсете стария. Така ли е сега? Сега са пратили все млади хора да служат, а старите са ги пратили да се учат. Разместили са нещата. Старият човек, като го накарал да се учи, е недоволен. Старият, 70–80-годишен човек, да го учиш, той се бунтува. А да пратиш младия да служи, той не знае как да направи тази работа и ще се намери в едно противоречие. Казвам: младият трябва да вярва в Бога, за да се учи, старият трябва да вярва в Бога, за да служи. Старият ще разбира наредбата в света, онзи Божествен порядък. Когато дойдем да говорим за Бога, ние трябва да имаме една свещена мисъл. Като дойдем до името Божие, ще бъде свещено да имаме само едно мнение. Всеки, който се е опитал да има две мнения за Бога, е имал страдания. Всичките страдания в живота произтичат от двете мнения за Бога. И всичките благости и добрини произтичат от едното мнение за Бога. Някой, който страда в себе си, да знае това и да каже: „Две мнения имам за Бога“.

Вие някой път разглеждате въпроса за злото. То не е философия. Философски разгледано, злото има съвсем друго предназначение. Злото, което съществува в човешкия живот, това са известни сили в Природата. Ние не сме ги употребили както трябва и вследствие на това е дошло злото. Но няма такова зло, каквото ние мислим – то е наше разбиране. Писанието казва така: „Аз съм, Който творя доброто и злото“. Тъй е казано в Свещеното писание. Какво трябва да разбирате? Ако вие не разбирате свещения смисъл на думите, ще кажете, че Господ прави зло. Не. Чукът, който играе върху камъка, добро ли е? Онзи удря със своя чук и откъртва от някоя канара някое парче – добро ли прави? Че ако дойде някой сега със същия чук и го приложи върху тебе, за да откърти нещо, добро ли е това? Човек не се нуждае от тези чукове.

Онези, които изучават философията на живота, казват: „В един голям камък като къртиш, всяка откъртена частица ти е приятел, защото се е освободила от канарата“. Значи, като откъртиш едно малко парче, това, малкото парче, се радва, понеже се ражда самосъзнанието, че трябва да живее отделно. Питам: това, отделното парче на някоя планина, остава ли в нея? То започва да се търкаля и идва в долината. След хиляди години ще се преобрази. Какво ще стане с малкото парче? Какво ще стане с една семка? Ако поставите семката на място, където може да се развива, тя ще образува едно растение. А пък ако не е на такова място, ако няма благоприятни условия, ще се спре нейното развитие.

Понеже вие сте дошли на Земята да се учите, две положения има. Най-първо трябва да имате предвид да се учите. Всеки ден част от времето си ще употребявате за учение, но и всеки ден част от времето си ще употребявате за служене. По този начин вие ще се освободите от вътрешната дисхармония, от вътрешното неразположение и ще станете добри, разположени. Има случаи, когато ти седнеш, станеш, но нямаш разположение. Когато ти дойде това състояние, каквото и да ти говорят, сърдиш се, не искаш да говориш. „Не съм разположен“ – казваш. Какво трябва да разбираме под думата *неразположение*? Един човек, на когото челото е такова (*първата линия от чертежа, фиг. 2*), той не разби-

Фиг. 2

ра противоречията. Тази линия е магнетична, тя води по пътя на най-малкото съпротивление. Ние страдаме, понеже вървим по пътя на най-голямото съпротивление. Умният човек не трябва да изразходва своята енергия, той трябва да търси пътя на най-малките съпротивления.

Ние си задаваме въпроса: „Като умрем, къде ще отидем?“. Никъде няма да отидем. Някой сега мисли, че като умре, ще отиде някъде. Той си създава една идея, защото не знае. Никъде няма да отиде. Трябва да знае, че като е тук, на Земята, има едно тяло, а като умре, ще излезе от тялото и то ще се развали. Но той не знае каква е идеята, изгубил е понятие. Като живееш физически, ти по Бога живееш и като умреш, пак в Бога ще живееш. Питаш: „Как ще живея?“. Представи си, че ти си богаташ, който има 100 милиона лева, или си представи, че си сиромаш, който има само един лев в джоба си. Като си богат, казваш: „Аз имам с какво да живея“, като си сиромаш, казваш: „Аз нямам с какво да живея“. Ти не разсъждаваш добре. Животът седи ли в парите, които имаш? Стоте милиона са резултат на умствения живот на човека. Тези пари няма да му донесат живот. Стоте милиона не носят никакъв живот в себе си. И единият лев, който имаш в джоба си, ни най-малко не показва, че си сиромаш.

Казвате, че един човек е даровит. Този, даровитият човек, е разработил дарбите, които Бог е вложил в него. Ако някой не е даровит, подразбира се, че той не е работил върху дарбите си. Вие седите и питате: „За какво сме дошли на Земята?“. Човек трябва да знае за какво е дошъл. Ще ви дам един пример. Къщата на един железничар била близо до железопътната линия. Той бил машинист на локомотив. Един ден, както кара машината, гледа, неговото дете играе на железопътната линия. Иде машината. Той извиква на детето си: „Лягай!“. Като чува баща си, то ляга и машината минава отгоре. Детето не се спира да пита: „Защо трябва да лягам?“, но ляга, и влакът минава отгоре. Ти сега седиш на Божествения път и Господ ти казва: „Лягай!“. Ти питаш: „Защо да лягам?“. Лягай, нищо повече. Като мине влакът

отгоре ти, стани тогава и разсъждавай защо е трябвало да легнеш. Ние искаме да разрешим въпроса защо трябва да лягаме. Щом Баща ти казва: „Лягай“ – лягаш! Щом Баща ти казва: „Ставай“ – ставаш!

Питате: „Защо трябва да мислим?“. Трябва да мислим, понеже мисълта е единственото средство, чрез което ние можем да постигнем нещо. Трябва да живеем и като живеем, трябва да чувстваме, да оценяваме своята мисъл. В живота си да оценяваме мислите си. Ако мислиш и в живота си не оценяваш своята мисъл, ти си на крив път. Всеки ден всеки един от вас трябва да бъде благодарен. Като стане сутринта, трябва да благодари, че има хубавите условия да живее добре. Виждате, времето е малко облачно, но барометърът показва, че ще се подобри. Аз имам един барометър, той не разсъждава, но от снощи прави цял един кръг, близо 360 градуса. От най-лошото започва тази стрелка, качва се, качва се и гледам, дошла до 99 градуса – още 1 градус има, отива към хубавото време. Върти се стрелката. Ако дойде някой да гледа часовника, като обикалят стрелките, казва: „Какъв е този часовник?“. Този часовник показва какво ще бъде времето. Ако времето ще се разваля, часовникът се обръща обратно и започва да се върти назад. Като дойде от другата страна, пак стигне до 100 градуса. Вдясно като дойде, показва хубавото време. А като се обърне от дясно наляво, показва буря.

Накъде да се движи човек? Ако се движи от дясно наляво, ще има едни резултати, ако се движи от ляво надясно, ще има съвсем други резултати. Ние казваме, че човек трябва да започне с любовта. Любовта е отляво. Ти ще започнеш с любовта и ще вървиш към истината в живота, защото истината е посоката на свободата, която ти търсиш. Правата мисъл е в истината. Там са онези, най-хубавите условия, при които можеш да постигнеш всичко в дадения случай. Ето аз какво разбирам под постижение. Аз съм пътник и съм жаден. Там, в долината, на един километър разстояние, има един хубав извор. Какво ще постигна, ако отида при този извор? Не че ще стана най-добрият, най-ученият, най-здравият или най-красивият човек, но в дадения случай, като

ида при извора, ще постигна това, че ще придобия необходимото. Понеже, ако не задоволя своята жажда, тя може да стане причина да се спра в живота.

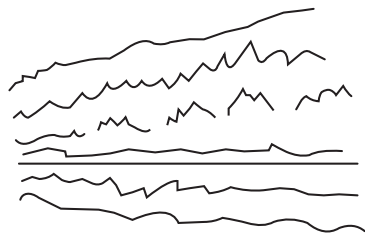
Казвам: всякога, когато имаш една жажда в себе си, например ако искаш да бъдеш певец, намери извора на певчеството, нищо повече. Казваш: „Да отложим сега“. Не отлагай! Разбирам да отложиш, ако влезеш в една кръчма да пиеш – тогава отлагай, не пий. Но ако идеш при извора – пий! Щом влезеш в кръчмата, отлагай, не пий от онава, което кръчмарят ти дава, защото това са два порядъка. Кръчмарският порядък е човешки. Други са предназначенията в Природата, където Бог създава нещата – там всяко нещо е направено за наша полза, то е предметно учение. В кръчмата всичко е направено в полза на кръчмаря. Това е разликата. Да ви приведа и друго. Един отива в кръчмата, запознава се с кръчмаря, който има 20–30 бъчви с най-хубаво вино. „Какво искаш?“ – казва кръчмарят. – „Налей едно кило вино.“ Днес изпива едно кило, утре едно кило, най-после кръчмарят му казва: „Иване, ти си много добър човек. Майстор си, много хубаво пиеш“. И все го потупва по гърба. Така човекът закъсал, всичко пропилил, всичко продал. Един ден отишъл в кръчмата, а там имало един голям кош с череши. Като нямал пари да купи, рекъл да си вземе една череша. Кръчмарят му казал: „Чакай, не се взимат тия череши така“. Направило му впечатление, че докато имал пари, кръчмарят му давал, а сега, като няма пари, му казва: „Иване, не си за тук. Гледай да си търсиш късмета на друго място. В кръчмата не може да се идва на вересия. Аз на вересия не мога да ти дам“.

Питам: ние какъв живот ще си устроим – един живот по подобие на кръчмаря или един живот по подобие на Бога? Вие ще кажете: „Кръчмарят не може да се освободи от лошите последствия“. Сега ще ви покажа, че от лошите последствия ние не можем да се освободим. Разправяха ми преди известно време един случай. Един касапин, който се занимавал с клане на говеда, на агнета, имал три деца – едното наскоро родено, на около 6–7 месеца, другото на 5–6 години, а най-голямото на 7–8 години. Един ден голямото братче казало на по-малкото: „Ела да ти покажа как тат-

ко коли агънцата“. Детето не мисли какви последствия ще има, взима ножа, хваща братчето си и му показва, прерязва му гърлото. Малкото братче изкрещява от болката. Майката в това време къпела най-малкото дете, но като чува вик, оставя го в коритото и излиза. Като се задава майката, по-голямото братче хуква да бяга, пада и се намушква на ножа. В това време и най-малкото дете се удавило в коритото. Ние сега мислим, че ако сме касали, ще уредим живота си. Лошият живот не може да донесе щастие на човека. Лошите мисли, лошите чувства и лошите постъпки никога не могат да донесат добро, това трябва да го знаете. В живота една лоша постъпка може да ти бъде за поука, но добро никога не може да донесе.

Често хората изучават човека. Физиогномистите, като изучават човека, изучават живота. Всичко трябва да се изучава, за да видите какво ви липсва. Някои от вас носите търпението на челото си, пък някои не сте работили върху търпението. (Фиг. 2.) Виждам, някои сте работили върху философията – вашето чело е развито там. Някои от вас върху музиката са работили, други са работили върху математиката, знаят добре да смятат. Някои не са работили в смятането. Някои от вас върху реда и порядъка са работили. Други порядък нямате – като дойда у вас, всичко е разхвърляно, столове, маси, покривки не са поставени както трябва. Като влезеш в една къща, където има ред и порядък, всяко нещо е намясто.

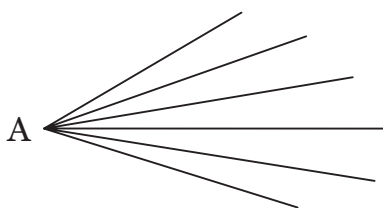
Може да изучавате човека и по почерка. (Учителя взима една от написаните теми.) Братът, който е писал това, е оптимист. Този човек е много припрян, динамичен, има енергия, подем, въодушевление, жар има в себе си. А

Фиг. 3

друг, като пише, започва така. (Учителя показва линиите – фиг. 3.) Когато пишете, гледайте линиите да бъдат прави, да имате посока на движение. Ще пишеш право, за да имаш права посока. Източните народи пишат от дясно наляво. Китайците пишат от горе надолу, то е все същото. Европейските на-

роди пишат от ляво надясно. Правилното писане е от ляво надясно.

Фиг. 4

Значи ние отиваме от мъчнотиите към по-добрите условия, от неразумното към разумното. Сега ви представям тези линии като лъчи разпределени (фиг. 4). Те имат общ център. Ако те произтичат от едно такова тяло, къде е въпросът? Ако имаме

една обща плоскост, да кажем плоскостта AB , законът е вече друг. Това са лошите условия на живота. Тук са лошите условия на живота. Следователно трябва да знаеш какво отношение, каква енергия трябва да имаш. За да постигнеш нещо при лошите условия, воля трябва да имаш. При горния чертеж (фиг. 4) постиженията са по-лесни.

Всеки човек, като вярва в Бога, ще постигне нещо. Като не вярва, пак ще постигне. Като вярва, ще бъде богат. И като не вярва, пак ще бъде богат. Онзи, който мисли, ще каже: „Като вярваш, ще бъдеш богат с радости, а като не вярваш, ще бъдеш богат със скърби. Като вярваш, ще бъдеш богат със здраве, а като не вярваш, ще бъдеш богат с болести, пак ще си богат“. Всеки ден да има нещо да ви занимава ума. Еднакво да ви занимават и страданията, и радостите. Някой от вас казва: „Защо трябва да вярвам?“. Ако искаш радости, вярвай. Ако искаш страдания, не вярвай. Ако търсиш добър живот, взemi пътя на Любовта. Ако ли пък търсиш нещастieto в света, тогава взemi пътя на безлюбieto. Два пътя има, по които човек може да върви, философски казано. Някой казва: „Ще бъда безверник“. Два резултата има, защото и в безверието има вяра. Когато хората казват, че някой се е обезверил, той се е обезверил в едно, а е започнал да вярва в друго.

Аз съм привеждал този пример. Отива един господин при един богаташ и по Бога му говори: „Заради Господа дайте“. Богаташът му казва: „Иди да работиш. Той, Господ, не обича просяци. Ти ходил ли си при Господа?“. Онзи

отговаря: „Господ ме прати при тебе“. – „Господ с тебе ли ще се занимава, да те праща при мене? Върви си по работата.“ Този господин, като си излиза, казва: „Ти не искаш да слушаш Господа“, отива и купува един револвер. След 4–5 месеца влиза при същия богат човек и му казва: „Скоро давай, че ще те претрепя. В кого вярваш повече? Аз преди време дойдох тук без револвер, но ти не повярва, че Господ ме праща. Сега Господ ме прати при тебе с револвер, за да изпълниш Неговата воля. Ако не изпълниш волята Му, ще те претрепя“.

Като ме слушате да привеждам този пример, може да се питате какво искам да кажа. Защо иде насилието в света? Мислите ли, че след като един баща е биел сина си, синът ще постъпи с него другояче? Аз имам един пример, мога да ви го кажа. Това се случило във Варна. Бащата на едно малко момченце обичал да потупва своята другарка и всякога, когато я потупвал, момченцето плачело и се молело: „Татко, не бий мама!“. Бащата някой път го слушал, някой път не го слушал. Минават 10–15 години. Един ден бащата пак иска да бие жена си. Момчето става, хваща го за ръката и казва: „Татко, не ти позволявам в мое присъствие да биеш мама“. Бащата ми разправяше този случай: „Като ме хвана за ръцете този синко майчин, сякаш с клеци ме стисна. А докато беше малък, се молеше. Започнах да мисля и си казвам: прав е, какъв пример давам на сина си?“. Значи един ден и синът му ще започне да го налага по същия начин. Силният си позволява и няма да мисли право ли е това, или не.

Казвам: аз съм за всичко, което съществува, наказание трябва да има в света. Да те бие един умен човек, един добър човек, то е благословение. Но да те бие един лош човек, то е проклятие. Да те одумва един светия, то е благословение, но да те псува един лош човек, то е едно проклятие в света. Някой път Господ ви наказва и вие се възмущавате. Радвайте се, Божието наказание е едно благословение. Ако Господ ви е обърнал внимание да ви наказва, това показва, че Той мисли за вас и че от вас може да стане нещо. Ако вие роптаете, не разбирате Божия път. Ако мислите, че Бог ви наказва, за да ви измъчва, нямате понятие за любовта, която има към вас. Сега се спирам върху този морал, човек да се

възнаграждава веднага. Защото има три вида бой. С мисъл може да те бие човек, с чувство може да те бие и трето – с постъпки. С всяка постъпка може да те бият. За някои от вас едно слово, това е бой. За вас някоя постъпка на физическото поле, това е бой.

Казвам: ние трябва да се откажем от нашите лоши мисли, от нашите лоши чувства и от нашите лоши постъпки – те са един материал непотребен. Не че този материал е бил непотребен по-рано. Чукът е за камъните, не трябва да се прилага върху човека. Този чук е стар метод. Един баща може да каже така: „Синко, направи това“. Ако си Драганчо, може да каже: „Драганчо, иди на нивата, впрегни воловете, изори я. Вземи книжките и иди на училище“. Ако си музикант, може да каже: „Гледай да пееш хубаво, гледай да слушаш хубаво учителя“. Какво ви коства да кажете така? Някои от вас имат този метод. Кой е сега правилният начин? Кой е правилният метод? Искаш един човек да ти покаже пътя. Кой е правилният начин да попиташ? Ти си странник, той е овчарче – как ще го извикаш, как ще се обърнеш към него? Един англичанин ще се обърне с думата *моля*, а българинът как ще се обърне? Аз съм наблюдавал, българинът ще каже: „Хей, момче, кой е пътят?“. Англичанинът ще каже: „Моля, може ли да ми покажете пътя?“.

Сега някои поддържат, че трябва да бъдат праволинейни. Какво разбирате под думата *праволинейни*? Представете си, че вие срещате това овчарче, разговаряте с него, питате го за пътя и ви заснемат в един филм. Като се разглежда филмът някой ден, ще те питат защо си казал на овчарчето така: „Хей, момче!“. Как ще отговориш тогава? Ако някой от вас е умен, трябва да седне при този овчар, да му каже: „Много е хубаво това място, стадото е много добро“, да разговаря 5–10 минути с него и след това да попита: „Може ли да ми направите една услуга? Вие сте запознат с местността, може ли да ми покажете пътя?“. Ти, понеже си практичен, ще попиташ направо. Не, ще седнеш, ще се запознаеш с него, ще си поговорите и ще кажеш: „Много ми е приятно, че се запознахме. Ако дойдете в града някой път, елате у дома“. Ако не постъпиш така, като го извикаш, той може такава дума да ти каже!

Религиозните хора, и те нямат правилно обръщение. Някой път религиозните много се молят. Един баща искал да направи сина си религиозен. Завежда го в църквата, където се молят по евангелски, коленичили. Коленичат те и проповедникът започва да чете Библията от началото, от Битие, от това, как е създал Господ света. Молят се така 15–20 минути, половин час и повече и детето пита: „Татко, свърши ли се?“. Минава още половин час и бащата казва: „Синко, той е в пустинята още“. Христос казва: „Не мислете, че в многословието Господ ще ви слуша“.

Например ти си жаден или си гладен. Бог е вложил в тебе един дух, Бог е вложил в тебе една душа, Бог е вложил в тебе един ум, Бог е вложил в тебе едно сърце – кажи онава, същественото, на Него. Като се обърнеш към Баща си, кажи: „Татко, моля Ти се, помогни ми“. Като вярваш, не Му казвай кога да ти помогне. Ти ще имаш Божията помощ. Човек трябва да бъде вътрешно искрен. Вътрешно как ще се молиш на Господа? Ти имаш понятие какво нещо е молитва. Може да се употреби каквато и да е дума, но молитвата е най-хубавото отношение, което човек може да има към Бога, най-хубавото отношение към едно Същество, което считаш, че е разумно, че е добро. Господ може да ти направи една малка услуга в дадения случай и така да я направи, че да бъдеш доволен.

Когато се явяваш при Бога да се молиш и после казваш: „Ти, Господи, днес не ме послуша“, тогава не вървиш по правия път, не мислиш правилно. Господ вече ти е отговорил. Че ти преди да се помолиш, Той ти даде – Той накара Слънцето да изгрява, даде ти въздух, даде ти баща ти, майка ти. Всичките условия, които имаш, всичко зависи от разположението на Господа. Ще дадете друго възражение: „Ами онези, бедните?“. И богатият може да стане беден. Той е ял, пил е и си е развалил стомаха. Предписва му лекарят диета с храна, която лесно се смила, и казва: „Ще постиш два-три дена“. Но богатият се е научил да яде много пищна храна и това му се вижда ограничение. Тогава той казва: „Как да вземам храната?“. По правила ще я взема.

Та Бог ви е сложил ограничения, всички ви е ограничил. Вие не сте на една и съща степен на развитие и отношението на Бога към всинца ви не е еднакво. Той желае

след хиляди години ние да станем свободни. Това е целта. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш“. Съвършени да станете, умни, добри. Да се изпълни душата ви с любов, със знание, със светлина. Да се изпълни вашият дух със свобода. Да сте свободни във всичко, което желаете, но в тази свобода да не оцетявате никого. Което правите, то да бъде добро, да бъде за слава Божия, да бъде добро за ближните и за вас. Това е разумният човек.

Така като ви говоря, вие се сравнявате. Искаш да пееш, но като чуеш по-добър певец, не можеш да се въодушевиш и казваш: „Аз не мога да пея“. Всякога, когато слушаш който и да е добър певец, ти се радвай, понеже всеки добър певец внася нещо ново. Като срещнеш един добър човек, радвай се, че си го срещнал, радвай се, че не си като него. Някой ден и ти ще бъдеш като него. Като видиш един богат човек, радвай се, че си го срещнал. Ти не желай да бъдеш като този човек, но радвай се да имаш ясна представа. Като видиш една череша, една круша, една ябълка, радвай се. Радвай се да видиш Слънцето как изгрява. Радвай се на всяка книга, която четеш. Радвай се на една дума, която идва до твоето ухо. Радвай се, че Бог ти е дал една слушалка. Вие искате да имате радио. Едно радио колко струва? Хубавото радио струва 25–30 хиляди. Има и по-прости, по-евтини, но разликата е в гласа. Казваш: „Ще имам радио!“. Това, което слушаш, не е ли радио? Ами ако ти бяха затулени ушите?

И какво може да се сравни с онова благо, което имаш – очите! Онова благо, което донася светлината. Поглеждаш небето, виждаш всичките звезди, виждаш всичката растителност наоколо и при тия богатства, ти се питаш какво ли богатство имаш. Ти имаш несметно богатство, цял един свят е отворен. Ти можеш да ходиш навсякъде – 20, 30, 40, 50 години всичко това го виждаш свободно, за билет нищо не плащаш. Ако плащахте по един лев за всяко нещо, което виждате, знаете ли на ден колко трябваше да плащате? Ако на ден видиш 1000 неща, ще платиш 1000 лева, необходимо е да ги имаш. Ако видиш 10 000 неща, 10 000 трябва да платиш. Тогава 1000 лева на ден за 100 дни правят 100 хиляди лева. За 300 дни 300 хиляди лева бюджет трябва да имате. Но всичко ви се дава даром, и при това сте недоволни. Неразбиране има.

Като влезете в духовния свят, и там ще видите облаци. Като влезете в онзи свят, вие ще видите кой как е живял. Да ви дам едно обяснение. Всеки, който отива в разумния свят, е взел лотариен билет и ще види колко печели. Някому са се паднали 10 000 лева, някому – 20, 30, 40 хиляди, а на едного се е паднал милиона. По музика като влезе, ще види какво знае да пее. Един ще изпее само едно куплетче от 3–4 реда: „Цвете мило, цвете красно“. Друг ще изпее цяла ария. Аз съм привеждал един пример за Паганини. Минава той покрай един стар цигулар, 85-годишен, който едва държи цигулката (мисля, че този цигулар е бил много способен човек). Паганини го поглежда, изведнъж взима цигулката му и започва да свири. Образува се една голяма тълпа и всички започват да пускат пари в паничката на стареца. Паганини свири, а паничката се пълни. Бедният цигулар казва: „Синко, защо не дойде по-рано?“. И този цигулар свири, но тогава паничката е празна. Когато свири Паганини, тя се пълни. Казвам: ние имаме един живот, при който паничката е празна. Трябва да дойде Паганини и да покаже начин на свирене.

Някой казва: „Аз съм добродетелен човек“, а при това е нещастен. Добродетелният човек всякога трябва да бъде щастлив. Защото доброто, то е плод на Божествената любов. Всички благодарете на Бога, че имате една отлична глава. Благодарете на Бога, че имате едно отлично сърце. Благодарете на Бога, че имате отлични дробове, отлично благоутробие, отличен стомах. Благодарете за всичко. Като станеш сутрин, благодари на Бога.

Погледни ръката си, цяла книга е това. Всичкото благородство, което Бог е вложил в моя първи пръст, аз желая да го проявя. Всичкото благородство е в първия пръст. Като хванеш първия си пръст, кажи: „Аз искам да бъда благороден“. Като хванеш втория пръст, всичката справедливост в света е там. В третия пръст е всичката красота, която съществува в света. Всичките разумни работи, практически направени – вземане, даване, са в малкия пръст. Като хванеш най-послед палеца си, ще кажеш: „Това, което Бог е вложил в моя палец, силата, която е вложил в него, няма равна. Палецът носи всичките блага. Всичките блага, които имам в

пръстите, той ги носи“. (*Учителя вдига пръстите си.*) Пръстите, като се съберат, те са сила. (*Учителя събира всичките си пръсти.*) Така като се съединят, значи всички са съгласни в едно. Ако искаш да бъдеш справедлив, съедини палеца и средния пръст. Икаш да обичаш хубавото – съедини палеца и третия пръст. Икаш да постъпваш практично – съедини малкия пръст и палеца.

Ще кажете: „С тия ли работи трябва да се занимаваме?“. А с какво трябва да се занимавате? Ти си писал поезия, но ако няма кой да я чете, ако твоята мисъл не влезе в живия свят, какво си направил тогава? В какво седи доброто? Давам един плод на някого, но ако този човек е мъртъв, плодът не го ползва. Всеки един плод, даден някому, трябва да се изяде. Доброто, което си направил, трябва да даде резултат. Всяка една наша мисъл, всяко едно наше чувство и всяка една наша постъпка трябва да дадат един хубав резултат.

Някой път погледът на човека може да бъде мътен. Защо става мътен? Защото няма благородство, защото няма справедливост, защото няма красота. Икаш да имаш един поглед благороден, красив, справедлив. Ще си повдигнеш ръката нагоре, защото пръстите са антени. Ще се свържеш, това е едно радио. Ще покажеш пръстите си, ще кажеш: „Господи, всичко онова, което си вложил, искам да се прояви в моята душа“. Това показва, като си вдигнеш ръцете нагоре. Казвам: „Господи, всичко онова, което Ти си вложил в нас, да бъде!“.

Ако изнесеш ръцете си напред, това е вече динамически – казваш: „Животът е велик“. Животът е направен велик. Поставяме ръцете на гърдите – казваме: „Трябва да се обичаме“. Най-първо ще покажеш в какво седи любовта. Да си доволен от любовта и като помислиш за нея, веднага да светнеш, да се запалиш. Един ден, като проявиш любовта, веднага да се образуват няколко хиляди градуса топлина и светлина. Вечерно време, като кажеш: „Любов“, навсякъде да стане светло, да стане топло. Като влезеш в една къща, където хората са замръзнали, веднага да стане топло. Като кажеш: „Мъдрост“, веднага да стане светло. Като кажеш: „Истина“, веднага всички болни да станат от леглото, да се освободят. Тогава животът има смисъл.

Всяка една добродетел е един билет. Като произнесеш името на една добродетел, ще имаш блага. Аз ви говоря, но това за вас са приказки от „Хиляда и една нощ“. Един брат се оженил, идва и ми разправя за жена си: „Особена е, бамбашка е“. Всинца все сте бамбашка. Аз от моето гледище му говоря, а той казва: „Не разбирам“. Нима ние тук разбираме волята Божия? Господ с хиляди години ни говори, говори, но ние все не разбираме.

Учените хора, след като завършат четири факултета, казват: „Няма Господ“. Този учен човек как разбра, че няма Господ? Как намери, че няма Господ? Еди-кой си автор казвал, че нямало Господ. После, една жена иска да бъде свободна. Дъщерята иска да бъде свободна. Синът иска да бъде свободен. Синът не може да бъде свободен, докато бащата не е свободен. Дъщерята не може да бъде свободна, докато майката не е свободна. Ако причинита е свободна, и резултът ще бъде свободен. Ако причината е ограничена, и резултатът ще бъде ограничен. И ако ние вярваме в един Бог, който не е свободен, тогава този, който ни е Господ, не е Господ. Но ние вярваме в един Господ, Който е свободен, Който всичко може да направи. Следователно, като вярваш в Бога, ти ще придобиеш същата свобода. Ако вярваш в това, което не е Бог, ти сам ще се ограничиш.

Какво е новото вярване? Днес кое е новото вярване? Ти ще се научиш да обичаш Онзи, Който те обича, Който всякога те е обичал. Ти ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога е имал добро мнение за тебе. И ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога те е освобождавал от всичките неприятности на живота. Ти трябва да имаш добро мнение за Бога. Това е философията.

Ако ти не можеш да се научиш да обичаш Онзи, Който всякога те е обичал, Който всякога ти е мислил доброто, Който всякога е имал добро мнение за тебе, тогава какъв човек можеш да бъдеш ти? Та казвам: вие сте тръгнали по този път. За придобивките друг път ще продължим.

Тайна молитва

31. лекция, 11 май 1938 г., София, Изгрев

ДОБРОТА, РАЗУМНОСТ, ЛЮБОВ

*Добрата молитва
Бог е Любов*

Било е време, когато светът не е бил такъв, какъвто е сега. Нито едно от живите същества не знае какъв е бил, предполага се само. Ще кажете, че човек може да си представи какъв е бил светът. Но как може да си представи това, което не е виждал? Може да говориш на слепия за светлината, той може да си я представи, но каква ще бъде неговата представа в сравнение с представите на онзи, който има зрение? Често казваме: „Трябва да се живее“. Животът в сегашната си форма се различава от живота, който първоначално се е появил. Свещените книги казват, че Бог е създал човека, създал го е от пръст. Който не разбира, ще мисли, че човек е направен от пръст. Това е отчасти вярно. Че е направен от пръст, вярно е, но че човекът е пръст, това не е вярно. Казвам: човек трябва да разбира.

Тук имаме едно шишенце. *(Учителя показва едно стъклено шише, в което е поставено едно изкуствено цвете.)* Може да мислите за него какви ли не философии. Най-първо ще си помислите как е влязло цветето в това шишенце. То си мени няколко пъти краската – става синьо, лилаво и розово, и същевременно тази промяна е свързано с нещо друго – тя показва времето. Когато ще се оправи времето, цветето става синьо, когато ще се промени, става лилаво, а когато ще вали дъжд, става розово. Това е едно изкуствено цвете. В химията има известни вещества, които от някои киселини променят краската си.

В дадения случай човек е едно цвете. Той има не само една краска. Човекът е барометър със седем краски. Можеш да познаеш дали един човек ще живее, или ще умре. Като казваме *ще умре*, под това разбираме човек да се премести от едно място в друго. Това е умиране. Ние я считаме за друго нещо, но смъртта е преместване от едни условия в други

условия. А под *живот* ние разбираме навлизане от един неорганизиран свят в друг, организиран. Следователно в живота има страдания, понеже той се организира. Едно дете, което е влязло в училище, е неорганизирано. Но за да се просвети, за да се организира, то трябва да учи. Какъв труд се изисква! Ще учи буквите, ще му пишат оценки, ще съобщават на баща му, че не се учи, много работи ще минат.

Всички вие сте ученици, дошли на Земята, но не съзнавате това. (*Една котка се върти около катедрата.*) Тази котка е дошла да научи нещо, но никога няма да научи това, което вие ще научите. Лятно време и мухите идват в салона, за да научат нещо. Мухата, където и да влезе, какво ще научи? Все ще научи нещо, но няма да научи това, което вие ще научите. Глухият, където и да влезе, какво ще научи? Все нещо ще научи, но не може да научи това, което ще научи онзи, който има слух. Онзи, който има зрение, ще научи повече от друг, който няма зрение. Но да оставим тия противоречия.

Сега всички казват: „Човек трябва да прояви живота си“. Има един живот, който се проявява извън време и пространство, извън сегашните условия. Например вие нямате опитността от това, в какво положение се намира човек, след като умре. Аз мога да ви разправам много неща, но те ще бъдат като от „Хиляда и една нощ“. Ще кажете: „Я да видим това!“. Хубаво, но как ще го видите? Когато едно тяло е нагорещено до 1000–2000 градуса, как ще влезеш вътре, да видиш как е нагорещено? Като искаш да видиш, отдалече, отвън ще измерваш градусите, но вътре, при тази топлина, не можеш да влезеш. По какво се отличава една топлина от 1000 градуса? Топлината разширява нещата. Следователно тя си има мярка. Ако вашият организъм има повече топлина, той ще се стопи. Вие не ще можете да живеете при тази топлина, няма да имате условия да живеете.

Тепърва трябва да се научим как да живеем. Сега хората още не живеят. Не че не живеят, но имат повече страдания, отколкото радости. Следователно често слушаме да казват: „Дотегна ми, не съм видял бял ден!“. Не е вярно, че не сте видели бял ден. Белите дни са толкова, колкото и черните.

Нощта е черен ден, а пък когато Слънцето е изгряло, бял ден е. Понеже умът на един е бил зает само с черните дни, той мисли, че само черни дни е имало, а пък друг е зает само с белите дни и казва, че само бели дни има. Не, има и бели, и черни дни. За умния човек черният ден е така приятен, както и белият. А пък за онези, които са неразумни, не е така. Страданието, това е нощ. Радостта, това е ден. Който разбира живота, за него страданието има такъв смисъл, какъвто има и радостта. Страданията, това са корените на живота. Радостите, това са клонищата на живота. А пък онова, разумното, с което ние ще извадим вътрешния смисъл, то е плодът на това дърво.

Казвам: животът си има свой смисъл. Животът прилича на такова цвете, което си мени краските. Например това цвете става лилаво – готви се промяна на атмосферата. Ще има дъжд, сега човек да не излиза навън. Ако някой е облечен като за Великден, да не излиза навън. И ако вие искате да направите екскурзия за няколко часа, ще се върнете ли сухи? Ще отидете сухи и ще се върнете мокри. Ще попитате: „Защо е така?“. Никога не питайте защо е така. Вие констатирайте фактите както са. Нещата ще станат. Защо? Има си причина. В Природата всякога стават промени и благодарение на разнообразието на живота, последният има красота. В безконечните промени на живота е красотата на живота. Каквито и промени да стават, разумният човек разбира. Понеже Бог, Който е създал света, е разумен, то и всичко, което Той е създал, е разумно. Ако ние не разбираме разумността, ще срещнем мъчнотии. Ако влезем неподготвени в музикалната академия, знаете ли какви мъчнотии ще срещнем?

Искате да пее. Но ако започнете една песен от основния тон *do* и трябва да слезете в низходяща степен, колцина от вас могат да вземат долно *do*, което е една октава по-долу от основния тон *do*? Нито един от вас не може да вземе това долно *do*. Повечето от вас ще вземат горно *do*, но долно *do* няма да могат да вземат. Ако имате за основен тон *sol* в основната октава, по-лесно ще можете да вземете долно *sol*, т.е. една октава по-долу от *sol* в основната октава, но тогава

горно *сол* ще вземете малко по-мъчно. Повечето от вас полесно ще вземат долно *сол*, отколкото горно *сол*. Ако вземете основния тон *до*, малцина от вас ще можете да вземете по-долното *сол*. Може да има някои от вас, които да го вземат, да слязат в бас до долно *до*.

Казвам: нещата в света са постижими. В много случаи всичко зависи от това, каква основа вие вземате в живота. Много неща са и постижими, и непостижими, зависи каква основа на тона вземате, откъде започвате. При сегашните условия, тъй както се развива музиката, трябва да имаме правилна идея за нея. Музиката е един Божествен метод, за да стане животът по-сносен. Музикалният човек има един много завършен характер. Има хора, които се тревожат, когато чуят фалшиво изпълнение на музикален откъс. Аз имам един познат музикант, който започва да маха с ръце край ушите си и излиза навън, когато се свири нещо фалшиво, дразни го това.

За да произнесеш една дума хубаво, музикално, изисква се да издадеш музикални трептения. Как ще произнесеш музикално думата *любов*? Един вид любов във вас може да се яви като разрушителна сила. На любовта можете да дадете направление на движение. Или може да ѝ дадете една оценка, мислейки върху нея. Или при любовта във вас може да се роди желание да се обличате хубаво. Хората, когато се влюбят, започват да се обличат хубаво, да носят хубави шапки и обувки. Или имате желание да покажете, че знаете нещо.

Като обичате някого, вие как му говорите? Представете си, че се влюбвате в един готвач, който е оцапан и е със скъсани дрехи. Като отидете при него, за дрехите му нищо няма да кажете, но като бърка яденето, ще кажете: „Колко хубаво готви!“. Вие ще виждате красота в движенията на онзи, когото обичате. Ще кажете: „Много красиви движения има той, като бърка яденето“. Ако не го обичате, никаква красота няма да видите в движението на лъжицата. Ако го обичате, ще кажете: „Той с такт движи лъжицата“. С такт е той! Един готвач може да има такт 2/4, 3/4 и прочее. Сега може да попитате: „Каква е разликата между 2/4, 3/4 и 4/4?“.

Тактът 4/4 е творчески, той е най-силният такт в Природата, 2/4 е женски такт, а 3/4 е детски такт. Или, 3/4 – това е *сол* в музиката, 2/4 урежда живота, а 4/4 създава живота. Човек е създаден при 4/4, поставили са го в райската градина при 2/4 и при 3/4 са го извадили от рая навън. А пък сега, извън рая, човекът учи такт 5/4.

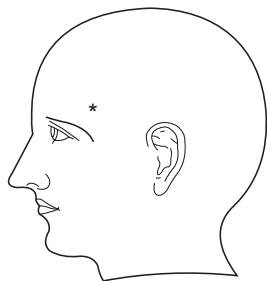
Какво съставлява музиката? Това е такт! Ще определиш един такт колко време трябва да продължава. Например даден тон се развива – какво пространство ще завземе и колко трябва да продължи? Да кажем, че тактът е 2/4. Трябва да знаете на всяка четвъртина колко време да дадете. Времето трябва да го сметнете много правилно. И ако дадете малко повече на едната нота, вие я удължавате. А ако ѝ намалите трайността, съкращавате я. Музикално е създаден човек. Вие бързате да израстете в живота, но знаете ли какво може да стане, ако израснете преждевременно? Ако цъфнете преждевременно, с вас ще стане същото, което става, когато някое дърво цъфне рано в умерения пояс. И ако цъфне късно, пак ще стане нещо лошо. Значи всяко нещо трябва да дойде навреме.

Всички хора не са еднакво музикални. Най-музикална сега е бялата раса. В нея се развива сегашната музика. На челото, странично над веждите, има един ръб, който е центърът на музиката. Над веждите е центърът на времето. Някой човек има такт, много е учтив – центърът на времето е развит. Той знае как да постъпи. Минавате и той ви дава място, отстъпва. Или пък ще ви търпи да се изкажете. А онзи, у когото не е развито времето, той бърза във всичко. Той взема някой път половината нота като четвъртинка, а пък някой път половината взема като цяла нота. И след това, като си създадем една особена музика, ние започваме да се питаме: „Защо светът е такъв?“. Това е животът, който ние сме си създали.

Като станеш сутрин, ти няма да мислиш най-първо за себе си. Защото, Слънцето ако не изгрее, въздухът ако не влезе в твоята къща, хлябът и водата ако не дойдат, какво ще стане с тебе? Ти казваш: „Аз трябва да живея“. Как ще живееш без въздух, без светлина? Казваш: „И без Бог може

да се живее в света“. Това е една идея невярна. Дошъл си на Земята и казваш: „Дотегна ми този живот на Земята!“. Ти не си разбрал земния живот, ти извън Земята не можеш да живееш. Бог направи земята, и взе пръст, и направи човека от пръст. Бог уважава земята. А човек ходи, тъпче земята с крака и казва, че няма смисъл животът, че тая земя е грешна. Това не е философско разбиране, не е разумно разбиране. Това е разбиране на хора, които са изгубили вътрешния смисъл на живота.

Ние сме намерили друго нещо за важно – казваме: „Пари да имаш!“. Колко пари му трябва на човека? За парите има един център на главата. У някои хора този център

Фиг. 1

е много развит, той е над слепите очи (фиг. 1). В парите има музика. Като пуснеш една златна монета, какъв тон издава тя? Ако пуснете една английска златна монета и едно българско левче, как ще звънтят? Левът си има свой тон. И златото си има тон, той е най-хубавият, най-музикалният тон. Аз бих желал всеки човек, всеки един от вас да има по една златна монета в джоба си – тя действа здравословно.

Златото е емблема на живота, на онзи, разумния живот. Като пипнеш златото, ти ще влезеш във връзка с нещо, не само със самото злато, то е проводник. Като гледаме стъклото, ще приемем светлината, която е в света. Мнозина пипат такова злато, което те са оцапали, и затова не могат да възприемат благословието, което иде чрез златото. Ако човек разбира златото, той ще бъде здрав, радостен, весел. Но златото си има две страни: трябва да го цениш и трябва да бъдеш щедър с него.

Знаете ли къде се учи щедростта? Като богат, ти никога не можеш да учиш щедростта. За да станеш щедър в Божествения свят, ти трябва да минеш през сиромашията. Сиромашията е едно велико училище, за да стане душата ти обширна и щедра. За да разбираш работите, трябва да бъдеш непременно сиромаш. А пък за да можеш да органи-

зираш света, трябва да станеш богат. Затова банкери в света са жените. Сиромасите в света са тези, които работят – мъжете. И затова всяка една къща е изградена от бедни и от богати. Сега новото разбиране е: мъжът носи щедростта, а жената носи икономията. Жената казва: „Да се пести!“. Пестеливост трябва да има, за да се внесе ред и порядък въкъщи. А пък мъжът трябва да финансира тия работи, той трябва да има капитали. Те двамата стават съдружници.

Питаш: „Какво трябва да се прави?“. Какво трябва да прави един музикант, един певец? Трябва да пее. Не просто да пее, но хубаво да е пеенето. Един музикант трябва да се опита в две неща, в тези две неща може да покаже, че е добър музикант. Ако времето е много влажно, както е днес, като запее той и облаците се разнесат, изясни се небето, светне, светлината дойде, тогава е добър певец. И ако 3–4 месеца е било суша, като запее той и дойде дъжд, значи е добър певец. Казвам: облачното време, това са тъгите и скърбите. Някой път времето е много облачно и трябва да си попееш, за да могат да се разпръснат тия тъги. Вие всички трябва да се учите да пеете, за да можете да си разпръснете тъгите.

Ти може да пееш с ума си, защото пеенето е един процес на ума. Но можеш да пееш и по Божествен начин. Може да има трояко пеене. По Божествен начин ти ще пееш за любовта в света, ще пееш за разумността в света, ще пееш за свободата в света. Това са три неща велики. Ще пееш за Бога. Ще пееш за Божията любов, ще пееш за Божията мъдрост, с която светът е създаден, ще пееш за Божията истина, от която е произлязла свободата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не познаваш Истината. Ти не можеш да имаш Божествената светлина и знание, ако не познаваш Мъдростта. Ти не можеш да имаш живот, ако не познаваш Любовта. Защо е Любовта? За да внесе живот. Защо е Истината? За да внесе свобода. Защо е Мъдростта? За да придобием светлината, знанието. Това е необходимо и за сегашния живот, и за всеки друг живот. Тези три неща трябва да бъдат основни подтици в живота ни.

Всички онези хора, които ви дават нещо, вие ги обичате. Може да направите опит с това. Всеки, който вземе от вас,

не го обичате. Някого не обичате, понеже той взема от вас и не дава. Защо обичате добрите хора? Обичате ги, защото те дават, те носят Божието благословение в света. Най-първо, трябва да бъдете добри. Онова, което Бог е дал на вас, трябва да го раздадете, понеже, след като го раздадете, Бог ще ви даде друго благословение. Сегашната основа на живота е, че ние искаме да станем щастливи. Щастието в живота зависи от любовта, щастието в живота зависи от мъдростта, щастието в живота зависи от истината. От любовта зависи! Животът зависи и от светлината и знанието, които имаме.

В съвременния живот вие трябва да имате разбиране за нещата. Има всевъзможни, хиляди течения, които влизат в човека. Вие може да направите опит. Ако отидете между bankerите, ще започнете да оценявате парите, у вас ще се зароди желание да имате пари. Ако отидете между земеделците, ще се зароди у вас желание да имате земя. Ако живеете дълго време между градинари, у вас ще се зароди желание да имате градина. Ако отидете между гениални музиканти, у вас ще се зароди желание да бъдете и вие музиканти. Но трудът в света е разпределен. Човек в даден момент не може да бъде всичко. Всеки човек в даден случай има да извършва една работа.

Сега вие казвате, че човек трябва да бъде добър, умен. Най-първото нещо е: човек трябва да бъде разумен. За да бъде разумен, той трябва да знае едно: трябва да приеме на вяра, че всичко, което Бог е създал в света, е добро. Може да му се струва, че има някои противоречия, но той за себе си трябва да възприеме това. Допуснете, че ви заболява корем. Къде е причината? Коремоболието може да произтича от две причини: едната може да е, че вашата симпатична нервна система не е в съгласие с вашия мозък, а другата може да е, че сте яли някоя храна, която е мъчносмилаема, та клетките на вашия стомах са започнали да чувстват особено дразнене. Следователно, когато човек ще яде, той трябва да си подбере най-добрата храна и да я дъвче. И да не оставя несдъвкана храна, да не оставя стомахът да върши работата на устата, защото иначе ще има коремоболие.

Този закон на дъвкането е валиден и за човешката мисъл. И мисълта си има свой стомах. Ако една мисъл не си я разбрал, не си я съдвквал хубаво, тя ще ти причини коремоболие. И чувствата си имат свой стомах. Ако едно чувство си го приел и не си го съдвквал, то ще ти причини коремоболие. Значи имате едно коремоболие в стомаха, едно коремоболие в ума и едно коремоболие в сърцето. Когато човек е гневлив, той има коремоболие в ума. Когато плаче, има коремоболие в сърцето. Сръдната е намясто, но колко трябва да се сърди човек? Някой казва: „Не трябва да се сърди човек“. Все трябва да се посърдиш, но каква доза от сръдната трябва да употребяваш? Една жена се е влюбила в един мъж и в нейните очи той минава за ангел. Но ако той повиши малко тона си, тя може една година да не се примири. Ние, съвременните хора, не сме се научили да знаем следното: каква динамична сила има всяка една мисъл, която създаваш, и всяко едно чувство, което допускаш, и всяка една постъпка. След време тая сила може да се прояви.

Има анекдот за един човек, който искал да отиде в другия свят, за да го разгледа. Молил се дълго време за това и Господ изпратил един ангел, който да го заведе да види ада. Адът е място, където живеят души. Не е толкова лошо място, но е негодно, там в цигански колиби живеят. Даже циганските колиби са като палати пред техните, които са десет пъти по-лоши. Видял човекът, че един циганин седи на една пиростия*, под която има много малък огън. Той попитал: „Този циганин защо е седнал на пиростията?“. Ангелът му казал: „В света той беше писател и написа една лоша книга, с която развали света. Този огън сега едва кади отдолу, едва го опарва, но след време ще се разгори“. Човекът ходил, обикалял и след като се върнал, видял голям огън под циганина. „Откъде дойде този огън?“ – попитал той. „От неговата книга“ – бил отговорът.

Като кажеш една отрицателна дума, ти си на пиростията. На тая пиростия ти сам ще се печеш. Всеки ще отговаря

* **пиростия** Уред, представляващ трикрака или четирикрака метална поставка (или скара), която се поставя в огнището, а върху нея съдовете за готвене. Задължителен елемент от покъщината в миналото.

за своите мисли, чувства и постъпки. За чуждите постъпки никой няма да отговаря. Този закон е верен и за един ангел, и за боговете в света. Една вечна справедливост има вътре в Божествения свят. Всеки ще опита своята мисъл дали е добра, или лоша, ще опита своите чувства дали са добри, или лоши, и ще опита своите постъпки дали са добри, или лоши. Сега онзи, който се интересува, пита: „Този закон верен ли е?“. Той не вярва. Казвам му: „Да оставим онзи свят“.

Аз искам да му дам една опитност. Той се запознава с една мома, която обиква, и иска всеки ден да я вижда. Но ако някога ѝ каже една обидна дума, тогава тя ще си обърне гърба и няма да иска да го види. И той ще започне да се пече. Ще пита: „Защо е така?“. Така е, защото не знае да владее езика си. Какво трябва да каже той на своята възлюбена? Ето какво трябва да ѝ каже: „Аз виждам в твоето лице, че Бог живее в тебе. Аз виждам в тебе един ангел“. Ако ѝ каже: „Какъв демон си ти! Какъв звяр си! Каква мечка си! Каква змия си!“, какъв смисъл има в това? Ние чуваме тия думи навсякъде. Така не се говори.

На онзи, когото обичаш, ще кажеш, че Бог живее в него. Като те обича, и той ще види Бога в тебе. Ти питаш: „Къде е Господ?“. Като виждаш Бога в хората, любовта е там. И хората като виждат Бога в тебе, любовта е там. Така трябва да се разбира. Не само да се казва: „Аз вярвам“. Не, трябва да се направи стъпка по-напред. Да виждаме Бога в хората и тогава да имаме всичкото благословение. Като обичате едно дете, няма разлика между детето и възрастния. Там, където е любовта, ценността на нещата е еднаква.

Знаете ли колко са умни малките деца? Има малки деца, които са по-умни от възрастните. На едно 6-годишно момиченце му дадох веднъж цвете. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося. Кака ми е по-голяма, тя да го носи“. А пък аз на кака му не искам да го дам. Аз изхождам от това гледище: ако дам цвете на това дете, с него няма да завържа нищо, но ако дам цветето на момата, ще внесе съвсем друго нещо. Някой дава някому едно откъснато цвете. Знаете ли какъв ангажимент има в това? Сегашните хора, като се женят, си дават все откъснати цветя и затова са харосали. На всички тези цветя трябва да се даде живот. Цветята могат

да се късат само за болни хора. За живите и здравите хора не късайте цветя, давайте им ги с корен. Това е културата на новото. Ето какво аз подразбирам: една хубава мисъл не я късай, едно хубаво чувство, което ще цъфне, не го късай, една хубава постъпка не я късай от корена. Носи с корен тая хубава мисъл! Носи с корен това хубаво чувство! Носи с корен тая хубава постъпка!

Ние мислим, че сме сами. Всеки ден ние сме пред лицето на един свят. Като седите сега тук, вие ме наблюдавате, но и вас ви наблюдават. Тук има толкова умни същества, чийто поглед е насочен към вас. Тук е насочен погледът на Бога. Бог сега наблюдава какво мислите вие. Ако има някой, който наблюдава хората, това е Бог. Той така наблюдава, че нищо не може да избегне от Неговото око – и доброто, и злото. Но Той винаги мълчи. Като те види, че правиш нещо лошо, Бог ще прати един ангел да ти пошепне: „Не прави това!“. Три пъти ще ти каже и ако го направиш, ще носиш последствията. И щом помислиш нещо добро, Бог пак ще прати един ангел да ти каже: „Направи това!“. Та две неща казва ангелът: „Прави това“ и „Не прави това“. Едно правило: говорете, когато имате да кажете нещо хубаво. Не говорете, когато имате да кажете нещо лошо.

Някой път ти се укоряваш, казваш си: „Аз съм лош човек“. Така човек не се оправя. Когато аз правя погрешка, имам условия да науча нещо. И след като направя погрешката си, ще покажа силата си, ще покажа, че имам по-голяма сила да я оправя. Така добивам двойна сила. Като направи човек погрешка, ако не я поправи, ще стане два пъти по-слаб, а като я изправи, става два пъти по-силен. Опасното в живота е там: щом направиш десет погрешки и не ги изправиш, ти ставаш десет пъти по-слаб. И ако направиш десет погрешки и ги изправиш, ставаш десет пъти по-силен. Поправи погрешката си, за да станеш по-силен, по-добър, по-разумен. Всяка погрешка е едно малко петно, което трябва да се премахне.

Ако сега ви кажа: „Изпейте *сол*“, защо трябва да пее *сол*? За да цъфнете. Който не може да пее *сол*, той не може да разцъфти. Щом вземеш *сол*, можеш да вземеш и *до*. От

до до ми имаме терца, от *сол* до *до* имаме кварта – тя е вече Божественият принцип. Кварта е четвърта степен, това е Божествената страна. Третата степен е за децата. Втората степен е за жените. А пък първата степен е за Бога. Това е пак неразбрано. В първата степен ти ще бъдеш сила, мощ, разумност. Във втората степен ти ще имаш начин как да създаваш нещо, как да уредиш една къща. А пък в третата степен ти ще внесеш равновесието и радостта в хората. В дома този закон е верен: момъкът е единицата, неговата възлюбена е двойката, а пък детето е тройката. Като дойде, детето носи радост, то е 3/4. (*Учителя прави движение с дясната ръка в три посоки: надолу, надясно и нагоре – както се движи ръката при такт 3/4.*)

Движението от горе надолу – това е доброто, надясно – това е разумността, и нагоре – това е любовта. Това е 3/4 такт: добро, разумност, любов. Сега коя песен бихте изпели в такт 3/4? Ти в духовния свят не можеш да пееш, докато не чувстваш. С такта заедно трябва да станеш добър, трябва да станеш разумен и трябва да станеш любов. Ти в духовния свят без този такт не можеш да помръднеш ръката си надолу, тя ще остане на мястото си. Ако си добър, ще слезе надолу. Ако си разумен, ръката ти ще отиде вдясно. Ако имаш любов, ръката ти ще отиде нагоре.

Някой път искаш да отидеш при Бога. Как ще отидеш при Бога, ако не си бил добър? Добър, това значи да имаш крака. Човек, който е добър, има крака, за да отиде при Бога. Ония, които имат разумност, имат ръце. С ръцете ще погалиш нещо, ще напишеш нещо. И след като отидеш при Бога, трябва да имаш уста. Какво ще Му кажеш, като отидеш при Него? Ако отидете при Бога, първо какво ще кажете? – „Татко, благодарим Ти. Ние бяхме на Земята, свършихме Твоята воля. Наскърбени утешихме и сега дойдохме при Тебе, да приемем Твоето благословение, за да слезем отново пак да работим.“

Да отидеш при Любовта, това значи да възприемеш новото благословение на Бога. И ако вие всички бяхте слезли от Небето с този такт, с това Божие благословение, за да раздадете доброто, животът ви би имал велик смисъл.

Всички вие трябва да бъдете пълни с добро. Доброто е от Бога. Разумността е от Бога. Любовта е от Бога. И като ги раздаваме, тогава ние вече участваме в този Божествен живот, тогава вече физическият живот на Земята има смисъл.

Вие трябва да имате здраво тяло, за да възприемате нещата. По цялото тяло има милиони антени, това са космите, които израстват по кожата. Човек има седем милиона прозорци по кожата си и при всеки прозорец има по една антена. Човек има седем милиона антени, които възприемат всевъзможните промени, които стават в Природата. Някои от тия промени ние не ги чувстваме, а пък един разумен, велик, гениален човек отвсякъде черпи знания. Чрез космите се приема знание.

Питате каква ще бъде бъдещата култура. Бъдещата култура ще бъде на доброто (*Учителя поставя ръце надолу*), на разумното (*Учителя вдига ръце настрани*) и на любовта (*Учителя повдига ръцете си нагоре*). Сега доброто не се зачита. То се счита като механичен процес. Казват: „Не си струва човек да бъде добър. Човек трябва да бъде хитър“. Не, човек трябва да бъде разумен! Три неща трябва да бъде: добър, разумен и любящ. Три неща – доброта, разумност и любов, трябва да се свържат. Ако те и във вашия живот се свържат, тогава вашата глава ще се развие по особен начин. И ако ги поставите като основа, ще се развивате. Ако сте певец, ще пеете на свят. Ако сте разумен, ще дадете израз на пеенето си. Ако имате любов, всички ще останат доволни от вашето пеене. Там, където в пеенето има любов, не остава никоя душа незадоволена. Певецата Аделина Пати имала да получава един запис в пощата. Казали ѝ: „Не ви познаваме, госпожо. Трябва да има някой да гарантира за вас“. Тя започнала да пее и директорът на пощата казал: „Дайте ѝ сумата. Само Аделина Пати може да пее така!“.

Ти искаш препоръка – пей! Като отивате при Господа, запейте. Знаете ли как да запееете? Като се роди Христос, дойдоха ангели и запяха една велика песен. Но хората не разбраха тая музика, хванаха Христа и Го разпнаха. Казаха: „Той не е за Земята. Дошъл е преждевременно“. Ако хората бяха разбрали Христа преди две хиляди години, тия стра-

дания, които сега идат, не би ги имало. Две хиляди години страда човечеството!

Та казвам: ние трябва да разберем пеенето, ние трябва да разберем тия ангели – ангела на Любовта, ангела на Доброто, ангела на Разумното. Те съставляват една тройка. И всеки ден те хлопат. Всеки ден те хлопат на вашата глава, на вашето сърце и на вашето тяло. И пеят песента. Кога не са ви пели? Сега се изисква приложение. Да се зароди в нас желание да вършим волята Божия. Да виждаме във всички неща в Природата Божия пръст. Да виждаме във всеки един човек всичко. Там, където има живот, да виждаме Божието проявление. И същевременно да виждаме, че там, където се е намесил човек, нещата не са така, както трябва да бъдат, и че трябва да се изправят погрешките.

Някой път ти не вземаш добре известен тон. Как ще вземеш тона *до* вярно? Аз имам една свирка, тя знае по-вярно да взема тона. Тази неразумна свирка взима по-вярно тона, а пък вие, разумните хора, понякога не можете да го вземете вярно. Понеже има малка промяна в атмосферата, може и да има една вариация в тона. Вземете сега тона *сол*, всеки да го вземе както може. (*Всички пеят сол.*) Вземете горно *сол* и долно *сол*. Сега вземете горно *сол*, основно *сол* и долно *сол*. (*Всички пеят тези тонове. Учителя поглежда изкуственото цвете-барометър.*)

Към розово отива цветето, дъжд вече някъде вали. Аз имам един барометър, с който сега правя своите наблюдения. Той показва 3–4 дни по-рано какво ще бъде времето, стрелката му се движи на голямо пространство. Обикновените барометри за 2–3 дни едва ще направят едно малко движение, а пък този мой барометър прави два кръга от по 360 градуса. В обикновения барометър изменението на налягането ще покаже едва едно малко движение, едно малко разместване.

Чутките души отдалече познават. Има хора ясновидци, които отдалече чувстват какво има да става, а пък някои не могат да почувстват отдалече. Преди години, когато стана земетресението в Търново, всички търновци излязоха на лагер. Пророци се явиха в града, които казваха, че Търно-

во ще потъне. Всички пророкуваха, казваха: „Скоро пак ще стане земетресение“. Аз пък виждам, че птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят, магаретата реват, и казвам: никакво земетресение няма да има, понеже птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват.

Ако имаше да става земетресение, всички кучета щяха да бъдат вън, нямаше да има никакво кукуригане на петли. Когато ще стане земетресение, всички петли млъкват. Ако петлите престанат да кукуригат, тогава вземете мерки. Когато петлите кукуригат, птичките пеят, на добре отива. Според мене петлите са барометър за времето. Според мене най-хубаво предсказват петлите. Казвам някому, че от него ще стане нещо. Тогава идва петел и изкукуригва. И казвам на човека: „Хубаво! Виждаш ли, че и петелът казва, че от тебе ще стане нещо?“. Но когато говоря някому и петелът не идва, казвам: земетресение ще има. Това е едно съвпадение, едно съчетание.

Казвам: всичко в света си има своя дълбок Божествен произход. Когато цветята цъфтят, това е Божие благословение. Когато (както в днешния ден) Слънцето свети, това показва, че Бог благоволява. Днешният ден показва, че бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде отлично. Върху това аз нямам две мнения. Бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде добро за всички хора, без разлика!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

32. лекция, 18 май 1938 г., София, Изгрев

ПРАВИЯТ И КРИВИЯТ ПЪТ

*Отче наш
Махар Бену Аба*

Пишете върху темата: *Правият и кривият път.*

Ще ви дам една дефиниция за *право* и за *криво*. Право е това, където няма възможност да паднеш, където никога няма да паднеш. Криво е там, където всякога може да паднеш. Що е криво? Където всякога може да паднеш. Що е право? Където никога не може да паднеш. В правото, и да не внимаваш, пак не може да паднеш. Щом паднеш, ти си в кривия път. Щом трябва да внимаваш, ти си в кривия път. Право е, където няма възможност да паднеш. Вие всички имате възможност да паднете. Вие по една неизбежност вървите в кривия път. Сега разбирайте научно кривия път. Това е правият път (фиг. 1), а това е кривият път (фиг. 2).

Фиг. 1

Фиг. 2

В кривия път има голяма опасност. Сега мнозина от вас разбират живота по човешки, изхождат от едно становище, което отчасти е право. Например вие искате да бъдете щастливи, всичко да ви бъде добре, обаче не сте изучили какви са условията на щастието. При какви условия човек може да бъде щастлив? За да бъдете щастливи, хиляди други същества трябва да бъдат нещастни заради вас. Ако те не са щастливи, тогава вие може да бъдете щастливи. Така е в реалния живот. За вас може да е много добре, че една кокошка е заклана. За вас може да е много добре, че едно агне е заклано. За вас може да е много добре, че майка ви се е мъчила, че баща ви се е мъчил. Но някой път не трябва да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш нещастен, за да станат другите щастливи. Ти казваш: „Как да не бъде щастлив!“.

Закон е: една обмяна на енергиите има в света. Ще видим, че Слънцето, като изгрява, върви по една линия. Във Вселената има едно Божествено движение, според което всички тела вървят по права линия. Там се изисква един гениален ум, за да се схване това. Там всички вървят по права линия. В сегашното устройство Земята обикаля около Слънцето. Тя има стремеж. Правата линия има стремеж към Слънцето. Понеже Слънцето се е изместило, и тя трябва да се измести. За да го намери, тя се изкривява, понеже Слънцето не е постоянно. Ако беше постоянно, Земята би вървяла свободно по права линия.

Земята се е влюбила в Слънцето, Слънцето в друг се е влюбило. Този, другият, и той в друг се е влюбил. Всеки се е влюбил и търси. И никой не намира. Земята, като иде на мястото на Слънцето, търси го. После пак го види, пак го търси. Това е кривият път на любовта, който хората имат – и вие сте като Земята. Вие обичате някого, търсите го, но като идете там, където той е бил, няма го вече. Философски ще попитате: „Защо това е така?“. Проучете защо е така. Вие обичате един човек. Защо го обичате, давате ли си отчет? Обичате го. Защо трябва да го обичате? За да не го мразите. Защо не трябва да го мразите? За да го обичате.

Сега разберайте, че има един закон в света. Не трябва да правиш зло – това е минус. Но ако не трябва да правиш и добро? Не, ние не трябва да правим зло. Ако не правим и добро, и това е минус. Законът, казвам, е: трябва да правим добро – това е плюс. Ако сложиш този знак плюс на злото, ти ще измениш целия ред на нещата. Ако не правиш зло, ако в злото си отрицателен, негативен, ти ставаш силен. Ако правиш зло, постоянно отслабваш. Ако се въздържаш от злото, ти печелиш. В доброто е обратно. Ако се въздържаш да правиш добро, отслабваш. А пък ако правиш добро, усилваш се. Ако правиш зло, ти губиш. Ако правиш добро, ти печелиш. Законът е: в злото ако се въздържаш, ти печелиш; в доброто ако се въздържаш, ти губиш. Питаш защо е така. Че ти не си направил опит. Най-първо ти не си разбрал какво нещо е злото и какво нещо е доброто. Тепърва има да се учиш.

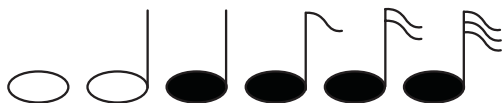
Всяка една сутрин ти си още под чуждо влияние. Станеш, не си разположен, и не от само себе си, но понеже имаш някое задължение. Слуга си и господарката ти ще дойде. Ти, слугата, казваш: „Пак ще дойде онази“ и ти е неприятно да я видиш. Когато си разположен сутринта, то е, понеже си получил известие, че същия ден един твой приятел, когото обичаш, ще дойде. И ти си разположен. Казвам: всеки ден трябва да идва някой ваш приятел. Всеки ден, когато сте неразположени, все вашата господарка ще дойде. Някой път вие мислите за Бога като за лошата господарка. „Той ще дойде пак да ни наказва.“ Онзи, който ни наказва, носи името Божие, но той не е Бог, той е от съвсем друго естество.

Най-първо, трябва да се освободим от известни възгледи. Например ти си се научил, че майка ти в първата ти година те е хранила с мляко. Но през целия ти живот не можеш да бъдеш хранен с мляко. Майка ти не е длъжна да те храни. Тя ще те храни една-две години, после ще те отбие, ще те научи да ядеш твърда храна. Искаме да живеем един добър живот, значи искаме майка ни да ни дава мляко. Хубавият живот е в млякото. Но понеже всякога с мляко не можем да се храним, понякога си спомняме. Вие, като станете сутрин, си правите мляко с кафе. Наблюдавам, тук ви носят мляко, да ви припомнят за ранната ви възраст, как ви е давала мляко майка ви. Един вземе половин литър мляко, друг – едно литър, а трети каже: „За мене мляко не остава“, значи сърди се на майка си. Едно време пиехте мляко от майка си, друго е майчиното мляко. Сега пиете мляко от крава.

Вчера разговарях с две млади сестри. Те казват: „Учителю, защо ние да нямаме хубави сламени шапки?“. Аз започвам една нова философия, казвам: „Не знаете ли, че вашите шапки са необходими за кравите, за конете? Те ядат слама, а шапките са направени от слама. Ако носите шапки, те ще гладуват. Каквото остане от сламата, то да се направи на шапки“. Вие се хвалите с вашите шапки, пък те са храната на добитъка. Животните казват: „Дотегна ни тази слама“. На тях им е дотегнало от тази храна, пък вие я слагате на

главите си. И аз имам една сламена шапка и като я сложа на главата си, мисля дали се храня добре. Понякога, като искам да мисля за говедата, слагам си сламената шапка.

След това, както виждам, вие имате и хубави дрехи. Те са старите дрехи на овцете. Ние стрижем овцете – старите им дрехи са нашите нови дрехи. Вълнените дрехи са старата мода на овцете. Старите дрехи, с които някои растения са били облечени, и тях ги носим. Памукът, и той е стара мода. Ние още нямаме нови дрехи, които да не са носени, носим дрехите на овцете. Казваш: „Овца ли ще бъда?“. Овца не искаш да бъдеш, пък дрехите ѝ носиш. Това са разсъждения. По същия начин ние носим старите възгледи на миналите поколения, тяхната вяра в Бога. Баща ви как е живял и вие как живеете? Баща ви е имал едно тълкувание, вие имате друго тълкувание. Нещата са изопачени. Сега на вас ви трябва доста познание, за да можете да направите една връзка.

Фиг. 3

Тук има написани: цяла нота, половинка, четвъртинка, осминка, шестнайсетина, тридесетивторина (фиг. 3). Питам: третината къде е? Половин тон има, третина тон няма. Има четвъртина и осмина, а 5 и 7 къде са? Една четвъртина тон мъчно се взема. Ако можеш да вземеш една четвъртина тон, ти си гениален. В музиката той служи за украшение. Често вие не можете да се справите с някои ваши състояния, понеже не можете да вземате половинки тонове. Те са много ситни трептения, които уреждат някои работи. Тази сутрин слушах отгоре, като пеехте *Бог е Любов*. Пеехте я така разлято, така плоско, че гласът ви нямаше никаква дълбочина. Тъй като пеете, това не е никаква любов. Вие произнасяте думата *любов*, но то не е никаква любов. Или произнасяте думата *морал*, но никакъв морал не е това.

Трябва да знаете, че в Природата има един отзвук на нещата. Каквото и да кажеш, ти ще чуеш неговия отзвук –

някъде ще чуеш един отзвук, някъде три, четири или много отзвуци. На всяка ваша мисъл, която проектирате, на всяка ваша постъпка ще чуете отзвук, може в дадения момент, може след известно време. Сега, когато ви казвам този закон, не трябва да се плашите, но трябва да знаете, че отзвукът на нещата ще дойде. Някой казва: „Защо трябва да живея?“. За да чуеш отзвука на нещата. Трябва да живееш добре, за да бъдеш щастлив. Доброто живеене, това е основа. Трябва да поставиш доброто за основа, за да градиш. Трябва да бъдеш добър – ти градиш своето бъдеще.

Вчера дойдоха двама студенти, които следват богословие – единият от тях иска да става монах, пък другият иска да става свещеник. Казвам на първия: „Ти за монах не си, свещеник може да станеш“. Монах е високо състояние. Той трябва да стане служител на църквата, или трябва да стане служител на Бога, че след това да стане монах. За да бъдеш монах, трябва да обичаш Бога повече от всичко друго в света. За да бъдеш монах, Бог трябва да бъде на първо място. Щом Бог не е на първо място, ти не си монах. Някой казва, че иска да иде в манастир. Може да иде, но въпросът не се разрешава. Ти може да мислиш, че на Бога служиш, но въпросът не се разрешава. Служенето е вътрешен подтик. Казвам: иде служенето на Бога, иде любовта на Бога.

Фиг. 4

Какво означава това положение? (Фиг. 4.) Ученият човек от тази крива линия ще получи цяла наука. Тази фигура прилича на една гъба с корени отдолу. И човек има корен – главата, но този корен е поставен горе, върху тялото. Главата не е поставена да ти пази сянка. Тази глава е поставена да мислиш. Ако мислиш, ако разсъждаваш с главата си, ти ще бъдеш щастлив. Трябва да знаеш как да държиш главата си. Например някой от вас навежда глава наляво или надясно, или напред. Това са различни състояния. Някои хора по навик държат главата си на една страна.

Преди години четох в една книга, че в Америка имало един председател на проповедниците, един евангелски владика, който държал главата си наведена наляво. И всич-

ките проповедници започнали да държат главите си наляво – по симпатия. Модата в света не е нищо друго, освен това: каквото носят хората, и ние носим същото. Дали е право, или не, то е друг въпрос. Главата трябва да бъде права. Дръжте главата си права – нито напред, нито назад. Може да я наведете, но то е за упражнение. Всякога, когато искате да изкажете един въпрос, главата ви трябва да стои отвесно, очите ви трябва да бъдат хоризонтални, да гледат към хоризонта, където Слънцето изгрява.

В мисловния свят пак е същият закон: трябва да имате една ясна мисъл. Ясна е мисълта, когато гледаш натам, откъдето изгрява Слънцето. Искате да разрешавате мъчни въпроси – когато изгрява Слънцето, предметът става ясен. Казвам: трябва да изгрява не само обикновеното слънце в природата, но тъй като във всеки един човек има по едно слънце, и то трябва всяка сутрин да изгрява. Може на вашия хоризонт да има облаци, но вие сте в състояние да ги измените. Както в природата облаците се разкъсват и се изместват от хоризонта, така и всеки един от вас е в състояние да измени своето настроение.

Ти, като станеш сутрин, си неразположен духом, но можеш да измениш това състояние. Гладният винаги може да измени своето състояние, стига да има хляб. Жадният винаги може да измени своето състояние, стига да има вода. Ако няма вода, ако няма хляб, тогава какво трябва да прави? Ставаш сутрин неразположен. Кое е онова, което може да внесе разположение в душата ти? Мисълта за Бога. Ако помислиш за Бога, веднага ще се измени твоето настроение. Отначало ти може да не схващаш идеята за Бог като Цяло, понеже от това гледище не можеш да Го видиш. Бога като Цяло не можеш да видиш. Нашето зрение не е нагледено за това. Има тела в света, които не можем да видим, понеже са извън обсега на нашето зрение, не попадат в областта, където нашето зрение може да ги схване.

Понеже Бог се проявява, Той във всички хора отчасти се проявява. Тогава, като видите един човек, вие трябва да знаете да прегледате на кое място в него се проявява Бог. Не искам да ви казвам кое, то е наука. Като погледнах онези двама студенти, на единия харесах задната част на главата,

в него има съзнание, основа има, той е човек, който мисли. А като погледнах другия в същата тази част на главата, там Господ Го нямаше, видях, че при брадата му се проявява. При единия горе в главата се проявява Бог, а при другия – в брадата. Те са два различни характера. Казвам на този, у когото Господ се проявява при брадата: „Ти си много страхлив. Без да искаш, смутляваш работата. Като направиш нещо, току изведнъж кажеш една лъжа“. В него съзнанието за себе си е развито, съвестта е развита, затова му казвам: „След като направиш една погрешка, виждаш лошите последиствия и от практическо гледище казваш: „Не трябваше да правя тази работа“. Ти започваш да мислиш по божественому“. При другия, у когото Господ се проявява горе в главата, има друга опасност. В него се е развило тщеславието. Като се яви Господ, тщеславието казва: „Знаеш ли, че Господ е изгрял в мене?“. Господ изгрява във всички. Слънцето като изгрее, не може един предмет да се хвали, че само него е огряло. Слънцето еднакво огрява всички. Но всички растения не еднакво възприемат светлината, не еднакво се ползват от нея.

При сегашните си разбирания, някои хора се оплакват, например казват: „Много съм нервен“. Да бъдеш нервен, то е Божие благословение. Всички ония същества, които имат нервна система, те са влезли в музикалния свят. Следователно, като станеш сутрин, ти най-първо трябва да знаеш как да нагласяваш нервната си система, тъй както цигуларят знае как да нагласи цигулката си, понеже, както струните на цигулката се влияят от налягането, от влагата, от топлината, така и нервната система се влияе. Казвам: като станеш сутрин, трябва да нагласиш хубаво цигулката си. Ти свириш в един оркестър и ако не я нагласиш хубаво, ще вземеш един тон, друг ще вземе друг тон и тогава всеки ще каже на другия: „Ти не си прав“ или: „Ти не разсъждаваш добре“. Нагласете нервната си система според камертона.

Първият камертон е това. *(Учителя показва палеца и средния пръст на ръката си.)* Аз го наричам камертон на Любовта, с него си служа. Когато се намеря в най-трудно положение, не искам да слушам никого, но удрям моя камертон. Той идва, изказва своето мнение и аз нагласявам

цигулката си. Ако някой си покаже двата пръста, какво ще разберете? Това показва, че той има в себе си едно противоречие. Трябва да знае как да го примири. Защото двата пръста, показани така, това е знак на противоречие. Ако са обърнати надолу, има единство в ръката. Ръката е, която разрешава разумно. Разумното е, което разрешава противоречията. Че има противоречия, няма нищо лошо в това.

Имате една задача: на три места като сложите по три, какво ще дадат? Ще дадат 9, $3 \times 3 = 9$. Ако на две места сложите единица, какво ще придобиете? Ще добиете две единици. Но две единици в дадения случай са две сили, които са в спор една с друга, значи те са две мощни сили. Едно и едно никога не може да се примирят, те са в борба. Числото 2, това е примирение. Двете сили, които се борят, вие може да ги примирите само чрез две. Едно и две, които са в несъгласие, може да ги примирите с числото 3. Когато в един дом бащата и майката не могат да се примирят, децата ги примиряват. Децата са примирителен елемент. Затова, ако в един дом няма деца, нито бащата е баща, нито майката е майка. Докато не се родят децата, те са редови войници. Като се роди дете, то произвежда баща си в генерал, а майка си – в генералша. Казват: „Да се женят хората“. Не е въпросът в жененето, важното е да се родят децата. Те са, които дават смисъл на дома, а не жененето.

Сега аз пренасям идеята, разсъждавам какво нещо е душата и какво нещо е духът. Да оставим въпроса тяхната същина каква е, това е далечен въпрос. И след хиляди години вие за душата и за духа ще знаете толкова, колкото сега. След хиляди години вие много лесно ще напишете едно число с 20 нули отзад, но то пак ще бъде непонятно за вас. Сега например астрономите казват: „Новият телескоп, който е поставен, ще открие Вселената на разстояние един милиард светлинни години“. Пространството, което светлината изминава за една година, се взема за единица мярка. Този телескоп ще открие такова пространство, изминато от светлината за един милиард години. Хубаво, ще го открие, но какво ще знаят астрономите за звездите? Ще има фотографии, ще ги видят като едно малко блещукане, но какво

е отношението, което съществува между звездите, какви са законите там, това ще е *terra incognita* (неизвестна земя).

Казвам: вие и за себе си сте непознати, вие не разбирате себе си. Къде е вашето религиозно чувство, не знаете. Къде е вашият разсъдък, не знаете. Къде е вашата музикална способност, и това не знаете. Вие говорите за любовта, но къде е центърът на любовта, не знаете. Казвате: да се женят хората, но кой ги жени, не знаете. Задният мозък ги жени. Двама души като се съберат, за да одумват, ушите са виновни. На стария ум има една опашка. Някои хора са много докачливи, причината за това е отзад, на темето. Та ви казвам: предметно учение трябва. За да разберете тия центрове, трябва дълго време да учите. Ние се намираме в един свят, където ни е предадено едно знание, но не са ни показали на кое място е. Казват: „Тук е касата“, но ключът къде е и как ще отваряш и затваряш, не знаеш. Къде е този ключ? Изгубен е, търсим го сега.

Много пъти ти се намираш в трудно положение, не знаеш как да постъпиш. Когато се разгневеш на някого, не искаш да го гледаш вече. Защо не искаш да го гледаш? Ако погледнеш този човек, ще видиш, че нямаше причина да му се сърдиш, престорило ти се е, че е той. Няма никаква полза от сърденето. Аз ще ви приведа пак онзи пример за най-добрия човек. Седя аз преди години на едно място, седи там един хубаво облечен 20-годишен момък, също и една угледна мома, около 20–21-годишна. Виждам, че той е решил да бръкне и да извади парите ѝ. Аз седя и го наблюдавам. Тъкмо да бръкне, аз само си мръдна главата, погледна го и той спре. Той пак мисли, че не го виждам, но аз пак си мръдна главата, казвам: не е тази работа за тебе. Сега той счита, че аз съм по майстор от него. След като направих така три пъти, той стана и си замина, казва: по майстор си. Значи остави на мене да разреши въпроса. Казвам: не е позволено да обираш това момиче. Аз искам да направя добро на момичето. Той иска да го обере.

Ще каже някой: „Като си го гледал, момичето е останало необрано“. Ако аз не бях гледал, ако не бях мръднал три пъти главата си, той щеше да го обере. Това момиче не знае, че аз

съм причината да не го оберат. Можех да му покажа с пръст, но не исках да го изложам. Апашът ме гледа и вижда, че съм по майстор. Ако рече да бутне, аз го поглеждам. В онзи ден всичките апаша не можах да си свършат работата. Защо не им провървя? И всички ония, които са щастливи, дължат на мене щастieto си, понеже не позволих да ги оберат. Следователно, когато правите едно добро в даден случай, вие го правите за хиляди хора. Когато в даден случай правите зло, ако го допуснете, вие на хиляди хора го правите.

Казвам: трябва да живееш за Бога. Бог не иска да се вършат престъпления. Бог не иска да допускаме лоши мисли. А като ги допуснем, Бог иска да ги изправим. Ти може да имаш лошо настроение, но това нищо не значи. В думата *зло* имаме три букви. В злото всичко седи там, че умът не е взел надмощие. В злото човек няма една опорна точка. *Добро* – в доброто, както виждате, човек вече има една основа, върху която е построен животът. В злото е отворен кръгът. Всичко онова, което направиш в злото, то няма да остане при тебе. В злото нещата не остават в човека, а в доброто остават. Следователно в една работа, направена с каквато и да е лоша мисъл, всичкият твой труд ще бъде напразно. Казвам: не трябва да се прави зло, понеже всичката деятелност на нашата мисъл, целият живот може да иде, да се разсипе. Затова трябва да се внесе мисълта хората да станат добри. Човек трябва да търси живота.

Казвам: Бог е допуснал злото в света като една опаковка. В сегашния живот злото трябва да седи като една неизбежна опаковка на доброто; на доброто, което ти трябва да направиш. Защото какво е доброто? За да направиш добро, ти трябва да приложиш нещо от злото. Ако един работник иска да се ръкува с някого, ръката на когото е деликатна, той ще го поодраска. Като се ръкува с тебе, може да ти стисне повече ръката и ти ще кажеш: „Не знае как да се ръкува“. Вие не сте разбрали ръкуването. Как се ръкува човек? Някой се ръкува хлабаво, някой – с двата пръста. Хубавото ръкуване е палците да се срещнат, единият палец да бъде отгоре. Ръкуването, това е емблема, която хората трябва те първа да учат.

Всички ние сме едно предметно учение. Станете сутрин да се огледате в огледалото, да видите каква промяна става във вашето лице – в челото ви, в носа ви, в устата ви. Три неща: челото, носът и устата. Ще гледате какви са и космите ви. След време ще започнете да наблюдавате ушите, да видите дали един човек ще бъде щастлив, или не. Тия кривини на ушите показват какво има да пати главата на човека или какво щастие ще дойде в света. Всичко е написано в тия кривини, та който знае, да чете. Значи най-хубавите неща идват чрез ухото. Най-хубавите образи идват чрез очите. Онова, което съдържат някои цветя, иде чрез носа. Хубавото, сладкото, приятното иде чрез устата. Та всичко това са съобщения, чрез които ние опитваме великите блага, които Бог е внесъл в света. Има още и други работи, които трябва да се изучават.

Вие, като станете сутрин, за какво мислите? Мислите да дойдете тук. Като станете сутрин, трябва една малка добродетел да проявите. Какво трябва да направите най-първо? Като се събудите, вие повдигате глава или се обръщате на другата страна, питате се дали е изгряло Слънцето. Правило е: щом се събудиш, изведнъж да станеш. Как трябва да станеш? Изправи се, седни на леглото, постави краката си отвесно, вземи едно право положение. Виж каква мисъл ще ти дойде. Дали ще ти дойде мисъл, или не, е друг въпрос, но вземи едно положение, да видиш дали радиото работи, дали ще получиш някакво сведение по него. Веднага ще дойде някоя хубава мисъл, някакво хубаво разположение. Не си навеждай главата на една страна, да кажеш: „Какво ще ми дойде?“. Отпусни ръцете си тихо, спокойно, като че работите са уредени. Не мисли, че си слуга или друго нещо.

Най-първо, Господ те е пратил на училище да се учиш, ти ще се считах като ученик, другите занятия отпосле ще дойдат. Като станете, приемоте, че имате да играете една роля на една сцена. Докато сте на сцената, добре, но ако речете в действителния живот да играете тази роля, ще идете в затвора. Във вашата стая сте свободни да играете каквато искате роля. Ако речете да играете същата роля отвън, не сте свободни. Вкъщи вие сте свободни, като станете сутрин,

да мислите каквото искате. Може да мислите, че сте цар, може да мислите, че сте милионер, може да мислите, че сте най-силният човек – всичко е в реда на нещата. Но ако излезете навън и започнете да мислите така, веднага ще влезете в стълкновение с другите хора. Като влезете в света отвън, ще вземете последното място. Тази философия аз съм я проверявал и досега не ми се е случило нещастие.

Като се качвам по трамваите, не влизам пръв, ако остава място, тогава се качвам. Като вървиш напред, бутне те някой, всеки ти заповядва. Като няма никой подир мене, тогава се качвам. Погледна, кажат ми: „Заповядайте, има място“, кача се. Ако няма място, не се качвам, оставам пеша да вървя. И досега не ми се е случвало нещастие. Някой път, като не се кача на трамвая, още по-добре – спечеля 3 лева. Като вървя, срещна се с някой свой познат, поспра се, купя си банан, портокал, лимон, видя някоя хубава шапка или някоя красива жена, или някое красиво здание. Казвам: нищо не съм изгубил. Вие понякога мислите: „Ама той обича жените“. Човек едновременно е и мъж, и жена. Сега си мъж, но в миналото си бил жена. Сега си станал мъж и казват: „Ето, той закача жените“. Защо мъжете обичат да закачат жените? Понеже са били жени. Жената, понеже е била мъж, казва: „Не трябва да закачаш мъжете“. А вие имате криво разсъждение.

Под думата *жена* трябва да разбирате сърцето, любовта. Мъдростта, това е главата на човека. Мъжът в дадения случай отразява светлината на мъдростта. А пък жената отразява топлината на любовта. Тази, която отразява топлината на любовта, тя е жена. Доколкото мъжът отразява светлината на мъдростта, дотолкова той е мъж. Щом престане да я отразява, не е мъж. След това, в следващия живот, се сменят. Това са философски работи. Като философия е това, не да вярвате на сто процента. Ако сега си жена, в следващия живот ще бъдеш мъж. Сменят се, защото, ако всеки остане на своето място, няма да има никакви мъже и жени. Мъжът и жената са полюси. Това е човекът. Човекът се е разделил на две части.

Казвам: най-първо Бог направи човека монах. Адам беше монах, поставен в рая, и въздишаше, защото дойде в изкушение. Той дойде в противоречие, понеже Бог прекара всичките животни две по две и горкият монах видя, че те не бяха монаси. Каза: „Не искам да живея с Бога. Не си струва монашеството“. Господ, като видя тази идея в него, направи му другарка и той престана да бъде монах. Следователно, като дойде Ева, и монашеството изчезна. Вие сега искате да бъдете монаси, искате нещо, което няма да го бъде. Вие в рая не можахте да бъдете монаси, че тук ще бъдете – немислимо е. Една жена да има при тебе, че ти да бъдеш монах! Един мъж да има, че ти да бъдеш монахиня! Във вас сега влиза една идея, която ви съблазнява.

Вие трябва да разбирате човешката душа, която обичате. Душата не е нещо, което може да обсебите. Вие прегръщате тялото. Една жена прегърнала някой мъж, целунала го. Аз гледам свободно на това. И какво лошо има, че те е целунал някой мъж? Казваш: „Той ме опетни“. Ами един ден, като заровят тялото ти в земята и там ти вземат тялото, лицето, тогава няма ли да те опетнят? В дадения случай ти трябва да разбираш този мъж. Като те целуне, той иска да ти даде една идея – казва: „Аз те обичам“. Много са ми казвали: „Той ме целуна“. Кое е по-хубаво, да те мушне или да те целуне? Да те целуне. Той можеше да вземе ножа, да те мушне два пъти. „Едно време – казва – мушках, сега целувам.“ Какво лошо има в целувката в дадения случай? Защо ще считаш, че твоята целувка е намясто, пък целувката на другите хора не е намясто? Казваш: „Аз не искам да живея такъв живот“. Когато един слънчев лъч влиза в клозета, тия нечистотии, които са там, не ги ли целува? Ако светлината не влизаше да целува тия извержения, знаете ли какво би станало в света?

Слънчевият лъч целуне човека и си замине. Така разглеждайте нещата: в света всичко, което Бог е създал, е намясто. Казвате: „Той ме целуна“. Благодарете на Бога, че ви е целунал. Казвате: „Той ме удари“. Благодарете на Бога, че ви е ударил. Мушнал ви е. Благодарете на Бога за това. Понеже вие досега сте мушкали, и вас сега ви мушкат. Понеже

не сте целували на свят, целувайте се сега както трябва. По-неже сте се одумвали в миналото и какво ли не сте правили, сега се учете на положителното. Като срещнете един човек, не говорете за отрицателните му страни. Говорете добре, за да чуете Господа. Щом се произнесеш за един човек, ти се произнасяш върху делото на Бога. Казвам: вие сте даровити, но трябва да учите; всички сте богати, но не сте станали още наследници на вашето богатство. Вие ще кажете: „Как така ще ме целуват всичките хора?“.

В света има един пример. Един генерал строява цяла рота войници, съблича един подпоручик гол и го прекарва да мине от единия до другия край на ротата, като всеки войник има по една пръчка в ръката си и трябва да го удари – той върви, а те го удрят. Казвам: като минеш от единия до другия край, двеста души от една рота по един удар да ти ударят, това са 200 удара, а във военно време в ротата са 2000 души – по един удар да ти ударят, тогава това са 2000 удара. Питам: тези удари намясто ли са? Защо генералът направи това? Целта с това постига ли се? Не се постига. Казвам: вие едно време сте били генерали, които са прекарвали хората да им удрят по два удара. Сега казвате: „Трябва да се бие“. Какво се постига с биенето? Биенето, това е градеж. Няма нужда сега от биене. Като се съгради една къща, ще се направи мазилката. Като се свърши с мазилката, ще влезете в къщата да направите вътрешната обстановка. Във вашия живот сега ще сложите вашите чукове и мистрии, друго занятие имате вече.

Кажете една дума, помислете как да я кажем. Да изпеем *Фир-Фюр-Фен*. Дайте една българска дума с три слога. Светлина. Какво значи *Фир-Фюр-Фен*? *Фир-Фюр-Фен* значи високо нещо – това, от което светлината излиза, мощното състояние в света, което създава светлината. Светлината е женски за нас елемент. *Фир-Фюр-Фен* е мъжки елемент. При светлината вече мъжът се изгубва. Жената мъж не може да стане. Та казвам: приложете любовта. Мислете за великото благо, което Бог ви е давал всеки ден. Вие още не съзнавате какво Бог е направил за вас през хилядите векове, във всичките ваши падания и ставания. Когато вие не сте го познавали, Той винаги е минавал и все ви е оставял

по едно добро. Когато сте били в гроба, е казвал: „Да се извади навън“. Камъни когато сте били, скъпоценни камъни когато сте били, желязо когато сте били, каквото и да сте били, Той ви е посещавал. Не че вие сте били желязо, но сте били в условията на желязото. Под *условия на желязото* разбирам живот, при който нещата се окисляват и става бърза промяна. Когато казвам, че сте били в условията на златото, разбирам един живот по-уреден, където не стават тия промени, тия преустройства.

Не можете да мислите, докато в човешката мисъл не влезе светлина. Светлината непременно трябва да влезе, непременно трябва да имате запас от любов, за да можете да мислите. Светлината не може да дойде в света без любов. Та казвам: сутрин, като станете, помислете за Бога, за любовта Му към вас и тогава вие се постарайте заради любовта си към Него да покажете в този ден любов към когото и да е, където и да е, при каквито и да е условия. Минеш някъде, видиш едно камъче на пътя, което хората ритат. Този го ритне, онзи го ритне – вземи го, да не го ритат хората. Аз често правя добро на камъните. Един камък ще го взема, ще го измия и ще го сложа някъде. Една философия имам: никого няма да изнася. Някой път се спирам при някой извор и го изчиствам, слагам наоколо камъчета. Усещам, че водата, която иде, остава доволна. В ума ми остава чистото изворче.

Като станете сутрин, сложете камъните по вашите шосета намясто, изворите в самите вас изчистете. Защо трябва да бъдем добри? Аз трябва да бъда добър в себе си, понеже от това зависи моето щастие. Щом съм добър, веднага може да градя. Щом не съм добър, няма материал, тепърва Бог трябва да праща някой друг зидач, който да ме учи какво трябва да правя. Пък и аз, който не искам да уча, казвам: „На тези ли години трябва да се уча?“. Точно сте на възраст за учене: някои сте на 45 години, някои сте на 30, на 21, на 20, някой ученик най-малко е на 15 години. Баща и майка трябва да има. Като казвам баща и майка, разбирам глава да има, сърце да има, съзнание да има. След това братя трябва да има, под братя разбирам волята. И сестри трябва да има.

Ще ви дам един опит. Каква трябва да бъде любовта ви към вашия баща, любовта ви към вашата майка? Любовта ви към волята, която имате, каква трябва да бъде? Любовта към самите вас каква трябва да бъде? Вие всички сте от умните хора, само че от вашите стомни изтича водата, пукнали сте ги. Понякога се случва да счупите стомната. Идете и си купете по-хубава стомна. Благодарете, че старата се е счупила. Ако имате стари възгледи, които сте оставили, не съжалявайте за тях. Че какво мислехте едно време? Днес може пак да мислите.

Оглеждате се и казвате: „Остаряхме“. Едно остаряване има: когато ти започваш да признаваш, че си слаб. За да те обича Бог, трябва да бъдеш слаб. Ако си силен, Бог няма да те обича. Единственото нещо, което Бог обича, то са слабите хора. Когато апостол Павел се оплаква, че го мъчи нещо, Господ казва: „Моята сила, моята любов се показва в твоята слабост“. Ако си силен, ти сам вършиш работата. Представете си, че сте майка и раждате едно силно, съвършено дете – тогава сегашният живот ще има ли такъв смисъл? Законът е същият: всяка мисъл, всяко чувство, които се раждат във вас, първоначално са слаби. Мислите не остаряват, а се усилват. Постъпките не остаряват. Всичко в Природата расте. Бог е, Който се изявява. Ние, хората, обичаме силното, а самите ние сме слаби и не можем да обичаме слабото в нас. Следователно нашата любов трябва да бъде по-силна. Ние трябва да обичаме Бога, който е силен. Само слабото може да обича силното и силното може да обича слабото. Аз намирам тези отношения за верни.

На силния му допада, като хване слабия. Някой силен, като срещне друг силен като себе си, ще го набие, а като стане онзи слаб, ще му помага. Ако сте от силните, Господ ще ви набие, а когато станете слаби, тогава ще ви обича. Вие сте силни, Господ казва: „Ще опитам вашата сила, да видим колко сте силни“. Ще ви вземе и ще имате борба като Яков. Ще ви бутне Господ по хълбока и като ви бутне, ще станете хром. По-добре е човек да не се бори с Бога. Може да се борите, като обичате Господа, то е борба. Яков не знаеше и като го бутна Господ, той съзна своята погрешка. Господ казва: „Ти измами брат си, взе му благословието. Сега ще

се примириш, ще идеш при брат си, ще искаш извинение, ще поправиш погрешката си“. Яков тогава отиде със смирение при Исав, даде подаръци и каза: „Всичко това е за тебе, ако искаш. Аз ти взех благословението, сега идвам при тебе, за да си изправа погрешката“. Ние сега идваме в света, връщаме се от странство. От Ливан се връщаме с двете жени. Двете жени, това са два морала: едното за Бога, едното за света. Връщаме се с жените си, с чадата си при брат си. Кой е този брат?

Знаете колко пакости сте направили на Господа. Често ние, с нашите прегрешения, правим пакости. Ще намерим един ден Божественото тяло на Онзи, Който ни обича. И евреите, като идат при това тяло, ще видят отверстието от раната на Христа. Един евреин попитал: „Какво ще бъде нашето место в Царството Божие?“. Казват му: „Ще влезете всички в раната на Христа, в раната, която прободохте, за да я запушите. Христос още носи тази рана“. Евреинът казва: „Не искам да зная, римляните го прободоха“. Сега ще видите, че има някаква рана на тялото на Онзи, Който ни обича. Ние сме го мушнавали с копие.

Сега аз казвам: не съгрешавайте! Аз казвам на себе си: не трябва да цапам Господа. Всяка моя лоша мисъл е цапане лицето на Господа, цапане ръцете на Господа, цапане краката на Господа. Казвам: не трябва да греша, не трябва да цапам Онзи, Който ме обича. И на всинца ви казвам: не цапайте Онзи, Който ви обича.

Това, което ви казвам, ако го направите от любов, намясто е. Ако всички тези работи вършите от любов, намясто са. Не искам да остане в ума ви мисълта, че вие сте измъчили Господа. Каквото сме правили, трябва да го забравим. В миналото каквото сме правили, да го оставим. Отсега нататък това, новото, което правим, да не го цапаме. Досега сме го цапали, да не го цапаме вече!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

33. лекция, 25 май 1938 г., София, Изгрев

ВЕЛИКОТО БЛАГО НА ЖИВОТА

Отче наш

Чете се темата: *Отношение на правите и кривите линии*. Изпя се песента *Благост*.

Има един процес в Природата, който причинява болки на хората. В по-нисшите животни желанието да ядат е толкова голямо, че като хванат жертвата си, глътнат я, не дъвчат дълго време. Понякога човек е под тяхно влияние, има такъв навик: иска бързо да се нахрани, да гълта бързо, не иска да дъвче. Казват за някого: „Той има лакомия“. Но лакомията той я е учил преди милиони години. Наскоро четох една статия: „За породата на китове. Колко храна трябва на един голям кит“. На най-големите китове им трябва един тон храна, за да се нахранят. Питате вие: „Откъде човек се е изучил да бъде лаком?“. От кита, на когото му трябва един тон храна.

Седи в съзнанието ти идеята, че много храна ти трябва. Колко храна ти трябва? Например един човек в устата на кита е една хапчица закуска. Дори 10–15 човека, по 50 килограма всеки, не могат да го нахранят. Двадесет души ще бъдат 20 хапки, едва ще направят един обяд за този кит. Представете си на този кит за 100 дни колко хора му трябва, ако яде по 20 души на ден. Сега въпросът не е колко яде китът. Цял един тон храна му трябва, като се движи с отворена уста. Пък си има една мрежица и водата като влиза, прецежда я. Той прецежда водата и преглъща, все му е отворена устата. Има някои хора, които си държат устата отворена по навик от кита. Някои сега ще кажете: „Докажи“. Всичко в Природата може да се докаже, само че се изисква дълго време. Казвам: една храна трябва да се сдъвче добре. При сегашните условия трябва да се дъвче, не трябва да бързате.

Ако сега ви зададат една тема: „Коя е най-късата и коя е най-дългата линия?“, всеки, който е ученик, ще се намери в

затруднение. Не му е казано най-късата линия коя е. Най-късата линия е правата линия между две точки, тази права линия е почти невидима. Това разстояние е толкова малко, че трябва с микроскоп да го гледате. А най-дългата линия е кривата линия. Следователно в дългия път ти не може да хванеш правия път. И в правия път не може да намериш кривия път. Сега това са изводи. Значи има друг един път. Човек като излезе, преплитат се тези два пътя, дългият и късият, от тях се е образувал кривият път. Дългият и късият път образуват тъй наречения крив път.

Да допуснем, че вие се движите в една рядка среда. Слънчевият лъч се движи в една рядка среда – светла, етерна среда, етер в неговото най-рядко състояние. Щом лъчът дойде в по-гъста среда, веднага става едно пречупване. И ти, щом влезеш в една по-гъста среда, вече по правата линия не може да вървиш, ще я изкривиш, ще образуваш една крива линия. Когато човек в живота изкривява линията, казвате: „Дойде в трудно положение“. Ако някой ви стисне ръката, веднага във вас се изгубва нещо от приятното настроение. Някой път една среда може да бъде по-гъста и ако някой ви каже нещо, като изпрати по-силен звук във вашето ухо, ще произведе във вас неприятно впечатление, веднага ще се изменят вашите чувства. Но вие не можете да си дадете отчет защо са се изменили чувствата ви.

Някой ти казва: „Ти си разумен“ и на тебе ти става приятно. Но достатъчно е да сложи само един слог *не*, за да се измени твоето разположение. Достатъчно е да ти каже: „Ти си неразумен“, само една малка частица *не* да сложи пред *разумен* и изведнъж ти става неприятно. Ако съединят тези две букви с *разумен*, ще се образува едно съединение, което започва да работи. Казваш: „Аз съм неразумен“, но идеята остава неразбрана. Този слог *ра* в думата *разумен* е свързан със светлината. Значи неразумният човек няма светлина. Вследствие на това, откъдето минава, се блъска. Като влезеш в една тъмна стая, там може да има много ценни работи и ти, като вървиш, може да бутнеш това, да бутнеш онова и да направиш пакост. Не че си имал лошо желание, но поради нямане на светлина ти ще направиш някаква па-

кост. Ти се чудиш как си направил тия погрешки. Няма да си достатъчно светлина. Как се придобива светлина? Кажете *не*, сложете запетая, после кажете *разумен*. Като сложите запетая, спираш се – „не, разумен“. Да допуснем, че един човек, като има светлина, е разумен. Няма ли светлина, неразумен е. Много работи вие сте ги забравили.

Някои хора са ми казвали: „Когато идем при Бога, там да ни съди Господ“. Те мислят, че ще отидат при Господа и ще ги съди, както тук съдят. Като идеш в онзи свят, няма да има такъв съд като тукашния, няма да има адвокати, съдилища. Но целият ти живот, всичко, което си вършил, хората, които си убил, всичко това ще върви подир тебе. Кокошките, които си изял, и те ще вървят подир тебе. Ял си миди, ял си ябълки, круши, и те ще вървят подир тебе. Всички вървят след тебе и казват: „Този човек ни дължи“. Всички те са с развалени форми, тръгнали са да те съдят и викат. Кокошките казват: „Главите ни дай, крилцата ни дай, крачката ни дай!“. През целия ден вървят подир тебе. Ти се обръщаш, те казват: „Крачката ни осакати, дай ни ги“. Тръгнали стотици агънца след тебе, и те искат същото. Всичко, каквото си изял, върви подир тебе. Крушите казват: „Излъга ни. Изяде ни и не посади семките в земята. Защо не ги посади? Ти спря нашата еволюция“. Ябълките, крушите, черешите, всички ще станат да ни съдят. На своето задължение ние не сме издържали.

Ние сме в края на века. Трябва да минем в новото разбиране. Някой мисли, че е много набожен. Ти тази, старата набожност, я остави настрана. Старото ваше разбиране трябва да го погребете. Като слизам отгоре, чувам една сестра да казва: „Трябва да напуснем старото“. Казвам: старото трябва да го погребваш. Като остарее някой, клекне на кревата, иска да го храниш и да го погребеш, когато умре. Като погребваш старите, плачеш. Докато се освободиш от някои свои възгледи, трябва доста време да мине. Например вземете възгледа за човешкото достойнство. В какво седи достойнството на един брат, в какво седи достойнството на една сестра? Достойнството на сестрата седи в това, да не допусне никога една лоша мисъл за брат си, но това са неща

скрити вътре. В живота на брата сестрата никога да не му е казала една обидна дума – това е сестра. Такава една сестра като си спомниш, чуваш само нейния красив език. Някой път ще чуеш сестра си в деня десет пъти да ти каже „говедо“ и „звяр“. Самата дума *говедо* не е лоша, но може тъй да се произнесе, че в това произнасяне да има нещо лошо, и тогава се засягат твоите чувства, веднага ти се обърне нещо в симпатичната нервна система. Ние сега искаме да обясним. За говедата трябва да говорим така: най-хубавата страна на тези говеда е, че са орали нашите ниви. Кравите са се отелвали, давали са ни млечице за нашите деца, пък и за нас самите. Трябва да си представим добрините, които са ни направили, за да забравим лошото, което имаме в ума си.

При сегашните условия някой казва: „Кажи ми някоя моя погрешка“. Аз му казвам: „Ти си знаеш погрешките по-добре от мене, какво ще ти казвам! Ако аз ти кажа, наполовина ще ти кажа какъв си“. Аз, като правих своите изследвания, казвах: да казваш погрешките на хората, то не е наука. Ученият човек, ако търси погрешките на хората, ще си осакати ума. Наука е да търсиш доброто в човека. Доброто е наука. Понеже доброто е разумно, има ред и порядък. Какво ще изучаваш онези, немусикалните песни? Каква музика има в мученето на воловете или в крякането на жабите? За един музикант и там има музика. Като крякат жабите, музикантът чува, че при тях има и сопрано, и алт, и бас, и тенор. Някои казват „ква-ква“ бързо, някои – бавно. Това е жабешко положение.

Кажи: „Братко, като те срещнах, видях в тебе една отлична постъпка“. Например срещне ме някой и казва: „Какъв си капелмайстор! Каква красива линия имаш, като си вдигаш ръката. Пък колко хубаво ме магнетизира“. Казвам си: като магнетизира този човек, ти му предаде едно благо от Господа. Вие ще кажете: „Това не е морално“. Кое е морално? Да напуснем стария морал, да ходим в топлина, да ходим в светлина, да ходим в свобода. Да ходим в топлина, това означава *в живот*, тоест *в любов*. Да ходим в светлина, това е знание. Да ходим в свобода, то е онази област, в която нещата се постигат. Ние под *свобода* разбираме да правим

каквото искаме. Свободата е закон за постижение на онези копнежи, които има човешката душа. Ти искаш да постигнеш щастieto. Щастieto се постига само в свободата. В тази свобода животът трябва да функционира, знанието трябва да функционира, и то положителното знание.

Да предположим, че ти казваш: „Две по две е четири“. Какво е това „две по две е четири“? Всякога в живота многото желания отклоняват човека от правия път. Многото желания отклоняват човека от постигането на щастieto, което той търси. Пътят на вашето щастие е там: вие ще намерите щастieto в един път, където никой освен вас не може да ходи. Вашето щастие вие по особен път ще го намерите. Ако не влезете във вашия прав път на вашата душа, вие никога не можете да постигнете щастieto. Научно казано е така. А другояче казано: ако не намерите вашата любов, която вие можете да изразите или която вие можете да възприемете, никога не можете да постигнете щастieto. Всеки човек има особен начин за възприемане и за предаване на своята любов. Ако не намерите този път, вие всякога ще бъдете недоволни, ще има нещо празно в душата ви. Ако ви дадат дреха, ще кажете: „Защо ми е тази дреха?“. Ако ви дадат обувки – „Защо са ми тези обувки?“. Ако ви дадат някоя книга да четете, ще кажете: „Да беше това на млади години, сега вече съм остарял“.

Например вие сте вегетарианци. Сега няма да ви приведа пример за кокошки. Ако бяхте месоядни, щях да приведа пример за кокошки. Ти си остарял, станал си на 90 години, нямаш зъби, пък ти донесат най-хубави ябълки, круши, но те не са от много меките – как ще ги ядеш? Какво ще си кажеш? „Да беше това на млади години, когато зъбите ми бяха хубави, здрави.“ Сега и очите ти не виждат тъй хубаво, само си клатиш главата и казваш: „Остарях“. Остарял си – защо? Не можеш да ядеш ябълки, круши. Ако можеш да ги ядеш, хич няма да бъдеш стар, ще бъдеш млад. Казвам: когато някой човек не може да разсъждава, не е ли остарял? Когато в някой човек не може да се проявява любовта, когато чувствата в него не могат да се проявяват, не е ли остарял?

Що е старостта? При старостта ти преставаш да чувстваш. Казваш: „Глупости правех на младини, ходех да играя на хорото. Това е празна работа. Сега не играя на хорото. Едно време къщи правех – глупава работа, изгубих си времето. Обличах се по 3–4 пъти на ден, но и това са глупави работи. Събирах книги да чета, рисувах – глупави работи!“ . Кое е останало умно на стария? Той казва: „Това е глупаво, онова е глупаво“. Че кое е умното? Старият казва: „Ще се мре“. Това „ще се мре“ е сега една задача. Казва: „Какво ще се прави в черната земя?“. Какво ще прави той в черната земя? Трябва да влезе там, да проучава ония закони, откъдето е започнал. Ще влезе в черната земя и като семе ще го зароят, да видим дали ще може да поникне, или не.

Що е възкресението? Как ще възкръсне човек? Това е възкресение: земеделецът вземе житото, зарови го в земята и вижда в кое жито има възможност да възкръсне и в кое няма. Някое жито възкръсва, някое жито не възкръсва. То на 2–3–4 пръста дълбочина е заровено в земята и колкото по-дълбоко е заровено, по-мъчно изниква. Ако никак не е заровено, няма възможност това жито да изникне. Казваме: „Умира човек!“ и се плашим. Умирането, това е посяването в живота, за да може пак наново да поникне. Смъртта е един процес, вие не можете да се убедите в това.

Човек трябва да умре, за да дойде пак новият живот. Щом човек съгреша, непременно смъртта е една неизбежност, за да започне наново, за да поправи своите погрешки. Сега вие не знаете колко пъти сте умирали, забравили сте. Всинца сте под гнета на смъртта. Всинца сте осъдени на смърт, нищо повече! Няма какво да ви казвам, че сте осъдени. По-добре да не знаете, че сте осъдени. Аз чета присъдата. Присъдата е за всинца ви. „Че как, ние ще идем в рая!“ Зорът е, докато идете в рая. В рая ще идете, но докато идете там!

Връщаш се от странство и носиш някои подаръци, минаваш през митниците. Като излизаш от Франция – митница има, като влизаш в България – митница има. Разправяше един брат, че като се връщал от странство, германците го набедили за еврейин, разхвърляли целия му багаж – тър-

сят нещо. И всички ония подаръци ги конфискуват. Има неща, които не е позволено да се носят, и ще ги конфискуват. Ще очакват близките ти от тебе подаръци, но няма да има никакви подаръци. Ще се оплакваш, че на митницата са ги взели, че това е взето, онова е взето. Хубаво, защо носиш такива работи, които ги вземат на митницата? В съвременния свят има такива случаи. Не носи някои неща със себе си, прати ги по пощата. Някой път за пращането може да платиш толкова, колкото струва предметът. Платил си 1000 лева и още 1000 лева за пощата, 2000 лева стават. Какво от това, че е двойно по-скъпо? Сега за нас въпросът е да се постигне нещо, не е въпрос до цената. За един плат и хиляда, и две хиляди, и десет хиляди, и сто хиляди лева ще дам, стига този плат да е необходим, стига да се постигне целта в живота.

И в живота, щом има стремеж да се постигне една добродетел, значи всяка добродетел е нещо, което е необходимо, което е съществено. Ти за в бъдеще не можеш да живееш без добродетели. Някой казва: „Защо не може да се живее без добродетел?“. Една добродетел, тя е твоят капитал, вложен в Божествената банка – всичкият, с който ще живееш. Без добродетел, то е немотия. Някой отива в Небето, седи 45 години там и като изяде капитала, казват му: „Хайде, тук не може да живееш“. Търсят му място, пратят го на Земята да работи. И да искаш, не може да останеш. Никой не те кредитира, пък и да може, не ти дават. Та и в онзи свят ще бъдете без работа.

Четох преди известно време за двама английски студенти, които се съмнявали дали има задгробен живот, или не. Дали си обещание: този, който умре по-рано, да съобщи на другия, че е жив, ако има начин да съобщи. Направили си един знак в един затворен плик. Тъй като англичаните са много постоянни, след като умира единият, другият направил близо 500 сеанса и най-после приятелят му дал знака, който затворили в плика. На една плоча изписал: „Тук започва да се зазорява. Две години работа още не са ми дали“. Вие сега мислите, че като идете в онзи свят, изведнъж ще ви посрещнат. Не се знае. Този англичанин казва, че работа не са му дали и че започва малко да се зазорява.

За да накарат хората да бъдат добри, някои ще им представят, че има ад, страдания. Аз не искам да ви представям тези неща. Животът седи в друго. Ние трябва да разбираме какво нещо е любовта. Любовта, това е великото благо на живота. Какво нещо е мъдростта? Това е велико благо на знанието. Знанието е необходимо за човека. Какво нещо е истината? Това е едно благо за свободата. Свобода без истина не може да има. Следователно, когато говорим за истина, ние подразбираме свободата, която има отношение към нея. Свободата дава всички възможности за постижението на онова, което човек копнее.

Сега, като се срещнат двама нещастни хора, започват да си разправят, да показват нещастията си. Тъй щото в нещастните хора има голямо тщеславие. И щастливите хора са тщеславни, и страхливите хора са тщеславни. Отидат някъде двама души, които знаят много езици. Току изведнъж единият започне да говори на някого на един език, на друг ще каже нещо на друг език. Който не знае никакъв език, само го поглежда. Като се срещнат двама добри хора, и те искат да се покажат. Ако се срещнат двама певци, естествено е и те да искат да се покажат – единият започне да пее някоя ария, другият, като го изслуша, започне друга ария. И двамата пеят хубаво. Срещат се двама, които страдат, и започват да си разправят, че имат или някаква органическа болка в сърцето, или ревматизъм, или коремоболие, или болка в гръбнака. Единият казва *ох* и другият казва *ох*. Това е пак тщеславие. – „Остави се, не мога да крача.“ – „Остави се, корем ме боли.“ Ако дойде трети, и той казва: „Остави се, има ми нещо на главата.“ Разправят тия хора и като разправят, малко им олеква. Аз виждам, болните хора са много тщеславни. Като дойдат, започват да разправят кога и как ги е въртяло коляното или кръстът. А тази болест, аз виждам, ни най-малко не те върти, но ти мислиш, че те върти.

В болезнените си състояния някой път човек казва: „Да не се радваш на онзи, който страда“. Аз ще ви приведа един пример как е възможно да се зарадваш, когато някой страда. Представи си, че някой човек те гони с пушка, за да те убие, и изведнъж му се парализират краката и ръцете.

В този случай какво трябва да правиш? Няма ли да се зарадваш? Ще кажеш: „Слава на Господа!“. Зарадвай се, че ръцете и краката му са се парализирали. Не се моли да му се развърже ръката, но кажи: „Братко, какво те застави да ме гониш, защо искаш да ме убиеш? Искam да зная какви са причините“. А ти сега искаш да го съжаляваш. Казваш: „Горкият човек, как му се вцепениха краката и ръцете!“. Кое е по-добре? По-добре е да се вцепенят ръцете на престъпника, отколкото да останат здрави и да те убие.

Казвам: понякога страданията, които идат, ни се изпращат от свободния свят, за да ни освободят от престъпления. Всяко страдание те освобождава от престъпление. Ако не страдаш, ти ще направиш престъпление. Дойде страданието, усетиш ръцете си вързани – то е, за да не извършиш престъпление. И всяко оздравяване ти дава възможност да направиш добро. Искайте да бъдете здрави. Внесете мисълта всеки един момент да го използвате за славата на Бога. Сега вие сте дошли в света и когато човек мисли за себе си, мисли и за другите. Три центъра има.

Мислиш за себе си – как се нарича това състояние, как да го кръстим? Щом мислиш за себе си, законът е такъв: щом очакваш своето благо от хората, ти всякога ще се размътиш, понеже това е едно блато. Щом очакваш от хората своето благо, ти нищо няма да постигнеш. Щом очакваш своето благо от Бога, ти вървиш по правия път. Щом се размътваш, да знаеш – ти вървиш в едно човешко течение. Щом си губиш мира, ти си в човешко течение. Щом не си изгубваш мира, ти си в едно Божествено течение. В Божествения път разочарования няма. Ще дойдат мъчнотии, но ти зад мъчнотиите виждаш ония постижения. И тогава усещаш тежест, но усещаш в себе си и сила, че можеш да превъзмогнеш. В човешкия път казваш: „Това нещо е непостижимо“. В човешкия порядък нещата се виждат непостижими.

Казвам: всички трябва да се заемете да използвате условията. Малките условия трябва да се използват. Като дойдете при някой човек, вие се приближавате повече, отколкото трябва. Вие не знаете, не спазвате правилата. Не

трябва много да се приближавате. Някои хора дойдат близо до други и като говорят, хвърчи им слюнката. Стойте на половин метър, на един метър далече от другите – за да бъде естествено положението, между вас трябва да има разстояние. Тук сте в едно неестествено положение и вследствие на това изникват недоразумения. Трябва да има 50 сантиметра разстояние между вас, за да бъде всеки свободен. И в театъра, и навсякъде не е спазен този закон. Но в бъдеще това ще стане. Като се дава представление, ще бъдеш вкъщи. Ще си сложиш слушалката и по телевизия ще гледаш как се играе, никой съсед няма да се обръща, да те смущава. Това е за далечното бъдеще.

Като дойдете до убежденията, искате да знаете в какво върва един човек. Питате ме: „Какво е твоето верую?“. Аз питам: „А какви са вашите съображения?“. Срецам една череша, питам я: „Ти каква си?“. На нейния си език тя казва: „Череша съм. Опитай ме, ще видиш“. Тогава, за да познаеш черешата каква е, и ти ще си кажеш мнението. Ще ѝ кажеш: „Много си сладка“. И тя тогава ще каже: „На мене ми е приятно това. Щом съм много сладка, аз ще дойда на гости у вас, ще вляза във вашата приемна стая“. Тя ще донесе писмо. Тази череша носи писмо от вашия Небесен баща. И вие ще започнете да четете. Като изядете една череша, какво сте прочели? Всички знаете, че черешите са сладки. Някои са сладки, някои не са толкова сладки. Онези, които са анемични, нека ядат череша. Онези, у които вярата е слаба, нека ядат сини сливи. Казвам: комуто е слаба вярата, да яде сливи – не зелени, но зрели, и не презрели, ами точно узрели (кога зреят сините сливи, трябва да знаете).

От всинца ви се изисква самовъзпитание, разумност. Трудно нещо е самовъзпитанието. В разумния живот много малко се говори. Христос, като дойде при онзи човек, не го разпитваше какви грехове има, но му каза: „Вдигни одъра си и ходи!“. Този човек беше учен. Понеже 38 години беше болен, за да носи болестта, този човек трябваше да мисли, да разсъждава. Той искаше да влезе в къпалнята и каква настойчивост имаше! Христос му каза: „Вдигни одъра си и ходи!“. Като дойде някой от вас, казвам му: „Ще се опра-

вят твоите работи“, а той започне да философства: „Как ще се оправят?“. Аз казвам: „Още 10 години трябва да минат“. Като дойде втори път, казвам: „Ще се оправят работите. Още 5 години трябва да минат“. Като дойде трети път, пак казвам: „Ще се оправят работите!“ – „Как ще се оправят?“ – „Като се оправят, ще видиш.“ Не искай да ти разправят как ще се оправят твоите работи. Божествените работи като станат, и твоите ще се оправят. Провери! Преди да са станали, не знаеш. Казвам: „Ще оздравееш“. Как ще оздравееш, не знаеш. Кажа ти: „Стани“ – стани! Кажа ти: „Учи“ – учи! – „Защо трябва да го правя?“ Не питай. Прави доброто. От резултатите му ще видиш защо. Здравето на човека зависи от силата на неговото добро. Доброто укрепва нервната система.

Защо човек трябва да върви? Трябва да вървите, за да бъдете здрави. Мнозина се разболяват, понеже носят подметки от животинска кожа. Хубави са обувките, но лятно време, за да бъдете здрави, ще ги хвърлите, ще излезете на поляната и по зелената морава ще ходите боси. И то не сутрин, на росата, ами денем, когато е топло вече и се е нагорещила тревата. На топло ще ходите боси половин-един час. Тогава земята ще погълне всичко онова, което е нечисто, тя има такова влияние. От земята ще приемеш онази енергия, която е здравословна. Сега казвате: „Трябва да имаме обувки“. Обувките трябва да са направени така, че да няма притеснение на капилярните съдове. Много хора заболяват поради своите обувки. Кракът трябва да е свободен, за да става функционирането правилно.

Казвам: като говоря за любовта, аз имам предвид, че ако ядеш без любов, ще дойдат болести. Ако учиш без любов и изобщо каквато и работа да вършиш в света, ако не влагаш Божественото, твоят успех ще бъде проблематичен, временен ще бъде. В една школа вие всички си давате мнението: еди-кой си пял хубаво, еди-кой си не пял хубаво. Всички пеят хубаво. Като обичаш някой човек, виждаш колко хубаво пее. Като не го обичаш, има нещо, което не му достига. И действително не му достига. Този човек, който те обича, има известна мекота. В този, който ти пее без лю-

бов, трептенията не са еднакви. Някой път учителят пита учениците дали разбират, и те махнат с глава. Българите имат този обичай, клатят си главата. Клатенето на главата е излязло от неволята. Защо конят си клати главата нагоре? Защото има мухи и той пърха, казва: „Вие, мухите, стойте настрана“. Някои хора си клатят главата, значи мухи има наоколо. Не си клатете главата. Ще кажете ясно каквото искате, това е спестяване на време.

Например ти искаш да кажеш някому, че е добър. Как ще го кажеш? Ти трябва да обичаш този човек, за да му кажеш, че е добър. Ако не го обичаш, не можеш да му го кажеш. Като му кажеш: „Ти си добър“, да ти стане приятно, че си му го казал, и така да се зарадваш, че той е добър, сякаш тази доброта е твоя, сякаш на себе си го казваш. Пък сега кажеш: „Ти си добър“, ама въздъхнеш. Мислиш: „Нима аз не съм добър?“. Ако кажеш, че той е добър, а ти не си добър, тогава ти го опетняваш. И ти трябва да бъдеш толкова добър, колкото е той, та да се радваш в неговата доброта и той да се радва в твоята доброта.

Когато седнете в салона, всеки трябва да мисли само за себе си. А вие все гледате дали е тук някой. Като седнеш, да си представиш, че само ти си в салона, а после, като свърши лекцията, да се учудиш, че тия братя също са били тук. Сега вие се гледате един друг. Някои говорят, другите мислят дали това, което казват, е право. Ти слушаш как пеят една песен. В песента „Благост“ кой е основният тон? Първият тон е *до*, после е *сол*.

Казваме, че Бог живее у нас. Но Бог живее в разумното, във всяка наша мисъл. Искаш да кажеш нещо и това е едно въплътено Слово, едно въплътено Слово Божие. Една въплътена мисъл е минала през три фази. Ти си възприел една форма от умствения свят, тя е слязла в по-нисшия свят с по-груба форма – в чувствения свят, и най-после е слязла в постъпките. Като направиш едно добро, ти си родил нещо. Всяка постъпка е като една майка, която е родила едно дете. Тази, добрата майка, трябва да я отглеждаш. Ако извършиш една добра постъпка и тя е от естественото царство, доброто ще расте. Все таки трябва да обикаляте

това място, да го поливате, че да може всяко добро, което сте направили, да расте. Човек трябва да вземе участие във всяко добро, което прави, за да расте то. Някой път раждаме доброто както раждаме деца, за които не мислим и които оставяме на другите, те да се грижат за тях.

Сега вие сте дошли до тази фаза, да отглеждате вашите хубави мисли. Вашите хубави чувства и вашите добри постъпки също трябва да ги отглеждате. Защото, ако не ги отглеждате, на стари години няма да има кой да ви гледа. Вие ще ме разберете криво – че няма да има кой да ви помага. Добрата мисъл, доброто чувство, добрата постъпка са тези, които помагат. Ти седиш и усещаш, че е преминала някаква хубава мисъл. Тя те радва. Тази мисъл живее. Минало е едно хубаво чувство – и това чувство живее. Понякога вие мислите за Христа. Откакто е заминал Христос от Земята, има две хиляди години, не две хиляди, но 1900 години. Той е толкова стар – на 1900 години. Вие си представяте образа на Христа, но питате какъв е. Ако погледнете образа на Христа, в него ще видите всичките пертурбации, които стават в целия християнски свят. Мени се Неговото лице, ако погледнете Христа. Като гледа какви престъпления се вършат в Неговото име, като гледа кривите ви заблуждения, като гледа любовта ви, мислите ли, че Той е весел? И после, вие правите опити как да го излъжете. Дойде някой и каже на Господа, че това ще направи, онова ще направи, но Го послъгва. Казва Му: „Господи, аз ще Ти посветя живота си“. После, като му мине магарето през водата, нищо не дава за Господа.

Много пъти идват някои сестри и се оплакват. Казва сестрата: „Не ме признават“. Казвам: те Христа още не са признали, пък тази сестра иска нея да признаят! Те господаря са изпъдили, а искат слугата да изпратят с финикови вейки. Казва Христос: „Мене ако изгониха, и вас ще изгонят“. Когато хората започнат да обичат Бога, да живеят по закона на Любовта, тогава можем да бъдем сигурни, че и нас ще обичат. Докато има съмнение дали Господ съществува, или не, дали Христос е реален, дали е историческа личност,

или не, с тези разбирания хората не могат да се примирят. Ние чакаме да се примирят християните. Но сега да дойдем до онова, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да направи десет пъти повече, отколкото сега – силата е вложена вътре в него.

Ако ви се покаже пътя, по който може да се повдигнете, вие ще дойдете до друго едно заблуждение, ще кажете: „Аз нямам нужда от другите хора“. Колкото повече знае човек, толкова повече той ще има отношение към хората. Когато ти дойдеш до положение да живееш по Божия закон, ще имаш по-широки възгледи, ще започнеш да обичаш хората повече. В Божествения порядък ще обичаш хората повече, а в човешкия порядък ще обичаш себе си повече. В човешкия порядък синовете, дъщерите и другите ще ти бъдат като чужди. В Божествения порядък е друго, друг е редът – и близки, и далечни са ти като братя. Имаш някой брат, който не е завършил гимназия, а ти си завършил университет, но той, като дойде на твоите години, може да знае повече от тебе. Бог гледа еднакво и на учените, и на невежите. Той гледа на възможностите, които са вложени в тях.

Казвам: трябва да се радваме на онези, които вече са постигнали целта, на онези, които сега се проявяват, и на онези, които ще се проявят. На всички трябва да се радваме. Пъпките, които сега ще цъфнат, и онези, които са прецъфтели, те ще дадат плод. Онези, които за в бъдеще ще цъфнат, които за в бъдеще ще се проявят, те за бъдещето ще дадат радост, а другите ще си почиват. Радостта иде. Външната радост е цъфтене на човека. Благото на човека иде от плода, който ще опитаме. Най-после ще имаме една радост, че сме видели един цъфнал цвят, че той е завързал, че е дал плод, който ние можем да опитаме. Ще се радваме, че любовта в нас е цъфнала и е дала плод. Тази любов трябва да даде плодове. На всеки любовта трябва да цъфне и да даде плод. Ние трябва да се радваме, че любовта е поникнала, цъфнала и дала плод.

И при това положение мнозина имат коремоболие или високо кръвно налягане. Откъде е това високо кръвно налягане? Някой път ще се спра върху този въпрос. Кръвното

налягане, това е дяволът в нас. Дяволът е дошъл, наляга с помпата. А пък онзи, естественият живот, е доброто. Нормалното състояние на здравето е доброто. Под думата *добро* разбирам здравословното състояние, което тялото има: всички клетки се усещат разположени, всички клетки имат храна, кръвта циркулира навсякъде, чистота има, порядък има. Гледам света и се радвам на всичко, пък и на мене всички се радват. Та ето сега, в днешния ден, аз си казвам: утре пак ще им говориш за добрия живот и ако живееш по Божията любов, утрешният ден пак ще бъде хубав, ясен, няма да има никакво облаче. Когато един ден дойда да ви говоря какъв е лошият живот, този ден ще бъде облачно. Ако живеем добре, небето ще бъде както днес, много хубав беше изгревът днес.

Импулсът във всинца ви – и знанието, и музиката, и художеството, да е заради Божията любов. Всичко, което вършим в света, трябва да го вършим от любов. Вчера иде при мене една сестра, казвам ѝ: „Слушай, сестра, ти сега ще ми се оплакваш, че някой ти е казал една горчива дума. Онзи, който те е обидил, не е виновен. Той е виновен, че те е огорчил, но ти, като дойдеш и ми разправяш, огорчаваш и мене“. Вие намесвате и мене във вашата каша. Вие искате да ме заставите да ви кажа, че той не е трябвало да прави това, че не е прав. След като ви е обидил, той знае, че не е прав. Аз няма да ида да го съдя. За мене е радостно, като е направил една погрешка, той да бъде в съзнание. Аз се радвам, понеже е видял, че греши. Няма да отида като командир да му кажа: „Ти защо го направи?“. Аз не съм съдия. Със съдийство светът не се оправя.

Ще дойде някой да ми каже: „Защо не даваш пари на този човек?“. Не бъдете съдии. Според Стария и Новия завет праведните хора ще съдят света. Ще те повикат и ще ти кажат: „Защо не си плащаш?“. Има закон, насила ще те вкарат в затвора. Хората в света имат право да съдят, понеже те са праведните хора. Ако искате да влезете в света, имате право да съдите. Старозаветните да пасат овцете, новозаветните да си градят къщите, а пък праведните да ги дават под наем. Старозаветният докарва материал, новозаветни-

ят гради, праведният дава под наем, а ученикът трябва да учи. На ученика не му трябва нито материал, нито греди, нито да дава под наем. Понеже материалът е донесен, други ще градят. Той няма да гради, нито наем ще взема, понеже наемът е взет. Нему остава само да учи. Оставете старозаветните с техния Стар завет, оставете новозаветните с техния Нов завет, оставете праведните с тяхната правда. Вие, с вашата торбичка, учете се! Всички много добре извършват работата си. Който е старозаветен, да носи материал, който е новозаветен, да гради, който е праведен, под наем да дава граденото.

Сега ние учим новото, което Бог ни изпраща. Всичко е съградено. Понеже се казва: „Бог направи нова земя и ново небе“, в това, новото небе, е училището, в което ние влизаме да изучаваме сега Божията любов, а пък ще изучаваме човешката любов като опашка на Божията любов. Ако турим тази основа за любовта, нека да имаме съзнанието в нас да не бъдем слаби хора. Знаете ли каква сила е мисълта? Виждам, че някой човек е неразположен – дължал на някого хиляда лева. Той иде, но още отдалече аз отброявам тези пари, и като влезе при мене, аз му давам хиляда лева. Поусмихвам се и казвам: „Ще ме извините, аз трябваше да дойда при вас. Ето парите, имате ги“. Кажа му сладка дума и този човек изменя мнението си за мене. На всеки един, когото срещнете, давайте като извор, покажете му Божественото в себе си.

Идва една сестра и пита какво да се прави – обвинявали я. Казвам: така е, ние в Небето не можахме да живеем на свят, че тук ли, на Земята, извън рая, ще живеем? Вие искате извън рая да ви говорят благи думи. Благите думи са в рая. За да кажеш сладка дума, ти трябва да влезеш в рая. Щом кажеш лоша дума, ти си извън рая. Докато не сте влезли в рая, казвате: „Хубавите условия, новите условия, това е раят, в който любовта може да се прояви“. Любовта е, като срещнеш един човек, да видиш, че има хубави мисли. Певецът като дойде при онези, които го обичат, зароди се в него желание да пее. Щом мога да пея някъде, значи там ме обичат. Щом не мога да пея, не ме обичат. Щом съм при

някои хора и мога да направя добро, обичат ме хората. А щом при някои хора не мога да направя добро, те не ме обичат. Навсякъде, където можете да направите нещо, там ви обичат. Щом не можете да направите нещо, не ви обичат. Тогава, ако в тебе Духът не работи, ти не го обичаш и той не може да се прояви. Ако обичаш Бога, Бог в тебе всичко може да направи – същият закон е. Трябва да го обичаш. „Защо трябва да обичам Господа?“ Понеже непостижимите неща в живота Бог трябва да ги направи в нас. Ако не Го обичаме, не може да работи в нас. Ако Го обичаме, Той ще направи тия работи и ние ще ги видим, това може да стане моментално.

Ако някой е болен, ако например го боли кракът, направете опит: обикнете Господа и моментално болката ще изчезне. Щом не се маха болестта, любовта ви към Бога не е такава, каквато трябва. Това ще го опитате. Тук идваше един селянин и разправяше как му се явил Господ, как му казал да оправи хората, как го помазал. Аз го харесвам, понеже е много естествен. Похвалявам го в едно нещо: като разправя, няма никаква лъжа, не преувеличава, по просто-му говори. Защото някой може да каже: „Сто мечки ме гониха“, а дори една мечка да не е имало. Разправя си човекът точно каквото е казал Господ. Казва, че като отишъл при Христа, видял, че Той бил мек, с приятно, хубаво лице. Като отишъл при стария Господ, Той бил строг. Докарали един грешник и този, старият Господ, казал: „Поразете го“. Христа го вижда, че е мек, че е Господ на Любовта, а другият Господ го вижда, че съди, че се разправя. Вие всички мислите, че като идете при Господа, Той ще бъде като баща снизходителен. Онзи Баща, като ви види, че сте грешни, като види погрешките ви, ще каже: „Не тъй, това да не правиш! Кой ти даде право?“. Ти мислиш, че като направиш нещо лошо, Господ ще те гледа благо. Не, ще се измени Неговото лице. Та като видял онзи селянин Христа, Той бил весел, с весело лице, засмян и му казал: „В името на Господа, лекувай! В името на Исуса Христа, лекувай!“. Казва селянинът: „Някъде ме чува Господ, пък някъде не ме чува“.

За да ни чува Господ, за да станем такива, каквито трябва, най-първо трябва да се научим да пеем. Като започнем да пеем, да видим какво нещо е музиката като наука. Един ден ще направим опит да пеем на някоя малка болест, няма да започнем с големите болести. На някого, който е болен от малка болест, ще му изпеем една малка песен. Ако е имал коремоболие, то веднага ще престане, главоболие ако е имал, и то веднага ще изчезне. Не е мъчна работа пеенето. Двама души се карат. Седни, изпей „Благост“ и веднага ще се свърши работата. Двама души са гладни. Да започнат да пеят „Благост, благост“ и ще дойде хлябът. Вие казвате: „Това са залъгвания“. Всички се намирате в един свят все на залъгвания. Всичко наоколо е залъгване. Да не мислите, че залъгването не е нещо реално.

Като дойдете на следващата лекция, всеки от вас, като седне, за никого да не мисли, да се съсредоточи в себе си, да мисли, че е сам в салона. А след като завърши събранието, да ви е приятно, че всички братя са били с вас заедно. Това чувство да остане. После, в Изгрева колко благословения се изпращат? Аз по кухнята познавам колко е прогресирал Изгрева. На един човек цял ден му отнема, докато изчисти казаните, че и си изпогори ръцете с киселина. Тези сестри, които са готвили, е трябвало с малко дървено масло да намажат казаните. Всичките киселини, които падат, са почернили, опетнили казаните. Сестрите сготвят и оставят кухнята, казаните, кюнциите неизчистени; всичко е смачкано – една каша. Та казвам: всички ония сестри, които готвят, ще намазват казана с масло, ще го изчистват отвътре и отвън.

Ще поставим някоя сестра в кухнята като директор, да я управлява за един месец. Дайте на сестрите свобода да се проявят. Някой отива да им се меси в работата. Няма да се месите в работата им! Някои казват: „Учителя тъй каза“. Няма да използвате моето име. Не съм казал тия работи. Някой иска да вземе топла вода. Изгревът е място за всички, не един да има привилегия. Всички трябва да имат привилегия, не само един. Оставете една сестра да управлява кухнята както знае и после ще видим. Аз виждам коя как работи. Тази година искам да видя как работите. Дайте сво-

бода на сестрите, не си давайте мнението как да сготвят. Този, който си дава мнението, да отиде да сготви. Без критика! Когато аз искам да критикувам, когато видя погрешката на другите, казвам на себе си: всяка една погрешка е възможност за мене. Като ми дотрябва малко тор, намеря някоя сестра или някой брат и с пари го купувам. Но вие не можете да го направите.

Някой казва: „Ти си много търпелив“. Аз зная какви усилия трябва, докато стана търпелив. Мислите, че така съм роден. Усилие трябва! Като направите някоя погрешка, някой пък искат да ме заставят да не съм търпелив. Но всякога съзнанието ми е будно, понеже музикално постъпвам. Като дойда до някого, искам да му кажа: „Извади си камертона“. Искам да зная от кой тон да започна, искам той музикално да вземе основния тон. Гледам, каквото той каже, да го коригирам, защото не може да се постигне една наша мисъл, при Бога не може да отиде една наша мисъл, която не е музикална – тя остава на Земята. Всички мисли и желания, които са музикални, отиват в невидимия свят. Всички мисли и чувства, които са немусикални, от тях идват страданията неволно. Това е неизбежен закон. Ще говорим пак по това.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

34. лекция, 1 юни 1938 г., София, Изгрев

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

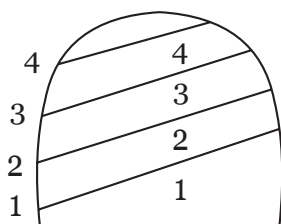
Отче наш

Изпейте *Блага дума на устата*. Имате ли зададена тема? (– „Не.“) Пишете върху темата: *Основи на здравето*.

Всеки човек трябва да се учи да мисли, това се отнася до учениците. По какво се отличава изтокът и по какво – западът? От изток Слънцето изгрява, а на запад залязва. Две точки са това. Като правите сравнение в живота, казвате: „Човек трябва да знае своя изток“ – мястото, откъдето Слънцето изгрява. Той трябва да знае и своя запад – мястото, където Слънцето залязва. Вие искате да имате сполука във вашия живот. Всяка сполука, това е вашият изток. Всяка загуба е вашият запад. Когато Слънцето изгрява, ще ви застави да идете на работа. Когато залязва, ще ви накара да се върнете вкъщи.

В религиозния живот по какво се отличават религиозните хора? Казвате „светски човек“ и „религиозен човек“. В религиозния човек са се събудили един вид чувства, в светския – друг вид чувства. В младите хора има особени чувства, които са събудени, а в старите хора има други чувства, които се събуждат. Когато в младия се събудят младите чувства, той става млад. Когато в стария се събуждат старите чувства, той става стар. Когато в ученолюбивия се събудят учените чувства, той става учен. Когато в невежия се събудят невежите чувства, той става невежа. Да предположим, че вие сте даровит, имате хубав глас, но не искате да пее-те. Купувате си един билет от българската лотария или от друга някоя лотария. В българската лотария има печалба от един милион. Вие мислите, че непременно единият милион ще ви се падне. Седите и си въобразявате цял ден, мислите, че милионът ще дойде.

На какво прилича това, което начертах? (*Фиг. 1.*) То прилича на една чаша, която е обърната надолу, и водата е изсипана. Но в моя ум това представлява човешката ми-

Фиг. 1

слеца способност. Като си купите тоя билет, вие сте в основата на човека, при първата линия (1). Във вас действа Луната, вие сте *месечинов човек*. Седиш и очакваш отнякъде да дойде щастието, да дойде късметът – на тебе ти влияе Месечината. Питам: колко късметлия можеш да бъдеш? Колкото при Луната може да узрее житото, толкова и ти ще бъдеш късметлия. За да бъдеш късметлия, трябва да дойде втората линия. Тук иде Меркурий (2), това е практическото училище. После Венерините чувства трябва да дойдат – иде третата линия (3). И най-после Слънцето дойде (4). Аз наричам *Слънце* това, разумното у човека, което съединява чувствата, което стимулира. Първата линия е на Луната, втората е на Меркурий, третата е на Венера и четвъртата е на Слънцето. Имате тогава сполука в живота. Сполуката иде в четирите линии. Това е кварта. Какво ще разберете вие от кварта? В музиката ще видите квартата – от първата нота ще прескочите на четвъртата, четвъртият тон ще вземете. Значи в дадения случай 4 има съвсем друго значение.

Върху някои неща ако не разсъждавате, вие не можете да постигнете целта, към която се стремите. След като имате една несполука, вие започвате да мислите, да търсите причината на нещата. Питали ли сте се някой път, като си вземете билет, защо не ви се пада печалба? Вие трябва да изучавате закона, пътя, по който вървят числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Но това е наше разбиране, разбиране на бялата раса. Семитите започват от обратната посока, от дясно наляво: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Тези хора имат две различни точки. Ако вие от дясно наляво отивате, вие сте човек, който от горе надолу слиза. Ако от ляво надясно отивате, вие ще бъдете човек, който от долу нагоре отива. Ако вие живеете като един семит, вие инволюирате, слизате от горе надолу. Ако аз ви намеря да пишете по този начин – втория, зная, че някога сте били богат човек, разполагали сте с много средства, баща ви е бил имотен. Вие седите и не работите,

казвате: „Баща ми е богат. Оттук ще взема назаем, оттам ще взема“, разчитате на другите. А ако сте от първите, вие разчитате на себе си. Казвате: „Я да се опретна, имам сили и способности“ и започвате да работите.

Тогава казвам: онзи, който започва по този начин – от ляво надясно, може да успее много повече, отколкото онзи, който започва от дясно наляво. Човек, който започва от ляво надясно, винаги печели повече, отколкото онзи, който започва от дясно наляво. Може да попитаме: какво са създали онези раси – китайците, асирийците, вавилонците? Семитите какво създадоха в света? Китайците пишат от горе надолу, семитите – от дясно наляво. Бялата раса пише от ляво надясно. Значи сегашната култура се дължи на бялата раса. Бялата раса има по-голяма разумност, по-големи разбирания. Но в бялата раса трябва да се освободят от ония криви чувства и от ония криви заблуждения, които наследиха от своите учители – семитите, асирийците. Понякога и в бялата раса правят погрешки.

Дойде някой стар човек и каже: „Едно време този трап го прескачах, сега пак ще го прескоча“. Засили се и – хоп, в трапа. Младият го прескача, защото отива да яде череши, които се намират на другия край на трапа. В него желание то да яде череши е толкова силно, че това желание го хвърля на онзи край и той прескача трапа. Къде е погрешката на стария човек, за да падне вътре? Погрешката на стария човек седи в това, че започва да разсъждава: „Дали ще мога да прескоча трапа, или не?“. Щом започнеш да разсъждаваш дали можеш да прескочиш трапа, 50 процента е сигурно, че ще влезеш вътре.

Щом вие започнете да разсъждавате дали сте религиозен човек, 50 процента сте изгубили вашата религиозност. Казвате: „Трябва да станем по-добри“. Щом започнете да мислите, че ще станете по-добри, същият закон е. Много музиканти и художници губят заради това, че искат да станат повече от това, което са. Човек не може да бъде повече от това, което Бог е вложил в него. Лицето определя височината на цялото тяло. Широчината на носа определя широчината на раменете. Кривата линия на носа опреде-

ля каква ще бъде вашата активност. Вашият нос има една линия, която определя доколко сте активни. Вие искате от един човек да бъде работлив – погледнете носа му. Носът ще го покаже такъв, какъвто вие очаквате. Вие ще се проявите такъв, какъвто сте. Ще кажете: „Аз очаквах от него“. Ти очакваш от своето гледище, ти виждаш какво може да направи.

Вземете например една свещ – ако тя е направена от непочистено вещество, като я запалите, ще има повече дим. Вие знаете, едно време имаше такива газеничета – щом се остави да гори едно газениче вкъщи, сутрин, като станеш и си изчистиш носа, всичко е черно; и като влезеш в къщата, цялата се е вмирисала от газеничето. Сега има голям прогрес. Електрическата свещ има съвсем друго горене. На някои от вас религиозните чувства са газеничета. В религиозно отношение някои от вас си служат с газеничета и постоянно излиза черно от носа ви. Това показва, че горенето във вас не е правилно.

Казвам: възможностите във вас какви са? Вие се надявате на баща си. Баща ви е казал: „Синко, аз ще оставя всичко на тебе“. Но вие се самоизлъгвате. Бащите са умни хора. Бащата никога не оставя своето имане на своя несретен син. Мислете хубаво. Бог никога не оставя своите блага на своите несретни синове. Всеки човек може да направи тази погрешка. Ако вие се учите, ако имате добро желание да работите, ще ви даде Господ нещо, но това, за което копнеете, няма да го постигнете. Основните работи ще ви даде това, с което ще се занимавате.

Някои от вас сега казват: „Аз вярвам, но дали има Господ?“. Виждам това във вашето подсъзнание. Вярвам или не, но аз често проверявам дали пея добре, не ходя да питам никого. Карат се двама души и аз отивам при тях да си тананикам. Пея си и те престават да се карат. Ако аз пея и те продължават да се карат, тогава си казвам: не съм добър певец. Когато двама души се бият, аз използвам този случай. Защо? Опитвам себе си дали съм добър певец, или не. Хубаво, но това сравнение какво ще ви допринесе? Вие, като станете сутрин, с коя дума започвате, коя дума произ-

насяте? Например тази сутрин какво ви дойде на ума? Ако думата, която ви е дошла на ума, започва с *Л* или с *М*, или с *Ж*, или с *Н*, или с *Р*, или със *С*, или с *О*, или с *А*, постиженията през този ден ще бъдат различни. Това са философски разсъждения. Нещата не са тъй празни. Например седя аз и ви говоря върху пеенето, върху неговата сила. Когато ви говоря за музиката, ще имате едно схващане, но ако започна да ви пея, от моето пеене ще имате съвсем друго схващане. Или искам да ви говоря за религия. Никога не мога да ви предам това, за което ви говоря, ако аз сам не го чувствам. Никога не може да предадете това, което сами не чувствате.

Досега все са ме питали: „По кой начин ще познаем дали имаме любов към Бога, или нямаме?“. Познава се. Човек трябва да има голяма вяра. Вие никога не се съмнявате в онзи, когото обичате. Любовта се познава по доброто. Човек, който ви обича, никога не може да ви направи пакост. Ако ви направи пакост, моментално ще я изправи. Пък онези, които не ви обичат, оставят работите неоправени. Аз различавам следното: когато човек обича Бога, той започва да живее добре. Той е добър към себе си. В него има един стремеж. Човек, който се е влюбил в Бога, започва да живее добре, започва да мисли добре, започва да чувства добре и започва да постъпва добре. Във всичките си отношения той е изправен. Онзи, който обича Бога, и като музикант успява. Онзи, който обича Бога, и като художник успява. Онзи, който обича Бога, и като търговец успява. Майка, която обича Бога, като майка успява. Баща, който обича Бога, като баща успява. Всички, които обичат Бога, успяват.

Всички, които не успяват, любовта им към Бога не е положителна величина. Вие ще попитате: „Защо е така?“. Аз мога да ви отговоря с един контраст: защото не може да бъде другояче. И това не е философия. Така е, понеже вие се движите към светлината. Следователно Бог е една светлина надалече и колкото повече се приближавате към Него, толкова светлината се увеличава. Всички неща стават ясни и вие виждате какво е тяхното предназначение. Колкото повече се отдалечавате, толкова нещата стават неясни. Ако дам на десет души, които имат хубаво зрение, да вдянат конец в тъмното, колко от тях ще успеят? Някои са майстори,

даже в тъмното вдяват. А при други конецът отива нагоре-надолу, не може по никакъв начин да влезе.

Мнозина от вас държите една посока: вие се отдалечавате от Бога, вместо да се приближавате. Ще ме запитате защо се отдалечавате. Защото има мъгла около вас. Вие сте изгубили четирите основни точки на вашите схващания и следователно сте в една мъгла. Ако нямаш компас, не може да знаеш накъде е изток, накъде е запад и ще започнеш да се луташ. Преди две години една голяма група отидохме на езерото Бъбрека. Седяхме на извора и падна голяма мъгла. 30–40 души тръгнаха обратно за София, а ние ги изпратихме донякъде. Връщаме се и седим при извора. Всички мислят: „Къде ли отидоха? Сигурно са минали хижата“. По едно време, гледам, насреща иде един човек, после една голяма група. Мислят, че иде нова група от София, а пък те същите, които тръгнаха за София. Като ходили, ходили, пак дойдоха при нас. Тогава с тях слязохме в лагера, за да вземат стария път и да идат за София. Понеже мъглата беше голяма, изгубиха пътя, изгубиха четирите точки на своите схващания. Казвам: чудно нещо, София да не намерят! В дадения случай това са нашите стари погрешки.

Когато един човек не отива към Бога, винаги се влияе в своите стари погрешки. Всеки един от вас ще знае, че щом се връща в своите стари погрешки, мъгла има. Той не отива към целта, която има предвид, но се връща. Какво се изисква в дадения случай? Мъглата може да се вдигне само при условие, че дойде силно течение. Вятърът трябва да я разхвърли. В човека трябва да дойде неговата мисъл, да започне да мисли. Всички трябва да започнете да мислите. Казвате: „Сериозна работа!“. Намерете тази дума, с която може да започнете. Каква дума може да турите? Питам: в човека любовта ли се роди по-напред и после думата *любов*, или по-напред думата *любов* дойде, а после любовта? Сега се пита: светлината ли беше по-напред, а очите дойдоха после, или първо бяха очите, а после дойде светлината? Светлината съществува преди очите. Очите после се образуваха като едно средство.

Казвам: за да се развива зрението, трябва наука. Ако си музикант, трябва да развиваш слуха. Ако си човек на етиката, трябва да развиваш носа. Ако си човек на любовта, трябва да развиваш езика. Ако си човек на правдата, трябва да развиваш осезанието, да чувстваш. Ние трябва да възстановим чувствителността. Осезанието във всичките хора не е нормално. У някои вкусът не е нормален, у някои – слухът, у някои обонянието не е нормално, а у някои – зрението. Вие виждате различни неща и казвате: „Това е грозно, онава е грозно“. Има някои неща, които внасят във вас страх, имате една опитност с тях. То е от вашето зрение. Например страх ви е от змии. Като видите змия, побягвате от нея. А друг като види змия, нему му е приятно, той ще иде да я хване. Ако някой щъркел види змия, ще дойде до нея, ще я улови, ще я понесе – казва: „Намерих нещо за ядене“. Ако не знае как да я хване, тя ще се увие около шията му. Тогава той ще се намери в деликатно положение. Някои въпроси вие ги разрешавате правилно – хващате змията и тя увисва. Някой път тази змия се увие около врата ви и тогава вие се намерите в трудно положение. Какво трябва да правите, когато не можете да разрешите един въпрос?

Вчера една млада сестра си купила нови обувки и идва да ми се похвали. Казва, че носи 39-ти номер, но взела 38-ми. Аз сега мисля: на нея не 38-ми, не 39-ти, но 40-ти номер ѝ трябва. Няма да ѝ кажа това, тя счита, че е грозно с такива големи обувки да ходи. Тя разправя един случай като анекдот. Отива на екскурзия, обува със своите обувки 38-ми номер. Една 90-годишна, една 70-годишна и една 60-годишна сестра вървят пред нея, а тя, най-младата, след тях. Старите сестри казват: „Брей, Господ остави една млада сестра да ни придружава!“. Казвам: тя ги придружава по неволя, не по добра воля. Придружава ги поради тесните си обувки, те я накараха да бъде отзад. Много пъти казвате: „Аз искам да направя добро“, но не че вие го искате, а вашите обувки, които ви стягат, ви заставят да постъпите така. Онази сестра толкова много се уморила, че я оставили в едно село в къщата на една жена. Вие се запознаете с тази жена не от добро желание, но обувките 38-ми номер ви стягат.

Ако се събудят вашите чувства отзад на главата, вие ще имате съвсем друг характер. Ако се събуди вашият мозък, а вие сте млад момък, ще търсите мома да се ожените. Ако се събуди два пръста по-нагоре вашият мозък, вие ще имате желание да си направите къща, да имате хубава стая, ще искате да имате и деца. Ако се събуди още два пръста нагоре мозъкът ви, ще имате желание всички да говорят за вас добре – тогава във вас се е събудило чувството за достойнство. Ако още два пръста нагоре се събуди вашият мозък, вие ще искате да бъдете религиозен, ще започнете да почитате – ще кажете: „Положението на майката е най-високият връх“. Всичко в живота е намясто. Младият е на правата посока и майката е на правата посока. Онези, които търсят славата, и те са на правата посока.

Погрешката в какво седи? Младият мисли, че от тази любов няма по-висока. Той мисли, че момата, в която се е влюбил, ще му донесе всичкото щастие. Не, тя ще му донесе всичките нещастия. Тя е първата мома, която ще го излъже. В него след това ще се роди омраза, ще иска да си отмъсти. Пък тази мома не е искала да го излъже. Тя го е гледала, гледала и най-после казва: „Не е за мене“. И тя има правото. Никой момък няма право да наложи на една мома да се ожени за него. Както той е свободен да избира, така и тя е свободна да избира. Значи той трябва да има едно правилно разбиране. Не е лошо майката да има деца, но какви ще бъдат тези деца? Ако ги нареди такива, които няма да я слушат, тя не може да бъде щастлива. После, ти търсиш слава от хората. Ако тия хора не те обичат, каква слава ще ти дадат? Някой път, като се запознаят с тебе, ще ти дадат славата. Като изразиш своя живот, ще изнесат всичките ти най-лоши работи във вестниците, ще те прославят. Ще дадат слава не на добродетелите ти, но ще извадят всичките ти престъпления и пороци и ще ги увеличат. Питам: защо ти е такава слава, такова обществено положение, да те изкарат престъпник?

Искате да отидете при Бога. Там ще намерите тези, религиозните хора. В Америка често в църквите имат спънки с едни ексцентрични религиозни хора. Те са с особено по-

ведение. Като влязат в църквата, четат си тихо, няма никакъв разговор, но като започне проповедникът да чете, тези ексцентрични хора ще си кажат мнението. Проповедникът говори, а някой извиква. Седи си на мястото и като заговори пак проповедникът, той пак извиква. Някой път проповедникът иска да му каже да пази благоприличие. Онзи ги безпокои. Питам сега: кое е онова чувство, което го заставя да вика? Всеки ще каже, че този човек е невъзпитан. „Много находчиви мисли“ – казват. Някой път някой от тези ексцентрични хора ще влезе в най-богатата църква, в която има много хубави столове, направени от кадифе, и ще седне на един такъв стол. Пристига някой с жена си, с децата си, поглежда го учтиво. Той седи спокоен. Не знае, че това кресло е направено за друг. Онзи го пита: „Знаеш ли на кого е това кресло?“. – „Не зная.“ – „Това кресло е мое.“ – „Радвам се, че е твое.“ – „Ами ти знаеш ли колко струва?“ – „Не зная.“ – „2500 долара.“ – „Струва си парите.“ Какво да му кажеш? Това са ексцентричности.

Всички ние в света имаме тия ексцентричности. Всеки един човек, в сравнение с другите хора, има някаква ексцентричност. Някои чувства са по-силно развити, някои са по-слабо развити. Някои способности са по-силно развити, други – по-слабо. Когато в художника се развиват тези чувства на художество, той художник става. Когато в музиканта са развити способностите, той има развито музикално чувство. Ти не можеш да бъдеш музикант, ако нямаш това чувство развито. То се мери по широчината, има един ръб отстрани на главата и по този ръб се мери. Той има едно чувство, което определя ритъма на музиката. Тук, на това място, Природата е турила тази способност на музиканта. Като ви говорям, вие ще се чудите къде е това чувство.

Някои от вас искат да бъдат набожни. Набожността е горе на главата. Ако главата горе е издадена, този човек е набожен. Три качества има набожността. Набожният има любов към Бога, уважение и благоговение. Този човек, който има това религиозно чувство, не иска една мравка да унищожи, той зачита всичко. Той счита даже и камъчетата за свещени. Хората са религиозни, когато имат това рели-

гиозно чувство развито. Казвам: ако това чувство у тебе не е развито, ти никога не можеш да бъдеш толкова деликатен. Нали казвате: „Човек трябва да бъде деликатен в своите чувства“. В сегашния век ние се нуждаем от деликатност в нашите чувства. Ние не сме така деликатни, че да усещаме страданията на хората, в даден случай да ги чувстваме и да знаем как да им помогнем. Един човек се е отчаял от живота, казва: „Няма за кого да живея“. Отчаял се е, отвратил се е от хората. Понеже работите му не вървят, ти трябва да му дадеш противоположното чувство. Този човек изисква да му кажеш само една-две думи и всичките работи ще се оправят. Той си казва: „Твоите работи няма да се оправят. Ти деца имаш, но нищо няма да излезе от тях. Ти и жена имаш, но е лоша“. Тогава ти му кажи: „Твоите работи ще се оправят. Ти имаш отлична жена“, макар и жена му да не е отлична. Кажи му тези думи и веднага този човек ще се измени, всичките му работи ще се оправят. Той за пръв път слуша такова нещо, никой досега не му го е казвал. И онзи, видният професор, когато вземе някой ученик, от него музикант изкарва. Ако е някой, който не разбира от музика, какво ще допринесе на даровития човек?

Щом кажа: „Бог“, веднага в мене трябва да се събуди това чувство, което съответства на Бога. Тъй щото аз трябва да обичам. В света само Бог е, Който може да събуди това чувство в нас. Никой друг не може да събуди това чувство. Другите може да събудят други чувства. Единственото същество, което може да събуди това чувство, то е именно Бог. Като дойдеш до Бога, Той ще го събуди. Ако това чувство се събуди, ти си намерил Бога, ако не се събуди, ти носиш някакъв лъжлив Господ. Казваме, че човек трябва да разсъждава. Ти ако не си намерил истинската философия, има хора, които може да събудят в тебе тия способности, причините на нещата да знаеш.

Музиката в тебе не може да се събуди от който и да е човек. Само музикант може да събуди това чувство. Който не е музикант, не може да го събуди. Когато ти намериш истинския музикант, той трябва да събуди това чувство. Следователно всеки, който иска да стане музикант, трябва да

намери един истински музикант. Всеки, който иска да стане художник, трябва да намери истинския художник. Какъвто и да искате да станете в света, непременно трябва да имате един модел. Тия модели съществуват. Значи съществуват ред същества, с които ние трябва да се запознаем и които ще предизвикат в нас тези благородни чувства и благородни способности, чрез които ще можем да се повдигнем.

Вие казвате, че понякога мислите за Духа. Какво нещо е Духът? Имате много погрешни схващания за него. Духът е най-сигурното. Христос казва: „Духът, който Аз ще ви пратя, той ще ви научи на всичко“. Онзи дух, който научава човека на всичко, той е Божественият Дух. Онзи, който не те научава на всичко, той не е Божествен. Всеки един дух, който дойде в тебе, той трябва да те научи, и не само на едно нещо, но трябва да те научи на всичко. Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли са“. Духът, който е от Бога, той ще ви научи на всичко. Този, който не е от Бога, ще ви научи на това, което не е. Божественият Дух ще ви научи на това, което е, и ще ви подтикне в пътя.

Някой път вие се чудите: „Какво казва Учителя?“. Не, вие още не сте на правия път. Аз ви показвам една бучка захар и вие казвате: „Това е захар“. То е предположение във вас. Вие имате право да знаете дали това е захар, или не. Ако ви дам тази бучка и вие я поставите на езика си, той ще ви каже истинска захар ли е, или не. Може един предмет да има бял цвят и да ви се представя като захар, без да е захар. Онова, което може да събуди реалното, идеалното във вас, то е Божественото. Всяка една мисъл и всяко едно чувство, които събуждат идеята за идеалното, за реалното в света, те са правите.

Аз ви говоря, а вие казвате: „Че досега ние не сме ли намерили Бога?“. Ако вие само сте видели един професор, каква е ползата от виждането на този професор? Той е човек на изкуството, на художеството, и започва да ви учи. Знаете вече всяка линия как да определите, рисувате един човек. Но как ще определите правата линия на доброто? Или правата линия на неговия талант? Или правата линия на неговата твърдост? Или искате да покажете, че този чо-

век е постоянен – как ще го нарисувате? Как ще покажете, че е изменчив? Не е лесна работа да бъде човек художник. Художникът, когато рисува един човек, трябва да постави съответните черти.

Вие седите и не заемате естествено положение, не се държите както трябва. Някои стискат устата си повече, отколкото трябва, а някои я отварят повече, отколкото трябва. Като дойдете тук, трябва да имате най-хубавото разположение. Твоята уста не може да изглежда хубаво, ако нямаш разположение. Като стискаш уста, това показва твоята твърдост. Като я мърдаш, казваш: „Няма да отида да му шетам“. Като си отпуснал устните си, това показва недоволство. Ти гледаш, че някой си е свил едното око или пък двете очи, че някой друг не е спокоен, върти се. Гледаш всичко това. Аз бих желал, като дойдете тук, да бъдете слепи. Вие слушате лекцията, но гледате как един се почесва. Значи вие не сте разбрали лекцията. Човек, който е дошъл да учи Божественото, трябва да слуша. Всичките неестествени движения нищо не значат. Някой мърда езика си, очите си. Когато изучавате себе си, когато мислите върху себе си, оставате погрешките на хората.

Вие искате да изследвате човека. Има някои аномалности в човека, намерете ги. Аномалност означава *над нормата*. В човека има едно състояние специфично, което при обикновените условия се заражда. Вие искате човек да бъде търпелив, но знаете ли, че търпението е за гениалните хора? Кой от вас има търпение? Аз съм ви давал онзи пример за ученика, който отива в Индия при един знаменит учител да го учи за любовта. Учителят му го праща да направи един опит. „Ти – казва – ще идеш при един военен и ще му удариш една плесница, ще се покажеш смел. После ще идеш при един брамин, който се моли, и на него ще удариш една плесница. След това ще идеш при един голям мъдрец, голям адепт – и на него ще удариш една плесница. И ще дойдеш да ми кажеш какво стана.“

Ученикът става, отива при военния и му удря една плесница. Онзи му удря две плесници, катурва го на земята. Отива при брамина, който се молел, и на него удря плесни-

ца. Браминът повдига ръка да го удари, но веднага я спуска надолу и не го удря. Най-после отива при адепта, удря му една плесница. Но адептът даже не усетил плесницата, като че нищо не се било случило. Връща се ученикът и разправя на своя учител: „Опасно нещо е да се удари плесница на военен. Аз му ударих една, той ми удари две, паднах и се преобърнах два пъти. На брамина като ударих една плесница, той само повдигна ръката си, но не ме удари и я спусна. А като ударих адепта, той даже не се помръдна“. Казва му учителят: „Ти можеш да намериш Божията любов само ако си като адепта. Ако си като военния, като ти ударят една плесница, да удариш две, ти не можеш да намериш Божията любов. Ако си като брамина, който повдига ръка и не удря, пак не можеш да намериш Божията любов. Но ако си като онзи адепт, който така се е вгълбил, че не усеща какво става отвън, тогава може да те посети Божията любов“.

Докато ние се безпокоим за най-малките работи в света, Божията любов не е в нас, тя е едно далечно състояние. Един ден си разположен, на другия ден не си разположен – ние трябва да имаме едно чувство в себе си, всякога трябва да бъдем разположени. Аз не казвам водата на повърхността да не се вълнува. Нека да се вълнува, но долу, на 30–40 метра, да е тихо, спокойно. В глъбините на своята душа да бъде спокойно. Някой път на 10 метра от повърхността може да има вълнение, но долу, на дъното, трябва да има спокойствие.

Сега вие искате и отвън да не се вълнувате. Отвън ще се вълнуваш, но дълбоко в душата си ще бъдеш спокоен. Нищо, че се вълнуваш външно, то е необходимо. Сега не разбирайте криво, че човек не трябва да се вълнува. Вълнуването произвежда обновяване. Всяко развълнувано чувство в човека е процес на обновяване. Защото, ако не се вълнуваш, ще дойде едно чувство на безразличие в живота. Когато тази вода изгуби своята преснота, започва да се образува една миризма, има някои гниещи вещества. Всичките води, които текат, които се движат, те се опресняват.

Вие питате защо са страданията. Страданията са за опресняване. Ако нямате страдания, ще ви сполетят два пъти

по-големи нещастия, отколкото сега. Всичките страдания ни опресняват. Някой път те не постигат тази цел, но изобщо страданията опресняват. Ако страда, човек се подмладява. Когато говоря за страданията, разбирам Божествения процес, при който чувствата се опресняват, движението на тия чувства се опреснява. Когато дойдат страданията, вие трябва да отпразните ума си към Бога. Той, като гледа всичките твои страдания, всякога помага. Бог е толкова внимателен, на всички помага. Когато страдате, вие сте пред зрението на Бога. Той е намислил да ви помогне. Ако не Го спрете в Неговата помощ, благословието ще дойде. Някой път се намесите и казвате: „Защо са тия страдания?“. Тия страдания са, за да ви помогне Господ. Щом страдаш, ще ти помогне. Роптаеш ли, няма да дойде помощта. Ще чакаш, може дълго време да мине. – „Колко дълго време?“ Дългото време е от вас.

Ако Божието благословение закъснее половин час, роптали сте. Ако закъснее един час, роптали сте повече. Ако закъснее още повече: един месец, една година, десет години, казвам: вие сте прекалили. Щом не роптаете и вярвате с абсолютна вяра, страданието е моментно – за една минута ще мине и ще си замине. Ако нямаш тази вяра, то ще остане половин час, един час, една седмица, един месец, даже някой път една година – ще закъснее да си замине. Погрешката е във вас. Ако стоите по три години в един клас, вашите учители ли са тези, които искат да ви задържат в класа? Причината сте вие. Ако минавате два класа в една година, значи способни сте, много учите. Ако минавате по един клас, нормално вървите. Сега желая ви поне нормално да минавате класовете, да не сте по три години в един клас.

Наприме песента *Фир-фюр-фен* как бихте я изпели по Бога? От Божествено гледище как бихте изпели *Фир-фюр-фен*? Като срещнете един човек, да му направите една услуга, та той през целия си живот да е радостен, че сте го срещнали, че сте били внимателни и сте оставили едно чувство в него. Отиваш да правиш услуга – как трябва да се направи едно добро? Ако аз съм на вашето място, ето какво бих направил. Най-добрият метод, който съм намерил, за мене е

следният: ще взема две стомни, ще ида горе в планината, ще ги напълня с вода, после ще се спра със стомните на едно безводно място, където минават богати хора, аристократи, които са ходили на екскурзия. Ще наливам от чистата вода в хубава чиста чаша и ще предлагам: „Заповядайте, заповядайте“. Като изпие водата, този, богатият, ще каже: „Много ви благодаря“. Не да идеш в къщата му, но там, далече на пътя, като му дадеш вода, този човек ще те погледне и ще каже: „Много съм ти благодарен“. Тогава той ще намисли един ден да ти се отплати.

Казвам: когато правиш една услуга, направи я намясто, със стомните далече на пътя, не в града. Не мислете, че като сте извадили от джоба си пет лева и сте ги дали, вие сте платили. Ти с тези пет лева нищо не си направил. Христос казва, че нито една чаша вода, която е дадена, няма да остане без своята заплата. Когато ти с тези две стомни отидеш на пътя и дадеш по една чаша вода на хората, тогава Господ и на тебе ще даде една хубава чаша, Божието благословение ще дойде върху тебе. Сега и вие, с вашите две стомни в ръце, идете далече на пътя, където хората са жадни, по една чаша вода да им дадете, за да дойде Божието благословение върху вас.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

35. лекция, 22 юни 1938 г., София, Изгрев

ОСНОВА НА ЗДРАВЕТО

*Отче наш
Изгрява Слънцето*

Като се зададе една тема, вземете я най-първо като образ за размишление. Да кажем, че тук е написано: „Чистотата на мислите, чистотата на чувствата, чистотата на постъпките, чистотата на топлината“. Тази картина не е пълна. Човек може да рисува както иска, но всеки един образ в Природата той трябва да си го представи, като го рисува. Има образи в Природата, които не носят своя първичен образ.

Да вземем сега ценността на здравето. Ценността на здравето е основата на здравето. Здравето е един резултат. Съвременните хора имат едно понятие за придобитите неща и дават цена само на нещо, което не е придобито. Но и онова, което има да се придобие, и то е ценно. Което досега е придобито, то е много малко. Ако се раздели, много малко ще остане за всеки. Казвам: разсъждавайте за здравето. Като говорите за здравето, да го почувствате в себе си и да почувствате всички негови качества. Ще изложиш какво мислиш за него, какво чувстваш, как го разбираш и най-после какво е здравето в тебе.

Ако човек не е здрав, то и неговите придобивки ще бъдат такива. Каквото е здравето, такива ще бъдат и придобивките. Каквато е мисълта му, каквито са чувствата му, каквато е волята му, такива ще бъдат и неговите придобивки, такива ще бъдат и неговите отношения. При това Бог изисква всички ние да бъдем здрави, както Той ни е направил. Всякога, когато идва едно същество от невидимия свят, то ни разглежда от това гледище: както Бог ни е направил. Следователно каквото ново придобиеш, и то ще е същото. Как наричате вие тези придобивки? Представете си, че на гърба на един вол сте написали „учен вол“. Тогава съществото, като слезе и види този учен вол, ще търси господаря

му, понеже господарят му е учил, та този вол да стане учен. И тогава човек ще отговаря за учеността на вола. Пишат на гърба на вола „лош вол“ – пак ще търсят господаря.

Сега човек има двама господари в света. Единият господар е проявеният Бог, другият господар е дяволът. Бог написал „добър вол“, дяволът написал „лош вол“. Бог написал „любящ вол“, дяволът написал „мразещ вол“. Какво ще разберете вие от това? Вие всеки ден имате известни състояния и не можете да си дадете никакъв отчет за тях. Вие сте, да кажем, неразположени духом. Всеки един от вас трябва да се изпита какво може да издържи. Например имате един котел и опитвате какво налягане, какво напрежение на парата може да издържи. Напрежението не трябва да дойде до максимума, защото може да се пръсне котелът. Не само да се пукне, но някой път може и да се пръсне. Ако парният котел на някоя превозна машина се пръсне на някоя гара, гарата може да се вдигне във въздуха.

Казвам новото сега: знанието трябва да дойде, за да се подмладите. Всички трябва да имате желание да се подмладите в любовта. Гледам, всички хора са остарели в любовта. Казвате: „Младостта беше едно време. Учението ни интересуваше едно време. Здравето беше до едно време“. Остаряйте вече, изпияте си песента. Хубаво, но всички тия неща са статични положения. Ти си актьор, една вечер на сцената си играл някаква видна роля, като нея няма втора, или пък си играл някаква незавидна роля, роля на човек незначителен. А пък видните и незавидните роли имат еднаква цена в общото. Сега всички тук имате желание да играете видни роли. В тялото е имало състезание на три билиона и шестстотин милиона клетки, кои да образуват главата. Онези клетки, които не са могли да се съберат в главата, те са образували дробовите. Онези клетки, които не са могли да се съберат в дробовите, те се образували стомаха. Онези клетки, които не са могли да се поберат в стомаха, образували са мускулната система. Има едно разпределение, завземали са място. Каква разлика има между клетките, които са в главата, и клетките, които са в дробовите? Предназначението на клетките в главата е да мислят. Онези клетки, които са

в дробовете, имат предназначение да чувстват. Клетките, които са в стомаха, са работници, те дават резултат. В главата е мисълта. Между двата бели дроба е поставено сърцето.

Сега ние сме се отделили и считаме, че Бог е вън от нас, търсим Го някъде. То е отчасти вярно. Бог е извън нас, но Той е и вътре в нас. Какво разбираме, като казваме „извън нас“? По отношение на нашето тяло считаме Бога извън нас. Но пак по отношение на тялото считаме, че е вътре в нас. Като казваме, че Бог е вътре в нас, разбираме „в тялото“, за тялото мислим. Някой път разбираме душата – считаме, че Бог е вън от душата и вътре в душата. И пак считаме тази душа за материална. Казвате, че човек има душа. Как обосновавате, че човек има душа? Всеки един от вас, макар и да не е учен, все ще го обоснове, все ще разпразя, че има душа. Питам: десет души от вас, които говорят за душата, какво ще кажат?

Целта не ми е да ви обяснявам какво е душата, защото всички вие знаете какво нещо е душата, без значение дали можете да я определите, или не. Когато казвам, че вие разбирате душата, аз си служа с един максимум, или с една мярка. Ако ви дам по една бучка захар да близнете, вие всички ще знаете какво нещо е сладчина. Вашите философски понятия и разбирания може да са различни, но всички едновременно чувствате една специфичност. Тази особеност, тази специфичност е сладчината. Ако имаме един уред, с който да измерим, ще видите, че сладчината в някого е по-силна, в някого е по-слаба, но всички разбирате какво нещо е сладчина. Аз защо да ви обяснявам какво нещо е тя? Най-първо при сладчината слюнката ще ви потече. Това отчасти е вярно. Ако ви дам някаква горчивина, при нея ще ви потече ли слюнката? И ако потече при горчивината, тогава? Сега тук няма противоречие, защото горчивото какво е? Ще каже някой, че е противното на сладчината.

Казвам: сладкото го дръжте в себе си, пренесете го от физическия свят в по-горния. Едно чувство може да бъде сладко, една мисъл може да бъде сладка. Сладките мисли са здравословни, а горчивите мисли какви са? Казвате: „Горчиви мисли и горчиви чувства има някой човек“. Те не са

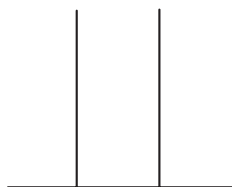
здравословни. В тях се зараждат болезнените състояния. Едно горчиво чувство е причина за свиването на капилярните съдове. От физическо гледище горчивите чувства образуват свиване на капилярните съдове. При това свиване съдовете изгубват всякога своята пластичност, вследствие на което кръвта не може да се движи добре. При това капилярните съдове имат известни мерки, имат известна чувствителност – деликатни нишки, с които всеки един капилярен съд трябва да изпитва кръвта, която минава. Някой път тези съдове изгубват тази чувствителност. Капилярните съдове имат такава чувствителност, както папилите на пръстите ви.

Като пипате някой предмет, който е гладък, може да почувствате какви са качествата на този предмет. И ако си поставите ръката на ръката на някой човек, който е добър, ще почувствате, че нещо хубаво излиза от него. Ако си поставите ръката на някой лош човек, ще почувствате нещо лошо. Това, което сте почувствали, е или магнетизъм, или електричество, което е минало във вашите пръсти. Някой път това, което ще почувствате, може да има грамадно влияние върху вас. Вие се допирате до дърветата или до камъните и мислите, че това съприкосновение ще има някакво последствие. Всякога ще има известно последствие. Излизате ли на въздух, помнете: въздухът има влияние върху вас. Вие може да не съзнавате това в даден случай. Слънчевите лъчи имат влияние върху вас. Ако вие, след като изгрее Слънцето, съсредоточите вашата мисъл, че живеете в Бога, тогава слънчевите лъчи ще имат друго отношение, Слънцето ще има друго влияние върху вас. Срещате един човек и мислите, че Бог го е създал – този човек ще окаже известно влияние върху вас. Казвате: „Човек е дошъл да се мъчи в света“. Или казвате: „Дотегна ми да живея“. Какво трябва да направи човек, на когото му е дотегнало да живее? На вас като ви дотегне и не ви се живее, какво правите? Щом някому е дотегнало, да иде на Витоша да се разходи. Значи това, което е дотегнало, да иде по храстите тук-там, да се закачи. И като се върнете, олекне ви малко, просветне ви ума, измени се състоянието ви и кажете: „Живее ми се!“.

Казвам: наука ви трябва. Вие питате: „Какво сме научили?“. Осем хиляди години какво сте научили? В денонощието по 8 часа сте спали, някой път по 10 часа – остават 14 часа. За ядене и пиене сте употребявали още 4 часа – остават 10 часа. През тези 10 часа какво сте мислили? За 8000 години всеки ден сте имали по 10 часа да мислите. Тези часове ги превърнете в дни, в месеци и тогава какво число ще получите? Ще получите едно грамадно число. И тогава Господ ще иска от вас един отчет през тия 10 часа всеки ден какво сте правили. За 14 часа отчет няма да давате, то е подсъзнанието, но за 10 часа ще дадете. Или поне ще дадете отчет за 3 часа на ден какво сте мислили.

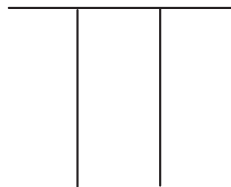
Някои ми казват: „Много е лош този ум, който имам“. Какво трябва да се мисли? Единственото нещо е, че трябва да се учите да мислите. За да мисли, човек трябва да бъде здрав. Мисленето трябва да бъде здраво, чувстването трябва да бъде здраво и в постъпките човек трябва да бъде здрав. Вие не можете да бъдете здрави, ако не разбирате закона на Любовта. Основата на здравето е любовта. Сега ходите лекари да ви лекуват. Но първо питали ли сте Господа при какъв лекар да идете? Че вие правите престъпление! Ще питате Господа: „При кой лекар трябва да идем?“.

Защото ти може да страдаш от болест на нервите и да отидеш при някой лекар, който е специалист по стомашни болести. Има специалисти по различни болести. Някой ще

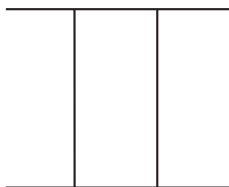

Фиг. 1

каже: „На мене не ми трябва лекари“. Трябват ти лекари. Има един специалист в умствения свят, един специалист в духовния свят и един специалист във физическия свят, на физическото поле. Най-първо ще викаш лекаря в умствения свят, той ще си даде мнението и ще каже: „Ще повикате моя колега, но моята рецепта е такава и такава“. Той пише така (фиг. 1), това е неговата рецепта. Рецептата на втория лекар, в духовния свят, е такава (фиг. 2). Рецепта-

Фиг. 2

Фиг. 3

та на третия лекар, във физическия свят, е такава (фиг. 3). Три рецепти имате за здравето.

Знаеш ли колко зависи от тия формули? Те са една грандиозна формула. Формулата на първия лекар е като една чаша, която приема нещо. Във формулата на втория лекар чашата е обърната надолу. Но тия вещества, които се съдържат в чашата, са лепкави, не излизат навън. Третият лекар има една лампичка и веществото ще започне да се нагорещява, да се топи. За да не би това вещество да се разпилее, този лекар запушва чашата отгоре и отдолу. Той е учен човек. Сега вие искате да скриете една мисъл. Какво означава, когато искате да криете? Какво означава скришността? Направиш нещо, искаш да го скриеш. Хубаво е да го скриеш, не е лошо. Ценните неща се крият. Ти ще го запушиш отгоре и отдолу, да не би от това, ценното, да се изгуби нещо.

Та казвам: основата на здравето е любовта. Ако ви боли кракът, това показва, че сте започнали да губите от съдържанието на любовта. Ако ви боли лакътят, започнали сте да губите от съдържанието на справедливостта. Ако ви боли главата, значи започнали сте да губите от смисъла на любовта. Боли те главата – смисъла на любовта губиш. Лакътят те боли – справедливостта започваш да губиш. Кракът те боли – съдържанието на доброто губиш. Боли те коляното, викаш лекар и той ти даде горчиви хапчета. Викаш лекар за лакътя – ще мажеш лакътя с газ. Тези работи с газ не се мажат. Майките обичат да милват децата си. Защото, като маже майката детето си, като го милва, масло излиза. Хубаво е някой път известни части, когато заболяят, да се мажат. Душата мажете!

Трябва да имате един вътрешен мисловен процес. За всички неща аз ви говоря на един език, но вие ме разбирате другояче. Понякога правя преводи. Привеждам и разни примери, които нямат еднакво съдържание. След като се приведе един пример, вие му давате някакво тълкувание. На всеки пример трябва да се даде неговата ценност. На-

пример една нота в музиката какво означава? На първата линия от петолинието каква нота има? Под петолинието е нотата *ре*. *Ре* има своята ценност, има своя звук. Ако вие вземете тона *ре*, тогава ще ви разберат. В невидимия свят, в разумния свят вие искате отдалече да говорите – ще кажете *ре*, значи отваряте на някого път. – „Моля, накъде трябва да вървя?“ Тогава ще кажеш *ре*. – „Моля, къде е вратата?“ Тогава ще кажеш *ре*. Трябват ти удобства. (*Учителя пее „ми“, след това пее „фа“.*) Малко хляб ти трябва за торбата. Още като кажеш, и хлябът ще дойде. Щом пееш *ми*, веднага работите ще се уредят. Като пееш *фа*, значи има смисъл да пееш. Ти пееш *фа* и *ми*, но нищо не излиза.

Ако можете да дадете трептенията на *до*, вие може да направите този тон магнетичен. В един тон може да вложите мисъл, мисловен елемент. В един тон може да вложите чувствени елементи, може да вложите и елементи на изразителност. При един болен човек вие може така да кажете *до*. (*Учителя силно вика „до“.*) Аз произведох във вас смях, произведох силен контраст. Смених във вас едно състояние, като ви извиках така, изведнъж. Разправяше ми една млада сестра: „Една моя приятелка ума ми щеше да изкара. Вървя през гората, замислила съм се, фантазирам си нещо. Без да знам, тя върви след мене и изведнъж ме пипа. Казвам ѝ: „Така ли се пипа, ще ми изкараш ума!“. Онази приятелка нямала никакво лошо желание, но младата сестра се уплашила, помислила, че има нещо страшно.

И от невидимия свят като ви бутнат някъде, вие нямате достатъчно вяра. Хване те някой – какво има да се плашиш? Трябва да бъдеш тих и спокоен, да кажеш: „Господ ме е хванал, пипнал ме е Господ“. Заболи ви кракът – зарадвайте се, че за пръв път ви е заболял. За пръв път сега ще помилвате коляното и ще кажете: „Братко, много си ме слушал“. Вие никога не сте се спирали да помилвате коляното си. Колко хиляди душички има във вашето коляно и не са чули нито една сладка дума! На вас не ви е идвало наум да го помилвате. Тогава дойде една болест, да ви накара насила, та вие от немай-къде ще го милвате. После ще съжелявате, че сте помилвали коляното си. Казвате: „Да не ми дава Господ да го милвам“. Това не е разбиране. Понякога е хубаво да го

милваш. Има един вид милване, при което здравето се явява. Някой път ти чувстваш известен прилив в душата, който те кара да си помилваш крака. Като го помилваш, приятно ти е. Или някой път имаш прилив да помилваш ръката си. Като я помилваш, усещаш приятност. Някой път е хубаво да прекараш ръка около ушите си. Кажи: „Благословен Господ Бог, Който е създал моите уши“. Помилвай очите си и кажи: „Благословен Господ Бог мой, Който е създал моите очи“. Помилвай носа си и кажи: „Благословен Господ Бог мой, Който е създал моя нос“.

Аз искам да си създадете един начин на самовъзпитание. Ако не знаете вие сами да се възпитате, никой не може да ви възпита. Като влезете в разумния свят, между разумните същества, каквато и линия на движение да направите, ще има смисъл, ще се показва какво мислите. В онзи свят всичко е в движението. Всяко движение, и най-малкото помръдване, показва какво мислите. Мръднете устните си, пръстите си, спуснете ръцете си надолу или ги поставите на гърдите, хванете главата си – всичко това има смисъл. Няма движение в света, колкото и малко да е, което да няма вътрешен смисъл. От неестествените движения в света произтича тази несъобразност, изгубва се красотата на човека. Един ден вашето лице се набръчква по причина на вашите движения.

В мене желанието е да се подмладите. А вие казвате, че остарявате вече. В невидимия свят няма място за стари хора. Трябва да мине една епоха от няколко милиона години, за да се образува един стол, едно място за стар човек. В невидимия свят има 24 старци. Това са епохите, които са минали. По няколко милиона години – 24 старци. Милиони и милиони, и милиони същества са минали, и само един остава като един плод. В тази епоха сега се образува 25-я старец, като се завърши нашата епоха. Ако вие искате да се кандидатира за стар човек – място няма. За млади хора има разни столове, които чакат. Ако станете стари, губите си времето. За стари ако се кандидатира, всички до един ще пропаднете, който и да си даде кандидатурата – не само вие, но и целият свят. Приготвена е някъде една кандидатура, но няма да бъде нито един от вас. За стари хора

минавате. Нито брадата, нито набръчканото лице, нито годините помагат, нищо не помага. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Под *Царството Божие* се подразбират ония, хубавите условия, които вие търсите. Като влезете в Царството Божие, може да си създадете тези форми.

Казвам: положете любовта за основа на вашето здраве. Вие обичате някой човек, обичате някой ваш брат – това си има причини. Един пример ви привеждам. Един ден Буда (той е индуският Христос) бил много неразположен и никого не приемал. Който дойдел, казвал му: „Нямам време“. Започнали да се чудят учениците му. Иде един одърпан човек. Буда става, посреща го, услужва му, нахранва го, говори му. Учениците казват: „Какво пристрастие! Толкова хора върна, а на този дрипльо такова внимание!“. Тогава Буда им обяснил: „Едно време, в далечното минало, аз бях свещеник, бях гладен, чак на умираше. Този човек, когото посрещнах, беше гълъб и той пожертва живота си за мене, за да продължа аз моя живот, да изказвам молитви към Бога. Затова го посрещнах, заради голямата саможертва от любов. Пък онези, които върнах, те са ми правили хиляди пакости, затова им казах: „Вървете си, вървете си“.

Казвам: не може да обичате всички хора еднакво, понеже те нямат право на това. Който не се е жертвал заради мене, не мога да го обичам. Да ви говоря на научен език. Казвате: „Трябва да обичаме всички хора“. То е от гледището на Бога: да обичаме всички хора, в които Бог живее, понеже Бог се е жертвал заради нас. Там, където Бог живее, трябва да покажем любовта си. Това е Божествената любов. Но остане ли човек сам, ти не можеш да го обичаш; и да искаш, то е невъзможно. Бога можем да Го обичаме, понеже Той се е жертвал за нас и постоянно се жертва. Ако ние откажем своята обич към Него, правим престъпление. И всичките страдания, които имате, на какво се дължат? Дължат се на това, че когато Господ е дошъл при вас, вие нищо не сте направили за Него. Ще станеш, ще Го посрещнеш, ще кажеш: „Много ми е приятно, че дойдохте. Аз съм на вашите услуги“. Ще Му послужиш, после ще Го изпратиш

на един километър, на два километра. А вие казвате: „Аз не обичам този“, но и той не ви обича. Нито ти си се пожертвал заради него, нито той се е пожертвал заради тебе.

Ако вие не се жертвате едни за други, обич не може да имате. Що е майчинството? Майките сега се учат на законна на самопожертвованиято. Девет месеца майката ще носи своето дете, след това ще се самопожертва. Това дете, и то е направило голяма жертва заради майка си, затова тя го носи. В утробата на майката не може да се постави един, който не се е пожертвал. Може да се постави в утробата ѝ само един, който се е пожертвал. Много майки помятат, понеже това дете нищо не е направило за тях. Майката казва: „Искам да се махне. Този несретник не го искам“. Вие, които не разбирате Божия закон, казвате: „Не го искам“. Законност има там, където действа Любовта. Законност има там, където действа Божията мъдрост. Законност има там, където действа Божията истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете.

Понякога, като ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. В невидимия свят има коли за нечистотии, там питат: „Имате ли нечистотии?“. Ще дойдат и ще прегледат не само това, което си оставил отвън, но имат право да влизат въщи и там да преглеждат. Ще влязат вътре, ще проверят и ако намерят, ще кажат: „Съберете го“. Не може да остане тази нечистота. Всичката нечистота, която имате, вие трябва да я изхвърлите, за да бъдете свободни.

Какво нещо е покаянието на хората? Покаянието на хората е очистване от греха. Грехът е една голяма нечистота. Значи трябва да се покае човек, за да няма грях, защото това е цяла една отрова и по-голяма отрова, по-голяма язва няма. Един бацил е грехът. Ако ти го държиш, ще се повредиш. Ти трябва да се освободиш от него. Сега не искам да ви говоря за греха. Трябва да имате особени ръкавици, после да го поднесете под особен микроскоп и да го наблюдавате. Има особени шишета, в които трябва да го държите затворен.

Казвате: „Аз имам вяра“. Вярата е път. Тя е един проводник за разбиране. Без вяра нещата не може да се разберат. Ако вие сте ученик и не вярвате, казвате: „Тази задача не е за мене“. Трябва да знаете дали разрешавате задачата правилно. В алгебрата, в аритметиката има знаци – минус и плюс. Ако сложите минус, какво означава това? Че нещата се изваждат. Ако сложите плюс, нещата се събират. Ако сложите знака на умножението, нещата се умножават. Ако сложите две точки, нещата се делят. – „Каква е разликата между събирането, изваждането, умножението и делението?“ Разликата в действителния живот е грамадна. Имаш една болест – трябва да се извади. Искаш здраве – нещата трябва да се събират. Искаш щастие да дойде – нещата трябва да се умножават. Искаш да имаш справедливост – нещата трябва да се разделят, ще сложиш двете точки. Какво означават две точки? Между две точки може да се тегли само една права линия. Това е знакът на умножението ($\times$). И при събирането имате същия знак (+), но при умножението линиите са в полегата форма ($\times$). При събирането те са перпендикулярни – едната плоскост е хоризонтална, другата е вертикална. В събирането нещата са статически. Събираш две неща – статически е. А при умножението нещата вече са в движение. Това е закон на умножението: то е динамическа енергия. При плюса тялото е в покой. И при минуса е в покой. А при умножението ти трябва дълго да работиш.

Всички страдате от какви ли не болести. Вчера ме срещна една мома – глава я боляло, пита ме какво да прави. Казвам: „Свари си пелин, сутрин и вечер пий по една кафяна чашка“. – „Ама ще ми мине ли?“ – „Пий сега. Дали ще мине, или не, ще видиш.“ Пий сега пелина. Казваш: „Аз съм болен“. Ти си болен и затова ме търсиш. Ако не беше болен, нямаше да ме търсиш. Аз се радвам, че мога да ти услужа. Понеже в миналото ти не си услужил, пелин ще ти давам. – „Защо да пия пелин? Защо не положиш ръката си, та да ми мине?“ Аз не полагам ръката си на онзи, който нищо не е направил за мене. Който нищо не е направил, не си слагам ръката. Защо да цапам ръката си? Аз не искам да цапам ръката на онзи Господ, Който живее в мене. Той ми казва: „Няма ли да си положиш ръката?“, а аз: „Виждаш ли този

човек? Аз толкова хиляди години съм му правил хиляди добрини, а той нищо не е направил. Една сладка дума не ми е казал“.

Сега казваме: „Да се обичаме!“ . Жертва се изисква. Любов се изисква. Вие мислите кой е по-добър. Каквито сте били в рая, такива сте и след като сте излезли оттам, от осем хиляди години все сте такива. Аз разглеждам целия живот. Аз не разглеждам една ваша постъпка, за мене тя е безпредметна. Както и да постъпиш, за мене е безпредметно. Целия живот като разглеждам, за мене това представлява интерес. Казвам: „Този човек е добър. И аз желая да бъде добър като него“ . Друг е лош. Казвам: „Не искам да бъде като него“ . Не го съдя, не му казвам, че е лош. Като е добър, казвам: „Искам да бъде като него“ . Каквото върши, копирам го. Като е лош, не искам да бъде като него, не го съдя. За мене това е предметно учение. Аз искам да се избавя от ония погрешки, които той е направил, защото има възможност и аз да ги направя.

Всеки един човек, който не иска да служи на Бога, ще направи погрешка. Имайте желание да служите на Бога. Само при служенето на Бога ще ви се оправят работите във всяко едно отношение. Като служиш на Бога, ако си музикант, другояче ще свириш, другояче ще пееш. Като свири хубаво някой музикант и като го слушат, от трептението на тоновете всеки си пожелава така да свири – казва: „И аз искам да свиря така“ . Някой пее хубаво – казваш: „И аз искам да пея така“ . Да пееш хубаво, това е един подтик. Аз бих желал всички да пеете.

Преди два дни тук дойде една млада жена за пръв път. Търси ме. Не искам да я срещам. Женена е тя, ухапало я е едно мъжко куче и аз не искам да се занимавам с това. После отивам, проверявам. Така е, както си мислех – мъжко куче я е ухапало. Казвам ѝ: „Ще пееш!“ . – „Как? Животът няма смисъл, не ми се пее, не ми се живее.“ – „Дали ти се живее, или не, научи се да пееш. Като станеш сутрин, попей си. Ти идваш сега да ме питаш по един въпрос, който е предрешен. Гледала си това куче, пък то те е ухапало.“ Какво разбирате под думите *мъжко куче*? Казвам: „Този, младият мъж, който ти е професор, той те е накарал да дойдеш при мене. Ти,

като станеш, ще си съсредоточиш ума, да мисли за Господа. Много добре си устроена, но за Господа не си мислила. Искаш да бъдеш щастлива, но за щастието на Земята и въпрос не трябва да правиш“. Рекох още на жената: „Тебе те мъчи въпросът, че той обича други жени. Радвай се, те са твои сестри, които той обича. Ти си от голяма фамилия, не сте една-две. Толкова сестри имаш, той ги е обикнал – какво лошо има?“.

Моралът е да се радваш. Ти как разбираш любовта? Дотогава, докато един мъж обича една жена и я повдига, не я отдалечавай от Бога. В неговото присъствие в нея се заражда желание да служи на Бога. Този мъж е благословен. Всяка една жена, която обича един мъж и го повдига, тази любов е от Бога, мъжът се приближава към Бога. Аз разглеждам любовта, която повдига. Радвай се, че мъжът, като обича другите жени, ще обича и тебе. Като престане да обича другите жени, няма да обича и тебе. Казвам: щом мъжът обича, да имаш пълна вяра в него. Ти се съмняваш и казваш: „Не трябва да обича другите“. Нека да обича и другите. Но другите да не ги обича повече. Щом жената знае, че мъжът и другите не обича повече от нея, приятно ѝ е. Но щом усети, че с един градус любовта му към другите е по-голяма, веднага я заболи сърцето.

Радвайте се, че във всеки един мъж, който люби, Бог се проявява, че във всяка една жена, която люби, Бог се проявява. Но когато ние се проявяваме, когато ние любим, винаги влиза нещо користолюбиво. Това всеки може да го провери. Момата се радва на момъка, не се радва на Бога. Казва: „Да го имам“ – това е користолюбие. На тебе трябва да ти е приятно, мехлем да ти пада на сърцето само като видиш момъка. Но щом се зароди най-малкото желание да му туриш юлар и да го водиш, че и да го вържеш, то е користолюбие. Оставете младите момци свободно да ходят където ги е Господ пратил. Оставете и младите моми свободно да ходят където Господ ги е пратил. Оставете майките да ходят в пътя, който Бог им е определил. Оставете бащите, слугите, всички оставете да ходят в пътя, който Бог им е определил.

Сега желая на всички ви да тръгнете в този нов път.

След като съм говорил, аз понякога усещам голяма реакция – не сте ме разбрали. Търся погрешката сега. От едно добро аз съм направил една пакост. Дал съм на някого 3–4 килограма череши за четири дни, а той за един ден ги е изял. Преял е, коремът го боли. Казвам: погрешката е моя, трябва да му дам половин килограм череши. Някой път, като говоря, много давам, някой път малко давам. Като правя добро някой път, много съм добър, някой път трябва да дам малко. Казвам: всички по този начин търсете погрешките си. От обич съм дал повече. Някому от предвидливост, че може да се повреди, съм дал по-малко. Дайте толкова на човека, колкото му е потребно.

Някой от вас казва: „Сега аз зная за какво ще говори Учителя“. Аз не зная за какво ще говоря, а пък той знаел! За да знаеш, трябва да имаш светлина, да виждаш от единия край до другия. Един ясновидец вижда, но ясновидството в духовния свят има граници. Ти виждаш отчасти нещата как стават. Един математик вижда известни задачи как ще се разрешат, а друг не може да види тия възможности. Например двама души се карат – аз виждам начин как може да се примирят. Гледам главата на единия и виждам, че много обича парите, не само парите, но и златото. Казвам на другия: „Я му дай злато“. Като му даде, веднага се изменя неговото лице. Като му дадете книжни пари и като му дадете златни пари, ще видите каква е разликата в лицето.

Най-добрата заплата в света, звонковата монета, това е любовта. Ако дължиш някому, дай му златни пари – 10, 20, 30, 50, 100, наброй му ги. Ти си един отличен платец, който плаща със злато. Всеки, който плаща със злато, той е любящ човек. Сега желая всинца вие да платите колкото имате да плащате. Много имате да плащате. Всички, които имате на мене да плащате, със злато да се изплатите. Пък и аз каквото дължа, със злато ще се изплатя, не с книжни пари. Като се срещнем, всички със злато ще платим.

Добрата молитва

36. лекция, 29 юни 1938 г., София, Изгрев

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА, ДОБРОТА

*Отче наш
В начало бе Словото
Духът Божи*

Ще прочета от 5-ти до 10-ти стих от 5-та глава на Евангелието от Лука. Понякога има еднообразие в стремежите. Всички хора имат един стремеж: да бъдат богати. Да бъдеш богат, не е лошо, но когато богатството еднообразно иде в живота, тогава има разочарование. Имате думите *светлина, топлина, доброта*. Какво отношение има между светлината, топлината и добротата? Светлината произвежда трептения в етера. Топлината в твърдите тела образува разширение. Добротата какво образува? Тя не се отнася до физическия свят. Добрите хора може да ги познаеш по това, че градините им са добре обработени. Човек, който е добър, е добре облечен, добре сресан, има добри обноски.

Светлината се отнася до челото на човека, до неговия умствен свят, топлината се отнася до неговото сърце, добротата се отнася до неговите постъпки. Следователно, ако разбирате светлината и не знаете как да я впрегнете на работа, да помага на вашия ум, тогава вие не сте разбрали вътрешния смисъл на светлината. Ако си греете ръцете на топлината и не знаете да я впрегнете на работа, вие ще изгубите едно от условията – мекотата. Мекотата в живота не може да се внесе без топлина. Да образуваш един мек характер, да внесеш мекотата като качество, трябва ти топлина.

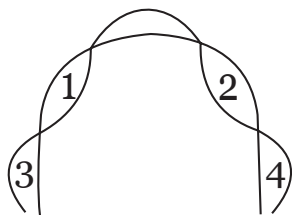
Добротата е път, който да ви доведе до любовта. Добротетелта е среда на любовта. Любовта не може да дойде без добротата. Ако си добър, любовта ще се прояви в тебе. Вие разбирате добротата. Казваш: „Аз да стана добър“. Ти не можеш да станеш добър. Ако речеш да станеш добър, въпросът ще е за постъпките. Добротата е едно условие, за да се прояви любовта. Любовта, това е връзката, която ще ви свърже с Бога. А пък по-голямо благо от любовта ти не мо-

жеш да намериш. И по-голямо нещастие не може да те сполети в света, ако изгубиш любовта. Най-голямото нещастие е да изгубиш любовта. Като изгубиш любовта, ти ще намериш смъртта. Най-голямото благо е да намериш любовта. Сега така се говори, но любовта не може да се намери. Тя е нещо много малко, трябва да го търсиш някъде като игла. Но ти трябва да се поставиш в такова положение, че любовта да те намери. Ако ти не се поставиш в такова положение, любовта не може да те намери, не може да се прояви.

Ти не може да живееш в Любовта и да си нещастен. Например сега вие живеете във въздуха, но ако ви стегнат врата, тогава какво ще ви ползва този външен въздух? Отношението е такова: когато въздухът постоянно влиза и излиза от дробовете, тогава се образува правилно отношение, тогава и любовта, която влиза, постоянно функционира в душата. Сега светлината не може да се прояви, ако човек няма добре оформено чело. Любовта не може добре да се прояви, ако човек няма добре оформена уста. Постъпките на човека не могат да бъдат добри, ако той няма добре оформени ръце. Ръцете трябва да са добре оформени, за да може той да се прояви.

Казваш: „С каквито и да е ръце може“. Ти иди при коня и го бутни по задните крака. Щом го бутнеш по задницата, рита. На него ръце ни най-малко не са оформени. Иди при вола – волът в това отношение е по-добър от коня, неговото копито е разделено на две. Той не рита със задницата, но той боде. А ако човек има повече раздвояване, ръката показва това, тогава тя не е завършена. Значи само като си вдигне ръката човекът, ще знаеш какво ще говори неговият език. Или пък щом започнат да мърдат малко мускулите на устните, ти вече може да знаеш какво ще каже.

Да дойдем до научната страна. Светлината не може да се прояви, ако нямаш едно добре оформено чело. Сега вие помислете върху начертаното (*фиг. 1*). За учения човек то много значи. За онзи, който нищо не знае и нищо не разбира, то нищо не значи. Ако тия места на една глава (1 и 2) са вдлъбнати, този човек не знае какво нещо е справедливост, не знае какво нещо е доброта, почти няма съ-

Фиг. 1

вест. Той и Божествения свят малко разбира, малко нещо възприема от Божественото. Тази част (3) показва голям егоизъм у човека. При 3 и 4 са отрицателни качества, а при 1 и 2 са положителни качества. И положителните качества може да тикнат човека в много престъпления. Тази част, при 1 и 2, е деформирана, за-

щото челото е без основи, малко светлина има. Следователно, за да се развие човешката съвест, трябва светлина. За да се развие човешката мекота, непременно трябва топлина. За да се развие милосърдието на човека, трябва му топлина. За да се прояви неговата добрина, трябва му справедливост.

Когато държите ръцете си една върху друга сплеснати, много неестествено, тогава вие не знаете какво да правите. Ако ти постоянно гладиш ръката си отгоре, по този начин може да укротяваш мъжкия принцип в себе си. Това грубо-то, което действа, ще го укротиш в проявата му. Когато гладиш отдолу ръката си, укротяваш в себе си женския принцип. Някой път, когато е възбуден женският принцип в тебе, ще гладиш долната част на ръката си. Възбуден е женският принцип – това значи, че жената е дошла, чувствата са дошли, сърцето ти е възбудено. За да укротиш сърцето, от долната страна ще гладиш ръката си. Сърцето има две страни – лява и дясна.

Казвате: „Като се глади ръката, какво ще се постигне?“. А като говориш, какво ще се постигне с говоренето? Ако говориш, но не знаеш какво и как да говориш, може да ти пукнат главата, може и да ти счупят краката, всичко може да стане. Ако говориш добре, хората ще те посрещнат, ще те обичат, ще те целуват. Каквото и да правиш, ти трябва да знаеш как да огъваш езика си наляво и надясно. Цяло изкуство е човек да говори. Ако вие знаехте науката за говоренето, щяхте да знаете, че то зависи от езика. Хиляди и хиляди начини има да огъваш езика си. Някой казва: „Аз съм строг човек“. Не че си строг човек, но езикът ти не може да се огъва – дебел е станал, реже като нож.

„Аз – казваш – съм много праволинеен.“ Какво значи праволинеен? Ти, за да накажеш един човек, ще му кажеш, че е лош. За да го накажеш, покажи своята най-голяма доброта. Когато той кръвно ти е обиден, покажи му доброта – точно противното на обидата. Той сам ще се съди. Ако ти станеш като него – той като те ритне веднъж, ти да го ритнеш два пъти, тогава по какво се отличавате? Той един път е кон, ти два пъти си кон. Думата *кон* аз вземам от думата *конт*, тя значи голямо нещо – едно малко изменение на буквите правя. Коня аз го вземам като емблема на човешкия ум, на нисшия ум на човека – ум на постоянни промени. Този ум прилича на Месечината. Месечиновите хора всеки месец по четири пъти се менят. Гледаш го, малък станал, след това голям станал, после започва пак да се смалява.

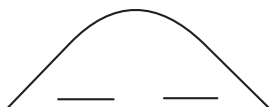
Ти не можеш да разчиташ на хора, които приличат на Месечината – каквото обещаят, една четвърт от него изпълняват. Такъв човек в месеца ще го намериш два пъти да изпълни това, което каже. В 26 дни каквото каже, няма да го направи, само в 2 дни каквото каже, ще го направи. Щом не прави това, което казва, той се намира в 26-те дни. Естеството му е такова, не можеш да кажеш на Месечината да бъде постоянно пълна, тя не може да остане постоянно пълна. Като се разгневи, тя се скрие, не се показва, след това, като се затыжи, пак се покаже. Някой път, като се разсърди, никого не иска да гледа.

Влюбените хора много се сърдят. Някой обича някого и като му се разсърди, казва: „Няма да го гледам“. После му трябва една малка светлинка само да го зърне. Ше видиш и момата как най-първо поглежда момъка и след това се оттегля. Когато чувствата започнат да се увеличават, завесата започва да се оттегля и най-после цялата завеса се оттегли – Месечината е пълна. След това завесата пак започва да се спуска. В това всички имате опитност. Понеже не знаете произхода на тази опитност, казвате: „Господ е направил така“.

Питате се: „Защо ме е направил Господ такъв?“. Господ те е направил такъв, понеже ти не използваш светлината. Ако грешиш в ума си, малко светлина имаш, ако грешиш в сър-

цето си, малко топлина имаш, ако грешиш във волята си и не знаеш как да постъпваш, малко доброта имаш. Добротата, това е вашият капитал *аржан конте**, капиталът ви в обращение, вашето злато. Ако си добър, ти си финансист. Ако не си добър, никакъв финансист не си, всичките ти работи са объркани. Държавата на един добър човек е добре устроена. Това значи, че сърцето му се намира в добро положение, че той всичко може да направи. Доброто е кръвообращението на човека. Защо трябва да бъде добър? Ако в тебе кръвообращението и дишането не стават правилно, ти си осъден, никакво постижение не можеш да имаш.

Казвам: постижението е в светлината. Светлината е свързана с нашия ум. Топлината е свързана с нашите чувства. Доброто е свързано с физическия ни живот. И тогава може да имате въпрос за постижения. Някой иска хората

Фиг. 2

да го обичат. Ти не можеш да обичаш един човек с тънки като косъм устни. Не можеш да обичаш един човек, който има нос, сплеснат като човката на някоя сврака. Не можеш да обичаш този, който има чело, сплеснато като триъгълник нагоре (фиг. 2).

Всяка линия в Природата си има своя ценност. Някой път вие може да изгубите вашата ценност. Ако изгубите този завой на ноздрите, ще изгубите здравето. Щом носът се разширява, човек придобива топлина. Долната част на носа показва каква част от тази топлина е употребена за строежа на чувствата. Чувствата трябва да се строят, да се организират. Ако вие не държите вашите чувства в изправност, те може да се разстроят, тъй както едно пиано се разстройва. Всеки един от вас трябва да си има огледало, да се наблюдава. Като сте живели 50–60 години, толкова години като сте работили, поставете си за задача да изправите носа си. На някои от вас носът е вдлъбнат, на някои е изпъкнал, а на някои е закривен. Ако носът ти отдолу е закривен, ти ще станеш

* **аржан конте** (фр.) 1. Преброени, разчетени, пресметнати пари. 2. Плащане в брой.

песимист. Ако е вдлъбнат, ще бъдеш любопитен, ще искаш да знаеш къде какво е станало – това, което не ти трябва да знаеш. Това са общи работи, аз ги давам за стимул.

Казвате, че някой иска да пее. За да пее, той трябва да знае как да постъпва. Ако искаш да бъдеш математик, трябва да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш къде да пипнеш челото си, ти математик не можеш да станеш. Ако не знаеш къде да пипнеш гърлото си, ти певец не можеш да станеш. Онзи, който иска да стане певец, трябва да знае как да пипне гърлото си. Ако аз например исках да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, ако исках да дам благородно изражение на тона, щях да докосна гърлото си с показалеца. Ако искам да предам всички тия качества, тогава с цялата си ръка, с всичките си пръсти ще пипам ларинкса си. Сега вие, като ме слушате, ще си помислите, че като се пипнете, това изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате.

Пазете се от раздвояване. Щом има раздвояване в чувствата, нищо не се постига. Всяко раздвояване в съзнанието на човека трябва да изчезне, ако иска да има постижения в науката или в изкуството, или в светлината. „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища.“ Това раздвояване на съзнанието трябва да изчезне. Мислиш, че си добър, но си казваш: „Добър съм, ама не съм“ – раздвояваш се. Питаш се дали ще стане нещо от тебе. Казваш си: „Я стане, я не стане“ – раздвояваш се. Кажете така: „От мене човек ще стане, понеже Бог ме е направил човек да стана. Ако аз не стана човек, горко ми. Причината ще е в мене, не в Бога“. Слънцето изгрява за тебе – като изгрее, трябва да мислиш. А като напече на обед, то казва: „Работете върху чувствата си“. Като изгладнееш, казва: „Бъдете добри“. В гладните години гладът е дошъл, за да накара хората да бъдат добри. Когато гладува и жадува, тогава човек може да придобие възвишеното и благородното. Питате се: „Защо Господ ми е дал този глад?“. Гладът е онази мощна сила, която те кара да придобиваш благородното и възвишеното.

Вие казвате: „Толкова години вярваме!“. Седите и вярвате, чакате този билет, който сте взели от лотарията, да

спечели, искате без много работа да стане. Хубави са лотарииите, но те са за хора, които нямат работа. Лотарията е за безработните хора, а на онези, които могат да работят, не им трябва лотария. Цигуларят, който знае да свири хубаво, не трябва да взема лотарийни билети, но трябва да вземе цигулката и да свири. Певецът, който има хубав глас, нека да пее, не му трябва лотариен билет. Художникът, който има отлична ръка, да вземе да рисува, не му трябва лотариен билет. И на човек, който е добър, не му трябва лотариен билет, но да иде да прави добро. Да иде да намери някоя богата нива, да направи добро и тази богата нива ще му даде всичката мазнина, която му трябва.

Вие живеете в светлината и казвате: „Много е светло. Много е топло“. Казвате после: „Не си струва човек да бъде много добър“. Вие още не сте дошли до крайния предел на добротата, трябва да имате един термометър, с който да определите степента на добротата си. В Китай имало един много добър човек. Той имал един съперник, който искал да бъде добър като него. Намерил се един шегобиец да ги изпита. Отишъл при добрия човек деветнайсет пъти и той все му услужвал, а като отишъл пет пъти при онзи, който искал да подражава на добрия, на петия път той му казал: „Прекали вече. Един път, два пъти, разбирам, но пет пъти!“. Шегобиецът му казал: „Не можеш да достигнеш онзи. При него аз деветнайсет пъти ходих и той не показва ни най-малко недоволство“. Вие искате да бъдете музиканти. Ако на петия път се обезсърчите, слаба ви е музиката. Ако вие говорите, но на петия път се обезсърчите, слаба ви е любовта. Никога не се обезсърчавайте.

Мнозина от вас носите старите аристократични схващания – например схващането, че има аристократична кръв. Аристократична е кръвта, която има изобилно светлина. Аристократична е кръвта, която има изобилно топлина. За мене аристократична кръв е тази, която съдържа съгъстена светлина, съгъстена топлина и съгъстена доброта. Тя е аристократична кръв. И тогава желая да имате всички съгъстена светлина в себе си. Та сега новото учение, най-първо, иде да разшири челата ви, да ги оформи малко. Новото учение

иде да оформи вашите носове. Ако се оформи добре носът ви, ако се оформи добре лицето ви и ако се оформи добре вашата ръка, ще се прояви доброто във вас.

Казвам: не отказвайте да направите едно добро на когото и да е. Някой ще каже: „Аз не зная как да направя едно добро“. Като легнеш вечерта и ти дойде наум да направиш добро, да занесеш вода някому – стани, иди, занеси една стомна вода. Ако полееш някое цвете, ти си направил едно добро. Ако усетиш желание да полееш и друго цвете, полей го. Вечерно време, в тъмното, иди, полей растението и после легни спокоен, че си направил добро на някое цвете или на някое плодно дърво. Ще кажеш: „Не намерих нито един добър човек, комуто да направя добро“.

Можеш да направиш добро на малкия си пръст. Малкият пръст те боли и Господ казва: „Направи нещо! Поглади го, понамажи го със зехтин. Прочети му една молитва“. Ти кажи: „Господи, помогни на малкото ми пръстче, което ме боли“. Като си легнеш, да знаеш, че си направил едно добро. Сега ще кажеш: „Е, ще се моля за малкия си пръст!“. Вие не разбирате. За малките работи ние се молим. Човек, който има големи работи, той не се моли. Имайте в себе си желание да измените носа си.

Да кажем, вие сте станал гневен. Какво показва гневът в човека? Гневът не е лош, имате излишен капитал, трябва да го превърнете. Гнева трябва да го превърнете в енергия. Като си гневен, влюби се. Който се гневи, да се влюби. Щом се разгневещ, влюби се в някого. Ще ви дам един метод какво да правите, като се разгневите. Ще разберете какво разбирам аз под *влюбване*. Лятно време има хубави череши, круши, ябълки – щом се разгневещ, нападни черешите, крушите, ябълките. Крушата като влезе в тебе, ябълката като влезе в тебе, веднага гневът ти ще се превърне в една светлина.

Някой път казваш: „Такъв ми е темпераментът“. Темпераментът е едно състояние на човека, за да се прояви той. Да кажем, вие имате сангвиничен темперамент. Сангвиничният темперамент има предвид да развива дробовете. Умственият темперамент има за задача да урегулира нерв-

ната система. Холеричният темперамент има за задача да урегулира вътрешната сила в човека, динамическата сила. Флегматичният темперамент има за задача да уравни. Казвате, че англичаните са флегматични. Не са флегматични. Англичаните при дадени условия са флегматични, но са много енергични. Те са горделив, честолюбив народ. Ако го обидят, англичанинът няма да се възбуди, ще се дуелира с другия. Започват двамата, бият се, след това се ръкуват. На единия шапката е смачкана, на другия главата е сплескана, но след това станат приятели. Казват си: „Ти си глупав и аз съм глупав“. Та аз ви казвам: като се биете, ръкувайте се. Щом те набие някой, защо ще се сърдиш? Ударил те е по челото, за да мислиш, за да имаш светлина. Ударил те е после в носа, за да имаш топлина. Ударил те е най-после по брадата, за да правиш добро.

Казвам: новото учение в света има една велика задача – да извършим нещата с най-малко разноси. Вие казвате: „Какво ще правим, остаряхме!“. Остарели сте! Вие сте хора точно каквито търсим. Стари хора търсим. Младите да пъплят, възрастните да работят, а старите да учат. Онези от вас, които са млади, да пъплят. Онези, които са възмъжали, да работят. А старите да се учат. Всичките стари хора буквари да имат, учение от тях се изисква. За старите, за вас са тия работи. Като учите, ще разсъждавате, иначе вие ще очаквате да умрете, да идете в онзи свят. Представяте си онзи свят такъв, какъвто не е. Ангелите са заети с една свещена работа. Всеки ангел е зает, няма време. Неговото съзнание е заето, не може да се занимава с маловажни работи.

Казвам: и вие не се занимавайте с маловажни работи – че този бил лош, онзи бил лош. Лошите хора са по-добри хора. Добрите хора са по-лоши хора. Лошите хора са по-добри, понеже създават условия за доброто. Много добрите хора създават една ревност, другите искат да станат като тях. Някой, като види един много добър човек, започва да го критикува, казва: „Преструва се. Не е много добър“. Значи в неговия ум ще влезе една лоша мисъл, че този човек е лъжец, лицемер. А като видиш един лош човек, започваш да се предпазваш, да не би да му кажеш нещо, че да те на-

бие, ставаш внимателен – учител е той. Казвате: „Защо са лошите хора?“. Учители са те. В думата *лош* има едно значение. Лошото в тая дума се крие в буквата *Ш*. Лошият човек ще те храни по 4–5 пъти на ден, ще те облича, но ще трябва да плащаш. Българският селянин по 4–5 пъти на ден храни свинята, но като дойде Коледа, казва: „Стига толкова“, извежда я от кочината и ѝ прерязва гърлото. Казвам: всеки, който яде по пет пъти на ден, ще плати за това ядене. Толкова време са те хранили – ще платиш! Насила се взема платата от тебе.

Сега другояче разглеждайте живота. Вие не очаквайте да влезете в света и да ви посрещнат. Светът никога няма да ви посрещне. Всички хора са заети. Онази, красивата мома, не е заета с тебе, тя е заета със своята красота, с прическата си, с роклите си. Тя ще иде пред огледалото, ще се оглежда, ще иска да излезе, да се покаже. Ако ти очакваш нещо от красивата мома, лъжеш се. Грозният ако иде при красивия, на красивия ще му стане приятно. Красивите хора обичат да виждат грозни хора. Красивият се радва, като погледне грозния. Грозният ще започне да се измъчва, да се пържи, а на красивия ще му стане приятно.

Какъв превод ще дадете? Красивият е добрият човек, а грозният е грешният човек. Грешният при добрия се мъчи. Добрият, като го гледа, казва: „Той е един грешник“. Това е разумното в света. На вас, които сте грозни, грозотата ви е или в челото, или в носа, или в ръцете. Ако сте добри, къде седи добрината ви? Пак във вашето чело, във вашия нос, във вашите ръце. Ако имате хубаво чело, благодарете на Бога за него. Благодарете на Бога и за носа си, благодарете на Бога и за ръцете си. Ако челото ви не е добро, заемете се да работите за него. Уредете го. Дайте всичките усилия на вашите чувства. Всеки ден си поставяйте един идеал в ума. Какъв трябва да бъде носът ви? Начертайте го. Желайте да имате такъв нос. Можеш да имаш такъв нос, какъвто искаш. Трябва най-малко 4–5 години да мислиш за него, ако искаш да имаш прав нос, хубав нос. Нарисувай го. Ако не го рисуващ, носът ти ще стане такъв, какъвто не трябва.

Казвам: ако вие бяхте работили по тази система, знаете ли какви щяхте да бъдете, какви лица щяхте да имате! Това е наука. Работите ли така, ще кажете: „Ето, виж нашето учение какво чело направи! Това учение, в което ходя, преобразява носовете, преобразява лицата, преобразява ръцете. То внася светлина, топлина и доброта в нас. Животът ни се осмисля“. Отсега нататък за старите насава време за учение. За възрастните отсега нататък насава време за работа. За децата отсега нататък насава време за пълнене. Започнете с пълненето, продължете с работата и свършете с учението.

Добрата молитва

37. лекция, 6 юли 1938 г., София, Изгрев

КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ

*Отче наш
В начало бе Словото*

Имате ли някаква тема зададена? Пишете върху темата:
Отличителните черти на човека.

В живота има много певци, но всички те не пеят еднакво. И всички хора не са еднакво даровити, в пеенето не са еднакво даровити. Всички хора не са еднакво умни, различават се в проявата на своята умствена деятелност. Често се смесват чувствата с човешката мисъл. Например понятието за човешкото зрение какво е? Казвате: „Трябва да види човек, за да повярва“. Но има неща, в които не можеш да повярваш и след като ги видиш. Виждаш, че една бучка захар е бяла, но това виждане ни най-малко не показва, че си видял захарта. Авторитетът в този случай за онова вътрешно понятие за захарта е езикът. Като близнеш, може да знаеш дали това е захар. Захарта има известни отличителни черти, но те са относителни. Очите не са авторитет за познаването на захарта. Това е така на физическото поле.

Вземете например религиозните хора – по какво може да се познае един религиозен човек? С гледане религиозният човек не се познава, трябва да го опиташ. Духовният човек носи известни отличителни черти на лицето си. Щом ги има, той е религиозен. Но малцина знаят тия черти. В сегашното положение на хората има една опасност. Бедните хора, когато дружат с богати, се развалят. Невежите, когато дружат с учени хора, стават горделиви, започват да мислят, че и те знаят нещо. Когато желязото дружи с огъня, и то става като огъня, то мисли, че е като него. Щом се извади от огъня, веднага това желязо изгубва своята сила. Има някои хора, които, като влязат в едно общество, стават религиозни. Щом излязат от това общество след няколко години, изстиват, стават черни.

Казвам: има една религия, която наричам *гримовна*. Тази дума не е толкова ясна. Знаете ли какво значи *гримовна*? Гримовна религия е, когато човек се докарва някак си. Например когато човек си гримира лицето изкуствено, може да вземе разни пози, да изразява скръб или радост, или чувство на достойнство, или пък чувство на смирение. Когато човек се смири, образува буквата *G* (българското *Г* или латинското *S*) – навежда се. Има смирение, има свиване, значи има изстиване. Всякога, когато хората изстиват, те се свиват. Когато се стоплят, те се разширяват.

Сега трябва едно правилно възпитание на човешкото сърце, на човешкия ум. Ние сме в една фаза, където хората трябва да знаят как да възпитат сърцето си, как да възпитат ума си. Ако сърцето си не знаете как да възпитате, то ще стане хилаво. Ако ума си не знаете как да възпитате, и той ще стане хилав. Например когато хората преминават през големи скърби, на техните лица се явяват известни дълбоки бразди. Когато не са минали през страдания, лицето им не е набраздено. Набразденото лице показва, че е писано повече. Но ако се напишат на човешкото лице само скърби и страдания, каква полза има, че човек е страдал?

Какво нещо е страданието? То е процес на умствения свят. Чрез страданието човек разбира своя ум. Тогава може да се покаже каква е била еволюцията. При големите страдания, при изпитанията, през които е минавал човек в миналото (както индивидуално всеки, така и колективно цялото човечество), той се е научил да мисли – това е ползата от страданията. Например Земята е минала през разни фази. Било е време, когато оста на Земята е била хоризонтална спрямо нейната орбита. Но знаете ли какво е било тогава положението на Земята, на живота? Било е и време, когато оста е била перпендикулярна спрямо нейната орбита, спрямо плоскостта на орбитата. Сега оста ѝ е наклонена на 23 градуса. Какво значение може да има една хоризонтална ос и една перпендикулярна ос? Когато Земната ос е била хоризонтална спрямо нейната плоскост, тогава Земята е спяла, била е в спящо състояние. Няма го е онзи умствен живот, интелигентността е била извън Земята. Ставали са големи

пертурбации в цялата Земя, вътре и вън. С повдигането на оста става пробуждането на Земята, дошли са тия същества. При явяването на човека на Земята оста е била перпендикулярна.

Най-първо орбитата на един светски човек е хоризонтална спрямо пътя, в който върви, той се движи около някаква идея и в него стават големи пертурбации, без да разбира смисъла им. Човек може да страда, без да разбира защо страда. Някой път хората мислят, че като умрат, ще отидат да кажат на Господа колко са страдали. Бог ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Страданията са една задача. Мъчнотиите произтичат от онова, което учиш. Ако си научил нещо, тогава има смисъл. Ако си страдал и нищо не си научил, няма никакъв смисъл. Да кажем, че човек е страдал, за да стане добър. Ако не е станал добър, какво ще разправя за своите страдания? Понякога вие питате: „Защо са страданията?“. Те са един възпитателен метод за вашия ум.

Ако разбирате смисъла на страданието, тогава ще започне да се реформира вашето лице: челото ще се повдигне, ще излезе напред. Челото е полегато на 75 градуса, а до 90 градуса има 15 градуса отклонение. Лицето трябва да бъде перпендикулярно спрямо оста на гръбнака, т.е. ние вземаме за основа центъра на Слънцето и центъра на Земята, теглим една права линия, спускаме отвес и именно към този перпендикуляр, който се спуска от Слънцето към Земята, върви човешкото тяло. То трябва да се приближи към него. В по-раншните времена челото се е отдалечило от този перпендикуляр. С растенията, с рибите, с излизането на птиците във въздуха постоянно се изменя и оста на човека, неговият умствен свят се изменя, започва да се повдига. В млекопитаещите, както виждате, оста на гръбначния стълб е хоризонтална спрямо Земята, понеже те са поставени при много неблагоприятни условия. Има излишни сили, които не могат да употребят, да се освободят от мъчнотиите.

Сега се препоръчва, когато някой проучва електричеството и падне по лице, да го обърнете по гръб. Ако го обърнете по гръб, ще му помогнете, ако не го обърнете по

гръб, няма да му помогнете. Ако падне на лявата си страна, да го обърнете на дясната; ако падне на дясната си страна, да го обърнете на лявата. Препоръчва се да се вземе едно противоположно положение. Трябва да се разбира научната страна. Много пъти хората търсят лесния път. Кой е най-лесният път в света? Най-лесният път е яденето. По-лесен занаят от яденето няма. Но от този, най-лесния занаят, излязоха най-големите нещастия за човечеството. Някой казва: „Какво толкова, ако близна?“. Не е опасно да близне човек. Но питам: ако вие близнете една бучка захар, която има температура от 2000 градуса, какво ще стане с езика ви? При 2000 градуса знаеш какво би станало с езика ти.

При съвременното възпитание не се разбира какви пертурбации произвеждат разните чувства в хората. Например във вас се явява чувството на самоуважение. Има едно нормално самоуважение. Божествената страна на самоуважението е да зачиташ всичко онова, което Бог е вложил в тебе. Но ако помислиш, че по-умен човек от тебе няма, ти си на крив път. Да мислиш, че си най-умният, ти си вече на кривия път. Ако ти дойде тази мисъл, как ще се излекуваш? Сега се явяват хора, които казват, че виждали в духовния свят, виждали ангели, но като виждат ангели, то още не е една реалност. Не че не е реално, но ти може да видиш сянката на един ангел. Ти може да слушаш един музикант, но това, което слушаш, няма да те направи музикант. Музикантът, певецът могат да ти дадат само едно малко подбуждение.

Опасността в сегашния свят е, че ние минаваме през един свят на изтъркани кибритени клечки. Минаваш, вземаш една клечка, драскаш, не се пали. Вземаш втора, трета, четвърта, драскаш тия клечки, но те нямат запалки. Новото в света е новите клечки, които идват. Всички религиозни мисли на миналото са издраскани клечки. Например ти казваш, че трябва да се молиш на Бога. За да се молиш на Бога, трябва да имаш един повод. Този повод трябва да е нов, не трябва да е стар повод. Ако ти се молиш за жена си, кой досега не се е молил за жена си? Ако се молиш да се ожениш, кой досега не се е молил да се ожени? Ако ти се молиш да бъдеш богат, кой не се е молил за богатство?

Ако се молиш за сила, кой не се е молил за сила? Това са все издраскани клечки.

Сега аз искам вие да дойдете до положението да разсъждавате. Аз не поддържам онази философия, да започнем да правим хората наново, да ги учим наново. Първоначално както е направен човек, много добре е направен. После са дошли други майстори, които са го поправили, и някои неща не са намясто. Сега трябва да дойде един майстор, който да постави всеки винт, всяко колелце, всяка част на своето място.

Например ние говорим за любовта, но любовта има степени. Има полова любов, която има две страни: полова любов у мъжа и полова любов у жената. Човек се е разделил. Що е половата любов? Това е един сложен въпрос. Защото в Природата нещата, ако не се раздвояват, не могат да работят. Какво нещо е полът? Българите имат стан и в него има две кросна. Едното кросно е при гърдите на тъкача, хоризонтално поставено, а другото кросно е по-далече, при краката му, и там е навито всичкото платно, което трябва да се тъче. Има един процес, но с два полюса. Аз ще ви попитам: къде е женското кросно и къде е мъжкото кросно? Мъжкото кросно е долу, където е навито нетъканото платно, а женското кросно е, на което се навива изтъканото платно. Буквално този въпрос не седи така.

Понякога вие мислите за Бога като за човек. Искате да отидете при Него, да Му кажете като на някой човек: „Не знаеш ли, че ние страдаме?“. Такова нещо не може да стане. При Бога така никога не можете да идете. Как ще идете при Бога, когато се казва, че Той изпълва всичкото небе, изпълва цялото пространство? Как ще си Го представите? На какво ще Го уподобите? Вие на Бога ще дадете човешко лице, но Бог създаде тия лица. Хиляди свещи представят Слънцето, но слънце ли са те? Вие не че не може да идете при Господа, но по този механичен начин не може да идете. Казват: „При Бога никой никога не може да иде, ако не е чист“. При Бога никой никога не може да иде, ако не е добър, ако не е милостив, ако не е разумен. При Бога никой не може да отиде, ако не обича. При Бога никой не може да отиде, ако няма светлина, ако не е свободен.

В молитвата на човека за в бъдеще трябва да влизат три елемента. Ти не може да се молиш, ако нямаш любов, не може да се молиш, ако нямаш знание, и не може да се молиш, ако не си свободен. Да кажем, вие искате да се молите, но после си задавате въпроса защо трябва да се молите. Тогава вашата молитва остава безпредметна. Запитвате се защо трябва да дишате. Заставени сте – искате, не искате, ще дишате. Може да си зададете въпроса: „Не може ли без да дишат хората?“. Не може. Питам: откъде се роди този въпрос? Има същества, които не дишат като нас. Има същества, които не дишат въздух. Ако влезете в по-рядка среда, в етера, там не дишат като нас; душите, които заминават в другия свят, не дишат като нас. Тяхното дишане е подобно на дишането на рибите. Рибите дишат, като през хрилете им минава вода. Вода не трябва да минава през дробовете на хората. Има един процес в дишането.

Питам сега: ангелите молят ли се като хората? Казват, че ангелите поднасяли човешките молитви, както тамяният се поднася на огън, за да дими. За тях нашите молитви са дим, който поднасят пред Господа, за да кадят. Като сложат в кадилницата нашите молитви, те са тамян, и като минават през този огън, опитва се доколко молитвите са съществени. Тъй както развивам въпроса, всичката идейност на молитвата изчезва. Представете си, че се молите, но в сърцето ви има някакво користолюбие. Има и религиозни хора, които са много тщеславни, като се молят. Молят се високо, за да ги чуят, после разправят. Много тщеславни са, много горделиви са религиозните хора. Религиозният казва: „Три часа съм се молил“. В три часа какво е казвал на Господа, кажете ми? Напишете си една молитва, която три часа да казвате. Напишете най-хубавата молитва за три часа. Той, човекът, не се е молил три часа на Господа. Хубаво е и три часа да се молиш, но тия три часа в една секунда може да ги кажеш. Две думи може да кажеш и вследствие на това религиозният живот да се развали. Много хора започват добре, свършват зле. После, религиозните хора стават нетърпеливи, горделиви, избухливи. До едно време вървят, но охлузват им се кожата, те се приближават и започват да се хвалят кой колко се е молил.

Ще ви приведа примера с онзи анекдот за тримата души, които имали една печена кокошка и не могли да се споразумеят как да си я разделят. Всеки искал да вземе най-хубавата част от кокошката, всеки се считал за много достоен. Не могли да се споразумеят. Най-после им дошла една идея: „Да легнем да спим и който сънува най-чудния сън, той ще изяде кокошката“. Легнали да спят и тримата. Спали един час, събудили се и започнали да разправят. Първият казал: „Чуден сън сънувах. Започнах да слизам в земята, в ония пропасти от 100, 200, 300, 1000, 2000, 3000, 4–5–6 хиляди километра, и в тях един гъст огън. Чудесии!“ . Вторият казал: „А мене като ме грабна нещо, че като влязох в Слънцето, чак до центъра му отидох“. Третият казал: „Като ви видях, че единият влезе в земята, а другият влезе в Слънцето, аз си рекох: „Няма да се върнат тия хора“, станах и изядох кокошката“.

Аз бих ви дал едно правило: вземете си едно хубаво огледало, без дефект, и след като сте се молили, оглеждайте се, да видите дали сте се молили право, или не. Ако след молитва твоето лице постоянно се поправя, тази молитва е права. Ако лицето ти не се поправя, молитвата ти не е на свят. Това е правило с малки изключения. Не може човек да се приближи при Бога, при най-разумното Същество, при най-благородното Същество в света, и да не заприлича на Него, да не придобие качества от Него. Ти, като отидеш при Бога, ще се поставиш в едно положение, в което правилно можеш да възприемаш нещата. Ти мислиш за себе си, че си достоен. Ще оставиш настрана всичко – какво е достойнство, с каква дреха трябва да се облечеш. Който отива при Господа, все трябва да се облече с някаква дреха. Хората, които отиват при Бога, ги представят с бели дрехи, със златни колани.

В новата религия нас ни интересува начинът за повдигане на човешкия ум и на човешкото сърце. Всичките изпитания, които имаме, те са за облагородяване. Мъчнотиите и препятствията, които срещате, те са един метод за възпитание. Без страдания, без изпитания вие не можете да имате никакви придобивки. В старо време, в школата на Питагор,

който се е учил в Египет, учениците по четири години е трябвало да мълчат. Най-първо, един ученик са го подлагали на иронични подигравки – четири години подигравки. Който е могъл да издържи, той вече се е приемал за ученик.

И сега е същото: хората, като знаят, че сте станали религиозни, ще започнат да ви се подиграват. Тия духове, които са се подигравали едно време, и днес ще ви се подиграят. Ще ви кажат, че вашият ум не е намясто, че сте смахнати, че не мислите хубаво, че сте се заблудили, много работи може да ви припишат. Онзи, духовният човек, трябва спокойно да изслуша това, да стои както един бастун. Той трябва да се подчини на течението. Защото има разни противоположни течения. Има течения долни, има и течения горни – противоположни. Щом срещнеш едно противоположно на себе си течение, ти ще се вдигнеш над него, ще го разгледаш научно, ще гледаш да го използваш. За да се използва течението, ти трябва да разбираш ония закони, по които човек се развива.

В човека има четири основни неща, на които той трябва да обръща внимание. Първото положение е подсъзнанието, то е Божественият склад на всички придобивки на миналото. Второто е свръхсъзнанието, то е висшето, Божественото съзнание. Това са двата полюса: единият – подсъзнанието, другият – свръхсъзнанието. Подсъзнанието, това е запад, а свръхсъзнанието е отгоре. Тогава над подсъзнанието имаме съзнанието, то е човешкото съзнание. И имаме самосъзнанието, което съответства на свръхсъзнанието. Ти от подсъзнанието трябва да минеш в съзнанието, нещата трябва да ти станат ясни. От съзнанието трябва да минеш в самосъзнанието, както хората сега са минали. Много малко хора са минали в свръхсъзнанието. Има велики хора, които досега са придобили свръхсъзнанието. Една книга, написана на английски, представя около 19 души в света, наредени на степени. Сега хората са дошли до самосъзнанието, а някои са още в подсъзнанието. Има хора, които са в подсъзнанието, други са в съзнанието, трети са в самосъзнанието и най-напредналите хора са в свръхсъзнанието.

В подсъзнанието вие мислите, че всичко в света е създадено за удоволствие, за вас. В съзнанието ти само чувст-

ваш страданията и негодите на живота, само ги виждаш. Това ти е неприятно, онова ти неприятно, нямаш понятие, че страдаш за своята погрешка – само чувстваш негодите. Считаш, че всичките погрешки са вън, а ти никаква погрешка не правиш. В самосъзнанието ти виждаш своите погрешки, съзнаваш погрешките си и отличавааш своите добродетели. В свръхсъзнанието виждаш бъдещите блага, които Бог е приготвил, и виждаш, че тия блага даром няма да дойдат, но ти трябва да работиш за тях.

Сега ти употребяваш разни методи. Един от най-хубавите методи е, когато ние говорим за Божествената любов. Под *Божествена любов* аз разбирам следното: съзнавам, че всички същества, каквито и да са, имат еднакви права на Божествените блага. Това е Любов. Ако ти така не съзнаваш, това не е Божествена любов. Ако ти съзнаваш, че имаш изключително право, понеже считааш, че си царски или княжески син, че баща ти бил богат, че бил учен, това са външни придобивки.

Всички същества, които са създадени от Бога, са създадени с определена цел. На всяко едно същество Бог е отделил място да живее, да се развива, и то има свое предназначение. Икономия на Божествения свят има. Когато влезете в този свят, трябва на всички хора да гледате така. Човек, който търси своето щастие, както е сега, той никога няма да го намери. Никой досега не е намерил своето щастие. Щастieto може да се постигне само когато съзнаем онази цел, която Бог е вложил в живота. Целта на човешкият живот е любовта. Без любов не може да имаш никаква цел. Целта е нещо вътрешно, условията са нещо външно.

Някой казва: „Ти обичаш някого повече“. Защо го обичаш повече? За да обичаш някой предмет, ти трябва да си по-близо до него, или другояче казано: ако ти живееш в своето подсъзнание, не можеш да имаш тази любов, както ако живееш в своето свръхсъзнание. Подсъзнанието взема, свръхсъзнанието дава. Съзнанието ти взема, а самосъзнанието ти дава. Казвам: ако ти не познаваш тия два процеса, ако всички в света трябва да ти дават, ти не можеш да бъдеш щастлив. Значи, за да бъдеш щастлив, трябва да съзнаваш в себе си, че всичко ти е дадено от Бога. После онова, даде-

ното, трябва да го обработиш и да дадеш плод. Ако любовта в тебе няма корени, клонища, цвят и плод, тази любов не е Божествена. Вие сега казвате: „Да прекараме този живот, че в следващото прераждане...“. Оставете тази философия за следващото прераждане. Може да е писано, но то е буквално тълкуване.

Питате какво ще бъде следващото прераждане. Казвам: каквото е сегашното. Питаш какъв си бил в миналото. Казвам: какъвто си сега. – „Ама не съм ли бил някакъв цар, някакъв княз?“ Ако човек е цар, какво ще придобие? Допуснете, че сте били в един университет, където сте слушали най-знаменити професори. Ако от знанието, което са ти дали, нищо не си приложил в живота, какво те ползва то? Наскоро имаше един, който до 72 години все е бил студент в един университет в Германия. Най-старият студент, който, като влязъл на 20-годишна възраст, до 72-та си година все студент е бил и си е заминал, без да свърши университета.

Животът е един университет, в който вие сега живеете. Какво сте придобили в този университет? Направете някой опит. Преди известно време дойде при мене един млад човек от Разградско. За пръв път го виждах. Казва: „Знаете ли защо дойдох?“. Казвам: „Не знам защо си дошъл“. – „Аз съм чиновник. Жена ми беше бременна и не искаше да носи това дете, не искаше да го роди, направи аборт. Вследствие на това въпросът се усложни, има кръвоизлив и кръвта не може да се спре. Една рецепта ми дадоха и ми трябват 115 лева. Ида при тебе да ми послужиш“. Човекът няма пари, идва да му платя тази рецепта. Аз седя и ми преминава една мисъл. Той се намира в двоумение, съмнява се дали ще му помогна, или ще го пратя за зелен хайвер някъде. Казва ми, че в 10 дена отгоре ще върне парите, но пак се двоуми в себе си. Аз го виждам, че се двоуми дали ще ги върне, или не, защото има отзвук в мене. Казвам: „Въпросът не е за десетте дена, но дали ще издържиш на думата си“. Не му проповядвам, нищо не му казвам. Трябваше да му чета една лекция, но жена му вече е пометнала. Той обича жена си, иска да ѝ помогне. Казвам: „Почакайте отвън“. Аз си помислих, че имам един цял за спиране на кръвта, но си казвам: не тряб-

ва, нека си купи лекарството за 115 лева. Ако му дам моя цяр, може да злоупотребят с него. Аз ще спечеля 115 лева, но лекът може да не е намясто. Аз искам да се освободя, но в мене се заражда въпрос: 115 лева откъде да ги намеря? Не са много, намерих ги. Нека си вземе лекарството оттам, откъдето са му препоръчали, да мисли, че съм му помогнал. Казвам: ще направя един опит, да видя дали след 10 дена той ще издържи на думата си, защото досега, на колкото съм дал, нито един не е издържал на думата си.

След този човек иде един руснак с едно дете, и неговата жена болна. Те ходили по разни места и отгук ги изпъдили, оттам ги изпъдили. В митрополията някой дякон ги изпъдил, казал: „Да не ме смущаваш, да си вървиш“. Среща го една баба и му казва: „Ти трябва да идеш на Изгрева, там има един човек, който ще ти помогне“. Бабата му казала, че аз съм щедър човек, и на това основание той иде с детето. Казва: „Три дена не сме яли, гладни ще умрем“. Аз се чудя какво трябва да се направи – жена му болна, работа нямам, гладни ще умрат. Казвам: „Почакайте“. И на него давам 100 лева. Аз му поблагодарих, че се отървах със 100 лева. При първия се отървах със 115 лева.

От моето гледище те са като двама разбойници, които ме хванаха, и колкото пари имах, дадох ги. Какво се разбира под *разбойник*? Ако бях на неговото положение, аз как щях да постъпя? Питам се: дали този човек ми говори истината, или ме лъже? Аз искам да разбера дали лъже, или не. Обаче казвам: дай парите, после изучавай. Докато разреша въпроса дали лъже, или не, аз ще се опетня. Макар че аз имам всичките данни и зная, когато някой човек ме лъже, струва ми се, че не говори истината. Сега казвам: ако бях на неговото място, и аз щях да говоря така. Аз изучавам какво трябва да извлека. Защо страдат тия хора? И единият, и другият са пострадали. На първия жена му искала да бъде щастлива, без да страда. Но и той, и руснакът спадат към една и съща категория.

Ние искаме да бъдем щастливи в света, без да изпълним волята Божия. Човек, който иска да изпълни волята Божия, трябва да бъде готов за всяка работа, трябва да използва най-малките случки. Да допуснем, че на един беден

човек му пада кърпата от джоба. Може и професор да си, но вдигни кърпата, подай му я. Казваш: „На този простак ли ще вдигам кърпата?“. Ако е високопоставен, като му падне копринената кърпичка, ще му я подадеш. Тук има пристрастие, има користолюбие. Понякога виждам как духовните хора искат да обърнат някой богат човек, за да вземат парите му. Това не е Божествено, това са търговски сметки. При тебе е дошъл един човек и ти трябва да почерпиш един урок от него. Ще му говориш ясно, както баща му ще му говори. Ще кажеш: „Баща ти е добър човек. Ти ще учиш. Без знания в света не може“. Ти следваш музика, изкуство, архитектура, без знания в света човек не може да се издигне. Знанието е Божие благословение.

Сега считат, че само младите трябва да се учат. В Божествения свят старите трябва да се учат още повече. Аз гледам, много религиозни хора не искат да се учат, казват: „Знания не ни трябва“. Мислят, че като идат в другия свят, веднага ще придобият знанието. Ще дойде ден, когато знанието ще бъде общо, но това ще е в далечното бъдеще. Всичко, каквото придобива цялото човечество, и вие ще го знаете. Ще започнете и вие да се раждате даровити и гениални. Цялото човечество трябва да мине през тази опитност, за да има материал. Сега в света няма много материал да се създаде гений. Материал и за светии няма. Няма създаден материал. Че един светия само да се поколебае в ума си, като срещне една млада жена, той ще изгуби своята святост. Срещне те някой човек и като знаеш, че има няколко милиона, имаш едно разположение към него, но кажа ли ти, че той няма и пет пари, ще имаш друго разположение. Ако някой се облече добре, сложи си цилиндър, копринена дреха, казваме, че му е тръгнало напред. Хубави са тия дрехи, но те са като да четеш някоя книга отвън, някоя поезия. Хубави са тия работи, но в живота, в Природата има друга една поезия.

Добрият живот, това е една поезия, която трябва да изучиш. Ако има една поезия, която трябва да учиш, тя е Доброто. Ако има една поезия, която трябва да учиш, тя е Любовта. Ако има една поезия, която трябва да учиш, тя е Божията мъдрост и Божията истина. Търпението и всички-

те добродетели, те са все поезия. Представете си, че на вашата ръка е кацнал един комар. Вие може да махнете и да го утрепете. Никой няма да иска да ви смути, но как трябва да постъпите? Комарите разбират, имат един усет. Ако съзнанието ви е силно, ако концентрирате съзнанието си, около вас ще се образува едно магнетическо движение и нито един комар няма да каца върху вас и да ви хапе.

Аз считам, че всяка една нечиста мисъл е един комар, който ви е ухапал. Вие ѝ давате повод, привличате я с нещо. Питам: една овца как привлича един вълк? Като се угои хубаво, както помисли, че е с хубава козина, тя вече всички вълци привлича. Когато вълкът влезе в стадото, най-хубавата овца ще намери. Кого привлича един грозник? Нещастieto на хората винаги се привлича от богатството им. Когато човек е богат умствено, когато човек е богат сърдечно, когато човек е богат със сила, тогава винаги ще дойде изкушението, един неприятел тогава ще го намери.

Сега аз искам да ви обърна внимание на следната мисъл. Понеже минавате от стария в новия живот, който ви се дава, как трябва да го запазите? Най-първо, не се заемайте да реформирате света, да виждате лошото в него. Вижете лошото в себе си, но не се критикувайте, и след като намерите всичките свои погрешки, заемете се да ги изправите. Не изведнъж всичко да изправите, но всеки ден трябва да поправяте по една малка погрешка. Да кажем, че всеки от вас е завистлив. Ако някому се дава по-голямо уважение, това веднага ще ви бодне. Това се отнася за всички съвременни хора, и за религиозните. Имаше един евангелски проповедник, който казваше: „Изгубих си целия живот. През целия си живот ходих да проповядвам, не да си уреждам своите работи, но да обръщам хората“. Този проповедник, който така мислеше, го сполетя много лоша съдба.

Всеки един, който е тръгнал в новия живот, трябва да бъде благодарен на Господа за благата, които му е дал. Ние трябва да изправим своите погрешки. Да ги изправим не за да бъдем благоприятни, но трябва да впрегнем своите погрешки на работа. Без погрешки човек не може да работи. Един художник много хартия е развалил, докато се е нау-

чил да рисува. Един писател много писалки, много листове е оцапал, докато се е научил да пише – не е въпрос за оцапването, но да се научи хубаво да пише.

Да дойдем до същественото: любовта трябва да наддее над всички мъчнотии, които съществуват в нашия живот. При всичко, което се случва, да кажеш: „Такава е волята Божия“. В даден случай, ако си в полето, където има много вълци, угоена овца ли трябва да бъдеш, или мършава? Където има много вълци, бих предпочел да бъда мършава овца. Където няма никакви вълци, бих предпочел да бъда угоена овца. Вълкът никога не яде мършава овца. Като дойде до мършавата, бутне я по корема, остави я да пасе. Писанието казва: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“. Имате онзи пример в Евангелието: като се върна младият син, който изяда имането на баща си, големият брат се разсърди. Това показва, че сегашните вярващи хора не струват хас* от грешните хора. Ние ставаме пристрастни. По-хубаво е да обичаш един грешник, отколкото един праведник. Грешникът е гладен човек, ще оцени онова, което му даваш. Праведникът е сит, защо ще го викаш да го угощаваш? Праведникът няма нужда от твоята любов. Един ангел няма нужда ти да го обичаш. Може да обичаш един ангел, твоя работа е, но не мисли, че като го обичаш, ще му предадеш нещо. Ако един ангел те обича, то е единствено заради любовта, която Бог е вложил в тебе. Той обръща внимание на Божествената любов, не на някакво лично достойнство.

Не уповавайте на онова, което сте наследили от вашите бащи и прадеди, защото сте наследили повече лоши черти, отколкото добри. Уповавайте на онова, което Бог първоначално е вложил в душата ви и което сега иска да развие, за да проявите любовта. Като говоря за любовта, аз не я считам за придобивка. Любовта е едно условие, за да може човек да постигне всичко онова, което Бог желае за него. Любовта е условие за постижение на онова, което Бог желае

* не струват хас (ар.–тур.) Не обръщат внимание, не се влияят, не ги засяга

за нас. Без тази любов ти не можеш да постигнеш своята цел в света. Не че нямате тази любов, но първо нея поставате всички. Например някои от вас мислят, че като се оженят, ще постигнат нещо. Някои мислят, че като станат богати, ще постигнат нещо. Някои мислят, че като станат учени, ще постигнат нещо. Някои мислят, че като станат силни, ще постигнат нещо. Нищо няма да постигнат. Всички тия неща са хубави, те имат онова, Божественото, но те са условия в тебе. Тия неща Бог ги създаде като едно условие за тебе, не като една цел. Цел в света е само Бог. И всички хора трябва да имат за цел да постигнат Божественото в себе си. Дотогава, докато постигнете Божественото, „отдавайте си почит един на друг“, както казва Писанието.

Някой път забелязвам, че нямате добра воля да се почитате. Ако един войник не отдаде чест на капитана, веднага ще го арестуват. Разправяше ми един във Варна, че брат му бил полковник, а той самият – обикновен войник. Един ден излиза да се разхожда, среща брат си и не му отдава чест като на полковник. Брат му казва: „Войник, от коя рота си, защо не отдаваш чест?“. – „Нали си ми брат?“ – „Тук няма брат, тук има полковник.“ И той го арестувал за три дни. Вие казвате: „Нали сме братя!“. Братя сте вкъщи, но навън сте полковници и войници. Този, грешният живот на хората, той е светският живот, където ред и порядък има. Когато Христос дойде, Той се съобрази с това. Казаха: „Вашият учител ще си плати ли данъка?“. А Христос каза: „Царете от кого взимат данък, от своите синове или от поданиците си?“. За да не ги съблазни, каза на Петър: „Иди с мрежата, хвърли я, ще уловиш една риба и ще намериш в нея една златна монета. Плати за тебе и за мене“.

Казвам: всички вие трябва да бъдете много умни, да не разсъждавате механично. В лицето на всеки човек трябва да виждате най-малкото проявление на Божествения Дух, в знанието на всеки човек да виждате най-малкото проявление на Божията мъдрост, в движението на всеки човек да виждате свободата. Като видите да пъпли едно дете, зарадвайте се, че то търси своята свобода. Детето се учи да ходи, за да намери истината. Ако човек не може да се движи, ако

човек не може да мисли, ако човек не може да обича, той не може да служи на Бога. Първото нещо е в Любовта да възпитаеме сърцето, в Божията мъдрост да възпитаеме ума и в Божията истина да възпитаеме волята. Само така можем да постигнем онова, което желаем за в бъдеще. Казвам: за в бъдеще колко поправки трябва да имаме? Аз виждам, вашите вежди трябва да се поправят, криви са. На някои челото е изкривено, няма тази права линия, на някои носовите не са намясто, на други устата не е намясто, очите не са намясто. В някои усетът за време е слабо развит, в други музикалността е слабо развита. В някои от вас различаването на добро и зло е слабо развито, вие познавате само едрите черти.

В новата епоха се изискват хора с приложение. Казвам: да се съединим да работим. Всеки трябва да има желание да направи нещо от себе си. Всеки трябва да си постави цел и каквато цел си е поставил, това ще постигне. Ако вие мислите, че ще постигнете нещо, без да работите над себе си, лъжете се. Поставете си за цел само каквото можете да направите. Какво ти сам можеш да направиш? Десет души, ако се съберат на едно място, ще направят нещастие. Определете си доста велика цел – да проявите Божията любов, че който ви види, да каже: „Този човек има любов“. Като проявите Божията мъдрост, да кажат: „Този човек знание има“. Като проявите Божията истина, да кажат: „Този човек е свободен“. Този човек, който носи светлината, той при всички условия не се обезсърчава, той и в най-тъмната нощ ще намери своята цел. Ако един вълк намира кошарата, защо един човек в тъмната нощ да не намери своята цел? Ако бухалът може в тъмната нощ да намери някоя птица, защо и ти, като този бухал, да не намериш своята цел? Ако бухалът може да постигне това, и ние можем да го постигнем.

Казвам: положителните и отрицателните черти трябва да бъдат причина да вършим волята Божия. Защото само така ще бъдем благоугодни на Господа. Бог е, Който обръща внимание на всички същества. Преди те да са поискали, Той ще приготви за тях. Не че с нашите молитви ще го

направим, но преди да сме поискали ние, Той е приготвил. Сега ние трябва да се съвземем и онова, което Бог е приготвил за нас, да го разработим, да станем носители на новото в света.

Всеки един от вас трябва да бъде една клечка и като драсне, да се запали новото. Ако много пъти драскате и не се палите, вие сте от старите клечки. Като драснеш, да пламне. Казвам: всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да бъдат клечки, че като ги драснете, да се запалват. Да запалвате и мислите, и чувствата, и постъпките. Това е новото, което тази година ще прилагате.

Тайна молитва

38. лекция, 31 август 1938 г., София, Изгрев

ЦЕННОСТ И ПОСОКА

*Добрата молитва
Духът Божи*

Ако ви се зададе темата *Ценности на Природата*, какво бихте писали? А върху темата *Ценност. Развиване на ценността* какво ще напишете? Първата ценност в Природата, това е животът. Ако човек знае да оценява живота, той има права мисъл. Противоречията произтичат от това, че ние не ценим живота. Онова, което ни е дадено, не го ценим. Представете си, че ви дадат една точка. Казвате: „Защо ми е една точка?“. Считате, че точката е малко нещо. Това, малкото нещо, съдържа в себе си известна сила, която може да се развие. В Природата малкото е, което расте и се развива. Голямото има свойство да се смаява. Голямото не може да расте. Големите хора ги очаква смаяване, а малките деца растат. Бащата се смаява. Дотогава, докато човек расте, той е млад. Като престане да расте, той е дошъл до края. Големите работи трябва да се смаяват.

Тогава, ако има да минавате през една малка дупчица, какво трябва да направите? Кой има възможност да мине през малките дупчици – големият или малкият? Малкият. Ако големият трябва да мине, ще се намери в трудно положение. Такъв, какъвто е, не може да мине, трябва да се измени неговото състояние. Ако това е едно твърдо вещество, то трябва да се превърне в течено, малко по малко през тази дупчица да мине. Понякога ние не можем да си обясним защо трябва да станат някои промени в нас. Промени ще стават в малките работи и в големите работи. Малките трябва да се уголемят. А големите какви трябва да станат? Те трябва да се намалят. Например вие казвате: „Човек трябва да се смири“. Кой се смирява? Големият се смаява, малкият има ли какво да се смаява? Малкият не може да се смали повече, отколкото е. Пък и големият не може да стане по-голям, отколкото е, защото ще дойде до онова, абсолютното понятие.

Сега въпросът е за приложението. Ценности в живота има. Ценното е в човека, когато той може да се увеличава. Ценното е в детето, когато то може да расте. Ценното в живота е, че животът се движи. Там, където има движение, има и живот. Ценното в живота е движението, посоката – поне една посока на движение да има. Ценното в знанието, или в мъдростта, е разширението. Животът се движи, знанието се разширява. Ценното е, че човек се освобождава. В истината ти си свободен да се движиш във всички направления. Кое не те ограничава в никакво положение, то е истина. Вие говорите за истината и лъжата. Лъжата седи в това: на филм може да ти представят, че хората се движат, но те се движат на платното. Това е една лъжа. Виждаш на платното, че хората се местят, но това е сянката на една реалност, която съществува вън от платното. Когато човек се заблуждава със сенките на живота, в които няма реалност, той всякога остава разочарован.

Първото нещо е: трябва да намериш една точка, на която да уповаваш в света. Ти уповаваш на едно житно зърно, не може да уповаваш на едно пясъчно зърно. Ако посееш житното зърно, след време от него ще придобиеш онзи живот, който е необходим за тебе. Следователно една хубава мисъл, която може да се посади някъде, ще даде добър резултат. Ние подразбираме, че и едно хубаво чувство, което може да се посади, и една добра постъпка, която може да се посади, в този смисъл са живи. Постъпките, които не може да посаждате, които не растат, те нямат никаква ценност.

Ценното в житното зърно, това е растенето. Ако в живота на един човек не стават промени, ако някой човек е утвърден, няма растение. В някои хора има известно морално утвърдяване. Ще ви приведа един пример, той е из евангелския живот. Едно дете отишло с майка си на църква, а бащата не отишъл с тях. Като се върнали, детето започнало да разправя на баща си как хората се молят в църквата. А то не виждало да се моли баща му. Той казва: „Минах, аз се утвърдих, няма какво да се моля. За мене молитвата нищо не значи“. Детето казва: „Татко, пеят хората там“. – „Едно време пеех и аз, сега вече се утвърдих. Научих се, не пея

вече.“ Детето не разбирало. Мислело, че баща му е дошъл до едно състояние, което то не разбира. Един ден бащата взима детето си, качва го на едно малко файтонче, което имат, и двамата отиват на разходка. По едно време конят спира на едно място и детето казва: „Татко, конят се утвърди“. Та казвам: да се утвърди човек в този смисъл, то е неестествено, спира се прогресът. При това утвърдяване човек е спрял недоволен. Като се утвърди, старият човек доволен ли е от себе си? Краката му не държат.

Истинският живот е да намери човек онази, истинската посока, в която може да се движи във всички направления, без да се ограничава. На Земята имаме ограничения, трябва да се правят известни пътища. На аеропланите пътищата са горе, те са свободни. И там има малки препятствия, но там има по-голяма свобода. Един ден хората ще се качат в области на свободата, където е още по-свободно. Ако се качиш в областта на човешката мисъл, на човешките чувства, на човешките постъпки, там е още по-свободно. Хубостта на човека е там, че може да мисли за каквото иска. Лошото е там, че когато имаш една лоша мисъл, ти си изгубил свободата на своята мисъл. Всяка лоша мисъл се утвърдява. Питаш: „Как се утвърдява?“. Като осъдят някого, нали се утвърдява присъдата? Като е утвърдена една присъда, какво получава човек?

В живота човек някой път иска да се е утвърдил. В истинския живот човек не трябва да се утвърдява, понеже утвърдяването разбира известно ограничение на нещата. Но човек трябва да подразбира вечния живот – това са вечните възможности, при които той може да се прояви. Човек да не чака да дойде един краен предел. Искаш да станеш възрастен, да забогатееш. Щом забогатееш, ти вече си се утвърдил. Толкова се утвърдиш, че дойдеш до известен предел, дойдеш до едно място и кажеш: „Какво има да работя?“. И в сиромашията може да се утвърдиш. В какво седи различието между сиромашията и богатството, а между радостта и страданията? Радостта, която може да имаш, всеки иска да ти я вземе или иска да участва в нея, в благо, което имаш. Щом имаш някое страдание, колко души ще се намерят да

участват? В живота истинските братя се опитват не в радостите ти, не когато участват в благата ти, но когато участват в страданието ти. Хубавото в страданието е, че богатството, което е скрито в него, няма да ти го вземат. Щом имаш радост, тогава всеки казва: „И аз да имам тази радост!“.

Понякога хората не оценяват страданията. Аз не говоря за мъчението. Страданията произтичат винаги от онзи факт – от неразбирането, което съществува вътре в живота. Писанието казва, че всичко онова, което се случва някому, ще се превърне в негово добро, но при едно условие. Всички неща се превръщат на добро само при закона на Любовта. Ако искаме нещата да се превърнат на добро, ние трябва да вървим по закона на Любовта. Законът на Любовта е закон на живота. Казвате: „Дотегна ми този живот“. Няма какво да ви дотяга. Неразбирането на живота донася тягости. А добрият живот, това е една възможност, за която Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога“. Вечният живот, онзи, възвишеният живот, произтича от познаването на Бога. Но ти не може да познаеш Бога, ако Го търсиш отвън, тогава ти не може да имаш и вечния живот. Понеже ние познаваме Бога външно, вследствие на това имаме тия противоречия. Всичките болести и страдания, които имаме, произтичат от това, че ние търсим Бога там, където Той не е.

Да направя едно разграничение. В Природата съществуват два порядъка: единият порядък е Божествен, другият порядък е човешки. Бог е направил така, че Божествените условия ги е поставил в човешкия порядък. В човешкия порядък се намират всичките условия, при които човек може да живее. Това са външните неща. Божественият порядък седи във вътрешните възможности, във възможностите на живота. Животът трябва да има условия, трябва да има и възможности за постижения. Казвам: възможностите са отвътре, а условията са отвън. Някой от вас ще каже: „Аз не мога да живея“. Ти може да нямаш условия, но може да имаш възможности. Законът е такъв. Възможностите могат да създадат условията, а пък външните условия могат да дадат възможност на живота да се изявява. Условията

не могат да създадат възможностите. Възможностите могат да създадат условията. Божественият порядък е създал човешкия порядък и човешкият порядък може да се ползва от Божествения порядък на нещата. Следователно, когато в човешкия порядък ние се ползваме от Божествените условия или възможности, това е храна на нещата. Но някой път човешкият порядък влиза в разрез с Божествения и тогава в живота се раждат противоречията – това, което ние наричаме зло. Щом човешкият порядък дойде в разрез с Божествения, ражда се злото и се прекъсва онази хармония, която съществува.

Някой път се заражда въпросът за вашата карма. Назряла е вашата карма, да кажем. Думата *карма* е чужда дума, която съдържа известна философия. Каквото посееш, такава и ще намериш. Ако посееш едно житно зърно, ще намериш плода на житното зърно. Ако посееш едно царевично зърно, ще намериш резултата на царевичата. Ако посееш ряпа, ще намериш ряпа. Каквото посееш на нивата, такъв резултат ще имаш. Казваш: „Защо е такъв моят живот?“. Такъв е твоят живот, защото така си сял. Какво трябва да се прави?

Да допуснем, че вие сте болен и търсите лекар, за да ви лекува. Ако аз бях болен, нямаше да търся лекар. Най-първо, щях да се интересувам да намеря здрави хора, щях да ида да се запозная с тия хора, да видя как живеят. Аз съм болен, те са здрави. Разликата между болния и здравия каква е? Болният все се оплаква от нещо, все кусури търси. На ръката си или на крака си, или на коляното си, или на на някой пръст, или на някоя кост, или на окото си все ще намери кусур, някакъв недостатък. А пък здравият намира, че всичко е наред: краката, ръцете, носът, очите, ушите – всичко е наред.

Някой казва, че работите му не вървят. Работите сами по себе не могат да вървят. Той трябва да ги накара да вървят. Работата е едно условие, един резултат. Това е една възможност. Ти ще впрегнеш волята като един вол. Ще я впрегнеш, ще я накараш да работи. Казваш: „Умът ми не работи“. Ще го накараш да работи. Или: „Сърцето ми не ра-

боти, та не мога да обичам“. Ще накараш сърцето да обича. Например ако ви кажа така: „Накарайте захарта да се раздвижи“, ще мислите ли, че захарта е мъртва? Всичко онова, което приемаме чрез въздуха или чрез водата, или чрез храната, е живо, но ние мислим, че то няма живот. Никога не можем да ядем мъртви неща, в света всичко е живо. Нещата, които ние обичаме, храната, която обичаме, е един закон за опознаване на Бога. Като вземем храната отвън, от природата, ние се опознаваме с естеството на Бога. Ако ти не можеш да вземеш този живот, който отвън съществува, то Бог, Който е едно условие отвън, трябва да влезе в тебе, да стане една възможност, или ти трябва да повярваш във възможността. Ако сам не можеш да направиш една работа, ще попиташ Божественото в себе си какво трябва да стане.

Погрешката седи в това, че ние искаме всичко сами да разрешим. Ние искаме да обичаме само себе си. Един човек не може да се обича, двама като са, може да се обичат. Казват, че Бог е единство. Но Бог е и множество. Следователно, когато Бог създаде света, в Него се прояви множеството, не единството. Когато това множество става единство вътре в себе си, когато става едно цяло, то въпросът е друг. Казвам: ние дотолкова можем да бъдем щастливи, доколкото даваме възможност на Божественото множество да се прояви в нас. Ако ти не даваш възможност на Божественото да се прояви, не можеш да имаш едно разбиране, но и в разбирането на множеството ще имаш неразбиране.

Ти може да обичаш одного повече от друго. Не знай как вие обичате повече, не знай как се мери любовта, какви са везните, с които определяте, че обичате повече. Не всеки е обичан. Да допуснем, че един беден човек може да обича някой богат. Богатият, като мине, изважда, изважда и дава. Значи онзи, който дава, него повече обичаме. Всякога онзи, който ни дава, повече го обичаме. Ти обичаш една свещ, която ти дава хубава светлина. Ти обичаш една ябълка, която дава хубави, сочни плодове.

Любовта не е нещо произволно. Казваш, че някой не те обича. Малко даваш! Колкото даваш, и любовта е толкова. Тогава, щом вие искате да ви обичат, давайте. Щом

искате да ви обичат, по една английска лира давайте. Вие всинца сте богати, ама минавате и заминавате като че нищо нямате. Казваш: „Аз не мога да обичам“. За един стар светия, който живял 30 години като светия, казвали, че бил с кораво сърце. При него идвали едни куци баби и дядовци все да вземат нещо, нито един не идвал да му даде нещо. Той гледал да се освободи от тях. Оплаквали се бабите, че светията нищо не им давал и все ги изпъждал, казвал им: „Вървете си“.

Най-после Господ го съжалил и му изпратил едно благословение, една млада мома. Един ден тя дошла при светията и той я задържал. Тази млада мома била първата, която му дала нещо. Тя била първият посланик от Бога. Намерил светията една млада мома, която могла да дава. Казвам: не бъдете стари баби и стари дядовци, да ходите да вземате. Бъдете млади моми, които дават нещо от себе си. Бъдете млади да давате, а не стари – да вземате.

Отче наш

39. лекция, 7 септември 1938 г., София, Изгрев

ЧЕТИРИТЕ ЕЛЕМЕНТА

Добрата молитва

Пишете върху темата: *Взаимни отношения между въздуха и водата*. Представете си, че ви се зададе тема: *Отношението между водорода, кислорода, въглерода и азота* – какво ще пишете? Привидно, това не е сложна тема. Ако един химик би писал върху тази тема, написаното ще се различава от онова, което вие бихте написали. Все таки и вие ще напишете нещо. От водорода се ражда водата, от въглерода – твърдата почва, от кислорода се образува горенето, а от азота – устоят на елементите. Всеки човек, в когото азотът е малко, има неустойчив организъм. Той често се разболява, силите му лесно се изразходват, неразположен е духом, изобщо често изпада в неразположение.

Значи всеки един от тези четири елемента допринася нещо. Не само те са основните, въвн от тях има и други. Обаче тези елементи са бащата и майката, а другите са внучетата и правнучетата. Може да има около десет основни елемента. Химията казва, че има около сто елемента. Значи има елементи от първо до десето поколение. То е, за да се разбере химията. Но и химията си има своите прераждания. Химикът изучава свойствата на елементите и може да прави родове. Вие им казвате *съединения*. Понякога химикът скарва тези родове – ще ритне два елемента и след това ще ги разедини. Като ги скара, те се разединяват и след това той търси нов начин да ги съедини, да ги примири, да ги сложи на други места. Това наричат *химия*, т.е. наука, която ту скарва, ту примирява елементите. Всъщност това не е така.

Нека да дойдем до хората. Да кажем, ти имаш желание да ядеш. Какво представлява това желание? То е привличане. Въглеродът в тебе те примамва. Яденето е любовна работа, нищо повече! Като се наядеш, ако си взел от любовта повече, усещаш, че си се преситил. Яденето е любовна рабо-

та на стомаха. Стомахът трепери за въглерод. След като се влюбиш във въглерода, усещаш нужда и от други елементи – запалва му се чергата, става горене. И при това горене трябва да притуриш друго нещо, иначе ще стане една голяма катастрофа. Трябва малко водород.

И тъй, това, което ви говоря сега, е научно. Може да вярвате в това, може и да не вярвате, но всякога има една страна, която трябва да пазите. Щом ръцете се овлажняват много, имате повече водород, отколкото ви трябва. Щом имате сухота на ръцете, имате повече кислород, отколкото ви трябва. Щом тялото ви започва да става много твърдо, имате повече въглерод, отколкото ви трябва. А щом ставате много устойчиви в своите възгледи и никой не може да ви измени, имате повече азот, отколкото ви трябва. Това са крайности. Хубаво е човек да бъде устойчив в своите възгледи, но възгледите ви може да не са прави.

Например всички вие говорите за любовта и казвате: „Любовта е нещо физическо“. Да, любовта, в която има допирни точки, на Земята е физическа любов. Любовта, която усещаш като топлина, е духовна любов. А любовта, която усещаш като светлина, е Божествена любов. Казваш: „Имам любов“. Ако прегърнеш човека десет пъти, а почувстваш само един път топлина и светлина, това е само физическа любов. Ако десет пъти го прегърнеш, а само един път усетиш топлина и един път светлина, ти имаш десет части от физическата любов, една част от духовната любов и една част от Божествената любов. Ако никак не почувстваш светлина, ти нямаш никаква Божествена любов, значи физическата любов преобладава. Ти мислиш, че като срещнеш един човек, трябва да го прегърнеш. Казваш: „Трябва да прегърна и да целуна този човек“. Хубаво е и това, но утре този човек ще умре – как ще го прегърнеш? Ти вече не можеш да го прегръщаш.

Сега аз ви говоря научно за отношенията. Вие имате още детински разбирания за любовта. Казвате: „Той не ме обича“. Как ще те обича! Според мене обичта е нещо особено. Обичта се изразява в даден момент. Някой човек се дави, в това време аз съм на брега и му подавам ръката си –

това е обич. Ако го оставя да се удави, то не е обич. Срещам един човек, виждам, че е гладен – дам му едно парче хляб. И това е обич по отношение на физическото поле. Може десет пъти да го прегърнеш, но този човек има работа, той е професор, отива в университета. Ако за всяко едно прегръщане отиват десет минути, той ще изгуби времето си. Тогава тази обич намясто ли е? Този професор има 40–50 минути на разположение, чакат го студенти, за да им предаде своята лекция. Тази любов е пречка за него, тя не е намясто. Ти трябва да седиш на поста си, ако искаш да изявиш любовта си. Ще почакаш професора, ще му се поклониш, това е достатъчно.

Има един закон, който регулира отношенията на хората. Най-първо трябва да разбирате физическата любов. След това трябва да разбирате духовната любов, да придадете топлина на човека. И най-после трябва да разбирате Божествената любов, да му придадете светлина. Така се образува цял един кръг. Най-първо е физическата любов в отношението към ближния. Там, където има физическа любов, има движение. Там, където има духовна любов, има топлина. Там, където има Божествена любов, има светлина.

Сега виждаме, че всички хармонични тела се движат в елипси, в кръгове. Някои тела се движат от една слънчева система в друга, тях наричаме *опашати звезди*. Някои комети влизат в една система и след няколко хиляди години, като се движат с голяма бързина, минават в друга система. Това са посредници, които свързват най-отдалечените системи. Те си имат някакво отделно предназначение. Сега ние правим едно сравнение. Някой път дойде една мисъл, която иде от една комета или от едно съзвездие. Тя прекръстосва вашия живот и вие се чудите защо е дошла тази мисъл и защо си отива. Защото мислите идат както кометите в Слънчевата система. Хората казват: „Война ще има“. Откъде дойде тази мисъл? Едни казват, че щяло да има война в Европа, други казват, че нямало да има. Ако има, ще разбереш от звездите. Сега няма да питаш звездите. Откъде е дошло на ума на хората, че опашката на една звезда ще досегне Земята и ще предизвика война? Все има някакъв повод. Това са далечни обяснения.

В света има различни мисли. Смисленото за човека не е смислено за паяка, смисленото за паяка не е смислено за човека. Има неща в света, които са възможни за човека, има неща, които не са възможни за човека. Ако например ви дадат темата: *Защо вълкът е станал месоядец?*, какво ще напишете? Той е станал месоядец от немай-къде. Аз четох веднъж един разказ. Един английски параход потънал и двайсет моряци влезли в една лодка. След известно време храната им се свършила. Минават ден, два, три, четири, десет дни и у тях се явява желание да ядат. Започват да се гледат един друг. По едно време хвърлят око на едного от тях и като го нарочват, нахвърлят се върху него и го разкъсват. Всеки взима парче и яде. След четири-пет дни пак нарочват някого. Наистина, това е една изключителна опитност. Понякога вие се подлагате на такива изключителни условия, когато характерът ви се изменя. Вие намразвате някого, физически го намразвате и започвате да гледате на него така, като че той ви е крив за нещо. И после, като дойдете в естественото си състояние, чудите се как сте постъпили по този начин, как сте могли да напакостите на този човек. Тогава, за да се оправдаете, ще кажете, че той е направил това и онова. Какво е виновен този човек, че не го обичате? Ще се нахвърлите върху него и ще го изядете. Важното е, че се нахвърляте не върху този, който е заболял, а върху най-тлъстия, мършавите остават да живеят. Това са изключителните неща в живота. Има китове, които, след като родят своите китчета, ги изяждат. Така постъпват и много котки, изяждат котенцата си. Най-първо майката пази котенцата си от всички, а после сама ги изяжда.

Питам: какво е потребно сега на вас? Потребно ви е да имате едно правилно отношение към Бога, към Божиата любов, която се проявява. Изучавайте любовта като едно здравословно състояние. Това наричам аз хигиена. Божествената любов е онази хигиена, онова хигиенично състояние, което човек може да изживее. Божествената любов се отличава по това, че в нея няма недоимък. В нея всичките отношения между хората са определени. В Божествената любов ти си свободен да ставаш видим и невидим, да се изявяваш,

когато искаш. Там не може да се караш с никого. Защото, ако в тебе се яви желание да се караш с някого, и двамата ще изчезнете. След десет хиляди години ще се срещнете, а през това време много нещо е минало, много сте изгубили. Ако обикнете някого, вие веднага се привличате. Ако се обичате, ще се привличате, ако не се обичате, ще се разедините. Разединението е дошло, когато сте се скарали. Когато хората се приближават много, те веднага се скарват. Аз гледам, някои хора вървят в пътя и току се блъснат, без да искат. Единият като се блъсне, другият му казва: „Стой малко настрана“. Законът е такъв. Човек трябва да върви право. И който не върви право, като стъпи, образува една крива линия. Ти мислиш, че вървиш право. Не, не вървиш право. Казвам: стой на разстояние половин метър от другия, за да не стане крива линия, да не се блъскаш в него.

Казвам: понякога вие говорите за вашата душа, а не знаете какво нещо е душата ви. Душата в човека представя чисто Божествения свят. Тя е реалното в Божествения свят. Реалното се представя от душата и от духа. Духът е онова Божествено, което представя Божествената сила. А нашият ум, това е вечното отношение, връзката, която съществува между хората. Сърцето обаче сега се организира. Човек сега е започнал да мисли. Животните сега започват да чувстват. Растенията също сега се учат да чувстват. Човек трябва да се научи да чувства болките на своя близък. Един човек е гладен – ти отдели нещо от себе си. Не направиш ли това, то е престъпление. Виждаш го, но минаваш, като че не го виждаш. Това е престъпление. Или гледаш отвисоко на него. И това е престъпление. Ти мислиш, че е престъпник. Той може да не е престъпник. Докато гледаш така на нещата, ти се намиращ в голяма опасност.

Като наблюдавам хората, виждам какъв страх изпитват. Те се оглеждат отляво, отдясно, мислят, че и от двете страни някаква опасност ги очаква. Като вървя, аз гледам напред пред себе си. Зная, че отвсякъде мога да бъда прицелен, обаче разглеждам нещата научно, геометрически. Двете страни, това са две линии, и между тях може да се постави перпендикуляр, който показва направлението, по

което вървиш. Може да си помислите и друго нещо. Ако A представлява една мечка, а B – един тигър, ти може да застанеш в C , което е спасителното положение. Ако A е една овца, която може да бъде при тебе, а B е един кон, който иде при тебе, питам: в какво положение ще се движиш? Отляво – до овцата, отдясно – до коня. В дадения случай ще се яви търговско отношение в тебе и ти ще вържеш A , ще се качиш на коня и ще ги изведеш към C , като им покажеш как трябва да живеят. Ще кажеш: „В това училище ще бъдеш“. Коня ще го вкараш в обора, а овцата ще я вкараш в кошарата.

Сега ще направя една аналогия. Една мисъл къде ще я поставите? Една мисъл, едно чувство ще поставиш в своя слънчев възел. Действието ще поставиш в мускулите си. Ако искаш да се движиш, това ще зависи от силата, която си вложил. Тази сила ще се прояви. Ти не може да спираш една Божествена сила. Ако спреш една Божествена сила, която трябва да мине през тебе, ти ще осакатиш ума си. Ако спреш едно Божествено желание, ти ще осакатиш сърцето си. Ако спреш една Божествена постъпка, ти ще осакатиш тялото си.

Казвам: в ангелската любов се съгражда човешкото сърце чрез топлината. Човешкото сърце има отражение в симпатичната нервна система – в новата столица, а то има свое специфично място и в мозъка. Това са далечни работи. Трябва да ви представя кое е това място в мозъка, в центъра на мозъка, откъдето излизат нишки във всички направления. Следователно ангелската любов служи като почва, където Божествената любов може да расте. Човешката любов става почва на ангелската любов. Значи човешката любов се контролира от ангелската любов. Ангелската любов се проявява в твоето сърце. А животинската любов е почва за човешката любов. Казвате: „Това е животинска любов“. Ако няма животинска любов, човешката не може да се види. Ако човешката любов не е почва за ангелската, и ангелската не може да се види. Ако ангелската любов не е почва за Божествената, и Божествената не може да се прояви. В човешката любов материята е по-гъста, в ангелската любов материята е по-рядка, а в Божествената любов материята

не само че е рядка, но е хармонизирана, тъй щото между частиците на тази любов няма никакъв раздор.

За да се възпитат силите в човека, те трябва да са в съгласие. Той трябва да знае как да примирява противоречията. В човека има два екватора. Единият е около неговите уши, като се тегли хоризонтално една линия. Там се раждат и добрите, и лошите работи, това са противоречията, които могат да се родят в човека. Дойдем ли до Любовта, това е Божественият екватор. Ако този екватор в тебе не е правилно развит, добрите неща не могат да се проявяват. Следователно, когато този екватор е правилен, главата расте нагоре, на височина. Ако разгледате всички животни и измерите разстоянието от челото нагоре, ще видите, че тяхното лице е сраснато с врата. Това особено се забелязва в змиите. Затова най-ужасна от всички е змията, в нея няма никакво милосърдие. Като хване една жаба, тя я нагълтва. Колкото и да кряка жабата, змията я нагълтва цялата. Жабата кряка, плаче, моли се. На този плач змията не обръща внимание, с още по-голяма сила я нагълтва. Жабата като плаче, с това тя прави молитва за своите страдания.

Законът е верен: ако вие много страдате и викате от вашите страдания, змиите ще ви нагълтат. Веднъж нагълта ли те злото, и да викаш, и да се оплакваш, ще знаеш, че ни глас, ни услишание. Какво трябва да правиш при това страдание? Започни да мислиш разумно. Първо започни да мислиш защо страдаш. И ако в дадения случай ти можеш да събудиш в себе си Божественото, Бог ще ти помогне, ще дойде да те освободи. Страданията не са най-големите нещастия в света. Страданията, които ние имаме, произтичат от една вътрешна лакомия. Някои не искат да носят товара си, казват: „Аз не съм хамалин, че да ме товарят“. Ако на някой благородник дадат чувал с 20 килограма злато, ако няма никой наоколо, той ще вземе чувала на гърба си и сам ще го носи. Обаче ако му дадат чувал с 20 килограма пясък, няма да го носи. Защо носи златото? Защото мисли, че в златото е неговото благо. Колко прави 20 килограма злато? Два милиона лева, значи четири хиляди наполеона. Като ви платят четири хиляди наполеона, вие сте готови да ги носите на гърба си, не сте от глупавите хора.

Казвам: всяко добро, което направите в живота си, считайте, че то носи своите добри последствия. Има един закон: единствената сила в света, която не се подчинява на никакъв закон, това е Любовта. В Любовта не може да кажеш, че обичаш едного повече, а другото – по-малко. В Любовта – в най-голямата любов и в най-малката любов, силата не е еднаква. Силата не е еднаква по отношение на времето и начина. Любовта е огън, от който хората се запалват. Например ти цъкваш силно една кибритена клечка. Има клечки, които не произвеждат един и същи резултат, това е въпрос на време. Една кибритена клечка ще произведе същия резултат, както една лопата огън, но се изисква повече време. Обаче някой път е за предпочитане кибритената любов, отколкото лопатената. Защо? Защото кибритът е по-безопасен. При лопатената любов трябва да вземеш ръчка, за да не се изгориш. Лопатената любов е опасна. Кога? Мога да ви приведа един пример. За да го приведа, веднага ще ви изложа. Например ти казваш, че някой не те обича. Добре, в какво седи в дадения случай любовта? Откъде познаваш, че не те обича? Ти може да чувстваш любовта на този човек като малка топлина. Това показва, че той е отдалечен от тебе, следователно не може да развива толкова топлина, колкото ти искаш.

Слънцето има най-голямата любов към нас. Любовта на звездите е най-малка, а тази на Месечината е още по-малка. Ако речем да живеем с любовта на Месечината, всички ще измръзнем. И при Месечината има любов, но тази любов се боядисва. Като видя някоя мома, която много хубаво се е облякла, сложила си е хубава шапка, аз наричам това „любов на Месечината“. Утре, като се ожени, ще види, че тази боя не струва, че с тази шапка ни най-малко вече не може да се докарва. Докато играе на хорото, тя гледа да хване момъка, но като го хване веднъж, повече не се спира да го гледа. Аз наричам тази любов „любов на рибаря към рибите“. Рибарят спуска мрежата си във водата и вади риби. Казва им: „Много ми е приятно, че ви видях. Колко ми е приятно да се запозная с вас“. Като хване рибата, какво мисли? Взима ножа си, разпаря я, изважда ѝ нечистоти-

ите и я слага на пиростия. Тя започва да цъцри на огъня. Той казва: „Аз те приемам в себе си“, но тя цъцри на огъня. Това е жененето. После всеки казва: „Да те пази Господ!“. Че какво да те пази? Господ ли те накара да направиш това? Този ум от Господа ли ти дойде? В случая аз взимам страната на жената. Казвам: това е мъчение. Като дойде Господ да наблюдава как живеят хората, казва: Този хляб е хубав“. Мъжът не може да търпи, като го пече жената, а той нея я пече. Казвам на мъжа: „Търпи, докато ти побелее главата. Ако те изпече хубаво, благодари, че ставаш ценен. Но ако те прегори, кажи й, че не знае как да пече“. Когато печете мъжете, ще ги печете, без да ги прегаряте. Казвам: когато печеш ума си, опечи го както трябва. Опечи ума си хубаво. Опечи мисълта си хубаво, не я прегаряй. Опичането означава узряване. Тогава мисълта сама по себе си има ценност. Това е философията на живота. Казват: „Пече го жена му“. Отлично е това, но да не го прегаря. Ако тя го е прегорила, а той отиде на училище, трябва да отиде при такъв професор, който знае колко огън да тури, за да не го прегори.

При сегашния живот вие изучавате само свойствата на любовта. Вие искате, като видите някого, още от пръв поглед той да има към вас много добро разположение. Знайте, че в човешката любов промените са много. Тя е много променлива. Това не е лошо, но трябва да го знаете. В духовната любов има два полюса едновременно, две страни. Едната страна на тази любов е тъмна, а другата е светла. А Божествената любов е най-устойчива, в нея няма никакви промени. Като се е променил някой в човешката любов, аз не считам, че има нещо лошо в това. – „Ама той не ми обръща внимание.“ Че как ще ти обръне внимание, той спи! Ако в съня си той те държи, това ще бъде едно нещастие за него. Коя е причината един човек да те държи постоянно в ума си? Това ще бъде нещастие за него.

Бог, Който едно време ни е държал в Своя ум, сега ни е изпратил вън от Себе Си, да бъдем свободни и да работим за Него. Сега всички сме вън от Божествената мисъл. Едно време човек е бил в Бога, но сега, като е излязъл от Божията мисъл, той е придобил свое тяло, свой организъм.

Бог ни е пратил да се занимаваме, да се учим на Земята. Сега, като искате да ви обичат другите, и вие ще ги обичате. И те ще ви обичат дотолкова, доколкото вие можете да им бъдете полезни. Колкото по-малко сте им полезни, толкова по-малко ще ви обичат. Сега вие трябва да знаете, че слабите растат и се усилват, а силните отслабват. Бог е направил така, че слабите да се усилват, а силните да отслабват. Тъй щото онзи, силният, който ви притеснява, един ден ще стане слаб. Затова именно на слабите ще правите добро. Законът е поставен така, че праведният на праведния може да прави добро. Навсякъде законът е един и същи. Един учител е добър главно за онези, способните и силните ученици, които мислят добре и се учат. На тия ученици той е готов да помага, да им разказва. А към онези, на които съзнанието не е пробудено, той няма разположение. Той не обича ленивите. Те трябва да минат под друга дисциплина.

Казвам сега: в живота трябва да имате мекота. Водородът ще ви даде тази мекота. Някой път кислородът ще ви даде угощението. Някои се стремят към пълнота. Тази пълнота ще ви даде въглеродът. Устой на вашия характер ще ви даде азотът. Щом сте неустойчиви, вие сте без азот. Като нямате нужната пълнота, това показва, че се нуждаете от въглерод. Щом нямате мекота, нуждаете се от водород. Щом нямате чувството на топлина, нуждаете се от кислород. Сега от какъв характер се нуждаете? Някъде може да имате повече от някой елемент. Тогава от този елемент, от който имате повече, ще давате и на другите. Някои считат някого за баща, считат, че са произлезли от него. Това не е според сегашната химия, това е алегория на нещата.

Ние имаме човешкия дух, той е най-устойчивият, след това имаме човешката душа, имаме човешкия ум и човешкото сърце. В човешкото сърце се явява волята. Тя се явява като резултат, като отношение между ума и сърцето. Под думите *да направиш нещо* разбираме проява на волята. Само ако желаш нещо, можеш да го направиш. Онова, което привлича нещата, то е човешкото сърце. Чувствата във вашето сърце неизменно функционират. Ако привличате много работи, вие ще си създадете ред неприятности и

единствената причина за това ще е сърцето. Например вие имате хиляди навици, хиляди желания. Искате да имате повече храна, но не знаете, че в някоя година ще има суша. Тогава може би половината от вашите овце ще измрат и като нямате достатъчно храна, измирането на овцете ще ви създаде известни нещастия. Така и човешките желания понякога претърпяват известна криза. Някога желанията са повече, отколкото трябва, и тогава в човека се създават ред кризи.

Казвам: социалните въпроси създават противоречията, тези противоречия пък се дължат на борбата за храна. Всеки народ се нуждае от храна. Когато у един народ се яви желание да вземе повече земя, пак се създават противоречия. Ако тази земя я няма на разположение, пак се явяват кризи, както в човека. На същото основание и в човека се явява желание за много знания. За да се постигнат тези знания, нужни са условия, обаче трябва да различавате кои знания могат да се постигнат. Същото е и с желанията. Има Божествени желания на Божественото поле, има духовни желания в духовния свят, има и физически желания на физическия свят. Всички ще се реализират на съответното място. Ако на физическото поле имаш десет желания и девет от тях са Божествени, ти ще реализираш само физическото желание. Ако в духовния свят имаш десет желания, само едното може да се реализира, а деветте не могат – те са Божествени.

Не мислете, че всичко онова, което човек желае, може да се постигне. Вие може да желаете да станете милионер, но същевременно тези милиони ги желаят няколко милиона души. Могат ли в дадения случай тези няколко милиона души да станат милионери? Колко милиарда са хората в света? Питам: ако един човек стане милионер, какво ще му се придаде? Той ще има повече злато. В него ще има само едно нещо, по което той ще се различава. В него ще има един творчески ум, отправен към поддържане на стяженолюбието. В него ще се е създало по-силно чувство да печели повече злато. Заради това злато обаче хората няма искрено да го обичат, ще го обичат привидно. Във всеки ще

се роди желание да вземе част от неговото злато. Така хората ще имат желание, ако могат, доброволно да му вземат нещо, ако не могат доброволно, насилствено ще искат да му го вземат.

Разправяха ми вчера един пример за един българин, който заболял. Написали му едно писмо: „Ще оставиш двеста хиляди лева на еди-кое си място. Ако не оставиш тези пари, или детето ти, или някой друг от вас ще бъде отвлечен и ще се свърши с него“. Е, ти забогатееш и получиш едно писмо, че ако не дадеш двеста хиляди лева, ще бъде отвлечено детето ти или ти самият. И в Америка има отвлечения. Знаете ли каква грамадна сума са двеста хиляди долара? Казвате: „Да бъде човек богат“. Да бъдеш богат, но да не те знаят. Ако си богат и те знаят, ще имаш големи мъчности.

Но да дойдем до положителното. Любовта е една сила, която трябва да изучавате как действа във вашия мозък, във вашето сърце, във вашата воля, във вашата душа и в духа ви. Ако пуснете Божествената любов в духа си, вие ще придобиете сила, а силата е светлината, която се движи. Ако Любовта действа във вашата душа, тя ще ви даде топлина, а топлината е най-хубавото, тя е необходима, понеже при нея всичко расте и зрее. Без топлина човек не може да расте и да зрее. После идваме до положението, когато Любовта се проявява в човешката мисъл и в човешкото сърце.

Засега най-малката светлина, най-малката любов приема сърцето, затова именно то изучава нещата. Сърцето в човека е най-малкото, а въобще малките правят погрешки. Малкото дете прави такива погрешки, за които хората задължняват. Някой път детето току хване книгата и разкъса листата ѝ. На другия ден направи друга погрешка, каквото намери, веднага го къса. Майката казва: „Дете е!“, но това дете като израсне, бащата трябва да плаща. Има неща, които ти знаеш, има някои неща, които не знаеш. Но в Природата има закон: трябва да плащаш. Най-първо тя те глобява, праща ти болест и казва: „Не, миличък, не прави това нещо“. После бащата плаща за всичко. Така практикуват този закон. Един ден, като научиш урока си, казват: „Дай си ръката“.

Ние говорим за същественото. Кой са съществени неща? Мекотата – водородът. После сухотата, или огънят – кислородът. После плътността – трябва да имаш въглерод. Ако човек няма плътност, лесно могат да го отвлечат, той ще хвъркне нагоре. Ако станеш много лек, не можеш да стоиш на земята, ще те отвлече нещо нагоре. И най-после, трябва да имаш устой в себе си – азот. Това е цяла химия. Ако разбереш съединенията, които образуват водородът, кислородът, въглеродът и азотът, ти си разбрал много неща. Като се съединят кислород и водород, образуват вода. А пък кислородът и водородът във въздуха не са съединени. Ако се съединят във въздуха, ние не ще можем да дишаме. Рибите живеят без кислород. Те си имат един апарат, чрез който, като прекарват водата, разединяват я и изкарват кислорода, който им трябва. И рибите разбират нещо от химия. Ние сега ще разединяваме кислорода от азота. Добре че във въздуха кислородът е в свободно състояние. Като заминете за другия свят, там ще бъдете още по-добре. В онзи свят кои елементи ще ви бъдат необходими? Каквото е отношението на рибите към въздухообразните същества, такова е отношението на въздухообразните същества към тези, които живеят в етера. Това е важна мисъл.

Как да ви представя сега живота в другия свят? Той не може да се представи. Каквото и да мислите, вие всякога ще си представяте живота в онзи свят като живота на Земята. Като влезеш в онзи свят, дробове няма да имаш, пък и стомах няма да имаш, черва няма да имаш. Ще имаш нещо подобно на черва, нещо подобно на стомах, на дробове, но няма да са това, което са на Земята. В онзи свят като ядеш, няма да има излишъци. Няма да намериш клозет в онзи свят, там няма помен от такъв. Ако в онзи свят някой търси клозет, пращат го долу, на Земята. Щом видят, че търсите клозет, ще ви дадат билет и ще ви изпратят на Земята. Като се изчистите, ще ви изпратят пак в другия свят. Казвам: невъзможно е това нещо, но добре, че е така.

Някой път ние говорим за любовта и считаме човешката любов за Божествена. Човешката любов е Божествена само по облеклото си, не по своето съдържание, не по своя-

та форма. Но дрехата на човешката любов остарява. Някой мъж казва на някоя жена: „Е, не те обичам вече. Това топло чувство, което имах, изчезна“. Има защо да не я обича. Изчезнало е чувството. Това е любовта на промените. Аз разбирам, че той е обикнал друга някоя, това е най-възможно, така поставям въпроса. Всеки закоравял хляб след двацет дни мухлясва. Пред човека седи един топъл хляб и той казва на мухлясалия: „Не те обичам“. Защо? Много естествено, обича този, топлия хляб. – „Как, мога ли да обичам еднакво мухлясалия и пресния хляб? Ако няма друг хляб, искам или не, ще ям коравия, но при топлия хляб не мога да го ям.“

Следователно не ставайте кораби. И като остарееш, трябва да бъдеш мек, че като те пипнат, да лъха от тебе едно ухание. Знаете, като вадят хляб от фурните, колко хубаво е това ухание на печен хляб. Казвате: „Ех, да имах един!“. Щом изгубите уханието – вашата топлина и вашата светлина, с тях заедно и любовта изчезва. Но всичко това показва, че животът се оттегля сам по себе си. Остава само една форма, която показва какво е било състоянието на човека едно време. Това се вижда в лицето му. То и сега е хубаво. Едно време е бил красив, но и сега се чете известна светлина в човека. Ако това виждаш на лицето, ти си доволен. Но като станеш недоволен, явява се една тъмнина, сгъстява се материята и най-после светлината в твоето лице изчезва. След това лицето се деформира. Тогава човек няма желание да работи. Той пита: „За кого ще работя? Едно време работих за децата си, за жена си, а сега нямам жена, нямам деца, не искам вече да работя“. И съжاليا, че няма за кого да работи.

Бог е, Който ни е дал всичко. Ние сме работили за всички други, но сега ще се впрегнем да работим за Онзи, Който ни е дал всичко. И като се научим да обичаме Бога, ще дойде новата любов. И от тази нова любов към Бога излишното ще го предадем на другите. Така трябва да започнем. И ще благодарим на Бога, че ни е дал един нов начин да работим, да се молим. Вие досега сте чели изкуствени молитви. Ето как трябва да се молите. Ще влезеш вечерта в стаята си, ще се съблечеш и ще кажеш: „Господи, благодаря Ти за това,

което ми даде. Благодаря Ти за доброто, което ми даде. Благодаря Ти за краката, за ръцете, за очите, за ушите, за носа, за устата, за сърцето, за всичко, което ми даде“. За всичко така ще благодариш. Така ще пипнеш тялото си и ще легнеш да спиш. И сега казваш: „Господи, благодаря Ти“, но за какво Му благодариш? Ще Му благодариш за всичко, което ти е дадено. Ще благодариш за устата, с която можеш да изказваш тези сладки думи. Ще благодариш и за езика, с който изказваш тези сладки думи. Имаш един хубав мозък, благодари и за него. Чуваш, че някой пее хубаво – благодари, че имаш уши да слушаш. Благодари, че имаш очи да виждаш. Благодари, че можеш да вкусваш. Благодари, че отдалече можеш да помирисваш, за да отидеш чрез краката си да си вземеш от това нещо. Ти искаш да бягаш от някого – ще благодариш за краката си.

Разправят за одного, че прегърнал една мома. Тя му казала: „Защо ме прегръщаш?“. Той ѝ отговорил: „Трябва да благодариш на Господа, че ми е дал ръце да те прегърна. Аз сега прегръщам твоята дреха. Не казвай, че съм те прегърнал“. Изобщо вие прегръщате само дрехите си. Той обича само дрехата ти, а не самата тебе. Като не знаеш това, ти крещаш, сърдиш се. Това е само една дреха. Ти имаш нежност, подвижност, но това е външната страна. Казвам: щом не искаш да те прегръщат, стой надалече. А щом те е прегърнал някой, това се отнася само до тялото ти. Каква е вината на този, който те е прегърнал? Колкото е виновен той, толкова си виновна и ти. Щом момата седи близо, ще я прегърнат, а после тя ще се оплаква. Казвам: колкото е виновен момъкът, толкова и момата. Ако тя беше далече от него, той щеше да прегръща въздуха. Нека прегръща въздуха! Стой надалече, един километър надалече. Нека ти предава целувките си през въздуха, от един километър разстояние. В предаването на въздушни целувки няма никаква опасност.

Като ученици на една мистична школа, вие трябва да разбирате Божиите пътища. Всякога, когато човек извършва една постъпка, която е Божествена, той усеща светлина и топлина в себе си, усеща мекота и устой. И той се радва, че има нещо хубаво в него. Знаете ли коя постъпка е добра?

Щом направиш нещо, което не е правилно, веднага ти се казва отвътре: „Не постъпи както трябва“. Ти започваш да се извиняваш. Не, не постъпи добре, нищо повече! Казвам: хубаво е да слушаш онзи Божествен глас. Тогава ти казваш: „Трябва да постъпвам добре, да слушам“. Слушай тази Божествена дума: „Добре постъпи!“. И всеки има това съзнание: като направи нещо добро, изпитва радост в себе си.

Казвам: изучавайте закона и Бог ще ви проговори. Бъдете в съгласие с вашия дух, с вашата душа, с вашия ум и с вашето сърце. И като сте в съгласие отвътре, това съгласие да се яви и отвън. И ако вие не сте в съгласие със себе си, не можете да бъдете в съгласие и с другите отвън.

Отче наш

40. лекция, 14 септември 1938 г., София, Изгрев

ПО ЗАКОН И ПО ЛЮБОВ

*Отче наш
Духът Божи*

Темите не трябва да се разглеждат само външно. Една тема може да има най-малко две страни: външна и вътрешна. Когато се разглежда предметът на темата, това да е пример за изяснение. Външна и вътрешна страна.

Можем да похвалим астрономите, че изучават далечните звезди. Най-близката звезда до Земята е на разстояние четири светлинни години. Светлината, която пътува със скорост 300 000 километра в секунда, се взема за единица мярка. Четири и половина светлинни години трябва да пътува светлината, за да дойде до нашата Земя от най-близката звезда, толкова е далече тази звезда в пространството. И при това разстояние искаме да знаем дали една звезда се приближава, или се отдалечава. Как можем да знаем в такова далечно пространство?

В това отношение на помощ е дошъл спектроскопът. Чрез спектроскопа се разлага светлината на звездите, както и на Слънцето, образува се червен полюс и виолетов полюс. Учените са намерили, че когато една звезда се отдалечава от Земята, дава известни линии, известни спектри. Когато едно тяло се отдалечава от Земята, линиите към червената светлина се приближават, широчината между тях става по-малка, приближават се. Когато тялото се приближава към Земята, тогава линиите отиват към виолетовия полюс – широчината между тях става по-голяма. Как са намерили, че при приближаването на линиите на светлината тялото се отдалечава, а при отдалечаването им тялото се приближава?

Тогава питам: дали някой човек се отдалечава от Бога, или се приближава до Бога? Една звезда или се приближава, или се отдалечава. Например нашето Слънце, като пътува в пространството, или се приближава към някоя звез-

да, или се отдалечава. Това отдалечаване е относително на Земята. Не че Земята иска да се отдалечава, но по своя си път видимо се отдалечава. Някой човек ви е близък. Знаете ли колко ви е близък? Този човек, който ви е близък днес, след 1–2 години ви стане далечен. Казвате: „Отдалечихме се“. Питам: кое е станало причина да се отдалечите и кое е станало причина да се приближите?

Кое е онова качество, с което ние се приближаваме до въздуха? Най-първо, специално ни свързват с въздуха белите дробове, а освен това и всичките пори на тялото. Човек има около седем милиона пори и всяка пора ни свързва. Имаме толкова връзки с въздуха – седем милиона, през които той се докосва до човека. А при това, въздухът специално се свързва и с дробовете. Значи дробовете се запознават с въздуха. Ние, разумните същества, имаме прямо отношение към въздуха дотолкова, доколкото той е полезен за дробовете. Колкото до нечистия въздух, той не е полезен, казваме, че той е вреден. Каква роля играе въздухът? При запознаването с въздуха има цяла философия. Казвате: „Трябва да се диша“. Някой път въздухът влиза и излиза неволно. След време започваш да чувстваш, че ти е тежко на гърдите. Стяга те нещо, неразположен си. И в мислите си неразположен, и в чувствата си неразположен. Това произтича от дишането.

Забележете: водородът е млада мома, а кислородът е млад момък; или водородът е дъщерята, а кислородът е синът, въглеродът е майката, а азотът е бащата. Ако дойдат майката и бащата във вас, ще се намерите в трудно положение. Това, което помага на хората, са техните деца – водородът и кислородът. Тези деца имат особена любов към човека. Те, като влязат вътре, образуват едно съединение, любовна работа се образува. Първо съединение, после разединение – цял скандал става. Когато любовта върви правилно, вие казвате: правилно е дишането. Като влязат младите и не останат доволни, те не образуват връзка, значи любовта не върви правилно. Та с дишането на човека кислородът и водородът постоянно правят връзки, постоянно става женитба. Като се оженят, изпъдите ги навън. После

пак влизат нови млади, които не са женени. И те като се оженят – пак навън.

Какво разбирате вие под думата *женене*? Българската дума *жени* означава *жъне, реже жито*. Казвате: „Да се оженят“. Като се оженят, ще се свърши всичко. Ти, като се ожениш, ще идеш на гумното, ще започнат конете да те вършеят – част в плевнята, част в хамбара. Колкото са идвали при мене, всякога са питали: „Като се оженя, ще бъда ли щастлив?“. Казвам: „Копитата на конете ще бъдат отгоре ти“. Кой са конските копита? Конските копита, това е човешката ревност. Ревността на мъжа е конско копито. Ревността на жената е конско копито. Ревността, това са тия копита, които започват да вършеят. При такъв случай човек не може да диша правилно. Вие трябва да се научите да дишате правилно.

Човека го изпъдиха от рая, защото не знаеше как да яде – за нищо и никакво го изпъдиха. Адам не знаеше как да подбира храната си, изяде един плод без позволение. Ева му го даде и той, без да го опита, яде. После тия двамата нямаха доблестта да кажат, че са яли. Адам, като някой от учените хора, даде имената на всичките животни, а се уплаши, че е ял от плода, и двамата с Ева се скриха. Трябваше Господ да ги търси цял един ден. Знаете ли колко е един Божествен ден? Един Божествен ден е 1000 години. И така, те седяха скрити, денят мина и като дойде Господ вечерта да погледне, намери ги. После на общо основание ги изпъдиха навън, защото ядоха от този плод. Значи причината е в яденето.

Сегашните хора започват да грешат с дишането. Сега в живота всички нещастия на хората произтичат от яденето и от дишането. От яденето произтича нещастие само когато приемеш две несъвместими храни, които изискват различни времена за смилане. И в дишането става така. Въздухът като влиза в дробовете, не става съединение. Много хора не чакат да стане съединение, не чакат водородът и кислородът да се съединят, че тогава да ги извадят навън. Щом се образува съединение, тогава трябва да излезе въздухът. Неправилното дишане става, когато кислородът и водоро-

дът искат да се съединят, да направят любовна работа, а ти ги изпъждаш. Който ги изпъжда, той заболява от охтика. Всичките охтичави хора губят любовта. Всички страдате от въздуха. Всички спъвате Божествената любов във въздуха. След това се зараждат във вашия ум какви ли не работи.

Разправяха ми анекдот за две баби, 85-годишни. И двете се подпират с тояжки. Дядото на едната е жив, на другата не е жив. Тази, на която дядото е умрял, се запознала с дядото на другата баба и тя ѝ казва: „Какво си завъртяла ума на моя дядо? С тояжката знаеш ли какво мога да ти направя?“. Тук понякога, гледам, набожните се изказват като тази баба. На 85-годишния човек това му останало сега да мисли! Един дядо на 85 години е вече светия, в моите очи той е вече светия. И тогава онези баби започват да се налагат с тояжките. — „Бабо, какво ти стана на главата?“ — „Пукнаха ми главата за моя дядо.“ Не се пуква главата на онази, дядото на която е умрял, а на онази, с живия дядо. Питам: защо? Аз зная, от памтивека този въпрос не върви. Във всичките религии и във всичките общества любовта все куца в това отношение.

Трябва да знаете кога стават престъпления в света. От всеки един човек излиза светлина и ако разложите неговата светлина, ще знаете. Сега нашата Земя може да направи престъпление. Не че тя ще направи престъпление, но на нея може да станат престъпления. На Слънцето не може да станат никакви престъпления, защото няма повод за престъпления. За да се яви едно престъпление, трябва да има някаква форма. Престъпленията засега се явяват само в чувствата на хората, в една много гъста материя, където телата са твърди и са изгубили своята светлина. Там има възможност за явяване на престъпленията.

Но в какво седи едно престъпление? Престъплението не е започнало с човека. За ангелите, които са били толкова напреднали, се казва, че са напуснали своята първоначална чистота и са направили някаква погрешка. Половината от тях напускат Небето и слизат в по-гъстата материя. Едни от ангелите остават да живеят горе, други слизат да живеят при хората. Тези ангели, които са тук, те учат хората на

престъпления. Нещо има в тебе. Престъплението от какво произтича? Например ти си обидил някого, казал си му някаква дума. Ако един българин на български език ти каже една обидна дума, той може да те обиди. Българин може да обиди друг българин. Но един французин, който говори френски език, може ли да обиди българин? Той може да обиди друг французин. Като разбираш нещо, тогава има обида. Като не разбираш нещо, не може да се обидиш.

Сега искате да знаете обича ли ви Бог. Вие обичате ли Бога? Помнете, че Божията любов не може да се прояви в своето естествено положение, когато умът на човека е тъмен. Божията любов не може да се прояви, ако в твоя ум блуждаят нечисти мисли, ако в тебе се зароди най-малкото желание да направиш нещо, ако не знаеш как да ядеш, ако не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да се обличаш. Човешката мисъл сега се занимава с модата. Да мислиш, то е мода. Трябва да знаеш как да се обличаш. При днешните условия, щом се облечеш добре, ще кажат: „Провървяло му е“ или ще кажат, че си откраднал пари отнякъде. Облякъл се е човек, къща е направил, но се мисли, че в това провървяване има нещо неестествено, не се разбира, че е станало по един естествен начин. Ако една жена се облече добре, казват: „Защо се облича добре? Тя е вече 45-годишна. Едно време имаше защо, тогава на хорото ходеше. А сега?“. Ако мъжът започне да се облича добре, и за него казват: „Едно време, като беше млад, това имаше смисъл“.

Питам: при такова едно състояние на ума Божията любов в човека може ли да се проявява? Божията любов не може да се проявява в човека, понеже в Божествения свят абсолютно никакво престъпление няма. Невъзможно е ти да накараш едно същество в Божествения свят да мисли другояче, с нищо не можеш да го накараш. Да го накараш да се съблазни, то значи това същество да измени своето естество. Хората на Земята мислят, че Господ едни обича повече, дал им е повече светлина, повече блага, а други като не обича, на тях им е дал сиромашия. Те имат такова понятие за Бога. Дойде някое изпитание, кажат: „Защо Господ ни даде това изпитание?“. Това, че те изпитват, ни най-малко

не значи, че те изкушават. При едно изпитание Господ иска да знае колко ти си усвоил живота в знанието. Искане да те изпита в знанието доколко е проникнала светлината в тебе.

Вчера имах цял един разговор. Има известни въпроси, които не трябва да засягат. Изучавайте въпросите научно. Не мисли, че онзи човек, който ти е дал някаква храна, иска да ти стане тежко на стомаха, не мисли, че причината е той. Ти не си ял добре. Като ти продадат биволска пастърма, някой път е хубава, крехка, но някой път е от 20 години. Или ти не я сдъвкваш хубаво, но я гълташ, без да я дъвчеш, после ядеш сладко грозде, после пиеш студена вода и те стегне коремът. Обаче всички се нахвърлят върху пастърмата. „Тази пастърма щеше да ме отрови“ – казваш. Не е виновен човекът, който ти я е дал. Ти не си я дъвкал хубаво, смесил си я с гроздето, а пастърмата и гроздето не вървят заедно.

Сега ще направите един превод. Тук всички вие нямате човещина. Като ви казвам, че нямате човещина, разбирам, че не цените човещината. Като мислите лошо, вие правите престъпление. Вашата мисъл ще иде в невидимия свят, там ще се разбере от кого е излязла. Ще ви хванат и ще ви кажат: „На какво основание създадохте тази мисъл? Кой са подтиците ви?“. За всяка Божествена енергия човек ще отговаря, ще даде отговор за формите, които прави.

Например човек, на когото умът не е чист, на когото сърцето не е чисто, не може да бъде религиозен. Човек, на когото волята не е просветена, не може да бъде духовен. Че мене ме боли корем, не са виновни хората. Че не мога да дишам правилно, не е виновен въздухът, не е виновен и невидимият свят. Защо ме боли глава? Защото Божествената любов не функционира правилно. Защо имам болка в гърдите? Защото духовната любов не функционира правилно. Защо ме боли корем? Защото човешката любов не функционира правилно. Има и по-долна любов, животинска. Не мислете, че животинската любов е много лоша. Много животни живеят по-добре от хората. Има някои, които използват животинската любов. Птиците, като образуват семейство за два месеца, измътват яйцата си и децата им стават способни, търсят си храната. Ако човек за два месеца

образува семейство, какво ще стане? Трябват му най-малко 12 години, за да изправи детето си на крака, да си изкарва то прехраната. Дванайсет години най-малко! А след това и до 21-та му година: да свърши университет, че после да го назначат на служба – много работи има.

Казвам: решете един социален въпрос. Чехия сега се намира в едно изпитание*. Седем милиона чехи управляват други осем милиона души, които не са чехи. Има едно несъответствие. Ако ти в себе си имаш осем милиона, които не са твои, и седем милиона, които са твои, какво ще бъде твоето положение? Ако имаш осем лоши мисли, които не са твои, и седем добри мисли, които са твои, мислиш ли, че ще ти върви? Мислиш ли, че ако имаш осем лоши желания, а седем добри желания, на тебе ще ти върви? Мислиш ли, че ако имаш осем лоши постъпки, а седем добри, ще ти върви? Отвън онези хора се радват, но една дисхармония има вътре. В какво седи дисхармонията? Тия, които управляват, искат да имат всичките блага. В Божествения свят другояче седи въпросът.

Представете си, че един баща има петима синове и шест дъщери. Ако погледне с благосклонност само на синовете си, а дъщерите си пренебрегне, той не е баща. Ако погледне към дъщерите си благосклонно, а към синовете си небла-

* „Чехия сега се намира в едно изпитание.“ – лекцията е държана на 21 септември 1938 г., в период, в който Първата Чехословашка република, създадена след края на Първата световна война, има сериозни етнически проблеми. Те се дължат на факта, че втората и третата по големина етнически групи (германци и словаци) не са доволни от политическото господство на чехите, а освен това повечето германци и унгарци никога не приемат създаването на новата държава. На 12 септември 1938 г. судетските немци провокират поредната криза в Судетската област. На 18 септември в Лондон се провеждат британско-френски консултации, на които се стига до споразумение териториите, на които живеят повече от 50% немци, да преминат към Германия. По силата на Мюнхенското споразумение от 30 септември същата година (няколко дни, след като Учителя споменава Чехия в лекцията си), Германия присъединява Судетската област. Това фактически слага край на Първата Чехословашка република.

госклонно, или ако към някои от тях гледа по един начин, а към другите – по друг начин, този баща не е от разумните. Следователно ние оценяваме характера на бащата от любовта, която има към децата. Ако бащата оценява всяка своя дъщеря, всеки свой син и им отдава съответното, което изисква тяхното естество, казваме, че този баща е добър и умен. И майката ако така постъпва, и тя е добра и умна.

Как ще оценим поведението на синовете и на дъщерите? С обходата към бащата и майката. Ако синовете и дъщерите отдават съответстваща обхода на бащата и на майката, те са добри синове и дъщери. Ако започнат да търсят погрешка в баща си, да намират всеки ден по някоя погрешка, те не са добри синове и дъщери. В какво седи престъплението? Как рибите научиха престъплението да се ядат едни други? Те се научиха да се ядат едни други, понеже не знаеха как да говорят, не си разбираха от езика. В рибите няма разбиране. Сега ще оставим дали това е така, но под думите *нямат език* трябва да разбираме *нямат разумност*. Най-голямата жестокост, която е съществувала, е в рибите. Ужасно положение! И затова, поради престъпленията, които вършат, Бог ги е поставил във водата, за да може да се чистят. Всичките техни нечистотии са във водата. Неразумните деца, от тия нечистотии те се научиха да се ядат едни други. Нечистотията на рибите ги научи да се гълтат цели.

Казвам: щом всеки един от вас допусне една нечиста мисъл, нечистата мисъл ще привлече едно нечисто желание, а нечистата мисъл и нечистото желание ще привлекат една нечиста постъпка. Тази постъпка може да е толкова малка, че само Бог да я види. Бог вижда несъответствието. В Него има всякога един стремеж да почисти нещата. Казва Писанието: „Чисти бъдете. Чистите по сърце ще видят Бога“. Мислите ли, че вие трябва да се съдите? Първото престъпление става, щом опетниш своята дреха, с която са те облекли баща ти и майка ти. Може да е една капка, може да е съзнателно или подсъзнателно, но е престъпление. Като се върнеш, ще те питат: „Къде си се оцапал?“. Ще кажеш една лъжа: „Хвърлиха кал по мене“. Но не е така работата. Или някой път дрехата ти се скъса. Ти ще обвиниш друго едно

дете, че я е скъсало. Но не е така. Ти си се качил на някоя дърво да крадеш ябълки и си закачил дрехата си. Казват: „Нашето ангелче!“. Откъде дойде в ума на това „ангелче“ мисълта да каже тази лъжа? Мислите ли, че ангелчетата не грешат? Някои ангелчета защо напуснаха Небето? Горе като са били, те са научили лъжата. Твоего ангелче е от тези ангелчета, то още горе се научи да лъже.

Вие понякога гледате на греха в себе си като на нещо ваше. Там е всичкото ви заблуждение. Грехът е нещо чуждо на човека. Изпъди го навън! Не го дръж вътре, не го прегръщай, изпъди го навън. Ако ти оставиш греха вътре, той ще прилича на яйцето на една боа. От това, змийското яйце, ще се измъти, ще излезе едно малко змийче. От втората до седмата година то ще стане 7–8 метра дълго, ще се увие около тебе и ще те смаже. Змийските яйца, те ще ви глътнат. Вие всички страдате от змийски яйца. Гледам, някой го сложил под ръката си и го мъти. Някой мъти под дясната си ръка, друг – под лявата. Мъжете мътят под дясната ръка, жените мътят под лявата ръка. Питам такъв: „Какво правиш?“. Казва ми: „Уча се нещо“.

Аз ви казвам: в новия живот се изисква да имаме прямо отношение, понеже никой не може да ни даде образа на чистотата. Единственият, който може да ни предаде какво нещо е чистотата, то е само Бог, ако Той изпраща Любовта си. Любовта е първият подтик на Бога да ни освободи от нечистотата. От Любовта иде животът, а животът има свойство да измива всичките неща като водата. Без Любов никакво повдигане, никакво спасение, никакъв живот, никакво подобрение не може да стане, нищо не може да стане.

Като дойде Любовта в света, трябва да се роди животът. Животът трябва да ни очисти от всички нечистотии, да остави греховете настрана. Всичката нечистота на нашите мисли, всичката нечистота на нашите желания, всичката нечистота на нашите постъпки – това само Любовта може да очисти. Всяка постъпка трябва да бъде чиста. Всяко желание трябва да бъде чисто. Всяка една мисъл трябва да бъде чиста. А те могат да бъдат чисти само като се операт, като мине животът през тях. Когато кажем, че трябва да

живеем, най-първо трябва да се изчистим и след като се изчистим, ние ще бъдем в състояние да живеем добре.

Ти отиваш при Бога да се молиш, християнин си, но то е временно. Днес си добър, утре си лош. Днес мислиш едно, утре мислиш друго. По този начин не може. Помнете едно нещо: причините за страданията на човека са в него. Не слагайте причините в условията. Най-главната причина за вашето падение е вътре. Ангелът е, който изкуси човека, но вътре в хората се зароди желание да бъдат като Бога и те паднаха. Като Бога никой не може да бъде. Ако в едно дете се зароди желание да бъде като баща си, това, малкото дете, е на крив път. За да станеш като баща си, и ти трябва да имаш свои деца. Синът никога не трябва да иска да бъде като баща си. Хубаво е и да бъдете. В ума си всинца искате да станете големи хора като баща си. Щом искаш това, ти трябва да се ожениш, да имаш деца. После и твоите деца ще искат да станат като тебе. Тогава какво ще стане? Ако всички станат бащи, кой ще бъде син? Днес имаме повече бащи, отколкото синове.

Всичкото престъпление във вас седи в това, че искате да станете големи хора, велики хора. Ами че това са идеи на вашите бащи! Аз искам да бъда един добър син. Че ние богове ли трябва да станем? „Вие сте – казва Писанието – богове и там е падението.“ Богове, които постоянно страдат! Няма нещо по-хубаво в живота от това, да бъде един човек чист син на Бога, с чисти мисли, с чисти желания, с чисти постъпки. Не само за един ден, но откакто се родиш и докато заминеш от Земята, да бъдеш един отличен син. Вие казвате: „Как ще ни посрещне Христос?“. Като дойде Христос на Земята, какво искаше Той? Искане ли да стане големец? Учениците му искаха да го правят цар. Какво знание имаше Той! Вие искате да бъдете като Христа. Той е дал много добър пример. Той казвал: „Син человечески не дойде да стане големец, но да послужи на страдащите, на болните, на онези, които не разбират“. Христос, като срещнеше младата невеста, казваше: „Да обичаш другаря си“. Като срещнеше младия жених, казваше: „Да обичаш другарката си, тя е дъщеря на Бога“.

Много жени казват: „Аз съм дъщеря на Бога, мъжът е син на дявола“. Или пък мъжът е син на Бога, жената е дъщеря на дявола. Това не е правилно. И мъжът, и жената са създадени по образ и подобие Божие – то е първото създаване. Второто създаване: Адам е създаден от пръст, от земя, от земята е взет. Различават се първият и вторият Адам, вторият е взет от земя, от елементи на земята е направен. Сега мога да ви обясня биологически, че и Ева се отличава по това, че е направена от един материал. Две ребра са взети – жената от бяла материя е създадена. Бялата материя, от която е създадена жената, казва: „Трябва да бъдеш чиста“. Тази материя, от която се създаде Адам, казва: „Адаме, ти трябва да бъдеш умен, да се учиш“. На жената се казва: „Чиста трябва да бъдеш. Няма да оставяш други да перат дрехите ти“. На Адам се казва: „Ще бъдеш умен“.

Питам: къде е сега почитта ви? Събирате се тук, но гледам, вие нямате никакво уважение. Един брат казва за една сестра: „Къде е този парцал?“. Че това е човешка гордост. – „Ами къде е този, захласнатият Мунчо?“ Аз ви изнасям известни недостатъци. Казвате: „Ние сме ученици на Новото учение“. Че това ли е Новото учение? Новото учение е да знаеш по най-разумен начин да очистиш своята мисъл, своите чувства и да знаеш как да оправиш постъпките си по най-разумен начин. Не по закон. Който иска закон, в света всичко е наредено. Ние не можем да създадем в света подобър закон от този, който има. Казвате: „Закон да има!“. Че как така? Не, ние ще направим нещо, което другите хора не са направили.

Ние искаме да приложим Любовта, да можем да живеем по любов, защото не сме много богати, а иначе трябва да плащаме на съдията, на стражаря. Има съдии, на които по 7–8 хиляди лева на месец се плаща. На трима съдии по 7 хиляди лева на месец, това са 21 хиляди лева, а за година колко ще струват? Трима съдии не можем да издържаме. Пък и стражари има, и на тях трябва да се плаща. Казвате: „Да турим закон“. Кой ще приложи закона? Хора трябва, пари трябва. Понеже сме сиромаси и нямаме пари, искаме без съдии да минем. Искामе другото положение на Любовта: всеки от нас да бъде съдия за себе си, да бъде и стражар,

и довереник, и общественик, и моралист за себе си. Може да бъдем за себе си даже и попове, за които иначе ще трябва да плащаме.

Аз ви служа без пари. Ако дойдат подир мене, с пари ще ви служат. В Америка има проповедници, които взимат заплата по 40–50 долара. Знаете ли колко са те? Има и други проповедници, един от тях взима по 100 хиляди долара. Това е заплата на един знаменит проповедник. Ако дойде тук, може ли да му плащате 10 милиона? Тук идва някой болен. Казва, че го боли корем или че има тежест в гърдите, или задух, или главоболие. Казвам: „Боли те главата, защото не мислиш. Стягането на дробовете е, защото не дишаш. Стомахът те боли, защото не знаеш да ядеш“. — „Как да ям?“ — „Дъвчи си храната. Ако дъвчеш, няма да те боли.“ Като дойде някоя жена и се оплаче, че я боли главата, казвам: „Не живееш добре с мъжа си. Много лошо мислиш за мъжа си. Ти го обвиняваш, че ходи по чужди жени“. Такава жена всякога ще я боли глава. Къде ходи мъжът ѝ, Господ ще го търси. Къде ходи мъжът? Ако един съдия осъди някого неправилно, не според законите, той ще отговаря. Той може да го осъди, но ще питат: „На какво основание?“. Как ще се обосновеш, че твоят мъж е лош, че обича някоя друга?

Какво престъпление има в любовта? Вие сте чудни хора, когато търсите престъпление в любовта. Престъпление в любовта не може да стане. Казвате, че някой се е влюбил, че се е заблудил – това е светски израз. В любовта и заблуждение не може да има. Има една любов, която излиза от златото. Има и една любов, която е позлатена. Любовта на златото каквото и да я правиш, тя е златна, там никакво окалване не може да стане. Но позлатената любов след 4–5 месеца се изтрива и металът, който е бил позлатен, остава да се окислява – това е позлатена любов.

Всички страдате от позлатена любов. Оставете вашата позлатена любов, любовта на златото дръжте. Човек, който не е златен, не може да люби. „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Знайте, че ако не любите, в Царството Божие не можете да влезете, кракът ви никога не може да стъпи там. Човек, който не може да

любви, има позлатена любов. Любовта където и да те тури – и в огъня, и в калта, с нищо не могат да те покварят хората. Че си се окалял, това нищо не значи. Където и да си, където и да стъпиш, навсякъде ще гледаш да не се окаляш.

Ние сме в този свят от 8000 години. Не си създавайте още по-големи мъчнотии в него. Не можеш да се молиш, ако твоят ум е пълен с нечистота. Тази молитва не може да бъде приета. Как ще се изправиш? Трябва да се очисти умът ти. Има кой да съди света. Ако мислите лошо, каква полза ще принесете? Ако една лоша мисъл мине във вас, най-първо петните себе си. Тези неща, които мислите, не са верни. Моята статистика показва, че от мислите, които ви минават всеки ден, едва ли на 10 хиляди една е вярна. Като обвинявате някой човек, само едно на 10 хиляди е вярно. Станала е една погрешка. Гледам този човек, когото обвинявате. Той седи, въздиша, мъчи се в себе си. Какво ще го съдите? Той сам се съди. Вие не знаете условията, при които той е направил това.

Върви един човек, някое птиче цвъкне върху него и го оцапва. Казват му: „Защо се оцапа? Кой те е оцапал?“. Хвъркало това птиче, оцапало го е, не че е искало. Дойде друго птиче, и то цвъкне, и то го оцапва. Вие го направите цял „Източен въпрос“. Казвате: „Не знае как да се пази този човек. Оцапал се е“. Това не е мисъл. Може да мислите така, но всеки един от вас, който иска така да мисли, да слезе долу, в София, позволявам го. Който иска да работи по стария начин – в София. Аз позволявам. Всеки, който иска да мисли по стария начин, да слезе долу, в София. А като започнете да се качвате на Изгрева, ще снемете всичко, ще оставите всичко настрани. За мене Изгревът е Бог. Като отидете на Изгрева, при Бога като отидете, всичко, което излиза от Него, е чисто. И оцапаното вече сме го изправили – дали аз, или ти, или Драган, или Стоян, или рибите, или растенията, безразлично е. Всичко, което излиза от Бога, е чисто. Животните оцапаха чистия живот. Господ иска да ги научи да живеят. Има един начин, той е на чистотата. Ние ядем повече, отколкото трябва. Ние дишаме повече, отколкото трябва.

Бог е съвършен – в какво седи Неговото съвършенство? Бог прави само една вдишка и само една издишка. Като издиша, създава цялата Вселена. След това вдишва, докато се завърши цялото Битие. Той прави само една вдишка и само една издишка. Бог, като издишва, всичко създава, а като вдъхне, всичко поправя. Казвате: „Аз искам да бъда като Бога“. Че как искаш да бъдеш като Бога? Ти двацет пъти в минутата вдишваш и издишваш, а като Бога искаш да станеш! Най-първо, като поемеш въздуха, за един час го задърж. Казвате за някого, че бил светия. Знаете ли дишането на светията какво е? Най-напред светията за двацет минути задържа въздуха. Тогава той е доста напреднал, но е третостепенен светия. Второстепенен светия е, когато за един ден задържа въздуха. А пък най-напредналите светии за една седмица задържат въздуха. Ако дойде такъв светия за една седмица, той не ходи между хората, не диша, но мисли. Дишането е една работа, в която ние работим повече.

Вие се мъчите за нищо и никакво. Мъчите се, че някой не ви обича. Мъжът се мъчи, че жена му не го обича. Жената се мъчи, че мъжът ѝ не я обича. Децата се мъчат, че бащата и майката не ги обичат. Бащата и майката се мъчат, че децата не ги обичат. Слугите се оплакват от безлюбие. Всички се оплакват все от безлюбие. Че има безлюбие, вярно е, но казвам: аз ви показвам нов път. Той не е много лесен. Дошла една млада сестра снощи, обидил я някой. Друг направил погрешка, но приписали всичките погрешки на нея: „Ти си това, ти си онова“. Оплаква ми се сестрата: „Защо мене да ме обиждат?“. Казвам: „Обидили те – обидили. Ще носиш товара“. Научете се да носите.

Не мислете, че молитвата ви може да бъде приета, ако умът ви не е чист и ако сърцето ви не е чисто. Тогава молитвата ти при Бога не може да иде, това аз го знам. Питате: „Как да се молим?“. Не може да се молиш, ако умът не е чист и ако сърцето не е чисто. Може да не е съвършено чисто, но да имаш желание да бъде чисто – да имаш едно желание, един стремеж. Може да не си чист, но да имаш желание да се очистиш – тогава молитвата ти ще иде при Бога, понеже това желание е Божествено. Бог желае ние да

мислим чисто. Той желае всинца да бъдем щастливи. Щастливи ще бъдем, ако мислите са чисти.

Колцина идват при мене и ми говорят. Аз поддържам правилото: 25 на сто вземам за вярно, 75 на сто оставям. Дойде някой и иска да ме убеди, че това, което казва, 75 на сто е вярно. Че има някаква погрешка, има, но тя не иде отсега. Много престъпления, които сега стават, не се зараждат сега, но сега се изпълняват. Те в някое друго съществуване са се зародили, така казва съвременната наука. Ако един баща, когато се е женил, е имал желание да открадне пари, за да си уреди живота, тогава, като се роди синът, той ще изпълни желанието на баща си, ще стане крадец. Ако майката е имала някое нечисто желание, като роди дъщеря, дъщерята ще стане проводник на желанието ѝ. Ако бащата е имал благородно желание, роди ли му се син, синът ще изпълни благородното желание. Казва Давид: „В грях ме зачена майка ми“ – грехът на деди и прадеди. Имаме сега трудни социални въпроси за решаване.

Христос казва: „Изново трябва да се родите от вода и Дух“. Сега ще ви обясня на ваш език, да ме разберете. Водата, това е майката, въздухът, това е бащата. Ако се родите от един баща, който е свят, и от една майка, която е чиста, вие ще влезете в Царството Божие. Ако не се родите от една чиста майка, ако не се родите от един свят баща, вие не можете да влезете в Царството Божие. Каквото и да ви обяснявам, другото за мене нищо не значи. Някои мислят, че лесно може да се родите. От майка чиста и от баща свят ако се родите, майка ви ще ви предаде чистота, баща ви ще ви предаде святост. Такива, каквито сме, да станем чисти от само себе си, то е невъзможно.

Казва Бог: „Ще изпратя Духа Си“. Този, Светият Дух, ще внесе святост. Водата, това е Любовта. Любовта е майката на нещата. Когато говоря за Любовта, подразбирам Божествената майка, от която всички хора трябва да се родят. Новораждането според мене, това е Любовта, в която трябва да се родим. След като се родим, ние ще бъдем синове, ще проявим живота. Любовта ще си остане любов. Новият живот в нас ще дойде и ние ще започнем да живеем според

законите, които работят в Любовта. В това сега няма противоречие. Ако искате закон, закон има в света долу, в София. Който иска закон – в София, който иска Любов – да дойде тук. Но тук да искате да турите закона, не може. Ако искате в София да турите Любовта, пак не може. София ще си бъде София, Изгревът ще си бъде Изгрев, това го разберете. По закон – долу, по любов – тук.

Долният свят, софийският, това е благоутробието, а пък Божественият свят, това е главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде – долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха си. Които живеят по любов, живеят в главата си. Сега аз не укорявам този човек, който живее в стомаха си. И без него не може, и без корема не може. Но и без главата не може. По-важна е главата, на второ място е коремът. Коремчето излезе от главата, но главата не излезе от корема, по това се различават. Законът излезе от Любовта, не Любовта от закона. Следователно законът е едно последствие на Любовта. Трябва да се върнем към Любовта. Това са разсъждения. Не мислете кой от вас е по-добър. Всички сте лоши, защото имате коремче, имате една „София“. Всички сте добри, защото имате и глава.

Сега аз не искам да ви наложа нещо, направете го само ако го искате доброволно. Няма да ви кажа: „Защо постъпвате така?“, това не е моя работа. Ако искаш да питаш защо така постъпвам, в София иди. На Изгрева като дойдеш, ще гледаш нагоре, към Бога. Като срещнеш някой загазил човек, ще гледаш да му помогнеш, не да те обича. Ще вършиш волята Божия, понеже Бог изисква всички хора да бъдат разумни, чисти и святи. Чисти да бъдат. Следователно, понеже всеки отива при Господа, като срещнеш един човек и видиш, че има петно, очисти го, без да му казваш, та като отиде при Господа, да няма никакво петно. Защото, ако има петно, няма да го приемат.

Оставете старите вярвания. Съвременното християнство не се е освободило от своето езичество. Идолите още стоят, не сме се освободили от тях. Сега нека да се освободим от идолите. В какво седи един идол? Моли му се онзи,

кади му тамян и мисли, че идолът ще го послуша. И хиляди години да се молиш, този идол няма да те послуша. Онзи Господ, Който живее, Който може да ти помогне, когато се молиш да дойде една светла мисъл в ума ти, да дойде едно чисто чувство в сърцето ти и да дойде една хубава постъпка в тебе, Той е живият Господ. Щом се молиш, а мисълта остава същата, чувството остава същото и постъпката остава същата, ти си идолопоклонник, идоли имаш. Аз вземам сега нещата наполовина. Аз не считам, че съм добър, понеже ви говоря. Защото вие ще ми кажете: „Ти как живееш?“. Елате и вижте. Ако при мене умираш, аз съм лош. Ако при мене живеете, аз съм добър. Кой как дойде, ми казва: „Стана ми по-добре“. После си иде и ми каже: „Добре ми беше, но пак ми е лошо“. Казвам: ще живеете добре. Сега аз говоря не за себе си.

Казвам: ако служим на Бога, ще живеем. По това се познава, че при Бога сме отишли. Ако служим на идолите, ще умираме. Служенето на Бога внася живот, там сиромашия няма, страдания няма. Ако живеем по Бога, ще бъдем царски синове. Ако не живеем по Бога, дрипели ще носим и скъсани обувки, апартаменти няма да останат, нищо няма да остане. Сега какво искате още да ви кажа? Искам две неща от вас: да бъдете чисти синове по мисъл, по чувство и по постъпка, чисти синове на Бога; и всички да бъдете дъщери на Бога с чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки, такива дъщери на Бог искам. Това ви желая на всинца – и млади, и стари, всички да бъдете братя с чисти мисли и с чисти желания. И сестрите да бъдат с чисти мисли, с чисти желания и с чисти постъпки.

Законът се отличава от Любовта, отличава се от любовта на Духа. Правете разлика! Има една любов по закон – долу, в София. Има една любов на Духа – на Изгрева.

Добрата молитва

41. лекция, 21 септември 1938 г., София, Изгрев

Петър Дънов
Учителя

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ
година седемнадесета

Редактор	<i>Ивелина Христова</i>
Графичен дизайн	<i>Илиана Попова</i>
Предпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2

Отпечатано в Университетска печатница

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info